DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

PINAR SALMAN

GÖK KUZGUN

PUKKA

"Her gün şuraya giren tırtıklı
bir avcı bıçağı gibi," dedim
elimi göğsüme bastırarak.
"Delik deşiksin
ama ölmüyorsun.
Parçalaya parçalaya
canını almaya çalıyor."

ÖK
GUN

esine ulaşmak için
abilirsiniz.

GÖK KUZGUN

Spotify çalma listesine ulaşmak için
kodu okutabilirsiniz.

GÖK KUZGUN

PINAR SALMAN

GÖK KUZGUN
Pınar Salman

Yayına Hazırlayan: Buse Güler Tüzün
Editör: Neslihan Şeremer
Son Okuma: Kemal Tokgöz
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8718-14-0
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Mahmutbey Mah. 2567 Sok.
No:1 Kat:2 Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

GÖK KUZGUN

PINAR SALMAN

İçinizde yaşayan, hiç büyümeyen tüm çocuklara...

Ben ölürsem akşamüstü ölürüm
Şehre simsiyah bir kar yağar
Yollar kalbimle örtülür
Parmaklarımın arasından
Gecenin geldiğini görürüm
- Ataol Behramoğlu

UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

GİRİŞ

2006 - Çanakkale

Her zaman adının anlamını taşıdığına inanırdı; hakikati gösteren, sessizliği delen biri olduğuna... Bu gece de o ada yaraşır şekilde davranmak zorundaydı.

Parmak uçları tül perdeye dokunduğunda çenesini sıkıca ke-
netledi. Ailesini gecenin sessizliğine uyandırmamak için neredeyse nefes bile almıyordu. Pencereye fazla yaklaşmadan, sokak lambalarının solgun ışığına teslim olmuş yolun sonunda kehribar rengi gözlerini gezdirdi.

Hayatında ilk kez yerinde durmak çok zor geliyordu. Bacakları itaat etmiyor, bedeni titremesini gizleyemiyordu. Geç kalmaktan, planladığı her şeyin bir anda tersine dönmesinden ve en kötüsü onu kurtaramamaktan korkuyordu.

Dışarısı sessizliğin ağır bir kefen gibi örttüğü bir karanlığa gömülmüştü. Evlerin hepsinin ışıkları sönmüş, perdeleri kapanmış, sakinleri uykuya teslim olmuştu. Bir tek o ve gözlerini çevirdiği sokağın ucundaki evde yaşayanlar uyanıktı.

Yalvaç her gün bedenini ve zihnini aynı anda törpüleyen ağır eğitimlerin ardından genelde erkenden uyurdu. Ama bu gece, gözkapaklarında uykunun en ufak zerresi yoktu. Çünkü biliyordu ki gözlerini kaparsa o evde yaşayan küçük kıza bir daha asla yardım edemeyecekti: Nazlı Kaya'ya.

O küçük kız, kardeşinin en yakın arkadaşıydı. Okula her gün birlikte gidip gelirlerdi. Bazen onları okuldan alır, derslerinin nasıl geçtiğini sorardı. Kardeşi her zamanki neşesiyle olup biteni anlatırken Nazlı hep başka bir âlemdeymiş gibi sessiz kalırdı. Yalvaç için o yaşta bir çocuğun taşıyamayacağı kadar derin bir sessizlikti bu. Ancak bir gün olsun dönüp o sessizliğin içine bakmamıştı. Tıpkı herkes gibi...

Birkaç gün önce eğitimden dönerken sokağı inleten sesler duymuştu. Sesler, Nazlı'nın evinden geliyordu. Küçük kız ağlıyordu. İlk başta önemsememiş, *oyuncağına ağlıyordur, geçer gider* demişti. Ama dün aynı sesi yeniden duyduğunda içinde bir şey kırılmıştı. O an ilk kez *iki adım uzağımdaki eve sağır mıydım* diye düşünmüştü. Sonrasında Nazlı'nın evinin önüne kadar gitmişti.

Evlerinin açık penceresine yaklaştığında küçük kızı ve babasını görmüştü. Nazlı yerde boylu boyunca yatarken adam ayaklarının altındaki o küçücük bedeni kemiklerini kırmak istercesine eziyordu. Nazlı ağlıyordu, çektiği

acı çok büyük olmalıydı ama yine de hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. Sessiz kalmaya, sesini kimseye duyurmamaya...

Yalvaç, *onun sesini bugün de duymasaydım daha ne kadar ona kör kalırdım* diye düşünüyor ve şu an bile o görüntüyle içinin öfkeden alev almasına engel olamıyordu.

Henüz on yedi yaşındaydı. Yaşıtlarına göre çok uzun boylu olmasına rağmen bedeni ince bir dal gibi düzdü. Her gün vücudunu geliştirmeye, kas kütlesini artırmaya çalışsa da daha yolun başındaydı. Cılız kollarının o iri adama etki edeceğini düşünmemişti. Fakat o an hiçbir şey yapamaması, gördüklerini eğitim aldığı teşkilat mensuplarına iletmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Yaptığı ilk şey; emekliliğine gün sayan, uzman istihbaratçı, babası Niyazi Zorlu'nun amirlerine haber vermek olmuştu. Her gün aldığı eğitimlerde olduğu gibi haksızlığa, zulme, adaletsizliğe sessiz kalmamayı öğrenmişti. Bileğinin gücü o anda o adama yetmeyebilirdi ama aklıyla o küçük kızı ondan kurtarabileceğine inanmıştı.

Nazlı'nın adını, yaşadığı yeri, babasının eşkalini ve tüm detayları onlara iletmişti. Çünkü kardeşinin o kızı ne kadar sevdiğini biliyordu. Gerekirse Nazlı'yı kendi evlerine alır, bakımını da üstlenirdi.

Aldığı derin nefes pencere camında ince bir buğuya dönüştü. O anı hatırladıkça hâlâ içini sıkıştıran bir suçluluk duygusu hissediyordu. Ne kadar uğraşsa da o geceyi unutamıyordu.

Pencerenin ardında kalan sokak dakikalar geçmesine rağmen hâlâ hareketsizdi. Gelen giden yoktu. Teşkilatın geç kalmasını hiç istemiyordu. Aksi halde olacakları tahmin bile edemezdi. Bir yanı gidip kızı kontrol etmek isterken, diğer yanı plana sadık kalması gerektiğini söylüyordu. Ama ya geç olursa?

O anda, tüm bedenini tetikleyen o tanıdık his yeniden onu sardı. Perdeyi bıraktı ve sessizce geri çekildi. Salonu geçip kapıya yönelirken adımları bir yel kadar sessizdi.

Bu gece yaşanacak şeyi kimse bilmemeliydi. Çünkü teşkilatın gizlilik ilkesi çiğnendiği anda, Nazlı'ya uzanacak yardım eli de yok olacaktı.

Kapıyı sessizce araladığında serin ama boğucu hava yüzüne hücum etti. Nazlı'nın evi ile kendi evi arasında en fazla yüz adım olsa da arka yolu kullanmak zorundaydı. Ne o eve doğruca kapıdan girebilirdi ne de bu sokakta yaşayan biri onu görmeliydi.

Evinin önündeki bahçeyi geçip tersi istikamete sessiz ama hızlı adımlarla yürümeye başladığında yumrukları iki yanında sıkılıydı. Bastırmaya çalıştığı

öfke her adımda daha da kabarıyor, içinde büyüyen bir korkuya dönüşüyordu. O adamı zihninde defalarca gözünün önüne getiriyor, Nazlı'ya zarar verdiğini düşündükçe elleri istemsizce titriyordu.

Nazlı'nın evinin arka bahçesine yaklaştığında kimsenin dikkatini çekmemek için adımlarını hızlandırdı. Sonunda bahçeye girdiğinde önceden belirlediği sessiz güzergâha yöneldi. Planı, onun sesini duyduğu ilk gece kurmuştu. Teşkilat yardım etmeseydi izleyeceği yol buydu ve şimdi onu uygulamaktan başka şansı yokmuş gibi hissediyordu.

Nazlıların evi tıpkı kendi evleri gibi tek katlı, müstakil bir evdi. Pencerelerinin çerçeveleri ahşaptandı ve birçok yeri rutubetten çürümüştü. Silikonları atmış, cam neredeyse çerçeveden ayrılmıştı. Evin içindeki seslerin buraya ne kadar ulaşabileceğini bilmiyordu ama iyice yaklaşarak sesleri duymaya, içeriden gelen her tıkırtıyı ve yankıyı anlamlandırmaya çalıştı.

O an bir işaret fişeğini andıran cılız bir ses duydu. Boğuk ve çaresizdi. Nazlı'nın sesiydi bu ama bir yabancının ağzından çıkıyormuşçasına güçsüz geliyordu. Bildiği hiçbir haline benzemiyordu.

Artık teşkilatı bekleyemeyeceğini anladığı anda parmakları pencerenin çürümüş ahşabını hızla kavradı ve sertçe çekti. Ahşap, yılların yorgunluğuyla dayandığı betondan kolayca ayrıldı. Hemen sonra çerçevenin diğer parçasına geçti. İki tarafı çıkınca cam boşlukta kalmıştı. Biraz tırmanıp cama asılarak onu yerinden söktü ve arkasında kalan çalılığa fırlattı. Kırılan camın çıkardığı ses, yakın mesafede olmayan birinin duymayacağı kadar az olsa da geri adım atacak, etrafı biri gördü mü diye kontrol edecek zamanı yoktu.

Vücudu duvara yaslanırken kalbi göğsünde çırpınıyor, adrenalin damarlarında uğulduyordu. Kendini kıvrak bir hareketle içeriye bıraktı. Artık olası bir felaketin tam ortasına düştüğünün farkındaydı.

O kızı, o adamın elinden alması gerektiğini biliyordu ama bu gece burada neyi feda etmek zorunda kalacağını, hayatının hangi parçasının değişeceğini bilmiyordu.

Hızla doğrularak perdeleri usulca kenara itti. Karanlık odada dimdik durduğunda göğsü ritmini kaybetmiş gibi inip kalkıyor, diğer odadaki sesleri artık daha rahat duyabiliyordu. Birisi kendi kanında boğuluyormuşçasına pürüzlü bir sesle ve durmaksızın inliyordu. Aralık kapıdan sarımsı bir ışık odaya sızıyor, dışarıdaki siluetleri belli belirsiz bir hale getiriyordu.

Yalvaç hâlâ o adama karşı gücünün yeterli olup olmadığını ölçemiyordu. Ama öfkesi yumruklarında birikmiş, parmak uçlarına kadar gerilmişti.

Tam ilk adımını atacakken, kapı aniden savrularak açıldı ve duvara çarpıp öylece kaldı. Şimdi gözlerini kamaştıran yoğun ışığın ortasında Ferdi Kaya duruyordu.

Adamın bedeni dengesini kaybetmişçesine sallanıyor, ağzının içinde belirsiz küfürler homurdanıyordu. Aralarında hâlâ birkaç adımlık mesafe olmasına rağmen Yalvaç alkolün keskin kokusunu alabiliyordu; adam fazlasıyla sarhoştu. Ancak bu hali bile heybetini gölgeleyemiyordu.

Ferdi Kaya gözlerini diktiği oğlanda tanımaya çalışır gibi bakışlarını dolaştırdı. "Sen," dedi boğuk ve sallantılı bir sesle. "Niyazi'nin oğlu."

Kendi adını değil de babasının adını duymak, Yalvaç'ı kısa bir an durakladı. Onun babasını da kendisini de tanığını bilmiyordu. İçinde kabaran öfke, bu ayrıntının zihninde yankılanmasına fırsat bile tanımadı. Adama bir adım daha yaklaştı. Göz hizasında tuttuğu bakışları artık sapasağlamdı. "Nazlı'ya ne yaptın?" diye sordu. Kelimeleri bıçak gibiydi. Ama hangisini kestiğinden emin değildi. "Onu dövüyorsun. Gördüm."

Ferdi başını savsak hareketlerle sallayarak ona yaklaştı. Ayakta zor duruyor ama tehditkârlığını bir an bile kaybetmiyordu. Ağzından hiçbir pişmanlık taşımadan, bir insanın rahatça söylememesi gereken o sözler döküldü. "Öldürdüm. Hayatımı mahvettiniz, onu öldürdüm."

Yalvaç'ın içinde aniden bir şey koptu. Diğer söylediklerini durup düşünmeden o kelime beyninin içinde yankılanırken dizlerinin bağı çözüldü. Boğazına kadar dolan şok ve öfke, zorlukla iki kelimelik bir cümleye dönüştü. "Ne yaptın?" Bu soruda hem yardım çağrısı hem isyan hem de bedenine sığmayan bir öfke vardı.

"Öldürdüm. Defalarca tekmeledim. Ağlayamadan, gözündeki yaşı akıtmadan gitti. O halinden bile tiksindim. Daha çok tekmeledim. Öldü!" Adamın sesindeki tını son kelimede hastalıklı bir zafer gibiydi.

Söyledikleri Yalvaç'ın midesini bulandırsa da bir umut arar gibi içeriden gelen seslere odaklandı. Ferdi her ne kadar onu öldürdüğünü söylese de Nazlı'nın boğuk, cılız iniltileri hâlâ duyuluyordu. Nefes alıyordu. Demek ki hâlâ bir umut vardı. Ama hemen bir şey yapmazsa Ferdi'nin kelimelerinin gerçeğe dönüşebileceğini biliyordu. Ferdi, oğlana doğru bir adım daha atıp iyice yakınına gelince Yalvaç da harekete geçti. Babasının emekliliği yaklaşırken onu kendi elleriyle teşkilata teslim etmesinin tek bir nedeni vardı; dursun, durulsun diyeydi. İşe de yaramıştı. Ta ki o ana kadar...

Nazlı'yı kurtarabilecek tek şeye sıkıca sarıldı; öfkesine. Adamın gözlerinden kendi kehribar bakışlarını ayırmadan, "Orospu çocuğu!" diye kükredi. İki elini aynı anda kaldırdı. Bir eliyle boynuna saldırıp etini parçalayacak

gibi sıkarken, diğeriyle ensesini kavrayıp adamın başını göğsüne bastırdı. Ferdi tahmin ettiği gibi karşılık vermiyordu. Sandığından daha sarhoştu ve artık onu elinden hiçbir şey alamazdı.

İçindeki öfke gözlerini kör ederken zihninde bir çift mavi göz beliriyordu. Nazlı'nın her zaman düşünceli, dolu dolu bakan gözleri... O gözleri tekrar göremezse kardeşinin yüzüne bir daha nasıl bakardı?

Düşüncelerine Ferdi'nin dudaklarından çıkan hırıltılı, hayvani ses karıştığında, "O kıza dokunmayacaktın," diyordu bir tehdit gibi ama hayatında neleri feda etmek üzere olduğunu tekrar düşünüyordu. Onu öldürdüğünde özgürlüğünü mü kaybedecekti, yoksa teşkilattaki yerini mi? Ya teşkilat arkasında durmazsa...

Hiçbir şey küçük bir kızın hayatından önemli değildi. Yalvaç kararını verdiği anda parmaklarını biraz daha sıktı. "Seni öldüreceğim!" diye bağırdı ama sözünü tamamlayamadan arkasında bir patırtı duydu. Az önce kırdığı pencereden içeriye biri atlamıştı.

Kim olduğunu görmek için dönmedi. Gözünü Ferdi'den ayıramıyordu. Adam artık parmaklarının arasında can çekişiyordu.

"Isparmaça!" dedi arkasındaki adam. Ses tanıdık gelmiyordu ama kod adıyla sesleniyorsa teşkilattan biriydi. "Herkes burada. Bize bırak. O adam sandığından daha tehlikeli."

Yalvaç onun uyarısına rağmen kollarını gevşetemedi. Parmakları hâlâ Ferdi'nin boynuna kenetliydi. Artık kıpırdamayan o vücut bile içindeki öfkeyi dindiremiyordu. Tek bir düşünce dönüp duruyordu zihninde: *Böyle bir adamın yaşamaya hakkı yok.*

Omzuna bir anda dostça konan el onu çözmeye, karanlığın kıyısından çekip almaya başladı. "Bırak. Onu biz halledeceğiz. Kız ölmeden ona git," dediğinde aklına Nazlı'nın gelişiyle gevşeyen kollarından Ferdi'nin bedeni kaydı, yere bir yük gibi devrildi. Yalvaç'ın göğsü öfkeyle inip kalkıyor, ellerinin titremesini engelleyemiyordu. Onu oracıkta öldürmediği için neredeyse pişmanlık duyuyordu.

"Gözlerindeki öfkeyi anlıyorum," dedi karşısında dikilen adam. Yalvaç hâlâ onun sadece bedenini görüyor, başını kaldırıp ona bakmak yerine Ferdi'den gözlerini ayırmıyordu. "Ama değmez. Henüz teşkilata resmen kabul edilmemişken eğitimlerini yakma. Sen kıza git. Onu biz hallederiz."

Adamı sözlerini bitirdiği sırada pencereden biri daha odaya atladı, ardından bir diğeri. Yalvaç içinde kaybolduğu zihinsel girdaptan gerçekliğe dönerken hızla arkasına döndü ve içeri koştu.

Vücudu yeniden içinde yükselen o tanıdık endişeyle dolmuştu. Koridoru geçti, hole girdi. Ama adımları bir anda yere çakıldı. Nazlı holün tam ortasında, yüzükoyun yatıyordu.

Kalbi bir anlığına durdu. Titreyen bacaklarını ona yönlendirmek şimdi her zamankinden daha zordu. Küçük kızın yere kapanmış bedeni neredeyse halının rengine karışmıştı. Koyu renk saçları yüzüne yapışmıştı. Dudakları aralıktı. Üzerinde hâlâ önlüğü vardı. Kirpiklerinin altında akıtamadığı yaşlarını ıslak izi duruyordu.

Yalvaç bir dizinin üzerine çöktü. Gözleri panikle Nazlı'nın sırtına odaklandı. Belli belirsiz de olsa bir kıpırtı aradı. Çok cılızdı ama vardı. O yaşıyordu.

Gözlerini kapatarak içini yakan bütün dehşeti bastırmaya çalıştı. Bu haliyle bile Nazlı, onun için hayatın en kırılgan gerçeğiydi. Ve artık o gerçeği kimsenin ellerine bırakmayacaktı. Kardeşinin yaşında ama ondan çok daha cılız bulduğu bu kızı, ne pahasına olursa olsun yaşatacaktı.

Gözleri, hayatında ilk defa başkasının gözlerinden akmayan yaşlar için doldu. "Nazlı," diye fısıldadı. Sesi kırık, içten ve titrekti. "Ben buradayım... Ve seni asla yalnız bırakmayacağım. İyileşince bizim eve geleceksin. Balca'yla olacaksın. Seni ondan ayırmayacağım. Söz veriyorum. Dayan, olur mu?"

Kızın saçlarını incitmekten korkar gibi sevdi. Dudaklarının arasına bir hıçkırık sıkıştı ama dışarı çıkmasına izin vermedi.

Titreyen bedenini dizginlemeye çalışırken arkasından yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. "Isparmaça, artık gitmelisin."

Yalvaç teşkilata girdiği ilk gün kendisi için belirlediği kod adıyla seslenen adama dönmedi. Geminin denizin dibinde birbirine karışan zincirleri anlamına geliyordu. Şimdi en az o zincirler kadar karışıktı. "Hâlâ yaşıyor. Ona ne olacak?" diye sordu.

"Sağlık ekibi yolda. Biliyorsun, Ulusal Güvenlik ve İstihbarat Teşkilatı kişisel konularla ilgilenemez, yasak. Babanın adı yüzünden buradayız. Eğer bu duyulursa sorun olur. Bu yüzden her şeyin üstünü örteceğiz. Bundan sonrası bizde. Geldiğin gibi git, kimseye görünme."

Yalvaç sonunda arkasını döndü ve adamın yüzüne baktı. Esmer bir tene, koyu renk gözlere ve ondan daha koyu renk saçlara sahipti. Tüm bu sert özelliklere rağmen güvenilir duruyordu. Yine de, "Sana güvenebilir miyim?" diye sordu.

Kahverengi gözlerini onun gözlerine sabitleyen adam bir kez başını eğdi. "Sandığından daha derin bir mesele olabilir bu. Başkanın Ferdi konusunda şüpheleri var. O adamı doğduğu ana kadar araştıracağız. Başkan dışarıda

seni bekliyor. Onunla konuş. Ne olduğunu anlatır. Ama kızı koruyacağıma dair sana söz veriyorum."

Bu sözle birlikte Yalvaç rahatça nefes aldı. Ferdi konusunda kafası karışsa da üzerinde durmak için uygun zaman değildi. Yanağındaki yaşları silerek dişlerini dudağına bastırdı. Ne zaman akmaya başladıklarının bile farkında değildi. Nazlı'dan büyük olabilirdi ama çocuklar onun hassas noktasıydı. Kardeşini neredeyse kendisi büyütmüş, bir yetişkinin sorumluluğunu üstlenmişti. Şimdi aynı sorumluluğu annesi olmayan ve hiç olmaması gereken bir babaya sahip olan Nazlı için de hissediyordu. Ona belki kardeşi gibi yaklaşamazdı ama koruyup kollayacağına dair kendine söz verdi.

Birden aklına gelen şeyle cebine uzandı ve içinden bir şey çıkardı. Avucunda tuttuğu şey, kendi elleriyle yaptığı gül motifli ahşap bir topaçtı. Ucundaki mavi ipi etrafına sarıp onu Nazlı'nın avucuna sakladı. Yaptığı şeyi, henüz adını bilmediği kahverengi gözlü adamın da izlediğini biliyordu. "Geri geleceğim," diye fısıldadı. "Bunu Balca için yapmıştım ama şimdi senin daha çok ihtiyacın var."

Hızlıca ayağa kalktı. Yerde yatan kıza bir daha dönüp bakamadı. Adamın karşısına dikildi ve başını hafifçe salladı. "Ona bir şey olmasın. Yoksa kız kardeşime hesap veremem."

Adam kararlı bir ifadeyle başını eğerek, "Bundan şu an kimsenin haberi olmasın," dedi söz ister gibi. Bunu zaten bildiğinden Yalvaç da başını eğdi. Sonra da geldiği yerden çıkıp karanlığa karıştı.

Sadece yarım saat sonra kendi evinin penceresinden, araladığı perdenin arkasından, nefes bile almadan Ferdi'yi kapıdan çıkarken izliyordu. Kapı ardına kadar açıktı. Bu onun son özgür anı olabilirdi. Planı başkandan dinlemişti. Ferdi Kaya'nın, devlet kayıtlarında terör bağlantılı bir suçun tek şüphelisi olduğundan işkilleniyorlardı. Tüm bunlar doğruysa Ferdi bugünden sonra kayıplara karışmış sayılacaktı. Onu yolun sonundan alacaklardı. Geriye birkaç komşuya anlatılacak kurgu bırakacaklardı. Artık bu sokakta kimse onu hatırlamayacaktı ama Nazlı Kaya asla unutulmayacaktı. O kız bu mahalle için ölmüştü. Kardeşi için ölmüştü. Bu gerçek içini yaksa da bir gün saklandığı yerden çıkana kadar Balca için vicdan azabı çekeceğini biliyordu.

Buna karşın başka bir yerde, daha iyi bir hayat yaşayacak olan Nazlı için seviniyordu.

1. BÖLÜM

Nazlı

Aynı şekilde yapmama rağmen benimkisi asla videodaki kadının anlattığı kadar güzel olmuyordu. Dirseklerimi tezgâha yaslayarak kek hamurunun olduğu kâsenin üzerinden bilgisayar ekranına yaklaştım. Çenemi avucuma yasladım. "Daha mı fazla çırpıyorsun da bize göstermiyorsun? Videoyu bir yerden sonra kesiyor olmalısın ama buna dair bir şey görmüyorum." Ona kuşkuyla baktım. Her adımı yaptığıma emindim.

Sarışın kadın ekrana gülümseyerek kek karışımını çırpmaya devam ediyordu. "Belki de kullandığın ürünlerle alakalıdır. Yoksa ben de aynısını yapıyorum. Yağsız süt kullandığım için olabilir mi? İçine biraz daha yağ eklesem olmaz mı?" Sorduğum sorulara cevap gelmeyeceğini biliyordum ama bu işe gerçekten canım çok sıkılmıştı. Oflayarak doğruldum. Her gün en az bir kere kek yapmaya çalışıyordum. Ama sadece çalışıyordum. Hiçbiri başarılı olmamıştı.

Gözlerim kendi hazırladığım kek hamuruyla kesişti. *Sekiz yüz on ikinci deneme başarısız.*

Bir kadının kolaylıkla yapacağı şey bana bazen çok zor geliyordu. Ne anlardım ki kek yapmaktan?

Ekrandaki kadın, "Çocuklarınız, kardeşleriniz ya da sınıf arkadaşlarınız bunu bayılacak," diyerek gülümsediğinde bu tariften vazgeçmenin vaktinin geldiğini anladım. "Belki de sevdiğiniz adamı şımartırsınız."

Sarışın kadına ters bir bakış attım. "Güle güle," diyerek dizüstü bilgisayarının kapağını indirdim. Görüntü de ses de anında kesildi. Mutfağımda hazırladığım kek karışımıyla baş başa kaldım. O bana baktı, ben ona. İsteksizce parmağımı karışıma daldırıp ağzıma götürdüm. *Aslında o kadar da...* "Hımm, o kadar da kötü değilsin. Seni son kez fırınlamayı denesem mi?"

Basit bir kek hamuruydu ama bunun için çok uğraşmıştım. Dökmeye içim el vermeyeceği için önceden hazırladığım kek kalıbına rasgele boşalttım. Diğerleri gibi düzeltmek için bile uğraşmadan fırına gönderdim.

Kırmızı mutfak önlüğümü belimden çözerken bakışlarım önce kahve makineme, sonra da müzik sistemine kaydı. Güzel bir kahve yapmalı ve çalışmaya başlamadan önce bir şarkı açmalıydım.

Evden çalışıyordum. Yaşadığım yer şehrin tam ortasında olmasına rağmen kalabalıktan ve sık binalardan biraz soyutlanmış gibiydi; neredeyse izbeydi.

Dışarıdan bakıldığında yıkılmak üzereymiş gibi görünen bir binanın -bana göre gayet sağlam ve güvenliydi- en üst katında, kendi zevkime göre döşediğim dairede yaşıyordum. Buranın döküntü binayla hiçbir ilgisi yok gibiydi. Amaç da buydu zaten. Bu binada birinin yaşadığını bilmelerine gerek yoktu.

Evimi sade ama kaliteli mobilyalarla döşemiştim. Kahve makinesini çalıştırıp müzik sistemine yöneldim. Aklımda yalnızca bir şarkı vardı. Şu anki ruh halime sadece o eşlik edebilirdi. *Pesa** odanın içine sızmaya başladığında kahve makinesi de kahvemi hazırladığına dair sinyal verdi.

Fincanımı alıp ağır adımlarla salona geçtim. İşe perdeleri açmakla başlayabilirdim.

Kahveyi ortadaki büyük sehpaya bırakarak pencerelere yöneldim. Devasa boyutlara sahip beş geniş kanattan oluşuyordu. Her kanat, tavandan dizlerime kadardı ve aralarını taş görünümlü sütunlar ayırıyordu. Her pencerenin önünde oturulabilecek kadar geniş bir çıkıntı vardı. Çalışmadığım zamanların çoğunu orada geçirirdim. Kahvemi alır, minderimi taşa serer, dizlerimi karnıma çeker ve dışarıyı izlerdim.

Aslına bakılırsa bu evde her şey geçmişe aitti; kokusu bile. Ama mobilya tercihlerim sanki bu havayı kırmak istercesine modern ve sadeydi. Bu çelişkiyi seviyordum.

Tüm pencerelerin perdelerini açtıktan sonra cam sehpadan kahvemi alıp etrafın toplu olup olmadığını kontrol etmek için durdum ve sonunda kahvemden küçük bir yudum aldım. Her gün uyumadan önce ortalığı topladığım için düşüncelerimden daha düzenli görünüyordu. Etrafta bir şey unutmamıştım.

Gri renkte büyük bir L koltuk, büyük boy bir televizyon, sehpa ve halıdan başka bir şey yoktu burada. Tavan yüksekliği fazla olduğundan tüm evdeki avizelerim sarkıt şeklinde ve büyüktü. Öyle olunca daha fazla eşyayla ortamı boğmaktan, kendimi yormaktan kaçınmıştım.

Elimde kahvemle salondan çıkıp koridora yöneldim. Çalışma odam salonun karşısındaydı. Kapısını araladığımda içeride beni karşılayan tanıdık elektronik uğultu, farklı bir dünyaya geçiş yapıyormuşum hissi veriyordu. Çoğu insanı rahatsız edebilirdi ama benim alışkın olduğum ve neredeyse sevdiğim bir şeydi. Zaten buraya da benden başka kimse giremezdi.

---

* Elena Ledda'nın bir şarkısı.

Çalışma odam benim için her gün saatinde gidilen ve saatinde çıkılan bir işyeri gibiydi. Aslında gibisi fazlaydı. Diğer odalardan tamamen farklıydı. Evin geri kalanı zamansız bir sadelikle döşeliyken bu oda tam anlamıyla çağın içindeydi.

İlk dikkat çeken şey, içerideki yoğun elektronik donanımdan ziyade tamamen boş bıraktığım karşıdaki duvardı. O duvardaki iki kanatlı pencere, bu odanın tek ışık kaynağıydı. Evimde yalnızca burada aydınlatma yoktu. Gün boyu ışığı o pencereden alıyor, hava kardıktan sonra içerideki çok sayıdaki monitörden yayılan ışıkla yetiniyordum. Buradaki pencereleri de salondaki gibi dinlenme ve kaçış noktası olarak kullanıyordum. O zamanlar, bazen çok oluyordu.

Solda duvarın neredeyse yarısını kaplayan, ultra geniş ekranlı ana monitörüm asılıydı. O duvarın önündeki masamın üzeri kablosuz klavyeler ve parmak izi okuyuculu cihazlarla doluydu.

Günümün neredeyse tamamını geçirdiğim ana çalışma masam odanın tam ortasındaydı. Büyüktü ve sadece ana bilgisayarım değil, yardımcı ekran ve bilgisayarlarım da buradaydı.

Sağ duvarın neredeyse tamamında çeşitli ülkelere ait veri erişim haritaları yer alıyordu. Kurşungeçirmez kapaklı, gizli bir silah bölmesi yine aynı duvardaydı. Kullanımı pratikti ama gözle görünmüyordu. Varlığını sadece ben biliyordum.

Tavana sabitlediğim güvenlik kamerası, oda içi hareketi ve sıcaklık değişimlerini anlık olarak analiz ediyordu. Burası aynı zamanda dış ağlardan tamamen izoleydi. İletişim yalnızca teşkilata özel, şifrelenmiş uydu bağlantısı aracılığıyla kuruluyordu.

Camın önünde, tek kişilik koyu gri bir okuma koltuğu vardı. Hemen yanında kitaplardan, yazıcıdan aldığım fazla çıktılardan ve not defterlerinden oluşan küçük bir istif duruyordu. Kahvemi bırakmak için çoğu zaman o yığını kullanırdım.

Bu oda sadece bir çalışma alanı değil, bir karargâhtı. Ben Ulusal Güvenlik ve İstihbarat Teşkilatı için çalışan bir siber güvenlik uzmanıydım. Yaptığım işe *beyaz şapka hacker* da deniyordu. İşin tuhaf tarafı hem legal çalışıyordum hem de illegal. *Siyah şapka* olarak anılmamamın tek nedeni, bu işi teşkilatım için yapmamdı. Sisteme sızıyor, ağ tarıyor ama bunu ülkeme hizmet için yapıyordum. İşim hem teknik hem de stratejikti, bu yüzden teşkilat da beni tüm imkânlarıyla koruyor, gerekli izinleri -yasal olmayanları bile- almamı sağlıyordu.

Her zaman kurallara uyduğumu söyleyemezdim. Bir iznin çıkmasını beklemek demek, zaman kaybetmek demekti. Benim için zaman her şeyden değerliydi. Öte yandan kendimden başka kimseye güvenmezdim. Bir işe kalkışıyorsam paçamı da kendim kurtarmalıydım.

Bu yüzden çalışma odamdaki her şey, duyu organlarım ve duygu durumlarım bile mesleğimin tamamını oluşturuyordu.

Elimdeki kahveyi odanın ortasındaki çalışma masama bıraktım. Ardından siyah, deri ve büyük boyutlardaki koltuğuma yerleştim. Son derece rahattı. Bakışlarımı hiç kapatmadığım monitörde yanıp sönen görev hatırlatmalarının bildirimleri arasında dolaştırdım. Küçük kontroller ve bilgi paylaşımları dışında, bugün asıl işim teşkilat başkanımız Akın Dürel'in operasyonuna eşlik etmekti. Tüm gün sürecekti. Şu an Moskova'daydı. Kahvaltısını -gerçek adıyla alan araştırmasını- bitirmesine yalnızca yarım saat kalmıştı.

Akın'la aynı zamanda arkadaştık. Teşkilatta anlaşabildiğim ve düzenli olarak görüştüğüm kişi sayısı çok azdı. O da bunu bildiğinden bana daha yakın davranıyordu. Elbette bu yakınlık telefon görüşmelerimiz sırasında mümkün oluyordu.

Başkan da olsa operasyonlar dışında kimseyle yüz yüze görüşmezdi. Bu onun tercihi miydi bilmiyordum ama ben de pek farklı olmadığım için yadırgamıyordum. Onun görev eşlikçisi olduğumdan, kameralardan birçok kez onu görmüştüm ama yine de bu yüz yüze görüşmeye pek benzemiyordu.

Ona hazır olduğunda başlayabileceğimizi belirten bir e-posta gönderdim. Cevabını beklerken diğer görevleri gözden geçirmeye başladım.

Teşkilat yapılanmamız karmaşık gibi görünse de aslında sade bir yönetime dayanıyordu. Ankara'da yaşıyordum. Genel merkezimiz de buradaydı. Biz ona *Şato* diyorduk.

Şato'nun alt örgütlenmeleri olan komuta kontrol merkezleri, teşkilatın ast yönetimleri olarak ülkenin dört bir yanına dağılmıştı. Her biri kendine has bir ad taşırdı. Benim bağlı olduğum teşkilat, doğrudan Şato'ya bağlı olan Kızıl Gerdan'dı. En eski, en köklü teşkilatlardan biriydi. Ondan sonra Gök Kuzgun kurulmuştu ancak o Ankara'da göreve başlasa da sonradan Çanakkale merkezli olmuştu. Neredeyse kardeş iki teşkilattık.

Teşkilatımızdaki her acemi gölge ajan, oradaki bir uzmanla kod adını kullanarak iletişim kuruyor ve çaylaklık süresi boyunca operasyonlar konusunda destek alıyordu. İletişimi uzun yıllar süren gölge ve uzman ajanlar biliyordum.

Benim eğitimim ve danışarak geçen çalışma günlerim birkaç ay önce resmen olmasa da son bulmuştu. Artık kendi başıma tüm görevleri yürütüp yönetecek bilgi ve deneyime sahiptim.

Kahvemi yudumlayarak en son birlikte çalıştığım gölge ajanın raporunu yazmaya koyuldum. Onlar sadece işlerine bakarlardı, ben de operasyonun nasıl geçtiğini Şato'ya rapor ederdim.

Teşkilatlardaki kıdemli istihbaratçılara *uzman*, yeni başlayanlara ya da hâlâ ast rütbede görev yapanlara *gölge ajan* denirdi. Ben de gölge ajanlardan biriydim. Eğitim sürem de dahil olmak üzere, resmen beş yıldır Kızıl Gerdan Teşkilatı için çalışıyordum.

Ama bu sadece dışarıdan görünendi. Ben bir kimsesizdim. Teşkilata hizmet eden bir çocuk esirgeme kurumunda büyümüştüm. Çok sayıda kimsesizin yetiştirilip on sekiz yaşına gelince *kararını ver, teşkilat mı yoksa ölene kadar sessizlik mi* diye ilk ve son kez sorulduğu yerden geliyordum. Elbette teşkilatı seçmiştim. Hem onlara borcumu ödemek için hem de gidecek yerim olmadığı için... Asla borçlu kalmayı sevmezdim. Orada güzel anılardan çok, kötü anılar biriktirmiştim. Çünkü ben asla diğerleri gibi olmamıştım. Teşkilatın gözünde de bu değişmeyecekti.

Gerçek adımı, kim olduğumu unutacak yaşta koruma altına alınmıştım. Trajik bir geçmişim vardı. Unutmak ve yeni bir sayfa açmak biraz da kendi tercihimdi. Öte yandan hiçbir şey unutulmuyor, beynime bir çiviyle çakılmış gibi duruyordu.

Nazlı Kaya diye geçirdim içimden. Derin bir nefes aldım. O kadar çok adım vardı ki bu sadece onlardan biriydi.

Teşkilatta bana Göçebe diyorlardı. Mevsime göre yer değiştiren anlamına geliyordu. Hal böyleyken ben yer değiştiremiyordum. Koskoca bir hayatı sil baştan yaşamıştım. Geçmişi de geleceği de silmeye devam ediyordum.

İçeriden bir şeyin çarpma sesini duyduğumda irkildim. O sırada hem düşüncelere hem de yazdığım rapora o kadar odaklanmıştım ki dudaklarımın arasından neredeyse fırlayacak çığlığı son anda bastırabildim. Açık pencereden içeri giren rüzgâr bir kapının çarpmasına ya da bir şeyin devrilmesine neden olmuş olabilir miydi? Bu imkânsızdı. Bu eve neredeyse rüzgâr bile hiç uğramazdı. Düşünemeden başımı kapıya çevirdim. Kalbim sakin olmaya çalışan kontrollü zihnime savaş açmış gibi hızla çarpıyordu. Sesin devamı gelmeyince hemen monitörümden evimdeki kameralara bağlandım. Canlı görüntüde kimse yoktu. Mutfağı göremiyordum. Hadi ama... kim mutfağına kamera takardı ki? Anlaşılan benim takmam gerekiyordu çünkü içerideki her kimse oradaydı.

Yalnız yaşıyordum. Bir kedim vardı ama o şimdi yatak odamda uyuyordu. Tanıdığım hiç kimse de habersiz evime gelemezdi. Evdeki her kimse iyi niyetli değildi.

Kalbim atışlarını bir davulun üstüne vuran bagetlermişçesine kuvvetle indirirken usulca ayağa kalktım. Aynı yavaşlığı duvardaki gizli silah bölmesine giderken gösteremedim. Kapalıyken krem rengi duvar boyasıyla bütün gibi görünen bölmeyi üç kez tam orta noktasından ittim. Derinden gelen mekanik bir *çıt* sesiyle geniş dikdörtgen çekmece önüme serildi.

Burası küçük ama ölümcül bir cephanelikti. Her birini özenle yerleştirmiştim. Bazıları hafif makineli, bazıları kısa menzilli tabancalardı. Aralarında gizli susturucular, yedek mermiler ve portatif bir el bombası kutusu da vardı.

Hiç düşünmeden en sola uzandım; siyah bir *Glock 43'tü*. Kompakt, hafif ama yıkıcı etkisiyle tanınırdı. Siyaha çalan mat gövdesi elime kaymadan oturuyordu. Sadece yedi mermi alıyordu ama benim gibi biri için bu yedi mermi, yedi sonuçtu. Susturucusunu hızlıca takarken içimde bir yerde kıpırdayan o tanıdık huzursuzluk da yerine oturmuş gibiydi.

Mutfaktaki sesler yeniden başlamıştı. Birisi -tek kişi olduğunu düşünüyordum- evimi karıştırıyordu.

Teşkilat için çalışan bir gölge ajan olabilirdim ama geçmişim temiz değildi. Hayaletler peşimi asla bırakmıyordu. Onları ben davet etmemiş, içeriye hiç buyur etmemiştim. Doğumum onlara bu izni vermişti.

Hazır hale getirdiğim tabancanın tetik korkuluğuna parmağımı yerleştirdim. Diğer elimle kabzasını avucuma sabitledim. Zaten aralık duran kapıyı gıcırdamasın diye ayağımla usulca itip açtım.

İçeriden gelen sesler devam ediyordu. Bu hali biraz acemiceydi. Evin sahibinin dikkatini çekmekten hiç mi korkmuyordu? Tek mermiyle işini bitirmek zor olmayacaktı. Çalışma odamdan çıkınca koridorun sağında kalan mutfağa yöneldim. Böyle bir şey kendi evimde ilk kez başıma geliyordu. Burayı bilen insan sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bu kişi evimin yerini bir şekilde bulmuşsa bilgiyi yaymış mı diye de öğrenmeliydim. Her gün gelenler yüzünden evimi kan gölüne çeviremezdim. Temizlik yapmayı severdim ama böylesi zordu.

Kapıya tamamen yaklaştığımda sadece bir an için başımı içeri uzattım. Hızlıca bakacak, gerekirse ateş edecektim. Ama öylece kalakaldım.

Evime kimse haber vermeden gelemez derken onu kastetmemiştim.

Yalvaç Zorlu. Yaşına rağmen tam bir belaydı. Benden yedi yaş büyüktü ama görünen o ki ben daha yaşlıydım. Çıkardığı seslerin sebebini şimdi anlayabiliyordum. Kek kalıbını fırından çıkarmış, kek yiyordu.

Kedim Loki sandalyelerden birinde oturuyor, burnunu ada tezgâhın önünde dikilen Yalvaç'ın elindeki keke uzanmak ister gibi hareket ettiriyordu. Adeta payına düşecek lokmayı salyalarını akıtarak bekliyordu.

Elimde tabancayla direkt içeri girdim. Namlumu ona doğrultarak, "Allah aşkına," dedim dişlerimin arasından. "Evimde ne arıyorsun?" Bıkkınlık, öfke ve isyanla kaşlarımın arasındaki gerilimi iyice derinleştirdim. Tüm duyguları bir arada yaşamak bazen yoruyordu.

Beni duymamış gibi başını eğdiği yerde tutmaya devam etti. Bir dilim kek daha alıp ada tezgâhın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Loki burnunu bu defa daha istekli uzattı ama Yalvaç onu da kendi ağzına götürünce geri çekildi. Zavallı kedi şimdi üzgünce kek kabına bakıyordu. Acaba bir şey kalmış mıydı? Olduğum yerden ne kadar kaldığını tam olarak göremiyordum. Ben bile tadına bakmamıştım. Yoksa bu defa yapmayı başarabilmiş miydim?

Yalvaç ağzındakini çiğnerken yine bana bakmadan, "Yanık kokusu aldım," diye homurdandı. "Yine keki yakmışsın."

Yine mi? Benim sorduğum soru bu değildi ki. Öfkem enseme tırmanırken, "Bence sen kafayı yakmışsın!" diye yükseldim. Sesim mutfakta yankılanarak dolaştı. Elindeki kekten en sonunda bir parça koparıp Loki'nin önüne bıraktı. Sonra da ilk defa gözlerini benimkilerle buluşturdu; kehribar mı, viski rengi mi çözemediğim lanet olası gözlerini. Sesim biraz alçalışa geçse de, "Evime neden izinsiz giriyorsun diyorum!" diye bağırdım. Elimden ancak bu kadarı geliyordu. Rütbelim olsa da ona nazik olamıyordum.

Sesim kaşının havalanmasına neden oldu. Kendine bir kek dilimi daha alıp -en büyüğünden- ayağa kalktı. Bir de kafasına göre mi dilimlemişti?

Üzerindeki siyah takım elbisesi ve parlak siyah rugan ayakkabılarıyla mutfağımın beyaz mermerinde ilerleyerek, "Bana bak, Bücürük Komutan!" diye vurgulu bir sesle söylendi. "Ben de sana diyorum ki *gelmesem evi yakacakmışsın!*"

Ah, bu sözden nefret ediyordum. *Komutan* demesi hoştu ama ***bücürük*** demesi tamamen boyumla alakalıydı. Gelişimim herkes gibi on sekiz yaşından sonra durmuştu; tam olarak ben yüz altmış santimken. Normal insanların yanında gayet iyiydim ama onun karşısında kabul etmek istemesem de kot pantolonun ön cebindeki çakmak cebi kadar kalıyordum. Boyu bir doksandan fazlaydı. *Ne şanslı...*

Öfkem ensemi aşıp kafamın içine saplandığında, "Hemen evimden çıkıyorsun!" dedim elimi dış kapıya doğru sallayarak. "O keki de hemen yerine bırak!"

Bakışlarımla işaret ettiğim kekten gözümün içine baka baka bir ısırık aldı. Çiğneyip yuttuktan sonra, "Tadına baktım," dedi ezbere bildiğim o belli belirsiz gülüşüyle. Asla tam gülmezdi ama somurtkan bir adam da sayılmazdı. Üç gamzeli bir adam olduğunu gülmediği anlarda unutuyordum. "Yanmasaymış da kötüymüş. Üzülme."

Her şeye rağmen beni sinir edecek cümleler kurmakta üstüne yoktu. Ellerimi kalçama yasladım. "Hapur hupur yerken bunu nasıl söyleyebiliyorsun? O kek *kakaolu!*"

Elinde kalan keki tek seferde ağzına attı. Çiğnemeye koyulurken onu izliyordum. Bazen tüm sözcüklerimi tüketiyordu.

Uzun bir çiğneyişten sonra, "Ne yediğini, nasıl beslendiğini kontrol ediyorum. Bu hiç iyi değil. Çok kötü besleniyorsun. Yemek yapmayı bıraksan mı? Seni aylık yemek programına falan kaydedelim," dediğinde gözlerimi kısarak yüzünde dolaştırdım.

"Saçmalamayı keser misin? Kötü olsaydı," diyerek parmağımla ağzını işaret ettim. "Bu kadar keyifle yiyemezdin!"

Yine o belirsiz gülümsemeyle başını salladı. "Güzel falan değil. Bu kadar kötü iş çıkarman beni eğlendiriyor. Defalarca denenemeden sonra normal bir kız bunu başarırdı. Sen normal değilsin. O yüzden keyifliyim."

"*Yalvaç!*" diye yükseldim sert bir sesle. "Evimden çık! Sen... sen-" Bu adam sözcüklerimi tüketiyor demiştim. "İşim gücüm var. Senin zırvalıklarınla uğraşamam!"

Hiç oralı olmadı. Beni duymamış gibiydi. Geri dönüp kedimi kucağına aldı. Loki halinden memnun bir şekilde yalanırken başını onun koluna yasladı. Keki o da sevmişti! Kötü olamazdı demek ki.

Merakla yanından geçip kek kabına ilerledim. Bir dilim alıp inceledim. Yanık mıydı gerçekten? Renginden tam anlaşılmıyordu ki. Beni izlediğini bile bile bir ısırık aldım. Henüz çiğneyememişken resmen öğürerek lokmayı avucuma çıkardım. Kek hamurunu o kadar özenli hazırlamışken bu tat nasıl ortaya çıkabilmişti? Portakal kabuğu mu yanmıştı? Malzemeler kimyasal mutasyon falan mı geçirmişti? Bunun tadı leş gibiydi. Kusmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Lavaboya koşup elimi yıkadım ve ardından bir bardak suyla ağzımı temizlemeye çalıştım.

Sırtımda gözlerini hissedebiliyordum. Hâlâ beni izliyordu. Ona döndüm, kalçamı ve ellerimi tezgâha yasladım. Kahrolası haklı çıkmıştı. *Bir kez*

daha. "Sen aklını mı kaçırdın? Nasıl yiyebildin bunu?" Ses tonum Loki'nin bakışları kadar şaşkındı.

Loki'yi sevmeye devam ederken omzunu silkti. "Alıştık artık. Diğerlerinden farklı değildi. Sana söylemiştim, bu işi yapamıyorsun."

Hâlâ nasıl laf sokabiliyordu? "Bak," dedim kalçamla tezgâhı iterek doğrulurken. "Gitmen gerek. İşim var. Akın'a görevinde eşlik edeceğim."

Yine beni duymamış gibi kucağında kedimle mutfak kapısına yöneldi. "Koltukta olacağım. Ses çıkarmayacağım. Sırf işine saygımdan. Sonra da seninle önemli bir şey konuşacağım. Buraya bu yüzden geldim."

"Aynı teşkilatta bile değiliz," diyerek peşine takıldım. "Bana söyleyeceğin önemli bir şey olabileceğini sanmıyorum."

O, Gök Kuzgun Teşkilatı'ndandı. Hem benden deneyimliydi hem de bir uzmandı. Çoğu uzman -farklı teşkilattan olsalar da- gölgelere çöp gibi davranırdı.

Çalışma odamın kapısının önünde durdu. Başını omzunun üzerinden bana çevirdi. O durunca ben de durdum. "Evliliğimizle alakalı. Önemli diyorsam önemli."

Evliliğimiz... Asla alışamayacağım bir şeydi. Çoğu zaman unutuyordum. *Onunla evli olmak*. Yutkunarak terleyen avuçlarımı pantolonuma sildim.

"Sorun ne ki?" diye sordum. "Teşkilat *evlenin* dediği gibi bugün de *ayrılın* mı diyor?" Bu iyi mi olurdu, yoksa kötü mü bilmiyordum. Benim için cevap belliydi ama Yalvaç için iyi olacağı kesindi.

Bedenini tamamen bana çevirdi. Kedimi yere bırakmak için eğilip tekrar doğruldu. "Önce görevini hallet. Sonra konuşalım." Şimdi son derece ciddi görünüyordu.

Bu sefer gerçekten endişelenmiştim.

2. BÖLÜM

Yalvaç

2006 - Ankara

Nazlı'yı ziyaret edebileceğini söyledikleri andan itibaren geçen günler, Yalvaç'ın omuzlarındaki gerginliği azaltmamıştı. Onu nasıl bir halde bulacağını bilmiyordu. Zihni her olasılığı baştan kuruyor, hiçbirinin cevabı içini rahatlatmıyordu.

Küçük kız üç ay önce teşkilatın himayesine alınıp resmi kayıtlarda ölü olarak gösterildiğinde, birkaç gün içinde bir haber gelir diye umut etmişti. Fakat kurum o günden beri sessizliğini korumuş, Nazlı'yı adeta görünmez bir perdeyle dünyadan ayırmıştı. Bu sessizlik artık bilgi alamamaktan çok, bir yüke dönüşmüştü. Konuyla ilgili bildiği tek şey, teşkilatın attığı her adıma uyum sağlaması ve kendi sessizliğini de koruması gerektiğiydi.

Öte yandan kardeşi Balca'nın yaşadıkları... Yalvaç'ı en çok zorlayan buydu. O gece kardeşi, olay yerindeki cansız bedeni kendi gözleriyle görmüştü. Ekipler eve doluşurken küçük kız, babasının elinden kurtulup bağırışların içine koşmuş, yüzündeki o donmuş dehşet Yalvaç'ın hafızasına bir bıçak darbesi gibi kazınmıştı.

Balca o günden sonra neredeyse hiç konuşmamıştı. Yemek yemiyor, dışarı adım atamıyor, geceleri kâbuslarla boğuşuyordu. Çocukluğunu, arkadaşını ve güvenini aynı anda kaybetmişti. Bu durumun tüm yükü de abisinin omuzlarına binmişti.

Yalvaç sonraki günlerde onu limana götürmüş, denizin önünde uzun yürüyüşlerle sakinleştirmeye çalışmıştı. Dalga sesleri biraz olsun nefes aldırsa da kardeşinin Nazlı'yı unuttuğunu hiç sanmıyordu. Böyle acılar kaybolmazdı; sadece daha derine gömülür, sessizce beklerdi.

Olayın üstünden tam üç ay geçtikten sonra Ankara'daki genel merkezin ek hizmet binasının merdivenlerini çıkarken de aklından bunları geçiriyordu. Soğuk taş basamaklar adımlarının altında yankılanırken içindeki ağırlık da sessizce katlanıyordu. O gün sadece Nazlı'nın değil, kardeşinin ve kendisinin de hayatını kökünden değiştirmişti. Burada olması da tam olarak bu yüzdendi.

Ek hizmet binası, aynı zamanda genel merkezin kendi himayesine alıp koruduğu kimsesiz çocuklara açtığı bir yuva olarak hizmet veriyordu. Normalde her şehirde bir komuta kontrol merkezi olur, o komuta merkezinin

de bir yetiştirme yurdu olurdu. Bu bina da o zincirin en merkez halkalarından biriydi.

Ancak diğerlerinden farkı şuydu ki, burada yetişen çocukların çoğu doğrudan Şato'nun gözetiminde olurdu. Her biri potansiyel birer istihbaratçı, gelecekte bir görev insanı olarak görülürdü.

Nazlı'nın burada olduğunu ilk duyduğunda bunun en azından güvenlik açısından iyi bir şey olabileceğini düşünmüştü. Kalabalığın içinde kaybolmak bazen en etkili korumaydı. Ama zihninin arka planında başka bir beklenti vardı. Kızın durumundan dolayı daha izole, dış dünyadan tamamen kopuk bir yerde tutulacağını sanmıştı. Küçük, sessiz bir şehirde, kimsenin varlığından haberdar olmayacağı kadar uzak bir noktada olduğunu hayal etmişti. Şimdi karşısındaki bu hareketli ve merkezi bina bütün o varsayımları boşa çıkarıyor, içinde beliren tedirginlikle rahatlama duygusunu birbirine karıştırıyordu.

Merdivenin son basamağına geldiğinde adımlarının ritmi kendiliğinden yavaşladı. Kalbi göğüskafesine içeriden vuran sabırsız bir yumruk gibi atıyordu. Nazlı'yı son gördüğündeki o solgun yüzünü ve kardeşi Balca'nın küçücük bedenine sığdıramadığı koca yası bir anlığına gözünün önüne getirdi.

Şu an burada olmasının tek nedeni, nihayet her şeye bir son verebilmekti. Kardeşine Nazlı'nın hâlâ yaşadığını söyleyebilmek için buradaydı. Nazlı bir suçlunun kızı olduğu için teşkilata kabul edilebilmesi ancak geçmişiyle tüm bağlarının kesilmesiyle mümkün olacaktı. Bu yüzden başkanın en başından şüphelendiği her şey kanıtlanana dek onu ölü göstermişlerdi. Küçük kızı belki hiçbir zaman tam anlamıyla buradan götüremeyecekti ama en azından kız kardeşini nadiren de olsa onun ziyaretine getirebilecek, ikisinin de yalnızlığını azaltabilecekti.

Tekrar yürümeye başladığında babasının Çanakkale'deyken kelime kelime tarif ettiği koridoru izleyip sessizliğin giderek yoğunlaştığı o son noktadaki odayı buldu.

Yalvaç'ın babası Niyazi artık gerçeği biliyordu. Genç oğlan henüz on yedi yaşında olduğundan teşkilat bu yükü tek başına taşıyamayacağını düşünmüştü. Üstelik Niyazi Zorlu hâlâ teşkilat için değerli bir isimdi. Ondan bir şey saklamanın doğru olmayacağını biliyorlardı.

Neyse ki adam, duyduklarını baştan sona büyük bir dikkatle dinlemiş ve sonunda oğluna güvendiğini söylemişti. Teşkilatın mahallesinde olduğu gece bazı şeylerden şüphelendiğini de dile getirmişti. O zaman nasıl sesini çıkarmadıysa, şimdi de aynı sessiz kararlılıkla oğlunun sırrını nefesi yettiği sürece koruyacağına söz vermişti.

Yalvaç, babasının ona duyduğu güvenin verdiği güçle derin bir nefes aldı ve başkanın kapısını çaldı. Çok geçmeden başkanın içeriden, "Gir," diyen tok sesi yükseldi.

Kapı aralanırken Yekta Somer makam koltuğunda oturuyordu. Karşısında duran genci tanıdığı anda yerinden hızlıca doğruldu. Eğitimlerdeki üstün performansı, yaşından çok daha büyük bir disiplinle hareket edişi, onun adını çoktan genel merkeze taşımıştı.

"Başkanım," dedi Yalvaç masasının hemen önünde ayağa kalkmış, orta yaşın üzerindeki esmer adama doğru birkaç adım atarken. Elini tokalaşmak için uzattı.

Yekta Somer, genç adamın elini sıcak bir gülümsemeyle kavradı. Teşkilatta yaş ne kadar küçük olursa olsun, adaylara eğitimlerde kendi ağırlıklarını taşımanın ve gerektiğinde yaşlarından çok daha büyük davranmanın önemi öğretilirdi. Yalvaç bunu fazlasıyla başarmış gibi görünüyordu. Duruşu öylesine çelik gibi dik ve kararlıydı ki hayran olunmayacak gibi değildi. Niyazi Zorlu'yu tanıyan, başarılarını bilen herkes gibi Yekta da Yalvaç'ın tam onun oğlu olduğunu düşünüyordu.

Yekta masasının karşısındaki koltuğu işaret ederek, "Hemen otur," dedi. Makam koltuğuna dönerken genç oğlana hayranlıkla bakmaya devam ediyordu. "Seninle konuşacaklarımız var. Sonra da Nazlı'ya gideceğiz."

Başkanın konuşmasından sonra Yalvaç'ın kalbi sertçe sarsıldı. Buraya onu görmeye gelmişti ama tam olarak hazır olduğu da söylenemezdi. Ona sormadan hayatını değiştirdiği için Nazlı'nın öfkelenmesinden, hatta ondan nefret etmesinden çok korkuyordu.

Nefesi kısa bir süre tökezlerken ne hissettiğini Kızıl Gerdan Teşkilatı'nın başkanına belli etmemeye çalıştı. Hemen adamın gösterdiği deri koltuğa oturdu. Yutkunarak ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "O iyi mi?" diye sordu. Sesini de duruşu gibi güçlü çıkarmak istemişti ama pürüzlü tını endişesini az da olsa ele veriyordu.

"İyi," dedi başkan kendi koltuğuna yaslanırken. "Yani ne kadar iyi olabilirse. Psikolojisi son derece kötü. Ona kendini iyi hissettirmek için elimizden geleni yapıyoruz. Yalnızca ciddi bir adaptasyon zorluğu yaşıyor. Bedenen burada olsa da kendi kabuğuna hapsolmuş gibi. Ne konuşuyor ne de göz teması kuruyor."

Yalvaç başını hafifçe salladı. Nazlı'nın durumunu dinlemek, boğazında birbirine dolanan düğümler yaratıyordu. Onu gerçekten önemsiyordu. Bu his, yalnızca kardeşiyle olan yakınlıklarından kaynaklanmıyordu. Bir çocuğun hayata karşı verdiği sessiz mücadeleye uzun süre kayıtsız kaldığı için

yaşadığı her şeyde kendini de pay sahibi hissediyordu. Oysa Nazlı, evlerine yalnızca birkaç ev uzakta oturuyordu.

"Kendini suçlamamalısın," dedi başkan genç oğlanın daldığı yerin farkındaymışçasına. "O güçlü, eminim atlatacak. Burada sana da iş düşüyor. Ama ben önce sana teşekkür etmek istiyorum."

Yalvaç ilk defa başını önüne eğdi. Güçlü duruşu çatırdıyordu. Onu kurtarmakta geciktiği için bir teşekkürü hak ettiğini düşünmüyordu.

"Öyle bir dosyanın sırrını çözdün ki Yalvaç, farkında bile değilsin. Kızın asıl kimliğini daha çözemesek de Ferdi yıllardır izini sürdüğümüz bir fariydi."

Genç oğlan başını hızla kaldırdı. "Bahsetmiştiniz ama net bilgi yok demiştiniz. Kendi kızına yaptıkları düşünülürse tam bir cani. Ancak Nazlı'nın neden araştırıldığını anlamadım," dedi. Duydukları zihninde yankılanıyordu.

"Nazlı onun öz kızı değil," dedi başkan. Sesi şimdi daha ciddi çıkıyordu. "Kızın kimliğine dair elimizde henüz net bir veri yok. Ama araştırmalar sürüyor. Ferdi Kaya diye bildiğin adamın gerçek adı aslında Ferdi Yılmaz." Başını hafifçe yana eğerek devam etti. "Bu isim sana tanıdık geliyor mu?"

Yalvaç bir an duraksadı. Gözleri düşünceyle kısıldı, ardından hızla başını salladı. "Hayrat'taki komuta kontrol merkezini taratan adam... Çok sayıda uzman istihbaratçının ölümüne neden olmuştu." Sesi alçalsa da keskinliğini yitirmemişti. "Savcıydı, değil mi?"

"Doğru," diyerek başını salladı Yekta Somer. "Savcıydı, en azından bir yere kadar." Teşkilattaki herkes gibi Yalvaç da eğitimleri sırasında çözülememiş dosyalar üzerinde çalışarak pratik kazanmıştı. Somer genç istihbaratçının bilgiyi o dosyalardan edindiğini biliyordu. "Fakat mesele bundan ibaret değil," diye devam etti. "Yaklaşık on yıl önce Trabzon'da bir gece kulübü kundaklandı. Yüz iki kişiden sadece yedisi kurtuldu. Olay ilk başta münferit bir terör saldırısı gibi algılandı ama sonradan Hayrat'taki baskınla bağlantılı olduğu ortaya çıktı. İki olayın da baş şüphelisi Ferdi Yılmaz'dı."

Yalvaç duyduklarına yaşadığı şaşkınlık yüzünden sessiz kalırken Yekta Somer derin bir nefes aldı ve devam etti. "Kendine ustalıkla bir kimlik ağı kurmuş. Ferdi Kaya adıyla yaşarken gerçek kimliğini sistemden sildirmiş. Kızı sandığımız Nazlı'ya da yeni bir kimlik tanımlamış. Onun savcı olduğunu biliyorsun. Bunu yapmak onun için hiç de zor değil. Birkaç güçlü bağlantıya bakar. Kızı kimden, neden, ne amaçla aldığını bilmiyoruz çünkü ağzından tek kelime çıkmadı. Nazlı'ya ait doğum kaydı yok. Bu yüzden de tam bilgiye ulaşamadık. Bu kız nerede doğdu belli değil. Ferdi şu anda Trabzon Cezaevi'nde. Konuşana dek orada kalacak. İçeride onu neler bekler, tahmin bile edemem." Başını yavaşça salladı. Sözleri havada asılı kalan

bir uyarı gibiydi. "Ancak bu bilgi, Nazlı'nın güvenliği için kesinlikle gizli kalacak," dedi sert bir tonla. "En azından Ferdi'nin onu neden yanında tuttuğunu öğrenene kadar."

Yalvaç duyduklarını sindirmeye çalışırken Yekta onun yüzünü dikkatle inceliyordu. Nazlı'ya dair çok az bilgiye sahip olsa da evlerinin karşısında yaşayan insanların böyle bir sırra sahip olduğunu duymak onu sarsmıştı. Nazlı'nın o adamı gerçek babası sandığından neredeyse emindi. Yalnızca o caniyle aynı çatı altında uyuyup uyanmış olması bile içine yeniden kötü bir ağırlık çöktürmüştü. Bunu daha önce fark edemediği için kendine kızdı.

"Böyle bir adamın, babamın teşkilatta olduğunu bilmeme gibi bir ihtimali var mı sizce? Yani mahallemize taşınalı çok olmadı. Nazlı sanıyorum o zamanlar bebekti. Onu hiç görmezdim. Sadece mahalleli o eve taşınanlar hakkında dedikodu yaptıkça kulağıma gelirdi. Sözde Ferdi'nin karısı doğumda ölmüş, kızını da alıp mahallemize taşınmış. Öyle derlerdi. Şu an bu hiç de tesadüf gibi gelmiyor. Olayın olduğu gün, bana hayatımı mahvettiniz dedi. Beni ve babamı kastediyorsa bu ne demek oluyor?"

"Kesinlikle tesadüf değildir, Yalvaç," dedi başkan. "Baban da artık konuyu bildiği için onunla fikir alışverişinde bulunuyoruz. Ferdi'nin asıl amacı ortaya çıktığında emin ol neden sizin mahalleyi seçtiği de aydınlanır. İşte tam olarak bu yüzden ondan kimseye bahsetmemelisin. Kardeşinin Nazlı'yla yakın olduğunu duydum."

Yalvaç düşünceli bir şekilde başını salladı. "Çok yakınlardı."

"Olay günü görmemesi gereken şeyler gölmüş. Zavallı kız, bu onda travma yaratmıştır. Ama kardeşim üzülüyor hassasiyetine girmemelisin. Bu iş seni, beni, kardeşini aşıyor. Nazlı şu an için ölü, bunu önce sen kabullen."

Yalvaç'ı öncekine göre daha düşünceli görünce başkan derin bir nefes alarak ellerini dizlerine sürttü. "Sayende on yıl önce yaşananlar gün yüzüne çıkacak," diyerek onu daldığı yerden çıkarmaya çalıştı. "Emanetine gözümüz gibi baktığımızdan emin ol. Nazlı bizimle olduğu sürece iyi olacak. Ferdi konusunda ise... O, kurumumuz için bir tehditti. Sen o tehdidi ortadan kaldırmış oldun." Arkasına yaslanarak ellerini koltuğunun kolçaklarına bıraktı. "Katkılarından dolayı on sekizinci yaşına bastığında eğitimlerine burada, Ankara'da devam etmeni teklif ediyoruz. Bence bu fırsatı kaçırmamalısın. Sen yaşına rağmen sağduyulu birisin. Bu da tam aradığımız şey. Kızıl Gerdan'ın kapısı sana her zaman açık. Ama şunu da bil, Gök Kuzgun da seni kendi bünyesine katmak için oldukça istekli. Seni onlara kaptırmak istemesek de hangisini seçersen seç, teşkilatın en eski komuta kontrol merkezlerinden birinde olmaya hak sahibisin. Hepsini zamanı geldiğinde uzun uzun konuşuruz."

Yalvaç bir kez daha başını salladı ama hâlâ dalgındı. Başkana saygısızlık etmemek için kendini toparlamaya çalıştı. "Beni teşkilata babam yönlendirdi," dedi tekdüze bir sesle. "Bu yüzden bu konuları onunla görüşebilirsiniz. Eğer Ankara'da yaşamam konusuna sıcak bakarsa benim için sorun olmaz. Ama... başkanım," diye duraksadı. Ardından gözlerini onunkilere dikti. "Nazlı'yı görebilir miyim? Onu gerçekten çok merak ediyorum."

Yekta Somer dudaklarının kenarında beliren belli belirsiz bir tebessümle başını salladı, hemen sonra yerinden kalktı. Yalvaç da hızla onu takip etti.

Adam, genç oğlana yaklaşarak elini nazikçe onun omzuna koydu. Cılız yapısına rağmen boyu neredeyse kendisininki kadardı. Yüzündeki ifade, içinde taşıdığı kararlılıkla örtüşüyordu. İleride başarılı olacağı sadece duruşundan değil, gözlerinin içindeki ışıktan da anlaşılıyordu.

"Sana son bir şey daha söylemem gerek," dedi. Sesi bu kez daha alçak ama etkiliydi. "Nazlı'nın bir koruyucuya ihtiyacı var. Bu kurumumuzun sıcak baktığı bir uygulama değil ama o diğer çocuklardan farklı. Tam olarak kendi rızasıyla buraya getirilmedi. Ne kadar süre burada olacak öngöremiyorum. Genel başkan gidebilir diyene kadar bizimle, onu biliyorum. Bu süreçte sen de destek olursan tanıdık bir yüz olduğun için kıza iyi gelecektir. Şimdilik detayları konuşmayalım ama bil ki ona sahip çıkabileceğine inanıyoruz."

Yalvaç düşünmeye bile gerek duymadan başını salladı. "O bana kardeşimin emaneti," dedi net bir şekilde. "Daima yanında olacağım. Bunu söylemenize gerek bile yok."

Başkan aldığı yanıttan memnun olarak başını eğdi ve genç oğlanın omzunu sıktı. "Seni gördüğünde eminim sevinecektir," dedi güven dolu bir ifadeyle.

Beraber odadan çıkarlarken, Yalvaç bu söze tam olarak katılamıyordu. Nazlı onu sadece bir arkadaşının abisi olarak tanıyordu. Aralarındaki bağ ne yazık ki sınırlı birkaç karşılaşmadan ibaretti. Üstelik yaşadığı travmaların ardından onu tanımayı bile istemeyebilirdi. Belki de gözlerinin içine bakıp tanımazlıktan gelmeyi tercih ederdi.

Günümüz

Mavi gözleri çocukluğunun nadir güzel anlarında hatırladığım gibi parlıyordu. Endişeli olmasına rağmen onun gözlerinde ışık görmek beni mutlu ediyordu.

İçimi çektim ve evin içinde salınan şarkıya odaklandım. Ne zaman onu ziyarete gelsem çoğunlukla bu şarkıyı dinlerken buluyordum. Melankolik

bir havası vardı ama onu keyiflendiriyor olmalıydı. Yüzündeki endişeli ifadeyi incelerken Loki'yi geçip ona tek adımda yaklaştım.

"Ayrılmamızı isteseler üzülür müydün?" diye sordum. Evliliğimizden konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Gerçekte evli bile sayılmazdık. Koşulların bizi zorunda bıraktığı bir şey olsa da soyadımı ona vermeyi hiç düşünmeden sağlamıştım. Bu soruyu rahatsız olması için sormamıştım. Aslında neden sorduğumu bilmiyordum.

Derin bir nefes aldı ve denizden daha mavi olan gözlerini devirdi. "Neden üzüleyim? Şartlar yüzünden evlendik. Sadece kâğıt üstünde evliyiz. Hem artık korunmaya ihtiyacım da yok. Bence Şato'dakiler de bunun farkında. Hem senin için iyi olurdu."

Bunları söyleyeceğini tahmin etmiştim. Sadece biraz daha farklı cümlelerle dile getirmişti. "Ne olursa olsun, koruyucun olmaya devam edeceğim," dediğimde gözlerini yüzümde dikkatle dolaştırdı.

"Gerçekten ayrılın mı diyorlar?" diye sordu. Az önceki endişeli hali şimdi yüzünde daha somuttu. Söyledikleri ile ifadesinin hiçbir uyumlu yanı yoktu. Dudak kıvrımlarımın yükselmesine izin verdim. "Demediler. Sen Akın'la olan görüşmeni kaçırmıyor musun?"

Unuttuğunu o an fark ederek elini alnına vurdu. "Ah, geç bile kaldım. Beni lafa tutuyorsun." Onun için iş her şeyden önce gelirdi. Yanımdan hızlı adımlarla geçerek odasına girdi. Görevine sadık olması hoşuma gitse de insan bazen daha uzun sohbet edecek anlar istiyordu.

İçeriden, "Bu tüm gün sürebilir, Yalvaç. Bence hiç bekleme," diye seslendiğinde başımı iki yana salladım. "İstersen sonrasında ben seni ararım."

Kısa konuşmalarımızın nedeni yeterince anlaşılıyordu. Onu duymazlıktan geldim. Çanakkale'den Ankara'ya ayda birkaç kez gelebiliyordum. O nadir zamanlardan birindeydik. Hemen ayrılamayacak kadar yorgundum. Kahve almak için mutfağa doğru adımlarken Loki peşime takıldı. Kara kedi ne zaman buraya gelsem yanımdan ayrılmıyordu. Sahibine hiç benzemiyordu.

İsmini, ona kediyi hediye ettiğimde beraber koymuştuk. Daha doğrusu Nazlı fikrini söylemişti, ben de uygun olduğunu söylemiştim. İskandinav mitolojisinde kaosun ve değişimin tanrısı demekti. Hilekâr, oyunbaz bir kedi için gerçekten başka bir isim uygun olamazdı.

Loki ben makineye yönelirken yüksek sandalyelerden birine zıplayıp oturdu. Bakışları üzerimdeydi. Makineye bir kapsül yerleştirip bardak gözünden kendi bardağımı çıkardım. Bu evdeki tek eşyam bu bardaktı. Kız kardeşim Çanakkale'ye yaz tatiline geldiği bir gün, babamın seramik

dükkânında kendi elleriyle benim için yapmıştı. Üzerinde küçük bir bıçak ve ahşap motifi vardı.

Ailem dahil herkesin gözünde ben ahşap atölyesi olan bir ahşap ustasıydım. Kendi ellerimle şekillendirdiğim lüks mobilyalar tasarlıyordum. Öte yandan her uzman ve gölge istihbaratçı gibi bu da benim için ikinci bir kimlikten ibaretti. Hepimizin başka meslekleri olurdu, onunla günlük yaşantımızda teşkilat kimliklerimizi örterdik.

Ceketimi çıkarıp sandalyelerden birinin arkasına astım. Siyah gömleğimin üstten birkaç düğmesini açtım ve kollarını katladım. Kahve tamamen olana kadar koridorun sonundaki ayakkabı dolabına gidip ayakkabılarımı çıkardım ve misafir terliklerinden birini ayağıma geçirdim. Evine nadiren misafir gelmesine rağmen çok sayıda ev terliği vardı. Onları çoğunlukla ben kullanıyordum.

Yanık kek olayından dolayı eve öyle bir girmiştim ki ayakkabılarımı çıkarmayı şimdi akıl ediyordum. Daima titiz biriydi. Çocukluğunda bile onu sümüğü akan bir çocuk olarak görmemiştim. Her akşam temizlik yapar, öyle uyurdu. Yani evini bilerek mahvetmeye çalışmıyordum. Yangın ihtimali beni çok korkutmuştu.

Yaptığı keke diyecek hiçbir şey bulamıyordum. Un, şeker ve sütle bu kadar kötü bir sonuç elde etmek ustalık isterdi. Öte yandan, her defasında ortaya böyle sonuç çıkarmasa da o hiçbirinden memnun değildi.

Mutfaktan kahvemin hazır olduğuna dair sinyal sesi gelirken Nazlı'nın odasının önüne yaklaştım. *Kahve ister misin* diye soracaktım ama kapı aralığından kendini tamamen işine kaptırdığını, çoktan kendine kahve yaptığını görünce sessizlik içinde mutfağa döndüm.

Nazlı bilgisayar mühendisiydi. Günlük yaşamında bu mesleği yapıyordu. Ancak bu tercih ona ait değildi. Teşkilatın yurdunda büyümüş bir çocuk olarak yönünü de kaderini de başkaları belirlemişti. Aslında hep öğretmen olmak istemişti. Ama teşkilat, özellikle kendi bünyesinde yetiştirdiği çocuklara hayal kurma hakkını bile çoğu zaman tanımazdı. Seçme özgürlüğü yerine görev bilinci aşılanırdı.

Tıpkı isim meselesinde olduğu gibi... Yurttan çıkan çocukların birden fazla adı olurdu. Nazlı da onlardan biriydi. Ona dış dünyada kullanabileceği yeni bir kimlik verilmesi gerektiğinde bu görev doğrudan bana verilmişti. O zamanlar hayata karşı isteksiz, gözleri sönüktü. Yaşamın içinde bir kıvılcımı olsun, küçük bir neşesi olsun diye *Heves* demiştim. Gündelik hayatta kullansa da teşkilatta bir kez bile bu adla anılmak istememişti. Heves sadece sokağa çıkan yüzüydü. İçeride hâlâ sessiz, hâlâ mesafeli Nazlı vardı.

Derin bir nefes aldım. Ne zaman bu eve gelsem geçmişi ve onun zorunda bırakıldığı tercihleri düşünüyordum. Gerçekten zor bir hayat yaşamıştı, onunla birlikte ben de...

Mutfağa girdiğimde Loki hâlâ aynı yerinde beni bekliyordu. Kahvemi aldım ve ses sistemine ilerledim. Biraz daha bu şarkı çalmaya devam ederse cinnet geçirebilirdim. Kadının sesi güzeldi, şarkı da mutlaka anlamlı olmalıydı ama hiç bana göre değildi.

Telefonumu bağlayıp iki gün önce Azerbaycan'daki bir restoranda yemek yerken dinlediğim *Axtarma Meni** şarkısını başlattım. Daha hafif, oturaklı bir tınısı vardı. Onu yerinde tutabilirdi. Hoşuna gitmezse mikrofonunu sessize alıp bağırabilirdi de. Ya da sözlerinden dolayı bilerek açtığımı düşünebilirdi. Her koşulda ben bu şarkıyı dinlemek istiyordum. *Gəzdiyin yerləri çox dolanmışam. Eşqinin oduna gizli yanmışam.*

Azerbaycan'a bir *müdafiə naziriyle*** görüşmek için gitmiştim. Dönüşte Ankara'ya uğramam tesadüf değil, tamamen planlıydı. Nazlı'nın hâlâ koruyucusuydum -o ne kadar bunu reddetse de- ve arada onu kontrol etmem gerekiyordu. Bu teşkilatın bir kuralı olmasa da başındaki bela yüzünden içim rahat etmiyordu.

Ona *kontrol için geldiğimi* söylesem büyük ihtimalle sinirlenir, *artık yirmi dört yaşında olduğunu ve korunmaya ihtiyacı olmadığını* söylerdi. Galiba benim gözümde hiç büyümeyecekti.

Elimde kahveyle çalışma odasına girdim. Sessizce pencerenin önündeki gri koltuğa yerleştim.

Nazlı, Akın'la konuşmasını sürdürüyordu. "İki frekansta parazitlenme var. Muhtemelen FSB'nin*** iç sinyalleri. Sizi başka bir sinyalle gölgelemeye çalışıyorlar. Uydu yedek kanala geçebilir ama on iki dakika kör kalırsınız."

On iki dakikalık körlük ölümle eşdeğerdi. Takip timi görevdeyse onlara bilgi geçip başkana eşlik etmelerini sağlamalıydı. Kahvemden bir yudum daha alarak yanımdaki kâğıt istifine uzandım. En üstte duran gazeteyi aldım. Fincanı da istifin üzerine bıraktım. Bu, en son geldiğimde yanımda getirdiğim gazeteydi. O zaman okuyamamıştım. Geçmiş tarihliydi ama beni oyalardı.

Nazlı az önceki düşüncemi duymuş gibi, "Vostok Caddesi'ne takip timini yönlendiriyorum," dedi. "Yakınlarda ikinci bir göz gerekiyor. Uydu

---

* Niyameddin Musayev'in birçok kez Türkçeye de çevrilen şarkısıdır. Kelime olarak *aranır beni* anlamına gelir.

** Savunma bakanı. (Aze.)

*** Rusya Federal Güvenlik Servisi. Rusya'nın iç istihbarat teşkilatıdır.

geçişini başlatıyorum. Hattan ayrılmayın ve yönlendirmelerimi takip edin. On iki dakika sonra daha iyi durumda olacağız."

Nazlı yönlendirmelerine devam ederken bir süre sessizce gazeteyi okumaya devam ettim. Ekonomi giderek kötüleşiyordu. Haberlerin çoğu bununla ilgiliydi. Kuzey Irak'ta yine şehit vermiştik. Teşkilatımızdan da bir tim oraya yönlendirilmişti. Bu haber haftalar öncesine ait olduğu için nasıl sonuçlandığını biliyordum.

Sonunda kahvemi alıp gazeteyi katlayarak istifin üzerine bıraktım. Bakışlarım Nazlı'ya kaydı. Mola vermeye hazırlanıyor, öncesinde son yönlendirmelerini yapıyordu.

Bakışlarım boynundaki ince, kırmızı, kadife şeride indi. Ucunda minik bir kuş şeklindeki kolye ucu takılıydı. O şeridin benzerlerini daima takardı. Vücudundaki başka bir organmışçasına taşırdı. İlkini ben hediye etmiştim. On iki yaşında onu yurtta ziyaret ettiğimde, geliştirdiği bir alışkanlık yüzünden parmakları boynunu yırtar gibi yoluyordu. Çünkü orada eskiden kalma, küçük ama etkisi büyük bir kesik izi vardı. Bir şeritle bunu çözebileceğimi düşünmüştüm. İşe de yaramıştı.

Yarım kollu beyaz tişörtü, dövmelerinin bir kısmını açıkta bırakıyordu. Sol üst kolunun iç kısmında biri, sağ el bileğinin köşesinde diğeri olmak üzere neredeyse minimal, iki küçük mavi kuş dövmesi vardı. Her biri bir yara izini saklamak için oradaydı. Ayak bileğinde ve ensesinde onlardan birer tane daha olduğunu biliyordum. Ona hediye ettiğim minik ahşap kuşun siluetini vücuduna kazıtmasıyla ilgili ne hissedeceğimi hiçbir zaman tam olarak kestirememiştim.

Bu durum içimi tanıdık bir buruklukla dolduruyordu. Dövmeleri önceden aldığı yara izlerini örtebiliyordu belki ama Nazlı geçmişiyle hesaplaşmayı hâlâ tamamlayamamıştı.

Gözlerim ensesinde toplanmış saçlarına takıldı. İç çekmeden edemedim. O güzelim koyu renk saçlarını en son çocukken açık halde görmüştüm. Uzunluğu hakkında bir fikrim yoktu. Dalgalı mıydı, onu bile bilmiyordum. Bu da başka bir yaranın sessiz iziydi. Ferdi onu saçlarından tutup sürüklediği için saç toplamayı kız kardeşim Balca'dan öğrenmişti. O günden beri hep topluyordu. Bu ayrıntıyı çok sonra, onunla zaman geçirdikçe fark edebilmiştim.

Bakışlarının yüzüme sabitlendiğini fark ettiğimde istemsizce gözlerimi kaçırdım. Ama birkaç saniye sonra görünmez bir güç beni ona çekiyormuş gibi bakışlarımı yeniden onunkilere kilitledim. Dirseğini masaya yaslayıp

çenesini avucunun içine bıraktı. "Neden bana bu kadar dikkatli bakıyorsun?" diye sordu.

Bir an *bakmıyordum* diyerek geçiştirmeyi düşündüm. Ama sonra gözleri hafifçe tavana kaydı ve sessizce oradaki kamerayı işaret etti. Susmak zorunda kaldım. Demek bakışlarımı orada yakalamıştı.

"Seni her şekilde görebilirim," dedi gülümseyerek. "Bugün mutfağa da kamera takmaya karar verdim. Böylece keklerimi gizlice yiyemezsin."

Gülümsememe engel olamadım. "Kötüydü, sen bile yiyemedin," diye homurdandım. "Bırak artık bu işleri."

"Asla," diyerek ayağa kalktı. "Keyif aldığım şeyi yapmaktan vazgeçemem."

"Yapamadığın şeyden keyif alamazsın. Seninki gibi defalarca deneniyor, yine de başarılı olunamıyorsa hiç alamazsın. Ayrıca yanıyor, yakıyorsun," dedim inatla.

Bana gözlerini devirdi. "Bu seni ilgilendirmez, Yalvaç. Şu an için işim bitti. Seni aradan çıkaralım. Bana anlatacağın şey ney-" Birden duraksayarak bakışlarını kıstı ve mutfağa dikkat kesildi. "Bu şarkı da ne?"

Şu ana kadar fark etmemiş miydi yani? "*Artık bahar değil, karlı bir kışım* diyor," dedim. Şarkıyı tekrara aldığım için yaklaşık bir saattir aynı şarkı çalıyordu. "*Aşkınla gizlice yanmışım* diyor."

Ellerini kalçasına yasladı. "Anlamını sormadım. Ben de anlayabiliyorum. Sadece neden benim şarkımı değiştirdin diye soruyorum."

"Galiba cinnet geçiriyordum," diyerek ayağa kalktım. "Güzel şarkı ama defalarca dinlenince akıl sağlığımı kötü etkiliyor."

Mavi gözlerini devirerek bana yaklaştı. "Burası benim evim. Kafana göre değiştiremezsin."

"Açım, yemek yiyelim mi?" diye sordum. Maksadım hem konuyu değiştirmek hem de gerçekten artık ihtiyaçlarımı karşılamaktı. "Bugün burada kalacağıma göre karnımı doyurman gerekiyor."

Kaşları derince çatıldı. "Burada kalamazsın."

"Gidecek yerim yok, Nazlı." Elbette vardı. Ama bu bahaneyle bile olsa ayda yalnızca birkaç kez görebildiğim onun gerçekten nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Yalnızca görmek değil... anlamak, emin olmak.

"Çanakkale'ye dönebilirsin. Burada kalman uygun olmaz." Sözleri net olsa da ses tonu yorgundu. Yine de ne dersem diyeyim itiraz etmeye devam edecekti. Bu yüzden yanıt vermedim. Sessizce mutfağa yöneldim.

Onun evinde daha önce hiç kalmasam da bu defa kararlıydım. Gece kâbus görüp görmediğini bilmem gerekiyordu. Uykusuzluğun izleri gözlerinin altına mor halkalar çizmişti ve ben onları görmezden gelemiyordum.

"Yemeği sen hazırla. Ben on beş dakika sonra işe döneceğim. Yedikten sonra gidersin."

Onu nasıl da tanıyordum. Günün sonunda kimin kazanacağını görecektik. "Hazırlarım. Eminim sen de açsındır."

Mutfağa girdiğimizde Loki bulunduğu odadan fırlayıp yanımıza geldi. Eğilip onu kucağıma aldım. Parlak tüylerini usulca okşarken gözlerim Nazlı'ya kaydı.

"Evliliğimizi konuşacaktık," dedim tekdüze bir sesle. Bu konuda endişeli olan oydu. Onu biraz da olsa muallakta bırakmak hoşuma gidiyordu.

Derin bir nefes verdi. "Evet... Bir de o konu var. İnşallah kötü bir şey değildir."

"Değil," dedim dudaklarımda sinsi bir gülümsemeyle. "Benimle Azerbaycan'a geliyorsun. Oradaki bir göreve evli olarak katılacağız."

Yüzüme şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışan bir ifadeyle baktı. Onu endişelendirmek için bilinçli olarak sessiz kalmamıştım. Gizem de yaratmaya çalışmıyordum. Tek neden görev değildi, bunu ondan saklıyordum.

"Nasıl evli olarak?" diye sorduğunda, "Bayağı," dedim ve Loki'nin siyah tüylerini sevmeye koyuldum. "Teşkilatın talebi bu. Rolümüzün gerçekçi olması gerekiyor. Ve bunu en iyi yapabilecek çift biziz, öyle düşünüyorlar."

Onu çocukluğundan beri tanıyordum. O da beni. Söylediklerimde yalan olmadığını anlamıştı. Dudaklarının kenarına yerleşen o küçük seğirme ne kadar hazırlıksız yakalandığını ele veriyordu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Sözleri aceleyle birbirine çarparken nefesi de araya sıkıştı. "Ben sahada görev almam. Ülke dışına nadiren çıkarım. Onda bile bilgisayar başında olurum. Sen bir uzmansın ve sahada görev alırsın! Ben sana nasıl destek olabilirim? Ayrıca bin sekiz yüz doksan dördüncü kez söylüyorum: Biz gerçekten evli değiliz." Cümlelerini art arda sıralarken nefesi yetmediğinden bir an durup ciğerlerini havayla doldurdu. "Haksız mıyım? Ben senin işine yaramam." Gözleri yüzümde gezinirken sadece cevap değil, bir kaçış yolu arıyordu.

"Dalga falan geçmiyorum. Ayrıca bunu ben değil, teşkilat istedi," dedim soğukkanlılıkla. "Katılacağımız görev, tam da senin bilgisayar bilgi ve becerilerini içeriyor. Sen bu işin beyni ol, ben de sorun çıkmamasını sağlayayım. Hepsi bu kadar-"

"Hepsi bu kadar değil," dedi kesin bir tonlamayla sözlerimi bölerek. Adımlarını ölçülü bir öfkeyle atarak önümde durduğu anda bakışları da gözlerime mıhlandı. "Bu bir emrivaki, Yalvaç Zorlu. Katılacağımız görevler daima tarafımızca seçilir. Listeler oluşturulur ve biz de adımızı yazdırırız. Ne zamandan beri benim adıma konuşuyorsun? Benim burada yığınla işim var. Tabii senin haberin yok. Olsa da umursamazdın, değil mi?" Sesindeki titreşim sadece öfkesini değil, incinmişliğini de gösteriyordu. Onu zor duruma sokmaya çalışmıyordum. Ben yalnızca onu koruyordum. Keşke bunu anlayabilse, bana güvenebilseydi.

"Nazlı," dedim yorgun bir iç çekişle. "Bu iş beni aşıyor. Sana dedim ki ben senin adını vermedim. Teşkilat istedi, onayladım. Yoksa kocalık taslamıyor ya da senin amirin gibi davranmıyordum."

"Yapamazsın zaten," dedi burnundan soluyarak. Gök mavisi bakışları sertleşirken, "Çünkü değilsin," diye devam etti. Şu an tek amacı beni sözleriyle sinir etmekti. Aramızdaki gerilimin daima suçlusu oydu. Ben de karşılık veriyordum ama o bilinçli olarak başlatıyordu. "Bu işi araştıracağım. Eğer senin başının altından çıktıysa hesabını soracağımı bil."

Nazlı birkaç ay öncesine kadar benim *çaylağımdı*. Hâlâ resmen öyle görünüyordu ama yeteneği ve profesyonelliği sayesinde neredeyse uzmanlık alacak konuma yaklaşmıştı. Görev listelerinde adını yönlendirme yetkimin sürmesi, ona bu işin benim planım olduğunu düşündürüyordu. Tamamen haksız diyemezdim.

"İstediğin araştırmayı yap. Ama önce biraz sakinleş. Boyuna göre fazla öfkelisin. Bir zaman sonra bedenine sığmaz, sıkıntı yaşarsın. Sağlığın bozulur, beni dinle." Göz kırptım.

Buna karşılık gözlerini devirerek işaretparmağını yüzüme kaldırdı. Ona fırsat vermeden, "Yemeği ben yapayım," diyerek parmağını yakaladım. "Sen çok sinirlisin şimdi. Ocağın ateşi daha iyi bir seçenek."

Parmağını hızla elimden kurtararak dişlerini sıktı. Görmezden gelmek en iyisiydi. Arkamı dönüp tezgâha yöneldim. Onunla tartışmak da güzeldi ama bu işten zararlı çıkacak kişi ben olduğum için uzaklaşmam gerekiyordu. Loki'yi sandalyeye bıraktım.

"Yalvaç," diye homurdandığını duyduğumda, "Gerçekten," diye devam ettim. "Yemeği benim yapmam en sağlıklısı olacak. O da kekin gibiyse..." Başka tartışma konusu açmak her zaman işe yarardı.

Bana yaklaşan küçük ama etkisi büyük adımlarını görünce yüzümde bir gülümseme oluştu. Konuşmaya devam edemedim.

"Değil! Sen şu ukala tavırları bıraksan mı? Çok yemek istiyorsan mutfağımdan uzak dur! Akın'la işimi bitirip geleceğim. Yemek yapacağım ve sonra seni bu evden göndereceğim. Konuyu değiştirmeye çalıştığını anlamıyor muyum sandın? Yemezler, Yalvaç Zorlu. Yemeğini de laflarını da yemezler. Amirim de olsan elimden kurtulamayacaksın."

"Bana yemek mi yapacaksın? Almayayım. Daha gencim." Yemekte de kekte olduğu kadar başarısızdı. Onu gerçekten bir yemek programına yazdırmayı düşünüyordum ama Nazlı'nın yemek getiren çaylağı merdivenlerden aşağıya yuvarlayıp bodrumdaki moloz yığınına gömmesinden endişe ediyordum.

"Yalvaç!" Öfkeyle ayağını yere vurdu. Küçük yumruklarını iki yanında sıkıyordu. "Lanet-"

İfadem katılaşırken işaretparmağımı yüzüne doğru kaldırdım. "Lanet okuma! Dilini koparırım."

"Birileri hâlâ kendini benden sorumlu sanıyor," diye söylendi dişlerinin arasından. "Ama şunu unutuyor. Deli bir adamla uğraşmak daha zor. Asıl senin bir amire ihtiyacın var."

Bu söylediğine sadece güldüm. O, bu hikâyenin benim tarafımda yaşanan kısmını bilmiyordu. *Deliliğimin nerede başladığını da.* Farkında olmasa da o büyürken her anını uzaktan izlemiştim. Yokluğumda geçen zamanlardan bile haberdardım. Hangi mevsimde ne kadar suskunlaştığını, ağlayacağı zaman nereye saklandığını, en çok neye öfkelendiğini bilirdim.

Onu ilk dövmesini yaptırmaya ben götürmüştüm. Korkudan elleri titrerken metal iğnenin sesine alışsın diye omzuna dokunmuştum. Çizim tamamlandığında gözlerindeki acı garip bir gurura dönüşmüştü. Boynunu çizip durmasın diye ilk kadife kolyesini de ben almıştım.

Onu yurtta rahatsız eden herkesi bir şekilde susturmuştum. Etrafında değildim ama kız kardeşime önceden sessiz bir sözüm vardı. En yakın arkadaşını daima koruyacaktım. Bu, kardeşimin kalbini kırarak olsa bile...

Güzel Sanatlar dersinde ona zorla *teşkilatın birliğini temsil eden yuva* konulu resim çizdirildiğini fakat biter bitmez yırtıp attığını biliyordum. O resmi bana ulaştırmalarını istemiştim. Parçalarını tek tek birleştirmiştim. Amacım ne çizdiğini görmek değil, ne hissettiğini anlamaktı. Teşkilatın istediği *yuva* fikri, ona asla ait olmayan bir şeymiş gibi hissettirmiş olmalıydı. Belki de bu yüzden sonunda o evin üzerine kendi elleriyle çizikler atmıştı.

Bunların dışında derslerde hep başarılı olduğunu da biliyordum. Vücudunu çalıştıracak derslerdense daima zihnini çalıştıracak derslere ağırlık verirdi, diğerlerinde de sıralamaya girmeyi başarırdı. Ona dair ne varsa takip

etmiştim, farkındaydım. Benim deliliğim onun yüzündendi. Önceleri hiç görmediğin, sonraları uzağında kalmak zorunda olduğun birini korumak en akıllı adamı bile delirtirdi.

Bunları düşünürken yüzüne daldığımın farkında değildim, ta ki odağımdan kaçmak ister gibi bir adım geri çekilene kadar. Ne düşündüğümü anlamış gibiydi. Gözlerinde hafif bir tedirginlik belirirken, "Mutfağıma dokunma," diye söylendi. "Ben birazdan geleceğim." Hemen sonra döndü ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Neredeyse bir saat sonra mutfak kapısından girdiğinde tavuk sote yapıyordum. Kokunun içerideyken ona ulaştığını biliyordum ama yine de yerinden kalkıp bana müdahale etmeye gelmemişti. Çünkü o başladığı hiçbir görevi yarıda bırakmazdı. Çalışkanlığına hayrandım. Bu yaşta bu kadar başarılı olması bu yüzdendi.

"Sana bekle demiştim," diye söylendi mutfak tezgâhına yaklaşarak. Derin tavada tahta kaşıkla yaptığım işe gözlerini dikti. "Ben onu yemem. Asıl sen yemek yapmayı bilmezsin."

"Çok emin konuşuyorsun." Umursamaz bir tavırla soteyi karıştırmaya devam ettim. "Evine sadece ayda birkaç kez geliyorum. Hakkımda-"

"Hakkında her şeyi biliyorum, Yalvaç Zorlu. Ben bir siber güvenlik uzmanıyım ve işim hepinizi takip etmek."

"Beni değil," dedim bakışlarımı onunkilerle buluşturarak. "Ben seninle aynı teşkilatta değilim ve bir uzmanım. Ne zamandır çaylaklar üstlerini izliyor?" İzlediğini biliyordum, hem de her hareketimi. *Hem işi olduğu için hem de beni kontrol altında tutmak için.* Kendisiyle ilişkili olan her şeyi, herkesi kontrol altına aldığında kendini daha rahat hissediyordu.

Ellerini kalçalarına yerleştirerek dikleşti. "Yakında uzman olacak biriyle konuşuyorsun. Bilmiyormuş gibi yapma." Nasıl da kendinden emin ve dik başlıydı. Dudağımın kenarı istemsizce yukarı kıvrıldı.

"Diyorsun."

"Öyle," dedi omzunu silkerek. Bakışlarını altını söndürdüğüm soteye indirdi. "O kadar da kötü görünmüyor."

"Değil zaten. Ama konuyu değiştirme. Her şeyin benim elimde olduğunu biliyorsun. Ben kâğıt üstünde de olsa kocanım. Aynı zamanda kıdemlinim. Görev partnerinim..." Devamını getirmeyerek anlamasını bekledim.

Bana gözlerini devirdi. "Sana sormayacaklar. İşimde gayet iyiyim ve yükselme almam sana bağlı değil."

Bunun farkındaydım. Dediğim gibi o çok iyiydi. *Her anlamda.* Ama engel olabileceğini biliyordu. İfadesi iç sesimi okumuş gibi düşerken, "O kadar da," diye sertleşti. "Adi değilsin. Seni en azından o kadar tanıyorum."

Burnumdan güldüm. "Benimle iyi geçin, Büçürük Komutan. Yoksa sadece benim komutanım olarak kalırsın." Afallamış ifadesinde gözlerimi dolaştırdım. Son cümlem düşününce fazla derin anlam içeriyordu. Aynı afallama benim de yüzüme yerleşti. "Mecazi anlamda. Yoksa kıdem olarak ben senden daima yukarıda olacağım."

"Çok çalışıyorum," dedi gözlerini devirerek. "İkisi de olamayacaksın. Alanlarımız farklı."

"İnşallah." Bu defa dudaklarımın kenarı biraz daha belirgin kıvrıldı. Gözlerimi onun gök mavisi gözleriyle buluşturdum. Ben gülümsüyordum ama o ciddiydi. O kadar ciddiydi ki bir an sonra benim gülüşüm de silinip gitti. Aramızda beliren sessizliği, "Yemek yiyelim," diyerek bozdum. "Sonra nerede uyuyabileceğimi göster. Çok yorgunum. Azerbaycan'dan bugün döndüğümü biliyorsun."

Ellerini tezgâha yasladı. "Yanlış anladım sanırım. *Yemek yedikten sonra gidiyorum* mu dedin?"

Hiç istifimi bozmadım. Önünde duran beyaz porselen tabakları alıp sessizce yemek doldurmaya başladım. "Doğru anlamışsın. Kulakların da zihnin de hâlâ sağlam."

"Yalvaç!" diye yükseldi sesi. İşte yine başlıyorduk. Onunla olmak her defasında yeni bir muharebeye girmek gibiydi. Neyse ki ben bu savaşın dilini biliyordum. Rütbeli bendim, sakinliğim onun öfkesine karşı en keskin silahımdı. Ama her savaşın bir bedeli olurdu. En güçlüler bile kaybedeceği şeyi bilir ve sona bırakırdı.

3. BÖLÜM

Nazlı

2006 - Ankara

Cebinde Nazlı için bir hediye saklıyordu. Kendi elleriyle yapmış, özenle boyamıştı. Bir kutuya koyacak zamanı olmasa da Nazli'nın içinde bulundukları durumda süslü bir paketi olan hediye almak isteyeceğini düşünmüyordu.

O boyundan büyük bir hayatı yaşıyordu ama neticede sadece kardeşiyle yaşıt bir çocuktu. Fakat Nazlı, Balca'ya göre kısa, cılız ve güçsüz görünüyordu. Yalvaç onun yaşam koşullarını düşünmek istemiyordu ama kötü şartlarda bu yaşa geldiği, doğru düzgün beslenmediği ortadaydı. Belki daha önce bir oyuncağı bile olmamıştı.

Bu düşünceyle elini cebine sokarak ona hazırladığı hediyeyi parmaklarının arasında sıktı. Belki de bu onun ilk oyuncaklarından biri olacaktı.

Teşkilatın yurdunun dar koridorunda ilerlerken onu biraz daha mutlu görmeyi umdu. Başkanın anlattıklarına göre içine kapanmış, iyice sessizleşmişti ama belki Yalvaç'ı, tanıdık bir yüzü görmek ona iyi gelirdi.

Başkan dar pencerelerden süzülen loş ışığın içinden geçerek ilerlerken daldığı yerden çıkmaya çalıştı. "Kaç çocukla aynı odayı paylaşıyor?" diye sorduğunda, Yekta duraksamadan başını yana çevirdi. "Şu an yalnız kalıyor. Adaptasyon sürecinde yurt müdiremiz, çocukların temel görgü hocası Mine Hanım ona eşlik ediyor. İlerleyen zamanlarda onu da altı kişilik bir odaya alacağız."

Yalvaç, *kalabalıkmış*, diye geçirdi içinden. Nazlı arkadaş çevresi bile olmayan bir çocuktu. Bir tek Balca'yla arkadaşlık ettiğine şahit olmuştu. Sorun yaşamamasını umarak derin bir nefes aldı.

Sonunda başkan koyu renk, ahşap çerçeveli bir kapının önünde durduğunda o da sessizce yanında yerini aldı. Artık nefes almakta biraz zorlanıyordu. Kalbi de anlam veremediği şekilde hızlanmıştı.

Yekta kapıyı kısa bir tıklatmayla çaldıktan sonra içeri girince genç oğlan nefesini tuttu. Nazlı'yı son görüşünün üzerinden epey geçmişti. Ağırdan almak istemiyordu ama başkanın hızlı hareket eden adımlarına karşın o arkada kaldı. Sonunda loş koridordan daha parlak ışıkla çevrili odaya girdiğinde başkan onun tedirgin gözleriyle bakışlarını buluşturup eliyle karşıdaki pencerenin önünü işaret etti. "Orada."

Genç oğlan çekinerek bakışlarını gösterilen yöne çevirdi. Pencerenin önündeki taş pervazın üzerinde, dizlerini karnına çekmiş oturuyordu. Omuzları biraz daha içine kapanmış, kollarını bacaklarının etrafına bir koruma halkası gibi dolamıştı. Başını camdan dışarıya çevirmiş, cama yasladığı alnıyla karşı binanın siluetlerine dalmış gibiydi. Gözleri sabitti ama neye baktığı belli değildi. Belli ki zihni çok daha uzakta, başka bir zamanın içinde dolanıyordu.

Yalvaç ağır adımlarla ona yaklaştı. Onu ürkütmekten korkarak olabildiğince sessiz hareket etti. Sonunda dalgınlığı hâlâ devam eden kızın yanına, pervazın köşesindeki boşluğa ilişti.

Nazlı yanına birinin oturduğunun farkında olduğunu bacaklarını biraz daha kendine çekerek belli ettiğinde Yalvaç, kızın solgun yüzünü inceliyordu.

Onu ruhsal olarak biraz daha iyi bulmayı umsa da görünen o ki hâlâ kötüydü. *En azından sağlığı öncekine göre çok daha iyi görünüyor* diye düşündü.

"Nazlı," dedi usulca. Sesi neredeyse nefes kadar hafifti. Ama kızın dikkatini çekmeye yetmemişti. Yalvaç boğazında sıkışan o garip düğümden sıyrılmaya çalışarak bu kez de, "Nazlı, seni görmeye geldim. Beni hatırladın mı? Balca'nın abisiyim," dedi.

Nazlı'nın dalgın bakışları yavaşça ona döndü. Gözlerinin mavisi çok belirgindi ama içinde yaşam parıltısı yokmuşçasına boş bakıyordu. Yalvaç yine de gözlerini görmenin mutluluğunu yaşadı. Çünkü onunla tanışıklığına dair hatırladığı en belirgin şey gözleriydi. "Seni ziyarete geldim. Yine geleceğim," diye fısıldadı kızın bakışlarını kaybetmemeye çalışarak. "Tıpkı şu an olduğu gibi. Kendini yalnız hissetme, olur mu?"

Nazlı'nın gözleri yavaşça Yalvaç'ın yüzünde gezindi. Dudakları titredi. Ardından zorlanarak aralandı. "Bal-Balca..." dedi çatallı bir fısıltıyla. "O iyi mi?"

Yalvaç bir an başını eğdi. Gözleri kısa bir süreliğine kapandı. Ona yalan söylemek istemiyordu ama kardeşinin kötü olduğundan ona bahsedemezdi. "O iyi. Arkadaşını asla unutmayacak."

Nazlı yaşına rağmen olgun bir tavırla başını salladı. "Ben de..." dedi yutkunarak. Kelimeleri içinden zorla çıkarıyor gibiydi. "Bu-buradaki herkes öldüğümü söylüyor."

Nazlı'nın zorlanarak itiraf ettiği o birkaç kelime, Yalvaç'ı olduğu yere çivilediği. Gözleri bir anda yerinden sıyrılarak odadaki başkana ve onun hemen yanındaki gözetmen kadına döndü. İkisi sessizce bir şeyler konuşuyordu. İçinde kabaran öfkeyi bastırmakta zorlandı. Ona bunu nasıl söylerlerdi?

Nazlı daha bir çocuktu. Buna karşın teşkilatı da tanıyordu. Onların olduğu her yer, merhametin bile üniformaya büründüğü bir alana dönüşürdü. Hassasiyet, burada emirle şekillenirdi. En ağır konulara bile askeri bir soğukkanlılıkla yaklaşılırdı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Öfkesini içine gömdü. Gözlerini tekrar kıza çevirdi. O an kendine düşen tek görevin, onun yanında olduğunu hissettirmek olduğunu biliyordu.

"Öyle değil," dedi onun hislerini az da olsa yumuşatabilmek umuduyla. "Seni koruyorlar. Bunu senin iyiliğin için yapıyorlar."

Nazlı usulca başını salladı. "Balca'ya be-benim için sarılır mısın? Ben ölünce üzülmüştür. Çok ağlamıştır."

Yalvaç kızın sözleriyle biraz daha dağıldı. "Sen yaşıyorsun, Nazlı," dedi ona söylenen şey yüzünden öfkesini dizginlemekte zorlanarak. "Sen onların dediğine bakma. Sadece burada kalman gerektiği için öyle söylemişlerdir. O da güvende olman için. Balca'ya senin için sarılırım," dediğinde ona yalan söylemek istemiyordu. Hayatı boyunca yalan bir hayatı yaşamış kızın artık gerçeklere ihtiyacı vardı. "Ama," dedi yutkunarak.

Nazlı elini Yalvaç'ın dizine koyarak devam etmesini engelledi. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Benden bahsedemezsin. Gerçekten benim yerime sarılamazsın. Öyleymiş gibi yap. Nazlı olsaydı sana böyle sarılırdı de."

Yalvaç duygusallığına rağmen kızın zekâsına hayran kaldı. Onun bu kadar bilinçli ve duyarlı biri olduğunu hiç bilmiyordu. Bakışları onu yeni tanıyormuş gibi küçük yüzünde dolaşırken başını salladı. "Onu çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Tek arkadaşım. Başka kimsem yok ki. Hayatımda beni seven bir o vardı. Sayıları öğrenmekte geç kalınca bana o öğretti. Saçımı örmeyi de," diyerek küçük bir atkuyruğu olan saçına dokundu. "Babam kesmişti. Aslında uzundu. Şimdi yapamayacağım."

Yalvaç kızın sözleriyle gözlerinin buğulanmaya başladığını hissetti. Yutkunmakta zorlanarak, "Yine uzarlar," diye mırıldandı. Kızın saçına dokunmaya devam eden elini tutup dizine indirdi. "Bugünlerin çabuk geçmesi için uğraşacağım. Bakarsın yakın zamanda Balca'ya geri döneriz. Seni ona götürürüm."

Nazlı öyle olmayacağını düşünüyormuş gibi bakışlarını kaldırıp gür kirpiklerinin altından Yalvaç'a baktı. "O adam çok kötüydü. Artık baba bile demek istemiyorum. Baba dediğim için bile döverdi. Geri dönersem beni alır."

Yalvaç, kızın bakışlarındaki doluluğu görünce gözlerini kaçırdı. Konuşurken hafif kekeliyor, ara ara da duraksıyordu. Bunun üzerinde kalıcı bir

etki olup olmadığını henüz anlayamamıştı. Ona Ferdi'nin tutuklandığını, bir daha ona zarar vermeyeceğini anlatmadıkları için öfkeliydi. Bir sürü belirsizlik olduğu için ona gerçeği söylemeden önce beklemeleri gerektiğini tahmin edebiliyordu ama kızın bu şekilde üzgün olması, hâlâ ondan korkması canını sıkmıştı.

Bakışlarını, gözlerini neden üzgün olduğunu merak edercesine yüzünde dolaştıran küçük kıza çevirdi. Gülümsemeye gayret ederek, "Onunla bir daha aynı evde olmayacaksın," dedi. Olup biteni teşkilat kıza anlatana kadar o da anlatamıyordu hâlâ ama yalan söylemek de istemiyordu. "Bundan sonra Balca, sen ve ben varız. Çanakkale'ye döndüğünde annem seni kendi kızı gibi sevecek. Seni buradan almak için elimden geleni yapacağım." Onu mutlu edebilmek umuduyla elini cebine soktu ve bir öncekiyle benzer şekilde işlediği küçük, mavi, ahşap bir kuş çıkardı. Dizindeki küçük eli incitmekten korkar gibi çevirerek kuşu avucuna bıraktı. "Bir önceki sende mi bilmiyorum ama bu da onun gibi benden sana bir hediye."

Nazlı avucundaki kuşa bakarken gülümsemedi ama bu defa net bir şekilde başını salladı. "Gül işlemeli topaç," diye fısıldadı. "Murat abi onu bana verdi."

Yalvaç, kızın Murat diye bahsettiği kişinin olayın olduğu gece tanıştığı istihbaratçı olduğunu sonradan öğrenmişti. Bir uzmandı ve Nazlı'nın yurda yerleşmesinde çok yardımcı olmuştu.

"Onunla oynuyor musun?" diye sorduğunda kız bakışlarını mavi kuştan Yalvaç'ın gözlerine çıkardı. "Buradakiler aldı. Oyuncaklara izin verilmiyor," diye fısıldadı.

Yalvaç duyduğu şeyle içinde yükselen öfkeye engel olamadı. Anlattıkları yetmezmiş gibi bir de oyuncağını mı almışlardı? Başkanın ona iyi bakıyoruz dediğini anımsadı. Belki iyi bakıyorlardı ama teşkilatın katı kural ve yöntemleri canını sıkmaya başlıyordu.

Kızın parmaklarını mavi kuşun üzerine kapattı. "O topacı sana vermelerini söyleyeceğim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Oyun oynayabilirsin. On sekiz yaşıma geldiğimde Ankara'da eğitim almaya başlayacağım," diye fısıldadı sır verir gibi. Hâlâ teşkilatın teklifine babasının ne diyeceğini bilmiyordu ama bu sözü ona vermek istiyordu. "O zaman seni daha sık ziyarete geleceğim. Bunlardan daha çok getireceğim," diye ekleyerek kızın parmaklarının arasında tuttuğu kuşu işaret etti.

Nazlı, gözlerini şimdi Yalvaç'ın gözlerinden ayırmıyordu. "Be-ben," diye fısıldadı. "Kor-korkuyorum."

Yalvaç, kızın itiraf ettiği şeyle kendini kötü hissederken en başından beri fark ettiği kekeleme durumunun da bu yüzden olduğunun artık farkındaydı.

Onunla vedalaştıktan sonra başkanla bir kez daha görüşecek ve Nazlı hakkında konuşacaktı. Ona diğerleri gibi davranmalarını istemiyordu. Çünkü Nazlı buraya kendisi yüzünden getirilmişti. Teşkilatı arayan oydu ve onun sorumluluğunu da tamamen kendisi üstleniyordu. O bir kimsesiz değildi, diğerlerine davrandıkları gibi yalnızlaştırmalarına asla izin vermeyecekti. Ve onu mutlaka geri alacaktı.

Günümüz

Yatağımda dönüp duruyor, bir türlü uyuyamıyordum. Onun salonda uyuması tamamen kontrolüm dışında gelişmişti. Her zaman öyle oluyordu. Ne yapıp ediyor, beni ikna ediyordu.

Biriyle aynı çatı altında, en son yurttan ayrılmadan bir gün önce kalmıştım. Teşkilat bana bir ev tahsis ettiğinde yeni yaşamıma uyum sağlamak başlarda zor olmuştu. Birçok şeye olduğu gibi yalnızlık konusunda da korku duyuyordum. Yenmekten, üstüne gitmekten başka çarem yoktu. Zamanla alışmıştım da. Hatta onu sevmeyi öğrenmiştim. Ama şimdi, o sessiz düzenime sızan biri vardı. *Yalnızlığıma meydan okuyan, uykusundan huzur devşiren bir varlık.*

Aynı şey maalesef benim için geçerli değildi. Yatağımdan sessizce kalktım. Komodinin üzerindeki dijital saat 02.14'ü gösteriyordu.

Bu saatler, genellikle uyku teröründen* sıyrılıp nefes almaya çalıştığım anlardı. Tek başıma yaşamaya başladığım ilk gün, bedenime yerleşen bu fizyolojik rahatsızlık iyice tetiklenmişti. İlaç kullanmaya da o zamanlarda başlamıştım. Evet, bir parça uyuyabilmek, gün içerisinde halüsinasyon görmemek, en önemlisi de aklımı kaçırmamak için ilaç kullanıyordum. Son zamanlarda ilaca bağımlı olmak, onsuz uyuyamamak canımı sıktığından bırakmaya çalışıyordum ama değişen bir şey yoktu. Uykudan saldırıya uğramış gibi kalktığım geceler azalmak yerine artıyordu. Kendimi buna bir türlü alıştıramıyor, bu lanet rahatsızlıktan kurtulamıyordum.

Ancak bu gece saldırıya uğradığım için uyanmamıştım. Onun varlığı beni uyutmuyordu. Buna iyi yanından bakacak olursam, sayesinde kâbuslardan

* Tıbbi adıyla gece terörü, özellikle çocuklarda görülen ancak yetişkinlerde de ortaya çıkabilen bir parasomni, yani uyku sırasında ortaya çıkan anormal davranış türüdür.

en azından bir geceliğine ilaç kullanmadan kurtulabilmiştim. Bir kereliğine olsun yorgun ve dağılmış bir sabaha uyanmayacaktım.

Çıplak ayaklarımı yere indirip örtüyü kenara çektim. Sessizce ayağa kalktım. Parke normalden soğuk geliyordu. Attığım her adımda kalbimin sesi daha belirgin duyuluyordu.

Amacım mutfağa gidip kahve yapmaktı ama ayaklarım beni salona götürdü. Gerçekten düşündüğüm kadar huzurlu uyuyup uyumadığını merak ediyordum. Ben uyuyamazken onu kıskanıyordum.

Burada pencere sayısının çokluğundan ışık diğer yerlere göre yoğundu. Çünkü sokak lambalarından biri pencerelerden birine çok yakındı.

Loş ışık duvarlarda donmuş bir gölge gibi asılıydı. O, koltukta uyuyordu. Başını yana çevirmiş, kolunun birini katlayarak altına almıştı. Üzerindeki gömleğin kollarını dirseklerine kadar iyice katlamıştı. Nefesi derindi ama yüzü sanki rüya görüyormuş gibi huzursuzdu. Yani tahmin ettiğim gibi uyumuyordu.

Bir süre orada öylece durdum. Sessizliği bozmamak için nefesimi bile tuttum. Elim koltuğun arkasına dokunacak kadar yaklaştı ama dokunmadım.

Onun varlığı evimin bütün havasını değiştirmişti. Kendi yalnızlığımla duvar ördüğüm bu yer artık bana ait değilmiş gibiydi.

Uyuyan birine bakarken insanın içinde tuhaf bir his doğar, hem koruma içgüdüsü hem de açıklayamadığı bir yakınlık duyardı. Belki de en tehlikeli olan buydu. Çünkü ben yakınlaşmanın bedelini herkesten iyi bilirdim. Bir sürü korkum vardı ama en korkuncu kaybetmekti. Uyku terörünün nedenin de bu olduğunu söylüyorlardı. *Bağlılık, bağlar, kaybetmek...* Yetimhanede sayısız doktora gösterilmiştim. Sayısız pedagoğa... Hepsi ağız birliği yapmış gibi *içimdeki kaybetme korkusunu yenmem* gerektiğini söylemişti.

Ben de öyle olmasını istemiştim ama ilk kontrolsüzlüğü de o noktada hissetmiştim. Uykumda ilk saldırıya, şu an karşımda uyuyan adamı bir daha göremeyeceğimi öğrendiğimde uğramıştım. Yekta Başkan'ın benimle ilk ciddi konuşmasıydı. *O bir daha gelmeyecek, Nazlı. Büyümeli ve yalnızlığı öğrenmelisin.*

Neden gelemeyeceğini günler, hatta geceler boyu sorgulamıştım. Hayatımda ilk kez -Balca'dan sonra- biri benim için bir iyilik yapmıştı. Beni kâbusun içinden çekip almış, yanımda olacağına dair sözler vermişti. Ancak sözler karşılıksızdı. Yaşadığım hayal kırıklığını tünediğim pencere pervazında büyütmüş, neredeyse hiç uyumadan günler boyunca yola bakmıştım.

Geleceğine söz veren ve şu an koltuğumda uyuyan adam gelmemişti.

Terleyen avuçlarımı geceliğimin kumaşına silerek sessiz ve yarım bir adım attım. Gölgemin üzerine düşmemesi için çabalayarak uykudaki halini daha dikkatli inceledim. Şöyle uyumak için neler vermezdim. Uyumadığım her gece o böyle mi uyuyordu?

Bakışlarım koyu renk saçlarına daldı. Birkaç tutam alnına dağılmış, kirli sakalı yanaklarına gölge gibi yayılmıştı. Uyurken bile yüzündeki güçlü hatlar belirgindi. Ve o üç küçük gamze... Biri sağ yanağındayken, diğeri sol dudağının kenarına daha yakındı. Sonuncusu en ilginciydi. Sadece güldüğü zamanlarda çenesinde ortaya çıkardı. Ama şimdi işte oradaydı.

Gözlerim istemsizce o gamzelere takılı kaldı. Onun uykudaki halini seyrederken içimde tuhaf bir sükûnetle karışık huzursuzluk hissettim. Belki de yalnızlığın duvarına ilk kez bir çatlak düşüyordu. Onun varlığını istemiyordum. Bu hayatta yalnızca kendime güvenmeli, kimsenin kendine alıştıracak kadar yalnızlığımı doldurmasına izin verememeliydim. *Bir daha asla...*

Hızlı ama sessiz bir şekilde arkamı döndüm. Odadan adeta evimin bir parçası değilmişçesine silindim. Hemen mutfağa yöneldim. Kahve makinesini sessiz modda çalıştırdım. Kahvem hazır olduğunda kupamı alıp dikkatli adımlarla çalışma odama geçtim. Normalde böyle anlarda salonu tercih ederdim ama orası o gidene kadar bana ait değildi.

Çalışma odamdaki monitörlerin tamamı açıktı ve odanın içine soluk mavi bir neon ışık yayılıyordu. Kahvemi pencere kenarındaki istifin üzerine bıraktım. Camın önündeki çıkıntıya oturmadan önce bilgisayarıma yöneldim. Gün içinde vakit bulamadığım bir işi halletmek istiyordum. Tüm gün evde olduğu için bunu yapamamıştım. Artık zamanıydı.

Kamera kayıtlarının yedeğini tuttuğum klasörü açtım ve onun evime ilk girdiği anın görüntülerine gittim.

Ekranda belirdiği anda içimde tuhaf bir şey kıpırdadı. Merdivenleri adeta koşar adım tırmanıyordu. Yanık kokusunu daha binanın girişindeyken almış olmalıydı.

Kapıyı kendi anahtarıyla açarken yüzündeki ifadeye yakınlaştım. Nefes nefeseydi. Endişeyle açılmış gözleri, korkunun canlı bir resmi gibiydi. O kokuyu ben nasıl almamıştım, şimdi bunu düşünüyordum. Onu böylesine endişelendiren şey benim nasıl dikkatimi çekmemişti?

Mutfağa fırlayışı bir an bile sürmemişti. O sırada ne yaptığımı görmek için odamın kamerasına geçtim. Kulaklığım takılıydı; Akın'la yapacağım görüşmeye hazırlanıyor, ses kontrolü yapıyordum. Dalgın görünüyordum. Bu normalde benlik bir davranış değildi. O sırada kim bilir neyi düşünüyordum?

Onu mutfakta görememek canımı sıktı. Demek ki kesinlikle oraya da bir kamera gerekiyordu. Paranoyak değildim ama başımda büyük bir bela vardı. Bu kameralar, evimde gerçekleşecek bir saldırı girişimine karşı ikinci gözlerimdi. Güvende hissetmemin tek yoluydu.

İç geçirerek kaydı kapattım ve pencereye yöneldim. Sabah erken kalktığım için bedenim isyan ediyor, uykunun ağırlığını bastırmakta zorlanıyordu. Ama zihnim uyanık kalmakta ısrarcıydı. Mindere kıvrılarak kahvemi elime aldım. Davetkâr kokusu bedenimi şimdiden dinlendiriyordu. Ağzımı büyük bir yudumla doldurduğumda gözlerim keyifle bir anlığına kapandı, gırtlağımdan damağıma doğru memnun bir mırıltı yükseldi. Bu gece de uyumazsam bir şey olmazdı, değil mi?

Ne yazık ki bedenim aynı fikirde değildi. Boşalan kupamı kenara koyduktan sonra, günlerin birikmiş yorgunluğu üstüme çökmeden önce başımı pencere pervazına yaslamayı başardım. Farkına bile varmadan uyuyakaldım.

Bunu, boğazımda yanan bir acıyla uyandığımda anladım. Kan ter içindeydim. Nefes alamıyor, göğsüm bunun için çırpınır gibi yükselip alçalıyordu. Boğazımdan kesik, anlaşılmaz sesler fırlıyordu.

Gözlerim yerde bacaklarının arasında beni tutan Yalvaç'ın kehribar gözleriyle buluştuğunda alnıma yapışmış saç tellerim, görüşümü sikleştiren yaşlarla birleşmişti.

"Derin nefes al." Sesi endişeli olsa da yumuşaktı. Benden önce bir ciğer dolusu havayı içine çekti. Onu takip ettim. Gözyaşlarım şakaklarımdan süzülerek yanağıma indi, bazıları saçlarımın arasında kayboldu. Birkaç nefesi daha içime çekip tuttum. Ardından sakince salmaya çalıştım.

"Be-ben..." dedim. Çenem titriyordu. Sanki konuşmayı unutmuştum. "Ha-hatırlamıyorum. Ne olduğunu."

Uyku terörü buydu işte. Neye maruz kaldığımı hiçbir zaman hatırlayamıyordum. Görülen bir kâbus muydu, yoksa zihnime ansızın sızan bir hatıra mı, kestiremiyordum. Beni yiyip bitiriyordu. Boynumdaki damar ölmek üzereymişim gibi hızlı ve belirgin atıyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı. Sesi çatallıydı ama güven doluydu. "Neden yaşadığını da biliyorum."

Gözlerimi yumduğum anda, biriken tüm yaşlar kenarlardan kendini bıraktı. Bu bana göre bir güçsüzlüktü. Utanıyordum. Dudaklarımı titreten hıçkırıklar eşliğinde, "Bitsin istiyorum," diyebildim. "Bitsin, Yalvaç."

Ellerini saçlarımda hissettim. İncitmekten korkar gibi neredeyse ürkek bir dokunuşla okşuyordu. Ama bu temas beni sakinleştirmiyordu. İçimde yükselen korku bu defa bambaşka bir sebeptendi. Saçlarıma dokunuyordu.

Gözlerimi hızla açtım. Hâlâ bacaklarının arasında yatıyordum. Bir anda doğrulup ellerimden destek alarak geriye çekilebildiğim kadar çekildim. Gözyaşlarım hiç durmadan yanağıma birer birer sıralanıyordu.

Bana bakan gözleri üzgündü. Odanın içindeki mavi loşluğa rağmen yüzünün her bir hattına yerleşen hüznü okuyabiliyordum. Hepsinde yıllardır içini kemiren bir suçluluğun gölgesi vardı. Beni bu halde görmek onu gerçekten sarsıyordu. Bana yardım etmek istiyor ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Gözlerimi onunkilerden kaçırarak ellerimi saçlarıma götürdüm. Onları saklamak ister gibi aceleyle toparladım. Tokam yoktu ama yine de parmak uçlarımda tutarak gevşek bir topuz haline getirdim. Ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse fısıltıya dönüşen bir tonda, "Ben gideyim," dedim. "Benim yüzümden uykundan oldun."

"Nazlı," dedi. Kolumu tutarak kalkmamı engelledi. Sesinde beni incitmek istemeyen ama gerçeği söylemekten de geri durmayan bir yumuşaklık vardı. "Ben senin çocukluğunu biliyorum. Ne yaşadığını, nelerle baş etmeye çalıştığını..." Kelimelerini özenle seçmeye çalışıyor, üzerime fazla gelmemek için nefesini bile ölçüyordu. "Her zaman yanında olamasam da hep seninleydim. Bu hayatta çekinmeden güvenebileceğin tek insan ben olmalıyım. Ama neden kendine bunu yapıyorsun? Neden yalnızlaştırıyorsun?"

Senin yüzünden demek istedim ama yapamadım. Onu suçlamak neye yarardı ki? Yalvaç o zaman da şimdi de arkadaşımın abisiydi. Benim hayatımda yalnızca bir misafirdi. O gece hayatımı kurtardı diye hiçbir zaman beklentiye giremezdim. O, bu hayatta benim bağım ya da bağlanabileceğim kişi değildi.

Düşüncelerim uzun zamandır kilitli duran bir kapıyı araladı. Gözlerime dolan yaşlar geri dönmekte tereddüt etmedi. Kolumu yavaşça elinden çektim, aramızdaki mesafeyi tekrar açtım. Parmak uçlarımla yüzümdeki yaşları silerken içimdeki bu tuhaf kırılganlığa şaşırıyordum. Normalde böyle değildim. Ağlayan, hele birinin önünde böylesine çözülen biri hiç olmamıştım. Ama bu gece ilk kez biri tam olarak nereden kırıldığıma şahit oluyordu.

Gözlerimi bu kez ondan kaçırmadım. Solgun mavi ışık duvarlara vuruyor, o ışığın altında kehribar gözleri sanki yeşilmiş gibi parlıyordu. Omuzlarım hafifçe titredi, dudaklarımın kenarı engel olamadığım bir sarsıntıyla büküldü. Ve o anda, içimde tuttuğum her şey tek bir hıçkırığın ardından sessizce dışarı taştı.

"Böyle olmayı istiyor muyum sanıyorsun?" Sesim kurumuş toprak gibi çatlak ve soluktu. "Yalvaç, ben senden bana destek olmanı istemiyorum.

Yekta Başkan'ı sevmediğini biliyorum ama haklıydı. Benim hayatta kalabilmem için ilgiye, şefkate, korunmaya ihtiyacım olmamalı. Birine... sana..."

Bir şey söyleyecek oldu ama konuşmasına izin vermeden başımı hızla iki yana salladım. Gözyaşlarım daha da hızlandı, boğazım düğümlendi.

"Evliliğimiz," dedim ve elimle aramızdaki boşluğu ikiye ayırıyormuş gibi havayı yardım. Çünkü bu da bir bağlılık değildi. "Onu bile beni korumak için kabul ettin." Sözlerim içimde başka bir sarsıntıyı daha tetikledi. Sesim titredi ama durmadım. "On sekizime bastığımda her şey çatırdamaya başlamıştı. Başkan varlığımı öğrenen Alaric'ten beni korumanın artık mümkün olmadığını düşünüyordu. Zaten en başından beri beni kabul edememişti ama bu bardağı taşıran son damlaydı. Nasıl buna mecbur bırakıldığını hatırlıyor musun?"

Sesim titriyordu ve ben çatlamış bir cam gibi her an dağılabilirdim. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silsem de görüşüm hâlâ bulanıktı.

"*Bu kızın kendine hayrı yok, bizim nasıl işimize yarayacak* demişti. Yekta haklı çıkmıştı." Acı bir gülümseme dudaklarımda kıvrıldı. "Seçenek bile bırakmadılar ki." Gözlerimi onunkilere kilitledim. "Sen... *bir uzmanın karısına da dokunamazsınız değil mi* demiştin." Gülüşüm kendiliğinden histerik bir kahkahaya dönüştü. Ama o kahkahanın içinde ağlıyordum. Boğuktu, ezikti ama derinden geliyordu. Sanki hem kendime hem ona hesap veriyordum.

"Ben senin yanında iyi falan hissedemem. Hayatını yaktım, mahvettim." Burnumu çektim.

"Sus artık," dedi nefes alamıyormuş gibi. "Kendine bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü," dedim güçsüz bir sesle. Uykumdaki saldırının etkisi hâlâ içimi titretiyordu. "Ben o gün öldüm. Benim yüzümden hayatının mahvolduğunu bilmek beni her gün öldü-"

Bir anda bana uzanarak kocaman eliyle ağzımı kapattı. Şokla nefesim kesilirken diğer eli ensemi kavrayıp beni kendine çekti. Bunu yapmasını asla beklememiştim. Gözleri gözlerime kilitlenirken oradan öfkeyi, acıyı ve hiçbir yanlış söze daha fazla tahammül edemeyeceğini okuyabiliyordum.

"Nazlı Heves Zorlu," dedi her kelimeyi özenle vurgulayarak. "O sözü tamamlayayım deme! Ve şunu kafana sok, kimse seninle evlenmem için beni zorlamadı. Hele o eve girdiğim gün, hiç kimse. Ben istedim. Kendimi de zerre zorunda hissetmedim. Yanında olmak keyifti. Hâlâ öyle."

Sesi elinin üzerine serildi. Bana o kadar yakındı ki düşünmeyi bırakmıştım. "İyi ki evine de girmişim diyorum. Bugün iyi ki o pencereyi kırmışım

ve seni kurtarmışım diyorum. Yoksa bu mavi gözlere her gün böyle bakamazdım." Nefes almak için duraksadığında gözlerim büyüyüp odaklandı. Eli hâlâ ağzımı kapalı tutuyordu. "Şimdi uyuyorsun. Ben de başında bekliyorum. Tamam mı? O uyku terörü de yeniden gelecek olursa gelmişini geçmişini sikiyorum!"

Sesi öylesine keskin ve kararlıydı ki yaşadığım duygu yoğunluğuna rağmen ürperdim. Bir an tepki veremezken, içimdeki tüm sarsıntılar birbirine çarparak donup kalmıştı.

"Tamam mı?" diye bu kez daha kararlı sorduğunda hızla başımı salladım.

Eli usulca ağzımdan çekilirken gözleri yüzümde ağır ağır gezindi. Karşısında dağılmış bir halde durduğumu biliyordum ama toparlanacak gücüm yoktu. Beni orada bırakıp ayağa kalktığında yapabildiğim tek şey başımı kaldırıp ona bakmaktı. Onun dışında nefes bile almıyordum.

Odanın kapısına yürürken kendi kendine söyleniyordu. "Saçlarına dokunmamı istemiyorsan onları açık bırakma."

Arkasını dönüp gitmesine rağmen etkisi içimde yankılanıyordu. Sanki söylediği şey yalnızca saçlarımla ilgili değildi. İçinde beni yıllardır çözemediği bir yerimden tuttuğunun, beni fark ettiğinin, beni hissettiğinin gölgesi vardı.

Parmak uçlarım titreyerek bozulan topuzdan kurtulan saç tellerimi geriye itmeye çalıştı ama beceremedi. Kalbim öyle sert çarpıyordu ki göğsümdeki o hızlı, keskin ritmi bastırmak için elimi istem dışı üzerine koydum. Kaburgalarım çatlayacakmış gibi bir baskı vardı. İçimde yükselen şey tanımı zor bir çekim, sarsıcı bir yakınlıktı... Biraz önce parmaklarının temas ettiği saç diplerimde hâlâ dokunuşunu hissedebiliyordum.

Kendime bu anın bir daha yaşanmaması gerektiğini söyledim.

4. BÖLÜM

Yalvaç

2011 - Ankara

"Bu çocuğu burada barındıramam. Siz kurumumuzun bundan nasıl etkileneceğinin farkında mısınız?"

Yekta Somer odasında sert adımlarla bir ileri, bir geri yürüyordu. Dizginleyemediği öfkesi sesiyle birlikte telefonunun ahizesine çarpıyor, kelimelerinin arkasına gerilim yüklüyordu.

Karşı taraf onun aksine ince ama kararlı bir sese sahipti. "O kızı Yalvaç'ın haberi olmadan oradan çıkaramazsınız. Kızın suçu ne? Geçmişi onun kontrolünde değildi."

Yekta masasının başında durdu ve yumruğunu ahşap yüzeye öyle sert indirdi ki çıkan tok ses odanın içindeki havayı keskin bir öfkeyle doldurdu. "Duygusal yaklaşıyorsunuz, Mine Hanım," dedi buyurgan bir sesle. "Siz sadece yurdun müdiresisiniz. Bu konuda karar mercii benim. Bu karar size değil, başkan olarak bana düşer."

Kadının sesi bu defa daha dik, daha net yükseldi. "Ben bir karar vermiyorum efendim! Sadece konuşulmadan hareket edilmesin diyorum. Üstelik, tarihte hiçbir çocuğu kapının önüne koyduğumuz görülmedi. Asıl bu duyulursa ortalık ayağa kalkar! Gidebileceği bir yer yokken korumamız altında olan bir çocuğu sokağa atamayız!"

Yekta Somer içinden öfkeyle *hepsinin canı cehenneme* diye geçirdi. Sabrı taşmıştı. "Böyle bir anda şehir dışında olmayacaktınız o zaman, Mine Hanım," diye patladı. "Öğrendiğimiz bilginin ciddiyetinin farkına varamadınız mı? Teşkilat bir mafyanın kızını koruyamaz! Hele ki yabancı uyruklu bir çocuğu! Kimi savunduğunuzu bir düşünün!"

Mine Uslu derin bir nefes aldı. Sakin kalmaya çalışarak tekrarladı. "Ben hiçbir şeyi, hiç kimseyi savunmuyorum başkanım. Nazlı'yı bir çocuk olarak görüyorum ve on iki yaşında bir çocuğu kapı dışarı edemeyiz diyorum. Nereye gidecek başkanım? Hem siz de biliyorsunuz, çok başarılı. Yaşına rağmen yurttaki diğer iki yüz on altı çocuktan daha zeki. Geçen yıl o kızın bir elmas olduğunu söylüyordunuz. Bugün o elmastan bu kadar kolay vazgeçemezsiniz."

Yekta alnındaki çizgiler belirginleşirken parmaklarını burun kemerine bastırarak gözlerini yumdu. *Mine'nin bir bok bildiği yok* diye düşündü. Kızın

bu hayattaki her şeyi yalandı. Zekâsı da yaşına göre büyük falan değildi, zaten yaşı sanılandan büyüktü!

Bu olayın içinde yer almaktan duyduğu rahatsızlık yüzüne ve tüm bedenine yansırken, "Yalvaç'ı arayacağım," dedi dişlerinin arasından. "Bu kızı bize bulaştırdığı gibi gelip alsın. Sokağa falan atmıyorum. O kadar vicdansız değilim ama olmam gerekir. Bunu sizin de anlamanız gerekiyor. Aksi halde kurumumuzu tehlikeye sokarım."

Mine susmuştu. Söylenecek çok şey vardı ama bunların hiçbiri karşı tarafa ulaşmayacaktı. Sözlerinin başkana değmeyeceğini biliyordu. Onun kalbinin kapalı olduğunu, kulaklarının ise duymak istemediğini biliyordu.

Nazlı'nın gelecekte teşkilat için büyük bir kazanım olabileceğine inanıyordu. Yalnızca zekâsı ve içgüdüleriyle değil, dirençli yapısıyla da öne çıkan bir çocuktu. Ama bu çocuğun tek zaafı vardı: Duygusal bağlar. Ve ne yazık ki bu bağı en başından beri yalnızca bir kişiyle kurmuştu: Yalvaç Zorlu.

Nazlı'nın yüzü sadece o geldiğinde ışıldıyordu. Sessizliğinin arkasında bastırılmış bir sevgi vardı, kimsenin söküp alamadığı bir güven kırıntısı. Mine ve diğer görevliler bu bağı yıllar önce fark etmiş, başkanla da paylaşmışlardı. Ama Yekta Somer bu durumu bir zafiyet olarak görmüş, çocuğun teşkilat protokolüne uygun biçimde yetişmesini tehlikeye atacağını düşünmüştü.

Mine o günlerde başkanın Yalvaç'ı bizzat arayarak Nazlı'yla daha az görüşmesini istediğini anımsıyordu. Bu daha az zamanla hiçe dönüşmüş, Nazlı da iyice içine kapanmıştı. Başkan, kız içine çekildikçe daha fazla disiplinle üzerine gitmişti. Çünkü Nazlı teşkilatın bir parçası olacaksa bu süreçte duygusal etkiden arındırılmış, tam anlamıyla askeri bir düzende yetiştirilmiş olması gerekiyordu. Maalesef duygu, bu sistemin en büyük tehditlerinden biriydi.

Yalvaç başta bu kararı anlayışla karşılamıştı. Ancak zaman geçtikçe dayanamamış, defalarca yurda gelmişti. Elbette görüşmelerine izin verilmemişti. Mine şimdi başkanın onu hangi yüzle arayacağını merak ediyordu.

Yalvaç'ın ailesi kendisinin de fark ettiği üzere güçlüydü. Arkası yalnızca teşkilat açısından değil, siyasi bakımdan da kuvvetli dengelere dayanıyordu. Mine onun çocuğun sokağa atıldığını duyduğunda durdurulamayacağını düşünüyordu. "Siz bilirsiniz," dedi en sonunda. Sesi artık daha yorgundu. "Ama bence çocuğu sokağa atmaktan daha iyi bir fikir bulunabilir. Bunu Yalvaç Zorlu'ya doğrudan söyleyemezsiniz. Geçmişi hatırlayın. Size karşı zaten dolmuş durumda. *Onu gel al, yoksa kapıya koyacağım* derseniz her şey çok kötü olur."

Yekta Somer sinirle telefonu kapattı. Mine'nin haklı oluşu içini kemiren asıl meseleydi. Öfkesine bir parça da tedirginlik eklenmişti artık.

Derin bir nefes alarak Yalvaç'ın numarasını çevirdi.

Yalvaç iki gündür görev görüşmeleri için Ankara'daydı. Beş yıldır olduğu gibi Ankara'ya geldiği ilk gün de Nazlı'yla görüşme talebinde bulunmuştu. Elbette görüşmeleri engellenmişti. Başkan şimdi içinden *keşke o talebi reddetmeseydim* diye geçiriyordu. Ama artık çok geçti.

Yıllar önce Yalvaç'ı teşkilatın genel merkezine çekmek istemişlerdi. Ancak babası Niyazı Zorlu, bu teklife başka bir planla karşılık vermişti. Ailenin hangi tuşlara bastığını bilen başkan, birkaç ay gibi kısa bir sürede Gök Kuzgun Teşkilatı'nın komuta kontrol merkezinin Çanakkale'ye taşındığını görünce adamın gücünün farkına varmıştı. Niyazi Zorlu emekli olmuştu ama hâlâ her yerde sözü geçiyordu.

Yine de Nazlı'yla Yalvaç'ın yakınlığına engel olmasının geçerli bir nedeni olduğunu düşünüyordu: Disiplin... En azından sistemin öngördüğü biçimde. Teşkilat duygusal bağları olmayan, gerektiğinde gözünü kırpmadan karar alabilecek bireyler isterdi. Nazlı'nın içindeki kırılganlık, Yalvaç'ın varlığında iyice belirginleşiyor, bağ kurdukça savunmasız hale geliyordu. Bu sadece kızın ruhsal gelişimi için değil, tüm teşkilat disiplini açısından bir tehdit yaratıyordu.

Nazlı'nın psikolojisi son aylarda dalgalıydı. Görünürde uyumlu, zeki ve çalışkandı ama içine çöreklenmiş o terk edilme korkusu, geceleri uğradığı uyku terörü başına buyruk kararlar almasına neden olabilirdi. Başkan onu teşkilata kazandırmak istiyorsa önce bu bağı söküp atmak zorundaydı. Yalvaç'la değil, sistemle büyümeliydi. İçinden bu tutumunun Yalvaç'la ilgili olmadığını tekrarlayıp duruyordu. İkisini art niyetle ayırmamıştı. Yalvaç da en başından bunu anlamamış olsa uyum sağlamazdı.

Ama şimdi gerçekten zor bir durumun içindeydi. Kızı kurumunda tutamazdı. Öyle bir çocuk teşkilata girebilecek niteliklere sahip değildi. Sadece genleri bile buna engeldi.

Yekta'nın içindeki birikmiş öfke kararlarını bulanıklaştırıyor, sağduyusunu gölgeliyordu. Ancak karşısında Nazlı'yı sorgusuz sahiplenen böyle bir aile varken onu kapının önüne koymanın ağırlığını yavaş yavaş idrak ediyordu.

Telefonun diğer ucundan ses geldiğinde başkan sözcüklerini dikkatle seçmeye başladı. Her cümlesini çatlamaya hazır bir cam gibi hassas bir dengeyle kurarak ses tonunu da özenle törpüledi. Gerilmek ya da en azından bunu belli etmek istemiyordu. Yalvaç'a yakınlardaysa derhal odasına gelmesini söyledi.

O sırada Yalvaç, Şato'da bir görev toplantısındaydı. Aklının bir köşesinde, bu ziyaretin Nazlı'yla görüşmek için bir fırsata dönüşebileceği ihtimali

vardı. Fakat telefonu açtığında başkanın sesinde gizlemeye çalıştığı bir telaş duydu. Kelimeleri ölçülüydü belki ama cümlelerin arasına sızan aceleci titreşim, işlerin yolunda gitmediğini açıkça ele veriyordu.

Yalvaç durumu sezdiği anda genel başkandan izin alarak ek hizmet binasına doğru yola çıktı. Henüz on dakika geçmemişti ki başkanın kapısından içeri girdi.

Yekta Somer onu görünce aniden ayağa kalktı. "Hoş geldin, Yalvaç," dedi tekdüze, duygudan arındırılmış bir sesle. Öne çıkarak elini uzattı. "Hemen geldiğin için teşekkür ederim."

Yalvaç uzanan eli kısa bir tereddütle sıktı. Başkanın yüzündeki gerginliği fark etse de bakışlarını odadaki dağınıklığa kaydırdı. Masanın üzerinde en az beş kalın istihbarat dosyası, içlerinden çıkarılmış evraklarla darmadağın bir halde duruyordu. Dosyaların kimliğini gösteren şeritler kaldırılmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yekta lafı dolandırmadan masasının karşısındaki tekli koltuğu işaret ederek, "Önemli ve acil bir durum söz konusu. Bu nedenle çağırdım seni," dedi.

Yalvaç, başkanın kendisini sadece Nazlı konusunda aradığını biliyordu. "Nazli'yla mı ilgili?" Sesi sakindi ama içindeki kıpırtı o kadar kolay bastırılabilir değildi.

Beş yıl önce Kızıl Gerdan Teşkilatı'nın eğitim programları için Ankara'ya yerleşmesi teklif edildiğinde bunu ciddi ciddi düşünmüştü. Fakat babası Niyazi Zorlu'nun şu uyarısı aklında yer etmişti: *Yekta Somer'le çalışamazsın. Yakında olman bile seni etkiler.*

Zaman onu haklı çıkarmıştı. Başkanla ilk tanıştıkları an dışında Yalvaç ona dair olumlu hiçbir izlenim taşımıyordu. Özellikle Nazlı'ya karşı takındığı katı tutum içini yıllarca kemirmişti.

Gösterilen yere oturdu. Kumaş ceketinin düğmesini açarken içindeki bir his bu konuşmanın iyi bir yöne gitmeyeceğini söylüyordu.

"Lafı uzatmayı sevmem," diye söze başladı Yekta Somer. "Zaman ikimiz için de değerli. Ancak senden ricam, beni dinlerken sakinliğini koruman. Anlatacaklarımda hiçbir kişisel değerlendirme yok. Tıpkı Nazlı'yla görüşmeni kısıtlamam gibi."

Nazlı'nın adı bile geçince Yalvaç'ın içinde yıllardır bastırdığı savunma refleksi uyanıyordu. Kaşının tekini kaldırarak alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Engel olduğunuzun farkında olmanız güzel. Amacınızı anlıyorum ama bana başta onun sorumluluğunu yükleyip sonra bu bağın sorun teşkil ettiğini söylemenizi anlamıyorum."

Yekta kısa ama gergin bir nefes verdi. "O kız sana bağlandı," dedi dik bir çıkışla. "Senin de ona karşı hassasiyetin vardı. Başta bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum. Buraya sadece kimsesizleri aldığımızı sen de biliyorsun. Durumundan dolayı korunması gerekir diye düşündüm. Ama ona aile olmanı beklemedim. Biz burada disiplin aşılıyoruz, hassas bir kalp değil."

Yalvaç koltuğun kenarına sıkıca tutunmuştu. Parmakları deri kumaşın üzerinde gerilirken çenesindeki kaslar kasılmıştı. Dişleri neredeyse çıtırtıyla birbirine sürtünüyordu. Bu konuşmayı daha önce de defalarca yapmışlardı. Teşkilatın yurdundaki çocukların nasıl yetiştirildiğini biliyordu, evet. Ama konu Nazlı olduğunda kalbindeki itiraz hep yerli yerinde duruyordu.

"Asıl konumuz bu değil. Nazlı'nın kimliğiyle ilgili bir gelişme var. O kızın gerçekte kim olduğu ortaya çıktı."

Yalvaç sırtından geçen ürpertiyle, "Kimmiş?" diye sordu. Bu soruyu sorarken o kadar zorlanmıştı ki. Onu teşkilata bıraktığı günden bu yana neredeyse beş yıl geçmişti. Geçen her günü onun gerçek kimliğini merak ederek geçirmişti.

"Kimliğini söylemeden önce Nazlı'nın yaşının da doğru olmadığını belirtmeliyim. Ferdi'nin kızı olmadığı ortaya çıktıktan sonra olaylar arası tarih bağlantısı kurmaya çalıştığımızda Nazlı'nın yaşıyla asla uyuşmadığını fark ettik. Yaşıtlarına göre minyon ve zayıf bir kız olduğunu biliyorsun. Körü şartlar altında bakıldığı için de sandığımız yaşta olması abes durmuyordu. Ama gerçek anne ve babası düşünülünce... O asla tahmin edemeyeceğimiz birinin kızı, Yalvaç. Ferdi konuşmuyor ama bir nedenden dolayı asla bulaşmak istemeyeceğimiz birinin kızını kaçırmış, ona yeni kimlik tanımlamış, yetinmeyip yaşını bile değiştirmiş. Hepsi kızı sonrasında o adama karşı kullanmak içinmiş. Olayın detaylarına, Ferdi'nin asıl amacına hâlâ ulaşmaya çalışıyoruz. Akıl sağlığını tek başına kapatıldığı hücrede yitirmiş durumda. Onu konuşturmak neredeyse imkânsız hale geldi. Ama Nazlı'nın babasının adını ve bazı detayları söyletmeyi başardık." Yekta imayla güldü. Bu *tehlikedeyiz* demenin başka bir şekli gibiydi. "O kızı korumaya devam edersek ülkeler arası gerginlik yaşanabilir."

Yalvaç iyice gerildiğini hissetti. Nazlı'nın yaşını sorgulayamadan tamamen Yekta'nın son cümlesine odaklandı. *Ülkeler arası mı* diye düşündü. "Lütfen uzatmadan söyler misiniz? Ona ben karar vereyim."

Yekta Somer derin bir nefes alarak başını salladı. "Mavzer Koch adını eminim sen de duymuşsundur."

Yalvaç'ın omuzları iyice gerilerek dikleşirken bedeni kasıldı. Nefes alamıyormuş gibi hissetti. Başkanın verdiği bilgiyi sorgulamasına gerek olmadığını biliyordu. Böyle bir konuda asla yalan söyleyemezdi.

Teşkilatta Mavzer Koch'u bilmeyen yoktu. Hatta ülkede bile tanımayan çok az kişi kalmıştı. Mavzer Almanya'da güçlü politik bağlara sahip, dünya zenginler listesinde üst sıralarda yer alan bir adamdı. Yüzeyde bir işadamıydı belki ama derinlerde, görünmeyen bir ağın merkezinde oturuyordu. Türkiye'de ona Alman mafyası diyorlardı ancak bu unvan bile gücünü tarif etmekte yetersizdi.

Sahip olduğu servet ve kurduğu uluslararası bağlantılar onu birçok ülkenin cumhurbaşkanıyla doğrudan temas kurabilecek kadar etkili kılıyordu. Her şey onun için bir masa hamlesiydi. Kendisini rahatsız eden bir durum varsa gücüyle ortadan kaldırması an meselesiydi. Konunun içeriği bile önemli değildi.

Hayatta bilinen bir vârisi yoktu. Yaşı ilerlemişti ve öldüğünde yerine geçecek kişi belliydi: Kardeşi Alaric Koch. Bu ihtimal Yalvaç'ın içini daha da sıkıştırdı. Çünkü Alaric, ağabeyinden çok daha tehlikeliydi. Türk düşmanlığıyla nam salmış, daha sert, daha acımasız bir figürdü. Üstelik anneleri Türk olmasına rağmen...

Yekta, Yalvaç'ın yüzüne yerleşen o donuk ifadeyi fark etmesine rağmen sessizliği kendi avantajı olarak görüp konuşmaya devam etti.

"Mavzer'in zamanında bir Türk savcıyla ilişkisi olduğunu duymuşsundur. Kadın ilk başlarda ona direniyordu. Mesleği yüzünden adının lekeleneceğini düşünüyordu. Ancak adamın gücüne yenilmişti. Sonra da evlenmişlerdi. Kadının adı Yeşim Koch. Almanya'ya yerleşti ama buradayken Mavzer'den bir çocuğu olduğuna dair söylentiler hep dolaştı."

"Ve o çocuk..." dedi Yalvaç sesi neredeyse aldığı nefese karışırken. "Nazlı."

"Nazlı. Şu an on dört yaşında. Hatta on beş olmak üzere. Bilgiyi yıllar sonra Ferdi'ye doğrulatmayı başardık. Yeşim'in hamile olduğunu biliyormuş. Hangi hastanede doğum yaptığını söyledi. Güvendiğim bir savcı arkadaşımın yardımıyla hastaneye bir ekip gönderdim. Bilgiyi saklı tutmaktan daha fazlasını yapmışlar. Yeşim'in o hastanede doğum yaptığını bile kayda almamışlar. Belli ki Mavzer para yedirmiş. Ama eski hastane müdürüne ulaştık ve konuşturduk. O da itiraf etmek zorunda kaldı." Cümlesi bir fısıltıydı ama Yalvaç'ın içinde yankı buldu. Nazlı'nın o ailenin bir parçası olduğunu kabullenemiyordu. Yaşına belki inanabilirdi ama buna inanmak istemiyordu.

Başkan başını yavaşça salladı. "Mavzer kızını korumak ve Yeşim'i olaysız bir şekilde buradan götürmek için onun varlığını sakladı ama bu, Ferdi'nin

çok işine yaradı. Kızını ondan aldığında intikamını da almış olacaktı. Tüm bu anlattıklarım seni şaşırttı, biliyorum ama en önemli şeyi şimdi söyleyeceğim, Yalvaç. Mavzer çok uzun zamandır kızını arıyor. Onun hayatta olup olmadığını bilmediği için yıllardır aramaktan hiç vazgeçmemiş. Nazlı'yı istiyor çünkü başka vârisi yok. Duyduğuma göre bir sağlık sorunu var. Normalde çocuk sahibi olması imkânsızmış ama Yeşim'le birlikteyken bu gerçekleşmiş. Mesele bu kadarla bitmiyor. Alaric, yani Mavzer'in kardeşi, o da kızı istiyor. Çocuğu aramalarındaki amaçları da yöntemleri de farklı..."

Yalvaç'ın yüzü karardı. Alnındaki damar hafifçe belirginleşirken, "Alaric daima abisinin servetini, gücünü istedi," dedi dalgın bir sesle. "Bunu da asla saklamadı. Medyada bile abisi hakkında onu yerden yere vuran sözler sarf ediyor. Sahip olduğu servetin kendisi sayesinde olduğunu savunuyor. Bir vârisin ortaya çıkması onun tüm planlarını bozar."

"Maalesef," dedi Yekta. "Kızı ele geçirirse kimseye duyurmadan ortadan kaldıracağına eminim." Ardından sesini yumuşattı. Daha temkinli, daha ikna edici bir tona geçti. "Yalvaç, bu kızı bünyemizde tut-"

"Sakın!" Yalvaç'ın sesi yükselmemişti ama gözleri başkanın gözlerine çarpan bir bıçak gibiydi. Kehribar rengi bakışları tehditten öte bir karanlığın içinden geçiyor gibiydi. "O cümleyi tamamlamayın. Ne söyleyeceğinizi çok iyi biliyorum. O kız bu yurttan çıkarsa size hayatı dar edeceğimden emin olabilirsiniz."

Başkanın yüzü gerildi. Çenesindeki kas hafifçe seğirdi. Bu tepkiyi bekliyordu ama yine de kendine engel olamadı. "Ben..." dedi bir anlık duraksamayla. "Beni tehdit mi ediyorsun? Sen yaşına bakmadan..."

"Hayır." Yalvaç'ın sesi artık buz gibiydi. "Bu bir tehdit değil. Yaşımla da söylediklerimin hiç ilgisi yok. Eğer o cümleyi tamamlarsanız olacak şeyi söylüyorum"

Yekta aniden ayağa kalktı, sesi tekrar kontrolünü kaybediyordu. "Buna izin veremem! Bu yüzden önce seninle konuşmak istedim. Ama eğer geri adım atmazsan genel başkanla görüşeceğim. O duyduktan sonra zaten Nazlı'nın burada kalması mümkün olmayacak. Sen kızı burada tutarak korumak istiyor olabilirsin ama bu çok büyük bir problem. Kızın babasının uygunsuz olmasını geçtim, prosedürlerimize de aykırı. Burası kimsesiz çocuklar için ve onun artık bir kimsesiz olmadığı ortaya çıktı. Eğer haber kanallarımızın birinde bile kızın Alman olduğuna dair bir detay geçse ne olur biliyor musun? Bak, babasının mafya olmasını geçtim. Sadece Alman olması bile burada tutulamayacağı anlamına geliyor. Milliyetçi damarlarımızın düşüncelerimize nasıl etki ettiğini en iyi sen bilirsin. Türk milleti kendilerini

koruyacak kişinin bir Alman olmasını istemez. Dışarıda kimsesiz bir sürü Türk evladı varken onu burada tutmak-"

Yalvaç, başkanı dinlerken sıktığı yumruğunu koltuğun kenarına sertçe indirdi ve öfkeyle ayağa fırladı. "Siz aslında en başından beri onu kabul edemediniz. Bırakın numaraları! Nazlı farklıydı, zekiydi. Onu görmemi bir prosedüre bağlayarak engellediniz ama ben olup bitenden haberdarım. Kıza kötü davranmayı kesin! Ayrıca ben size yıllar önce burada ne söyledim? Tüm sorumluluğu ben üstlenirim dedim. O iyi olsun diye sustum, uzakta durdum ama görüyorum ki siz daha ileri gidebileceğinizi düşünmüşsünüz. Şu dakikadan sonra sizin bir şey yapmanıza gerek yok. Yıllardır size saygımdan geride kaldım ama bundan sonra Nazlı'yla ilgili her şeyle ben ilgileneceğim. Genel başkanla da ben konuşurum. Ayrıca Nazlı Alman değil! O Türkiye'de doğdu. Türk! Beş yıldır uzaktan da olsa koruyucusu bendim. Ailesi benim. Siz ne kadar reddetseniz de. Bundan sonra hiçbir şeye karışmıyorsunuz. Her şeyi ben halledeceğim."

Günümüz

Kapıyı sessizce kapattım. Zihnim geride kalan gecenin görüntüleriyle doluydu. Anahtarı kilit yuvasında çevirirken hâlâ ses çıkarmamaya çalışıyordum. Nazlı'nın ne kadar zor uyuduğunu biliyordum. Onu tekrar uyandırmak yapabileceğim en büyük hata olurdu.

Günün henüz aydınlanmamış bu saatinde, görüntüsü hâlâ gözlerimin önündeydi. Islak kirpikleri, yorgun yüzü, sesi titreyerek söylediği o cümleler... O, evliliğimizi bir zorunluluk olarak görüyordu. Benim onu isteyerek seçmediğimi, hayatımı mahvettiğini sanıyordu. Sanki gerçekten onun hayatını mahveden ben değilmişim gibi...

Evet, onu yıllar önce teşkilata koruma amacıyla teslim etmeseydim belki bugün bir esir gibi yaşamıyor olacaktı. Ama o kararı verirken pişmanlık hissetmemiştim. Çünkü o zaman da şimdi de mecbur hissettiğim tek şey onun hayatta kalmasıydı. *Ne pahasına olursa olsun.*

Yıllar önce kardeşime *Nazlı öldü* dediğimde de pişman olmamıştım. O yalanı söylerken ellerim titremişti ama sesim titrememişti. Çünkü bazen yalan, birini korumanın tek yoluydu. Aileme iş seyahati diyerek onun yanına geldiğimde de aynı duyguyla hareket etmiştim.

Başkaları için bu durum yıllara yayılmış bir alışkanlık, bitmeyen bir görev gibi görünebilirdi. Ama benim için öyle değildi. Bu, görevden çok daha derindi. Belki sevgi değildi, belki aşkın adı bile eksik kalırdı buna. Ama ben

o kadının başına bir şey geldiğinde kendi kalbimin de susacağını biliyordum.

Nazlı'nın beni anlamaması, beni yanlış görmesi tuhaf gelmiyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra bana güvenmemesi bile anlaşılırdı. Ama asıl yıkıcı olan, tüm bunları yüzüme hiç söylememesiydi. Ben onun geçmişine en çok tanıklık eden kişiydim. Ve yıllardır onu koruyarak düzeltmeye çalıştığım şey, belki de en başından beri bendim.

Merdivenleri hızla inerken ceketimin yakalarını düzelttim. Ensemde ve sırtımda, sanki uykusuzluktan değil de günlerdir bastırdığım gerilimden doğan bir ağrı dolaşıyordu. Rahatça uyuyabilmesi için başında beklerken söylediklerini zihnimde defalarca çevirmiş, her cümlesini yeniden tartmıştım. Gecenin geri kalanında o benim uyuduğumu sanmıştı. Oysa ben bir an bile gözümü kapatmamıştım. Salona beni kontrole geldiğinde de sonrasında uyuyamadığında da her hareketini, her nefesini sessizce dinlediğimi bilmiyordu.

Derin bir nefes verdiğimde sıkıntılı soluğum harabe binanın rutubet kokulu havasına karıştı. Burası onun evi ama yine de değil gibiydi. Fazla soğuk, fazla eskiydi. Benim onda gördüğüm sıcak esintinin zerresi yoktu.

Basamakları inerken ayaklarımın altında biriken toz havaya karışıyor, henüz dağılmadan üzerime siniyordu. Her adım, geçmişin sessiz bir yankısı gibi kulaklarımda çınlıyordu. On sekiz yaşından beri -benimle evlendiği günden bu yana- burada yaşıyordu. O günden bu yana her ay en az iki defa buradaydım. Onu burada yalnız bırakmak zor olsa da o kararlıydı. Teşkilatın ona verdiği bu harabe binayı kendisi için bir cennete çevirmiş, ben dahil herkesi de dışında bırakmıştı.

Binanın yıkıntı kapısından çıkıp sabaha uyanan sokağa adım attığımda ciğerlerime dolan havayı bir nefesle daha derin çektim. Ceketimin içcebinden yedek telefonumu ve asıl telefonumu çıkardım. Nazlı'ya aramalarımdan kayıt düşmesini istemediğim anlarda yedek telefonumu kullanıyordum. Asıl telefonumu kapatırken yedek telefondaki hızlı aramalardan ikinci numarayı tuşladım. Gözlerim tarihi binanın sararmış duvarlarında gezindi.

Boyası dökülmüş, köşeleri çatlamıştı. Dışarıdan bakınca her an yıkılacakmış gibi görünüyordu ama ben onun hâlâ sağlam olduğuna emindim. Aksi halde kimse, beni zorla bile olsa Nazlı'nın burada yaşamasına ikna edemezdi. Karşıdaki binaya bir koruma yerleştirmemin nedeni de buydu.

Telefon üçüncü çalışta açıldı. Saat sabahın beşine yaklaşıyordu. Ama o nefes almaya devam ediyorsa telefona anında cevap vermesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Yalvaç Bey," dedi esneyen ama disiplinle toparlanmış bir ses tonuyla. Emir bekleyen bir asker gibi hazırdı. Bakışlarımı yolun karşı tarafındaki, inşaatı bitmek üzereyken son anda durdurulmuş boyasız binaya çevirdim. Okan en üst katın bir altındaki dairede kalıyordu.

"Okan, ben ayrılıyorum. Uyanık mısın, kontrol etmek istedim. Eğer iyi uyuduysan tatil bitti."

Dün ona izin vermiştim. Böylece çevre sokakları ve şu an bulunduğum dar, ıssız yolu gören kameraların yansıtıldığı monitörlerin başından biraz olsun kalkabilmişti. Ne zaman Ankara'ya gelsem bu onun için dinlenme fırsatına dönüşürdü. Aksi takdirde izin günü diye bir şey yoktu. Elbette maaşını da ona göre ödüyordum.

"Görevimin başındayım. Size iyi yolculuklar."

Telefonu kapatıp cebime koydum. Diğerini de hemen tekrar açtım. Konuşma her zamanki kadar kısa ve netti. Ama aramızda söylenmeyen çok şey vardı. O beni anlamıştı, ben de onun Nazlı'nın evini gören monitörlerin başından kalkmayacağından emin olmuştum.

Nazlı her ne kadar eğitimli bir gölge ajan olsa da onu tek başına ve savunmasız bırakmak zihnimi kemiren bir tehditti. Onun sokağını izleyen bir koruma tuttuğunu bilse büyük olasılıkla benimle ölümüne bir tartışmaya girerdi. Belki de gerçekten canıma okurdu. O yüzden bu, sadece Okan'la aramızda kalan bir sır olacaktı.

Okan'a güveniyordum. O, değer verdiğim bir arkadaşımın kardeşiydi. İki yıl öncesine kadar bordo bereli olarak görev yapıyordu. Ancak bir sakatlık sonucu hâlâ genç olmasına rağmen malulen emekli olmuştu. Her anlamda istediğim adamdı.

Sokağı ağır adımlarla geçip yan yoldaki arabama ulaştım. Kırmızı bir Tofaş Şahin'di. Babam on yedi yaşıma bastığım gün almıştı. O günden beri her yere beni o taşımış; kimi zaman bir yoldaş, kimi zaman da bir sırdaş olmuştu.

Arabaya binip motoru çalıştırdığımda sokak lambaları birer birer sönmeye, ufkun doğusundan güneşin ilk çizgisi belirmeye başlamıştı. Motorun hırıltılı sesi, bana en çok sevdiğim şeylerden biriyle vedalaşmanın yaklaştığını hatırlatıyordu.

Kız kardeşim ona *Yavru Şahin* derdi. Bu hitap her defasında yüzüme farkında olmadan bir gülümseme bırakırdı. "Çanakkale'ye kadar dayanmalısın, Yavru Şahin," dedim direksiyona kısa bir bakış atarak. "Varır varmaz seni Onur amcaya göstereceğim. O seni anlıyor. O zamana kadar sabret."

Motor birden daha gürültülü bir homurtuyla cevap verdi. Direksiyona elimle hafifçe vurdum. "Seni gidi şerefsiz... Beni hâlâ anlıyorsun," dedim kendi kendime, dudaklarımda buruk bir tebessümle.

Onunla vedalaşmak benim için gerçekten zor olacaktı. İstemesem de bir noktadan sonra bırakmak zorundaydım. Çoğu göreve teknemle çıkıyordum ama şehir içi görevlerde otobüse binmek yerine hep Şahin'i seçerdim.

Çünkü o sadece bir araba değildi, bana geçmişimi hatırlatan tek parçaydı.

Teşkilatta uzman bir istihbaratçı olabilirdim ama sonuçta herkes gibi yaşamak zorundaydım. Kazandığım parayı harcayamaz, bir anda zengin bir adama dönüşemezdim. Arabamı değiştirip dikkat çekmek benim gibi biri için kendini ispiyonlamak olurdu.

Sahip olduğum iki kimliğim vardı. Gündüzleri küçük bir ahşap atölyesi işletiyor, geceleri ise kiraladığım gemiyle süresi belirsiz sevkiyatlara çıkıyordum. En azından dışarıdan öyle görünüyordu.

Bu kez Nazlı'ya da uğrayacağım için Şahin'le yola çıkmıştım. Şimdi de Çanakkale'ye, evime dönüyordum.

Yol uzun, sessizlikse yıpratıcıydı. Her kilometrede yorgunluğum biraz daha ağırlaşıyordu.

Yola çıkalı henüz bir saat olmamıştı ki telefonum çalmaya başladı. Ceketimin cebinden çıkarıp ekrana baktığımda *özel numara* olduğunu gördüm. Bu saatte aramasının nedeni ne olabilirdi ki? Zaten doğru dürüst uyumamıştı.

Telefonu açıp sesi dışarı verdim, yan koltuğa bıraktım. "Göçebe."

"Not bırakmışsın. Azerbaycan konusunda doğru düzgün konuşamadık. Bu kadar çabuk mu göreve çıkıyoruz? Yalvaç, sana anlatamadım galiba ama benim burada yığınla işim var."

Ona çıkacağımız görevle ilgili kısa bir not bırakmıştım. Beni arayacağını biliyordum. Tıpkı uyandığında beni görmenin onu utandıracağını bildiğim gibi. Dün gece bana karşı ilk kez bu kadar açık olmuştu.

"Düşündüm ki-" diyecektim ama sözümü kesti.

"Allah aşkına, bir hafta boyunca otelde mi kalacağız? Burada yığınla işim var diyorum. Bunu kim onayladı? Bana ismini ver, onunla görüşeyim. Bu iş seninle olmayacak, belli oldu."

"Konuşmama izin verirsen açıklayacağım," dedim ama yine dinlemedi.

"Yalvaç, istemiyorum. Bu göreve bensiz çık, olur mu? Ya da yanına başkasını al."

"Yanımda karım olarak başkasını mı götüreyim yani?" dedim. Gerçekten inanılmazdı. Gerçek karım dururken neden başkasıyla göreve gidecektim ki?

"Evet."

Bir an sustum. *Ona kızdığımdan değil, söylediklerinin ardındaki korkuyu anlamaya çalıştığımdan.* Aslında tek sorun, onun uçaktan ve yükseklikten korkmasıydı. Bu yüzden diretiyor, belli etmiyor ve itiraf edemiyordu. Benim de korkularım vardı ve ben de onları itiraf edemezdim. Benimle gelmek zorundaydı.

Sesim daha kararlı bir tona büründü. "*Müdafiə naziriyle* bizzat görüştüm. Azerbaycan'daki sızıntıyla ilgili karşılıklı istihbarat işbirliği yürütüyoruz. Birini ortaya çıkarmamız gerekiyor. Bu görevde teknik rakibi senin yapmanı istiyorum çünkü başka kimseye güvenemem. Ayrıca üstün mesleki bilgine de ihtiyacım var."

Söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi sustu. Nazlı'yı tanıyordum. Bu sessizlik direnişinin bittiği andı. "Bu defa benimle geliyorsun, Göçebe," dedim daha kararlı bir sesle. "Çanakkale yolundayım şimdi. Bir hafta sonra seni almaya geleceğim. O zamana kadar hazırlığını yap. Detayları Akın'dan alabilirsin."

"Ne yani?" dedi öfkeyle iç çekerek. "O, bu görevi onaylayan kişi mi? Akın bana sormadan bunu onaylamaz. Hem bana burada ihtiyacı var."

İstemsizce dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. Anlaşılan hâlâ son bir şansı olduğunu, bu görevden kaçabileceğini sanıyordu. "Elbette konuştuk ve o da onayladı. O senin başkanın. Onaylamasaydı sana bu teklifi zaten getirmezdim."

"Allah kahretsin ya!" diye söylendi. "Bu anın keyfini çıkar, Yalvaç. Seninle ilk ve son kez bir göreve çıkmak zorundayım."

İlk olduğu konusunda hemfikirdim ama son olmayacağını biliyordum. Yine de bu düşüncemi ona belli etmedim. "Anlaştık," dedim sakin bir sesle. "Şimdi kapatıyorum. Git, biraz daha uyu. Çanakkale'ye varınca detayları e-postayla gönderirim. Sonra konuşuruz."

Cevap vermesini beklemeden telefonu koltuktan aldım ve kapattım.

O bilmiyordu ama daha şimdiden bana diklenişlerini, huysuzluklarını özlemiştim. Yol boyunca ev halini, yaktığı keki, ağlayarak uyanışını düşündüm durdum. Gün ağırlaştıkça ben de daha çok çöktüm.

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Kepez beldesinin evime giden yoluna saptığımda bedenim yorgunluktan sızlıyordu. Yavru Şahin yolda bir kez arıza yapmış, bir saatlik uğraştan sonra zar zor çalışabilmişti. Geri kalan yolu öylesine ağır tamamlamıştı ki yolculuk her zamankinden daha uzun sürmüştü.

Arabayı tek katlı evimizin bahçesinin önüne park ettim. Kapıtun üzerinden elimi yavaşça geçirdim. "Onur amca da sana çare bulamazsa ayrılık yakındır," dedim iç çekerek. Ağır adımlarla bahçe kapısına yöneldim.

"Yalvaç!"

Arkamdan yükselen sesi duyunca durdum, başımı kaldırıp karşı apartmanın birinci katına baktım. En yakın arkadaşım Ali Cihan balkondaydı. "Döndün demek. Sonra uğra. Konuşacaklarımız var."

Elimi kaldırarak hem selam verdim hem de onayımı gösterdim. Uğramamı istediği yer kendi gemisiydi. Ona *Çaykara* adını vermişti. Ne zaman ciddi bir mesele konuşmamız gerekse orada buluşurduk. Ali Cihan da Gök Kuzgun Teşkilatı'ndandı. Komuta kontrol merkezi Çanakkale'ye taşınınca o da bir süre sonra ailesini alıp Trabzon'dan buraya yerleşmişti. Elbette ailesi asıl nedenden habersizdi.

Normal hayatında bir bahriyeliydi. Özel bir şirkette kaptan olarak çalıştığı için tayin edildiğini sanıyorlardı. Dediğim gibi hepimizin birden fazla kimliği vardı ve o gizli yüzümüzü ailelerimiz bile bilmiyorlardı. *En azından babalarımız dışında.*

Kapıyı çaldığımda annem sanki arkasında durmuş beni bekliyormuş gibi anında açtı. "Sen olduğunu biliyordum," dedi rahatlamış bir tonlamayla. Saçları uykudan yeni kalkmış gibi dağınıktı.

Kaç yaşına gelirsem geleyim, annem hâlâ beni küçük bir çocukmuşum gibi merak ederdi.

Elimi saçlarına uzatıp dağınık tutamları sever gibi düzelttim. "Beni beklerken televizyonun karşısında uyuya mı kaldın yine?"

"Sen dışarıda olunca uyku tutmuyor," dedi gülümseyerek. "Balca'yla telefonda konuştuktan sonra uyuyakalmışım."

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. "Aylin nerede?"

"Babanla dükkândaydı. Birazdan gelirler."

"Özledim sıpayı. Balca nasılmış?"

Birlikte salona geçtik. Odanın ışığı kapalıydı ama televizyondan yayılan parlak yansımalar titreşerek duvarları renkten renge boyuyordu. Kendimi koltuğa bıraktığımda annem, "O iyi," dedi. "Sen aç mısın? Yemek ısıtayım mı?"

"Değilim. Yolda bir şeyler yedim. Balca yaz tatiline gelmeyi düşünmüyor muymuş? Bir yıldır yüzünü göremiyoruz hanımefendinin."

Annem karşımdaki koltuğa oturdu. "Bir haftaya gelecekmiş. Duyunca çok sevindim. Derslerin derdine düştü. Bilseydim tıp okutur muydum ben onu? Beş yıldır kendini kaybetti kızım. Hepinizin evde olduğu zamanları özledim, Yalvaç. Sen bir gidiyorsun, haftalarca yoksun. Balca desen yıldan

yıla bir kere, bir haftalığına gelse şükrediyoruz. Allah'tan Aylin var da onu öpüp kokluyorum."

Annem için gerçekten üzülüyordum. Benim sık seyahatlerim, Balca'nın Ankara'da tıp fakültesinde okuması yüzünden hepimizi bir arada görmek neredeyse imkânsızdı. Aylin'i geç yapmışlardı ama en azından bizim yokluğumuzda onunla oyalanabiliyordu. Evimizin en küçüğü henüz dört yaşındaydı ve onun abisi olmama rağmen çoğu zaman babası gibi hissediyordum.

Onu kucağıma ilk aldığım günü düşündüm. Küçücük parmaklarını avucuma aldığımda sanki o an dünyayı bana zimmetlemişlerdi.

"Bu yolu kendi seçti," dedim iç geçirerek. Ama tamamen kendi isteğiyle tıp okuduğundan emin değildim. Hayatta sanırım kendimi gerçekten sorumlu tutacağım tek şey buydu. Allah'tan tek dileğim, mezun olduğunda pişman olmamasıydı.

Çünkü Balca yedi yaşından beri *adli tıp uzmanı olacağım* diyordu. O yaşta bir çocuğun böyle bir mesleği bilmesi bile normal değildi. Zeki ve yetenekliydi evet ama o fakülteye ait olmadığını hepimiz biliyorduk. Onun hayalleri Nazlı'nın ölümüyle şekillenmişti.

Yoksa o yaşta bir çocuk, ölüleri inceleyen bir mesleği neden isterdi? Balca da istemezdi. Ona o hayali gösteren, bu yola yönlendirenlerden biri bendim. Ve işte bu yüzden kendimi asla affedemeyecektim.

"Asistanlığa başlamasını bekliyorum," dedi annem sessizce. "TUS'tan sonra buraya dönmesini isteyeceğim."

Daldığım düşüncelerden sıyrılıp ona baktım. "Geleceğini sanmanı. Ankara'yı seviyor. Bence bir beş yıl daha beklemeyelim Balca'yı." Asistanlığını adli tıp uzmanı olarak yapmaya başlarsa ve Ankara'da olmayı tercih ederse, tam olarak beş yıl daha annemin hayalleri rafa kalkardı. Nitekim düşündüğüm gibi yüzü bir anda kararadı. "Bir beş yıl daha gelmezse beni öldürürsünüz, Yalvaç." Sesi yorgun ama sitem doluydu. "Ben on yıl kızımı görmemek için doğurmadım. Senede bir kere çocuğunun yüzünü görmek hangi anneye yeter? Bu kadar dayandığıma saysın, şurada en fazla iki yıl daha sabrederim."

Haklı olduğunu bildiğimden sessiz kaldım. Kardeşim hayatını insanları kurtarmaya adasa da aslında birini kurtaramadığı için bu yoldaydı. Ve o biri, hep sessiz kalmak zorunda olduğumuz geçmişin içindeydi.

Düşüncelerimin arasına, "Anne!" diye heyecanla bağıran bir çocuk sesi doldu. Annem gözucuyla sokağı işaret etti. "İşte geliyorlar. Aylin arabanı görmüş olmalı."

Aylin'in sesi dışarıdan geliyordu ama salonun açık penceresinden yankılanarak içeri doluyordu.

"Abim gelmiş!" diye bağırınca istemsizce sırıttım.

Evde kısa süredir bulunmama rağmen beni ikinci babası gibi gördüğünden asla ayrı kalamama gibi bir huyu vardı. Sesindeki o özlem, yüzünü görmeden bile kalbime dokundu. Yorgunluğuma rağmen yerimden kalktım, kapıya yöneldim. Dışarıya adım atmıştım ki Aylin'i bahçe kapısında gördüm. Olduğu yerde donunca bir dizimin üzerine çömeldim. Üzerinde açık mavi, uzun kollu bir elbise vardı. Beyaz külotlu çoraplarının altındaki küçük bacakları yerinde zıplarken ellerini heyecanla birbirine çarpıyordu. Kollarımı açar açmaz hızla koşmaya başladı.

"Kokumu mu aldın, çabuk söyle?" dedim gülümseyerek.

Küçük bedeniyle kıkırdayarak kollarımın arasına atıldı. O an bütün yorgunluğumu silip süpürdü. "Yavru Şahin," dedi nefes nefese. "Kırmızı araban kapının önündeydi. Onu gördüm."

Başının üzerine öpücük kondururken, "Sana bir bebek aldım," diye fısıldadım. Heyecanı ikiye katlandı, kollarımdan sıyrılıp yerinde zıplamaya devam etti. Küçük yumruklarını sevinçle sıkıyordu.

"Nerede? Hani? Bebeğim nerede? Sarı saçlı mı?"

Bahçede yankılanan bir kahkaha attım. "Dur kızım ya, başımı döndürüyorsun. Arabanın bagajında."

Elimden tutup beni çekiştirmeye başladı. "Göster. Büyük mü? Yoksa geçen seferki gibi küçük mü?"

Gülerek onun heyecanına ayak uydurdum. "Büyük. Söz verdiğim gibi."

Onu alıp arabanın yanına götürdüğümde bagajı açayım diye sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Sonunda sarışın, neredeyse kendi boyunun yarısı kadar büyük bir bebeği önüne indirdiğimde Aylin'in gözleri bir anda büyüdü. "Çok güzel..." dedi hayranlıkla.

Bebeği ona uzattığımda sevinçle kaptığı gibi eve koştu. Sarılma yoktu, daha fazla zıplama yoktu, teşekkür etmek yoktu. Hasret bitmişti. Annesine yeni oyuncağını gösterme heyecanı her şeyi unutturmuştu. Kapıdan girerken, "Kocaman, buna şaşıracaksın!" diye bağırıyordu. "Adı Nazlı olsun."

Onu izlerken gülüyordum ama eve girerken söylediği şey yüzünden boğazımda sertlik hissettim, bir anlığına yutkunamadım.

Aylin'in diğer adı Nazlı'ydı. O doğduğunda Balca'nın önerisiydi ama bu fikri ben de sevmiş ve istemiştim. Balca'nın hayatından çaldığım Nazlı'nın yerine koymak için değildi elbette. Aylin'in gözleri benim ve ablasının gözleri gibi kehribar rengi olmasına rağmen ilk anda mavi yansımalara sahipti. Bana bakıyormuş gibi hissettiğim o ilk anda Nazlı'yı anımsatmıştı.

Yıllar önce bu sokakta küçük bir kız ölmüştü. Belki kendi ailesiyle olsa adı Nazlı bile olmayacak mavi gözlü bir kız. Hem kardeşime hem bu sokağa hem de Nazlı'nın kendisine bu ismi borçlu gibi hissetmiştim. Annem, bu ismi andıkça kız kardeşim üzülmesin diye istemeyince onu ikna etmem de bu yüzdendi. Aylin Nazlı hayatımızın ışığı gibi gelmişti.

Boğazımdaki yumruyu yumuşatmaya çalışırken sokağın karşısında babamın varlığını fark ettim. Düşüncelerimi bir toz bulutuymuşçasına dağıtıp uzaklaştırdım. En az benim kadar uzun ve yıllara rağmen güçlü görünen bedeniyle evimizin tam karşısında, seramik dükkânının önünde duruyordu.

"Babana ne aldın?" diye sordu gülümseyerek. "Sen evimin en düşüncelisisindir. Kesin bir şey almışsındır."

Balca da en az benim kadar düşünceliydi. Onun hakkını yemiyordu ama beni iyi tanıyordu. "Kuvars," dedim aynı ifadeyle karşılık vererek. "İşine yarar mı?" Yedi yirmi dört kuvarsla uğraşan birine hediye edeceğim en son şey bu olabilirdi. Sadece espri yapıyordum.

Bana doğru adımlayıp kollarından biriyle sıkıca sarıldı. Elini sırtımda gezdirirken, "Nasıldı?" diye sordu merakla. Babam Bursa'ya değil de Azerbaycan'a gittiğimi bilen tek kişiydi.

"Sıkıntılı bir görev olacak," dedim iç geçirerek. "Ama üstesinden geleceğim."

Ondan ayrılırken yüzündeki o tanıdık gurur ifadesini fark etmemek mümkün değildi. "Nazlı nasıl?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. "İyi sayılır. Yine kekleri yakmış."

"Ah," dedi gülerek. "Neyse ki annen gelininin kek bile yapamadığını bilmiyor."

Onun bu rahat tavrına rağmen yüzüm aynı ölçüde gevşemedi. Gerçekten evli olmadığımızı babam biliyordu ama içten içe bu evliliğin bir gün gerçeğe dönüşmesini istediğinin farkındaydım. Nazlı'yı sadece iki kez görse de ona nasıl şefkat duyduğunu, kızı gibi benimsediğini açıkça hissetmiştim.

"Gerçek olmadığını biliyorsun," dedim tekdüze bir sesle. "Ben sadece onu koruyorum."

Uzanıp elini omzuma koydu. Hiçbir şey söylemedi ama o dokunuşla ne dediğini anladım.

"Ali Cihan'ın gemisine gidiyorum. Bir saate dönerim. Bagajda kuvars yok ama sana gerçekten bir hediye aldım. Nahçıvan taş işçiliğinden bir tespih. Kehribar taşlı."

"Koleksiyonuma bir yenisi daha eklendi demek," dedi babam yüzündeki ifadeye yerleşen ince bir heyecanla. Aylin kadar olmasa da gözleri parlıyordu.

O, dükkâna doğru yürürken ben de limana yöneldim. Yakınlardan gelen çiçek kokusu, daha uzaktaki tuzla yıkanmış deniz havasına karışıp burnuma doluyordu. Bu havayı ve keyfini sürmeyi seviyordum.

Limanın ışıkları uzaktan belirmeye başladığında karanlığın içinden yavaş yavaş suya vuran o titrek sarı parıltıları gördüm. Rüzgârın hafifçe salladığı teknelerin gölgeleri suyun üzerinde dalga dalga kırılıyordu. Tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Ekranda yine *özel numara* yazıyordu.

Teşkilat hattını kullandığı için numarası her zamanki gibi gizliydi. "Efendim, Göçebe."

"Bana bebek mi aldın?" Sesi yorgun ama belli belirsiz alaycı bir tondaydı.

İstemsizce gülümsedim. "Ah..." Bir an söyleyecek bir şey bulamadım. Nazlı'nın bir oyuncak koleksiyonu vardı. Evindeki odalardan biri oyuncaklarla doluydu. Bu konunun çocukluğundan kalan bir yarayla ilgili olduğunu biliyordum. O kadar fazla oyuncağı vardı ki getirdiklerimi fark etmeyeceğini düşünmüştüm. Yakalanmayı hiç hesaba katmamıştım.

"Öyle mi yapmışım?" dedim saçma bir kaçamakla.

"Öyle yapmışsın. Bebeği görünce odaya daha dikkatli baktım. Yalvaç, sen her gelişinde bana bir oyuncak mı getiriyorsun?"

Kalbim yakalanmanın etkisiyle sert ve düzensiz vuruşlarla hızlandı. "Eli boş gelmek olmazdı," dedim yutkunarak. "Bir hediye getirmeliydim." Aylin'inki kadar büyük değildi. Avucumun içine sığacak kadar küçüktü. Zaten hep küçük oyuncaklar seçiyordum. Saklaması kolay, fark edilmesi zor oluyordu. "Sevmedin mi? Eğer hoşuna gitmediyse bir daha-"

"Bu..." dedi derin bir nefes alarak. "Güzel bir bebek. Bana hediye ettiğin mavi kuş gibi. Küçük ama anlamlı."

Bu, onun bana açık olduğu nadir anlardan biriydi. Kalbim mümkün değilmiş gibi daha hızlı ve daha sert atmaya başladı. "Sevindim," dedim içimdeki duyguyu sesime bulaştırmamayı ustalıkla başararak. "Azerbaycan'da küçük bir oyuncakçı var. Gidince seni oraya götürebilirim."

"Olur," dedi neredeyse bir fısıltıyla. "Yerini söylersen ben de bakabilirim." Anlaşılan göreve benimle gelmeyi sessizce kabul etmişti. "Şimdi kapatıyorum. İşim var. Görüşürüz." Ve her zamanki gibi kaçmayı tercih etmişti.

Hat kesildiğinde telefonu hemen cebime koyamadım. Bir süre elimde tuttum, ekranın kararmasına rağmen bakmaya devam ettim. Sonra yavaşça cebime yerleştirip başımı kaldırdım. Birkaç saniye öylece durup nefesimi toparladım. Onu saatler önce görmeme rağmen şimdi yanında olmayı

isterdim. Siyah saçlı bebeğin gözleri ve yüz hatları ona benziyordu. Fark edip etmediğinden emin değildim.

Adımlarımı toparlayıp limanın içine doğru yürümeye başladım. Sessizlik biraz daha belirginleşti, düşüncelerim yerine oturdu. Ali Cihan'ın gemisi, diğer teknelerin arasında her zamanki gibi en büyük ve en gösterişli olandı.

Dışarıdan bakınca kruvaziyer işindeymiş gibi görünse de gerçekte denize kıyısı olan ülkelere gizli görevlere gidiyordu. Bir hafta sonra o da burada olmayacaktı.

Şu anda düşündüğüm tek şey gemide içki olup olmadığıydı. Ne konuşacağımızı bilmiyordum ama biraz dertleşmek istiyordum.

Onu ikinci kat güvertesinde buldum. Küpeşteye sırtını yaslamış, yerde oturuyordu. Bakışları yıldızlarla dolu geceye sabitlenmişti. Yanında bir şişe votka ve iki bardak duruyordu.

Ahşap zemindeki ayak seslerimi duyunca bakışları yüzüme çevrildi. "Dertleşmeye ihtiyacım var," dediğinde istemsizce gülümsedim. Bu tamamen imalı bir gülümsemeydi. Demek ki aynı durumdaydık.

"Çaykara mı?" diye sordum. İkimizin de sorunu aynıydı. Onun gemisine de kod adını verdiği, beş yıldır görüştüğü bir gölge ajan vardı. Ne yazık ki kızı görmesi yasaktı. Ona sadece görevleri konusunda yardımcı oluyordu. Buna rağmen sadece yazışmalarla kıza âşık olmuştu. *Çaresizce*. Onun durumu benden de beterdi.

"İnan bana, benim de dertleşmeye ihtiyacım var," dedim iç geçirerek. Yanına oturdum ve sırtımı tahta küpeşteye yasladım. Yerden bir bardak kapıp içini votkayla doldurdum. "Rakı yok muydu? Ne bu şimdi, beyefendi gibi mi içeceğiz?"

Sinir bozucu bir şekilde gözlerini devirdi. "Boğazımı yakışını seviyorum."

"O zaman kalbini hissetmiyor musun?" diye sordum. "Eğer öyleyse tüm şişeyi bana bırak."

"İçerideki barda daha çok var. Hepsini içebilirsin," dedi yüce gönüllükle. İstemsizce burnumdan güldüm ve bardağı kafama diktim.

"Anlat bakalım," dedim yüzümü buruşturarak. Gerçekten bu şekilde içince boğazı fena yakıyordu, bu hissi seviniştim. "Neler oldu?"

"İmkânsız, yasak, derin..." diye sıraladı. "Tırtıklı bir avcı bıçağı içime girip çıkıyor gibi."

Ona bakarken gözümü bile kırpmadım. "Aynısı," diyerek hem onunkini hem de kendi bardağını votkayla doldurdum.

Belli belirsiz gülümsedi. Çoktan çakırkeyifti. "Sende durumlar nasıl?"

Ali Cihan en yakın arkadaşım olmasına rağmen Göçebe'nin gerçek kimliğini bilmiyordu. Ona evli olduğumuzu da söylememiştim. Zamanla benim onunla ilgili hislerim olduğunu kendiliğinden anlamıştı.

"Kaçıyor, yakıyor bir de..." dedim onun geceden daha siyah olan gözlerine bakarak. "Her gün şuraya giren tırtıklı bir avcı bıçağı gibi," dedim elimi göğsüme bastırarak. "Delik deşiksin ama ölmüyorsun. Parçalaya parçalaya canını almaya çalıyor."

Burnundan güldü. Yakışıklı yüzünde yeni çıkmaya başlayan sakalında elini dolaştırdı. "Ne vardı normal birilerini bulsaydık? Bu yüzden asla evlenemeyeceğim ve annemle Zehra başımın etini yemeye devam edecekler."

Zehra, Ali Cihan'ın kız kardeşiydi. Diyar adında bir de erkek kardeşi vardı ama o, babaları Onur amca gibi sessiz bir çocuktu. Zehra, kız kardeşim Balca'ya benziyordu. Balca da bana arada evlenmem konusunda baskı yapıyordu. Çünkü evlenmeyişimin kendisi yüzünden olduğunu düşünüyordu.

Dediğim gibi Nazlı'nın öldüğünü öğrendiğinde kendini kaybetmiş ve tüm gelecek planlarını bunun üzerine kurmuştu. O böyle hissettiği için üzerine fazla düşüyordum. Onunla ilgilendiğim için de evlenemediğimi düşünüyor, sorumluluk hissediyordu.

"Zehra, Balca'yla iyi anlaşıyor. Bu yüzden olsa gerek. Bir hafta sonra okuldan geliyormuş. Ne yazık ki burada olamayacağım. İnşallah ben döndüğümde burada olur. Yoksa Ankara'ya onu ziyarete gitmeyi düşünüyorum." Ankara'dayken onu da görmeyi çok istemiştim ama annem beni Bursa'da sanırken onu ziyaret etmem doğru olmayacağı için yapamamıştım.

"Onu hayal meyal hatırlıyor gibiyim. Sana benziyordu," dedi Ali Cihan.

Başımı salladım. Benim kadın versiyonum gibiydi Balca. Onu en yakın arkadaşımla resmen hiç tanıştıramamıştım çünkü Balca ne zaman Çanakkale'ye gelse Ali Cihan göreve çıkmıştı. Hatırladığını söylediği zaman yıllar öncesine aitti. O zaman Balca liseye gidiyordu.

"Anlat bakalım," dedi Ali Cihan. "Bu defa neler oldu?"

İçimi çektim ve bakışlarımı yıldızlara çevirdim. "Dertleşelim dedim ama sessizce sarhoş olsak daha iyi olacak gibi. Ne sen bana yazışmalarınızdan bahsedebilirsin ne de ben sana ondan açıkça bahsedebilirim."

Her defasında konuşmamız böyle sonlanıyordu. Sessizce oturup birbirimizi konuşmadan anlıyorduk.

Ben Göçebe'den ona hiçbir zaman açıkça bahsedemeyecektim. O da bana yazıştığı gölge ajandan...

5. BÖLÜM

Nazlı

2017 - Ankara

Arabanın kapısını aceleyle çekti ve arkasına bile bakmadan önünde uzanan mermer merdivenlere yöneldi. Sık aralıklarla bileğindeki saati kontrol ediyor, geç kalmamış olmayı umuyordu.

Yalvaç Zorlu yetimhanenin ve teşkilatın eğitim kurumlarının toplu mezuniyet törenine katılabilmek için görev arkadaşı Ali Cihan'dan yardım almak durumunda kalmıştı. Normalde işini asla başkasına devretmez, görevlerini üstünkörü yapmazdı ama son yirmi dört saati deyim yerindeyse nefes almadan geçirmiş, hiç uyumamış ve son dakikalarda kahveyle ayık kalmak için banyo yapmıştı. Ağzına tek lokma koymadan içtiği kahveler şimdi midesini yakıyordu.

Merdivenin son basamağında durup ana giriş kapısına baktı, sonra da tekrar saatini kontrol etti. Hâlâ zaman varmış gibi hissediyordu. Ali Cihan'ı aramayı ve dosyayı teslim edip etmediğini sormayı aklından geçirdi çünkü içeride buna vakti olmayacaktı. Telefonunu telaşla çıkardı. Araması sadece saniyeler içinde cevaplanırken demir kapıdan içeri girdi.

"Her şey yolunda mı?"

"Çoktan teslim ettim," dedi Ali Cihan. "Orada durumlar nasıl? Adamı paket ettin mi?"

Yalvaç arkadaşının sözleriyle içinin suçlulukla dolmasına engel olamadı. Ona Nazlı konusunda ilk defa yalan söylemiyordu. Fakat gerçeği söyleyemeyeceğini de iyi biliyordu. Ali Cihan'a başka bir görev için Ankara'ya uçmak zorunda olduğunu söylemiş ve kara para görevinin sonuç dosyasını ona bırakıp komuta kontrol merkezine teslim etmesini istemişti. Bu yüzden Ali Cihan'ın sesi hem meraklı hem de endişeli geliyordu.

"Çoktan paket ettim ve kargoya verdim. Akşama dönmeye çalışacağım. Sağ ol kardeşim."

"Ne demek. Başka bir şey olursa ara. Bana kalırsa hemen de yola çıkma. Uykusuz olduğunu biliyorum."

"Bakacağım. Seni ararım."

Görüşmeyi sonlandırdığında ek hizmet binasının konferans salonunun açık kapısının önünde duruyordu. İçerisi kalabalıktı. Tüm eğitimciler,

teşkilat uzmanları, gelecek dönem mezun olacaklar amfi salonun lacivert kadife koltuklarındaydı. Sahnede yan yana dizilmiş on tekli koltuk vardı ve her birinde mezun olacak öğrenciler oturuyordu. Sunucu ve genel başkan sahnenin ortasında konuşma yapıyorlardı. Oturan öğrenciler diplomalarını alıp kısa konuşmalar yaptıktan sonra yerlerine yenileri çağrılacaktı.

Yalvaç programın akışını çok iyi biliyordu. Neredeyse on yıl önce o koltuklardan birine kendi de oturmuştu.

İçeriye sessizce girdiğinde bakışları etrafta dolaştı. Nazlı'yı altı yıl önce bir defa görmüştü. Şimdi asıl yaşıyla yirmi, kimlikteki yaşıyla on sekiz olmalıydı. Teşkilat onu gizleyebilmek için sahte yaşını muhafaza ediyor, mezun olduktan sonra da asıl kimliğini saklamasını istiyordu. Onun nasıl göründüğü hakkında bir fikri yoktu. Kimsesizler yurdunun müdiresi Mine Hanım'dan onunla ilgili sık sık bilgi almasına, durumunu kontrol altında tutmasına rağmen geçen yıllarda bir fotoğraf istememişti.

Yekta Somer'le altı yıl önce yaptıkları tartışmadan dolayı işler daha da zora girmişti. Genel başkanla yaptığı ikna konuşmasından sonra her şey düzelir sanmıştı ancak onu ikna etmesi daha zor olmuştu. Genç yaşına rağmen kıdemli bir uzman gibi araştırma yapmış, Nazlı'nın kimliğinin açığa çıkmasının nasıl bir tehdit oluşturacağını dosya halinde sunmuştu. Nazlı'nın öz amcası Alaric kızın ölü ya da diri olduğunu bilmediğinden varlığını tehdit olarak görüyordu. Bu yüzden onu bulana resmen ödül teklif etmişti. *İş ortaklığı ve güç*. Türkiye başta olmak üzere tüm tehlikeli adamlar kızı aramaya koyulmuştu. Görünürde yeğenini arayan normal bir amca olsa da aslında niyeti belliydi. Medyaya ya da kardeşine açık açık onu öldürmek istediğini söyleyemezdi. Fakat Mavzer Koch, kardeşini tanıyor ve eğer yaşıyorsa kızını ondan önce bulmaya çalışıyordu.

Yalvaç bu yüzden Nazlı'nın teşkilatın yurdunda kalması için hayatı pahasına mücadele vermişti. Bunun için Yekta'nın kurallarına bile boyun eğmek zorunda kalmıştı.

Bugün Nazlı liseden mezun oluyordu. Artık on sekiz yaşında olduğu için yurtta da kalamayacaktı. Yalvaç her şeye rağmen onun mezuniyet törenine katılmak istemişti. Durumu kontrol edecek ve önlem alacaktı. Eğer kız yurttan ayrılacaksa ona güvenli başka bir yer bulması gerekiyordu. Bunu yıllardır arkadaşının ölümünden kendini sorumlu tutan kız kardeşi Balca'ya borçluydu.

Koltukların arasındaki merdivenlerin oluşturduğu koridordan etrafına bakınmaya devam ederek ağır ağır inmeye koyuldu. Kız öğrencilerin

yüzlerine bir çift deniz mavisi göz arayarak dikkatle bakması doğru gelmiyordu ama onu tanımanın başka bir yolunu bilmiyordu.

"Yalvaç," diye biri sağındaki koltuklardan alçak bir ses tonuyla seslendiğinde genç adam duraksadı ve usulca bakışlarını o yöne çevirdi.

Yurdun müdiresi Mine Uslu'ydu. Onu nasıl unutabilirdi? Kadınla yıllardır telefonla görüşmesi bir yana dursun, seneler önce Nazlı için kendisi kadar çok mücadele etmişti. Kadına gülümseyerek başıyla selam verdi. Basamakların sağındaki ilk koltukta oturuyordu.

Ona yaklaşıp hafif eğilerek, "Merhaba," diye fısıldadı. Sohbet etmek ya da selamlaşmak için uygun zaman olmadığından kısa tutması gerektiğini düşünüyordu. "Nazlı'yı arıyordum. Nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

Mine dudakları belirgin bir tebessümle kıvrılırken başını salladı. "Yanımdaki koltuk boş. Gelip otur. Sana onu göstereyim. Uzun bir program olacak."

Yalvaç, kadının yanındaki koltuğun boş olduğunu o ana kadar fark etmemişti. Rahatlamış gibi içini çekti ve başını salladı. Boş koltuğa kurulduğunda elleri kolçaklarda yer buldu. "Eminim çok büyümüştür. Onu tanımakta zorlanacağımı biliyordum ama burada çok fazla öğrenci olduğundan şu an imkânsız gibi geliyor."

"Aslında değil," diyerek alçak sesle konuşmaya devam etti Mine. "Yüzü aynı. Melek gibi bir kız. Büyüdükçe güzelleşti. Gözleri sanki daha da mavi. Onunla gurur duyuyorum."

Kadın bunları söylemese de Yalvaç sesinden ona karşı ne kadar gururlu ve hayranlık dolu olduğunu anlardı.

"Pekâlâ," dedi kadın derin bir nefes eşliğinde elini kaldırarak. "İşte orada. Sahnede neredeyse ışıldayan. Geleceğin en başarılı istihbaratçısı olacak Nazlı Heves Kaya. Gözlerine bakınca bile onu tanıyacağına eminim."

Yalvaç bakışlarını kadının eliyle işaret ettiği yere sürükledi. Kalp kontrol edilebilir bir organ olsaydı rahatsız edici hızlanışlarına, sertçe çarpışlarına bir son verebilirdi. Doğru kişiye baktığını adı kadar iyi biliyordu.

Açık mavi, sade, bir bulut kümesini andıran tül elbisesinin üzerine giydiği lacivert cüppesinin içinde son derece rahatsız görünen kız onu gülümsetti. Saçlarını ensesinde topuz yapmış, kepi başına yan bir şekilde oturtmuştu. Bembeyaz, porselenmiş izlenimi veren yüzünde iki mavi okyanus vardı. *Önceden denizdi, şimdi okyanus* diye geçirirken içinden, derin bir nefes aldı. En son on dört yaşında bıraktığı küçük kız büyümüştü. Şimdi genç bir kızdı. Doğal kiraz rengi dudakları yüzü gibi makyajsızdı. Yaşına, masumluğuna bunun yakıştığını düşündü.

Onda dikkatle süzdüğü tüm bu detayları bir kenara aldığında, mavi gözlerindeki keskinlik az önce Mine'nin sesine yansıyan gurur gibi daha büyük, canlı bir duygunun göğsünde filizlenmesine neden oldu. Nazlı'da ileride dönüşeceği başarılı genç kadını şimdiden görebiliyordu. Geçen yıllara, onun için yaptıklarına asla pişmanlık duymuyordu. Galiba sonuna kadar değmişti.

"Nasıl ama?" diye sordu Mine bir fısıltı gibi. "Birazdan konuşma yapacak, o zaman daha iyi anlarsın."

Yalvaç sahnedeki öğrencilerin konuşma yapmaya başladığının bile farkında değildi. "Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Ne demek istediğinizi çoktan anladım," diye fısıldadı gözlerini Nazlı'dan çekmeden. O sırada Nazlı Heves Kaya bakışlarını salondakilerde dolaştırıyordu. Yalvaç'ın kalbi bir kez daha kontrol edemeyeceği hiddetle hızlandı. Gözleri kendininkilere dokunursa tanır mıydı? Onu hatırlar mıydı?

"Gözleri beni arıyor," diye fısıldadı Mine. "Onunla böyle derin bir ilişki kurmamalıydım ama Nazlı'yı gerçekten kızım gibi görüyorum. O da beni... Ah, sana bakıyor."

Yalvaç duran kalbiyle nefesinin de kesildiğini hissetti. O kadar hızlı attıktan sonra şimdi durması... Nazlı bir süre gözlerini onunkilerden ayırmadan baktıktan sonra bakışlarını önüne, kucağında tuttuğu ellerine indirdi. İfadesi üzgün bir hal alırken, "Tanıdığını sanmıyorum," diye mırıldandı Yalvaç. "O kimi görmeyi umuyordu bilmiyorum ama bakışları tamamen tesadüftü. Törenden sonra onunla konuşmaya fırsatım olur mu?"

Mine, genç adama bakmamasına rağmen başını salladı. "Bunu sağlarım. Yekta Somer törenden sonra bir toplantı için hemen ayrılacak. O sırada sizi görüştürürüm."

Yalvaç minnetle başını salladı. Konuşma sırası Nazlı'ya geldiğinde genç kız mikrofonu eline aldı ve bakışlarını oturan kalabalıkta boşluğa sabitledi.

"Sayın Genel Başkanım, kıymetli teşkilat başkanlarım, değerli hocalarım ve yol arkadaşlarım... Ben diğerlerinden farklı bir konuşma yapacağım. Hepsi gelecekte nasıl biri olacaklarından ve ülkemize nasıl fayda sağlamaya çalışacaklarından söz etti. Hepimiz zaten bunun için buradaydık. Bugün buradaki herkesin geride bıraktığı bir geçmiş var. Hiç konuşulmadı, konuşulmayacak ve sessizce geleceğe taşınacak. Tıpkı benimki gibi. Çok değerli Yekta Başkan'ımız derdi ki geçmişte yaşadıklarınız sizin en büyük silahınız, kendinizi onunla kırbaçlayın. Unutmayın, kimseye anlatmayın. Silahınızı başkasının ellerine teslim edip namlusunu size çevirmelerine izin vermeyin. Sessizlik için ama içinizde saklanan bir şey yokmuşçasına yaşayıp mücadele

edin. Çok haklıydı. Bizler bu okulda sadece eğitim almadık; görünmeyeni fark etmeyi, söylenmeyene kulak vermeyi ve çoğu zaman da... sorulmayacak sorularla büyümeyi öğrendik. Herkese çizilmiş bir yol vardır derler. Bazılarımızın yolu şimdiden belliyken, bazılarımız için yönünü gösteren bir tabela bile olmayabilir. Ben kendi adıma burada geçirdiğim yılları bir durak olarak değil, bir sınır çizgisi olarak hatırlayacağım. Bugün bu sınırın eşiğinde duran her arkadaşım gibi ben de temiz bir sayfaya başlıyorum. Sayfanın boşluğu kadar dolu, geniş bir sessizlikle... Hepinize bu yeni başlangıçta başarılar diliyorum. Yolunuz açık, adımlarınız sağlam olsun. Mine Hoca'mın da dediği gibi," diyerek derin bir nefes aldı ve çekimser, mahcup bakışlarını Yalvaç'ın yanında oturan kadına çevirdi. Sesi titriyordu ve Yalvaç en başından beri bunun farkındaydı.

"Bir gün kimsesiz olmadığımızı anlayacağız. Biz burada çok kalabalıktık. Tek başına büyük bir kalabalık. Yalnız bir kalabalık. Dilerim dışarıda, tek başınıza asla yalnız hissetmezsiniz."

Konuşmasını sonlandırdığında mikrofonu yanındakine uzatmasıyla bakışlarını önüne aldı Nazlı. Yalvaç bir sebepten dolayı kendini rahatsız hissediyor ama adını koyamıyordu. Nazlı'yı uzun zamandır görmemesine rağmen huzursuzluğunun kokusunu olduğu yerden alabiliyordu.

Kehribar bakışlarını yanındaki kadına çevirdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sesi bu defa normal düzeydeydi ve fısıldamakla bile uğraşmamıştı. "Onun canını sıkan ne?"

Mine *bilmiyorum* dercesine başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Törene hazırlanırken normal görünüyordu. Ama konuşmasını değiştirmiş. Böyle bir metin hazırlamamıştı. İnan bilmiyorum. Belki heyecanlıdır." O da Nazlı'da bir şeylerin farklı olduğunu anlamıştı.

Yaklaşık bir saat sonra konuşmalar son bulduğunda öğrenciler amfi salonun diğer kanadında yer alan boş alana geçmişlerdi. Herkes birbiriyle sohbet ediyor, hazırlanan yiyecek ve içecek stantlarından atıştırıyordu. Yalvaç kalabalığın arasında dolaşarak Nazlı'yı arıyordu. Yekta Somer salondan ayrılmıştı ve kızla konuşmak için uygun zamandı.

Onu kalabalıktan uzakta, salonun bir ucunda, herkesten soyutlanmış bir halde buldu. Mine'nin hakkında bahsettiklerinden yalnızlığı sevdiğini anımsıyordu.

Yanına varmasına sadece birkaç adım kala, "Merhaba," diye mırıldandı. Kendini tanıtmadan önce onun dikkatini çekebilecek kadar zaman tanıdı.

Nazlı mavi bakışlarını daldığı yerden, usulca karşısında duran genç adama çevirdi. "Merhaba," dedi titreyen sesiyle.

Genç kızın zihni törenin başlamasına on dakika kala istemsizce ortamdan, andan, günün öneminden uzaklaşmıştı. "Uzmanlardan mısınız?" Soruyu daha sorarken gözleri genç adamın kehribar bakışlarıyla buluştu ve kilitlendi. Elinde tuttuğu limonata bardağı hafifçe sallandı. Onu konuşma yapmadan dakikalar önce de fark etmiş ve tanıdığını düşünmüştü. Şimdi yakından görünce... O gözlere sahip yalnızca birini tanıyordu. "Yalvaç Zorlu," dedi yutkunarak. Yüzüne yalancı bir gülümseme yerleştirdi çabucak. "Burada olmanı beklemiyordum."

İçindeki kırgınlık o kadar büyüktü ki. Hayatı boyunca bir defa terk edilmişti. Ve daha şimdiden bunun en ağırı olduğunu biliyordu. "Genel başkanı arıyorsan," diyerek limonata bardağı olan elini kalabalıkta işaret etmek ister gibi dolaştırdı. "Şuralardaydı-"

"Onu aramıyordum," dedi Yalvaç başını olumsuz anlamda sallayarak. Gözlerini kızın yüzünden, özellikle gözlerinden ayıramıyordu. "Ankara'da bir işim vardı. Uzun zamandır seni görmediğimi fark ettim ve ziyaret etmek istedim. İşe bak ki bugün mezun oluyormuşsun."

Sesini öyle düz tutmuştu ki yalan söylediği asla anlaşılmıyordu. Her ne olursa olsun, geçen yıllarda şunu öğrenmişti: *Hiçbir zaman umut verme, Nazlı'ya yanında olacağının sözünü verme ama daima onu gölgesi gibi takip et. Ruhu bile duymasın. Gelecek tüm tehlikeler sana değmeden ona ulaşmasın, ulaşamasın.*

Nazlı onu anlıyormuş gibi başını salladı. "Sana abi diye hitap etmemi istersen lütfen söyle ama ben hakkımı isminden yana kullanacağım. Burada olman hoş. Düşünceli bir hareket ama tam da kendime yalnız zaman yaratabilmeyi umuyordum." İmayla güldü. "İnsan yalnızken de yalnızlık arayabiliyor. Şu an onu buldum ve sen geri almak üzeresin."

Yalvaç'ın kaşları çatıldı. Bu öfkeli olduğundan değildi. Nazlı'nın yüzüne onu anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Mesafeli olmasına hak veriyordu. Neticede ona yanında olacağına dair sözler vermiş ama bunu yapamamıştı. Fakat artık bu durum değişebilirdi.

"Ben seninle mühim bir konuda konuşmak istiyordum. Müdürünle görüştüm. Gelecek planlarından da bahsettik. Her şey tam da şu an planlamak için hazır gibi."

Nazlı tek bir adımda Yalvaç'ın tam önünde durdu. Artık aralarında sadece havanın girebileceğinden biraz fazla mesafe vardı. Ancak aralarındaki boy farkı o kadar fazlaydı ki onun durumu anlayıp eğilmesini bekledi.

Yalvaç onun bir şey söyleyeceğinin farkına geç vardı çünkü parfümünün kokusu nefesini kesmişti. Vanilya ve gül. Bu kız neden çiçeğin kendinden bile daha fazla gül gibi kokuyordu?

Nazlı, "Bugün herkes üstümden geçmek için yer arıyor. Boyuma aldanıp hâlâ çocuk olduğumu sanıyor," diye fısıltılı bir bağırışla konuşmaya başladı. "Ben hakkında kararlar alabileceğiniz bir nesne değilim. Buradan alalım şuraya koyalını, böyle süsleyelim, yere atıp parçalayalım dediğiniz bir süs eşyası değilim. Buradan gideceğimi zaten biliyordum. Yalnız kalacağımı da. Dokuz yaşından beri emek verdiğim her şeyin boşa çıkacağını da. Yaşımın da yalan olduğunu biliyorsundur. Yıllar geçti, unuttuysan hatırlatayım."

İfadesinde ve duruşunda bir nedenden dolayı hırs büyüyordu. Devleşiyor ve Yalvaç'ın boyuna ulaşıyordu. Alayla ama her an ağlayacakmış gibi çıkan titrek bir sesle devam etti. "Yıllar önce beni o evden kurtarmak zorunda değildin. Bunu senden ben istemedim. Bugün de sırf başkan istedi diye buraya gelip numara yapmana gerek yok. Ben kimsenin toplaması gereken çöp değilim! Bir ailem olmayabilir, leş bir adamın DNA'sına sahip olabilirim. Peşimde beni öldürtmek için pusuda bekleyen bir amcam olabilir. Canımı kıymetsiz gören, beni ona teslim etmek için birbiriyle savaşan yüzlerce insan olabilir. Ama benim de insan olduğumu unutup hissedemeyen, duygusuz bir varlıkmışım da çileden çıkamazmışım gibi düşünmeyi bırakın!"

Son sözünde sesi öyle bir yükselmişti ki Yalvaç istemsizce kızı belinden yakalayıp elini ağzına kapadı. Dehşet içindeydi. Söyledikleri sessiz olmasına rağmen çığlıktan daha sesliydi. Onu arkasında kalan kapıya çekti. Nazlı, Yalvaç'ın elini ağzından sökerken gözleri kocaman halde kendini sürükleyen genç adama bakıyordu. O sırada Yalvaç, "Gel buraya, konuşacağız," diyordu. "Benimle ilgili neler kurmuşsun öyle, anlatacaksın! Neler yaşıyorsun, anlatacaksın! Sana ne yaptılar, anlatacaksın!"

Günümüz

Gözlerim yıllar öncesine ait bir anının sisinden sıyrılırken inişe geçen özel jetin penceresinden Haydar Aliyev Havaalanı'nın pistine odaklandım. Uçağın tekerlekleri piste temas etmişti. Tüm bedenime yayılan irkilme hissi saatlerdir kendimi tutmaya, havada olmadığıma dair kendimi ikna etmeye çalışmamdan kaynaklanıyordu.

Yükseklik korkumu bir kenara koyarsam, ben uçakları hiç sevmezdim. İlk kez uçağa binsem de bu fikre çocukluğumdan bu yana sahiptim. Demir bir kuşun içinde olmak... Ah, Allah'ım bu gerçekten korkunç bir düşünceydi.

Her şey mekanik bir düzeneğin şansına bağlıydı. Eğer o an bozulmak isterse buna ne engel olabilirdi ki?

Hayatının kontrolünü bile asla bir başkasına bırakamayan benim gibi biri için uçaklar ve havada olmak nefret edilesi bir durumdu.

Bir de ameliyat olmak.

Uçakta olduğum her saniye başka bir çocukluk anısıyla daha savaşmak zorunda kalmıştım. Ferdi Kaya'nın acımadan kırdığı bileğim, sonrasında platin takılması için girdiğim ameliyat... Çok küçük olmama rağmen ameliyat masasına yatırıldığım ve uyutulacağımı anladığım o an, ölmek üzere olduğumu düşünmüştüm. Masadan beni kaldıracaklardı ve gömeceklerdi. Ve ben asla buna engel olmayacaktım çünkü uyutulacaktım. Öte yandan, Balca ve öğretmenim hastane koridorunda beni bekliyorlardı. Onlara engel olacakları konusunda güveniyordum.

Belki de benim için kontrol odaklı yaşamak o zamanlardan kalma bir içgüdüydü. Ya da bir başka travma...

Korku korkuyu sökermiş. Benimki bir korkuyu diğeriyle sökmekten başka bir şey değildi. Alnımda oluşan ter damlalarını derin bir nefes alarak parmak uçlarımla kuruladım. Hayatımın en zor deneyimi sonunda bitmişti.

Bakışlarımı dışarıdan ayırıp içeriye çevirdim. O an Yalvaç ayaktaydı. Küçük, tekerlekli bavulunu uçağın üst bölmesinden almaya çalışıyordu. Bir hafta boyunca burada olacaktık. O sürenin hem bir an önce geçmesini istiyordum hem de hiç geçmemesini. İzin verse Ankara'ya kadar yürüyerek dönerdim. *Yeter ki şu lanet uçağa tekrar binmeyeyim.*

Yalvaç diğer bavula uzandığında bakışlarım onda takılı kaldı. En az benim kadar yorgun olduğunu biliyordum fakat üzerinde en ufak bir yorgunluk emaresi yoktu. Yukarı uzandığında kas çizgileri belirginleşiyor, hareket ettikçe beyaz gömleğinin kol ve göğüs kısmı hafifçe geriliyordu. Onu ilk tanıdığım zamanlarda böyle değildi. Daha cılız bir vücuda sahipti. Şimdi çok güçlü görünüyordu.

Bavulu yere indirirken göz göze gelince kalbim sanki yanlışlıkla yakalanmış bir hırsız gibi hızlandı. Panikle bakışlarımı pencereye kaçırdım. "Gelmişiz," dedim parmağımla pencereyi işaret ederek. Onu izlediğimi saklamaya çalışmam o kadar beceriksizceydi ki *bundan daha saçma ne yapabilirdim* diye düşündüm. Amacım onu izlemek değildi. Sadece o an hazırlıksız yakalanmıştım.

Fakat söylediğimi duymamış gibi işine devam etti. İki saat on beş dakika süren yolculuğun tamamında pencereden dışarı bakmıştım. Bir anlamda yanımda oturan adamı görmezden gelmiştim. Böyle davranması çok normaldi.

Aslında ben o anlarda korkularımla savaşıyordum ama bunu herkes gibi ona da hiç itiraf etmemiştim.

Bakışlarımı kol kaslarının üzerinden sektirerek yüzüne çekmeyi başardım. "Dün gece hiç uyumadım. Sen de öyle... Kesin çok yorgunsundur." Genişçe gerinerek vücudumu açmaya çalıştım.

Yalvaç, onunkinden daha büyük olan kırmızı bavulu diğer bavulun yanına bıraktı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Hiç uyumadın ama uçuş boyunca burada değildin," diye homurdandı. Sözcükleri ağzının içinde çeviriyordu, bu yüzden tam anlaşılmıyordu. Ancak her biri benim için netti.

Yalvaç Zorlu üstüme gelmediği ve nadiren gülümseyip üç gamzesini ortaya çıkarmadığı zamanlarda hep huysuzdu. Bu haline de yarı anlaşılır sözcüklerine de alışkındım.

Kemerimi çözerek ayağa kalktım. Bacaklarım ve kalçam sızlıyordu. Koridora çıkıp esnemeye devam ederken, o da olduğu yerden hiç kıpırdamadan beni izlemeye devam etti. "Konuşmayı çok sevmiyorum, biliyorsun," dedim kaşlarımı kaldırarak. "O yüzden sessizdim."

Yere indirdiği bavullara gözlerini çevirerek bir homurdanma daha çıkardı. Bu defa ne söylediğini ben de anlayamamıştım. Bazen gerçekten benden büyük olmasına şaşırıyordum. Neyin tepkisiydi ki şimdi bu?

"Gerçekten ne bekliyordun?" diye söylendim. Kendi bavuluma uzanıp sürgüsünü kaldırdım. "Beni bu göreve zorla getirdin. Kusura bakma, seninle keyifli sohbetler edecek havada değildim."

Burun kemerini sıkarak nefes aldı. Bir anda bana döndü. "Bende ham," dedi sürgü kolunu elimden kapıp bavullarla geniş koridorda ilerlemeye koyularak.

Onu takip ettim. Gerçekten çocuk kadar alıngandı. O sırada ilgi görmesi gereken bendim. Ah, yine de bunu ona söylemeyecektim.

"Bir an önce duş alacak ve uyuyacak bir yerin hayalini kuruyorum." Konuyu kapatmak en iyisi olacaktı.

Önceki huysuzluğunu buz gibi bir perdeyle örten sesiyle, "En fazla yarım saatlik yolumuz kaldı. Daha önce kaldığım otele gidiyoruz. En prestijli odalarını bizim için hazırladılar. Görevimiz de orada olacak. Öncesinde ne yapmak istiyorsan onu yapabilirsin. Ama hızlı olmalısın. Dinlenmeye çok fazla zamanımız yok," dedi.

"Ne!" dedim olduğum yerde ansızın durarak. Kolunu tuttum ve onu hızla bana dönmeye zorladım. Yüzünde şaka yaptığına dair belirti aradım ama en küçük bir iz yoktu. "Ben seninle aynı odada..." *Kalmam* diyecektim

ki bir anda oraya evli olarak gittiğimizi anımsadım. Ben neden bunu daha önce hiç düşünmemiştim? Hayatım giderek klişe bir hal alıyordu. Okuduğum kitaplara benzemeye başlıyordu.

"Cevabı bulduğunu düşünüyorum," dedi bakışlarını yüzümde dolaştırarak. "Gerçekten evli olduğumuzu hatırladın demek. Yürümeye devam et de bir an önce dinlenmeye vaktimiz olsun."

Yumruğumu sıktım. Gerçekten evli değildik. Aynı şey değildi. O böyle konuştukça sinirlerim soğuk havada kalmış çamaşır ipi gibi geriliyordu.

Arkasından takip etmeye devam ettim. "Duş benim," diye söylendim. "O kadar kaba olmadığını biliyorum."

Omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. "En azından," dedi laf sokar gibi. "Bu kadarını görebiliyorsun."

Ona ne olduğunu asla anlamıyordum. Sabah beni evimden Yavru Şahin'le almaya geldiği andan beri farklı davranıyordu. Bir nedenden gergin gibiydi ama asla çözemiyordum. Düşünmeyi bıraksam iyi olacaktı.

Uçaktan indikten sonra hiç konuşmadık. Aramızdaki gerginlik sürüyordu. Haydar Aliyev Havaalanı'ndan kalacağımız şehir merkezindeki otele gelmemiz söylediği gibi yarım saat sürmüştü.

Bakü'ye ilk defa geliyordum. Azericeye eğitimlerimden hâkimdim ama ben nadiren sahada göreve çıkardım. Gerçekten bana ihtiyaç duyulan görevler haricinde yurtdışına bile araba ya da trenle sayılı kez çıkmıştım.

Bu yüzden ne kadar burada olmak istemesem de büyülenmiş gibiydim. Ankara'nın gri renklerinden sonra hem modern hem de tarihi izler taşıyan bir yerde olmak farklı hissettiriyordu. Hazar Denizi'ni kısacık da olsa arabayla geçerken görmek iyi hissettirmişti.

Sokakları genişti. Caddeleri boydan boya kuşatan taş yapılar, zamanın üstünden defalarca geçmiş gibiydi ama yine de ayakta kalmayı başarmışlardı. Kimi binaların cephelerinde eski Sovyet estetiğiyle doğunun taş işçiliği iç içe geçmişti. Her şey simetrikti.

Hazar'a bakan tarafta, kıyıya inen yolların sonunda yükselen modern kuleler cam gibi parlıyordu ama ben gözümü eski taş duvarlardan alamıyordum.

Otele girerken de sürekli arkama bakıp durdum. Yalvaç bunun farkındaymış gibi duraksadı. Lobiye yeni girmişken ona son anda çarpmaktan kurtuldum.

"İstersen biraz etrafa bakınabiliriz."

İstemsizce ifadesini inceledim. Havaalanından sonra benimle hiç konuşmamış, yokmuşum gibi davranmıştı ama şimdi böyle düşünceli davranması...

Yalvaç'ı bazen kafam karışacak kadar tanıyamadığımı düşünüyordum. Genelde birbirimizle atışır, sinir ederdik. Ama o bazen tıpkı şu an olduğu gibi öyle bir şey söylerdi ki -sanki benimle ilgili her şeyin farkındaymış gibi- karşısında şaşkın bir tavşan misali kalırdım.

"Zamanımız yok demedin mi? Biraz dinlendikten sonra çıkacağız."

Ellerini ceplerine soktu. Yüzümü yine dikkatle incelediği bir andaydık. Bundan rahatsız olmuyordum ama garipsemeden de edemiyordum. Her defasında beni ilk kez görüyormuş gibi bakan o kehribar bakışlarına kilirleniyordum.

"Gecikeceğimizi söylerim." İşte bu, hiç Yalvaç'a ait bir davranış değildi.

"Uygun olmaz," dedim yanından geçip bavullarımızı resepsiyona taşıyan görevliyi takip ederken. Yalvaç arkamdan alışıldık, o ağır tempolu adımlarıyla geliyordu.

"Açıkçası buraları ezbere bilmeme rağmen ben de akşam bir şeyler yapmak istiyorum. Belki oturumdan sonra geziye çıkarız."

Adımlarımı yavaşlatıp temposuna uydurdum. "Ben çoğunlukla odada olmak zorundayım," dedim fısıltıyla. Görevim, odaya yerleştireceğim takip cihazlarıyla adamımızı izlemekti. Bu yüzden bavulum onunkinden büyüktü; yoksa birkaç şık elbise ve pantolon dışında neredeyse hiçbir şey getirmemiştim. Gerekirse buradan bir şeyler alabilirdim ama buna ihtiyaç duyacağımı sanmıyordum.

"Anlaşıldı," dedi yanımdan geçip resepsiyona yönelerek. "Benimle göreve çıkmaktan bu kadar rahatsız olduğunu belli etme. Herkes anlayacak."

Sözleri adımlarımı durduran kısa bir boşluk yarattı. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Onunla aynı görevi fiziken ilk kez alıyorduk. Daha önce ona birden fazla kez görevlerinde eşlik etmiştim ama bu şekilde değildi. Huysuzluk mu ediyordum, onunla olmaktan rahatsız mıydım?

İki gün önce Akın'la görevdeydim. Çok yakın temasta bulunmasak da keyifli geçmişti. Normalde görevlerde eğlenen biri sayılmazdım ama o gün bir istisnaydı.

Olduğunu yerden oda kaydını yaptırmaya çalışan Yalvaç'ı izledim. Onunlayken içimde hep görünmez bir savunma refleksi uyanıyordu. İlk defa onun bunu sorun ettiğine tanık oluyordum. Resepsiyona doğru ilerlerken yan profilden yüzünü süzdüm. Elbette çatık kaşları bana ördüğü o

görünmez duvarlarla uyumluydu. Oda anahtarlarını aldıktan sonra bana kısa bir bakış atarak başıyla asansörün olduğu tarafı işaret etti. "Takip et."

Burada evli rolü yapmak için bulunuyorsak şu anki davranışı buna hiç uymuyordu. İnsan karısına emir eri gibi mi davranırdı? Hakikatte öyle olsa bile... *En azından şimdilik.*

Yalvaç asansöre yönelirken ardından sessizce ilerledim. Hazır vaziyette bekleyen görevliye gelmemesini, bavulları halledeceğini söyledi. Kabinin çelik kapısının açılıp kapanmasıyla sanki zaman ağırlaştı. İçerisi oldukça genişti ama hava sanki daralıyordu. Kapalı ve sıkışık alanlara zaten tahammülüm yoktu fakat şimdi nefesimi kesen asıl şey, onun parfümünün yoğun kokusuydu.

Yıllardır *Amouage Interlude* kullanırdı. Karanlık, karizmatik, derin bir kokuydu. Kehribarın sıcaklığı, tarçının dili yakmayan ama içten içe ısıtan bir kalınlığı vardı. Bu kokuyu yalnızca duyularımla değil, sanki tenimde dolaşan canlı bir şeymiş gibi hissederdim. Nereye gitse peşinden sürüklüyordu ve ben o kokuyla çevriliyordum.

Nefesimi tutmaya çalışarak gözlerimi kapattım. İlk defa bu kadar yakından... havanın seyreltemeyeceği bir yakınlıktan alıyordum.

"İyi misin?"

Gözlerim anında açıldı. Çünkü bileğimi tutuyordu. Bakışlarım önce gözlerine, sonra bileğimdeki parmaklarına kaydı. Ne ara bu kadar yaklaşmıştı?

"İyi-iyiyim," dedim ama değildim. Nefes aldıkça cümlelerim birbirine dolanıyordu.

"Kapalı alan korkun olduğunu biliyorum. Sadece on iki kat kaldı."

Otel otuz altı katlıydı. Başımı sallayarak, "Dayanıyorum," diye fısıldandım. Kokusu, korkumu bile unutturuyordu.

"Güzel," dedi yumuşak bir sesle. Bileğimdeki parmaklarının derimi belirsiz bir hareketle okşadığını hissettim. Öylesine hafifti ki belki de yalnızca zihnim o dokunuşu hayal ediyordu.

Asansör ışığında gözleri kehribar değil, viski rengi gibi parlıyordu. Bakışı dudaklarıma kaydığında elimi hızla çektim. "Ben şey..."

Tepkimle geri çekilip kabinin duvarına yaslandı. "Sen ne?" Bakışları titreyen bedenimin üzerinde dolaştı. "Bu kadar heyecanlanma. Sadece seni sakinleştirmeye çalışıyordum."

"Ben..." Kapı çınlayan bir sesle açılır açılmaz, nefesim içimde düğümlendi ve kendimi dışarı attım. "Kapalı alan. Elimde değil. Korku..." Ne söylediğimi ben bile anlayamıyordum.

Bavulların teker sesini duyduğum anda arkama hiç dönmeden odamızın kapısına ilerledim. Bu katta yalnızca iki tane oda vardı ve ikisi de özeldi. Bizimki asansörden inince tam karşıda kalan odaydı. Bunu da resepsiyonistten duymuştum. Diğer odayı da tuttuğumuzu biliyordum. Tamamen gizlilik ilkesi yüzündendi. Katın kontrolü bizde olmalıydı.

"Anahtar bende," diye seslendi arkamdan. "Bu kadar acele etme."

Bana ne oluyordu anlamıyordum. Gerçekten onunla olmaktan rahatsız mıydım? Aynı odada kalacağımızı öğrendiğim andan beri içim içimi yiyordu aslında ama belli edemiyordum. Profesyonel olmak zorundaydım çünkü bu bir görevdi.

Ondan kaçabileceğim yer sınırlı olduğundan kapının önüne gelince durmak zorunda kaldım. Sadece kapıya ve üzerinde yazan *Presidential Suite** yazısına odaklıydım. Gözlerimi yazının üzerinden öyle ayıramıyordum ki hem altın rengi metal plakayı hem de kapıyı delip geçebilirdim.

Yalvaç her zamanki yavaş adımlarıyla yaklaştı. Onun acelesi olmayabilirdi ama benim vardı. Kokusu bir lanet gibiydi. Asansörden daha geniş olan koridoru bile sarmayı başarmıştı.

Daha önce böyle hissetmezken şimdi kokusuna bile neden tahammül edemiyordum?

Kenara çekilerek onun kapıyı açması için müsaade ettim. Gözlerim de o an plakadan koptu ve onun yan profiline kaydı. Gergin görünüyordu. Kaşlarının arası hiç olmadığı kadar çatıktı.

"Duşa ben gireyim," dedim neredeyse içime kaçmış sesimle. Ondan en azından biraz daha kaçabilecek her fırsatı istiyordum.

"Ben gireceğim," dedi tekdüze bir tonlamayla. Kapıyı açıp iterek kendi kendine aralanmasını sağladı. Bakışları da o sırada şaşkın olan bakışlarımla buluştu. "Odanın içindeki jakuziye geçersin."

Algılamakta geciksem de dudaklarım çoktan birbirinden ayrılmıştı. Rahat bir tavırla odaya girerken onu izledim.

Bahsettiği jakuzi de o zaman gözlerimin önüne serildi. Odanın ortasında, devasa boyuttaki boydan camların önündeydi.

"Bu-" Bir anlığına konuşma yetim buhar olup uçarken, yutkunarak kendimi zorlamaya çalıştım. "Bu asla olmayacak. Banyoyu ben alıyorum!" Sesim koridorda yankılanırken içeriye girip kapıyı sertçe kapattım. "Yalvaç Zorlu, senin neyin var?"

---

* En prestijli, en büyük, en lüks oda.

6. BÖLÜM

Yalvaç

Gerçekten benim neyim vardı? Birkaç gündür beni her şeyden çok sinirlendirirken şimdi o duygunun yerini tarif edemediğim başka bir sızı alıyordu. İçimde bir yer usulca ele geçiriliyormuş gibi... Sanki yeni bir zaaf sessizce kök salıyordu. Bunun tek kelimelik bir karşılığı yoktu, olsa bile söylemeye cesaret edemezdim.

Duştan yayılan koku yavaşça odaya karışırken gözlerim istemsizce kapanıyor, nefes alışlarım fark etmeden sıklaşıyordu. Böyle bir şeyin bağımlılık yapabileceğine kim inanırdı ki? Neticede sıradan bir duş jeliydi. Ama daha önce hiçbir koku beni böylesine tetiklememişti. Belki de kokunun kendisinden çok, o buharın arkasında Nazlı'nın varlığını düşündüğüm için böyleydim.

Bu kokuyu nadiren de olsa ona yakın durabildiğim anlarda alırdım. Fakat hiçbirinde böyle etkilenmemiştim. Gülün gerçeği dururken kim yapay versiyonuna düşerdi ki? *Elbette ben.* Hem tehlikeliydi hem de geri durayacağım kadar güçlüydü.

Nazlı beni duygudan duyguya sürükleyebilen tek kadındı. Akın'la birkaç gün önce aldıkları görev hakkında bana hiçbir şey söylememişti. Söyleyemezdi de...

Ajanların birbirini izlemesi yasaktı. Dosyalarına giremez, birbirlerini araştıramazlardı. Ama ben onun için yalnızca sıradan bir ajan değildim. Kocası ve etrafında dolaşan belanın ciddiyetini bilen tek kişiydim. Alaric'in adamları Ankara'da kol gezerken gözümü ondan ayırmam mümkün değildi. Eğer Azerbaycan görevini kabul etmeseydi ne yapıp edip görevi iptal eder, yine yanında kalmanın yolunu bulurdum.

Akın'la iyi geçirdikleri o görev, bana sadece bir rapor kırıntısı olarak ulaşmıştı ama içimde bıraktığı kıskançlık bir rapordan çok daha fazlasıydı. Benimleyken asla öyle olmadığı düşünülürse nasıl davranmam gerektiğini şaşırıyordum. Aynı göreve dahil olmamız bile onu huzursuz ediyordu. Ankara'dan onu arabamla aldığımda neredeyse hiç konuşmamıştık. Bunu uçağa bineceği için yaşadığı korkuya yorup sessiz kalmıştım. Böyle bir anda bile benimle konuşmayı tercih etmemesi, aradaki mesafenin hâlâ kapanmadığını gösteriyordu.

Azerbaycan görevini ona neredeyse zorla kabul ettirmem de aslında aynı mesafenin başka bir yüzüydü. Çünkü Ankara'da kalması, Alaric'in adamlarının gölgesinde kalması demekti. Buraya gelmemiz görünürde bir operasyondu ama benim için Nazlı'yı tehlikeden uzaklaştırmanın tek yoluydu.

Tüm bunları düşünürken lüks ve koyu tonlarla döşenmiş odanın geniş yatağı, loş ışığın altında insanı ister istemez içine çağırıyordu. Ama zihnim, odanın hiçbir detayına tam olarak tutunamıyordu. Çünkü odanın her köşesine sinen o sıcak koku, düşüncelerimi tek bir noktaya sabitlemeye devam ediyordu. Duşun arkasındaki buharın içinde Nazlı vardı. Bu gerçek, mantığımı yerinden söken bir sızı gibi hem kıskançlık hem de çekim olarak içimde aynı anda yükseliyordu. Onu koruma zorunluluğumla ona duyduğum çekim birbirine karışıyor, bunu ne ona gösterebiliyor ne de kendimden saklayabiliyordum. Ve hâlâ hissettiklerimi tek bir kelimenin içine sığdırmaktan uzak duruyordum.

Ceketimi çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Odanın içinde sessiz adımlarla dönmeye başladım. Gömleğimin üst düğmelerinden birkaçını çözüp manşetlerini dirseklerime kadar sıvadım. Bakü de Ankara kadar sıcaktı. Odadaki klima en soğuk derecede çalışıyordu. Öte yandan ben stresten mi, duşa önce girememenin rahatsızlığından mı bilinmez, boncuk boncuk terliyordum. Üzerimdeki her şeyi çıkarmak istiyordum ama bunu da yapamazdım.

Gözlerim pencerenin önündeki jakuziye takıldı. Bu savaşı onun kazanacağı en başından belliydi. Benimkisi sadece kıskançlığımın hırsıydı. Akın'ın kimseye ilgi duymadığını, işine odaklı olduğunu ve Nazlı'yı kardeşi gibi gördüğünü bilsem de içimde keskin bıçak hissi yaratan duyguya engel olamazdım.

Ellerimi ceplerime sokup düşünceler denizinden derin bir nefes alarak çıktım. Son gelişimde de öncekilerde de burada kalmıştım. Günün yorgunluğunu jakuzide atmak hoşuma gidiyordu. Ama bu defa o rahatlatıcı suya zaman ayıramazdım. Kendimi meşgul edecek başka bir şey bulmalıydım.

Ağır adımlarla pencereye yöneldim. Siyah, kalın camlar dışarıyı net bir şekilde gösteriyordu. Odamızın balkonu bir havuza açılıyordu. Nazlı'nın bu alanı kullanacağını hiç sanmıyordum. Boğulma korkusu vardı.

Onun bu kadar çok korkuyu bedenine nasıl sığdırdığını bazen aklım almıyordu. Bana hiçbirini doğrudan anlatmasa da hepsini biliyordum. En çok havasız kalmaktan ve yükseklikten korkuyordu. Hepsinden kurtulabilmesi için zamanında ayrı ayrı çabalamıştım. Elbette bir işe yaramamıştı. Görünen o ki ne yaparsam yapayım düşüncelerim ona yöneliyordu.

Tatile çıkmış bir çift gibi görünmek için başka yollar bulmalıydım. Korkularını tetiklemeyen, az da olsa keyif alabileceği bir şey... Ne olabilirdi ki?

Nazlı'yla otele, medyada neredeyse hiç görünmeyen, kendilerini ve aile yaşantılarını göz önünde tutmayan iki iş insanı gibi giriş yapmıştık. Katılacağımız yemeklerde ve toplantılarda da evli bir çift gibi davranacaktık.

Nazlı bir yazılım şirketinin sahibesiyken ben de onunla evlenmiş, askeri teknoloji üretimi yapan şirketimi onunkiyle birleştirmiş bir girişimciye dönüşecektim.

Aslında görevimiz açıktı. Katılımcılar arasında dikkat çeken birkaç ismi gözlemlemek, onlarla yakınlaşmak, özellikle biriyle doğrudan bağ kurmaktı. Asıl muhatabımız o olacaktı.

Azerbaycan Savunma Bakanlığından gelen talep netti. Yeni geliştirdikleri askeri teknoloji projelerine dair kritik bilgiler; İHA kontrol yazılımları, radar kodları, siber güvenlik protokolleri bir şekilde dışarı sızmıştı. Kongreye davet edilen herkes dolaylı ya da doğrudan bu teknolojiye katkı sağlamış şirketlerdi. Aralarından biri -onu bulmak için buradaydık- bilgiyi dışarıya sızdıran şirketin yöneticisiydi.

Buradayken Nazlı'ya bilgisi yüzünden ihtiyaç duyacaktım. Genelde ikili diyaloglara onun girmesini sağlarken dikkat çekmemek için yalnızca savunma ve silah sanayii hakkında konuşacaktım. Herkes iyi olduğu alanda konuşmalıydı, değil mi?

Banyo kapısının açılma sesini duyduğumda düşünmeden arkamı dönüp baktım. Kapı direkt odaya açıldığında yaptığım şeyi fark ederek hemen önüme döndüm, o da varlığımı hatırlamış gibi hızlıca banyoya geri çekildi. Ancak her şey için çok geçti. Sarındığı beyaz havluyu kollarıyla göğsünün üzerinde sabit tutuşunu, teninin ve saçlarının ıslaklığını büyük olasılıkla aklımdan hiç silemeyecektim.

"Yalvaç, kıyafetlerimi almamışım," diye banyonun içinden yankılı sesi geldiğinde duşa girerkenki aceleci halini anımsadım. Benimle yarışıyor gibiydi. Kıyafetlerini yanına almaması gayet normaldi.

"Ben mi getireyim?" dedim gayriihtiyarı. Bunu benden istememeliydi.

"Hayır tabii ki!" Öfkeli sesi banyonun açık kapısından yankılı geliyordu ama hâlâ görünürde yoktu. "Bavulumu banyonun kapısına bırak ve uzaklaş."

"Terörle mücadele köpeği, sinyal algılayıcı ya da bomba uzmanı da göndereyim mi? İhtiyacın varsa hemen ayarlarız." Tabiatım böyleydi, ne kadar sıkıntılı bir durumun içinde olsam da onunla uğraşırdım.

"Dalga geçme, Yalvaç!" diye söylendi dişlerinin arasından. "Bavulu bırak, çekil!"

İstemsizce gülümsedim. Aslında içimde bir yer acı çeker gibi kıvranıyordu.

Bavulunu alıp kapının önüne bıraktığımda kapalı kapıya baktım. Koku şimdi daha yoğundu. "Ben aşağıda olacağım. Bara uğrar, bir şey içerim. Sonra hazırlanmak için geleceğim."

"Yemek yemeden önce bir şeyler mi içeceksin? Aç karnına kötü yapar."

"Alışkınım ben. Sen rahatına bak."

Kapının arkasından cevap gelmeyeceğini anladığımda odadan çıkıp asansöre yöneldim. Otelin girişindeki lobi bar bana göre en iyisiydi. Barmen de hoşsohbetti. Yine orayı tercih edecektim.

Bar geleneksel dekore edilmişti. Ahşap, uzun bar masası sıradandı ama arkasındaki içki dolapları kültürel izler taşıyan işlemelerle ve led ışıklarla süslenmişti. Bir tek burada evrensel klasik müzikler yerine Azerbaycan müzikleri çalıyordu. Bir de aynı konseptte restoranı vardı. Geçen gelişimde yemeği orada yemiştik. Nazlı'ya dinlettiğim şarkıyı da orada duymuştum.

Barın önündeki yüksek taburelerden birine yerleşirken barmenin anında dikkatini çektim. "Sizi yeniden görmek çok hoş. Hoş geldiniz. Bugün size ne ikram edebilirim?" H ve k harfine yaptığı yoğun baskıyla Azerbaycan Türkçesi kulağa dinlendirici geliyordu. Azerbaycan'da çok sık görev aldığımdan Azericeye hâkimdim ve onu anlamakta hiç sorun yaşamıyordum.

Yirmi yaşlarında, esmer, kara kaşlı, kara gözlü yakışıklı bir genç adamdı. Başımla selam vererek gülümsedim. "Geçen geldiğimde bana karadut rakısı önermiştin. Yine ondan içebilirim. Çok güzeldi."

Buraların geleneksel bir meyve rakısıydı. Herkesin bu adla anmadığını ama ondan böyle bahsetmekten hoşlandığını söylemişti. Damakta hafif tatlı bir his bıraksa da sert bir içkiydi. Aç karnına içmek için uygun olmayacaktı ama tek kadehte bırakacağım için sorun görmüyordum.

"*Tutovka*, güzel tercihtir. Hemen hazırlıyorum." O içkimi hazırlamaya koyulurken telefonumdan mesajlarımı kontrol ettim. Nazlı'yla katılacağımız oturuma iki saat vardı. Barda oyalanma sürem tek içki kadardı. O süre zarfında hazırlanmazsa kaybederdi.

Aklıma dakikalar önce onu son gördüğüm hali geldi. Derin bir nefes aldım. O bana yan yanayken tahammül edemiyordu ama ben onu zihnimden bile ayıramıyordum. Yarım bir tebessümle kendi kendime başımı salladım ve kafamdaki karmaşadan uzaklaşarak ana döndüm.

Barmen içkimi önüme bıraktı.

"Hayat yoldaşınızla geleceğinizi söylemiştiniz. O da buralarda mı?"

Ona Nazlı'dan bahsetmiştim. Kongre için karımla tekrar geleceğimi de söylemiştim. Bunu hatırlaması güzel olsa da Nazlı'nın yanında bir pot kırmasından korktum. Nedense bunu akıl edememiştim.

"Burada. Yemek için hazırlanıyor. Alkol tüketmediği için buraya geleceğini sanmıyorum."

Anlayışla başını salladı. "Onun için hususi bir içki teklif edebilirim. Burada hanımların çok sevdiği bir nar şarabımız var. Fikrimce hoşuna gidecektir."

Çok düşünceli bir genç adamdı. Oldukça kibar ve saygılıydı. Elimi göğsüme teşekkür eder gibi vurdum.

Otelde Nazlı'yla evli rolü yaparken takılmak için aslında uygun yer burası olabilirdi. Barmen geveze biri olmadığı için anlattıklarım yüzünden bir pot kıracağını da düşünmüyordum. "Onu buraya getiririm," dedim içkimi yudumlarken.

"*Patisseri* bölümümüzden şekerbura, şorqoğal gibi tatlılardan da getirebilirim. Elbette münasip görürseniz. Şarabı beğenmezse hayat yoldaşınız gücenmesin."

Söylediklerine yalnızca gülümsedim. Nazlı aynı Balca gibi tatlıya çok düşkündü. O yüzden sürekli kek yapmaya çalışıp duruyordu. Annemden bildiğim kadarıyla yapılışı çok kolay görünen ama tutturamayınca en zor şeye dönüşen yiyecek kekti. Fakat Nazlı bu konuda ekstra yeteneksizdi. Sanıyorum ki buraya gelmek ve Azerbaycan tatlılarını denemek onu mutlu ederdi.

Barda tek kadehte bıraktığım içkimi bitirip Nazlı'nın hazırlığını kontrol etmek için ayaklandım. İçtiğim karadut rakısı gerçekten iyi hissettirmişti. Tek kadehle sarhoş olacak bir bünyem yoktu ama en azından rahatlamış hissediyordum.

Odamızın önüne geldiğimde kapıyı çalmadan önce durup nefes aldım. O lanet gül kokulu duş jeli umarım sindiği her yerden çıkıp gitmiş olurdu. Nazlı'nın odada hazırlanıyor olma ihtimaline karşın kapıyı çaldım.

İçeriden sesi geldiğinde kartımla kapıyı açtım.

Geniş giriş kokusuz ve sorunsuz görünüyordu. Yerde havlu falan da yoktu. Odaya doğru ilerledim ve onu pencerenin önünde, sırtı bana dönük şekilde buldum.

Cama çok yaklaşmıyor, yükseklik korkusu yüzünden sadece karşıdaki manzaranın tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Siyah, dar ve oldukça kısa bir elbise giymişti. Elinde topladığı saçlarını başının üzerinde çevirerek topuz yapmaya çalışıyor, bu sırada da dışarıyı izliyordu. Boynunda daima taktığı kırmızı kadife kolyelerden vardı. O aksesuar, ona hediye ettiğim günden

sonra onun için ikinci bir tene dönüşmüş gibiydi. Onsuz Nazlı'yı asla hayal edemezdim. Öğlen güneşine rağmen camda yansımamı görebiliyordum. Elbette onun bana bakan gözlerini de. "Saçımı yaptıktan sonra hazırım. Sen de hazırlanacaksan bu defa ben çıkarım. Gittiğin bar giriş katında mıydı?"

Ellerimi ceplerime sokarak arkamdaki duvara yaslandım. Saçlarını iyice kıvırarak muntazam bir topuz haline getirirken onu izlemeye devam ediyordum. Bu yüzden cevap vermekte de söylediği şeyi idrak etmekte de gecikmiştim. "Beni mi takip ettin?"

Bana dönmeden omzunu silkti. Camdan bakmaya devam ediyordu. "Güvenlik amacıyla. İşim her şeyi takip etmek."

"İşini yapıyordun yani?"

"Elbette," dedi tekdüze bir sesle. Umursamaz görünüyordu. Teşkilatımızın ajanlarında en sevdiği özellikti ama ben bundan nefret ediyordum. Özellikle de Nazlı'da. "Ben de oraya gideyim."

"Sen içmezsin."

Yanındaki sehpaya uzanıp üzerindeki tel tokalardan birkaçını alarak saçlarını sabitledi. Hemen sonra da dönerek ellerini beline yerleştirdi.

"Ben bir işkadınıyım. Aşağıda içki içilecek. Onları meyve suyu içerek kandıramam. En azından kontrollü bir şekilde tek kadeh bir şey içersem *öncesinde alkol aldım ve artık tüketmiyorum* derim."

"Hımın, profesyoneliz."

"Yeni mi anladın?" dedi bana doğru adımlayarak. Yatağın üzerinden yeni fark ettiğim siyah, parlak ve ancak bir elma büyüklüğünde olan çantasını aldı.

"Beni bekle," dedim gözlerimi çantasından hızlıca ayırıp yüzüne çıkararak. "Böyle tek başına inme."

Gözlerini benimkilere dikti. "Anlamadım."

"Yani inandırıcılık için diyorum," dedim açıklamak ister gibi.

"Sonra inandırıcı oluruz, Yalvaç. Sen duş alırken burada bekleyemem."

"Bak," dedim sırtımla duvarı iterek doğrulurken. "Aşağıda çakallar var. Sen böyle yerleri bilmezsin. Yalnız takılırsan seninle yakınlık kurmaya çalışırlar."

Kaşlarını kaldırarak yüzümü şüpheci bir şekilde inceledi. "Yani?"

"Olay çıkarmayalım diyorum," dedim nefes alarak. Daha ne kadar açıklayıcı olabilirdim ki? Beni anladığına emindim ama Nazlı dediğimi dedikti. Beni sinir etmekte de üstüne yoktu. "Bir şarkı vardı. *Ankaralıyım, yüzmeyi bilmem**

* Erkal Sonel - Gemileri Yakarım.

diyordu. Seni almaya geldiğimde evde bunu dinliyordun, bilirsin. Ben yüzmeyi de gerekirse aşağıda sana bakan adamı üzmeyi de çok iyi bilirim."

Kaşları bu defa derince çatıldı. Tam önünde durmama rağmen biraz daha yaklaştı. Aramızdaki mesafesizlik nefesimi kesecek boyuttaydı. Öte yandan, şimdi lanet duş jelinin kokusunu alabiliyordum. "Diyorsun," dedi imalı bir ses tonuyla. Söylediğim şeyle dalga geçer gibiydi. "Neden?"

Gözlerim onun mavi gözlerine kilitli kalırken hiçbir uzvumu oynatamıyor, kaçak bir cevap da bulamıyordum. "Karımsın ya," dedim en güvenli cevaba sonunda sığınmayı başararak. "Tepki vermesem garip olur."

"Hımm," dedi başını sallayarak. Geri çekildi ve eliyle banyoyu işaret etti. "Duşa gir, Yalvaç. Benim de kendimi savunabileceğimi unutuyorsun. Artık çocuk değilim. Korumana da muhtaç karısını savunmaya çalışan koca rolüne de ihtiyacım yok. Çünkü rol gereği bile sana muhtaç olmayacağım. Ayrıca sen Trabzonlu sayılırsın, Çanakkale'de yaşıyorsun. Yani Ankaralı değilsin. Benim dinlediğim şarkıları dinleyerek rol kapma."

Bu kız diliyle benim sinirlerimi germeyi çok iyi biliyordu. Onun yüzünden Ankara şarkıları dinlemiyordum. Benim de hayatımın neredeyse yarısı Ankara'da geçmişti. Benimsemem ve dinlemem kadar doğal ne olabilirdi?

Onunla tartışmaya girmenin anlamsız olacağını bildiğimden -eninde sonunda kazanacaktı- arkamı döndüm ve banyoya doğru adımladım. Topuklarının sesi zeminde benden iyice uzaklaşırken, "Bir şey olursa ara," diye seslendim. İnadından ne olursa olsun aramayacağını biliyordum. Adımları durdu ama ben banyoya ilerlemeye devam ettim.

"Aramayacağım. Seni aşağıda bekliyorum."

Gerçekten de alkol almıştı. Daha önce içip içmediğini elbette bilemezdim ama bünyesinde şişede durduğu gibi durmadığını anlayabiliyordum.

Oturumun yapılacağı salonda sadece atıştırmalık olacağını öğrendiğimizden restorana uğramıştık. Yemek yediğimiz süre boyunca ve şu an otelin onuncu katındaki kongre salonuna kolumda girerken onda daha önce hiç görmediğim şekilde gülümsüyordu. Şu anda işime odaklanmam gerekirdi ancak onu yanımda getirmenin bir hata olduğunu düşünüyordum. Elbette bu düşüncem alkol aldığı için değildi. Bir parça alkolün yıllardır benim yapamadığımı yapıp onu rahatlatması ve gerçek gülüşünü ortaya çıkarması yüzündendi.

Geniş salonda ilerledikçe çeşitli aperatifler ve şamdanlarla donatılmış kokteyl masalarında sohbet eden herkes dönüp bize bakıyordu.

Altın sarısı şamdanların her birinde yer alan altışar mumun hepsi yanıyordu. Yetmezmiş gibi tavandaki bol kristalli, gösterişli avizeler salonu adeta gün ışığından daha parlak bir hale sokuyordu.

Bu bir bilişim toplantısı olabilirdi ancak en az ultra zengin birinin vereceği türden lüks kokan bir parti gibi görünüyordu. Toplantıya katılan az sayıdaki kadının neredeyse tamamı akşam için en güzel kıyafetlerini giymişti. Çoğunun üzerinde değerli taşlardan takılar vardı.

Erkek katılımcılar onlara nazaran sıradan takım elbiseler giyiyorlardı. Fakat onların normali bile bizim en önemli günde giydiklerimize göre çok fazlaydı.

Nazlı'yla iyi paralar kazandığımızdan bahsetmiştim. Aslında birçoğundan daha zengin olabilirdik ama bunu çoğu zaman kendimize unutturuyorduk. Bu gece için tüm harcamalar teşkilat tarafından karşılanıyordu. Nazlı'nın üzerindeki siyah, ince askılı, kısa elbise oldukça sade görünüyordu ama ünlü bir modacının özel koleksiyonundandı.

Üzerimdeki siyah takım için ayrılan bütçeyi kendi gözlerimle görmüştüm. O parayla Balca'nın tıp fakültesini bitirmesini sağlayabilirdim.

İç çekerek etrafıma bakındım. Savunma bakanı bugün burada olmayacaktı ama bizim için yer ayrılmasını sağlamıştı.

Doğrudan hedefimize yönelmek yerine masamıza geçecek, sonra ortamı kolaçan edecek ve her şeyi bir süre doğal akışına bırakacaktık.

Kalabalıkla uyumlu görünmek, birkaç küçük sohbete dahil olmak sahte bir kimliği gerçeğe dönüştürmenin en iyi yoluydu. Ellerindeki kadehlerle gruplar oluşturan katılımcılar sektörden tanıdıklarıyla selamlaşıyor, kimisi yeni insanlarla bağlantı kurmanın peşine düşüyordu.

Biz de o akışa uyum sağladık. Nazlı bir iki kadına nezaketle başını sallarken ben de eski bir meslektaşımla göz teması kurmuş gibi davranarak birkaç kişiyle diyaloğa girdim. Önceden listeleri ezberlediğimden kim olduklarını zaten biliyordum. Savunma sanayii alanında uzmanlardı.

Bir süre sonra ikimiz de birbirimizi yalnız bırakmadan kurguladığımız sahneye alıştık. Adım adım, bakışları üzerimize çekmeden ama varlığımızı kabullendirecek şekilde ilerliyorduk. Tam da olması gerektiği gibi... *Dikkat çekecek kadar yeni, kuşku uyandırmayacak kadar doğal.*

Her şey yolunda giderken tam da planladığımız şey gerçekleşti. Sol çaprazımızdaki masalardan birinde, Nazlı'nın takma adının geçtiğini duydum. Bize doğru yaklaşan ayak sesleri, o sesi takip etti. Cüneyt Kozcan şimdi karşımızdaydı.

Detaylı bilgiye sahip olmayan ama burada bulunan biri için yalnızca iş dünyasından bir sima olabilirdi ama biz onun yurtdışına sızdırılan projeyle ilişkili olduğunu biliyorduk.

Bizi bu göreve dahil etmelerinin en temel nedeni, adamın Türk olmasıydı. Uluslararası çalışsa da bu sadece Azerbaycan hükümetinin sorunu değildi. Savunma alanında üretilen teknolojinin bilgilerini ne amaçla sızdırdığını Türk hükümeti de merak ettiğinden destek vermeye çoktan hazırdı.

Görevin merkezinde sızıntıyı onun yaptığına dair gerçeği ortaya çıkarmak olsa da asıl amacımız harekete geçmemizi sağlayacak kanıtlar bulmaktı. Bağlantıları önemli ve hemen koparılamayacak kadar tehlikeli olduğundan bunu fark ettirmeden yapmamız gerekiyordu.

Bakışları Nazlı'da olmasına rağmen ikimizi de selamladı. Elini uzatmadan önce başını hafifçe eğdi. "Hoş geldiniz. Eşinizle kongreye katıldığınızı duydum. Ne güzel bir tesadüf."

Nazlı zarif bir tebessümle başını eğdi. "Sizi burada görmek de aynı şekilde hoş bir sürpriz. Programda adınızı görünce sizden kısa da olsa bir konuşma dinleyeceğiz sanmıştım."

Cüneyt Kozcan güldü. "Bugün değil, Sibel Hanım. Yarın sabah panelde konuşmacı olarak yer alacağım. Ama doğrusu, sizin şirketinizin son dönemde yaptığı çalışmalar çok ilgimi çekti. Kendi şirketim de yazılım tabanlı projeler yürüttüğü için sanırım mesleki bir içgüdüyle daha yakından tanımak istedim."

Her şeyimiz gibi isimlerimiz de yalandı. Buradaki herkes, Nazlı'yı Sibel Tepeli olarak biliyordu. Beni de Hakan Tepeli...

Uzattığı eliyle Nazlı'nın elini bir anlığına tuttu. *Gereğinden uzun bir an.* Sonra bıraksa da ben hâlâ Nazlı'nın çekingen bir şekilde yanına indirdiği eline bakıyordum.

Bahsettiği gibi gerçekte öyle bir şirket yoktu. Sibel Tepeli adıyla anılan o yazılım firması aylarca süren bir kurgu sürecinin parçasıydı. Savunma bakanlığı, görevimizin güvenilirliğini sağlamak adına kamuya açık kaynaklarda bile yer alacak şekilde bu şirketi inşa etmişti. Kongre katılımcılarının tümüne Nazlı'nın sektörde adını duyurmuş, genç bir girişimci olduğuna dair bilgiler sızdırmış, sosyal medyada kontrollü içerikler yayılmıştı.

Yani evet, Cüneyt Kozcan firmamızla ilgilenmişti ama gördüğü yalnızca onun görmesi istenen hikâyeydi. Geriye kalan her şey uydurmaydı. İnce dokunmuş, tek kullanımlık bir sahneydi.

Cüneyt benimle de tokalaştıktan sora tekrar Nazlı'ya döndü. "Eğer zamanınız varsa sizi birkaç isimle tanıştırmak isterim. Hem sizin alanınıza

yakın isimler hem de birlikte potansiyel üretilebilecek insanlar. Zira kongreler artık sadece bilgi paylaşımı değil, işbirliği üretme platformu da oldu."

Nazlı tereddütsüzce başını eğdi. "Elbette, memnuniyet duyarım."

Bana dönüp bir kez daha göz teması kurduğunda bir şey demedi ama anladım. Bu, yanımdan ayrılmak için izin talebi değildi. *Hazırsan başlıyoruz* demekti.

Kolunu Cüneyt'in hafifçe tuttuğunu gördüğümde içimdeki her şey bir anlığına gerildi. Sanki soğuk, sivri, delici bir metal parçası kaburgamın altına bastırılmıştı. Görevi ona teklif eden bendim. Onu böyle biriyle konuşmaya yönlendiren de. Ama tüm planların ortasında onun gülüşü gerçeğe, benim sabrım kıskançlığa dönüşüyordu.

Zorlanarak da olsa başımı eğmeyi ve gitmesine izin vermeyi başardım. "Size iyi sohbetler," dedim derin bir işkenceye maruz kalmak üzere değilmişim gibi.

Nazlı onunla uzaklaşmadan önce son kez bana baktı. Gözlerinin içinde bir şey kıpırdadı ama ardından gözlerini kaçırarak döndü ve uzaklaşmaya başladılar.

Salondaki ışıklar sanki ısı yayıyormuş gibi üzerime vuruyordu. Sesler uğulduyor, sırtımdan sinsi bir gerilim yukarıya tırmanıyordu. Bakışlarımı etraftaki diğer katılımcılara kaydırmayı başardığımda görevde kendi tarafıma odaklanmam gerektiğini düşündüm. Dikkatimi ancak böyle dağıtabilirdim.

Masaları dolaşmaya ve sohbet etmeye başladım. Ancak ne konuştuğumu ne de kiminle tokalaştığımı tam olarak biliyordum. Gözlerim sürekli salonun karşı köşesine kayıyordu.

Nazlı, Cüneyt Kozcan'la yan yanaydı. Adam, koparmamı istediğini düşündüğüm uzuvlarını ve vücut dilini fazlasıyla serbest kullanıyordu. Eğilirken omzuna yaklaşıyor, konuşurken gereksizce koluna dokunuyordu. Gülümsemeleri arasındaki süreler daralıyordu.

Dışarıdan bakan birine göre oldukça yakın görünüyorlardı.

Nazlı'nın barda içtiği bir kadeh alkol belki kalkanlarını biraz indirip rahatlamasını sağlamıştı ama o rahatlık, şu anda başka bir şeye dönüşmüştü. Ne yazık ki o flört sinyallerini anlamakta becerikli biri değildi. O tarafı yoktu. Aşk, ilgi, asılma, yavşama... Tümü onun kodlarının dışındaydı ve aralarındaki farkı anlayabileceğinden bile şüpheliydim. Teşkilatın yurdunda aşk ilişkisine teşvik etme, ortam sağlama yoktu. *Şükürler olsun ki.* O yaşlardaki Nazlı böylesine saf duygularla biriyle bağ kursa muhtemelen haberi bana gelirdi ve ben de Çanakkale'den, Yavru Şahin'le Ankara'nın yolunu tutardım.

Şimdi de durum farklı değildi ama beni iki şey yerimde tutuyordu; birincisi görevdi, ikincisi Nazlı'nın artık yetişkin olmasıydı.

Cüneyt'in niyetini yüzünden açıkça okuyabiliyordum. O bakışlar yalnızca profesyonel bir hayranlıktan ibaret değildi. Bedeniyle çizdiği her sınır, Nazlı'yla arasında daha çok yer açmak için değil de daha çok yer kaplamaya çalışmak içindi. *Şerefsiz!*

Ama Nazlı gülümsemeye devam ediyor, arada başını eğiyor, şimdi onunla birlikte salonda yürürken bu durumun farkına bile varmıyordu.

Bir noktada Cüneyt kalabalıktan uzak bir alanı işaret etti. Gösterdiği masa yeni boşalmıştı. Orası kuytuda, kapıya yakın bir noktada kalıyordu. Nazlı başıyla onay verdiğinde içimden yükselen şeyi tanımlayamadım. Öfke miydi, kıskançlık mı, yoksa başka bir içgüdü müydü bilmiyordum. Ama bildiğim şey, yalnız kalmalarına izin veremeyeceğimdi. Ve bunu yaparken ne görevi yakmak istiyordum ne de Cüneyt'in şüphelenmesini. İlk karşılaşma için yeterince temas alanı sağlamıştım.

Yavaşça yanlarına yöneldim. Gözlerini üzerime çevirip çevirmediğini bile umursamadan aralarına girdim. Hafif nefesli, kaygılı bir sesle konuşmaya başladım. "Affedersiniz." Nazlı'nın koluna çok kısa ama belirgin şekilde dokundum. "Evden mesaj geldi. Oğlumuz ateşlenmiş."

Cüneyt kaşlarını kaldırdı. Şaşkınlıkla bana dönerken Nazlı'nın suratı bir anda çözüldü. Mavi gözleri hızla benimkilere kaydı.

"Oğlumuz mu?" dedi sesini neredeyse bastıramayarak.

Başımı çevirmeden Cüneyt'e baktım. "Kusura bakmayın, bu durumda eşimi daha fazla burada tutmam doğru olmayacak. Biz müsaadenizi isteyelim. Evle bir görüntülü arama gerçekleştirmemiz gerek. Efe, annesini görmezse ağlamaya devam edecektir."

Nazlı hâlâ olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu. Kafası karışık, kaşları çatıktı. "Efe, oğlum," dedi bir fısıltı gibi. "Ağlar, çok ağlar."

Gözlerimiz kısa bir anlığına kesiştiğinde orada *canıma okuyacağını* gördüm. Ama bunu umursamadan elini sıkıca kavradım, yönünü çıkışa çevirdim.

Cüneyt'in yüzünde şaşkın bir tebessüm belirince son hamlemi de yaptım. "Elbette buradayız. Yarın sabah panelde görüşürüz sanırım."

Adam yalnızca başını salladı. "Mutlaka. Geçmiş olsun."

Salondan birlikte çıkarken Nazlı'yla aramızda görünürde hiçbir konuşma yoktu ama içten içe onun bağırmaya hazırlandığını adım gibi biliyordum. Asansöre bindiğimizde ise içindeki sessizlik çoktan bir volkan gibi patlamaya çok yakındı.

"Oğlumuz mu!" dedi sonunda sesi tizleşerek. "Sen ne yaptığının farkında mısın?"

Cevap vermedim. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

"Görevi niye sabote ediyorsun? Tam adamın ilgisini çektik. Daha yeni başlıyorduk! Efe kim ya?"

"Oğlumuz," dedim dişlerimin arasından. Amacım dalga geçmek değildi. Zira hiç öyle bir ruh halinde de değildim. "Sen o itin ilgisini değil, başka şeylerini çektin, Nazlı." Müdahale etmek için fazla bile dayanmıştım. "Sen farkında değilsin ama o adam seni iş için değil, başka niyetlerle kenara çekiyordu."

Nazlı'nın gözleri büyüdü. "Ben hiçbir şey fark etmedim."

"Fark etmemen zaten en büyük mesele. İşte bu yüzden çok hatalıyım. Seni göreve dahil etmemeliydim."

Asansör katımıza ulaştığında sessizlik ağırdı. Odaya doğru yürürken Nazlı arkamdan geliyordu ama bu defa ayak sesleri hızlı ve sertti.

"Bu defa olmaz, Yalvaç Zorlu. Yaptığın şey duş yarışına benzemez. Hesap vereceksin. Her şeyi mahvettin!"

"Hesap verecek bir şey yok. Yine olsa yine yaparım."

Topuklularıyla bana yetişmeyi başarıp kolumu yakaladı ve ona dönmemi sağladı. "Neyi yaparsın ya! Her şey mahvoldu, farkında mısın? Nasıl toparlanacak şimdi?"

Ona doğru eğildim ve kısık sesli konuşması gerektiğini anlaması için neredeyse sadece dudak kıpırtısından ibaret bir tonlamayla, "Sen yem değilsin! Asla da olmayacaksın. Teşkilattaki kadınların bunu yapmasına karşıyım. Evet, bazen buna mecburuz ama bu o tarz bir görev değil," dedim.

"Bilişim konusunda bilgili olan benim," diye fısıldadı. Bakışları inatlaşmaya benzer bir şekilde gözlerime odaklıydı. "Pekâlâ benim temas kurmam gereken bir görev!" Sesini sivriltiğini son anda fark ederek derin bir nefes almak için duraksadı. "O zaman beni neden getirdin? İzin vermeyeceksen, böyle araya gireceksen benim burada ne işim var?"

Asansörün aşağı kata çağrıldığını belirten mekanik sesi duyduğumda kolunu tutup odamızın kapısına yöneldim. "Burada konuşmayalım. İçeriye gel."

7. BÖLÜM

Nazlı

2017 - Ankara

Yalvaç, Nazlı'yı mezuniyet salonunun kalabalığından çıkarıp yan taraftaki boş salonun en kuytu köşesine götürdü. Gölgeyle örtülmüş, sessiz bir duvar dibiydi. Kızın konuşmalarının alt metninden gerçek kimliğini artık bildiğini anlayabiliyordu. Kendisine neden bu kadar öfkeli olduğunu tam olarak çözemese de kimliğiyle ilgili gerçeklerin ona hiç de uygun bir dille aktarılmadığından neredeyse emindi.

Aklında tek bir isim dönüp duruyordu: Yekta Somer. Kızın kimliği teşkilat içinde açığa çıktığı andan itibaren, genel başkanın emriyle sakin kalmaya çalışmıştı ama Nazlı'yı hiçbir zaman gerçekten kabullenmemişti. Nadiren gerçekleştirdikleri telefon görüşmelerinde bile onun imalı sözlerini unutmuyordu.

Şimdi o mesafeli, soğuk ses tonunun Nazlı'da ne tür bir yara açtığını daha iyi anlıyordu.

Karşısında sık ve kesik nefesler alan kızın gözlerine odaklandığında, içindeki çalkantılı düşünceleri bir kenara itti. "Anlat bakalım," dedi sessizliği delerek. Derin bir nefes aldı. "İçeride neden öyle konuştun? Oysa ben sadece seni ziyarete gel-"

Nazlı, cümlesini bitirmesine fırsat vermeden önce derin bir soluk aldı. Parmakları boynunun yanına gitmiş, derisini stresle yoluyordu. Bu hareketin ona acı verdiğini Yalvaç da fark etmişti ama Nazlı geçmişe dair bir şey konu olduğunda bedenine zarar vermeyi huy edinmişti. Parmakları en çok Ferdi Yılmaz'ın onu boğmaya çalıştığı andaki yere, boynuna temas ediyordu. Bir defasında aynı yeri bıçağının ucuyla kesmiş, yarası günlerce geçmemişti. Oraya dokundukça hem acıyı hem nefessiz kalışını hatırlıyordu. Diğerlerinden farklı olarak bu kez daha derin kazımak ister gibi tenini yolduğundan artık canının da o kadar yanmadığını fark etti. Alışıyordu.

"Ben," dedi sonunda konuşmayı başararak. "Kim olduğumu öğrendim." Sesi neredeyse bir fısıltı kadar cılız çıkıyordu. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu, görüşünü kaybettiğinde fark etti.

Karşısındaki genç adamın, ağladığı ana şahitlik etmesini istemediğinden hemen arkasını döndü. Yine de sesindeki çatlamalar onu ele veriyordu.

"Asıl ailemin kim olduğunu biliyorum artık. Bunun şokunu henüz atlatamamışken, geleceğimin de ellerimin arasından kayıp gitmek üzere olduğunu öğrendim. Buraya neden geldiğini az çok tahmin edebiliyorum. Başkan seni göreve çağırdı, değil mi? Al bu pisliği, nereye atarsan at dedi. Çünkü bana öyle söyledi." Burnunu çekmek için duraksadı. Elinin tersiyle kabaca yüzündeki yaşları sildi. Mine Hoca'nın yaptığı makyajın mahvolduğuna emin olsa da bunu umursamıyordu.

Yalvaç duyduklarıyla donmuş gibiydi. Gözbebekleri genişlerken Nazlı'nın kolunu içgüdüsel bir hareketle kavradı ve ani bir öfkeyle kendine doğru çevirdi. Kızın yüzünden süzülen yaşları fark ettiğinde içindeki öfke daha da büyüdü.

"Başkan seninle mi konuştu?" Sesi kontrolünü kaybedecek kadar yükselmişti. "Ne dedi sana? Ne demek nereye atarsan at?"

Nazlı kolunu onun ellinden hızla çekti ve bir adım geri gitti. Gözleri yaşla doluydu ama bakışları sertti. "Haberin yok muydu?" derken sesinde hem şaşkınlık hem kızgınlık vardı. Gözlerini onun gözlerine sabitleyerek devam etti. "Yurttan çıkacağımı zaten biliyordum. Ama geçmişim yüzünden... Benim teşkilat için uygun olmadığımı söylediler. O zaman neden beni yanlarına aldılar? Her şey gibi bu da mı yalandı?"

Ses tonu açıkça hesap soruyordu. Ama altına gizlenen şey yalnızca öfke değildi. Yılların suskunluğundan, içten içe kanayan bir çaresizlikten yükseliyordu bu sözler.

Yalvaç ona, buna asla müsaade etmeyeceğini söylemek üzereydi ki içeriden sert bir çarpma sesi duyuldu. İkisi birden başlarını çevirdiğinde salon kapısının hızla kapanıp kilitlendiğini gördüler. Yekta Somer içeri girmişti. Yanında Mine de vardı. Kadının yüz ifadesi başkana engel olmaya çalıştığını ama başarılı olamadığını açıkça gösteriyordu.

"Bensiz toplantı mı yapıyorsunuz?" dedi başkan alaycı bir sesle. "Katılmak isterim. Nazlı beni sana nasıl şikâyet ediyor, sen benden habersiz onu nasıl ziyaret edebiliyorsun merak ettim doğrusu."

Nazlı önce Yalvaç'a, sonra başkana kısa bir bakış attı. O an, genç adamın gerçekten hiçbir şeyden haberi olmadığını kesin olarak anladı. Gözlerini daha kararlı bir şekilde başkana çevirdi.

"Töre bitti. Herkes dağıldığında odama geçip toparlanacağım," dedi soğukkanlılıkla. "O kadarına müsaadeniz vardır sanırım. Toplantınızı yarıda kesip buraya geldiğinize göre sabırsızlanıyorsunuz."

"Hah," dedi başkan dudaklarının kenarında küçümseyici bir gülümsemeyle kıza yaklaşarak. "Çoktan gitmiş olmalıydın. Sana konuşmanı yaptıktan hemen sonra toparlan dedim."

Yalvaç, başkanın Nazlı'ya karşı takındığı sert tavırdan rahatsız olarak araya girdi. "Bence, önce bana bir açıklama yapmanız gerekiyor. Nazlı'nın teşkilattan atılması ne demek oluyor? Bu nasıl bir karar? Ona artık burada yeri olmadığını söylemişsiniz."

Başkanın arkasında duran Mine, ellerini ağzına kapatarak şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Bunu nasıl söylersiniz?" diye fısıldadı.

"Sus, Mine," dedi Yekta Somer. Kadına bakmıyordu ama sesindeki öfke herkes tarafından hissediliyordu. "Sanki sen bilmiyor musun? Kızın kimliği artık ortaya çıktı. Onun yaşadığını biliyorlar. Sır gibi sakladığımız, bir hücrede tek başına sessizliğe gömdüğümüz Ferdi Yılmaz'a kadar haberdarlar. Ona ulaşmaya çalışıyorlar. Sorun en başta amcası Alaric'ti, o da biliyor. Kendini koruyamayan, her adımı izlenen biriyle nasıl çalışacağız? Her an tehlikede olan biri nasıl görevlerini yerine getirsin? Bu iş kırılganları kaldırmaz! Bunu benden başka gören yok mu?"

Yalvaç, başkanın sözlerinin ardında bir haklılık payı olabileceğini biliyordu. Ama on bir yıldır eğitim alan, teşkilat adına çalışmaya hazır, zeki ve becerikli birinin böylece yok sayılmasını asla doğru bulmuyordu.

"Elbet bir çözüm yolu vardır," dedi sesini yükseltmeden.

"Bu kızın," dedi başkan elini Nazlı'ya doğru sertçe sallayarak. "Adı ellerine geçmiş. Bizim verdiğimiz ismi bilmiyorlar belki ama teşkilat tarafından korunduğunu öğrenmeleri an meselesi. Eğer bu olursa ben genel başkana hesap veremem."

"Genel başkan her şeyi biliyor," dedi Yalvaç. "En başından beri Nazlı'yı kabul etti."

Başkan başını iki yana salladı, sesi daha da yükselmişti. "O, kızın kimliği gizli kalacaksa bunu kabul etti. Ama artık şartlar değişti!"

Yalvaç bir an durdu, hemen sonra kararlı bir şekilde, "Peki şartların tekrar sağlanması için ne gerekli?" diye sordu.

Nazlı ortada kendisi üzerinden dönen konuşmaları sessizce dinliyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Çoktan gitmeye, kayıplara karışmaya razıydı. Bu hayatı Yalvaç Zorlu sayesinde kazanmıştı. Hak etmediğini en başından beri düşünüyordu. Sadece bir kez daha kimseye yük olmak istemiyordu.

"Yeni ama gerçek bir kimlik," dedi başkan. "Bu da olmayacağına göre konuşmanın anlamı yok."

Yalvaç başını kaldırdı. Başkanın arkasını dönüp odadan çıkmak üzere olduğunu gördü.

Başkan, Nazlı'ya kötü bir bakış attıktan sonra Mine'yi umursamadan yürümeye devam etti.

"Bir dakika!" dedi Yalvaç kararlı bir şekilde. Buna rağmen başkan durmadı. "O bir uzmanla evlenirse yeni bir soyadına, yani kimliğe sahip olabilir." Başkanın adımları olduğu yere sabitlendi. "Kimse bir teşkilat mensubunun karısının, mafyanın kızı olduğunu düşünmez. Bir teşkilat mensubu da mafyanın kızıyla evlenmez. Yani teşkilatta yer edinmiş önemli bir uzmanın karısına da kimse dokunamaz herhalde. En başından planladığınız ama bir türlü yerine getiremediğiniz şeyi bugün gerçekleştirmek istiyorum. Onun tüm sorumluluğunu bu defa kesin olarak üzerime alıyorum."

Nazlı'nın gözbebekleri bir anda büyüdü. Başını hafifçe kaldırdı. Gözleri genç adama takıldı. Dudakları aralandı ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. İçinde bir yer buz gibi soğurken, başka bir yer yanmaya başlamıştı.

"Olmaz!" diyebildi yalnızca. Cılız itirazına rağmen Yalvaç'ın yüzündeki kararlılık Nazlı'ya başka bir gerçeği söylüyordu. Her şey değişmek üzereydi ve bu defa geri dönüşü olmayan bir yola giriliyordu.

"Boşuna itiraz etme. Seni onlara ben getirdim. Ailen benim. Uzun zamandır görüşmesek de bu değişmedi. Sana uzanacak el, bana dokunmadan geçemez. Artık bir uzmanın karısına kimse dokunamaz."

Günümüz

Odaya girdiğimiz anda hâlâ öfkeliydim. İçimde bir yer kendini utançla savunurken, başka bir parçam bağırmak istiyordu. Onun beni yönlendirmesi başka bir şeydi, görevi sabote etmesi bambaşka bir şeydi. Beni göreve dahil etmek için ısrarcı olan oydu. Elbette teşkilat da istediği için buradaydım ama Yalvaç uygun görmese burada olmazdım. Olanlar yüzünden tekrar patlamaya hazırdım ki bir şey fark ettim.

Balkon kapısı açıktı! Onu biz açmamıştık. Odadan ayrılırken kapalı olduğuna o kadar emindim ki.

İçeriye dolan havanın taşıdığı hafif serinlikle birlikte, göğsüme görünmez bir baskı oturdu. Sanki biri daha önce içerideydi. Hâlâ burada olabilir miydi? Düşüncesiyle kalbim hızlandı. Yalvaç'ın aşağıda yaptığı şeyi geçtim, bu bizi bitirirdi. Görünürde kimliğimizi açık eden bir şey bırakmış mıydım diye hızla düşündüm.

Yalvaç'tan önce davranıp açık kapıya yöneldim ama onun omzunu yanımda hissettiğimde adımlarım sekmeye başladı. Tamamen içgüdüseldi. Tehdit varsa ilk o öne çıkardı.

"Etrafta kayıt cihazı ya da başka bir ekipman bıraktın mı?" diye sorduğunda zaten bu sorunun içinde kaybolmuştum. Zihnim karışık halde geriye sarmaya devam etti.

"Hayır!" derken kelime ağzımdan dökülmeden boğazıma takıldı. "Hepsini kasaya kapatmıştım. Mikrofonlar, takip cihazları, silahlar, kimlikler, hepsi içeride."

Midem düğüm düğüm olurken, kasılarak odanın giriş kapısına döndüm. Gözlerim kısıldı çünkü cevap oradaydı. Oda temizliği kartı, odanın dışındaki koridorun zemininde duruyordu. Büyük ihtimalle görevli, temizlik için içeriye girmiş ve balkon kapısını da odayı havalandırmak için açmıştı. "Lanet oda temizleme talebi kartı!" dedim neredeyse bağırır gibi. Bakışları baktığım yöne dönerken göğsüm hızla inip kalktı. Duştayken bir ara kart temassızlığı yaşanmış ve odadaki enerji gitmişti. Açmak için uğraşırken birden fazla düğmeye basmak zorunda kalmıştım. Muhtemelen o düğmelerden biri, oda temizliği talebi içindi. Gerginlikten kasılan omuzlarımı gevşettim.

O, kapıya yönelirken ayaklarım istemsizce beni balkonun eşiğine kadar sürükledi. Cam kapının ardındaki günbatımı manzarası, içime işleyen bir davet gibiydi. Nereye baktığımı bilmeden yaklaştım. Sadece temiz hava almak istiyordum. Yaşadığım stres, aramızdaki gerginlik yeterince yorucuydu. Hiçbir yerde kendimi gereksiz hissetmekten hoşlanmazdım. Bu yüzden çok çalışır, gerekeni yapardım. Yalvaç'ın aşağıda yaptığı şey, bana kendimi gereksiz hissettirmekti. Eğer basit bir yaklaşımdan bile anlayamıyorsam o zaman bu lanet göreve neden beni istemişlerdi?

Balkondaki havuzu geçip cam tırabzanlara parmak uçlarımla dokundum. Soğuk ilk anda iyi hissettirse de ciğerlerime çektiğim derin nefes bir anda tıkaca dönüştü. Gözüm aşağıya takılınca dünyam yerinden oynadı.

Otuz altı kat! Aşağıdaki, en dipteki havuz bir damla gibi görünüyordu. Kenarındaki ışıklar gözümü alıyor, derinlik görüşümü bozuyordu. Zeminin bana çok uzak olması gerekiyordu ama bir an için aşağıda değil, tam altımda hissediyordum. Sanki düşmem bir adım kadar yakındı.

Ve o an bir görüntü bıçak gibi zihnime saplandı.

Ferdi'nin elleri... O soğuk, nasırlı elleriyle beni havaya fırlatışı... Küçük ellerim havayı tırmalarken odanın tavanı üzerime yıkılıyor gibi olurdu. Havadayken zaman hep çok uzun sürerdi. Düşmek için bir ömür kadar beklerdim.

Ferdi bunu kaburgalarımı kırmak için yapardı. Bileğimi o günlerden birinde kırmıştım. Çektiğim acıyı tekrar hissetmemek için gösterdiğim çaba dişlerimi sıkmama neden oldu. Olaydan sonra Balca durumumu fark edip öğretmenime söylemişti. Ferdi'ye ulaşamayınca da beni hastaneye birlikte götürmüşlerdi. Normalde ailesinden habersiz Balca'nın da gelmesine izin vermezdi ama hem ben hem de o çok ağlamıştık. Kırık bileğime platin takılmıştı. Anının bugüne taşan acısı vardı.

Parmaklarım demirleri beyhude bir kuvvetle kavradı. Dizlerim titriyordu. Kalbim göğüskafesimde değil, boğazımda atıyordu.

Bir adım, sadece bir adım. Sarkacak olsam düşecektim. Bir ses çıkarmak istedim ama kelimeler geçmişte takılı kaldı.

Arkamdan Yalvaç'ın sesini duydum. "Nazlı?"

Birkaç adımda yanımdaydı. Gözlerime baktığında ne yaşadığımı anında görmüş gibi, "Derin nefes al," dedi. Sesi öylesine korumacıydı ki. Ancak hâlâ göğsüm nefesi içeri almıyordu. Sanki içimdeki bütün hava bir anda çekilmişti. Kulaklarım uğulduyor, midem tersine dönüyordu.

Yalvaç ellerimi tutarak beni amaçsızca kavradığım demirden kurtardı.

"Buradasın," dedi fısıltıyla. "Güvendesin."

O an başımı hafifçe eğdim. Gözlerim doluydu. Nefesim yeniden varlığını hissettirdiğinde içimde boğulmuş bir hıçkırık dışarıya firar etti.

Beni çekip başımı göğsüne yasladığında kalbinin vuruşlarını duyabiliyordum. Benimki kadar sert çarpıyordu.

Gözümü kapattım çünkü başka hiçbir şey yapamıyordum.

Çocukluğumdan bu yana yükseklikten korkardım. Aşırı öfkelendiğim ya da gerildiğim anlarda korkularımı bile unutur, nefes alacak yer arardım. Çünkü kapalı alandan da hoşlanmaz, bazen boğuluyormuş gibi hissederdim. Yalnızca güvenli gördüğüm yerlerde -evim gibi- bunu yaşamazdım. Az önce yaşadığım şey, korkularımı unuttuğum için olmuştu.

Yalvaç bunu anlamış gibi başımın üzerini okşarken düzenli nefesler almaya devam ettim. Yavaşça kollarından sıyrıldım. Onunla göz teması kurmadan odaya doğru yürüdüm. Sessizliğe ihtiyacım olduğunu bilir gibi hiç konuşmadı.

Odada bir boy aynası vardı. Aynadaki yansımama bile doğru düzgün bakmadan ellerimi başımın arkasına götürdüm. Topuzumdaki tokaları çözmeye koyuldum. Uyumak için erken bir saatti ama ne zaman geçmişten bir an hatırlasam yorgun düşüyor, yatağımın soğuk yalnızlığına sığınıyordum.

Uyuyunca da beni uyku terörü yakalıyordu fakat başka bir kaçış yolu bilmiyordum.

Sıkı topuzumdan birkaç tel tokayı çıkarmayı başardım. Parmaklarım sabırsızca ve gelişigüzel hareket etti. Saçlarım sonunda omuzlarıma serbest şekilde döküldüğünde avucumda biriken tokaları yanımda duran masanın üzerine fırlattım.

Saçlarımı kimsenin yanında açmazdım. Bu, görünmez sınırlarımın en eskisiydi. Çocukluğumdan beri birinin saçımı kavramasından, beni yerde sürüklemesinden deli gibi korkuyordum. Ama şimdi neden aksini yapıyordum, Yalvaç'ın yanında saçlarımı açıyordum? Düşünemeyecek kadar tükenmiştim.

Bakışlarımı aynaya çevirdim. Balkon kapısının çerçevesine yaslanmış beni izliyordu. Gözleri üzerimdeydi ama bunu fark ettiğimde rahatsız olmadım. Çünkü o bakışta tehdit yoktu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Hayranlıkla üzüntü arasında bir yerdeydi. Sanki beni ilk kez görüyordu.

Aramızdaki sessizliği ilk bozan ben oldum.

"İstersen görevi bırakabilirim," dedim. Bunu asansörden bu yana düşünüyordum. Sesim ne kadar kısıksa içim o kadar karışıktı. Kaşının biri dalgınlığının dağıldığını belli edercesine havalandı. "Tek başıma dönmek zor olabilir, biliyorum. Yine hiç uyuyamayacağım, yola bakıp korkularımla savaşacağım ama başarabilirim." Omuzlarım hafifçe çöktü. "Kendime bile faydam yok şu an, sana nasıl olsun?"

Gözlerim doluydu ama ağlamıyordum. Yalnızca boğazımdaki düğüm konuşmamı zorlaştırıyordu.

"Haklıydın," diye ekledim. "Ben aşktan, ilgiden hiç anlamıyorum. Birinin bana ne niyetle yanaştığını fark edemiyorum. Cüneyt bana asılıyor muydu, bilmiyorum. Belki de öyleydi. Ama ben fark edemedim." Gözlerimi kaçırdım. "Gerçekten fark etmedim. Bu yüzden fazla tepki gösterdim, öfkelendim. Yekta Somer yine haklı çıktı."

Yalvaç olduğu yerde beni izlemeye devam etti. İkimiz de birbirimize aynadaki yansımalarımızdan bakıyorduk. Bakışlarında sorgulayıcı bir merak ya da yargılayıcı bir üstünlük yoktu. Aksine yüzüne sinmiş, yumuşak bir hüzün ve hafif bir hayranlık vardı. Beni şu an başkalarının göremeyeceği bir yerden izliyordu. Savunmasızlığımı, korkularımı, kontrolsüzce açılmış içdünyamı fark ettiğini biliyordum.

"Daha çok gençsin," dedi sessizliğin ardından. "Asıl ben sana fazla yüklendim."

Yutkunuşum o kadar belirgindi ki bunu da fark ettiğine emindim. Şu an bizim için bir ilk gibiydi. İlk defa birbirimizle atışmadan konuşuyorduk. "Bir adamın niyetini anlayamaman çok doğal," diye devam etti. "Sahte bir kimlikle, baskı altındaki bir görevde, üstelik dikkatinin her ayrıntıya bölünmek zorunda olduğu bir ortamda bunu hemen fark etmeni kimse bekleyemez. Her zaman görev alan bir uzman da değilsin. Aşağıda o şerefsizin davranışlarını fark etmemen seni eksik yapmaz, Nazlı."

Adımı özenle, yumuşak bir vurguyla söylemişti. O an kalbimde bir yerin gevşediğini hissettim. "Benim de yapamadığım şeyler var," diye itiraf etti. Bu defa yutkunan oydu. "Üstelik benimki öğrenilecek, zamanla kazanılacak şeyler de değil. Böyle olmak zorunda." Neden bahsettiğini bilmiyordum ama her neyse canını yaktığın görebiliyordum. *Yalvaç Zorlu'nun yapamadığı bir şey?* Neredeyse imkânsız gibiydi.

"Görevi bırakmanı istemiyorum," dediğinde ses tonu daha kararlıydı. "Sadece Sibel Tepeli olduğun için değil, sana bilginle ve deneyiminle ihtiyacımız var. Sana çok güveniyorum."

O an bir şey diyemedim ama dudaklarımın kenarı usulca yükseldi.

"Korkularınla savaşman gerekiyorsa ben seninle savaşırım," dedi çocukluğumda yaptığı gibi bir kez daha söz vermekten hiç çekinmeyerek. "Görevi yarım bırakmak seni daha çok yıpratır. Kendine olan güvenini elinden alır. Bunu istemem."

Beni benim kadar iyi tanıyordu, değil mi? Bu şaşırtıcı olsa da memnundum. Hayatımda neredeyse ondan başka hiç kimse yoktu.

Ona doğru döndüm. Bakışları önce yüzümü, sonra dikkatlice saçlarımı inceledi. Açık olmalarından rahatsız olmak ve onları toplamak için biraz daha bekleyecektim. Derin bir nefes alarak ona doğru adımladım. Tam önünde durduğumda kehribar gözleri ağır ağır başımın üzerinden ilgiyle gözlerime kaydı. "Saçların çok güzel. Onları esir etmen konusunda-"

"Bence konuşmayalım," diyerek sözlerini böldüm. "Çünkü onları esaretinden kurtarabileceğimi hiç sanmıyorum. Şu an bile onları toplamadığım için kendimi çok savunmasız hissediyorum."

"Belki bir gün," dedi içini çekerek. Göğsümün altına kadar inen bukleli, koyu renk tutamda gözlerini sabitledi. Yutkunarak parmağıyla orayı işaret etti. "Dokunabilir miyim?" Bakışları çekinceyle gözlerime tırmandı. "Çok," dedi nefes alır gibi bir sessizlikle. "Yumuşak görünüyorlar."

Gözlerim bir süre onun gözlerine sabitlenmiş halde kalırken ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Saçlarıma benden, Balca'dan ve Ferdi'den başka hiç kimse dokunmamıştı. Yalvaç bir hafta önce parmaklarını saçlarıma

götürdüğünde yaşadığım panik, bilinçaltımın üzerimde kurduğu o eski hâkimiyetten kaynaklanmıştı. Çünkü böyle anlarda Ferdi'nin saçlarıma acıtarak asılışını anımsıyorduım. Acının unutulmadığını çocuk yaşta öğrenmiştim; insanın zihnine en önce onlar kazınıyor, neredeyse hiç silinmiyordu.

Peki acı gerçekten silinebilir miydi? Üstelik bunu bana asla zarar vermeyeceğinden emin olduğum biri başarabilir miydi? Gözlerimi istemsizce kapadım. Titreyen bir sesle, "Olur," dedim. Bu kararı vermek, içimdeki kırılgan yere rağmen ileri atılmış bir adım gibiydi. Kalp atışlarım anında hızlandı.

Yalvaç'ın vazgeçmemden korkan aceleci parmaklarını saç uçlarımda hissettiğimde önce hafif bir uyuşma saç diplerime yayıldı. Ardından o uyuşma karıncalanmaya dönüşüp bedenimde dolaştı.

Saç uçlarımdaki ince bukleyi parmağına doladığı anda gözlerimi açtım. Dayanabileceğim sınır tam da buraya kadardı. Saç diplerimdeki karıncalanma artık acıya dönüşüyordu.

Yalvaç'ın kesik kesik aldığı nefesler tenime değdiğinde soluğumu tuttum. Tehlikeli derecede yakınımdaydı.

"Nazlı," diye fısıldadı erkeksi bir tınıyla. Geri çekilmek için yanıp tutuşuyordum ama aynı anda korkumun üzerine gitmeye de çalışıyordum. "Her bir telini esaretten kurtarmayı o kadar çok isterdim ki."

Bakışları, sesi, kelimeleri kalbimi durma noktasına taşıdı. Bir anda saçımı elinden çekip hızla başımın üzerinde topuza dönüştürdüm ve geri adım attım. "Yapma." Sesim çok kısık olsa da net çıkmıştı. Eli havada öylece kaldı. "Ben iyiyim. Bu konuda bile kendini suçluyor gibi görünüyorsun."

Elini bir süre havada tutmaya devam etti, sonra isteksizce cebine soktu. "Doğrusu suçluyorum. Hiçbir şey yapamıyorum."

"Senden bir şey yapmanı beklemiyorum, Yalvaç. Ayrıca ben çok acıktım. Restoranda doğru düzgün bir şey yiyemedim. Yemek yemeye dışarı gideriz demiştin. Hadi gidelim." Sözlerim ardı ardına dökülüyordu. İçimdeki o tanıdık ses, ondan bir an önce uzaklaşmam gerektiğini fısıldıyordu. Odada birlikte zaman geçirmek de şu an hiç işime gelmeyecekti. Sessizlik, geçmişi daha fazla deşerdi. Onunla sese ihtiyacım vardı. Akışta bir yere. Sokaklarda amaçsızca yürüsek bile iyi hissedecektim.

Yalvaç ondan kaçtığımı anlamış gibi başını salladı. Dudaklarının kenarına kırılgan ama neredeyse ustalıkla gizlenen bir tebessüm yerleştirerek, "Olur, benim de içesim vardı zaten," dedi. "İkimizi de memnun edecek bir yer bulalım."

8. BÖLÜM

Yalvaç

Otelin kapısından çıktığımızda gökyüzünde henüz doğmuş ayın silik parıltısı ve dakikalar önce binaların ardında kaybolan güneşin solgun izleri hâlâ görülebiliyordu. Göğe morla lacivert arasında salınan derin bir ton hâkimdi. Sokak lambaları yeni yanmıştı. Önünden geçtiğimiz vitrinlerin camlarında onu ve kendimi bulanık yansımalarla görebiliyordum. Deniz kokan serin rüzgâr, taş kaldırımlı yolun sağındaki binaların arasından süzülerek yüzümüze dokunuyor, Bakü usulca geceye hazırlanıyordu.

Şehrin aceleye getirilmeyen bir hazırlığı vardı. Burada sayamayacağım kadar çok bulunmuştum. Şu an geçtiğimiz sokaktan tek başıma, ellerim ceplerimde çok geçmiştim. Bu yüzden artık dükkânlar bile tanıdık geliyordu. İşletme sahiplerinin bazıları restoranının kapısını yeni açıyor, bazıları kafesinin önüne birkaç masa ve sandalye daha çıkarıyordu.

Baba tarafından bir Trabzonlu olsam da Ankara kadar sakin bir yapım vardı. Çanakkale kadar dalgalı, Karadeniz kadar asi olduğum anlar da çoktu ama Ankara'ya daha çok benzediğimi düşünüyordum. Bakü'yü Ankara'ya benzetiyordum. Bu yüzden bu şehre ayrı bir sevgim vardı.

Daha şimdiden onun da sevdiğini anlamıştım. Fark ettirmeden, yanı başımda sakince adımlayan kıza baktım. Dakikalar önce yaşananlardan sonra sessizliğe gömülmüştü. Yanında olduğumun farkında olsa da bilinçli olarak beni görmezden geldiğini hissediyordum. Böyle davranması benim de işime geliyordu. Alt tarafı saçlarına dokunmak istemiştim ama bunun basit bir dokunuş olmadığının ikimiz de farkındaydık.

Saçları aklımın almayacağı kadar güzeldi. Hafif diyemeyeceğim kadar yoğun ama kıvırcık diyemeyeceğim kadar da geniş buklelere sahipti. Öylesine gürdü ki tokanın altına hapsoldukları için anlamsız bir öfkeye kapılıyordum. Aslında onları başkasının görmemesine sevinmeliydim. Yoksa saçının bir teline bile âşık olmaları mümkündü.

Nazlı'nın sadece saçları için bile uzun uzun konuşabilirdim. Gün ışığıyla yıldızlı gecenin karışımı gibi görünüyor, belinin ince kıvrımına kadar gür bir şelale misali dökülüyordu. Onları tam şu anda denizden gelen rüzgâra karşı savursa ne olur diye düşünmekten kendimi alamadım. Cebimde duran elimi sıktım ve odağımı oraya vermeye çalıştım. Kim olsaydı o saçlara dokunmak isterdi. Bu yüzden kendimi suçlayamıyordum.

Yönümüzü Kız Kulesi'nin arka tarafındaki dar sokaklara çevirdik. Burada caddeler genişliğini kaybediyor, Bakü'nün eski taş binaları arasında insan kendini garip hayallere dalmışken buluyordu. Nazlı'nın sessizliği sürerken onun bu sokakları daha dikkatle incelediğini görebiliyordum.

Sonunda arkamızda kalan Kız Kulesi'ne dönüp tekrar tekrar baktığını görünce sessizliğimi bozdum. "Hikâyesi İstanbul'dakiyle hemen hemen aynı," dedim. Bir tarih kitabından okumamış ya da hakkında derin araştırmalar yapmamıştım ama oturduğum bir restoranda garsonun birinden dinlemiştim. En iyi hikâyeler daima garsonlar tarafından anlatılanlar olurdu.

Bakışlarını dışarıya çıktığımızdan beri ilk defa yüzüme dikkatle çevirdi. "Kız Kulesi'nden mi bahsediyorsun? Aslında görüntü olarak bizimkine hiç benzemiyor. Ben de hakkında bir şeyler duydum ama benzerlik olmayınca... Kuleden çok kale gibi. Etrafı da denizle çevrili değil."

"Yüksekliği yaklaşık otuz metreye yakınmış. Efsaneye göre dönemin hanlarından biri kızını kuleye kapatmak için yaptırmış. Ama kız orada da kulenin yapımında görevli olan bir mimara âşık olmuş. Mimar, han tarafından öldürülünce kız da intihar etmiş."

Nazlı yüzünü buruşturdu. "Bu tarz hikâyeler insanların kalbine dokunur ama beni nedense etkilemiyor."

"Saçma buluyorsun çünkü," dedim iç geçirerek. Ona ilerideki sokağın köşesini işaret ederek döneceğimiz yeri gösterdim.

Ara sokağa saptığımızda, "Öyle buluyorum," diye itiraf etti. "Hatta üstüne konuşmak bile istemiyorum."

Bakışlarım istemsizce yüzüne kaydı. İfadesiz kalışını inceledim. "Biraz bizim hikâyemize benziyor," diye mırıldandığımda sözcükler ağzımdan istemsizce çıkmıştı ve yakalamak için çok geçti. Hazar Denizi'ni kıskandıracak gözleriyle gözlerime bakarken ani bir duraksama yaşadı. "Bizim hikâyemiz mi? Bizim bir hikâyemiz mi var?"

Sorduğu soruyla kalabalık sokak sanki bir anlığına tenhalaştı. "Tanışma şeklimizden ve bugüne gelişimizden bahsediyorum," dediğimde yüzünde cevabım yeterli gelmemiş gibi bir ifade belirdi. Kendince söylediğim şeyi sonunda bir yere oturtmuş gibi başını salladı. "Korunmak için kapatıldığım binadan bahsediyorsun. Haklısın."

Derin bir nefes aldığımda şehrin sesi geri döndü. Kastettiğim bu değildi ama öyle düşünmesi şu an için işime geldiğinden sessiz kaldım.

Görüş açımda onu götürmek istediğim restoran belirdiğinde adımlarımı oraya yönlendirdim. Gösterişli sayılmazdı ama kendine has bir çekiciliği vardı. Camları deniz tarafından gelen nemle hafifçe buğulanmıştı ve

içeriden yayılan loş ışık dışarıdan bakıldığında mekâna dingin bir sıcaklık katıyordu. Kapının yanında duran garson bizi gülümseyerek başıyla selamladı. Nazlı'nın sırtına hafifçe dokunarak onu içeri yönlendirdim.

Beyaz, ahşap masalar ve aynı renkte demir sandalyelerle oldukça sade bir dekorasyona sahipti. İtalyan restoranlarını andıran bir havası vardı.

Pencereye yakın bir masaya geçtik. Bizi takip eden garsona menüyü görme gereği duymadan, "Ne önerirsen onu yeriz," dedim. Onay için Nazlı'nın gözlerine baktığımda başını salladı. "Benim için de fark etmez."

Garson aldığı onayla, "İştah açmak için düşbere tavsiye ederim. Ardından nar soslu kuzu fileto olabilir. İçecek olarak ise kara üzüm şiresi..." Saydıklarının hepsini daha önce tatmıştım. Düşbere diye bahsettiği bizim mantıya benziyordu. Kuzu filetosu ve kara üzüm suyunu Nazlı'nın da seveceğine emindim. Onayladığımda garson siparişi içeriye iletmek için yanımızdan uzaklaştı.

Nazlı telefonunu masaya çıkardıktan sonra etrafı incelemeye koyuldu. Bana bakmak dışında her şeyi yapıyordu. Otelden çıkmayı teklif eden kendisiydi ama bunu başka bir kaçış olarak planladığının farkındaydım. Benimle yalnız olmaktansa kalabalıkta yalnız kalmayı tercih ediyordu.

Parmakları boynundaki kırmızı kadifeyle oynarken bakışlarını nihayet benimkilerle buluşturdu. "Oturumdan birkaç kişi daha burada. İnsanlar toplantıdan sonra eğlenmek için dışarıya çıkmışlar." Bunu dikkatli olmam için neredeyse bir fısıltı gibi söylemişti.

Masadaki kapalı su şişesini alıp sessizce açtım. Önce onun bardağını, sonra da kendi bardağımı doldurdum. Küçük bir yudum aldıktan sonra onun gibi fısıldayarak, "Biz de eğleniyor gibi görünebiliriz," dedim.

Kaşını hafifçe kaldırdı. "Başka bir şey mi yapıyoruz ki?"

Dudaklarım bir anlığına büküldü. "Benden kaçıyor gibi davranmazsan eğleniyor sayılırız."

"Kaçmıyorum," dedi suyundan bir yudum alarak. Ardından sandalyesine yaslanıp gözlerini devirdi. "Pekâlâ, sohbet edelim. Zaten yemekleri beklerken bundan daha eğlenceli ne yapabiliriz ki?"

Dudağımın kenarı hafifçe kıvrıldı. Hâlâ bana bakmıyor, konuşurken bile yudumladığı suyla ilgileniyordu.

"Peki," dedim usulca. Dirseklerimi masanın üzerine yerleştirip ona biraz daha yaklaştım. "Evli olmamıza rağmen eminim hâlâ birbirimiz hakkında bilmediğimiz pek çok şey var." Sesim kalabalığın içinde yalnızca onun

duyabileceği seviyedeydi. "Hakkımda merak ettiğin bir şey var mı, Nazlı Heves Zorlu?"

Yüzüme bakmadan yanıtladı. "Yok."

Kaşımı hafifçe kaldırdım. O sırada suyundan büyük bir yudum aldı. Ağzındaki su, yanaklarına balonumsu bir şekil vermişti. Yutmakta zorlandığı her halinden belliydi. Sonunda başardığında bardaktan bakışlarını kaldırmadan bana doğru eğildi. "Tamam," diye fısıldadı. "Varmış gibi yapacağım."

"Fazlasıyla kırıcı oluyorsun."

"Olmuyorum," dedi gözlerini devirmeden hemen önce. "Hakkında gerçekten her şeyi biliyorum, Yalvaç Zorlu. Bu tarz saha görevlerine çıkmıyorum diye teşkilatta yan gelip yattığımı mı sanıyorsun?" Bakışları artık su bardağında değil, bendeydi. "Ben hepinizin gölgesiyim. Daima sizi izliyorum, dinliyorum. İşim tam olarak bu. Doğru yönlendirme için hayatınızın bir parçasıyım. Hatta iddia ediyorum, senin bile hayatında farkında olmadığın şeyleri biliyorum."

Hâlâ kalkık olan kaşıma diğeri de eşlik etti. Şaşkınlığımı gizlemedim. "Duyalım bakalım," dedim inanmamış gibi gülümseyerek. Onun beni gözlemlediğini, hatta çoğu zaman önceden çözdüğünü biliyordum. Ama bana dair benim bile bilmediğim bir şeyi söyleyebilmesi imkânsızdı.

"Bizler," dedi sesini biraz daha alçaltarak. Gözleri etrafı dolaştı. "Öğrendiğimiz şeyleri kimseyle paylaşmayız. Hayati önem taşımadığı sürece."

"Hımın," dedim verdiği kaçamak cevaba bozularak. Geri çekilip sandalyeme yaslandım.

Tam o sırada, garson servis arabasını önünde dikkatle sürerek masamıza doğru yaklaştı. İkimiz de kısa bir sessizliğe gömülürken garson yemekleri titizlikle arabadan alıp masaya yerleştirdi. Ardından içeceklerimizi doldurdu.

O uzaklaştığında sessizliği ilk bozan ben oldum. "Çok eğleniyorum gerçekten," dedim alaycı bir tonda. Çatalımı ve bıçağımı elime aldım. Tabaktaki yemeğe göz gezdirirken yüzümde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

O da çatalına uzanırken derin bir nefes aldı. "Sana hayatının sırlarını anlatamam ama bu hiçbir şey konuşmak istemediğim anlamına gelmiyor."

Düşberenin buharlı kokusu burnuna ulaştığında kısa bir duraksamayla çataldan vazgeçip kaşığına uzandı. Tadına bakarken onu izliyordum. Yüzünde önce şaşkın, sonra memnun bir ifade belirdi. Elini ağzıyla kapatarak, "Bu harika," diye mırıldandı. "Mantıyı andırıyor ama sanırım bunu daha çok sevdim."

Gün boyunca hiç sergilemediğim kadar geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kuzuyu da tat. Eminim ona da bayılacaksın." Başını sallayarak yemeğini sanki ara veremiyormuş gibi yemeye devam etti. Anı hiç bozmadan onun iştahlı halini bir süre keyifle izledim. Bu kadar aç olduğunu bilsem onu oturuma bile götürmez, doğruca buraya getirirdim.

Bir an sonra ağzını peçeteye silerek, "Oh," dedi ve sandalyesine yaslandı. "Sadece birkaç saniye durmalıyım. Çok hızlı yedim." Bakışları tabağımla buluştu. "Sen daha bir şey yememişsin."

"Doydum sanırım," dedim gözlerimi onunkilere sabitleyerek. Eli farkında olmadan dudağının kenarına gitti. "Bir şey mi bulaşmış? Yoksa fazla iştahlı yiyince mideni mi bulandırdım?"

Kaşlarımın arasına ince bir çizgi yerleşti. "Karşımda kussan bile midemi bulandırmazsın."

Gözleri inanmayan bir bakışla yüzümü dolaştı. "Karşında gerçekten kustuğumda bunu hatırlatırım. Ama sen... sen de aç değil miydin?"

Ne desem bilemedim. Ona durumumu nasıl anlatabilirdim ki? Bardağıma uzanıp içeceğimden bir yudum aldım. "Sen konu açacak gibi görünmüyorsun. O zaman ben başlayayım. Daha önce birine âşık oldun mu?"

Saatler önce bu konu aramızda dolaylı şekilde geçmişti ama ben şimdi sorduğum şeyin onunla aynı olmadığını biliyordum. *Birini öpmemiş, elini tutmamış olması ona âşık olmadığı anlamına gelmezdi.*

Benden böyle bir soru beklemiyormuş gibi yüzüme şaşkın bir ifadeyle baktığında hafifçe başımı eğdim. "Oteldeki konuya yeniden dönmek istemezdim ama gerçekten merak ediyorum," dedim. "Seninle ilgili neredeyse her şeyi biliyorum. Bilmediğim tek şey hislerin. İçinde sakladıkların, söylemediklerin..."

"Anladım," diye mırıldandı. Elindeki bardağı tek seferde bitirdi. İçeceğini o şekilde tüketince, ben de bir süredir elimde beklettiğim bardağa döndüm. Koyu mor rengiyle ağır ağır dönen içeceği dudaklarıma götürdüm. Tatlıydı, kara üzüm aroması belirgindi. Ama asıl hoşuma giden, boğazımda bıraktığı yakıcı histi. Şu an açtığım konu da aynen böyle bir his yaratıyordu.

"Ben," dedi boş bardağı elinde çevirerek. "Aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Daha önce başıma hiç gelmedi. Yurtta kızlar izin günlerinde dışarı çıktıklarında birilerinden hoşlandıklarını anlatırlardı. Gülüşerek, fısıldaşarak... Ama benim izinlerde bile dışarıya çıkmam güvenlik nedeniyle yasaktı, biliyorsun." Sesi giderek alçaldı. Bu hem birinin bizi duymaması hem de bu konulardan konuşmaktan hoşlanmadığı içindi.

"Onların heyecanlı anlatışlarını düşündüğümde daha önce hiç öyle bir heyecan yaşamadığımı fark ediyorum. Bazen merak etmiyor değilim." O ana kadar gözlerini benimkilerle hiç buluşturmamıştı. Mavi gözleri sonunda benimkilere dokunduğunda içini çekti. "Eksiklik yüzünden. Bunu nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Sen zaten hepsinin farkında olmalısın. Anlatmamam bilmediğin anlamına gelmiyor. Yükseklik korkusuna sahibim. Kapalı alanda uzun süre kalamıyorum. Ama hiçbirini kimseye belli etmiyorum. Bunların eksiklik olduğunun farkındayım. Bazen ben bile o korkulara sahip değilmişim gibi kendimi kandırıyorum. Ama aşk başka bir şey. İnsan hiç âşık olmayınca eksik gibi hissediyor. Yani sanki tamamlanması gereken bir şeyler var ama o kısım hep boş. Bazı mevsimlerde ya da günün belli saatlerinde kendimi farklı hissediyorum..." Düşünür gibi duraksadığında araya girme ihtiyacı hissettim.

"Nasıl yani? Nasıl farklı hissediyorsun?"

"Buna benzer bir durumu yurttaki kızlardan birinden daha duymuştum. Aşkın zamanları varmış. Mevsimleri, bazen saatleri... İnsan bazen âşık olacakmış gibi hissedermiş. Ya da *bugün âşık olmalıyım* dermiş. Ben hiç âşık olmadım. Bunu ilk duyduğumda saçma gelmişti ama bir zaman sonra ben de öyle anlar hissetmeye başladım. Bu yüzden diyorum ki eksik olabilirim ama bende bir hata yok. Sadece aşkı istemiyorum. Bir gün ihtiyaç duyarsam ya da görev için aşk lazım olursa tamamlamaya çalışırım."

Söylediklerine ne tepki vereceğimi bilemedim. Bir tarafım aşkı tarif edişinden etkilense de diğer tarafım onu tamamlanma olarak gördüğü için kıskanmıştı. "Aşk öyle bir şey değil," dediğimde tek kaşını kaldırdı. Ona aldırmadan devam ettim. "Ben âşık olmalıyım dediğinde âşık olmazsın. Belki onu hissedersin, yakında bir yerlerde dersin ama o kişi aslında farkında olmadan sana gelmek üzeredir. Ya da onu görmüşsündür ama o an hislerine bir isim verememişsindir. *Ben âşık olacağım* dediğinde olmazsın. Aşk seni oldurur. Gelir, seni yakalar, istediğini alır. İstediğin kadar kaç, üstünü ört, oradadır. Örtünün altında saklanıyordur." Bana bakışlarında şaşkınlık belirdiğinde susmam gerektiğini anladım. "Öyle işte," diyerek su bardağımın eksik kısmını doldurdum ve büyük bir yudum aldım.

Kendi bardağını önüne bıraktı. Dirseklerini usulca masaya dayayıp bana doğru eğildi. "Bir sıra koymadık ama sanırım sıra bende," dedi sesine ince bir sorgu tonu yerleştirerek. "Sen söyle, hiç gerçekten âşık oldun mu?"

Yüzümde cevap arayan gözlerini takip ettim. Şimdiye kadar göremediğini şu anda da göremezdi. Yaslandığım sandalyeden doğrulup masaların arasında dolaşan garsona elimi kaldırdım ve hesabı getirmesini işaret ettim.

"Diğerlerinin de tadına bak en azından. Sonra da kalkalım." Gerçekten haddinden fazla konuşmuştum. Bana cesareti o vermişti. Ama artık devam edemezdim.

"Kaçıyor musun?" diye sordu eleştirel bir ifadeyle. "Ben cevapladım. Sorunu ciddiye aldım ama sen cevap vermeyecek misin?"

"Hayır," dedim, hesabı fazlasıyla karşılayacağını düşündüğüm bir miktar parayı cebimden çıkarıp masaya bıraktım. "Anlaşılan doydun. Hadi gidelim."

"Sen bir şey yemedin! Ayrıca cevap da vermedin."

Ayağa kalktım ve ona kapıyı işaret ettim. "Yürürken cevap vereceğim. Burası fazla kalabalıklaşmaya başladı."

Bakışları hızla etrafımızda dolaştı. Doğruyu söylüyordum, içerisi geldiğimiz ana göre neredeyse iki katı müşteriyle dolmuştu.

Neyse ki sözümü dinlemek konusunda genel olarak iyiydi. Çantasını alarak ayağa kalktı. Birlikte dışarıya çıkıp sahil tarafına doğru yürümeye başladık. Geldiğimiz ana göre hava gezinti için daha uygundu. Serin yaz rüzgârı üzerimdeki ince, siyah gömleği havalandırıyordu.

Ellerimi ceplerime sokarak derin bir nefes aldım. Anın keyfini çıkarmaya çalıştım çünkü birazdan bozulacaktı.

Arkamızdan vuran sokak lambalarının ışığı onun kısa gölgesini önümüze, benimkiyle yan yana düşürüyordu. Adımlarını hızlandırıp bana biraz daha yaklaştığında hâlâ kısa olan gölgesine bakıp istemsizce gülümsedim. Neden güldüğüme anlam veremeyen gözlerini görmesem de yüzümde dolaştığının farkındaydım.

"Cevap verecek misin? Hayır, ben de konuşmaya çok meraklı değilim. Bunu sen başlattın ve benden bir cevap aldın." Ağzının içinden *saf gibi* diye bir şey geveledi. "Sen de cevap ver ve bitsin."

"Cevabımı aslında merak etmediğini bu kadar belli etmene gerek yok," diyerek ona gözlerimi devirdim. "Her şeyin karşılığını istiyorsun. Cevaba karşılık cevap."

"Öyle," diyerek net bir şekilde başını salladı. "Aşk hayatın eminim anlatmakla bitmez."

Birden adımlarımı durdurdum ve ona yukarıdan, hafif alaycı ama sorgulayan bir bakış attım. "Hani her şeyi bilirdin, Bücürük Komutan?" dedim. Sesimde ince bir sitem yüklüydü. "Bu sorunun cevabını bilmiyor musun gerçekten?"

Ben durunca o da ister istemez yanımda durdu. Sokak lambasının tam altındaydık. Sarı ışık yüzünü olduğu gibi ortaya sererken yutkunduğunu açıkça görebiliyordum.

"Hislerini nereden bilebilirim?" dedi başını eğerek. "Teknoloji henüz o kadar gelişmedi."

İmalı bir gülümsemeyle aramızdaki mesafeyi kapattım. Gölgem üzerine düşerken başını geriye atıp yüzünü olabildiğince yüzüme hizaladı. "Hani hakkımda benim bilmediğin şeyleri bile biliyordun? Demek ki neymiş, o kadar emin konuşmayacakmışsın," dediğimde ifadesi gerildi.

"Ben hiçbir zaman boş konuşmam."

"İspatla." Nazlı çok zeki bir kız olmasına rağmen bazen bana kanıyordu. Onunla iddialaşarak ağzından laf almaya çalıştığımı hiçbir zaman fark edemiyordu.

"Bahsettiğim zaman biz evlendikten sonrası. Elbette öncesini bilemem ama çevrendekilerden çapkın bir adam olduğunu duymuştum. Şimdiye kadar sayısız kız arkadaşın olduğunu bilmek için seni takip etmeme gerek yok. Ama biz evlendikten sonra..."

"Biz evlendikten sonra?"

"Biz evlendikten sonra," diyerek yutkundu. Gözlerini benimkilerden kaçırırken diklenen ifadesi yüzünden silindi. "Biri olmadı. Yani fiziki olarak. Ama belki hoşlandığın biri vardır."

Tam cevap verecekken yavru bir kedinin ciyaklamaya benzer miyavlaması sokağı doldurdu.

Nazlı benden uzaklaşıp etrafına bakınırken sesin nereden geldiğini çoktan biliyordum. "Çöp bidonunun arkasında. Az önce kapağından yere zıpladı."

Bakışlarını *bunu nereden biliyorsun* der gibi yüzümde dolaştırdı. Benim işim buydu. Tüm algılarım onda olsa bile etrafımdaki her şeyin farkında olurdum. Nazlı'nın benden farkı, o bilgisayarında ve siber saldırı sistemlerinde başarılıyken ben fiziki görevlerde iyiydim. Ama bir konudan emindim; ileride çok başarılı bir uzman olacaktı.

Kediyi bulunca önünde diz çöktü. "Ah... Yaralanmış, Yalvaç," dedi neredeyse duygulu bir ses tonuyla. Kedilere karşı bir hassasiyeti vardı. Yurtta kimseyle arkadaşlık etmezken yurdun bahçesindeki kedileri toplayıp odasında baktığını Mine Hoca'dan öğrenmiştim. Kedisi Loki'yi ona hediye ederken de amacım yaşadığı evde yalnızlığını paylaşacak bir arkadaşının olmasıydı. Çünkü onları insanlardan daha çok seviyordu.

"Ciddi bir şey mi? İstersen bir veteriner bulabiliriz."

"Bilmiyorum ki. Patisine bir şey batmış gibi ama karanlıktan tam göremiyorum. Canı yanıyor." Kedi ciyaklamaya devam ediyordu. Onunla birlikte ayağa kalktığında avucum kadar bir tekir olduğunu gördüm. "Çok tatlı."

"Senin bu kedi sevdan," dedim iç geçirerek. Asla garipsemiyordum. Sadece bir görevin ortasında bile olsak, Nazlı yavru bir kedi için o görevi durdurabilirdi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi kediye bakmayı sürdürerek. "Ne yapabilirim? Bana onlar kadar sadık olan şu hayatta bir kardeşin var. Sevilince sadık kalıyor, bırakmıyorlar. İhanet etmiyorlar."

Ya ben diye içimde bir ses yankılandı. Doğru ya, onun için yaptığım her şeyi görev sanıyordu. Ve ben onu söz vermeme rağmen çocukken yalnız bırakmıştım.

Kedinin ezilmiş patisinin üzerine dudaklarını bastırarak öptü. "Balca bana derdi ki *öpünce tüm yaralar iyileşirmiş.*" Kendisiyle dalga geçer gibi güldü. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, "Daha önce deneyecek fırsatım olmamıştı. Umarım işe yarar ama ona yine de bir veteriner bulmalıyız," diye yaptığını açıkladı.

Kız kardeşim çocukken olduğu gibi romantik biriydi. Güzel bir kalbi vardı ve Nazlı'ya hâlâ sadıktı. Onu ölü sanmasına rağmen arkadaşlıklarından hiç vazgeçmemişti. Çocukken ona söylediği bu söz, içimdeki boşluğa dokundu.

Balca, Nazlı'nın babası sandığı adamdan şiddet gördüğünü biliyordu ama arkadaşına verdiği söz yüzünden bunu saklamıştı. Yaralarını kendince sarmaya, iyileştirmeye çalışmıştı. Öte yandan, Nazlı'nın öldüğü gece kız kardeşim değişmişti. Sözünü verdiği sırrın arkadaşlıklarına ihanet olduğunu düşünmüş, her şeyden kendini sorumlu tutmuştu.

Ona doğru biraz daha yaklaştım ve kediyle ilgilenen bakışlarının yüzüme çevrilmesine neden oldum. Sokak lambasının altında ışığa çekilen pervane gibi çenesini kavrayıp yukarıya kaldırışımın kendimce bir açıklaması yoktu. Hareketlerim kontrolümün dışında gibiydi. Belki de Balca'nın burada olsaydı yapacağı şeyi yapıyordum.

Kontrolsüzce ama kararlı bir şekilde eğildim ve dudaklarımı aralayarak kırmızı kadifenin altına sakladığı yara izine bastırdım. Tüm bedeni ani bir titremeye tutulurken, "Ya-Yalvaç," dedi kekeleyerek. "Ne yapıyorsun?"

Dediğim gibi yaptığım şeyin bir açıklaması yoktu. Bunu bilerek yapmıştım. Dudaklarım kırmızı kadifeden çok tenine temas ediyor, içimi görünmez bir şekilde titretiyordu. Kediyi göğsüne çekip ciyaklamasına neden olduğunda teması kopardım. Nefesim tenine değmeye devam edecek kadar aramızda

mesafe bıraktım. "Gün boyu orayı yolmaya devam ettin," diye fısıldadım. İşte yaptığımın tek mantıklı açıklaması buydu. "Eğer bir öpücük yaraları iyileştirebiliyorsa bunu senin için yapmam gerekiyor diye düşündüm."

Onun geçmişine şahit olan tek kişi bendim. *Çocukluğundan bugününe kadar*: Aramızda gerçekleşecek en küçük yakınlaşma hataydı, uygunsuzdu. Hiçbir zaman gerçeğe dönüşmeyecekti. Engeller koysam da her defasında o yüksekçe engelin üstünden atlıyordum. Karşımda da onun durmamı söyleyen bakışlarını buluyordum.

Hızla geri çekildim ve gözlerine bakmadan, "Balca'nın yerine. Öyle düşün," dedim tekdüze bir sesle. Yalanın zamanla acıtan bir yanı vardı. Doğruyu itiraf edemedikçe daha çok canım yanacaktı. "Hadi kediye bir veteriner bulalım." Yüksek engeller sorun değildi ama gözleri bana hatamı hatırlatıyordu. Bendekinin karşılığı yoktu. Her zamanki gibi kaçmak en iyisiydi.

Taş sokakta ilerlemeye başladığımda sessizce beni arkamdan takip etti.

Gölgesi artık benimkiyle yan yana gelemeyecek kadar uzaktaydı. Avuçlarım karıncalanıyor, tenim alev alev yanıyor, sırtımdan büyük bir ihtiyacın rahatsız eden sancısı tırmanıyordu. Onu öpmenin uygunsuz ihtiyacını o kadar uzun zamandır hissediyordum ki. *Kendimden utanacak kadar uzun.*

İşte sonunda kendime engel olamamış, bunu da kardeşimin üzerine atmıştım. Korkaktım. Bu korkaklığın da yaptığım şeyin de bir bedeli olacaktı. Onu tanıyorsam bana eskisinden daha mesafeli davranacaktı.

Dalgın düşüncelerimden benimle yan yana yürümeye başladığını fark ettiğimde çıkabildim. "Ona teşekkür ettiğimi söyle," dedi Nazlı bir fısıltı gibi. Sesi titriyordu. İfadesini görmeyi çok istesem de başımı çevirmedim. "Yani ona bunu elbette söyleyemezsin ama neticede onun abisisin. Bu yaptığını gerçekten onun için yapmışsın gibi kabul edeceğim." Son kelimeyle birlikte yanımdan geçip aramızda mesafe bırakarak daha hızlı yürümeye başladı.

Kastettiğim şey tam olarak buydu. Kendime engel olmalıydım. Ne yazık ki dudaklarımın üzerinde teninin tadı, burnumda kokusu sürüyordu. Hâlâ o anı yaşıyor gibiydim. Onunla evlenmeden önce çapkınlıkta bir namım vardı ve çok fazla kızı öpmüştüm.

Yani haklıydı, aşk hayatım pek masum değildi. Ama ben hayatımda böyle güzel kokan birini öpmemiştim. Böylesine yumuşak bir ten...

Düşündükçe içimi titretiyordu. Bir hastalık gibi vücuduma yayılıyordu. Tek bir kurtuluşum vardı: bir an önce görevi bitirmek ve onu evine bıraktıktan sonra uzun bir süre karşısına çıkmayacak şekilde Çanakkale'ye gitmek. *Ondan kurtulmak kolay olmasa da bunu yapmalısın, Yalvaç.*

9. BÖLÜM

Nazlı

Parmaklarım bu defa kırmızı kadifeyi başka bir nedenle tırmalıyordu. Hareketim canımı yakmaktan çok, düşüncelerimin ağırlığını taşımaya çalışan bir dalgınlık haliydi.

Daldığım yer ise dipsiz bir kuyu gibi önümde açılıyordu. Aklım yüzlerce parçaya bölünmüştü. Uçak yolculuğunu, kalabalık ve gürültülü oturumu, gittiğimiz restoranı ve otel odamızı -şu an tam ortasında durduğum o geniş boşluğu- düşünüyordum.

Yalvaç dakikalardır balkondaydı ve oda servisinden istediği bir şişe votkayı içiyordu. Normalde rakı severdi. Bir hafta önce gemisinde Ali Cihan'la buluştuklarında ona votka içişiyle ilgili takıldığını duymuştum. Dinlemek istememiştim ama bu görevimin bir parçasıydı. Ara ara tüm ajanları kontrol eder, telefonlarına yüklediğim yazılımdan dinlerdim. Elbette hepsi bunun farkındaydı. Ama çoğu zaman onları gölge gibi takip ettiğimi unutuyorlardı.

Şimdi beni asıl düşündüren şey, Yalvaç'a sevmediği bir içkinin dibini gördürecek kadar ağır gelen şeyin ne olduğuydu.

O gün söylediklerini de hatırlıyordum. Bir derdi vardı. Her neyse Ali Cihan bunu biliyordu. Aptal değildim elbette. İkisi imkânsız aşklarından bahsediyordu.

Ve ben... Yalvaç'ın âşık olduğu kişi değildim. Olamazdım. Kim mecbur bırakıldığı kişiyi sevebilirdi ki? Belki de engel olan bendim. Benimle evli olduğu için o kıza kavuşamıyordu.

Boğazımdan tarif edemediğim bir sızı yükseldi. Yutkundum ama geçeceğine daha da yandı, içimi kaplayan o keskin sancı genişleyerek yerleşti. Büyük sürgülü kapının ardındaki balkona baktım. Tırabzanların önünde, sırtı bana dönük halde içmeye devam ediyordu. Omuzlarındaki kasılmadan bile anlıyordum. Onu içmeye iten kızı düşünüyordu.

Bense kocaman odada, kalabalık düşüncelerimin tam ortasında yapayalnızdım. Onu izlemeyi bırakıp arkamı döndüm. "En azından bu kadarına saygın olsun, Nazlı," diye söylendim. *Adamın hayatını mahvettin, en azından yalnız kalmasına izin ver.*

Aslına bakılırsa tek yaptığım buydu. Bir süredir Yalvaç'ın hayatını mahvetmekten korkuyordum. Bazı şeyler çoktan yaşanmıştı ama hâlâ kontrolümde olan kırıntılar vardı ve onlara simsıkı tutunuyordum.

Sessizce, ağır adımlarla banyoya yöneldim. Önceden hazırladığım mavi pijamaları üzerime geçirdim. Saçlarımı normalde uyurken açardım ama bu gece yalnız olmayacağım için gevşek bir topuzla topladım. Her hareketimde oyalanıyor, ona bensiz birkaç nefeslik zaman bırakıyordum.

Nasıl uyuyacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok yorulursam ve dayanamayacak noktaya gelirsem odadaki büyük koltuklardan birine geçebilirdim. Aslında nerede uyuduğumun bir önemi yoktu. Büyük olasılıkla aynı odada olacağımız için uyuyamayacaktım da.

Bir hafta sürecek görev boyunca ilaç kullanımını tamamen bırakmıştım. Öncesinde de yok denecek kadar azaltmıştım ama görev süresince hiç kullanmayacaktım. Gece bir saldırıya uğrama ihtimalini göze alamazdım. Çünkü nasıl uyanacağımı bilmiyordum. Çığlıklarla oteli ayağa kaldırma ihtimalim çok yüksekti. Bu çizdiğimiz profile aykırı olur, şüpheleri üzerimize çekebilirdi.

Tüm gece çalışırım diye düşünüyordum. Yalvaç öğlen bardayken duştan çıkıp oteli hızlıca keşfe koyulmuştum. Amacım uygun noktalara kameralarımı yerleştirmekti. Teşkilatın hazırlığı vardı ama neye ihtiyacım olacağını en iyi ben bilirdim. Adamımızın odasına dinleme cihazı yerleştirmek bunlardan biriydi. Hangi oda olduğunu ele geçirdiğim otel veri sisteminden öğrenmiştim. Gece boyunca takipte olmak hem zihnimi meşgul edecekti hem de işi ne kadar erken çözüp eve dönersek o kadar iyi olacaktı.

Banyodan çıktığımda Yalvaç hâlâ balkondaydı. Yemeğe giderken kasaya kaldırdığım bilgisayarımı almak için dolaba yöneldim. Hemen sonra da odadaki yemek masasına geçip bilgisayarımı açtım. Sistemlerimi çalıştırdıktan sonra kahve köşesinde en sertinden bir kahve hazırladım. Hem yolculuk hem önceki görevler beni tükenme noktasına sürüklemişti. Ama dayanmak zorundaydım.

Genelde gündüz uykularımda teröre pek uğramazdım. İstisnalar elbette olurdu ama bugünkü şansımı çoktan kaybetmiştim. Yarın minicik bir boşluk bulabilirsem en azından gözlerimi ve zihnimi biraz olsun dinlendirebilirdim.

Bilgisayar ekranımı altıya böldüm. İki pencerede Cüneyt Kozcan'ın odasını farklı açılardan görebiliyordum. Diğerlerinde sırasıyla odasının balkonu, onunla bizim katın karşısındaki asansörler ve odamızın önüyle içi vardı.

Tedbirli davrandığım için bu gece otelde herkes rahat uyuyabilirdi. Buna Yalvaç da dahildi. Gerçi o içmeye bu hızla devam ederse tedbire ihtiyacı olmayacaktı.

Cüneyt Kozcan hakkında teşkilatın bildiğinden çok daha fazlasına sahiptim. Yedi kuşak geriye kadar araştırmış, pis işlere nasıl bulaştığını öğrenmiştim. Büyükbabası Bulgaristan göçmeniydi. Görünürde tertemiz bir geçmişi vardı ve tam da bu masum görüntü torununun Azerbaycan hükümetiyle iş yapmasının yolunu açmıştı. Ailenin uzun yıllardır inşaat ve teknoloji alanında olması, büyükbabanın vâris olarak oğlunu değil torununu seçmesi... hepsi Cüneyt'i güç dengelerinde hızla yukarı taşımıştı. Savunma bakanı tarafından projeye katkı sağlaması için bizzat davet edilmesi de bu sebepleydi.

Tüm bunların planlanmış olduğunu anlamamı sağlayan ilk detay, ailenin Bulgar kökenli olmasıydı. Çünkü bilginin ve kodların ilk sızdığı yer Bulgaristan'dı.

Eğer bu gece düşündüğüm gibi giderse bu işi yarına bile bitirebilirdik. Cüneyt'in odasının önündeki kırmızı ışığın yanıp sönmesi ekranda hareketlilik olduğunu gösterdi. Asansör kapıları açıldı ve Cüneyt kolunda sarışın bir kadınla belirdi. Kurguladığım sahnenin tam ortasına... Sadece biraz erken gerçekleşiyordu.

Yemek için dışarıda olduğumuzdan onun da dışarı çıktığını bilmiyordum ama bu durum işimi kolaylaştırmış, daha hızlı harekete geçmemi sağlamıştı. Artık ne daha fazla beklemeye ne de onu odasından çıkarmanın bir yolunu bulmaya gerek vardı.

Yan pencerede açık duran kendi yazılımıma birkaç komut girdim. Bu, otelin oda kapı sistemine gönderdiğim küçük bir erişim iptali güncellemesiydi. Yani kapının kart okuyucusu misafir kartını artık tanımayacaktı. Zihnimde, kilit yerine oturan mandalın çıkardığı o kısa *klik* sesi belirdi. Kapı, şifreyi bir daha açmayacaktı.

Cüneyt, sarışın kızı kapının önünde uzun süre öptükten sonra zorlukla ayrılıp kartını okutmaya çalıştı. Odası bizim bir alt katımızdaydı. Orada da yalnızca iki özel oda vardı ve Cüneyt mahremiyet takıntılı biri olduğundan iki odayı birden tutmuştu.

Kartı birkaç kere denemesine rağmen çalışmayınca yüzündeki şaşkınlığı izleyerek iç geçirdim ve keyifle gülümsedim. Her zaman bir adım öndeydim. Kartı hâlâ üst üste deniyor ama kapı inatla açılmıyordu. Dudaklarını okuyabiliyordum. Teşkilatta verilen eğitimden çok daha fazlasını kameralarla çalışırken öğrenmiştim. Normal biri onlara bakarken bir şey duymuyor olabilirdi ama benim için sessiz bir dil gibiydi. Türkçe küfrediyordu. "Sikeyim böyle işi. Otelini de odasını da..." Dudağımın kenarı istemsizce kıvrıldı. Kahvemden bir yudum alıp tekrar işe döndüm.

Sarışın kadın eliyle diğer odayı işaret ederek bir şeyler söylüyordu. Kameraya yüzü tam dönük olmadığından dudaklarını okumakta zorlansam da ne dediğini elbette anladım. Kafamda ikinci bir *klik* sesi daha yankılandığında Cüneyt diğer kapıya yöneldi. Onun da açılmayacağını bildiğim için kahvemi bu kez daha büyük yudumlayarak damağımda dolaştırdım. "Hımm, dur daha başına neler gelecek?"

Şu an adeta köpürüyordu. Ama sonunda telefonuna sarılmayı akıl edebilmişti. Lobiyi arıyordu. Acaba dedesi onu vâris yaparken ne düşünüyordu?

Açık pencereye başka bir komut gönderdim. Bu kez otelin dahili telefon ağındaki çağrı akışına küçük bir yönlendirme engeli ekledim. Böylece arama sinyali lobi merkezine ulaşmadan kendi içinde dönüp duracaktı. Fiziki görevlerde yeterince iyi olmayabilirdim ama benim silahım tuşlar ve kodlardı. Burada kimse benimle savaşamazdı.

Arama başarısız olduğunda istemsizce sırıttım. Uzun zamandır hiçbir şey beni bu kadar keyiflendirmemişti. Yalvaç, Cüneyt beni tenhaya çekerken saf olduğumu sanıyor olabilirdi ama durum onun tam da düşündüğü gibi değildi. İşimin başındaydım. Kaşla göz arasında telefonuna sistem açığını kullanan küçük bir komut yüklemiştim. Bilişim devlerinden birinin CEO'su olan Cüneyt Kozcan bile bunu fark edemezdi. Ona öyle şeyler yapacaktım ki bu işe kalkıştığına pişman olacaktı.

Üçüncü aşamaya geçmek için parmaklarımı tekrar klavyeye sürükledim. Cüneyt lobiye ulaşamayınca asansörlere yönelmeye hazırdı. Aşağı indiğinde ben de orada olacaktım. Elbette bilgisayarımın başındayken...

Asıl odasındaki dinleme cihazını harekete geçirdim. Bu sıradan bir böcek değildi; gerektiğinde aşırı ısınmasını sağlayarak onu imha edebiliyor, küçük çaplı kıvılcımlar çıkarmasına ve etrafındaki nesnenin yanmasına neden olabiliyordum. Şimdiye kadar işe yaramadığı hiç olmamıştı. Önemli olan doğru noktaya yerleştirmekti. Tek tuşla devreye soktum.

Cihaz hasır bir saksının içindeydi. Alarmın çalışmasını bekleyemeyeceğim için yalnızca birkaç eşyanın tutuşma süresi kadar durdum. Hemen sonra da sistemi manuel olarak tetikledim. Böylece otelin merkezi güvenlik panelindeki yangın bölgesini sadece otuz beşinci kat için geçici olarak etkinleştirmiş oldum. Katın tamamı bir anda sesle ayağa kalktı. Bulunduğum yerden bile yankılanıyordu.

Cüneyt olduğu yerde dondu. "Neler oluyor?" dediğini ve etrafında dönüp durduğunu görebiliyordum. Sanırım yangın anında odalarda hareket sensörü bulunduğunu, hareket algılanmazsa alevin yayılmasını durdurmak için kapıların kilitlendiğini ve söndürme sisteminin devreye girdiğini

bilmiyordu. Damağımı kınar gibi şaklatırım. İnsan kaldığı otelin yangın sistemini araştırmaz mıydı?

Kahvemin dibindeki son yudumu içip bardağı kenara koydum. O anda Yalvaç'ı fark ettim. Balkon kapısının önünde durmuş bana bakıyordu. Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyordum çünkü işime fazla odaklıydım.

"Neler karıştırıyorsun?" diye sordu. Birleştirdiği işaret ve ortaparmağını silahın namlusu gibi yüzüme doğru sallıyordu. Birinin işini bitirmek üzere olduğumu anlamıştı.

Sandalyeme yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Senin aksine çalışıyorum."

"O yüzden keyiflisin yani? Cüneyt'le mi uğraşıyorsun?" dedi dudağının kenarını alaycı bir şekilde kıvırarak. İlk sorusunu es geçip sadece başımı sallayınca, "Anlamalıydım," diye söylendi. "Normalde erken davrandığın için engel olurdum ama hiç uğraşmak istemiyorum. Dinleyecek gibi de durmuyorsun." Bana ve bilgisayarıma kısa bir bakış attı. "Uyumayacak mısın? Geç oldu. Yarın devam edersin."

Başımı iki yana salladım. Sarhoş gibi görünmüyordu ama gözleri hafif baygın bakıyordu. Bakışları tekrar yüzüme geldiğinde gereğinden uzun kaldı.

"Sen uyu," dedim gözlerimi onunkilerden kaçırıp bilgisayarıma indirirken. Parmaklarım klavyeye her an devam edecekmişim gibi indi ama o hâlâ dikkatle yüzümü izlediğinden hem bakışlarım hem hareketlerim boşluğa düşüyordu. "Daha doğrusu sız," diye homurdandım. Gerçekten bir yerde sızıp kalsa iyi olurdu. Ben de sonunda işime odaklanabilirdim. "Ben bu işi yarına kadar bitirip evime döneceğim."

Kaşlarının arası tek ve derin bir çizgiye dönüşürken onu izledim. Bakışları gözlerimde bir şey arıyormuş gibi kısa bir an duraksadı. Acaba beni mi suçluyordu? Gerçekten âşık olduğu biri var mıydı? Kameradan insanların mimiklerini, jestlerini ve dudak hareketlerini okumakta ustaydım ama konu Yalvaç olunca bütün bu yeteneklerim bir anda körleşiyordu.

"Anlıyorum," diyerek ellerini ceplerine soktu ve bana doğru bir adım attı. Bir şey daha söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı fakat hemen sonra vazgeçip yanımdan geçerek banyoya yöneldi. Neden bilmiyordum ama hayal kırıklığı yaşadığını hissediyordum. Ondan kurtulmak için acele ettiğimi düşünmüyorsa ben de hiçbir şey bilmiyordum. Sorun değildi çünkü içten içe zaten amacım buydu.

Onu daha fazla düşünmemek için ekrana döndüm. Bu kısa kesinti otuz beşinci katta olup biteni gözden kaçırmama neden olmuştu. Ne Cüneyt

Kozcan ne de yanında getirdiği sarışın kadın ekranda görünüyordu. Görüntülerden birini lobiye yönlendirdim. Orada da değillerdi ama birazdan geleceklerini biliyordum.

İçeriden akan suyun sesi odaya dolarken gözüm bir anlığına açık banyo kapısına kaydı. Yalvaç duş alıyordu! Kapıyı kapatmamak da ne demekti? Olduğum yerden içerisi görünmüyordu ama bu kadar rahat davranması sinir tellerimi geriyordu.

Dudağımın kenarını ısırdım ve boynumu esnettim. Onunla hiç kavga edebilecek durumda değildim. Gerçekten bir an önce şu işi bitirip buradan gitsem iyi olacaktı. Öncekine göre daha gergin bir şekilde monitöre tekrar döndüm.

Tam da o sırada Cüneyt Kozcan tek başına lobiye indi. Sarışın kadın yanında değildi. Kim bilir misafirlerden kimin karısıydı? Dilimi şaklatarak ekrandaki Cüneyt'i yakınlaştırdım. Resepsiyonistin üzerine adeta fırtına gibi yürüyordu. Dudaklarını okuduğumda *odamda yangın çıktı, nasıl otel bu, nasıl hizmet veriyorsunuz, ben odada bile değildim* diye söyleniyordu. Burnumdan güldüm. Hizmeti onlar değil, ben veriyordum. Üstelik bu daha ısınma turuydu. Memnun kalacağı dakikalar henüz başlamıştı.

Resepsiyonist, Cüneyt'e yüzünde bomboş bir ifadeyle bakıyordu. Çünkü ona bu yönde hiçbir bilgi ulaşmamıştı. Sistemlerine çoktan sızmıştım. Önündeki ekrana düşen her veri artık bana aitti. Zaten ortada gerçek bir yangın yoktu. Sadece küçük bir tutuşmanın yarattığı dikkat dağıtıcı sesler vardı.

Odaya teknik ekip gelmediği sürece kapının açılmasına izin vermeyecektim. Onlar üst kata ulaşana kadar ben çoktan bilgisayarını ele geçirip takip modülünü yerleştirmiş olurdum. Oturumdan önce odasına girdiğimde bilgisayarını inceleme fırsatı bulmuştum. Cihazdaki bir dosyada daha önce karşılaşmadığım kadar karmaşık bir güvenlik kalkanı vardı. Merkez bankası kasası olsaydı bu derece bir koruma sağlanırdı.

Bu tür bir koruma doğrudan kırılmazdı. Açabilmem için üzerinde çalışmam ya da dosyaya girerken onu izlemem gerekiyordu. Bu yüzden şimdi işe koyulmalıydım.

Önce asansörlerin erişimini kilitleyecektim, ardından kendi kurduklarım hariç koridor kameralarını devre dışı bırakacaktım. Böylece bana gereken operasyon süresini de gizliliği de elde etmiş olacaktım. Komutları tek tek yerine getirirken duşun kapısından odaya buharla karışan keskin nane kokusu sızıyordu. Dikkatimi gereksiz yere dağıtacak kadar belirgindi. Kapının aralık kalmasına bir kez daha sinir oldum. Bunu özellikle yapmış

olabilir miydi? Düşününce *varlığımdan rahatsız oluyorsan biraz daha ol* der gibi hissettiriyordu.

Oflayarak zihnimi tekrar işime odakladım. Sandalyeden kalkıp odanın dolabına gömülü kasaya yöneldim. Yanımda getirdiğim operasyon ekipmanlarının çoğu buradaydı. Elimi panelin üzerine yerleştirip kısa bir süre bekledim. Kilit dizisi parmak izimi tanıdığında kapak hafif bir klik sesiyle çözüldü. Vakit kaybetmeden casus yazılım modülünün yüklü olduğu taşıyıcıyı aldım.

Lobide Yalvaç için ayrı, benim için ayrı oda kartı verilmişti. Kendi kartımı otel sistemine girdikten sonra Cüneyt'in odasını açacak şekilde dönüştürmüştüm. Kartı şu ana kadar burada saklıyordum. Onu alıp arka cebime yerleştirdim.

Yalvaç muhtemelen uslu uslu odada kalacağımı ve bilgisayardan çalışacağımı sanıyordu. Bu yüzden gidişimden haberi olmaması iyi olmuştu. Bir süreliğine duraksayarak duştan gelen su sesini dinledim. Sabitti ve Yalvaç en az beş dakika daha orada kalacak gibiydi. Bu benim için fazlasıyla yeterliydi.

Odanın kapısını sessizce açıp yine aynı sessizlikle kapattım. Koridora çıkar çıkmaz koşmaya başladım. Cüneyt'in aptal biri olmadığını biliyordum. Sonrasında bir şeylerin yolunda gitmediğini elbette anlayacaktı. Zaten istediğim de buydu. O dosyayı kendi elleriyle açmasını istiyordum.

Bu yüzden mavi pijamalarımla, yüzümü bile gizlemeden onun odasına gitmem aptallık sayılmazdı. Çünkü bu otelde şu an itibarıyla her şey benim kontrolümdeydi. İstesem tüm odaları kilitler, misafirleri bulundukları yerde tutar, koridorlarda kameraların önünde gülümseyerek dolaşabilirdim. Ne de olsa kameralar da benim elimdeydi.

Otuz beşinci katın merdivenlerini inmek yalnızca on beş saniyemi aldı. Geriye kalan dört dakika kırk beş saniye için daha hızlı olmam gerekiyordu. Cüneyt'in odasına ulaştığımda arka cebimdeki kart ilk denemede kapıyı sorunsuz şekilde açtı.

Diğer ajanların işi bana göre her zaman daha kolaydı. Görev sırasında çoğu zaman kendi gözlerini bile kullanmalarına gerek kalmazdı. Ben ve benim gibi beyaz şapka siber güvenlik uzmanları sayesinde karanlıkta bile iz bulmakta zorlanmazlardı.

Benim tek avantajım, herkesin gözü olurken nereye bakacağını iyi bilmekti. Bu yüzden Cüneyt'in odasında neredeyse hiç zorlanmadan bilgisayarını sakladığı yeri buldum. Odalarımız birebir aynıydı. Aynı lüks, aynı konfor ve genişlik... Kasanın durduğu dolap bile aynıydı. Elbette benim gibi bilgisayarını orada tutacaktı.

Bilgisayarı alıp yatağın beyaz çarşaflarının üzerine bıraktım ve yanına bağdaş kurarak oturdum. Elimdeki taşıyıcıyı çok amaçlı kullandığımdan içinde aynı zamanda bir şifre kırıcı modülü de barındırıyordu. Bilgisayarı açmak için onu kullandım.

Odada daha önce yaktığım hasır sepetin plastik yanığına benzeyen ağır kokusu hâlâ duruyordu. Tavandaki yangın söndürme başlıklarının devreye girmesiyle odanın bazı bölgeleri ıslanmış, yanık kokusu nemle birleşip daha keskin bir hale gelmişti. Nefesimi tutmaya çalıştım.

Yanık kokusundan nefret ederdim. Bu da başka bir travmaydı. Geçmişin izlerini silmenin hatırasını saklasa da o anı ve öncesini hatırlatan hiçbir şeyi istemiyordum.

Neredeyse dört dakikalık sürede bilgisayara takip yazılımını başarıyla yerleştirdim. Şu dakikadan sonra Cüneyt bilgisayarında ne yaparsa yapsın görebilecektim. Modülün yapılandırması bana ait olduğundan sistemde kolay bulunamayacak şekilde görünmez bir kılıfa gizlemiştim. Cüneyt bilgisayarını açtığında birinin burada çalıştığını anlamayacaktı.

Her şeyin yolunda gittiğini, modülün doğru çalışıp çalışmadığını test ettikten sonra bilgisayarı kapattım ve aldığım yere -dolabın içine- geri bıraktım. Yatağı biri hiç oturmamış gibi düzelttim. Hemen sonra da yanık saksının içindeki dinleme cihazının kalıntılarını topladım. Beni öğrenene kadar epey zaman geçerdi ve ben onu enselemiş olurdum ama yine de arkamda alenen iz bırakmayı sevmiyordum.

Odadan geldiğim gibi çıkarken koridordan mekanik bir makaranın uğultulu sarılma sesi geliyordu. *Kahretsin!* Galiba bunun ne olduğunu biliyordum. Kapıyı sessizce çekip çıktım. Asansörler yeniden devreye girmişti. Kabin yirmi üçüncü kattaydı ve hızlı bir şekilde yukarı ilerliyordu.

Kameradan kontrol etme şansım olmadığından sadece tahmin yürütebilirdim. Teknik ekip sandığımdan hızlı gelmişti ve manuel olarak asansörleri devreye sokmuştu.

Bir anlığına duraksadım. Hızlanmış nabzım kulağımın içini dolduruyordu. Planın bu kısmında beni gizleyen kör kameralara ve hemen açılmayacak oda kart sistemine güveniyordum. Ben odaya girene kadar onlar kapıda oyalanıyor olurdu. Asansörün katlar arası geçiş hızı düşünülürse bu kata gelişi için kalan süre on saniye olmalıydı.

Zihnimi düşüncelerden çekip kurtardım. Niye duruyordum? Koşmalıydım!

Merdiven boşluğuna ulaşmam üç saniyemi aldı. Nabzım hızlanırken zihnim son yedi saniyeyi sayıyor, basamakları hızla tırmanan adımlarım

birbirine karışmamak için zorlanıyordu. Panik atak falan mı geçiriyordum? Bir anda bana ne olmuştu?

Bir basamak daha tırmanıp bedenimde yükselen gerilimden dolayı belirginleşmiş gözlerimi üst kata diktiğimde merdivenlerde bir gölge belirdi. Islak saç uçlarından damlayan su taneleri beton zemine tek tek düşüyordu. Üst bedeni sudan parlıyor, nefesini henüz toplama fırsatı bulamamış gibi göğsü ritmik şekilde inip kalkıyordu. Üzerinde tişört yoktu; sadece hızlıca geçirilmiş bir pantolonla basamaklarda duruyordu.

Yalvaç'ın gözleri beni bulduğunda yüzündeki ifadeyi okumak zor değildi. Endişe, kontrol, bir şeylerin ters gittiğini sezmiş bir adamın içgüdüsel alarmı... "Nazlı?" dediğinde sesindeki çatlamayı duymamak mümkün değildi.

Bir şey söylememe fırsat vermeden önündeki basamakları inip kolumdan sertçe yakaladı. Parmaklarının baskısını tenimde hissederken zaman yokmuş gibi basamakları hızla çıkardı. Nefesimi toparlamaya fırsat bulamamışken çoktan üst kataydık.

Çekişine karşı koyamıyordum. Sessizlik içinde, koşar adım beni odaya soktu. Kapıyı ardımızdan kapatırken neredeyse duvara titreşim verdi. Tam o sırada alt katta asansörün kapısının açıldığına emindim. Gözlerimi kapatıp duymamış olmalarını umdum.

Göğüskafesim hâlâ hızla inip kalkıyordu ama yüzümde olabildiğince düz ve dik bir ifade bırakmaya çalıştım. Sanki az önce merdivenlerde ölümle yarışmamışım gibi... Cüneyt'e yakalansaydım bir şeyi ispat edemeden beni otelde esir alırdı. Sonrasını tahmin bile etmek istemiyordum. Adam çok güçlüydü. Ama şu anki aklım olsa dönüp yine aynı şeyi yapacağım için asla pişman değildim.

Yalvaç sinirle odanın loş ışığında bana döndü. Fısıltılı bir bağırışla, "Nazlı," dedi bir kez daha. "Sen kafayı mı yedin?" Sesi mümkün olduğunca kısık olsa da bir o kadar öfkeliydi. Etkisi keskin bir bıçak gibi havayı yarmıştı. Öte yandan, yüzümde dolaşan kehribar bakışlarında panik dalgasını görebiliyordum. "Habersiz, tek başına aksiyona giriyorsun. Asansörleri kilitlemişsin. Kameraları kapatmışsın. Odanın kart sistemini manipüle etmişsin. Bunların hiçbirini bana söylemeden nasıl yapabildin?" Sertçe nefes aldı. Sanki sinirini kemiklerinden çekiyordu. "Cüneyt odasına girdiğini anlamayacak mı sanıyorsun? Zamanında duştan çıkmasam ne olduğunu fark etmeyecektim. Yokluğunda bu oteli yıkayım mı istiyordun, Nazlı? Sana bir şey oldu sanayım, o Cüneyt'i yakayım mı istiyordun? Sen artık çizgiyi aştın!"

Dudaklarım kıpırdadı, kalbim göğsümde çarpmaya devam ederken sesim beni bile ürküten bir sakinlikte çıktı. "Sorun çıkmadı. Yapmam gerekeni yaptım."

Yalvaç'ın kaşları öfkeyle çatıldı. "Yapman gerekeni mi?"

"Savunma bakanının planına göre gecelere akıp sahte gülücükler dağıtamazdım. Davetlere katılıp sahte bilişim şirketimden bahsedemezdim. Cüneyt her şeyi bilgisayarında saklıyorken bunca oyuna ne gerek vardı? Bilgiyi oradan alacağım ve buradan çok daha erken gideceğiz. Hepsi bu."

Yalvaç'ın ifadesi irkildi. Söylediklerim onu haddinden fazla şaşırtmışa benziyordu. Cesaretimi delice bulduğuna emindim. "Sen aptal mısın?"

Sözlerine karşılık gözlerimi bile kırpmadım. Çünkü ben doğru olanı yapmıştım.

"O odanın kilit protokolüyle oynayıp kameraları kör ettiğini kimse anlamayacak mı sandın? O bilgisayara biri dokunduğunda sistem kayıtları çığlık atacak. Bunu ben bile biliyorum. Ve sen bana söylemedin. Ben..." Çenesindeki kas belirgin şekilde gerildi. "Sana bir şey olsaydı ne yapacaktım?"

Sözlerindeki çıplak gerçek, içimdeki tüm savunmayı bir anda durdurdu. Göğsümde sert bir ağırlık hissettim, nefesim kesilecekmiş gibi oldu. Gözlerim irileşirken onun da aynı anda afalladığını gördüm. Dudaklarımı araladım ama ağzımdan çıkan sesler birbiriyle çarpışan birkaç bozuk heceden ibaretti. Aklımı toparlamam ve onun endişesine kayıtsız kalmam, sandığımdan çok daha uzun sürdü. İçimde yükselen sıcaklık ise şaşkınlıktan değil, öfkenin yavaş yavaş zihnimi ele geçirmesindendi.

"Benim bir bilişim dehası olduğumu unutuyorsun! Sence arkada iz bırakır mıyım? Kendi yazılımımı kullandım, onu çok iyi sakladım ve arkamda iz bırakmadım. Kimsenin bulması mümkün değil. Anlaşılan beni fazla çocuk görüyorsun! *Sen yaparsın, çalışkansın, çok başarılısın* demelerin tamamen numara. Asıl bakış açını şimdi ortaya çıkarıyorsun. İstersen başkana beni rapor et. Umurumda değil, Yalvaç. Ben işimi yapıyordum. Cüneyt'e çoktan gününü gösterdim."

Sözlerim bittiği anda Yalvaç bana doğru bir adım attı. Aramızdaki mesafe ikinci bir nefese izin vermeyecek kadar kapandı.

Bakışlarındaki öfke ilk darbeyi vuruyordu ama ardında saklanmış başka bir şey vardı: panik, kontrol kaybı ve tek kelime söyleneden bile belli olan bir sahiplenme dürtüsü. "Seni rapor etmeyeceğim," dedi. Sesindeki soğuk netlik boğazımdan geçen havayı kesti. "Buraya gelişini ben onayladım. Cezanı da ben vereceğim. Ama önce burada hangi sıfatla bulunduğunu sana hatırlatacağım."

Onu dinlerken dudağımın kenarı alayla kıvrıldı. Bakışları oraya inerken, "Sen klavyende tuşlarınla savaşmaya devam edeceksin, Nazlı," dedi. Her bir sözcüğün üstüne basa basa konuşuyordu. "Bu işi bana bırakacaksın. Neymiş... Cüneyt'e gününü göstermiş. Akıllı ol. Benim de aklımı bana bırak. Ben senin amirinim. Sen, ben ne dersem dinlemek zorundasın. Atacağın adımı da bana rapor etmelisin..."

Benim de aklımı bana bırak... Sonrasında söylediği hiçbir şeyi tam olarak dinlemiş değildim. Sadece bu cümleye takılmıştım. Aklının bende olduğunu hiç sanmıyordum. Yalvaç çocukluğumdan bu yana beni bir sorumluluk gibi görüyordu. Asıl canımı sıkan buydu. Ben onun kardeşinden ona bir emanet değildim. Aklındaki de ben değildim. Baktığım yerden sadece bir engeldim. Saatler önce boynumu öptüğünde bile bunu düşünmüştüm. Balca için bana iyi hissettirmeyi bırakmalıydı. En azından böyle yaparak kalbimi kırdığını anlamalıydı.

Dudağımdaki kıvrım derinleşirken bakışlarım garip bir şekilde buğulandı. Görüşüm netliğini yitiriyordu. Ne yani ağlayacak mıydım, gözlerim mi doluyordu? Buna asla izin veremezdim. Başımı iki yana sertçe salladım.

"Boş versene, Yalvaç," diyebildim. Söylediğim şey anın içinde anlamsız bir tınıyla yankılanmış, onu da afallatarak duraksatmıştı. Bakışlarımı gözlerine çıkardım. "Konuşmak yersiz. Ne sen beni anlıyorsun ne de ben şu an bana bu kadar öfkeli olmanı anlıyorum. Yaptığım şeyi kendimi kurtarmak olarak gördüğüne eminim. Senden kurtulmak için acele ettiğimi düşünüyorsun. Haklısın da. Ama sebep yalnızca bu değil. Ben seni de kendimden kurtarıyorum."

Döndüm ve ondan uzaklaşmak için balkona yöneldim. Ancak birkaç adım atmışken beni kolumdan yakalayıp durdurdu. Sonra da kendine döndürüp, "Dur bakalım," dedi. "Yüksekliği aklından çıkarıyorsun! Ayrıca ne oluyor, Nazlı? O da ne demek?"

"Ne mi demek?" dedim titreyen sesimle. Allah kahretsin! Ağlamamak için çok savaşmıştım ama yeniliyordum. Kontrol duvarlarım ilk defa bu kadar işe yaramıyordu. "Balkonda neden içiyordun, Yalvaç! Seni üzen ne?" diye sordum birden. Asla planladığım ya da söylemeyi düşündüğüm şey değildi. Birkaç saniye öncesinde konuştuğumuz şeyle de alakası yoktu.

Nemli gözlerime belirginleşen gözlerini dikti. Başı hafifçe yana eğilirken, "Ne alaka?" diye sordu. "Ağlayacak mısın sen?"

Kolumu elinden çekip kurtardım. Olabildiğince soğuk tuttuğum bir tebessümle, "Saçmalama, ne ağlaması? Gerginlikten," diyebildim. "Benimleyken ne yaptığını önemsiyor gibi görünmek istemem. Ama tüm gün benimle ilgili laf sokup durdun. Belli ki sorun ben değilim. Sen benimle olmaktan

rahatsızsın. O yüzden bu kadar üstüme geliyorsun, değil mi? Neticede ben de görev için uğraşıyorum."

"Ben senden rahatsız falan olmuyorum. O yüzden mi balkonda takıldığımı düşünüyorsun?"

Bir adım geri çekilip ondan uzaklaştım. Kontrolü tekrar elime almak zorundaydım. "Hiçbir şey düşünmek istemiyorum, Yalvaç. Sadece bu zıkkım görevi bitirip bir an önce gitmek istiyorum. Tamam mı?"

Sona doğru yükselen sesimle kaşını kaldırınca bir adım daha geri çekildim. "Ve," dedim gözlerimi iyice anlasın diye gözlerine sabitleyerek. Kehribarları her zamankinden çok daha açık renk görünüyordu. Bir bal kavanozundan ışık geçiyor gibiydi. "Beni Balca için bile olsa öpme! Yaklaşma, temas kurma! Başkanın dediğini hatırla. Aramızda bağ oluşması yasak!"

Başını o kadar hızlı salladı ki dudaklarının kenarındaki imalı kıvrılmayı zorlukla fark ettim. Yine hayal kırıklığı yaşıyormuş gibi hissediyordum. Benimle ilgili neden hayal kırıklığı yaşasındı ki? Ben onu hayal kırıklığına uğratıyor olabilirdim ama şu an yaptığım şeyi onun için yapıyordum. Yutkunarak bir adım daha geri çekildim. Kalçam yemek masasına çarptı. "Gidip üstünü giysen iyi olur. Ben de böylelikle çalışabilirim."

Önümde yarı çıplak durduğunun en başından beri farkındaydım.

Gözlerim kaçınılmaz bir içgüdüyle göğsüne kaydı. Dakikalar önce banyo kapısını nasıl açık bıraktığını, damlayan suların saçlarından merdivene nasıl düştüğünü, o an nefesimi neden tutmaya çalıştığımı hatırladım. İçimde yıllardır üstünü betonla kapattığımı sandığım bir bölgede ince bir çatlak açıldı.

"Nazlı," dedi içini çekerek. Gerçekten hâlâ bana açıklama mı yapmaya çalışıyordu?

"Yalvaç." Sesim öfke ve utancın birbirine karıştığı keskin bir çizgideydi. Olduğum yerde ona köpürürken bakışlarım vücudunu nasıl süzebilirdi? Gözlerimi onunkilere çıkardım.

O an bakışlarımın altındaki niyeti fark ettiğini anladım. Nefes alamıyor, bir anlığına neye kızacağını bilemiyor gibiydi. Kontrolünü tekrar eline aldığını çenesindeki anlık gerilmeden okuyabiliyordum. "Bilgisayarını kontrol et," dedi ekranı işaret ederek. "Yediğin haltı ne kadar düzgün temizlediğini görmek istiyorum." Bakışlarını kaçırdı. Sanki çıplaklığıyla ortaya saçılmış bir şeyleri toparlamaya çalışıyordu. "Ben de giyinip geliyorum."

Cümleyi bitirir bitirmez arkasını döndü ve banyoya doğru yürüdü. Kapıyı kapattığında odanın içindeki hava bir anlığına boşaldı, geriye yalnızca kalbimin göğsümde yankılanan sesi kaldı. O andan sonra ben de neye kızdığımı, neyi sakladığımı, neyi bastırdığımı artık bilmiyordum.

10. BÖLÜM

Yalvaç

2017 - Çanakkale

Yol soğuk camın ardında hızla akıp giderken gecenin karanlığı yol kenarındaki ışıkları uzun, bulanık şeritlere dönüştürüyordu. Yıldızlar inanılmayacak kadar parlaktı ve pencereye göz alıcı yansımalar bırakıyordu. Nazlı ise o ışıklara değil, camın ötesindeki koyu boşluğa bakıyordu. Bakışları dışarıda, zihni geçmişin odalarından birinde kilitliydi.

Az önce hafızası onu daha eski bir karanlığa taşımıştı. Ferdi'nin onu kaldıkları evin loş odasına defalarca kilitlediği gecelerden birine... Sabaha yalnızca birkaç saat kalmıştı ve görünen o ki o gün de okula gidemeyecekti. Anı o kadar canlıydı ki kemiklerine işleyen o uyuşuk acıyı, yalnızlığın taş gibi içine oturuşunu, ruhuna sinen keskin korkuyu bugün bile hissedebiliyordu. Bu şehirde olmak bedenini buzdan daha soğuk kılıyor, içini ise harlı bir ateşin gölgesinde yanıyormuş gibi yakıyordu.

Çanakkale'ye yıllar sonra ilk kez geliyordu. Otogardan çıktıktan sonra dolmuşa binmişti. Şimdi o dolmuşta kendisinden ve şoförden başka kimse yoktu. Adam son seferini yaptığından Nazlı'nın varlığını önemsemiyor, radyosundan günün yorgunluğunu sırtından atacağını sandığı bir şarkıyı dinliyordu.

O şarkıdan bir cümle, farkında bile olmadan Nazlı'nın diline dolandı. *"Ben ölürsem akşamüstü ölürüm."* Sözü birkaç kez tekrarladı. Dirseğini dizine yaslayıp öne eğildi, yanağını avucunun içine yerleştirerek gözlerini sıkıca yumdu. Hem şimdiden hem çocukluğundan, iki ayrı karanlıktan aynı anda kaçmaya çalışıyordu.

Dün teşkilatın yurdundan ve eğitim kurumlarından mezun olmuştu. Mezuniyetler insanı mutlu ederdi ama Nazlı içinde buna dair en küçük bir kıpırtı hissetmiyordu. Çünkü bugün geldiği noktada ne ismi kendine aitti ne de yaşı. Hayatı dışarıdan düzenli görünen ama içi tamamen boşlukla oyulmuş süslü bir vazo gibiydi. Her yanı yalanla sıvanmıştı.

Gözlerini buğulandıran o sıcak damla yanağından süzülüp avucuna düştüğünde nefesinin kesildiğini sandı. Göğsüne görünmez bir ağırlık otururken nefes almak bile iradesinin dışında kalıyordu.

---

* Ataol Behramoğlu'ya ait şiiri Edip Akbayram'ın şarkı olarak seslendirdiği eserdir.

Dün Yalvaç, başkanın önünde onunla evlenmek istediğini söylemişti. Nazlı onun bunu isteyerek yapmadığını biliyordu. Kendi hayatı bile elinden alınmışken bir başkasının da aynı zorunluluğa itilmesini istemiyordu. Öte yandan bu teklif hem başkanı hem teşkilatı hem de yurt müdiresi Mine Hoca'yı memnun etmişti. Kimse dönüp ona, *bunu istiyor musun* diye sormamıştı.

Şimdi bir dolmuşun en arka koltuğunda, Çanakkale'nin ona huzurdan çok ürperti veren sokaklarına bakmasının tek nedeni, her şeye bir son vermek isteyişiydi.

Radyodaki şarkının sesi kısılıp da şoförün, "Kepez'di değil mi, hanım kızım?" diye sormasıyla dalgınlığından sıyrıldı.

"Doğru, amca. Geldiysek ben ineyim."

Şoför dolmuşu çeşmeli dönemece varmadan hafif bir frenle durdurdu. "En iyi yer burası. Ben sola döneceğim."

Nazlı başını usulca sallayıp yanındaki küçük sırt çantasını aldı. "Hayırlı geceler," diyerek indi. Daha o ilk adımda, limandan yükselen tuzlu ve serin koku ciğerlerine doldu. Yıllar geçmiş olsa da bu kokuyu hiç unutmamıştı. Erguvana saklanmış deniz tuzu, yaz çiçekleri, dalgaların karanlıkta hafifçe çarpan sesi, martıların geceye aldırmadan gökyüzünü sarması...

Taş çeşme görüş alanına girdiğinde parmakları sırt çantasının sapına daha sıkı kenetlendi. Hafızasının en karanlık odalarından biri daha açılmıştı. Okuldan eve geç geldiği o günü hatırladı. Öldürüldüğü günü... Balca'nın yıllarca kendini suçladığı günü. Oysa Nazlı daha doğduğu gün ölmüştü. Bu topraklarda aslı olmayan bir mezara gömülmüştü.

Buraya gelirken en çok Balca'yla karşılaşmaktan korkmuştu. Ne yapacağını, nasıl davranacağını, kaçıp kaçamayacağını defalarca düşünmüş ama sonunda kaçmanın artık bir seçenek olmadığını anlamıştı. Eğer kader onları bir kez daha karşı karşıya getirirse Balca'yı bir daha asla bırakmamaya kararlıydı. Yıllardır arkadaşını düşünmediği tek bir an bile olmamıştı. Yurtta defalarca Mine Hoca'dan onu araştırmasını istemiş ama her defasında reddedilmişti.

Sonunda saha görevleri almaya başladığı bu yıl, Balca'ya en azından uzaktan bakabilmişti. Mezuniyetten sonra hangi teşkilata bağlanacağı, hangi başkana atanacağı belliydi. Yekta Başkan ne kadar aksini söylese de Yalvaç'ın ortaya attığı evlilik hamlesi nedeniyle bir teşkilata yerleşmesi neredeyse kesindi. Asıl sorun şuydu; Nazlı o evliliği istemiyor, böylece kendini bir çıkmazın tam ortasında buluyordu.

Bir ay önce Akın Dürel'le tanışınca ona Balca'yı araştırmasını rica etmişti. Öğrendikleri başka bir yıkım gibiydi. Balca, arkadaşını unutmamıştı. Her

doğum gününde mezar sandığı toprak yığınına gidip ağlıyor, beyaz laleler bırakıyordu. Akın'ın gösterdiği fotoğraflara baktığında kendini tutmakta zorlanmıştı.

Balca'nın tüm hayatı arkadaşının mezarı sandığı o boşluğun çevresinde şekillenmişti. Tıp fakültesine kabul edildiğini ve Ankara'da okuduğunu öğrendiğinde, Nazlı bunun Balca'ya ait olmayan bir kader olduğunu düşünmüştü. O resim yapmayı severdi, babasının seramik dükkânında zaman geçirmekten hoşlanır, bir gün babası gibi bir mesleğe sahip olacağını söylerdi.

Tüm bunlar onu derinden üzerken bir gün teşkilata girmeyi başarırsa hayatını, Balca'nın hayatını güzelleştirmek için yaşamaya karar vermişti.

Nefes alarak çeşmeye doğru yürüdü. İçindeki eski korku sinsice yükseliyor, bacaklarını ağırlaştırıyordu.

Köşeyi dönmesiyle bütün çocukluğu önüne serildi. Tam karşıda, karanlığa gömülmüş evi sandığı tek katlı bina duruyordu. Evin yakınında ışık olmasa da kapılarının önündeki badem ağacının hâlâ aynı olduğunu görebiliyordu. Dallarının gölgeleri bir dev gibi yere yayılıyor, yaprakları rüzgârla hışırdarken o evde geçirdiği geceleri, odasına dolan uğultuyu anımsatıyordu.

Bakışları kendi evinden Balcaların evine kaydı.

Orası daha aydınlıktı. Sokak lambasının sarı ışığı kapının önüne titrek bir gölge bırakıyordu. Görüşü bir kez daha buğulanınca altdudağı titredi. Bütün kontrolü kaybetmek üzereymiş gibi hissetti.

Saatin geç olması iyi bir şeydi. Herkes uyuyordu, birazdan yapacağı şeyi kimse görmeyecekti.

İnce kumaştan siyah ceketinin kapüşonunu başına geçirdi. Yüzünü gölgede bırakacak şekilde yanlarını iyice kapattı. Sonra sessiz adımlarla sokağın içine doğru yürümeye başladı. Çocukluğunun ona bıraktığı bütün izler tek tek canlanırken buraya ait tek iyi şey Balca'ydı. Ona yaptığı kötülüğü asla unutmayacaktı.

Bugün burada olmasının tek nedeni oydu. Abisini de ondan almayacaktı. Kalbi derin bir kuyunun duvarlarına çarpa çarpa ilerleyen bir taş gibi ağırlaştı. Evin önünden geçip arka tarafa yöneldiğinde nefesinin ritmi bozuldu. Yanık kokusu alıyordu. Hem de oldukça yoğun bir şekilde. Arka bahçeye ulaştığında bir anlığına nefesi tamamen kesildi.

Topraktaki kuru dallar ve eski tahta yığınları çoktan tutuşmuştu. Çıtırdayarak yükselen alevler, karanlığın içinden geçip kızıl bir tül gibi kıvrılarak gökyüzüne uzanıyordu. Nazlı olduğu yerde kaldı. Bu onun planıydı. Kendi geçmişini, kendi elleriyle yakacaktı ama biri ondan önce davranmıştı.

Gözleri istemsizce büyüdü. Alevlerin yansıması arasında bir siluet belirdi. Kalbinin atışı kaburgalarını zorlarken Yalvaç artık net bir şekilde önündeydi.

Yüzünde sanki onu bekliyormuşçasına, geleceğini biliyormuşçasına sarsılmaz bir ifade duruyordu.

"Burada olmamalıydın," dediğinde genç kız savsak birkaç adımla geri çekildi. Ayağı tam o sırada bir tahta parçasına takıldı. Yalvaç tek bir adımla ona yaklaştı ve Nazlı'yı parmaklarından yakaladı. Onu ateşin kıvılcım saçmaya başladığı dumanlı sıcaklıktan uzaklaştırdı. Dokunuşu aceleci, sert ve korumacıydı. Ancak aynı zamanda Nazlı'ya çok öfkeliydi.

Mine Hoca'nın saatler önce ona anlattıklarını bir bir söylemeye başladı. "Not bırakmışsın, Nazlı. Gidiyorum, geçmişi yakacağım demişsin. Bana ne olacağını bilmiyorum ama geçmişi geride bırakmanın zamanı geldi demişsin. Kimseye yük olmak istemiyorum... Yalvaç'ın da benimle zorla evlenmesini istemiyorum demişsin."

Nazlı'nın boğazı düğümlendi. Bir adım geri çekilmek istedi ama ayakları sanki toprağa çivilenmişti. Gözleri buğulanıyor, yaşlar ağırlaşarak kirpiklerine doluyordu. Ağlamamak için başını iki yana sertçe salladı. Konuşamayınca Yalvaç devam etti. "Yalvaç'ı bir kez daha kendim için bir şeye zorunda bırakmak istemiyorum demişsin. Balca'yı çok özledim, eğer beni kabul ederse onunla sadece bir gün geçirmeye değer, hayatımı bile kaybedebilirim demişsin."

Nazlı'nın nefesi kesildi. Onu susturmak, daha fazla kendi sözlerini ondan duymamak için bir şey söyleyecekken Yalvaç izin vermedi. Alevlerin ışığı kızın yanaklarını keskin bir turuncuyla çizerken, onun ne halde olduğunu umursamadan bakışlarını o titrek alevlerin yansıdığı her bir noktada dolaştırarak konuşmaya devam etti. "Eğer benim için planlanan hayat yaşanacaksa kurtarabileceğim kadar kişiyi kurtarmak istiyorum demişsin."

Nazlı o cümlenin ağırlığıyla dünyanın bir anlığına durduğunu sandı. Gözlerindeki yaşlar ağırlaşırken bakışlarını Yalvaç'ın ateşin önünde eriyormuş gibi parlayan kehribarlarına dikti. "Ben bu gece burada ölebilirim, Yalvaç... Ama her gün ölen seni, Balca'yı görmek istemiyorum. Bu evliliği yapmak istemiyorum. Bana mahkûm olmanı istemiyorum. Arkadaşımdan kendimi aldım... Çok sevdiği abisini de almak istemiyorum."

Yalvaç'ın eli hâlâ Nazlı'nın bileğindeydi. Tutuşu kızın kaçamayacağı kadar kararlıydı. Bir anda onu kendine doğru çekti ve büyüyen alevlerin gölgesini arkalarında bırakarak karanlığa doğru sürükledi.

Siren sesleri uzaktan ince bir çığlık gibi yükselmeye başlarken, Yalvaç eğilip kızın kulağına fısıldadı. "Tüm kameraları hallettim. Buraya geldiğini kimse bilmeyecek. Sen de unutacaksın."

Nazlı sendeledi. Alevlerin sıcaklığı sırtını yakıyordu. Yalvaç'ın adımları ise hem aceleci hem de içgüdüsel biçimde koruyan bir hıza bürünmüştü.

Sokağın köşesine ulaştıklarında, karanlığın içinde Yalvaç'ın önceden park edip hazırda tuttuğu kırmızı Tofaş Şahin'in silueti belirdi. Zaman kaybetmeden kapıyı açıp Nazlı'yı içeri soktu. Kız koltuğa oturur oturmaz kapıyı kapattı. Büyük adımlarla arabada kendi tarafına yürüdü ve aynı çeviklikle binip dışarıyla olan bağı kopardı.

Tüm bedeninin o anda kontrolsüz bir öfke ve endişeyle dolduğunu hissedebiliyordu. Başını çevirmesiyle gözleri Nazlı'nın gözyaşı biriktiren bakışlarını buldu. "Ben seninle isteyerek evleniyorum." Sözleri sessizliği sarsarken Nazlı irkildi. Gözlerini kırpmaya bile cesaret edemedi. "Burada ölmeni falan istemiyorum. Ölmek için gelmediğini de biliyorum. Sen bu hayata doğuştan savaşmak için geldin. Eğer ben seni yıllar önce o evden, o halde çıkarabildiysem ve sen hâlâ nefes alabiliyorsan bundan sonra da yaşarsın."

Nazlı'nın dudakları titredi. Bir şey söylemek istedi ama kelimeler bir kez daha boğazına düğümlendi.

Yalvaç elini direksiyona koyarak tamamen ona doğru döndü. Eğilip göz hizasına kadar indi. "Tek farkla, artık yanında ben de varım." Sesi bir anlığına yumuşasa da keskinliğini kaybetmemişti. "Balca'yı da düşünme. Abisi onu senden daha az düşünmüyor. Ömrümü onun yoluna sererim, yine de korurum. Belki ona kaybettiği arkadaşını geri veremem ama... onu yaşatabilirim."

Nazlı elini ağzına götürdüğünde sessiz bir hıçkırık parmaklarının arasından kaçtı. Az önce alevlerin sıcaklığında ısınan bedeni şimdi üşümekten titriyordu. "Özür dilerim," diyebildi yalnızca. "O evi yakarsam devam edebilirim sandım. Kendime zarar vermeye çalışmıyordum. Çok öfkeliydim. Mecbur bırakıldıklarıma öfkeliydim. Senin mecbur bırakıldıklarına..."

"Şşşt," diyerek onu susturdu Yalvaç. "Ben mecbur bırakılmadım. Ne yapıyorsam kardeşim için yapıyorum." Söylediği şey tamamen doğru hissettirmese de Nazlı'nın buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. "Beni iyi dinle, Nazlı Heves Zorlu. Artık kendi kendini yakmaktan vazgeçeceksin. En azından benim soyadımlayken. Onu sana kendin ve sevdiklerin dışında herkesi yakman için veriyorum. Tıpkı benim gibi."

Günümüz

Kaç meseleyle aynı anda uğraştığımı bilmiyordum. Bu yüzden vücudumun yorgunluk isyanına nasıl dayandığımı da. Ama beni en çok zorlayan şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Nazlı'nın sorumluluğunu almak değildi mesele, onu en başından beri ben istemiştim. Fakat bazı şeyler insanın elinde olmadan gerçekleşirdi.

Onunla evlenmek istediğimi söylediğimde bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Kendime hep aynı yalanı tekrar edip duruyordum. *Kız kardeşimin iyiliği için, onu habersiz şekilde ama kalbindekiyle korumak için.*

Yalan sayılmazdı ama eksikti. Onu mezuniyetinde ilk kez gördüğüm anda bir şey olmuştu. Açıklayamıyordum. Bazı duygular vardır; tarif etmeye kalkınca elin ayağın birbirine dolaşır, kalbinin ritmi değişir, nefesin daralır, akıın bedeni terk eder. İşte ben onu tarif edecek kelimeleri bulamıyordum.

Sadece Ali Cihan'la yaptığımız o son konuşmayı düşünüyordum. Hoşlandığı kızdan bahsederken *imkânsız, yasak, derin* demişti. *Tırtıklı bir avcı bıçağı içime girip çıkıyor gibi.*

Nazlı da bana öyle hissettiriyordu. Onunla her karşılaşmam, tırtıklı bir bıçağın göğsümü delip geçmesi gibiydi.

Çantamda sakladığım, kınını ve kabzasını kendi ellerimle işlediğim bıçağı bu akşam ona vermeyi düşünüyordum. Ama beni endişelendirdiği ve öfkelendirdiği bu geceden sonra içimden gelmiyordu. Aramızdaki şey artık bize ümit bırakmıyordu.

Hislerimi bir bıçakla avuçlarına bırakmanın ne anlamı vardı? Kendini benden uzaklaştırmak için canını tehlikeye atan birine böyle bir armağan boşuna olurdu.

Siyah tişörtümü üzerime geçirip saçlarımı havluyla gelişigüzel kurularken zihnimin kıyısında tek bir düşünce dönüp duruyordu. *Bugün uyumasına izin vermeyeceğim.*

Eğer uyursa bu akşam yediği haltın sorumluluğunu alamazdı. Eğer uyursam kendini yine benim bilmediğim bir karanlığa sürükleyebilirdi.

Banyodan çıkıp odaya döndüğümde onu yemek masasına iyice yaklaştırdığı sandalyesine sinmiş halde buldum. Bacaklarını oturak kısmına toplamış, dizlerini de önüne almıştı. Elleri iki yandan klavyeye uzanırken parmakları durmadan tuşlarda dolaşıyordu. Odada olduğumun farkında bile değildi. Ya da görmezden geliniyordum.

"Çalış," dedim mesafeli tutmaya çalıştığım sesimle. "Eğer seni enselerse anında önüne ben atacağım." Kahve köşesine adımladım. Şu an bana öfkeli bakışlar attığına emindim ama umurumda bile değildi. Aramızın kötü olmasını istiyorsa ona istediğini verirdim.

"Başka bir şey mi yapıyorum?" diye homurdandı. "Fazla büyütüyorsun, Yalvaç. Bunu ikimiz için de yaptığımı neden anlamıyorsun?"

Kahve makinesinin önüne porselen bir kupa çektim ve düğmeye bastım. Makine sütü ısıtmak için tıslarken ona dönüp tezgâha yaslandım ve ellerimle iki yanımdan kavradım. "Sen daha uzman olmadın. Öyle olsa bile daima amirin olacağım. Kıdemlin oluşum değişmeyecek. Ama sen bugün bunu görmezden geldin."

"Bir kere," dedi işaretparmağını yüzüme doğru sallayarak. Oturuş pozisyonu aynıydı. "Benim çalıştığımı biliyordun. Sarhoş olduğun için bana bunu sorduğunu unutuyorsun."

"Sen de cevap vermediğini unutuyorsun. Ayrıca," diyerek doğruldum. Kahve makinesi kahveyi kupaya boşaltmaya, kokusu tüm odaya yayılmaya başlamıştı. "Ben sarhoş olmam kızım. Hele votkayla hiç. Hakkımda zerre bir şey bilmediğin için beni kandırabileceğini sandın."

Bana bakan gözleri belirginleşti. "Hakkında bir şey bilmiyor muyum?" dedi şaşkınlıkla alakası olmayan öfkeli sesiyle. "Ama doğru." Sinirle güldü. "Yanımda hiç içmedin, nereden bilebilirim? Çok içiyorsun diye senin için endişelenmiş olmam benim hatam. Doğru ya, aklıma gelmişken sorayım. Neden içiyordun?"

Sinirle gülme sırası bendeydi. Kahvemi alıp yanındaki sandalyeye adımladım. Kahveyi masaya bırakıp bakışlarına aldırmadan yanına oturdum. "Bu," dedim gözlerinin içine bakarak. "Seni hiç ilgilendirmez gölge! İşine devam et. Benim için de yalandan endişelenme!"

"Yalvaç," dedi adımın üstüne özellikle vurgu yaparak. "Senin derdin ne? Ben yalancıysam neden yanıma oturdun?"

Kahvemi alıp onu duymuyor gibi sakince yudumladım. İçimdeki dalgalanmayı yüzeye çıkarmadan, soğukkanlılığımı koruyarak konuşmaya devam ettim. "Bu gece sana uyku yok. Başında duracağım. Ekrandan gözünü ayırma. Madem buradan bir an önce gitmek istiyorsun, dosyayı nasıl açtığını görmelisin. İzle..."

Benden bir amirin ağırlığını istiyorsa bunu ona fazlasıyla verirdim. Azerbaycan için kurduğum bütün planlar bir kenara itilebilirdi; onu oyuncakçıya götürmek, son kez akşam yemeğine çıkarmak, buraya her gelişimde selamlaştığım barmenle tanıştırmak. Hepsi anında gereksiz bir planlama gibi silindi. Artık kişisel hiçbir şey yoktu. Yalnızca görev vardı. O da işte bu sertlikten beslenmek istiyordu.

"Hah!" Bilgisayarı masada ileriye doğru itti. "Sence ekran kaydı açmamış olabilir miyim? Bana işimi mi öğretiyorsun? Uzman olmayabilirim ama hiçbir uzman benimle bu konuda-"

Kupayı dudaklarıma götürüp bakışlarımı onun üzerine dikerek sözünü kestim. "Egoist misin?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Çenesindeki gerilim gözle görülür şekilde sertleşti. "Sen," dedi dişlerinin arasından. "Senden daha üstün olamam. Bak, bu konuda seni geçemem."

Başımı hafifçe eğip kısa bir kahkaha bıraktım. "Güzel. Hadi işine devam et." Kupayı ekranın olduğu yöne doğru salladım. "Sabaha kadar bitsin."

Yanından uzaklaşıp yatağa doğru yürüdüm. Kahveyi komodinin üzerine bıraktım. Odanın havası üzerime çökerken tek isteğim zihnimi ondan uzaklaştırmaktı. "Buradan bir an önce ayrılmak için sabırsızlanıyorum."

"Kalmak için istekliydin."

"İşini yap, Nazlı," diye homurdandım ince yorganı aralayarak. Yatağa girip yorganı üzerime çektim. "Uyuyacağımı da sanma. Seni izliyor olacağım. Bir de kapıyı... Dua et, anlayıp baskın yapmasınlar da birkaçının kafasına sıkmak zorunda kalmayayım."

"Böyle bir şey yapamazsın," dedi alaycı bir tonda.

Yatağın başlığına yaslanıp daha rahat bir pozisyon buldum. Elim hâlâ sıcaklığını koruyan kahveye uzandı. Gözlerim istemeden de olsa yine ona döndü. Bu gece her hareketini izlemeye karar vermiştim. *Hem görev için hem de o inatçı gururunun ardındaki gerçek duyguyu kaçırmamak için.*

"O nedenmiş?" Bakışları bilgisayarındaydı; işine odaklandığından değil, bana bakmaya tahammül edemediğinden böyle davrandığını biliyordum.

"Çünkü," diyerek kahve bardağını eline aldı. Dudaklarına götürdü ama bardağın boş olduğunu fark edince hafifçe tısladı. "Çünkü sen savunma bakanına ölümüne sadıksın. Teşkilata raporunda bunu da sunmalısın."

"O raporu sen yazacaksın. Beni dinlemediğini de madde madde anlatacaksın."

Boş bardağı masaya gereğinden sert bıraktı. Bardak ahşap yüzeyde kısa, tok bir ses çıkardığı sırada bakışlarını benimkine çevirdi. "Yalvaç!"

"Seninle uğraşmıyorum. Bir an önce rapor yazmayı da öğren, başımdan git diye uğraşıyorum," dediğimde -ki tamamen doğruydu- birkaç saniye durdu. Yüzümdeki ifadeyi okumaya çalışır gibi baktı. Dudakları aralandı ama söyleyeceklerini toparlayana kadar sessizlik sürdü. "Sen de haklısın. Bu işine geldi."

Kahvemden bir yudum aldım. "Neymiş benim işime gelen?"

"Benden kurtulmak için bir yol buldun, sonuna kadar kullan. Seni destekliyorum."

Bacaklarını yere indirip elinde boş bardağı tutarak bana doğru bir adım attı. Bardağı havada sallayıp, "Güzel. Hızlandıralım. Sabah olmadan buradan gidiyoruz," dedi. Ardından kahve makinesine gidip kupayı metal göze yerleştirdi. Onu düzeltmeyecektim. Ne düşünüyorsa düşünmeye devam edebilirdi.

Bana bakmadan konuşmayı sürdürdü. "Bu arada ben bir karar aldım. Öncesinde önemsemediğim, aksattığım bazı dersler vardı. Onları tekrar almaya başlayacağım."

"Neymiş onlar?" Dövüş sanatlarından kaytaran bir öğrenciydi. Normalde o dersleri vermeden mezun olamazdı fakat bilişsel zekâsının sınırları aşan bir hızla çalıştığını fark ettiklerinde, onu farklı bir alana yönlendirmişlerdi. Yine de fiziksel eğitimdeki eksikliği her adımında gözümüze çarpıyordu.

"Savunma, taktik, strateji... Elbette hepsi fiziki gelişimim için olacak."

Bilmiyormuş gibi, "Hımın, ilginç," dedim. "Başarılar."

Elinde kahve dolu bardakla bana dönüp ters bir bakış attı. "Bilerek yapıyorsun. Çok sinir bozucusun."

Ona *beni tanımıyorsun* derdim ama bu doğru değildi. Bir şey hariç, aslında her şeyimi biliyordu.

Sandalyesine aynı pozisyonla oturup derin bir iç çekti. Kollarını bacaklarının iki yanından uzatırken parmakları klavyenin üzerinde gezindi. Bense gözlerimi ondan alamıyordum.

Ekrana eğilmiş yüzündeki gür kirpiklerinin gölgesine, yan profilden küçücük görünen kalkık burnuna ve burnuna göre fazla dolgun duran dudaklarına istemsizce takıldım. Yanakları gül yaprağının canlılığını taşıyordu. Güzelliği karşısında bakışlarımı başka yere sabitlemek mümkün değildi. Eminim ki dışarıda her erkek ona bak... *Bakamazdı*. Bu düşüncenin kendisi bile nefesimi tutup bırakmama yetti. Ona benim gözümle kimse bakamazdı. Odadaki sessizlik bir anda onun teninden yayılan ve varlığımız aynı odada kesiştiği her an farkındalığımı saran o tanıdık kokuya dönüştü. *Gül*.

Nefes alış verişlerim ağırlaşınca sessizliği bozmak zorunda kaldım.

"Eminim bu konuda da Akın'dan destek alırsın. Adam başkanın olmasına rağmen her şeyine koşmaya hazır."

Dikkatini ekrandan ayırmadan, "Öyle," diye mırıldandı. "Çünkü ben de onun için her şeyi yapmaya hazırım." Mavi gözleri bir anda dönüp gözlerime kilitlendi. "Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri söz verip de yapmadığı hiçbir şeye rastlamadım."

Gözlerim istemsizce kısılırken mantığımın reddettiğini, kalbimin kabul etmeye meyilli oluşu canımı sıkıyordu. "Neden sence? Sana karşı bu kadar iyi olması güzel ama bir nedeni olmalı."

"Düşünceni kendine saklasan iyi edersin. Çünkü iyi bir yere çıkmaz. Açıklama yapmak zorunda değilim ama Akın'ın benim için bir abiden öte olmadığını sen de çok iyi biliyorsun."

"Duygular dönüşebilir," dediğimde olduğu yerde donakaldı.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Öyle," dedi alçalan bir sesle. "Dönüşebilir ama Akın için dönüşemez. Akın'ın da bana karşı dönüşmez. Onun gerçek hayattaki kimliğini bilen bir tek ben varım. O sandığın gibi biri değil. Aşk konularıyla ilgilenecek zamanı yok adamın."

"Olsa-"

"Yalvaç," diye yükseldi bıkkın bir sesle. "Seninle yalandan da olsa evliyiz. Emin ol Akın şerefsiz bir adam değil. Hem yaşı da epey büyük."

"Benimle aynı yaşta, Nazlı. Seninle aramızda sekiz yaş var. Fazla bulduğunu bilmiyordum. Karım olduğunu söylememe gerek var mı?"

"Yalancı karın. Seninle aramızdaki yaşı fazla bulmuyorum ama sen olduğun için. Hayatımın büyük bir kısmında yanımda olmasan da çocukluğumuz birlikte geçti sayılır." Gözlerini devirdi ve yeniden ekrana odaklandı. Parmakları klavyede gezinmeye başladığında kokusu yeniden yükseldi. Sanki odanın sessizliğini bile bastırıyordu.

"Bir hareketlilik var mı? Durum ne?" diye sordum.

"Duş alıyor. Sarışın bir kadın vardı yanında, hâlâ ortalarda yok. Bir şey anlamış gibi görünmüyor ama salak bir adam değil. Büyük olasılıkla anladı, belli etmiyor."

"Kamerayı patlatmadın mı? Onu hâlâ nasıl izliyorsun?"

"Dronum var. Çatıdaydı, harekete geçirdim. Bir yerine de otelin logosunun olduğu küçük bir bayrak bağladım. Bu sayede oldukça kurumsal görünüyorum. Sanki otel için çekim yapıyormuşum gibi."

"Cüneyt sence bunu anlamaz mı?"

Dilini damağına vurarak göz devirdi. Ardından kahvesinden bir yudum aldı. "Benzer dronlardan etrafta çok fazla var. Adamlar otele tanıtım yaptırıyor sanır. Neden şüphelensin?"

"Sen bu kadar şeyi nasıl planladın, ne ara planladın?" dediğimde gülümsedi. Dudağının yan profilden yukarı kıvrılışını izledim. Lanet olsun, çok güzel gülüyordu. Üstelik Nazlı kolay kolay gülmezdi. Bu konuda birbirimize benziyorduk. Üzüm üzüme baka baka kararır derlerdi ama biz birbirimize bakarken kararmamıştık. Onu geçmişi, beni de o bu hale getirmişti.

"Sana çalışma stilimden bahsetmek istemiyorum. Herkesin teşkilatta iyi olduğu bir özelliği var. Ben de bu konuda iyiyim. Siz daha adım atarken ben

sizden önce, sizin için o yolu tamamlarım. Tüm ihtimalleriyle." Gülümseyen yüzüyle bana dönüp göz kırptı. "Anladın mı?"

İnsan anladıysa bile anlamazlığa vurmak isterdi. O an zihnim bulanıklaşmıştı, aptallaşmıştım. "Hıhım," diyebildim. Boğazımı temizleyip kendimi toparlamaya çalıştım. Bu kızın istediği mesafeyi aramıza nasıl koyacaktım? Her saniye daha fazla batıyor gibiydim. Derin, karanlık bir suya çekiliyordum sanki.

Bir an sonra Nazlı, "Bilgisayarının başına sonunda oturdu," dediğinde telefonuma düşen yazışmaları kontrol ediyordum.

Nazlı bilmiyordu ama buraya bizimle gelen küçük bir ekip vardı. Gölge ajanlardan ve bir uzmandan oluşan dar ve sessiz bir kadro. Alanı gözetlemekle yükümlüydüler. Oteldeki hareketliliği ya da olağandışı durumları bana anlık olarak iletiyorlardı.

Nazlı'nın bahsettiği sarışın kadının kimliği çoktan tespit edilmişti. Alfa Yazılım Şirketi'nin eş başkanıydı. Diğer başkan ise kocasıydı. Cüneyt'le aralarındaki yasak ilişkinin neredeyse bir yıldır sürdüğü ortaya çıkmıştı. Bu durumda kadının projenin sızdırılmasından haberdar olma ihtimali oldukça yüksekti.

Nazlı esnediğinde bakışlarımı telefondan kaldırdım. Gözlerinin altı hafifçe çökmüş, uykunun onu giderek sardığı belli olmuştu. *Uyuma,* demek istiyordum ama zorlamak vicdansızlık olurdu. Sessiz kaldım. Eğer dayanamaz ve uyuyakalırsa onu yatağa taşır, takip işini devralırdım.

Nazlı bir süre daha ekrana tutunmaya çalıştı. Parmaklarının klavyeye her dokunuşunda bilekleri hafifçe titriyor, gözkapakları güçsüz bir kuş kanadı gibi inip kalkıyordu. Direniyordu. *Hem bana hem kendine hem de o karanlık uykunun kapısına.*

Başını hafifçe eğdi ve parmaklarını şakağına bastırdı. O anda vücudundaki gerginlik kabuğundan ayrılıyormuş gibi titredi. Uyku terörü... Bunu yaşamak istemediğini bedeninin her hareketi söylüyordu. Omuzları kasıldı, nefesi hızlandı. Uyanık kalmaya çalıştıkça içine çöken o eski korkunun ayak sesleri derinleşiyordu. Bir an başını kaldırıp bana baktı. Mavi gözleri camın ardındaki bir hayvan gibi ürkek, *sakın beni uyutma* diye yalvarır gibiydi. Kendime direndim. Uykuya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Başta onu cezalandırmak için uyutmamayı planlamışsam da ne kadar yorgun olduğunu gördüğüm anda tüm kararlılığım yıkılmıştı.

Sonunda bedeni ona ihanet ettiğinde izlemeye devam ediyordum. Gözleri gözlerimden koptu. Sonra sol dirseğini masaya yasladı, elinin içine başını bıraktı.

Onu net bir şekilde görebiliyordum. Yüzüne bir gevşeme yayılırken gözlerindeki mavilik ağır ağır kapanmaya, kirpikleri sessiz bir perde gibi inmeye başladı. Odanın loş ışığında kirpikleri yanağına düşüyor, olduğundan daha gür görünüyordu. Artık derin uykudaydı.

Yataktan kalkıp sessizce yanına yaklaştım. Onu uyutmayacağım demiştim ama bu gece asıl uyumayacak olan bendim. Bir süre yanında durup düzenli aldığı nefes seslerini dinledim. Sandalyede uyuyakalan bir çocuğu kaldırmak ister gibi kalbime ağır gelen bedenine kollarımı uzattım.

Sandalyesinden usulca sıyrıldı, başı göğsüme yaslandı. Gül kokusu ciğerlerime daha yakından, yoğun bir şekilde dolarken nefesimi tutmaya çalıştım.

Kucağımda taşıdığım bu kız benim çaylağım değil, o an sadece geceye teslim olmuş bir yaralıydı. Eminim uyku terörüne maruz kalmamak için günlerdir uykuya direniyordu.

Yatağa doğru yürürken göğsümde hafifçe kıpırdandı. İlk önce nefesi hızlandı, sonra dudakları açıldı ve kelimeler dökülmeye başladı. Yarım yamalak, yerine oturtulması gereken kırık taşlara benziyorlardı.

"Kime... içiyordun?"

Adımlarım kesildi. O an nefes almam bile zorlaştı.

"Kimi... seviyorsun?"

Boğazı düğümlenmiş gibiydi. Parmakları istemsizce gömleğimin kumaşını kavradı. "Canını yakan kız kim?"

Yutkundum. Duyduğum her kelime, dengemi bozan bir darbeydi. "Allah... beni kahretsin..."

Sesindeki çaresizlik o kadar derindi ki bir anlığına onu taşımaya değil, tutmaya çalıştığımı fark ettim. "Sizi... ben mi ayırdım?" Kimden bahsediyordu?

Yatağa vardığımda hâlâ konuşuyordu. Devamını duymak için yanıp tutuşuyordum. Yüzünü görmek için onu yavaşça yatağa bıraktım. Vücudu yatağa sokulurken yüzündeki gerginlik biraz daha çözüldü. Üstünü örttüm, parmaklarım örtünün kenarını düzeltirken elim titredi.

İçimde bir yer açılmış, oraya onun yarım yamalak kelimeleri dolmuştu.

Başını yana çevirdi, nefesi pamuk gibi yumuşadı. Bense yatağın kenarında eğilmiş, biraz önce dökülen kelimelerin ağırlığını hâlâ göğsümde taşıyordum.

Kime içiyordun... Kimi seviyorsun... Sizi ben mi ayırdım?

Sorular banaysa benimle ilgili bilmediği tek şeyi soruyordu. *Kendisini.* Bizi o ayrı tutuyordu. Onu seviyordum, ona içiyordum.

11. BÖLÜM

Nazlı

Uyandığımda odanın içi geceden kalma bir sır gibi soluktu ama perdelerin arasından sızan ışık, denizin üstüne yeni düşmüş sabah gibi tazeydi. Güneş daha tam yükselmese de odanın içini, tavandaki taşlı avizeyi seçecek kadar aydınlatıyordu.

Bir süre kıpırdamadan yattım. Göğsümde geceye ait belirsiz bir ağırlık vardı. Boğazımda uzun süre konuşmuşum ya da bir süre bağırmışım gibi aşınma hissediyordum. Sanki birileri beni tutmuştu da ağzımdan dökülenleri toplamak zorunda kalmıştı. Hafızam bunu net bir görüntü olarak değil, buğulu bir camın arkasından sergilenen sahne gibi kesik kesik getiriyordu.

Saçlarımın çözülmüş olduğunu fark edince kaşlarım çatıldı. Ben uyurken saçlarım kendi kendine bu kadar dağılmazdı. Evimde uyurken toplamazdım ama onları en son açtığımı anımsamıyordum. Bir an başımı çevirip yastığın kenarına baktım, sanki orada geceye dair bir iz bulacakmışım gibi. Sonra hiç olmayacak bir şey gözüme çarptı. Berjer, yatağın yanına taşınmıştı.

Yavaşça doğruldum. O an, içimdeki o belirsiz ağırlık yer değiştirdi ve mideme inen bir baskıya dönüştü. Berjerin üstünde, başı avucunda uyuyakalmış Yalvaç vardı. Omuzları düşük, boynu eğikti. Fakat o eğilmede bile garip bir tetikte duruş vardı. Uyumasına rağmen her an uyanacakmış gibi duruyordu. Yüzüne hâlâ gecenin sertliği hâkimdi. Sanki kısa süre önce gözlerini açmış, bakmış, emin olmuş, sonra tekrar kendini düşürmüştü. *Bir bakıcı gibi... Hayır! Beni kollamak zorunda bırakılmış biri gibi.*

Bu duygu canımı acıttı. Önce ona kızacak gibi oldum, sonra asıl öfkenin kendime ait olduğunu anladım. Ben kendimi bile taşımakta zorlanırken bir başkasını da buraya zincirlemiştim. Kendi karanlığımı, başkasının sabahına sızdırmıştım. Geçen geceden sonra aynısını yaşarım diye kendince önlem almıştı belki de. Elimi boğazıma götürdüm. Sızlıyor, sanki aşınmışlık hissi azalmak yerine artıyordu. Ben gece ne yaşamıştım?

İçimdeki sinir, yüzüme sıcak bir dalga gibi vurdu. "Kendine gel," dedim sessizce. Yataktan kalktım. Ayaklarını zemine değdiğinde sanki geceyi ayak bileklerime kadar sarmış bir şey vardı. Aklını da adımlarım da yürüdükçe geride sürükleniyordu. Bir şeyler yaşamıştım ama ne olduğunu hatırlamıyordum. Eğer uyku terörü beni burada da bulduysa tam da onun sabahına

uyanmış gibiydim. Belli ki uzun süre uyumuştum. Ama asla uykum nerede başladı hatırlamıyordum.

Saçlarımı iki hamlede toplayarak aceleyle bir topuz yaptım. Aynada kendime bakmadım. Bakarsam geceye dair o belirsiz izi yüzümde bulurum diye korktum. Uyku terörüne uğradıysam yüzüm dehşet kötü görünüyor olmalıydı.

Bilgisayara yöneldim. Sandalyeye otururken kaslarımın hâlâ geceyi hatırladığını hissettim. Tüm bedenim sızlıyordu. Ekranı uyandırdım. Akşamdan başlattığım ekran kaydını açmak için fareyi hareket ettirdiğim an, sağımda bir kıpırtı oldu.

Yalvaç'ın başı elinden kaydı. Sanki uykudan değil, bir yerden sıçrayarak ıktı. İlk bakışı yatağa gitti. Oradaki boşluk onu bir saniyeliğine panikletmiş gibi gözleri odanın içinde beni aradı. Sonra sandalyede oturan halimi buldu ve göz göze geldik.

"Nazlı, iyi misin?" Soruyu o kadar hızlı, o kadar içgüdüsel sordu ki anlam veremedim. Neden bu kadar panik olduğunu düşünürken zihnimde beliren tek şey, uykuda saldırıya uğradığımdı. Allah'ım gece ne yaşamıştım? Daha da önemlisi ona ne yaşatmıştım?

İhtimali bile içimdeki suçluluğu daha da sivriltti. En kötüsü de suçluluk bende çoğu zaman nezakete değil, tersliğe dönüşürdü.

"İyiyim. Ne bekliyordun ki?" dedim. Sesim kendi kulağıma bile sert geldi. "İşime döndüm şimdi. Hadi şu işi bitirip buradan gidelim."

Bakışlarının daha da inceler gibi yüzüme sabitlendiğine emindim. "Bir şeyler hatırlıyor musun?" diye sorunca hiç beklemediğim bir şekilde, bakışlarım anında ok gibi onunkilere saplandı. "Neyi hatırlamam gerekiyordu?"

Yalvaç başa döndüğümüzü kabullenen bir sabırla nefes verdi. Yüzünü bir anlığına avuçlarının içine gömer gibi aldı, sonra ayağa kalktı. Üzerindeki kıyafetlerin dağınık olduğunu o sırada fark ettim. Gömleği buruşuk, yakası yamuk, saçları koltuktaki uykusundan dolayı kabarıktı. Bu haliyle bile hâlâ bir ağırlığı vardı. "Hiçbir şeyi. İyisin maşallah, cin gibisin," diye homurdanarak banyoya yöneldi. Aynısını onun için söylemek isterdim.

Ne demeye çalıştığına takılmak istemedim. Çünkü takılırsam az önceki panik haldeki bakışının altını kazımaya başlardım. Ve kazırsam geceye dair o belirsiz ağırlık bir anda hafifleyerek gerçeğe dönüşebilirdi.

O gözden kaybolurken ekrana döndüm. Kayıt açıktı ve görüntü, geceyi saniye saniye bir muhasebe dökümü gibi önüme seriyordu. Cüneyt'in odadaki hareketleri, küçük duraksamaları o anlarda şüphelerine dair bir şeyler düşündüğünü açıkça ele veriyordu. Odasına birinin girdiğinden neredeyse

emindi ama belli etmemeye çalışıyordu. Dediğim gibi arkamdan tüm izleri silsem de o salak bir adam değildi.

Saat 02.18'in kaydına geldiğimde Cüneyt bilgisayarının başındaydı. Ara ara etrafına bakınıyor, odada bir kamera, bir iz aramaya devam ediyordu. Olmadığının farkındaydı çünkü saatler önce otel yetkilileriyle odada bakılmadık yer bırakmamışlardı. Paranoyaklaşması beni keyiflendirince iç geçirdim.

Dakikanın yarısı kadar sürede etrafa tekrar tekrar göz gezdirdikten sonra sonunda dosyayı açmak için işe koyulduğunda, onu hem bilgisayarının ekranından hem de otelin etrafında dikkat çekmeden dolaşan dron kaydından takip ediyordum.

Cüneyt önce sistemin içine küçük bir kapı araladı. Sonra o kapının varlığını, sistemin kendisine bile unutturacak şekilde kapattı.

Ekranda gördüğüm akış, klasik bir şifreleme uygulamasından daha fazlasıydı. Önce masaüstünde sıradan görünen çalıştırılabilir bir dosyayı açtı. Adı bile dikkat çekmeyecek kadar sadeydi. Ekranda hiçbir pencere belirmedi ama arka planda saniyenin kırıntısı kadar kısa bir anda bir dizi işlem akmaya başladı. Ön doğrulama istiyordu. Bilgisayarın içinde yerel bir servisle yazışmaya başladığında kalbim giderek hızlanıyordu. Bu işin nereye gittiğini biliyordum. Lanet bir sonuca ulaşmak üzereydim.

Dışarıdan bakana *hiçbir şey olmuyor* hissi veren ama sistemin içinde küçük bir nabız gibi atan bir denetim katmanındaydı. Servis, Cüneyt'ten bir kimlik ya da özel bir şifre istemiyordu. Yapay zekâ uygulamasına kendine dair özel verileri yükleyip ona dosyayı açması için soru sormasını istiyordu. Bu yazılım yeniydi. Henüz kimse bilmiyordu. Dünyanın, yapay zekâ destekli kapalı veri tabanlarından haberi yoktu. Ama bazı *hacker* gruplarıyla büyük bilişim yapıları bunu çoktan bir silaha dönüştürmeye başlamıştı.

Yapay zekâ burada cevap veren bir araç değil, kapıyı tutan bir muhafızdı. Sorduğu soruya yanlış cevap verildiğinde susuyor, bir daha da seni içeri almıyordu. Dişlerimi sıktım.

Ekranda belli belirsiz, çok kısa süreli bir satır penceresi göründü, ardından kayboldu. Sistem rasgele tek kullanımlık bir sayı değeri üretmişti. Cüneyt'in verdiği yanıt için o an üretilmişti. Yani biri onu izlese bile aynı şeyi tekrar edip kapıyı açamazdı.

"Çok güzel," dedim ağzımın içinden küfreder gibi. "Ulan şerefsiz, ulan lağım faresi, madem bu kadar kafan çalışıyor, neden pis işler yapıyorsun? Ha adi! Azerbaycan'ın savunma bakanı bile sana güveniyorken bu mallık niye?"

Ben kendi kendime söylenirken, Yalvaç banyodan çıkarak şüpheli bakışlarını olduğum tarafa sabitledi. "Hayırdır?" diye sorduğunda elimi geçiştirir gibi ona salladım. Gözlerim hâlâ ekrandaydı. "Asabım bozuk."

"Hâlâ bir şey hatırlamıyor musun?"

Ona bakmadan ekrana gözlerimi devirdim. Allah aşkına neyi ima ediyordu? En fazla uykumda bağırmışımdır diye düşünüyordum. Ona dair de detay alıp utanmak istemiyordum. "Şu an hiç sırası değil. Cüneyt dosyayı açtı ama ne açmak."

"Umarım nasıl gireceğini ezberlemişsindir. O adam geceyi atlattıktan sonra uslu durmaz. Seni bile artık yanına yaklaştırmaz."

Bakışlarımı hızla onunkilere çevirerek, "Hiçbir şeyi batırmadım, Yalvaç!" diye yükseldim. Gerçekten sinirlerim bozuktu ama bana düpedüz bunu söylemeye çalışıyordu.

İnşallah öyledir der gibi kaşlarını oynatınca onu umursamamaya karar verdim. Bana zaman kaybettirmekten başka işe yaramıyordu. Cüneyt'in açtığı dosyanın içinde bir sürü farklı klasör vardı. Yazışmalar, sızdırılan veriler... Tarih tarih kayıt altında tutulmuştu. Bu işte yalnız görünmüyordu. Görünen o ki kendini korumak için diğer suç ortaklarına karşın her şeyi kayıt altına almıştı. Cüneyt bir dizi işlem daha uygulayarak dosyaya sızan biri olup olmadığını kontrol ettikten sonra hızlıca kapattı. Buradan bana başka bir şey çıkmazdı.

Yalvaç ağır adımlarla yanıma yaklaşırken parmaklarım klavyede gezinmeye devam ediyordu. Dron kaydını sabah saatlerine doğru hızla sardım. Bir noktada Cüneyt odada değildi. Hâlâ da dönmüş görünmüyordu. Dronu çatıdaki şarj istasyonuna park ettim. İlerisi için ona tekrar ihtiyaç duyabilirdim.

Şimdi önümde tek bir seçenek vardı: o odaya yeniden girmek ve o bilgisayarı delil olarak almak. Asıl suçlumuz bu kadar net önümüzdeyken çekinecek bir şey kalmamıştı. Dosyayı tekrar nasıl açacağımı henüz bilmiyordum ama gerekirse Yalvaç'ı kullanırdım. Biraz kaba kuvvet çoğu zaman her şeyi çözerdi.

Bu defa ondan bir şey saklamayacaktım. Sandalyede ona doğru döndüm. Başımı geriye atıp yanımda dikilen adama baktım. Eğer ondan bir daha bir şeyi gizlersem çenesinden asla kurtulamazdım.

"Şu an odada değil. Dosyada yazışmalar ve başka kanıtlar var. Kısaca aradığımız tüm delil orada. Azerbaycan hükümeti gerekeni yapsın diye o bilgisayarı almalıyız. Bu defa sana söylüyorum. Oraya gidebilirim. Yine iz bırakmadan çıkarım."

"Bir kere," dedi yanımdaki sandalyeyi çekip bana doğru çevirerek oturduktan sonra. Biraz eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Odaya bir daha asla giremezsin."

"Ama," diye itirazla yükseldim.

Elini kaldırarak beni susturdu.

"Aması falan yok. Affedersin beni sikseler yine de izin vermem buna. Ben girerim. Bilgisayarı da alırım. Soru şu: Sen bu bilgisayardaki dosyayı kesin açabilecek misin? Hadi açtın diyelim, gerçekten aradığın şeyler orada mı?"

Omuzlarım düştü. "Ya," dedim. "Her halükârda açarım ama zamana ihtiyacım var. Biraz karmaşık. Ve evet, dosyanın içinde aradığımız her şey var."

"Nazlı." Gözleri yüzümde dikkatle dolaştı. "Bak, bunda hataya yer yok. Dün odasına benden habersiz girdiğin için başka şansımız da yok. Adam bugün herkese daha dikkatli bakacak. Belki kimliğimiz bile ortaya çıkabilir. Bu yüzden zaten odaya girmemiz gerekiyor. Ama bu şimdi olursa sana en fazla bir saat tanıyabilirim. Emin misin?"

Çok da emin olmadan başımı salladım. Kendime ve araştırmalarıma güveniyordum ama mesele sadece teknik değildi. Yapay zekâ bana araştırdığım şeyin dışında ne sorabilirdi ki? Eğer şanslıysam soru doğru yerden gelirdi. Tek hakkım vardı. Ve tek seferde doğru cevabı vermem gerekiyordu.

"Bana öyle bakma," dedim sızlanır gibi. Kehribar gözleriyle beni resmen yargılıyordu. "Altından kalkacağım, Yalvaç. Yapamazsam da sıkıverirsin Cüneyt'e!"

Söylediğim şeyle birkaç saniye öylece durduk.

"Sıkar mıyım?" dedi ciddiyetle afallama arasında bir sesle. "Sıkayım diye izin mi veriyorsun?"

"Ne yapalım yani?" dedim. Sesimdeki sabır çatırdamaya başlamıştı. "Adamlarına emir verip bizi öldürtmesini mi bekleyelim? Tabii sıkacaksın, Yalvaç!"

"Vay," dedi elini dizine koyup bana yandan bakarak. "Kızım, sen ne içiyorsun? Gece de yaptığın şeyle beni çok şaşırttın. Acaba ben Cüneyt'e sıkarsam suçluyu ortadan kaldırdım diye savunma bakanı bize ne yapar?"

Söylediklerinin içinde asıl takılmam gereken şeyi es geçtim. "Gece ne yaptım ki?"

Yalvaç elini dizinden çekip sandalyesine yaslandı. "Olmadı bir şey. Hemen şu bilgisayara bak. Cüneyt nerede bul. Odaya girip çıkmak için kaç dakikam var, onu söyle."

Normalde peşini bırakmazdım. Ama bu sefer içgüdüm altından iyi bir şey çıkmayacağını fısıldıyordu. Gerçeği duymaktan kaçar gibi hızla ekrana döndüm.

"Bakıyorum," dedim. "Birkaç dakika ver."

Ekranın sağ alt köşesindeki saat sinirimi daha da sivriltirken görüntüyü kahvaltı salonuna yakın kameraya aldım. Cüneyt'i bulmam bir nefeslik işti. Pencere kenarındaki bir masada yalnız oturuyordu. Tabağındaki son lokmaları bıçağıyla dürtüyor, stresli bir ifadeyle bir şey düşünüyordu.

"En fazla on beş dakikan var," dedim. "Kahvaltı salonunda. Ama bitirmek üzere. Senin odadaki işin en fazla beş dakika sürer." İkinci ekranda koridor kameralarını açtım. "Kameralarını yine kör edeceğim. Seni takip etmek için kendi kameralarımı kullanacağım. Bu sırada otelin güvenlik odası kayıt akıyormuş gibi görünen bir katmana bakacak."

Yalvaç yerinden kalktı ve bavuluna yönelip kırışık gömleğini çekip çıkardı. Benim varlığımı umursamadan değiştirmeye başladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Zaman kaybet-"

"Koridorda biriyle karşılaşırsam açıklama yapacak durumda olmam gerekiyor," dedi ters bir tonlamayla. Dilimi damağıma vurarak ekrana döndüm. Öyle olması gerekiyordu.

Yine de gözüm istemsizce iki kez -belki üç- onun sırtına kaydı. Kaçamak bile sayılmazdı. Daha çok yakalanmamak için ortaya çıkan refleks gibiydi. Heykel gibi bir vücut, geniş ve güçlü omuzlar... Tehlike anında gerçekten kullanılabilir duruyordu. Bunu düşünmem bile kendime öfke duymama neden oldu. Çünkü ben o güçten etkilenmeyi değil, ona denk olmayı öğrenmeliydim. Ankara'ya dönünce bolca idman yapacak ve zamanımın çoğunda farklı savunma sporlarıyla uğraşacaktım.

Yalvaç gömleğinin düğmelerini kapatıp bana döndü. Elinde dolaptan aldığı kulaklığı tutuyordu. "T3'ü aldım. Buna bağlan ve aksi bir şey olursa bana haber ver."

Başımı salladım. Normalde önce onu test etmem gerekirdi ama bir sorun çıkaracağını sanmıyordum.

Kapı kapandığında odanın içindeki sessizlik bir an büyüdü, ekranımla baş başa kaldım. Bir sorun olmaması için tüm kameralarda dolaşıyordum. Cüneyt'i, salon çıkışını, asansör önünü, koridoru... derken bir ayrıntı gözüme çivi gibi çakıldı.

Cüneyt'in masasına iki kişi oturuyordu. İkisi de takım elbiseliydi. Daha önce onları Cüneyt'in etrafında hiç görmemiştim. Görüntüyü yakınlaştırdım. Adamlardan sadece birinin dudağını yan profilden görüyordum.

"Buna çok acil bakmalısınız," dediğini zorlukla okuduğumda başka bir çivi zihnime çakıldı. Masanın üstüne bir laptop açmış, ekranı Cüneyt'e doğru eğiyordu. Kanım bir saniyeliğine çekildi. *Kesin bir açık verdim.*

Hayır, ben kusursuz çalıştığıma emindim ama aynı anda hiçbir şeyin kusursuz olmayacağından da emindim. Çünkü kusursuzluk sadece kelime olarak doğruydu. İşin içinde insan faktörü varsa her şey hatalı olabilirdi. Galiba Cüneyt paranoyasını sonunda doğru yere çevirmişti.

Kulaklığa uzandım. T3'e bağlanacaktım. Tam o anda ekrandaki Cüneyt başını bir an kaldırdı. Etrafına değil de direkt benim onu izlediğim, masasının karşısındaki kameraya baktı. Beni görüyormuş gibi! O kısa bakış sandalyesini geriye itip ayağa kalktığı anda sonlandı.

Onunla birlikte ben de ayağa fırladım. "Sıçtık," dedim. Sesim kendi boğazıma çarpıp geri döndü. "Sıçtık, Yalvaç!"

Cüneyt hızla ilerlemeye başlamıştı. Kahvaltı salonundan çıkışı, koridora sapışı, asansörün önüne gelişi... Bir yandan kulaklığı takmaya çalışıyor, bir yandan kapıya yöneliyor, bir yandan da ekrana bakıyordum. Parmaklarım titriyordu.

T3'e bağlandım. Nefes nefese, "Yalvaç!" dedim ama o an söylediğim şey çınlamayla bana geri döndü. Yani boşluğa çarptı ve döndü. Kalbim kaburgalarıma vurmaya başlarken bağlantıdaki sorunu çözmeye zaman kalmadığının farkındaydım. Dolaba koşup kasadan silahımı ve oda kartını alarak kapıdan fırladım. Koridora çıktığım an, otelin katlar arası yoğun ışığı gözlerime çarptı. Kamaşan gözlerimi kısarak merdivenlere yöneldim. Nefesim boğazımda boğuluyordu. Beynim aynı anda hem Cüneyt'in rotasını hem de Yalvaç'ın odadaki süresini hesaplıyordu. *Sıçtık, Yalvaç! İki dakika sonra odada olacak! Belki de doğruca bize gelir.*

O iki dakikanın içinde kendimi yırtarak da olsa odaya yetişmek zorundaydım. Kapıya vardığımda elim kapı göstergesine kartla birlikte resmen yapıştı. Ciğerlerim parçalanıyormuş gibi hissediyordum. İçeri dalmamla birlikte oda bir an fotoğraf gibi dondu. Yalvaç kasanın önündeydi. Bilgisayar kasasını açmıştı ve içindeki ana üniteyi çekip almak üzereydi. O an beni gördü. Gözlerinde *senin burada ne işin var* cümlesi belirdi ama söyleyecek zamanı yoktu.

Onu konuşturmadan, nefes nefese yanına gidip elimi uzattım ve parmaklarımı onun kocaman eline sardım. "Seni kurtarma sırası bende." Aynı anda elimdeki silahı pijamamın lastiğine sıkıştırıp kasaya yöneldim. Bilgisayarı aldığımda, "Neler oluyor? Sikeyim, geliyorlar mı?" dedi. Kendi silahını göğüs hizasına çıkarırken tuttuğum elini çektim ve kapıya yöneldim.

"Saniyeler kaldı, Yalvaç. Birazdan buradalar. Bizim olduğumuzu anladılar galiba." Bakışları ellerimizin olduğu yere inerken parmakları elimi daha sıkı kavradı. Bu, içimdeki panik duygusunu anlık titretse de kendimi toparladım.

Kapıyı açıp dışarıya çıktıktan sonra doğruca merdivenlere koştuk. Yalvaç öne geçerek beni hızla yönlendirmeye başladı. Sadece beş basamak çıkabilmiştik ki asansörün olduğu taraftan boğuk bir *ding* sesi geldi ve metal kapıların kayarak açıldığını duydum. Ses bütün planlarımızın üzerine bir saniyeliğine gölge düşürdü. Artık zaman sayılacak bir şey değil, enseme yapışan soğuk bir eldi.

Merdivenleri çıkarken adımlarımızı mümkün olduğunca susturmaya çalışıyorduk ama telaşın bir sesi vardı. Nefesim göğsümde kırılıp çoğalıyordu. Bir basamak, iki basamak... Yalvaç, Cüneyt ve adamlarının arakamızda belirme ihtimaline karşın başıyla önü işaret edip beni önüne aldı. "Devam et," diye sadece dudaklarını kıpırdatarak konuştuğunda elini sırtımda hissettim. Silahını diğer elinde hazır tutuyordu.

Cüneyt'in kapısının önündeki adım seslerini bir dizi küfür takip ederken kendi odamızın önüne varabildik. İçeri girer girmez Yalvaç kapıyı omzuyla kapattı. Kilidin sesi bana bir anlık güven verdi ama hemen ardından bu güvenin ne kadar hassas olduğunu hatırladım.

Bilgisayarı masaya aceleyle bıraktım. Yanına belimdeki silahı indirdim. Dizlerimin bağı çözülüyordu. Parmaklarımı yine de kontrolü elimde tutmaya çalışarak dolaştırdım. Ekranı açtım, cihazı güç düğmesinden uyandırdım. Açılış ışığı yanarken beynimde ezberlediğim dosya açılış protokol zincirini peş peşe sıraladım.

Sonunda *muhafız* dediğim o bariyer devreye girdi. Ekranda ilk anda hiçbir şey olmadı ama hemen sonra bir satır penceresi belirdi ve kelimeler sıralanmaya başladı. *"Yedi yaşında Bulgaristan'da kimin ölümüne şahit oldun?"*

Kalbim gerçek anlamıyla bir an durdu. Parmaklarım klavyenin üzerinde dondu. Sanki yanlış bir harfe basarsam dünya çökecekti. Cüneyt'in geçmişiyle ilgili okuduğum kırıntılar gözümün önünden geçiyordu. "Allah'ım bana yardım et," diye fısıldadım. Bir anda eski bir haber kupürü zihnimin bir köşesinde belirdi. *Yıldız Velikova, Cüneyt'in teyzesi...*

Birkaç saniye şansıma şükrettim. Ama hemen sonra o birkaç saniyeden nefret ettim. Merdiven boşluğundan koşma sesleri yükseliyordu. Yalvaç, "Geliyorlar, acele et," dediğinde kapının dışından gelen o sese kulak kesilmiş halde, cevabı titreyen parmaklarımla girdim. İki olasılıklı bir cevaptı ve birini seçmek zorundaydım. Cüneyt bu soruya *teyzem* diye de cevap

verebilirdi *Yıldız Velikova* diye de. Bu muhafıza ondan nasıl bahsettiğiyle ilgiliydi. *Enter'a* bastığım an, ekran yine sessizliğe gömüldü. Kalbim bir kez daha duracak sandım. Bir... iki... üç... Sonunda dosya penceresi otomatik bir şekilde açılarak önümde belirdiğinde çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Tarih tarih dizilmiş yazışmalarla, bağlantı listeleriyle, transfer kayıtlarıyla doluydu. Bir yerlerden taşan kirli bir akıntı gibi her şey birbirine bağlıydı.

Yalvaç kapının hemen dibinde, gövdesi kapıyla bütünleşmiş bir gölge gibi duruyordu. Silahını sıkı sıkı tutuyordu. Yüzümdeki değişimi görünce, "Açıldı mı?" diye sordu.

Yutkundum. "Evet," diyebildim sadece. Bilgisayardaki her şeyi kendi *mail*ime göndermeye başladım. "Açıldı."

Panik duygusu hâlâ göğsümde bir çivi gibi duruyordu. Çünkü delili bulmak başka, bulduklarımızı bakana ve diğerlerine ulaştırmak başkaydı.

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Silahım masanın kenarında, elimin kolayca ulaşacağı yerdeydi. Ekrandan gözümü ayırmadan titrek bir sesle, "Bakana haber ver," dedim. "Adamımız kesinleşti. Hemen destek göndersin. Görev son buldu."

Yalvaç'a söylerken aslında kendime de emir veriyordum. *Çökme. Şimdi değil.*

Yalvaç'ın hareket ettiğini duydum ama çoktan kapana kısılmıştık. Bu duruma bizi ben düşürmüştüm. Bakışlarım çaresizce Yalvaç'ı bulurken adım sesleri kapının arkasına yığıldı.

Yalvaç'ın gövdesi gerilirken bir an bile düşünmeden silahımın kabzasını kavradım.

Ayak sesleri durdu. Bir anlık sessizlik oluştuktan sonra dışarıdan diş gıcırdatan bir öfke içeriye doldu. "And olsun ki bu otelden sağ çıkamayacaksınız!"

12. BÖLÜM

Yalvaç

Oskar biraz diye geçirdim içimden. Nazlı'nın yetenekli olduğunu biliyordum ama asıl şüpheliden biz bile henüz yeterince emin değilken o sadece emin olmakla kalmamış, tüm delilleri tek başına toplamıştı. Kapının önünde itleriyle birlikte hırlayan Cüneyt'in tehdit savurmakta haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Her şeyi, yanımda silahını sıkı sıkı tutan kız başarmıştı. Henüz bir uzman olmayan ama gelecek vaat eden, gök mavisi gözlü bir gölge ajan... Bilişim devi şirketlerden birinin CEO'su olan Cüneyt Kozcan, teşkilatımızın siber güvenlik uzmanına yenilmişti.

Nazlı yanıma sokulup, "Ne yapacağız, Yalvaç?" diye fısıldadığında sesimi alçaltarak cevap verdim. "Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Arkada kal, Nazlı. Üstüne düşeni yaptın. Sıra bende."

"Ya bakan!" dediği anda bir el ateş edildi. Elektronik kilit göbeği hedef alınmıştı. Kapı çelikti, mermi işe yaramamıştı ama Nazlı'nın gözleri bir anda büyüdü.

"Dönünce bedensel derslere daha çok ağırlık vermen gerektiğini artık iyice anlamışsındır," dedim. Kolundan yakalayıp onu hızla banyoya yönlendirdim. "Benim yanımdayken endişelenmiyorum ama yalnız kaldığında... kendini tam anlamıyla koruyabilmen şart."

"O kadar da kötü değilim," diyerek kolunu kurtarmaya çalıştı. "Kudurmuş köpek gibiler. Sana lazım olan benim."

"Hayır," dedim onu banyoya iterek. Kapının kolunu kavradım. "Bana ancak burada kalırsan yardımcı olursun. Kan görmeye hazır değilsin."

"Yalvaç, çocukmuşum gibi davranmayı bırak. Daha önce göreve çık-"

"Sen saha personeli değilsin! Kendi görevini tamamladın, Nazlı!" dedim dişlerimin arasından. İtiraz edecekti ama sözünü kestim. "Seni yakalarlarsa, benden alırlarsa -ne kadar imkânsız görünse de- kim olduğunu anlayana kadar işkence ederler. Babanın kim olduğunu öğrenirlerse senden geriye hiçbir şey kalmaz."

Haklı olduğumu biliyordu. Bu gerçeğin yüzüne sert bir tokat gibi indiğini gördüm. Nazlı'ya bu hayatta en nefret ettiği şeyi hatırlatmıştım. Geçmişine bağlayan zincirleri görüyormuş gibi tiksinerek baktı.

"Bana olmayan bir şeyi söyletemezler. O adamın kızı değilim! Sen de beni ayak bağı gibi görüyorsun!"

Yanılıyordu ama kapıyı zorladıklarına dair sesler artmıştı. Açıklama yapacak zamanım yoktu. "Konuşacağız. Şimdi burada kal," dedim ve kapıyı üzerine kilitleyip ana kapıya yöneldim.

Nazlı'nın sesi arkamdan yükseldi. "Beni değil, seni korkutuyor. Neden bilmiyorum ama en çok seni korkutuyor!"

Destek ekibine ulaşmak için belimdeki telsizi çıkarırken birkaç saniye duraksadım ve banyo kapısına baktım. Yüzümde parçalanmış bir tebessüm belirdi. Telsizin düğmesine bastım, "Isparmaça'dan A2'ye... Sesimi duyuyor musunuz? Odanın önündeler!" diye seslendim. Parmağımı düğmeden çektim. "Senin yüzünden," diye fısıldadım. "İmkânsız ama seni alırlar diye."

Nazlı'nın sesi kesilmişti fakat kalbim sert ve gürültülü bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Cüneyt'in savurduğu boş tehditler beni korkutmamalıydı ama oluyordu işte. En çok ona bir şey olması korkutuyordu. Nazlı'yı camdan bir kaleye kapatmıştım. Onu koruyabileceğimi sanmıştım. Oysa o benim esirim ya da kontrol altında tutabileceğim biri değildi. Dünyaya attığı her adımda içimde derin bir korku büyüyordu.

Silahımın kabzasını daha sıkı kavradım. Telsizden hâlâ yanıt gelmemesi kalp atışlarımı daha da sertleştirdi; öyle ki canım yanıyordu. Eğer Cüneyt bu kadar erken hamle yapmasaydı onu kıskaca aldırabilirdim ama artık çok geçti.

Kapıyı hedef alan bir mermi sesi daha yankılandığında, "Isparmaça'dan A2'ye!" diye son kez şansımı denedim. Yine ses gelmeyince tek çıkış yoluna yöneldim. Bu kattaki diğer özel odanın balkonuna ulaşacak, onları kapının önünde avlayacaktım. Otel yönetimi sesi duymuş olmalıydı. Misafirlerin şu an bir kargaşa yarattığına ve bununla uğraştıklarına neredeyse emindim. Güvenlik ekibi kata yönlendiriliyor olsa bile yeterli zaman yoktu.

Hızla balkon kapısını açtım. Dışarı çıkar çıkmaz yan odanın duvarına doğru adımladım. Birazdan yapacağım şey, yükseklik korkusu olmayan birinde bile dehşet uyandırırdı. Aşağı baktığımda ilk gördüğüm şey dipteki havuzdu. Nazlı'nın neden fenalaştığını şimdi daha iyi anlıyordum.

Silahı belimdeki kemere sıkıştırıp nefesimi tuttum. Tırabzanın soğuk demir kenarlarını kavrayarak bedenimi yukarı çektim. Rüzgâr gömleğimin altından geçerken kaslarım taş gibi sertleşiyor, bedenim her an boşluğa bırakılacakmış gibi ürperiyordu. İki odayı ayıran duvara tutunup aşağıya bakmamaya çalışarak bacağımı yan balkona doğru uzattım. Ayağını metale

bastığı an, havada asılı kalmışım hissi içimi daha da sardı. Bir anlığına elim çözülse aşağıdaki boşluğa çakılacaktım.

Ağırlığımı diğer tarafa verdiğimde içimdeki ürperti hâlâ geçmemişti. Hava soğuk sayılmazdı ama aldığım her nefes sanki ciğerlerimi buzla dolduruyordu. O anda kendimi diğer tarafa bıraktım. Ayaklarım ve ellerimle zemine inerek doğruldum. Kalbim sakinleşmek yerine kaburgalarımın altında daha hızlı çarpıyor, her vuruş içimdeki korkuyu daha da büyütüyordu.

Tamamen ayağa kalkmayı başardığım anda üçüncü bir silah sesi duydum. Kaşlarımın arası çatıldı. Lanet olsun, çok güvendiğim çelik kapı açılmaya yaklaşmıştı. Aklımda yalnızca Nazlı vardı. Onun yüzü zihnimde bir hayal gibi belirdi.

Hiç vakit kaybetmeden balkondaki sürgülü.kapıya doğru ilerledim. İçeriye girer girmez koridordaki sesler daha net duyulmaya başlamıştı. Odaya henüz girmeseler de kapıyı açmaları an meselesiydi. Bulunduğum odanın kapısına hızlı adımlarla vardım, kolunu kavrarken diğer elimde tuttuğum silahı yüzümün hizasına kaldırdım. Kolu çevirdiğim anda susturuculu bir silahtan çıkan, sinek vızıltısını andıran ses duyuldu. Ardından bir tane daha.

Biri ateş ediyordu ama bu Cüneyt'in işi değildi. Ekibin gelme ihtimali zihnimden geçti. Kapıyı açıp çıktığımda Cüneyt'in iki adamı yerdeydi. Karşımda ateş eden kimse yoktu.

Tavanda siyah bir dron süzülüyordu. Gövdesinin altındaki mekanik kollar, enjektöre benzer kapsüller fırlatıyordu. İlk anda mermi sandığım şeyler, aslında bu enjektörlerdi. Basınçlı havayla fırlatıldıklarında susturuculu silahın çıkardığına benzer bir vızıltı yayıyorlardı. Cüneyt elleri havada kapının önünde donup kalmıştı.

Dronun hoparlöründen hiç beklemediğim bir şekilde mekanik bir kadın sesi yükseldi, koridorun duvarlarına çarpıp yankılandı. "Göçebe Harikalar Diyarı'na hoş geldiniz beyler. Şimdi sessizce düşeceksiniz!"

Sözler havada asılı duran bir lanet gibi üzerimize çöktü. Nazlı'nın yüzü yeniden gözlerimin önüne geldi. Kalbim göğsümün içinde zincirlerini kırmaya çalışan bir hayvan gibi çarpıyordu. Bunun kimin işi olduğunu çoktan anlamıştım.

Üçüncü kapsül fırladığında enjektörün Cüneyt'in boynuna saplandığını gördüm. Adamın gözleri bir anlığına boşluğa dikildi, sonra bedeni bütün ağırlığıyla yere yığıldı. O an içimdeki gerilim bir nebze azaldı ama kalbim hâlâ kaburgalarımı zorlayan bir hızla çarpıyordu. Tam o sırada arkasındaki kapı açıldı, Nazlı eşikte belirdi.

"Amirim, işlem tamam," dedi dudaklarının kenarında beliren sırıtışla. "Onlar iki saat boyunca uyuyacak. Bakana teslim edip buradan çıkabiliriz."

Dronu işaret ettim. "Bunu sen mi yaptın?" Sesim sertti ama içimdeki şaşkınlık ve endişe daha baskındı.

Nazlı gözlerinde parlayan bir gururla başını salladı. "Isınarak patlayan ses cihazı gibi Göçebe-2 de benim icadım," dedi. Ardından hafifçe gülümseyerek ekledi: "Neredeyse her görevde kullanıyorum ama kimse bilmiyor. Deneyimlemek ister misin? Farklı rüya seçeneklerimiz mevcut."

Sözleri beni daha da huzursuz etti. Onun bu kadar zeki olması beni korkutuyordu. Çünkü Nazlı'nın zekâsı ve cesareti hayranlık uyandırsa da aynı zamanda onu hedef haline getiriyordu. Onu kaybetme ihtimali, içimde derin bir boşluk yaratıyordu.

Nazlı bacağını kaldırıp Cüneyt'in üzerinden atladı. Tam önümde durdu. Hâlâ keyifle sırıtıyordu. "Kapıyı nasıl açtığımı sormayacak mısın?" dediğinde sesinde hafif bir meydan okuma vardı.

Kaşlarımı kaldırdım, yüzümdeki çizgiler daha da derinleşti. "Sormayacağım," dedim telsizimi cebimden çıkarırken. Sesim öfke ile endişe arasında gidip geliyordu. "Lan neredesiniz? Gelin şu salakları buradan alın! Bakana paket olarak gidecekler. Küçücük kız sizin yapamadığınızı yaptı!"

Nazlı mavi gözlerini gözlerime dikti. Bu bakış beni her zaman hazırlıksız yakalardı. İçinde hem masumiyet hem de tehlikeli bir özgüven vardı. "Yine de söylemek istiyorum. Ekipten otel güvenliği şüphelenmiş. Bana haber verseydin o konuda da önlem alırdım. Ne yazık ki girişte alıkonuldular," dedi gözlerini devirerek. "Bedensel olarak iyi olmasam da aklın çözemeyeceği hiçbir şey yoktur, Yalvaç Zorlu. Bana güvenmemeye devam et."

Ona güvenmiyor değildim. Mesele asla bu değildi. Ben gerçekten onu kaybetmekten korkuyordum. Aptallığımın tek nedeni karşımdaki kadındı. Aklından korktuğumu söylemeyeceğim gibi bunu da ona söyleyemezdim. Maalesef bu korku hayatımdaki her şeyden daha baskındı.

13. BÖLÜM

Yalvaç

Savunma bakanının özellikle ona teşekkür etmesi, Nazlı'nın içindeki tüm güvensizliği silip süpürmüş gibiydi. Havaalanından sonra Yavru Şahin'le yola devam ediyorduk. Ankara'ya gireli yarım saat olmuştu. Hava kararalı da bir o kadar oluyordu.

Onu evine bırakmama sadece dakikalar vardı. Yolun büyük kısmında sessizliğini korumuştu. Ondan yayılan mesafeli enerji, konuşmaya yeltenmemem gerektiğini söylüyordu.

Azerbaycan'da yaşananlardan sonra -özellikle boynundan öptüğüm o andan sonra- Nazlı aramıza mesafe koymuştu. Benim de düşüncem bu yöndeydi ve onu evine bıraktıktan sonra Çanakkale'ye dönecektim. Belki bir ay kadar uzun bir süre sonra tekrar karşılaşacaktık ama içimde büyüyen bir his vardı. Onu özleyecektim.

Şimdiye kadar onunla yan yana olduğumuz en uzun anları Azerbaycan'da geçirmiştik. Ona karşı hissettiklerimi kendimden bile saklamaya çalışırken bundan sonra zorlanacağımı biliyordum. Lanet olası duş jeli kokusu arabamın içine bile sinmişken, ona böylesine alışmışken şimdi ondan uzak durmak nasıl mümkün olabilirdi ki?

Dün gecenin sinsi hatıraları beni bırakmadığı sürece ondan kurtulmam mümkün değildi. Nazlı eminim hiçbir şey hatırlamıyordu ama ben... ben ölene kadar unutamayacaktım. Direksiyonun başında, zihnimde o geceyi yeniden yaşıyordum. Onu yatağına yatırdıktan sonra uzak durmaya çalışmıştım, ta ki uyku terörüne kapıldığı ana kadar. Onun bundan haberi yoktu, sabah anlamasın diye çok çabalamıştım ama unuttuğu için de bir tarafımın kırgın olduğunu hissedebiliyordum.

Nasıl hatırlayabilirdi ki? Aklı yerinde olan bendim ama sonra onu da almıştı. Ellerini sıkıyor, örtünün altında kıvranıyor, sanki kâbusla boğuşuyordu. O halini görüp de tepkisiz kalmam imkânsızdı. Yanına yaklaştığımda nefesi yavaşlamış, kasılmış bedeni gevşemişti. Sanki varlığım ona güven veriyor, karanlığın içinden çekip çıkarıyordu. Yanında hareketsiz kalmaktan başka bir şey yapamamıştım. Uzaklaşırsam aynısını yeniden yaşamasından korkmuştum.

Uykunun bir yerinde bana sarılmıştı. İnce kolları boynuma dolanırken zaman durmuş gibiydi. O anın içinde sıkışıp kalmıştım. Ne kadar sürdüğünü asla hesaplayamıyordum. Kalbim onu uykusundan uyandırabilecek

kadar hızlı atıyordu ama o uyanmamıştı. Başını göğsümde geriye yatırıp yüzünü yukarıya doğru hizaladığında ve öylece kaldığında, nefesimin kesildiğini hissetmiştim.

Dudakları hemen çenemin altındaydı. Nefesini hissedebiliyordum. Teninin sıcaklığı kalbimin ritmini daha da hızlandırıyordu. Ne durumda olduğunu görmek için başımı eğdiğimde karanlık odada dudaklarımızın birbirine değebileceğini düşünmemiştim. Ve *beni öp* diye sayıklayacağını... Derin bir uyku halinde olduğunu, hatta kâbus gördüğünü biliyordum ama o an her şey mümkünmüş gibi hissettirmişti. Sanki dünya susmuş, sadece onun nefesiyle benim kalp atışlarım kalmıştı. Ve ben o sessizlikte en çok kendi içimdeki fırtınayı duymuştum. İçimde sakladığım bütün duygular bir kıvılcım gibi alev almıştı. Dudaklarının yumuşak dokusunda kendi dudaklarımı hareketsiz tutsam da kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Onu öpmekten korkmuştum ama dudaklarına temas ettiğim anda, sadece birkaç saniye öyle kalmak beni paramparça etmişti.

Düşündüğüm tek bir şey vardı. Onu korumak için yanındaydım, evet. Ama kalbim ve ruhum çok daha fazlasını istiyordu. Sadece yanında olmak değil, onunla bir bütün olmak istiyordum. Onun gözlerinde kaybolmak, sesinde huzur bulmak, nefesinde yaşamak... Sadece bana ait olduğu bir an ona sıkıca sarılmak istiyordum. Bedeninin sıcaklığı hâlâ tenimdeydi.

Şimdi arabada, yanımda sessizce otururken o geceyi zihnimden silmek mümkün değildi. Nazlı camdan dışarı bakıyor, Ankara'nın ışıkları yüzüne vuruyordu. O ışıklar yüzünü aydınlatırken ben karanlığın içinde kalmış gibiydim. Direksiyona sıkıca tutunmuş, gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyordum. Tüm bunları sessizce yaşamak, ona ihanet etmek gibi geliyordu. Çünkü o bilmiyordu ve ben onun bilmediği bir gerçeğin ağırlığıyla eziliyordum.

Tam o sırada Nazlı başını çevirip mavi gözlerini yüzüme dikti. İfademi dikkatle incelerken, "İyi misin?" diye sordu. "Nefes alamıyor gibisin."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Öyle ki parmaklarımın eklemleri beyazlaştı. Gözlerimi onunkilere çevirmemek için çabaladım. İçimdeki fırtına büyüyordu. Eğer yaşananları ona anlatmazsam bu sessizlik daha büyük bir ihanete dönüşecekti. Hem ona hem kendime...

Derin bir nefes aldım. Buna fazlasıyla ihtiyacım olacaktı.

"Nazlı... seninle bir konuda konuşmam lazım," dedim.

Sesim titremese de kelimelerime sinen ağırlığın içimdeki çatışmayı ele verdiğinden emindim.

"Yaptığım şeyle mi ilgili?" diye sordu.

Hayır, sadece yaptığı şeyle ilgili değildi. O geceyle, o sarılışla, o nefesle ilgiliydi. Kalbimle ilgiliydi.

Ama bunu nasıl söyleyebilirdim? Hangi hissettiklerimi anlatmaya yeterdi?

"Yani ileri gittiğimi biliyorum. Bunu söyleyeceksen..."

Gözlerim istemsizce onun gözleriyle buluştu. Olanları hatırlıyor muydu? Kafam karışmıştı. "Dün geceyi hatırlıyor musun?" dedim ama kaşlarının hafifçe kalkıp ifadesinin donuklaşmasıyla cümlem yarım kaldı. Sanki beklemediği bir şey söylemiştim.

"Ben görevden bahsediyordum. Bakan teşekkür etti ama senin kurallarını çiğnedim. Bu yüzden konuşacaksın sandım ama anlaşılan sen başka bir şeyden söz ediyordun."

Parmaklarımı direksiyonda daha da gerdim. Başparmağım stresli bir ritimle vurmaya başladı. Gözlerimi tekrar yola sabitledim. "Orada yaptığın şey zekiceydi. Bunu kabul ediyorum. Kuralları çiğnemiş olsan da bunu yaşına ve görev deneyimsizliğine veriyorum," dedim tekdüze bir tonlamayla. *Aptalsın, Yalvaç.* "Zamanla kuralların ve emirlerin neden önemli olduğunu anlayacaksın. O an işler yolunda gitmiş olabilir ama bazen hatalar telafi edilemeyecek sonuçlar doğurabilir."

"Anlıyorum," dedi iç geçirerek. "Sana da söylediğim gibi bu konuda kendimi geliştireceğim. Siber güvenlikte olduğum için fiziksel savunmaya ihtiyacım olmaz sanmıştım ama artık bunun bir hata olduğunu biliyorum."

"Güzel," dedim konudan bir an önce uzaklaşmaya çalışarak. Başparmağımın ritmi hızlanırken içimden kendime sövmeye devam ediyordum. Evine varmamıza beş dakika kalmıştı. Gözlerini görmesem de parmağıma ve tuttuğum ritme odaklandığını sezebiliyordum. "İstersen sana yardımcı olabilirim."

"İstemem," dedi net bir şekilde. "Seninle pek görüşmüyoruz. İzin alabilirsem evimin alt katını küçük çaplı bir spor salonuna çevireceğim. Başkandan da birinden ders alma konusunda destek isteyebilirim."

"Akın," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp başımı imayla sallayarak. "Eminim hemen yardım eder."

"Yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmadım, Yalvaç Zorlu," dediğinde karanlık yolda aniden arabayı kenara çekip durdurdum. İçimdeki fırtına artık beni boğmaya çalışıyordu. Kemerimi çözüp koltukta ona döndüm.

"Bunu defalarca konuştuk ve artık sana alınganlık ya da ima gibi geliyor olabilir. Ama nasıl anladığın umurumda bile değil, Nazlı. Senin bu hayatta destek isteyeceğin ilk kişi ben olmam gerekirken, bana vebalıymışım gibi davranıyorsun. Aklına son sırada bile gelmiyor olabilirim."

Bir an duraksadı. Sözlerim onu şaşırtmış gibiydi.

"E-evet, öyle geliyor," dedi sonunda. "Alınganlık ediyorsun. Sana bunu açıkladım. Ben senin hayatına müdahale etmek istemiyorum. Çünkü ortak bir hayatımız yok."

Histerik bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Acı bir gülümsemenin ardına saklanmış bir çığlık gibiydi.

"Dedi evli olduğu adama."

"Gerçekten evli olmadığımıza göre doğru demişim." Kendi kemerini çözüp bana döndü. "Yalvaç, açık konuşacağım. Çünkü gerçekten yorulmaya başladım. Seni de yorduğumu düşünüyorum. Ben âşık olduğun kızı biliyorum. Duydum. Benden saklamaya devam etmek zorunda değilsin."

Söylediği şeyle duraksama sırası bu kez bendeydi. Kimden bahsediyordu?

"Âşık olduğum mu?" dedim elimi saçlarımın arasından geçirerek. "Kimmiş o? Neyi duydun?"

Koltuğa omzunu yasladı. Gözleri bir anlığına kapandı.

"Ali Cihan'la gemisindeki konuşmanı duydum," dedi yutkunarak.

Gözlerini tekrar araladığında mavi gözleri şaşkınlığımı ikiye katlayacak kadar nemliydi. "Ona âşığım diyordun. İçimdeki bir bıçak gibi diyordun! Yalvaç, sen canını ne kadar yaktığından bahsediyordun. Bu evlilikte esir benim sanıyordum ama seni esir ediyormuşum. Bunu duymak beni ne kadar üzdü bilemezsin. Zaten zor dayanıyordum, farkındaydım ama böyle öğrenmek..."

Ne diyeceğimi, ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Âşık olduğum kişinin kendisi olduğundan habersiz, bana acıyordu. Hayatımı yaşayamadığım için üzülüyor, beni özgürleştirmeye çalışıyordu.

Otel odasında yaptığı o saçma imalar, *kime içiyorsun* diye sormalar... Hatta dışarı çıktığımızda inatla *âşık olduğun biri var mı* diye sorması... Hepsi bu yüzdendi. Oysa ben aptal gibi o anlardan bile umutlanmıştım.

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?" dedim çatlayan sesimle. "Yani... ben senin yüzünden sevdiğim kıza kavuşamıyormuşum ya, ne zamandan beri böyle düşünüyorsun? Gemiden öncesi de var mı?"

"Balca'nın arada yaptığı imaları duyuyordum. Seninleyken. Senin gibi çapkın bir adamın böyle..." Cümlesi havada asılı kaldı. Doğru kelimeyi bulamıyormuş gibiydi.

"Böyle ne?" dedim giderek sertleşen sesimle.

"Teşkilat evliliğimizi biliyor ama seni bazı şeylere zorluyor. Mesela bu görev. Benimle olmak zorun-"

"Ne saçmalıyorsun, Nazlı!"

Beni bu kadar sinirlendirmemeliydi ama çıkışıma ben bile şaşırmıştım. Cama doğru geriledi. "Benimle doğru konuş," dediğinde yutkunarak sakinleşmeye çalıştım. "İnsan gibi seni anladığımı söylüyorum."

Ama olmuyordu işte. Ağzını her açtığında hislerimin içine ediyordu. "Sen beni düşünme kızım. Çünkü bildiğin hiçbir şey yok. Neymiş âşıkmışım, kavuşamıyormuşum, varlığı engelmiş..." Beni dinlerken gözleri belirginleşti ama durmadım. "Sen başkası mı var sandın? Engelsin, Nazlı! Sen bana engelsin. En başından beri bu böyle!"

Dilimin kemiği sonunda kırılmıştı ama hislerimin oradan sivrilmesine engel olmaya çalışıyordum. "Başkan da seninle evleneyim diye silah dayadı alnıma. *Hayatını mahvedecek ama evlen* dedi."

"Yalvaç!" diye yükseldi sesi. Ama ben çoktan susmam gereken çizgiyi çmiş, geri dönemeyecek kadar ilerlemiştim.

"Ne Yalvaç! Öyle düşünmüyor musun? Bu evlilik beni mahvetmedi mi?"

"Öyle düşünüyorum," dedi başını sallayarak. "Kendi arkasını bile toplayamayan biriyim. Ne adım doğru ne yaşım. Babam ve amcam peşimde. Yaşadığımı varsayan herkes izimi sürüyor. Başım öyle bir belada ki mahalledeki bir çocuk adımı duysa ertesi gün tepeme binecek yığınla adam var. Ne de olsa dünyanın en zengin ikinci adamının kızını getirene büyük ödül koymuşlar." Gözlerindeki yaş büyürken sesi titriyordu. "En önemli şeyi atlıyordum neredeyse. Ben bir ölüyüm, Yalvaç! Bir mezarım var. Adımın yazılı olduğu bir taş. Ve sen kendini böyle birine zincirledin." Islak mavi gözlerini gözlerime kilitlendi. "Sen, ben esirim sanıyorsun ama esir olan sensin."

"Esirim," dedim ağzımın içinden küfreder gibi. "Allah benim belamı vermiş!" Koltukta döndüm ve öfkeyle arabayı çalıştırdım. Tekrar yola koyulduğumda yolu görmüyordum. Gözümün önünde onun ıslak gözleri vardı. "Sikeyim böyle işi! Gelmişini geçmişini, her şeyi!"

Sık ve sığ nefesler alarak kemerine tutundu ve titreyen parmaklarını zorlukla kapının koluna geçirdi. "Asıl ben," dedi neredeyse ağlayacakmış gibi. "Boşanalım, Yalvaç," dedi bir anda. İşte bunu hiç beklemiyordum. "Bitsin istiyorum. Ne sen acı çek ne ben."

Direksiyona elimi geçirdim. Yerinde sıçrarken koltuğuna iyice sindi. "Acı çekiyorum, Nazlı," dedim nefes alamıyormuş gibi. "Öldürüyorsun lan beni!"

"Kurtuluşun oluyorum," dedi korkulu bir inatla. "Sana bir yara da ben açmayacağım. Balca'yı kaybettim ama seni de kaybetmeyeceğim. En azından birbirimizin yüzüne bakacak halimiz kalacak."

Sinirle güldüm. Evinin olduğu sokağa dönerken artık yolu hiç görmüyordum. Evini öylesine ezbere biliyordum ki araba neredeyse kendiliğinden

gidiyordu. Şimdi bana *seni kurtarıyorum* demiyordu. *Ezberinden çıkıyorum, hayatından yok oluyorum, o lanet bıçağı kalbinin ta ortasına sokuyorum* diyordu.

Arabayı evinin önünde aniden durdurduğumda bakışlarımı direkt yüzüne çevirdim. Parmakları emniyet kemerini sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu.

"Boşanamayacağımızı sana anlatırdım ama öyle karalısın ki bugünlük erteliyorum. Anlayacağın acı çekmeye devam edeceğiz, Nazlı," dediğimde gözlerinde başka bir korku belirdi. Burnumdan güldüm. Onda işte o kadar yoktum. Sözde bile korkuyordu. "Ama benim sana söylemem gereken başka bir şey var. Üstümde kalsın istemiyorum." Ona karşı hissettiklerim benimle ilgiliydi. Karşılığı yoktu. Bu yüzden benim kadar etkilenmeyecekti. "Dün gece uyku terörüne maruz kaldın. Yanındaydım, elini tuttuğumda sakinleştin. Ben de bırakıp gidemedim."

Beni dinlerken bakışları derinleşince bir anlığına duraksayıp nefes aldım. Gözlerindeki ıslaklık hâlâ oradaydı. Konuşmaya ona bakarak devam edemeyecektim. "Uykunun bir yerinde beni öp diye sayıkladın-"

"Saçmalık!" diye yükseldi. "Saçmalığın daniskası! Ben asla öyle bir şey söylemem!" Yüzündeki dehşet ifadesi içimdeki kırgınlığı büyüttü.

"Rüya görüyor olmalısın. Ben bunu sana bilmelisin diye anlatıyorum. Başka bir şey düşünme. Birazdan gideceğim ve sanırım uzun bir süre görüşemeyiz. Anlatmasam ihanet etmiş gibi hissederdim. Az önce omuzlarıma büyük bir yük bıraktın, bir tanesiyle daha olmak zor gelecekti."

Ciddi olduğumu anlamış gibi kemerini çözdü ve bana doğru döndü. Parmakları korkuyla dudaklarına dokundu. "Ben öptüm... Öptün mü?" diye sordu.

Bakışlarım onunkileri bulurken usulca başımı iki yana salladım. "Çok yakınımdaydı. İstesem yapardım ama yapmadım."

Sanki bir süre nefesini tutmuş gibi bıraktı. "Ben... ben özür dilerim. O anlarda ne yaşadığımı hatırlamıyorum."

Rüyalar gerçeğin yansıması derlerdi. Ben bunda bile umut edecek bir şey bulmuştum ama yanılmıştım. Başını sallayarak, "Sorun yok," dedim.

"Loki'yi almaya gideceğim. Sen eve çık. Onu sana bırakıp öyle yola çıkarım."

"Tamam," dedi kemerini sıkılı parmaklarının arasından bırakarak. Kilidi çözüp kapıya döndü. Ama hemen sonra bir şey diyecekmiş gibi bana döndü. "Ne kadar inkâr etsen de ben biliyorum." Söylemeye çalıştığı şeyde zorlanıyor gibiydi. "Yalan değil, ben miyim acaba diye bile düşündüm. Sadece bir an için. Ama sonra dedim ki seni ne kadar görüyor, tanıyor ki sevsin. Ben

yoluna konmuş taş gibi durmaya devam etmeyeceğim, Yalvaç. Genel başkan nasıl ikna edilir bilmiyorum ama gerekirse karşısına çıkacağım ve boşanmak istediğimi söyleyeceğim."

O arabadan indiğinde bir süre olduğum yerde kıpırdamadan durdum. Nazlı'yla olamayacağımızı biliyordum ama bu gece fazla imkânsız hissettirmişti. O, kardeşimin yükünü üstünden atamıyordu. Bana abi demiyordu ama ben onun için en yakın arkadaşının abisinden, hayatını kurtaran adamdan başkası olamayacaktım.

Onu sevebileceğimi aklına getiriyor ama kendini bana öylesine yakıştıramıyordu ki... Elimi direksiyona indirdim. *Kızın gönlü yok Yalvaç, burada bırak!*

Arabanın kapısını açıp indim. Ağustos ayı için Ankara sıcaktı ama içim titriyordu. Onunla konuştuğum telefonu çıkarıp Okan'ın numarasını tuşladım. Bu sırada da diğerini kapattım. Her zamanki gibi ikinci çalmayı beklemeden açtı. "Yalvaç abi. Döndünüz, gördüm."

"Döndük, Okan. Bizim kediyi aşağıya getirsene. Kameraları da bir süreliğine kör et. Nazlı şimdi bakmaz ama ne olur ne olmaz."

"Tamam abi. Hemen iniyorum."

Telefonu kapatıp Nazlı'nın binasının karşısındaki inşaata doğru yürüdüm.

Nazlı kedisini Ankara'da yaşamaya devam eden Mine Hoca'sına bıraktım sanıyordu. Okan'dan haberdar olmadığı için böyle söylemek daha doğru gelmişti.

Okan kapısı bile olmayan binanın girişinde kucağında kediyle belirdi. Kumral, uzun boylu bir çocuktu. Hem çok yakışıklıydı hem de malulen emekli olmasaydı çok yetenekli bir askerdi. "Abi," diye fısıldadı. "Kedinin maması bitmişti. Çıkıp alacaktım ki siz geldiniz. Aç şimdi, haberin olsun."

Loki'yi kucağıma aldım. "Erken döndük, Okan. Nazlı sağ olsun, görevin içinden geçince."

Ela gözlerini ışıldatırcasına gülümsedi. "Çok yetenekli kız maşallah. Kedisi de onun kadar zeki ve kurnaz."

Elimle omzuna vurdum. "Hadi eve gir sen. Kimseye de görünme. Ben bir süre buralarda olamayacağım. Elim kolum sensin, Okan. Onu gözünden bile sakın, olur mu?"

"Sen merak etme abi. Siz gidince evin etrafına bile yaklaşan olmadı. Daha buraları bilen yok. Olsa bile biliyorsun. Ona ulaşmalarına asla izin vermem."

Omzunu sıktım. "Aslan parçası. Hadi iyi geceler."

Okan binanın girişinde gözden kaybolurken Loki yanağını koluma sürterek miyavladı. "Özledin mi lan?" dedim tüylerini severek. "Daha çok özleyeceksin. Kapının önüne konulduk."

Loki anlıyormuş gibi miyavladı. Onunla birlikte Nazlı'nın binasının girişine yürüdüm. "Hayatımı sikti attı diyorum. Bir daha buraya ne zaman gelirim bilmiyorum." Uzun bir süre olmayacağı kesindi. Karanlık merdivenleri telefonun ışığını açmaya gerek duymadan çıktım.

Onun katına geldiğimde evden ilk defa *Pesa* olmayan bir şarkının sesi geliyordu. Loki miyavlamadan ne kadar müsaade edecekti bilmiyordum ama durup dinledim. Sanki onun hayatına yeterince izinsiz sızmamışım gibi... Dün gece ona yakın olmak benim için unutulmaz olsa da onun hisleri olmayınca günah işlemişim gibi hissettiriyordu. Melodi sonlanıp söze girdiğinde şaşırmamak imkânsızdı. Farsçaydı ve teşkilatta her komşu ülkenin diline hâkim olduğumuz gibi İran'ın diline de hâkimdik. Nazlı'nın nasıl bir ruh halinde olduğunu bilmiyordum, artık tahmin de edemezdim. *O aramıza bu kadar uzaklık koymuşken...* Birebir çeviremesem de şarkıda *bu gece başımda bir tutku var, bu gece başımda bir nur var** diyordu. *Yine bu gece göğün zirvesindeyim, bir sırrım oldu yıldızlarla, bu gece tek başıma arzulu ve tutkuluyum, sanki bu âlemden uzaktayım...*

Şarkının huzur veren bir yanı olsa da daha baskın gelen acı bir tadı vardı. Ona belki böyle hissettirmiyordu ama eve gelir gelmez bu şarkıyı dinlemesindeki nedeni merak ettim? Nasıl bir ihtiyaçtı? Soruların cevabının beni yine umutlandırmasından korktum. Elimi kaldırıp kapıyı çaldım.

Sadece birkaç saniye sonra içeriden cılız sesi, "Kim o?" diye seslendi.

"Benim," dedim ama müzik hem onun hem de benim sesimi bastırıyordu. "Ge-geliyorum," dedi telaşla. "Erken dönmüşsün."

"Mine Hoca'ya öncesinde haber vermiştim, Loki'yi yakına getirdi." Yalan söylemek zorundaydım. Okan'ın varlığını bilse bir de o yüzden aramız kötüleşirdi, sanki yeterince kötü değilmiş gibi.

Kapı, arkasındaki kilitlerin çevrilme sesinden hemen sonra açıldı. Nazlı gülümsüyordu ama bir gariplik vardı. Bir anlığına duraksayıp yüzüne dikkat kesildim. Bundan rahatsız olmuş gibi Loki'ye uzandı ve onu hemen kucağına çekti. "Beni özledin mi?" diye sordu kedinin başına aceleci bir öpücük kondurarak.

Sonunda ondaki garipliği çözdüm. "Sen ağladın mı?" diye sordum eşiğe doğru bir adım atarak. "Canını sıkan bir şey... Canını ben mi sıktım, Nazlı?"

Yakalanmış gibi hareketlerini kontrol altında tutmaktan vazgeçerek burnunu çekti. "Hayır, seninle alakalı değil."

---

* Mohammad Esfahani - Ouj-e-Asman.

Bakışları gözlerimle buluştuğunda mavi gözleri giderek yaşlarla doluyordu. "Evimi özlemişim. Yalnız olmayı. Kek yapmayı bile. Müzik açtım. Kek yaparken hep açarım. Tabii sen bilmiyorsun bunu. Şimdi," dedi eliyle içeriyi işaret ederek. "Kek yapacaktım."

Yalan söylüyordu. Onun canını gerçekten sıkmıştım. Benden, belki dün geceyle ilgili söylediklerimden rahatsız olmuştu. "Konuşabilir miyiz?" dedim kolunu tutarak. İtiraz etmesine ya da bir şekilde geçiştirmesine izin vermeden onu içeriye sokup kapıyı kapattım.

O sırada kedisini yere bıraktı. "Yalvaç, konuşacak bir şey yok," diyordu ama bakışlarımı gözlerine dikince susmak zorunda kaldı.

"Kek yaparken müzik dinlediğini biliyorum. Annemin kekini yapmaya çalıştığını bildiğim gibi." Söylediğim şeyle gözleri belirginleşti. Buna rağmen devam ettim. "Kekin kötü olduğu falan yok. Evet, çok iyi değil ama sen annemin Balca'yla sana gönderdiği keklerden yapmaya çalışıyorsun, Nazlı. Böylece arkadaşını hatırlamış olacaksın."

"Ama sen," dedi gözündeki yaş yanağına sızarken. Ağlamaktan utanıyormuş gibi yüzünü buruşturarak yaşı elinin tersiyle hemen sildi. "Bana bu konuda zorbalık ediyordun. Biliyorsan neden?"

"Çünkü," dedim yutkunarak. "Balca da aynısını yapıyor. O belki kek yapmıyor ama seni düşünerek asla kendini yaşamıyor."

"Biliyorum," diye itiraf etti. Nazlı'nın Balca'yı izlediğinin farkındaydım. Kardeşimi Ankara'da yalnız başına bırakmamın iki nedeni vardı. Birincisi ve en önemlisi, artık hayatında yer alamasa da Nazlı'nın onunla aynı şehirde nefes almaya ihtiyacı olmasıydı. Arada onu uzaktan görmeye gittiğine bile neredeyse emindim. Benim burada olmadığım anlarda onun üzerinde Nazlı'nın eli vardı. İkinci nedense Balca'nın da buna ihtiyacı olmasıydı. Büyümeye, kendi hayatını yaşamaya...

Derin bir nefes aldım. "Banyoya git. Yanında ağlamak zorunda değilsin. Yaşlarını saklamak istiyorsan yap. Loki'yi beslediken sonra gideceğim."

Hızla başını sallayıp yanımdan uzaklaştı. Loki sahibinin peşinden gitmek için yeltenecekti ki, "Gel, Loki," diye seslendim. "O yalnızlığı seviyor."

Nazlı'nın açtığı şarkı hâlâ sonlanmamıştı. Her zamanki gibi döngüde dinliyordu. Kendimi berbat hissediyordum. Bu şarkıyı benim için dinlemesini isteyecek kadar berbat hissediyordum.

Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu savunmamıştım. İyi adamlar, âşık olduğu kadının kendisi için acı çekmesini istemezlerdi.

14. BÖLÜM

Nazlı

Sonunda yine hep sığındığım yerdeydim. Onunla mümkün olduğunca az karşılaşmayı dilemiştim ve bunu başarmıştım. Bunun bana gerçek bir mutluluk getirmeyeceğini biliyordum ama başka bir yol da yoktu.

Hassas bir kalbe sahiptim. Dışarıya karşı güçlü görünsem de kalbimi kimseye göstermesem de içimde kırılgan bir taraf vardı. Kimsenin yaşamayı istemeyeceği bir hayatın içindeydim; yalnızlığın duvar ördüğü, içine yalnızca kedimi alabildiğim bir hayatın. Ayaklarımın dibinde zikzaklar çizerek dolaşan Loki'yle göz göze geldim. Ne ironiktir ki onu bana hediye eden kişiyi hayatımın kapısının dışında tutmak için çabalıyordum.

Eğilip Loki'yi kollarımın arasına aldım. Gece karası tüyleri ve karamel gibi parlayan gözleriyle bana ilk geldiği günden beri Zorlu kardeşleri hatırlatıyordu. Bir yanı Balca, bir yanı Yalvaç gibiydi. Huysuzluğu Yalvaç'a benzese de ben onda en çok Balca'yı görüyordum. Kehribar mı, yoksa bal rengi mi olduğuna karar veremediğim gözlerine her baktığımda Yalvaç'ı hatırlıyordum. Kendine bu kadar benzeyen bir kediyi nasıl bulabilmişti? Saçlarıyla Loki'nin tüyleri neredeyse aynı renkti.

Sanki lanetli bir döngünün içindeydim. Bir insandan hem kaçıp hem de aynı anda ona çekilebilir miydim? Bu duygunun bende bir adı yoktu. Sadakat, bağlılık, minnet... Hepsini tek tek koysam bile hiçbiri bu hissi tam karşılamıyordu.

Dudaklarımı Loki'nin yumuşacık başına bastırdım. İçimde tarifi zor bir sızı vardı. Bedenim üşüyor, kollarım sarılmak istiyordu. İnsan çok uzun süre yalnız kalınca yemek ya da su kadar birinin ona sarılmasına da ihtiyaç duyuyordu. Ne yazık ki bunu yapacak kimsem yoktu.

Saçlarımı hep topluyor, biri onları yakalar da canımı yakar diye korkuyordum. Ama bir yandan da sevilseler nasıl hissederim diye merak ediyordum. Yirmi dört yıllık hayatım boyunca kimsenin saçlarımı sevdiğine şahit olmamıştım. Mine Hoca bir keresinde elini uzatmıştı ama Yekta Başkan'ın sertliğinden çekinip geri durmuştu. Yekta Başkan hep *burada hassas kalplere yer yok* derdi. *İyi insan olun ama aile sıcaklığını öğrenmeye çalışmayın. Çünkü bir aileniz olmadı, olmayacak. Aile istiyorsanız burudaki kimsesiz kardeşlerinizi tanıyın. Görevlerde sırt sırta verdiğinizde birbirinize güvenmeyi öğrenin.*

İnsan sevilmeden, sevgiyi bilmeden nasıl iyi biri olurdu ki? Hayatıma Balca gibi bir melek girmeseydi, belki de Loki'ye verecek sevgiyi bile bulamazdım.

Loki onu defalarca öpünce mayıştı. Neredeyse kollarımda uyuyacaktı. "Bugün ödül günü değil ama sana özel bir mama hazırlayacağım," diye fısıldadım sanki büyük bir müjde veriyormuşum gibi. "Ama sen de yanımdan ayrılmayacaksın. Uyumaya gitmek bile yok. Tamam mı?"

Yalnızlığın iyi bir şey olduğunu hiç savunmamıştım. Bu sadece benim seçtiğim bir yoldu. Zaten bana başka bir yol da sunulmamıştı. Kimliğimin açığa çıkması demek, hem hayallerimin hem de hayatımın bir anda son bulması demekti.

Parmaklarım Loki'nin siyah tüylerine gömüldü. İçime yayılan huzur, hayatımda nadiren hissettiğim bir şeydi. Onu yere bıraktığımda istemsizce gülümsedim, dudağımın kenarını ısırdım. "Sanırım anlaştık. Bugün yapacak çok işim var, Loki. Önce Sızı'nın görevine eşlik edeceğim, sonra da Çaykara'nın." Yere rahatça oturup bacaklarımı toplayarak bağdaş kurdum. Loki'yi alıp bacaklarımın arasına yatırdım. Uyumak yok demiştim ama ödül mamasını yemeden olduğu yerde uyuyakalacağı çok belliydi.

"Ne diyordum? Hımm... Çaykara." İsmini anmak bile yutkunmamı zorlaştırıyordu. "En büyük günahım, bu hayatta en sevdiğim şey." Ona onlardan çok bahsetmiştim, en çok da Çaykara'dan. Aşina olmalıydı.

Balca benim en büyük günahımdı çünkü sadece ölerek bile hayatını mahvetiniştim. Üstünü bir de Yalvaç'tan yaptığım şeyi saklamak zorunda kalmıştım.

Kendimce en doğru olanı yapmış, Balca'yı böyle koruyabileceğimi sanmıştım. Akın'dan onu uzaktan da olsa takip edebilmek için bir iyilik istediğimde bana tek bir soruyla dönmüştü. *Arkadaşını teşkilatın korumasına almak ister misin?*

O zaman ona bunun *Balca'yı daha büyük bir tehlikeye sokup sokmayacağını* sormuştum. Akın ise sakince *arkadaşın senin peşini bırakmayacak, sen bırak ki o da kendini koruyabilsin* demişti.

Balca başıma gelen o en talihsiz geceden sonra bir an bile gerçekleri ortaya çıkarmaktan vazgeçmemişti.

Ben o gece kayıtlara ölü olarak geçmiştim. Benimle birlikte Ferdi'nin de ortadan kaldırılması gerekiyordu. Bu yüzden bir gazete haberinde benim intihar ettiğim yazılmıştı. Sözde gördüğüm şiddete dayanamamıştım.

Loki'yi sevmeye devam ederken dudağımı büktüm. Kim bilir... Belki biraz daha o dayağa maruz kalsaydım bugün gerçekten hayatta olmazdım.

Kendi canıma kıydığım için olmazdı bu çünkü o yaşta ne kadar dayanıklı olduğumu öğrenmiştim. Ama taş bile başka bir taşla vurula vurula parçalanırdı, hem kendine hem de karşısındakine zarar verirdi.

O beni her ezdiğinde babam sandığım adamı her gece yatağımda lanetlerdim. Çocuk kalbim sonra gerçek babam sandığım o adam için dayanamazdı ama o kadar lanete elbet bir gün cezasını bulurdu.

Bana iyi biri olmak için aileye ihtiyaç olmadığı öğretilmişti. Haklıydılar. Aynı evin içinde yıllarca aile olamamıştık ama ben ailem olmayan bir kızla kardeş olmuştum. Ölmeden birkaç gün önce avuçlarımızdaki kesikleri birleştirmiştik. Kan kardeşi olmuş, iyiliği paylaşmıştık.

Sessizce iç geçirdim. Bugün neden böyle olduğumu bilmiyordum. Galiba birazdan onunla konuşacak olmamdan kaynaklanıyordu. Benim Nazlı olduğumu bilmiyordu. Teşkilattan eğitim almaya başladığı günden beri ona eşlik ediyordum. Adım onun için yalnızca Göçebe'ydi. Bazen gerçek ses tonumla, bazen de mekanik bir yankıyla konuşuyordum. Bana dair bildiği tek şey, cinsiyetim ve neler yapabildiğimdi. Bense arkadaşıma hayatımda tanıdığım en iyi insan olduğu için, beni yokluğumda bile yalnız bırakmadığı için ölümüne bağlıydım ve hayatım pahasına yaptığı iyiliği bir gün mutlaka ödeyecektim.

Dokunamasam da şu günlerde bir arkadaşın varlığına çok ihtiyaç duyuyordum. Yine de onunla olduğum yerden konuşmaya devam edecektim.

Loki'yi artık zor seçmeye başladığımda gözlerimin nemlendiğini fark ettim. "Ah," dedim kendi kendime söylenir gibi. "Bana bugünlerde ne oluyor bilmiyorum, Loki. Sürekli ağlayasım geliyor. Hep Yalvaç'ın suçu. Geldi, evimde kaldı. Beni uçağa bindirdi, başka ülkeye götürdü, gezdirdi. İlk defa biriyle dışarıda yemek yiyip sohbet ettim. Yemekler o kadar güzeldi ki yeterince övebildim mi bilmiyorum. Kız Kulesi'ne çıkmayı çok isterdim. Ama sadece aşağısındaydım ve önünden geçtim, biliyor musun? Sonra Hazar Denizi'ni uçaktayken gördüm, bir arka sokağından geçerken kokusunu aldım. Otelde özel bir odada kaldım." Bir damla yaş Loki'nin tüylerine düşünce yüzümü buruşturarak gülümsedim. Parmaklarımı tüylerine sokup yaşı sildim. "Biraz fazla kalabalık hissettim ve galiba bundan korktum. Çünkü döneceğim yer yine burasıydı. Bir de fazla huysuzluk ettim. Ona rahatsız hissettirmiş olabilirim. Bu tam da istediğim şeydi ama mutlu olmadığımı görüyorsun."

Loki artık neredeyse uyuyordu. Onu kucağıma alıp doyasıya öptüm. Mayışmış gözlerle bana baktığında burnumu çekerek gülümsedim. "Döndüğüm için hiç şikâyetçi değilim. Sana dönmek güzel."

Bana anlıyormuş gibi bakmayı sürdürünce istemsizce sırıttım. Onu yere bırakıp ayağa kalktım. Uyuduğu anlar dışında yanımdan pek ayrılmazdı. Ona *beni yalnız bırakma* dediğim için mi bilmiyordum, neredeyse uyuyacak olmasına rağmen savsak adımlarla beni odama kadar takip etti. Ben masama geçerken o da hemen gelip ayaklarımın dibine kıvrıldı. Benim için bu kadarı bile yeterliydi.

Bilgisayarımın ekranında Sızı vardı. Şu an Ankara'da, adliyedeydi ve özel bir odaya alınan zanlıyla yapılacak değerlendirme için hazırlanıyordu. Henüz stajyer olmasına rağmen bu görüşmeye gözlemci olarak katılmasını teşkilat ayarlamıştı.

Sızı'nın asıl adı Leyal'di. Balca'nın teşkilatta tanıştığı ve kısa sürede yakın arkadaşlık kurduğu nadir insanlardandı. Sırf bu yüzden bu kızı koruma içgüdüsüne sahiptim.

Leyal de benim gibi teşkilatın yurdunda büyümüştü. Onunla sadece bir kez fiziki olarak karşılaşmıştık ama beni hatırladığını sanmıyordum. Leyal on dört yaşına kadar Trabzon'daydı. Zekâsı ve başarıları dikkat çekince Ankara'ya getirilmiş, iki gün boyunca benim de kaldığım yurtta misafir edildikten sonra başka bir hizmet binasına alınmıştı.

Şimdi bu görüşmeye katılmasının tek nedeni, zanlı konuşmasa bile onun ruh halini, mimiklerini ve tepkilerini okuyarak savcıya ve teşkilata aktarılacak bir ön değerlendirme hazırlamaktı. Bu yüzden oradaydı; baskı kurmak için değil, gözlem yapmak için. Çünkü Deniz Zafer bir seri katildi. İşlediği cinayetlerle ilgili bulguların toplanması ve olayın derinliğinin çözülmesi teşkilat tarafından sağlanmıştı. Adamın kurbanları arasında iki siyasi profile sahip kişi bulunuyordu. Teşkilat bunun nedenini ve bu cinayetleri işlemesi için onu kimin yönlendirdiğini merak ediyordu.

Çıkarıldığı mahkemede bu konulara dair tek kelime etmemiş, yöneltilen tüm suçlamaları reddetmişti. Leyal ise özel bir izinle onunla son kez görüşmek istemişti.

Kulaklığımı takıp bağlantıyı aktif hale getirdim. "Günaydın," dedim kendi sesimle. Dediğim gibi bazen onlarla mekanik bir yankıyla konuşurdum. Bu tamamen benim tercihimdi.

Leyal sandalyesinde hafifçe kıpırdansa da bakışlarını sabit tuttu ve dudaklarını çok az oynatarak, "Günaydın," dedi.

"İzlenmiyoruz. Odadaki kamerayı kör ettim. Rahat konuşabilirsin. Sen zaten araştırmalarını yaptın biliyorum ama dün gece epey çalıştım ve işine yarayacak birkaç şey buldum. Belki kullanırsın."

Leyal sandalyesine daha rahat yerleşip gülümsedi. "Çalışkanlığına hayranım. Ben gece beşinci rüyamı görüyor olmalıyım. Dün çok yoğundum ve çok yorulmuştum. Bu yüzden erkenden uyumuştum."

"Biliyorum," dedim hafif bir sırıtmayla. Onları evdeyken elbette izlemiyordum ama telefonları sayesinde konumlarını takip edebiliyor, seslerini dinleyebiliyordum. Bu hem teşkilatın isteğiydi -tamamen kontrol ve güvenlik takıntısı yüzünden- hem de işimin asıl yüzüydü. "Telefonun bir yerden sonra sabitti."

"Ah evet, genelde yerinde duramayan bir tipim. Çok geziyorum, değil mi?"

"Seni yeterince tanıyor gibiyim. Sadece telefon hareketlerin bile çok şey söylüyor. Birazdan Çaykara'nın görevine eşlik etmeye başlayacağım. O yüzden sana söyleyeceklerimi iyi dinle. Deniz denen caninin tüm hareketlerini geriye dönük takip ettim. Onu terk edilmiş bir balıkçı kulübesinde, İstanbul'da bulmuşlardı biliyorsun. Oradaki tüm kayıtları ve ardından bağlantılı kameraları inceledim. Adam, bu iki siyasi kimlikle ilgili harekete geçmeden önce biriyle görüşüyor. Görüşme yerleri balıkçı kulübesine çok yakın sayılmaz. Ataköy Marina'da. Adamın yüzü görünür değil. Zaten halka açık bir yerde de görüşmüyorlar. Adamın olmadığından emin olduğum bir yatta buluşuyorlar."

"Elbette yatı da iyice araştırdın," dedi Leyal. Elleriyle oynuyordu. "Bu bilgi kayıtlarda yok. Peki elimizde ne var şimdi?"

"Adamın da izini sürmeye çalıştım ama yatla ayrıldığı için bir yerden sonra imkânsızlaştı. Yatı da bulamadım zaten. Oradan da bir şey çıkmadı. Sana görüşme sırasında onu sıkıştırabilmen için kıyafetlerine dair bilgi verebilirim. Sanki o adamın kim olduğunu biliyormuşuz da onu konuşturmaya çalışıyormuşuz gibi. Hardal sarısı bir kaban, parlak kahverengi ayakkabılar giyiyordu. Başında pötikareli diyebileceğim lacivert bir şapka vardı. Yatta sadece ikisi olduğuna yüzde yüz eminim. Bu yüzden onu bu tanımla köşeye sıkıştırabilirsin."

"Peki bu görüşmenin olayın seyrini etkilediğini nereden biliyoruz? Deniz Zafer serbest çalışan bir seri katil. Bir anda onu böyle görüşmeler yapan, biri için birilerini öldüren bir tetikçiye ne dönüştürdü?"

"Sen birini öldürtmek istesen daha önce para için cinayet işlemiş birini mi tercih edersin, yoksa böyle bağımsız çalışan birini mi? Hangisi daha az dikkat çeker ve arkada başka biri olduğu şüphesini daha az uyandırır?"

Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "Çok haklısın. Genelde işin psikolojik tarafına yöneliyorum ama bu oldukça stratejik. Böylelikle o siyasileri kafasına göre öldürdü düşüncesine inanmak zorunda kalıyoruz."

"Çaykara'yla ortak olmanız bu yüzden çok kıymetli. Birbirinizi tamamladığınızı düşünüyorum."

Sesli güldü. "Çaykara tam bir küçük şeytan. Aklı zehir gibi çalışıyor."

Bu konuda sonuna kadar haklıydı. "Konuya dönelim. Deniz sana getirilmek üzere yola çıktı. Biliyorsun, o genelde on sekiz yaş altı kurbanları tercih ediyor. Profil şimdiye kadar on üç yaşın altına hiç inmedi. Hepsi de erkekti. Öldürdüğü iki siyasi kimlik ise bu alışılmış düzenin tamamen tersiydi. Oraya yoğunlaş, Sızı. Mahkemede hâkim çok üstüne gitse de buna da cevap vermedi."

"Ah," dedi dudağının kenarını ısırarak. Beyaza yakın sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onu Çaykara almalıydı. Bak, yemin ederim siyasileri umursamadan sırf çocuklar yüzünden onun etlerini kerpetenle koparırdı. Kemiklerini-"

"Geliyorlar," dedim ve kulaklığımı kapattım. Ekranı ikiye bölmüştüm, diğer tarafta kapının dışı görünüyordu. Deniz Zafer getirilmişti.

Leyal bir anda ciddileşti. Kapıdan içeriye itilen, elleri kelepçeli, kısa boylu, sarışın adama bakıyordu şimdi. Az önce Balca'nın onun etlerini koparacağından bahsetmiş olsa da şu an kendisi de onu parçalamak isteyen vahşi bir aslana benziyordu. Mavi gözleri adamın üzerinde hiddetle dolaşırken bir anda onu getiren askere kaydı.

"Onu ben oturturum. Yalnız kalabilir miyiz?"

Asker, "Ama..." diyecek oldu fakat Leyal çoktan ayağa kalkmıştı. Her zamanki gibi ojeleriyle aynı renkte topuklu ayakkabılar giymişti. Bordo, parlak topuklar mermer zemine her vurduğunda çıkan ses kafamın içinde yankılanıyordu.

"Uuu," dedim gülerek. "Bence de dışarı çık asker. Sızı'nın biraz acı verici işleri olacak." Bu konuda tüm sorumluluk bizdeydi. Asker bilmese de amirleri biliyordu.

"Sorumluluk bende. Hiç dert etmeyin," dedi Leyal. Asker başını salladı ama hâlâ kafası karışmış görünüyordu.

"O artık tutuklu. Mahkeme kararı verdi, biliyorsunuz değil mi?" diye sorduğunda Leyal başını salladı. Asker aslında *sonucu değiştiremezsiniz, ağzından laf almayı başarsanız da bir işe yaramaz* demeye çalışıyordu.

"Biliyorum elbette. Sadece bu görüşmenin de sonucunu bekleyin," dedi Leyal sakin bir tonla.

Deniz Zafer bakışlarını ilk kez duvardan ayırıp karşısında duran kıza çevirdi. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Ses tonu ürkütücü olsa da Leyal'in üzerindeki siyah kıyafetler ve abartılı altın rengi takılar, ilk bakışta

onu ciddiye alınmayacak biri gibi gösteriyordu. Ne kadar yanıldığını birazdan anlayacaktı.

Asker, "Dışarıdayım, seslenirseniz hemen gelirim," dedikten sonra kapıyı kapatıp çıktı. Leyal ise vakit kaybetmeden Deniz Zafer'in üzerine doğru adımladı. Elleri arkadan kelepçeli adamın tam karşısında uzun boyuyla dikildiğinde, işte o an gerçekten korkutucu görünüyordu.

"Gel bakalım," diyerek adamı ensesinden yakaladı. Onu bir yaratığa dokunuyormuş gibi tiksintiyle iki büklüm hale sokup masaya doğru adımlattı. "Ben bir adli psikoloğum ama bu odanın içinde senin için Azrail sayılırım. Ölü olarak dışarı çıksan bile kimse beni sorgulamaz."

Söylediklerinde en ufak bir abartı yoktu. Buna rağmen adam sırıtınca Leyal o imalı ifadeyi yakaladı ve başını masaya sertçe bastırarak çarptı.

"Sana gül dediğimde gülebilirsin. Aksi halde kontrolsüz her mimik için kafanı bir kez daha masaya vuracağım."

Masanın metal olduğu düşünülürse bugün adliye koridorları sesle yankılanacaktı. Eli de hiç hafif değildi. Masamdaki sudan keyifle bir yudum aldım. Burada artık oyalanmaya gerek yoktu. Neler olacağını çok iyi biliyordum. Leyal onu doğduğuna bile pişman edecek ve adamı bize asıl infazcının adını söylemek zorunda bırakacaktı.

Leyal'in kamera görüntülerini ekranda aşağıya aldım ve hemen Çaykara'ya geçtim.

Leyal'le yeterince eğlenmiştim ama şimdi göğsüm fena halde sıkışıyordu. Onu Nazlı olarak izlemek bana her zaman rahatsızlık veriyordu.

Telefonuna gizli numarayla bir arama gönderdim. Arabasındaydı ve hemen açtı.

"Yola çıkmışsın. Nasıl gidiyor?" dedim.

"Hareket halindeyken beni nasıl takip ediyorsun? Hangi kameradan mesela?" diye sordu.

"Şu an arabanın arkasındaki kameradayım. Operasyona giderken onu aktif hale getiriyoruz, unuttun mu?"

"Unutmadım da..." dedi şaşkınlığı sesine yansırken. Bir anlığına ön koltukların arasından arkaya baktı. O an bakışları, sanki beni görebiliyormuş gibi kameraya doğru kaydı. Bal rengi gözleri içimi anlık titretti. "Alışmak zor," diye itiraf etti.

"Alışacaksın," dedim iç geçirerek. "Teşkilata katıldığından beri çok başarılı iş çıkarıyorsun. Akın'dan çok olumlu dönüşler alıyorum."

Sadece ensesini görebilsem de söylediklerimle gülümsediğini hissedebiliyordum.

"O kadar zamandır birlikte çalışıyoruz. İyi olduğumu sen de gözlemlemiş olmalısın."

Balca egolu biri değildi ama başarılı olduğunu sürekli hem kendine hem de başkalarına kanıtlama ihtiyacı duyuyordu. Son zamanlarda tek amacı uzman olabilmekti. Bunu da Nazlı'nın herkesten saklanan dosyasına erişmek için gerekli yetkiye sahip olmak adına istiyordu.

Düşüncemle dudağımın kenarını kemirdim. "Yine de bensiz hâlâ eksiksin."

"Senin elim kolum olduğunun farkındayım. Teşkilattaki eğitimim yeni sonlanmışken hâlâ bir acemi sayılırım ama kendimi zorladığımdan emin ol."

Bundan fazlasıyla emindim. Balca delirmiş gibi her göreve atlamaya çalışıyordu. Hatta şu an Çanakkale'de tatilde olmasına rağmen orada hazır görev çıkmışken katılmayı isteyen de kendisiydi. Akın yeteneğini bildiğinden hemen araba ve mühimmat göndertmişti.

Ne zaman ne yapacağı belli olmadığından, zamanında ona atanacak uzman seçimine müdahale etmiş ve Yalvaç'ın en yakın arkadaşı Ali Cihan'ı önermiştim. Fakat zamanla aralarında oluşan yakınlaşma, ileride benim bile başımı belaya sokabilecek bir risk taşıyordu. Geri dönüşü olmayan bir karar olmasına rağmen bundan memnuniyet duymuyor değildim. Arkadaşım hayallerini bile benim yüzümden değiştirmişti. Bugün sahip olduğu en gerçek şey Ali Cihan olabilirdi.

Fakat her şeyde olduğu gibi bu da biraz imkânsızdı. Hem farklı teşkilatlarda olmaları hem Ali Cihan'ın onun amiri konumunda bulunması hem de abisinin en yakın arkadaşı olması... Bu üçlü bağ, ilişkilerini daha başlamadan çıkmaza sürüklüyordu.

Ali Cihan'ın gemisinde Yalvaç'la yaptığı konuşma bana sadece Yalvaç hakkında gerçekleri göstermemişti. Nasıl büyük bir risk altında olduğumu da kanıtlamıştı. Birbirlerine hoşlandıkları kızlardan bahsediyorlardı ama ikisi de aslında bahsedilen kişinin gerçek kimliği ortaya çıkarsa kıyametin kopacağından habersizdi. Yalvaç kardeşini teşkilata soktuğumu öğrense, üstüne Ali Cihan'a âşık olmasında payım olduğunu bilse... kesin olarak canıma okurdu.

Her şeye rağmen Balca için bu riski almaya değerdi. Hem istediğim gibi Ali Cihan onu görev konusunda dizginleyebilen, koruma altında tutabilen tek kişiydi.

Bir anda boş bulunup, "Kavur'la nasıl gidiyor?" diye sordum. Bana ondan hiç doğrudan bahsetmediğinden açtığım konu oldukça yersizdi. "Yani bana seçtiğin görevlerden bahsediyor. Biliyorsun, onunla nadiren de olsa görüşüyoruz."

Tamamen doğruyu söylüyor sayılmazdım. Ali Cihan'la çok bir muhabbetim yoktu. Görev dışında böyle sohbetlere girmezdik. Onu çok samimi olmasak da kendime yakın görüyordum ama birbirlerine atanmalarında katkım olduğu için ara ara beni arayıp soruyordu. Bir de Balca'ya ayda bir çiçek göndermem konusunda hatırlatmalarda bulunuyordu.

Hiçbir ajanın dosyası diğerine gösterilemeyeceği için bu gibi konularda da aracı oluyordum. *En azından bu ikisine.*

"Kavur beni çok zorluyor," dedi Balca burnundan nefes vererek. "Elinde olsa hiçbir görev listesine katılmama izin vermeyecek. Ne biçim uzman anlamadım. Diğer gölge ajanlar da benim kadar zorlanıyor mu, bazen çok merak ediyorum."

İstemsizce burnumdan güldüm. Hiçbir gölge ajan atandığı uzmanla böyle zorluklar yaşamıyordu. Birden Yalvaç'ı anımsadım. Ah, kendimi nasıl atlardım... Onunla ilişkimiz Ali Cihan ve Balca'nınkinden bile daha zorluydu.

"Yok canım," dedim geçiştirir gibi. "Sana öyle geliyor. O şimdi senin üstün ya. E sen de daha bir gölgesin. Hal böyle olunca sorumluluk onda, seni korumaya çalışıyor."

Şu an gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim.

"Bana söylemek istediğin bir şey var, değil mi?" diye sordu. Artık Ali Cihan'dan bahsetmek istemediği ses tonundan çok belliydi.

"Evet," dedim ciddileşerek. "Operasyonun başlamasına bir saat var. Planlanan yere vardığında kendine dikkat et. Bir de bugün öne atılan konumunda değilsin. Bordoların arkasında kal. Sen sadece destek için orada olacaksın ve bizim için uyuşturucu baronuyla ilgili rapor tutacaksın. Adamın üstlerine ulaşmak zorundayız. Bu konuda diğerlerinden önce davranmalıyız. Fazlaya kaçma, sadece bunu yerine getir."

"Bunlar Akın'ın sözleri," dedi oflar gibi. "Acaba bana ne zaman tam olarak güvenecek? Ona *emredersiniz* dediğimi iletirsin."

Balca'nın kanı biraz deli akıyordu. Bunu elbette Akın'a iletmeyecektim. Neticede adam bizim başkanımızdı. Hem az önce söylediğim her şey bana aitti. Göçebe değil, arkadaşını korumaya çalışan Nazlı konuşuyordu.

"Bunun dışında bir saate yeniden döneceğim. S2 numaralı kulaklığı takmayı unutma. Ona bağlanacağım."

"Tamamdır," dedi yoldaki hızını artırarak. "Orada görüşürüz."

Telefonu kapattığımda ekrandaki bakışlarımı birkaç dakika daha çekemedim.

Balca çok güzel bir kızdı. Siyaha yakın koru renk saçlarıyla bal rengi gözleri, Ali Cihan'ın ne kadar şanslı olduğunu bağırıyordu. Balca onunla

Çaykara olarak konuşuyor, kimliği hakkında olduğu gibi fiziki görünüşü hakkında da hiçbir bilgi veremiyordu. Eğer bir gün karşılaşırlarsa ikisinin de birbirine delicesine kapıldığı bir sahne hayal etmek hiç zor değildi. Her şeyden öte, o gün arkadaşımın gerçekten emin ellerde olacağını biliyordum.

Sandalyemden kalkıp yerde uyuyan kedimi kucağıma aldım. Onu yanımda tutacak kadar vicdansız değildim. Yatağına yatırmak üzere odama doğru yola koyuldum. Onu yatağımın dibindeki minderine yerleştirip istediğinde yanıma gelebilsin diye kapıyı aralık bırakarak ödül mamasını hazırlamak için yanından ayrıldım. Ancak o sırada oyuncak odamın aralık kapısı resmen beni çağırdı. Her zaman orada vakit geçirmezdim. Sadece çocuk olmak istediğimde, Balca'yla paylaştığımız çocukluğumu hatırlamak istediğimde ya da odaya yeni bir oyuncak ekleyeceğim zaman girerdim.

Bu odada tavana kadar uzanan kahverengi ahşap dolaplar vardı. Bazıları cam kapaklara sahipti ve özel oyuncaklarımı orada saklıyordum. Bebekler, arabalar, legolar, köpükten balon yapan oyuncaklar... her şey vardı. Buraya bir çocuk girse eminim aklını yitirirdi. Artık bir çocuk olmamama rağmen ben bile aklımı yitiriyordum.

Oyuncakların çoğunu Ankara'dan almıştım. Dışarıya çok az çıktığım için her çıktığımda bir oyuncakçıya uğramayı alışkanlık haline getirmiştim. Cam kapaklı dolaplardan birinin önünde durdum. Bu odaya her girişimde boğazımda kendiliğinden bir yumru oluşurdu. Sızlayan, içimi yakan bir yumru...

Yutkunmakta zorlanarak kapağı araladım. Tam ortadaki rafta duran oyuncaklar biraz dağınıktı. Onları düzeltmek için uzandığım sırada yabancı bir ışıltı gözlerimde parladı.

"Yalvaç," diye söylendim. Bana yine bir oyuncak mı almıştı? Geçen sefer gizlice bıraktığı oyuncak aklıma gelince içimde hafif bir kızgınlık yükseldi. Başka biri buna sevinirdi belki ama bu davranışı bana kendimi kötü hissettiriyordu. Sürekli uzağımda tuttuğum bu adam, evime kendinden bir şeyler bırakıyordu.

Uzanıp biraz arkaya itilmiş gümüş ve mavi renkte ışıldayan metali elime aldım. Şaşkınlık o an bedenimi kontrolsüzce ele geçirdi. Avucumda tuttuğum şey bir oyuncak değildi. Ahşaptan el oyması bir kına sahip, gümüş ve metalik mavi renge boyanmış hançerdi. *Yani bir bıçak.* Dudağımın kenarını o kadar sert ısırdım ki gözlerime yaş doldu. Ağlamak istemediğimden sıkıca gözlerimi yumdum.

"Yalvaç..."

Adı dudaklarımdan tekrar dökülürken yaşlar kirpiklerimin altından yanaklarıma doğru aktı. Parmaklarımı metalin etrafında kapattım. Avucumun içinde, kabzaya oyulmuş ahşaptaki gül motiflerini hissedebiliyorduım.

Aşkını anlatırken *bıçak gibi* demişti. Peki şu an bu ne anlama geliyordu? *Eğer bu ona acı veren bir aşksa...* neden benim oyuncak rafımdaydı?

Gözlerimi araladığımda parmaklarım serbest kaldı ama şimdi titriyorlardı. Hançeri gümüş kabzasından tutup ahşap kınından ayırdım. Bıçağın keskin ucu göz alıcı bir parıltıyla ışıldarken dudaklarımın arasından bir hıçkırık firar etti.

Bana gerçekten bununla ne anlatmaya çalışıyordu?

Aslında korktuğum cevabı zihnim çoktan vermişti. Bir keresinde *beni mahvediyorsun* demişti. *Senin yüzünden* demişti. O kız bendim. Ona acı çektiren bendim. Aşkını reddeden bendim. Bu bıçak oyuncak rafımdaydı çünkü çocukluğum gibi aşkını da uzağımda tutuyordum.

Yaptığım şeyin vicdansızlık olduğunu biliyordum ama başka çarem yoktu. Duygularım beni içine çekip yutarken, telefonumun sesi odamdan yükselmeye başladı. Yanağıma akan yaşları silip çalışma odama doğru yürüdüm. Bedenim öğrendiğim şeyle sanki boşlukta ağır bir kütle gibi süzülüyordu. Kafamın içinde uğultular dolaşıyordu.

Masadan telefonu alışım ve açışım anlıktı, o yüzden kimin aradığına bile bakmadım. "Alo," dediğimde karşıdaki ince kadın sesi, "Nazlı Hanım mı?" diye sordu.

İsmimle hitap etmesinin yanı sıra sesindeki resmiyet onun teşkilattan biri olduğunu söylüyordu. "Benim, buyurun."

"Yekta Somer'in asistanıyım. Kendisi sizi derhal hususi bir görüşmeye davet ediyor. Şato'da, on birinci katta."

"Hemen derken?" diye sordum ama söylediği şeyi henüz idrak edememiştim. Yekta Somer neden benimle görüşmek istiyordu ki? Onunla yıllardır yüz yüze görüşmemiştim.

"Bugün, saat 10.00'da. Gelebilirsiniz, değil mi?"

Hayır deme lüksüm yoktu. Bu yüzden, "Elbette," dedim ama sesim oldukça kuru çıkmıştı.

"Randevunuzu kayda aldım. Bekliyoruz," diyerek görüşmeyi sonlandırdığında az önce yaşadığım duygusal boşalma, Yekta'nın beni görüşmeye çağırmasının gerginliğine karışmıştı. Sandalyeme oturup bir süre ekrana boş gözlerle baktım.

Yalvaç'ı arayıp ona ne kadar âşık olduğumu itiraf etmek, sonra da saatlerce ağlamak istiyordum. Onun bana gelişini beklemek... Ama bir yanım hayatın bana Yekta'yı ansızın hatırlatışına takılıyordu. Tökezliyor, sonra da yuvarlanıyordum.

15. BÖLÜM

Galvaş

Ahşabın kokusuna zamanla bağımlılık geliştirmiştim. Babam güzel sanatlar mezunuydu ve Aylin dahil hepimizi sanatın içinde büyütmüştü. Kardeşim Balca tıpkı babam gibi seramiğe ilgi duysa da Aylin resme düşkündü. Bense çocuk yaştan beri ahşabı şekillendirirdim. İlk kez kendim için bir topaç yapmıştım. Ortaya çıkardığım o küçük şeye mahalledeki tüm çocuklar hayran olunca, bu merakım zamanla farklı oyuncaklar yapmaya dönüşen bir tutkuya evrilmişti. Annem için yaptığım sandalye ise komşularından aldığı övgüyle birlikte bugünkü ahşap atölyemi açmamın ilk kıvılcımı olmuştu.

Başlarda sadece kafa dinleyeceğim bir yer olacağını düşünmüştüm ama işler büyümüş; şehirler arası sevkiyat yapan, tasarım mobilyalar üreten bir patron konumuna gelmiştim. Yanımda Zeki ve Tolga adında iki çırak çalışıyordu. Zeki on yedi, Tolga ise yirmi bir yaşındaydı. Aileleri onları bana emanet ettiğinde ikisi de ancak on iki yaşlarındaydı. Meslek sahibi olmalarını istemişlerdi. Zeki maalesef geçen yıl okulunu bırakmıştı. Hem artık işle birlikte devam edemediğinden hem de ne yapmak istediğini bulduğunu düşündüğünden... İleride kendi atölyesini açmayı kafasına koymuştu.

Tolga ise açıktan işletme okuyordu. Okul kayıt parasını maaşından ayrı olarak ben ödüyordum. Onların kendi ayakları üzerinde sağlam bir gelecek kurmasını görmek bana huzur veriyordu.

İçeriden, "Abi, müşteri seni soruyor!" diye bir ses yükselince elimdeki sandalye bacağını iskeleye bırakıp üstümdeki talaşı silkeledim.

"İlgilenin abim, geliyorum!" diye seslenerek atölyemin içindeki lavaboya yöneldim.

Ahşabın tek kötü yanı, ellerimi toza bulaması ve kurutmasıydı. Çalışırken eldiven giyemiyordum. Ahşabı hissetmeyince yaptığım işi yeterince iyi yapmıyormuşum gibi geliyordu. Lavaboda ellerimi köpürtürken üstünde asılı duran aynadaki aksimle göz göze geldim. Dakikalar önce kestiğim keresteler yüzünden saç diplerime kadar terlemiştim. Şakağıma düşen birkaç tel saç alnıma yapışmıştı. Bu halde müşterinin karşısına çıkılmazdı ama yapacak bir şey yoktu. Zanaatkârın temizliği ancak iş bittikten sonra gelirdi.

Ellerimi kurularken Zeki'nin kapının önünde durduğunu aynamdan gördüm. "Abi gelen güzel bir kadın. Ağzından seni düşürmüyor," deyince aynadan ona kaşlarını kaldırdım.

"Kim lan o? Adını söylemedi mi?"

"Seda dedi ama... ben de kız arkadaşın olabilir sandım."

Kaşlarımın arası gerildi. "Benim Seda diye tanıdığım biri yok. Birileri adımızı vermiştir, öyle gelmiştir."

Nazlı'dan sonra birilerinin daha kız arkadaş muhabbeti açması içimde istemsiz bir öfke kıpırdatıyordu. Sanki herkes, hayatımda biri olması gerektiğini düşünüyordu da ben bilmiyordum. Oysa kalbimin kapısı çoktan birine mühürlenmişti. Bunu önce Nazlı'nın anlaması gerekirdi ama o düşünmezken hiçbir şeyden haberi olmayan Zeki'nin bunu düşünmesini bekleyemezdim. "Git, geliyor de."

Zeki, "Tamam abi," diyerek ayrıldı.

Hemen arkasından ben de dükkânın ön tarafına, yaptığım mobilyaların sergilendiği satış kısmına geçtim. Atölyenin talaş kokusu hâlâ üzerimdeydi. Ön tarafa her adım attığımda o kokunun yerini cilalı ahşabın daha sakin, daha rafine kokusu alıyordu.

Tolga, genç kadına en son ürettiğim kırmızı kadifeden koltuğu tanıtıyordu. Bacaklarındaki gül motifli oyma işçiliğiyle gurur duyduğum bir parçaydı.

Seda denen kadın, "Bu bizim için biraz fazla avangart," deyince Tolga, yanlarına yeni gelen Zeki'ye imalı bir bakış attı. İkisi de mobilyalarımı benden çok sahiplenirdi.

Tolga hemen toparlandı. "Bizde çoğunlukla böyle mobilyalar var. Daha sade olsun derseniz bu koltuğun kremini de üretebiliriz. Kumaşı keten yaparız. Ustam çok zevklidir, hemen uyarlar."

Araya girme ihtiyacıyla, "Siz ne bakıyordunuz?" diye sorunca koltukla ilgilenmeyi bırakıp yeni fark ettiği bana döndü. Gözleri önce çalışırken giydiğim mavi tulumumda gezindi. Ne kadar silkeleyip temizlemeye çalıştıysam da ahşap tozu hâlâ üzerimdeydi. Belli ki bu halim ona biraz fazla dağınık görünmüştü.

Bakışları yüzüme çıktığında hemen bana doğru adımladı ve elini uzattı.

"Seda Bilen ben. Orion Mobilyacılık'ın satın alma müdürüyüm."

Kadının bakımlı eline kısa bir bakış attıktan sonra nezaketen tutup sıktım. "Memnun oldum, ben de Yalvaç Zorlu."

"Adınızı Serhat Mobilya'nın sahibinden aldım. Kendisi dostum olur. Sağ olsun, yeni girişimimizle ilgili sizi önerdi."

"Ever," dedim elini bırakıp bir adım geri çekilerek. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. "Onlarla uzun zamandır çalışıyoruz. Sağ olsun, tanıdıklara daima adımızı veriyor."

Kadın yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle sütlü kahve rengindeki etekli takımının ceketini düzeltti.

"Özel bir seri çıkarmak istiyoruz. Odanız varsa orada konuşabilir miyiz?"

Kadının arkasından birbirlerine bakış atan Zeki ve Tolga'ya el işareti yaptım. "Odam yok. Kasanın oraya iki çay getirin!"

Kadın onlara bakınca ikisi de bir anda ciddileşti. Az önceki imalı bakışmalarının farkındaydım ve kadın gider gitmez bunun hesabını soracaktım.

"Olur, kasanın orada konuşalım o zaman," dedi kadın hafif afallayarak.

Orion büyük bir firmaydı, Seda Bilen'in daha önce bir mağazanın kasasında görüşme yapmamış olma ihtimali yüksekti. Bu da yüzündeki şaşkınlığı açıklıyordu.

"Zeki, sen Seda Hanım'a oturacak yer göster," dedim.

Zeki hemen harekete geçti. "Bu taraftan abla-"

Tolga dirseğiyle onu dürttü. "Oğlum kibar olsana. Seda Hanım diyeceksin."

Benimkiler böyle görüşmelere pek alışkın değildi ama yine de içimde bir yer, onların bu ham halini seviyordu. Samimiyetleri atölyemin ruhunu tamamlıyordu.

İş görüşmelerini genelde dışarıda yapardım. Amacım hiçbir zaman işi büyütmek olmamıştı. Hobi olarak açtığım atölye bile benim için yeterliydi ama teşkilat kimliğimin dışında normal hayatımı da devam ettirmem gerekiyordu. Kadın zorlama bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dese de inandırıcı değildi. Hiç sevmezdim böyle tipleri. Burnu havadaydı.

Onlar kasanın olduğu tarafa geçerlerken Tolga da çay servisi için mutfağa yöneldi. Balca atölyeye uğrayacağını söylediği için ben de kontrol etmek amacıyla kapıya çıktım. Kız kardeşim birkaç güne Ankara'ya dönecekti. Azerbaycan'dan sonra onu nihayet yakalayabilmek içimi hafifletiyordu.

Tahmin ettiğim gibi caddenin karşısında belirdiğinde ona el salladım.

"Dikkatli geç. Koşma."

Gerçekten de koşarak geliyordu. Elinde bir poşet vardı. Bu annemin işiydi, ta uzaktan bile anlayabiliyordum.

"Çocuk değilim," dedi dudaklarını büzerek. Onu dükkânın önündeki mermer merdivenleri inerek karşıladım.

"Bir karşıdan karşıya da geçemeyeceksem..."

Benim için hep küçük bir kızdı. Ne kadar büyürse büyüsün bu değişmeyecekti. Balca bana sarılıp yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Ardından elindeki poşeti havaya kaldırıp salladı.

"Pişi var bunun içinde. Evde yedim ama öyle güzel olmuş ki şimdi sizinle de yiyeceğim. Çay var mı?"

"Çay var güzelim. Ama bir görüşmem var. Tolga mutfaktaydı. Sen yanına geç, pişileri masaya hazırla. Dolapta peynir de vardı."

"Ne görüşmesi ya..." dedi hayal kırıklığını saklamaya bile çalışmadan. Arkamızdaki camekânda bakışlarını dolaştırdı. "Sonra görüşseydin. Birkaç güne gidiyorum, daha doğru düzgün biz görüşemedik."

"Kısa sürer zaten. Az önce mobilyalarıma *avangart* dedi. Biraz tepeden baktı. Gıcık oldum. Ona bizden ekmek çıkmaz."

"Ay!" dedi gözlerini kısarak. "Ben de gıcık oldum şimdi. Senin mobilyalarının eşi benzeri yok bir kere. Dur gidip şuna laf sokayım."

Gerçekten yanımdan geçip gidecekken kolundan yakaladım.

"Saçmalama kızım ya. Neticede misafir."

Yüzünü buruşturdu.

"Ben de öyleyim abi."

"Sen dükkânımın çiçeğisin. Mutfağa geç, geliyorum birazdan."

Günümü aydınlatan bir gülümsemeyle yanımdan geçip merdivenleri tırmandı.

"Abilerin bir tanesi... Canımın içi... En sevdiğim..." diye mırıldanıyordu. Sesi merdivenlerde yankılanarak kayboldu. Arkasından kahkaha attım. Balca adı gibi bal dilliydi ama tersine gidildi mi tam bir deliye dönüşürdü. Onun bu hali bile içimi ısıtıyordu.

Bir an sonra Seda Bilen'le görüşmemi bitirmiş olarak ayağa kalktım. Ona olumlu cevap vermeyince, sorunun koltuklarım hakkında başta yaptığı yorum olduğunu anlamıştı. Bu yüzden patronunun bizzat ziyarete geleceğini söylemişti.

Benim için fark eden bir durum yoktu. Kardeşimin yanına gitmek için mutfağa doğru adımladım.

Tam o sırada telefonum titremeye başladı. Bu, Okan'la iletişim kurduğum telefondu. Kalbim bir anlığına hızlandı. Onu Nazlı'nın korumasına vermiştim. Ben aramadıkça beni aramazdı. Demek ki önemli bir şey vardı.

"Okan," derken sakin kalmaya çalıştım ama hissettiğim endişe boşa çıkmadı. Okan'ın sesi panikle titriyordu.

"Abi... seni endişelendirmek istemem ama Nazlı sanırım gitmiş."

"Nasıl gitmiş?"

"Abi biliyorsun, pencerem onun mutfağını görüyor. Sabah kameralardan da defalarca kontrol ettim. Evinde hareketlilik yoktu. Dayanamadım, gidip kontrol ettim. Evde değil."

"Tamam," dedim derin bir nefes vererek. Yönümü dükkânın çıkışına çevirdim. "Oyuncakçıya falan gitmiştir. Neden saçma sapan panik yaptırıyorsun? Kız hiç dışarı çıkmıyor mu, Okan?"

"Konumdan kontrol ettim. Ankara'da değil."

"Hay sikeyim!" dedim merdivenleri amaçsızca inerken. "Şehir dışına çıkmaz ki. Böyle bir planı olduğundan haberim yok."

"Ara diye aradım abi. Peşine düşemeyeceğim kadar uzakta. Konumu da sapıtmış durumda. Bir Bursa gösteriyor, bir İstanbul. Galiba saptırıcı kullanıyor."

"Kapat, Okan!" dedim sesimi istemsizce yükselterek. İki dakikada kan beynime sıçramıştı.

Hemen Nazlı'nın numarasını çevirdim. Aramayı tuşluyordum ki telefonuma gizli numaradan bir çağrı düştü. Nazlı olduğundan neredeyse emindim. Tuttuğum nefesi bırakıp hemen açtım.

"Nazlı," dedim ama karşı tarafta bir süre sessizlik oldu. Sonra onun durgun, yorgun, içime işleyen sesi geldi.

"Çanakkale'deyim. Limana gelir misin?"

16. BÖLÜM

Yalvaç

Arabamla atölyeden öyle aceleyle fırlamıştım ki Balca'nın bunu fark ettiğinde üzülüp kendini kötü hissedeceğini biliyordum. Yine de o an içimdeki sıkışık duygular ve yükselen kaygıyla limana gitmekten başka hiçbir seçenek yokmuş gibi hissediyordum. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Aklımda yalnızca Nazlı'nın söyledikleri vardı.

Kardeşinin duygularını umursamayan biri asla değildim ama Nazlı'nın hiçbir sebep yokken Çanakkale'ye gelmeyeceğini adım gibi biliyordum. En son konuştuğumuzda Balca'nın iki haftalığına burada olacağını özellikle söylemiştim. Şimdi Nazlı'nın Çanakkale'de olması, Balca için büyük bir yıkım anlamına geliyordu. Kardeşimin onu tekrar görmesi tüm dengesinin bozulması, yeniden savrulması demekti. İçimde bir huzursuzluk dalgası büyüdü, telaşla direksiyonu sıktım.

Balca'nın Nazlı'ya olan saplantısı asla yüzeyde kalacak türden değildi. Yıllar önce ona arkadaşının hâlâ hayatta olduğunu anlatabilmek için uğraşıp durmuştum. Şimdi ise ne o gerçeği açıkça söylemenin bir yolu vardı ne de geçmişte yaptığımız hataları telafi edebilirdik. Balca hayatını Nazlı'nın yokluğuna göre yeniden şekillendirmişti ama şimdi Nazlı'yı görürse her şey bir anda altüst olabilirdi. Endişem için için büyüyor, nefesim daralıyordu.

Nazlı neden Çanakkale'ye gelir gelmez benimle buluşmak istemişti? Yoksa kimliği ortaya mı çıkmıştı? Alaric onun izini mi bulmuştu? Belki de Mavzer'le ilgili bir gelişme vardı. Kafamda sorular dönüp duruyor, cevapsız kalıyordu.

Tüm bu düşünceler zihnimi bulandırırken arabanın gittiği yoldan bile habersizdim. Limana çıkan sokağa girebilmek için köşedeki taş çeşmeyi döndüğümde annemle babamın beni görmüş olabileceği aklımdan geçti. Evimizin önünden hızla geçmiş, normalden çok daha dikkatsiz bir şekilde sürmüştüm. Kesinlikle dikkat çekmiştim. Şimdi tek eksik olan şey, telefonumun çalmasıydı.

Limanın önündeki caddede ilerlemeye başladığımda gözlerim deli gibi etrafı taramaya başladı.

Öğle güneşinin yakıcı sıcağı ortalığı tenhalaştırmış, sokak sessizliğe bürünmüştü. Ancak birkaç balıkçı teknesi yavaşça limana yanaşıyor, ağlarla uğraşan adamların hareketleri dikkatimi dağıtıyordu. Kıyıya en yakın yerde,

yüzü denize dönük bir siluet duruyordu. Ellerim titrerken onun kim olduğunu anlamamak imkânsızdı.

Yüzünü henüz görememiştim ama ensesinde her zamanki gibi sıkıca toplanmış topuzu ve boynunda asılı kırmızı kadifesi bana onun Nazlı olduğunu haykırıyordu. Ailem dışında beni böylesine endişeye sürükleyebilen tek kişi oydu.

Üzerinde açık mavi bir kot pantolon ve beyaz askılı bir bluz vardı. Arabanın frenine öyle aniden bastım ki neredeyse sarsıldım. Kapıyı telaşla açtım, tekrar kapatmaya bile gerek duymadan büyük adımlarla ona doğru yürümeye başladım. Kalbim göğsümde kocaman bir yumruya dönüşmüştü.

Tam o anda, limandaki balıkçı teknelerinden birinin sahibi olan Kerim abi yüksek sesle, "Hop, Yalvaç!" diye seslendi ve elini sallayarak selam verdi. İçimdeki gerginlik, Kerim abinin tanıdık sesiyle bir an daha da katlandı. O ailemi iyi tanırdı. Kısa bir şaşkınlıkla ona döndüm ama aklımda hâlâ Nazlı'ya ulaşma telaşı vardı. Adımlarımı daha da hızlandırdım.

Nazlı'nın limanı seçmiş olması öfkemin yeniden harlanmasına neden oluyordu. Burası Çanakkale'de olması gereken yer değildi. Evime çok yakındı.

Kerim abi duymamış olabileceğimi düşünerek ikinci kez adımı seslendiğinde bu kez Nazlı da arkasını dönüp bakışlarını bana kilitledi. Denizden gelen serin rüzgâr mı, yoksa bakışlarımın ağırlığı mı onu ürpertti, belli değildi. Çıplak kolunu bir anda titreyerek ovuşturdu.

Kerim abi bir kez daha adımı seslenip etraftaki balıkçıların dikkatini çekmesin diye elimi hızlıca havaya kaldırıp selam verdim. "İşim var abi, sonra uğrarım," dedim. Ne selamlaşmaya ne de bir dakika kaybetmeye tahammülüm vardı.

"Mutlaka uğra. Seni göremiyoruz," diye seslendi Kerim abi.

"Tamam," deyip elimi göğsüme vurdum.

Yürümeye devam ederken gözlerim Nazlı'yla buluştu. Endişeyle çevreyi süzüyordu. Ona kızmak, bağırmak, beni böylesine kaygılandırdığı için sarsmak istiyordum. Ama önce bu limandan bir an önce onu uzaklaştırmalıydım.

Önünde durup nefes nefese, "Bir şey mi oldu?" diye sordum. O anda ne öfke kaldı ne başka bir duygu. Bedenimde yalnızca ona bir şey olması ihtimalinin sinsi endişesi dolaşıyordu. Kalbim göğsümde çırpınıyordu.

Nazlı bir süre sessiz kaldı. Üzgün gözleriyle yüzüme baktı, tek kelime etmedi. Kolunu tutup, "Nazlı," diye fısıldadım. Kerim abi balık ağıyla

teknesinin burnunda durmaya ve bize bakmaya devam ediyordu. Bunun farkında olmama rağmen yüksek sesle, "Buraya gelmen nasıl bir aptallık! Balca'nın burada olduğunu bilmiyor musun? Hadi, hemen gidiyoruz," dedim. Onu çekmeye çalıştım ama yerinden kımıldamadı. Kolunu elimden kurtarıp bir adım geriye çekildi. "Zaten gideceğim," dediğinde sesi rüzgârda kaybolan bir dalga gibiydi. "Ankara'ya döneceğim yani."

Topuzundan kurtulan birkaç tutam saç yüzünün etrafında dans ediyordu. "Bizi görseler de kim olduğumu anlamazlar." Söylediğine kendisi bile kırılmış bir haldeydi. Bakışlarını kaçırıp başını önüne eğdiğinde zor yutkunduğunu gördüm.

"Beni korkutuyorsun. Aradığında ne kadar endişelendiğimden haberin var mı? Buraya her ne söylemeye geldiysen daha tenha bir yerde konuşabiliriz!" dediğimde istemeden sesim tekrar yükseldi. Her ne kadar sakin kalmaya çalışsam da sorumsuzluğunu anlaması gerekiyordu.

Başı önünde kalmaya devam etti ama kirpiklerinin altından gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. Titreyen sesiyle, "Beni tanımazlar, Yalvaç. Balca görse o da tanımaz," dedi. "Teşkilat çocukluğuma ait ne varsa temizledi. Hepsini bir dosyada sana verdi. Bana ait ne bir çocukluk fotoğrafı var ne de ismim artık aynı. Yani Balca beni görse de zihnindekiyle Nazlı'yı tanımaz, tamamlayamaz. Herkes gibi onda da eksildim."

"Bir şey mi oldu? Neden böyle konuşuyorsun?" diye sordum. Buraya sadece geçmişin kırgınlığını anlatmak için gelmiş olamazdı. Her kelimesinde o kırgınlık hissediliyordu ama yine de başka bir amacı olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Nazlı, "İki gün önce," diye titreyen sesiyle cevap verdi. Ardından bir an duraksayıp yutkundu. "Bir şey buldum, Yalvaç. Bunun için geldim."

"Ne buldun?" Cevabını duymadan önce zihnimde ihtimalleri sıralamaya başladım. Ne olduğunu galiba biliyordum ve bu kez tedirginlik beni ele geçirdi.

Nazlı başını kaldırıp mavi gözlerini gözlerime kilitlediğinde içime sanki bir bıçak saplandı. *Bahsettiği şey aklımdakiyle aynıysa*... Onu bulacağını hiç düşünmemiştim. O gün Loki'yi ona bırakmaya gittiğimde yüzündeki acıyı görünce kendimi kaybetmiştim. Onu mahvetmek istememiştim, aşkımı ona zorla bırakmıyordum. "Ne söyleyeceğini biliyorum," diyebildim buz gibi bir sesle. "Bu konuşmayı burada yapmamalıydın. Kendini riske attığın için kendimden nefret mi etmemi istiyorsun?"

Nazlı başını iki yana sallayarak, "Yalvaç," dedi. "Bırak da konuşayım. Sonra gerçekten gideceğim. Sana kendini kötü hissettirdiğim için özür dilemek istiyorum," dediğinde sesi hem buruk hem de kararlı çıkıyordu.

Özür mü diliyordu gerçekten? Sanırım yaşadığımız tüm karmaşanın ağırlığını yalnızca kendimi kötü hissetmemle sınırlandırıyordu. Tam sözünü kesecekken ne hissettiğimi sezmiş gibi bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Başını kaldırınca yüzlerimiz birbirine öylesine yaklaştı ki onu daha önce dudaklarımızın dokunduğu zamandan bile daha yakın hissettim. Ona duyduğum çekim adeta havada asılıydı, nefesim bile kesildi. Bu konuşmayı derhal sonlandırmam gerekiyordu.

"Ben..." diyerek elini arka cebine soktu, gümüş ve mavi renkte parlayan hançeri çıkardı. Ona engel olmak için artık çok geçti. Aramızdaki her şeyi avucunda tutuyordu.

Gözlerini bir an olsun benden ayırmadan, avucumu tutup hançeri ellerimizin arasına bırakınca içimdeki korku bütün bedenimi sardı. İşte şimdi tamamen reddediliyordum. Zorlukla yutkundum, gözlerimi onun bakışlarından kaçırıp ellerimizin arasında duran hançere çevirdim. "Ne söyleyeceksen bir an önce söyle. Hiçbir şey burada durup kendini tehlikeye atmandan daha acı verici değil. Belli ki artık anladın," dedim. Dilimden dökülen kelimeler kırgın ve savruktu. "Bunu sana üzül ya da kendini kötü hisset diye bırakmadım. Benim hissettiğimi hissetmen ya da kabul etmen için de değildi. Sensizlik bazen zehirli bir hançer gibi saplanıyor insana. İtiraf edemediklerin, anlatmak isteyip de anlatamadıkların... Aşk da öyle. Yani..." dedim kelimeler boğazımda düğümlenirken. Artık gözlerine bakamıyordum. "Sanırım artık gerçekten bitiyor. Yalnızken hayaller kurduruyordu bu lanet aşk, şimdi ise ne hayal kaldı ne umut-"

Elimin üzerindeki parmaklarıyla birden elimi sıkıca kavradı, sözümü tamamlamama izin vermedi. Ellerinin titrediğini açıkça görebiliyordum. Onun da kaybetmenin acısını yaşadığını hissettim.

Ama buraya aşkımı anlayıp kabullenmiş olarak gelmemişti. Benden hislerime karşılık veremeyeceği için özür diliyordu. Hiçbir kelime içimdeki kaybın büyüklüğünü anlatamazdı.

Gözlerimi onunkilerle buluşturduğumda derin bir nefes aldı. "Bu ilk ve son kez olacak kıdemlim," dediğinde mavileri bir anda doldu. Bana kızgın olduğu anlar dışında böyle hitap etmezdi. "Yani sana ilk kez itiraf edeceğim. Kendime de... Aslında içimde biliyordum ama adı yoktu. Hep reddediyordum. Azerbaycan'dayken *daha önce birine âşık oldun mu* diye sormuştun."

Nazlı'nın söyledikleriyle kalbim fırtınalı bir deniz gibi sarsıldı, sonra bir an duruldu. İçimde saklı, yasak bir köşe kendi kendine bir umut filizlendirdi. O umudu daha yeşermeden yok etmek istedim. Konuşmaya devam ettikçe kalbim neredeyse duracak kadar ağırlaşıyordu. "Ben de *hiç âşık olmadım, nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum* demiştim. *Hep başkalarından dinledim*... O dinlediğim hislerin ilk kez mezuniyetimde farkına vardım. Yekta Başkan yüzünden içimde derin bir hayal kırıklığı ve üzüntü varken karşımda seni görünce orada olma sebebini yanlış anlamıştım. Beni teşkilata sen teslim ettiğin için oradan da kendi elinle atmanı isteyecekler sandım-"

"Nazlı," diyerek araya girmek istedim ama duymazlıktan geldi. Sadece anlatmak istediği şeye odaklanmıştı.

"Salonun tenha köşesinde ilk kez karşımda belirdiğinde seni hemen tanıdım, biliyor musun?" dediğinde dudaklarından dökülen her kelime yüreğime dokundu. "Gözlerin, bakışların hâlâ aynıydı. Hem büyümüş hem de hiç değişmemiştin. Çocukken büyüklere duyulan hayranlık bazen aşk sanılır. Ben o zamanlar aşkın da hayranlığın da ne olduğunu kavrayamıyordum. Arkadaşımın abisinin iyi biri olduğunu düşünmek bile içimde bir heyecan yaratıyordu. Bu aslında hayranlıktı, hoşlanmaktı ama asıl aşkın ne kadar imkânsız ve zor olduğunu, itiraf ederken bile insanın boğazında düğümlendiğini şimdi anlıyorum. Sözlerimin ağırlığı altında eziliyorum çünkü bu duyguları kabullenmek de dile getirmek de sandığından çok daha zor."

Son cümlesiyle ifadem katılaştı. Zaman bir anlığına tökezledi ve odağım dudaklarının kıpırdayışına, ardından gelecek kelimelere kilitlendi.

"Balca'nın iyi kalpli abisi bana ilk oyuncağımı verdiğinde, bir gün oyuncak koleksiyonu yapmaya başlayacağımı bilmiyordum." Bakışları ürkekçe gözlerimden uzaklaşırken dudağının kenarında kendisiyle dalga geçer gibi hafif bir tebessüm belirdi. "Konudan konuya atlıyorum... Kafanı karıştırmak istemiyorum ama başka nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Mavi kuştan mı söz ediyorsun?" diye sordum. Her cümlesinde saklanamayacak kadar büyük bir acı hissediyordum. Sesi titredikçe kendi içimdeki yankıdan kaçamıyordum.

"Hayır, o değil. Bu çok daha öncesi. Bir gün Balca'ya balerine benzeyen iki ahşap bebek vermişsin. Balca hep bir *Barbie'si* olsun istermiş, sense ona *daha güzelini yaptığını* söylemişsin. *Diğerini arkadaşına ver, birlikte oynayın* demişsin. Balca diğer bebeği bana verdi."

O iki ahşap bebeği yaptığımı hatırlıyordum fakat Balca'nın birini ona verdiğini asla bilmiyordum. Geçmişin küçük bir ayrıntısı, şimdi aramızda farkında olmadığım bir bağı ortaya çıkarıyordu. O an, elimi uzatıp o kayıp

oyuncakla aramızdaki mesafeyi kapatmak istedim ama imkânsızlık duvarı sanki daha da yükseliyordu. Nazlı'nın buraya geliş nedenini her ne kadar reddetmeye çalışsam da biliyordum.

Gözlerime bakarak buruk bir tebessümle başını salladı. "O benim ilk oyuncağımdı. Beni öyle mutlu etmiştin ki. O bebekle uyudum, o bebekle uyandım. Ama sonra Ferdi onu buldu, sakladığım yerden çıkarıp ayağının altında parçaladı. Saatlerce ağladım. Bebeğim için değildi. Sen bunu öğrenirsin diye ağladım. Kim bilir o bebeği yapmak için ne kadar emek vermiştin? Bense ona iyi bakamamıştım. O bebeği hiç hak etmemiştim. Tıpkı seni hak etmediğim gibi..."

"Nazlı..." dedim ama gözlerindeki ve kelimelerindeki yük beni susturuyordu.

"Yalvaç," dedi yutkunmakta zorlanarak. "Sen mezuniyette karşıma dikildiğinde hissettiğim ilk şey, bana bilmeden ilk oyuncağımı veren çocuğu ne kadar özlediğimdi. Yediğim onca dayağa rağmen o zamana dönmek istedim. Sen *geri döneceğim* diyerek beni yurtta bıraktığında ve dönmediğinde, kendimi evimizin eskimiş halısında parçalara ayrılmış yatan o bebek gibi hissettim."

"Nazlı," dedim bir kez daha. Konuşmaya devam etmesin istiyordum ama kalbim benimle aynı fikirde değildi.

"O yüzden mezuniyette sana o kadar öfkeliydim," dedi gittikçe alçalan sesiyle. "Değer verdiklerimiz canımızı en çok yakanlardır. Duygusuz olduğumuz kimseleri umursamayız, onlara öfkelenmeyiz bile. Bunu da sonradan anladım. Çünkü ben hep yalnızdım."

"Yanında olmasam da ben aslında seninle ilgileni-"

"Seni suçlamıyorum. Hiçbir şeyin değildim, Yalvaç. Hâlâ öyleyim. Ben artık aramızda konuşulmayan bir şey kalmasın diye bunları anlatıyorum. Çünkü seninle bunu yapabileceğimiz ilk ve son ana geldik."

"Nazlı, sen böyle konuştukça kendime daha çok kızıyorum. Ben o hançeri bir itirafı temsil etsin diye bırakmadım. Seni üzmeye de çalışmıyordum."

"Ama üzdü, hem de çok üzdü. Yüksekten korktuğumu biliyorsun. Buna rağmen yurttaki odamın pencere pervazına tüner, oradan hiç ayrılmazdım. Evimde de pencere pervazları var."

Nemli gözleri gözlerime kilitlendi. Bir şeyi söylemeden anlamamı bekliyordu.

"Ve sen oradan da ayrılmıyorsun," diye tamamladım. Bunu bana Okan söylemişti. Beni beklediğini düşünmek heyecanlanmanın ötesinde, yalnız oluşu yüzünden canımı yakıyordu. Ben konuşamayınca devam etti. Artık gözlerindeki yaşlar yanaklarına akıyordu.

"İki gün önce oyuncak rafımda bu hançeri bulduğumda yüksekten yere çakılıyormuş gibi hissettim. Gelmeyeceğini bile bile pencere pervazına çıkmak istedim. Tüm gece uyuyamadım. Zaten uyku problemim var, biliyorsun." Gözyaşları artarken dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Bir de bunun yüzünden uyuyamadım. Hayatımda hiç olmadığı kadar ağladım. Sanırım mutluluktandı. Çünkü başkasına âşık olduğunu sanıyordum. Senin için çok üzülmüştüm. Sana engel oluyorum, benim yüzümden kavuşamıyorsun sanıyordum. Kendim için de kahroluyordum. Neden beni sevecektin ki? Bedeninde izler taşıyan, üstünü mavi kuş dövmeleriyle kapatan, travmalarıyla boğuşan, geceleri uyuyamayan, her şeyden ürken... üstelik evlenmek zorunda bırakıldığın kızı neden sevecektin? Peşindeki bela yüzünden bile..."

O son cümlesiyle sessizliğe gömülürken gözlerime bakmayı sürdürüyordu. Ne söyleyeceğimi, konuşmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Hâlâ söylediklerinden umut çıkarmak istemiyordum.

"Son karşılaşmamızda seni üzdüm, değil mi? Annemin kekini yapmaya çalıştığını söyleyerek. Ve diğer şeylerle..."

Başını iki yana salladı. "Gerçekler beni üzmez. Geçmiş canımı çok yakıyor ama gelecek daha çok."

"Bir şeyler kötüye mi gidiyor? Lütfen anlat, seni bu kadar huzursuz eden ne?" Elim istemsizce çenesine uzandı. İncitmekten korkar gibi kavradım. Geri çekilmedi ama yüzünü benden saklanmak istercesine yana çevirdi. Cılız bir fısıltıyla, "Sen," dedi. O tek kelimeyle yüreğimde bir fırtına koptu.

"Yani seni üzüyor muyum? Az önce söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyorum ama bunu dile getirmeye korkuyorum. Asıl korkum ise yanılmış olmak, bir umutla hissettiğim şeyin gerçek çıkmaması."

Burnundan acıyla gülümsedi. "İnsan bir şeyi doğrudan duymadan inanamıyor. Bunu en iyi ben bilirim. Beni hiç düşünmüyor değildin. Mine Hoca üzgün olduğum anlarda arada senin beni sorduğunu söylerdi."

"Seni, Balca'nın seni sevdiği kadar çok sevebilmek ve öyle koruyabilmek istedim. Bunu ne kadar başarabildim bilmiyorum ama içimden geçen hep buydu."

"Bugün hayattaysam bu senin sayende. O gün Ferdi'nin elinden beni çekip almasaydın gerçekten ölecektim. Ama burada oluşumun, hislerimin,

hayatımı kurtarmış olmanla ilgisi yok, Yalvaç. Ben sana âşığım. Adını koyamadığım, kalbimde yankılanan o şey işte bu."

O anda içimde yankılanan tüm sesler sustu. Limanın uğultusu, rüzgârın sesi, teknelerin gıcırtısı bir anda sanki dünyadan silindi. Onun karşımda durup söyledikleri... Tüm korkuları o an susturdu.

"Sen bana," dedim ama sesim bile bana yabancı geliyordu. Avuçlarımın içi birden ısındı, parmaklarım elini bırakırsam kaybolup gidecekmiş gibi sıkı sıkı tutundu. "Nesin?" diyebildim nihayet.

Yüzünü kaldırıp gözlerini benimkilere kenetledi. "Biraz daha kaçarsam, seni görmezden gelirsem sana en büyük kötülüğü yapan ben olacağım. Buradayım çünkü iyi olmanı istiyorum. Her ne kadar bizden bir şey olmayacağını bilsem de-"

"Dur," dedim kolunu tutarak. Diğer elimde duran ve ahşap kabzasında gül kabartmasını hissettiğim hançeri cebime attım. "Lütfen devam etme. Beni böylesine mutlu etmişken olumsuz bir şey duyarsam yıkılırım. Gel benimle!" *Daha birkaç saniye önce bunun hayatımın en kötü günü olacağını düşünüyordum.*

Onu çekip arabama yönlendirdim. Onu buradan götürmek ve ne hissettiğimi açıkça itiraf etmekten başka bir şey düşünemiyordum. Adımlarını bana uydururken telaşla, "Yalvaç," diye fısıldadı. "Bitirmeme izin ver."

Konuşmasının başında *söyleyeceklerimden sonra Ankara'ya döneceğim* demişti. Bana yıllardır hayalini kurduğum şeyi söyleyip, ardından çekip gidebileceğini sanmıştı. Kalbim göğsümün altında deli gibi dövünüyordu. Nefes almaya çalışırken boğazımda kuruluğu hissedip yutkundum. Adımlarımı yakalamak için hızlanıyor, ismimi tekrar tekrar söylüyordu. Yürümeyi sürdürüyordum ama sürekli ona bakma ihtiyacı duyuyordum. Serbest kalan eliyle yanağındaki yaşları usulca siliyordu.

"Lütfen," dedi gözlerinde umut kıvılcımlarıyla. "Olmaz!"

"Neden olmasın? Tam aksine, bu andan sonra her şey çok daha güzel olacak."

Parmaklarımın altında nabzının heyecanla attığını hissediyordum. "Yalvaç," dedi bir kez daha.

"Ne olur, sadece bana eşlik et," diye yalvardım. Arabanın yanına geldiğimizde onun bineceği kapıyı açtım. Yanımda olmalıydı. Eğer uzaklaşırsa elimden kayıp gidecekmiş gibi içimi büyük bir korku kaplamıştı.

Hareketlerim her zamankinden çok daha hızlıydı. Anahtarı neredeyse telaşla aradım. Bir an önce her şey içeride olsun isriyordum. Dışarıda her şey fazlasıyla açıktı. Gözler, sesler, bakışlar, hepsi fazlaydı.

Nazlı o sırada onu arabanın içine değil de kendi hayatıma davet ediyormuşum gibi tereddüt ediyordu. Bakışlarımda onunla konuşmak için ne kadar büyük bir ihtiyaçla savaş verdiğimi fark edince, sessizce eğilip bindi. Kapısını kapatıp arabanın diğer tarafına çok hızlı geçtim. Arabaya binip telaştan öncesinde açık bıraktığım kapımı kapattığımda limandaki uğultu bir anda kesildi. Şimdi içeride yalnızca nefeslerimizin sesi vardı.

Nazlı omzunda asılı olduğunu bile fark etmediğim siyah deri çantasını dizlerinin üzerine aldı. Titreyen parmaklarıyla içinden bir mendil çıkardı. Yanağındaki yaşları acele etmeden ama sanki benden gizliyormuş gibi silmeye çalıştı. Ama her dokunuşta yeni bir ıslaklık buluyor, mendili biraz daha katlıyordu.

Ona bakmamaya çalışıyor, gözlerimi direksiyonda tutuyordum. Sanki orada kalırsam içimdeki savaş sakinleşerek son bulacaktı. Ama sonunda dayanamadım. Kafamı çok az çevirdim. Nazlı'nın bakışları da o anda kaçamak bir şekilde bana kaydı. Yakalanmış gibi hemen tekrar mendiline döndü.

Sessizliği bozmaya çalışırcasına, "Bir yere gidelim, uzaklaşalım dedim ama aklım tamamen dağıldı. Lütfen bana biraz düşünmek için zaman ver," dedim.

Başını hafifçe sallayarak kabul etti. "Beni otogara bırakabilirsin. Zaten bugün geri döneceğim."

"Tamam," dedim ne söyleyeceğimi bilemediğimden. Ağzımdan çıkan her kelime onun az önce dile getirdiği gerçeğin etrafında dolaşıp duruyordu. *Ben sana âşığım.*

Yalvaç, dedim içimden. *Şimdi susarsan, bu duyguyu yok sayıp gidecek ve onu bir daha asla geri alamayacaksın. Ama konuşursan da onu korkutabilirsin. Aşkının büyüklüğü onu ürkütecek.*

Nazlı mendili bir kez daha yanağına bastırdı. Gözlerinin altı kıpkırmızı olmuştu. Dudaklarını birbirine bastırıp nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Bir anlığına çenesinin titrediğini gördüm. Elimi ona uzatmak istedim ama kendimi zor tuttum.

Aramızdaki sessizlik uzayınca, "Balıkesir'e geçelim," dedim. Sanki bunu sabahtan beri planlamışım gibi sesimin net çıktığını fark edince kendime bile şaşırdım. "Orada bir otele yerleşirsin."

Nazlı'nın mendili durdu. Bakışları bu kez doğrudan yüzüme çevrildi. "Yalvaç..." dedi itiraz eder gibi.

"Dinle," diye devam ettim. "O kadar yol gelmişken hemen geri dönemezsin. Eminim çok yorgunsundur. Çanakkale'de kalman da uygun olmaz."

"Uygun..." diye fısıldadı. Kelimenin arkasında başka bir şey arar gibiydi.

"Uygun değil," dedim daha yumuşak bir tonla. "Hem de güvenli değil."

Nazlı mendili avucunda buruşturdu. Bir süre daha sustu. Sonra kendini toparlamak ister gibi derin bir nefes aldı.

Kontağı çevirdiğimde motorun sesi içeriyi doldurdu. Araba çalışırken Nazlı'nın omuzları çok hafif irkildi, sonra tekrar kendini topladı. "Balıkesir'e gitmeye de beni götürmene de gerek yok," dedi sonunda.

"Gerek var. Seni sonrasında Ankara'ya da ben bırakacağım. Tek başına gidemezsin."

"Balca'nın dönmesine çok az kalmadı mı? Kardeşini doğru düzgün görmeden bu birkaç günü de benimle uğraşarak geçiremezsin. Kız kardeşine yazık edersin."

Vites değiştirerek hızlandım. Aynadan limanı görebiliyordum. Kerim abi, tekneler, rüzgâr ve güneşin keskin yansımaları, hepsi bir film karesi gibi geride kalıyordu.

"Balca'yı Ankara'da ziyaret edeceğim. Gerekirse birkaç gün kardeşimin yanında kalır, her şeyi telafi ederim. Şu an seni yalnız gönderemeyeceğime göre sence başka yolu var mı?"

"Güvenlik için biliyorum ama benim korunmaya ihtiyacım yok, Yalvaç. Emin ol, kardeşinin sana daha çok ihtiyacı var."

"Sadece güvenlik için değil," dedim üstüne basa basa. Gözlerimi ona çevirdim. "Buraya gelip söylediğin şeyden sonra sana *tek başına dön, konuşmayalım* diyeceğimi mi düşündün? Eğer öyleyse yanılmışsın. Balca'yı çok düşünüyorsan benim de ne tepki vereceğimi bilmeliydin."

Cevap veremedi çünkü haklı olduğumu biliyordu. "Balıkesir," dedim bir kez daha. "Sadece bir gece. Ne konuşacaksak konuşuruz."

Dudakları kabul etmek ister gibi aralandı ama saniyenin yarısı bir zamanda gözlerindeki itirazı gördüm. "Balıkesir'e gitmeyelim. Beni hemen Ankara'ya götür. Ne konuşacaksak evimde konuşuruz ve biter."

Başımı sallayarak derin bir nefes aldım. "Buraya sadece benimle konuşmak için mi geldin?" diye sordum. Bakışlarım artık yola sabitlenmişti. "Balca'nın burada olduğunu bile bile gelmen beni çok şaşırttı. Kesin kötü bir şey oldu dedim. Ne kadar endişelendiğimi bilsen..." Aniden gözlerimi ona çevirdim. "Balca atölyeye gelmişti. Ona bile bir şey söylemeden fırlayıp çıktım."

"Üzgünüm," dedi bir fısıltı gibi. Gözlerini benden itinayla kaçırıyordu. "Balca'ya zarar vermek şu hayatta isteyeceğim en son şey bile değil. Buraya gelirken oldukça dikkatliydim. Hiçbir şeyi tehlikeye atmamaya çalıştım."

"*Hiçbir şey* dediğin sensin. Ne kadar dikkatli olursan ol, endişemi azaltamazsın."

"Yalvaç, ben esir değilim. Yekta Başkan bile artık benden rahatsız olmuyor. Son zamanlarda hiç homurdandığını, varlığımdan rahatsız olduğunu duydun mu? Ya da *bu kız teşkilatımızın başına gelmiş en kötü şey* dediğini. İnan bana, yolculuk etmem kimsenin umurunda değil."

Parmaklarım direksiyonun etrafına sıkıca sarıldı. "Sana öyle mi söylüyordu?"

"Bu onlarca söylediği şeyden sadece biri. Belki de en iyisi." İçini çekti. "Her şeye alıştım. Artık duyduğumda canım bile acımıyor."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde mavi gözlerinin beni izlediğini gördüm. Yasak bir şey yapıyormuş gibi hemen önüne, dizinin üzerine indirip parmaklarının arasında koparıp durduğu peçeteye baktı.

"Bunların suçlusu benim, biliyorsun değil mi? Seni güvende olman için teşkilata teslim ettim ama belki de daha kötü oldu."

Başını iki yana salladı. "O bağlı olduğu kurumu koruyordu, Yalvaç. Hiçbir zaman söylediği ya da yaptığı şeyi şahsi algılamadım. Yerimde başkası olsa yine savunmaya geçerdi. Babamın kim olduğunu öğrenmeden önce bana bir baba sıcaklığında yaklaşmıştı. Her şeyin suçlusu benim geçmişim."

"Başka bir hayat yaşamak ister miydin?"

Bu soruyu sormayı planlamamıştım ama ara ara aklımı meşgul ediyordu.

"Başka türlüsünü bilmiyorum," dedi düşünme gereği bile duymadan. "Seçme şansım olsaydı nasıl bir hayat seçerdim, onu da bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var, o da teşkilat mensubu olmayı seviyorum. Faydalı olmak iyi hissettiriyor. Sadece," dedi düşünceli ve kısık bir sesle. "Ben herkesten biraz daha fazla yalnız bırakıldım." Son söylediği şeyle gözleri gözlerime sabitlendi. "Zaman yalnızlıkla terbiye etse de hiç kimse eksik kalmadığını söyleyemez."

Gözlerimi zorla olsa da yola sürükledim. Onun hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum. Beni suçlamıyordu ama kendimi tam olarak öyle hissediyordum. "Gelemedim," diye fısıldadığımda aslında bunu kendime itiraf ediyordum. "Yalnızlığının suçlusu benim."

Yola dönerek içini çekti. "Söz vermemeni dilerdim. O zaman çocuktum ve sözünü tutacağına inandım."

Direksiyonu tutan parmaklarım biraz daha gerildi. "Teşkilatın koruması altında kalman gerekiyordu. Yekta Başkan'ın isteğiydi. Seni görmeye devam etsem ona koz vermiş olacaktım. Genel başkana senin uygun olmadığını, istedikleri gibi yetişemediğini söyleme fırsatı yakalayacaktı."

"Tahmin edebiliyorum," dediğinde kaçamak bir bakışla onu kontrol ettim. Parçalara ayırdığı peçeteleri avucunda topluyordu. Benim gibi ilgisini dağıtmak için her yolu deniyordu, değil mi? "Yine de bunu çocuk Nazlı'ya anlatamadım. En yakın arkadaşından uzaktı, onunla tek bağı olan çocuk da artık gelmiyordu."

"O zamanı değiştiremem ama geleceği-"

"Geçmişe bir şey yapamayacağımız gibi geleceğe de bir şey yapamayız."

"Buraya yalnızca bunu söylemek için mi geldin, Nazlı? Olamayacağımızı..."

Sorunun cevabını bilmiyormuş gibi duraksadı. Avucundaki peçeteyi çantasına koydu ve çantayı da diğer yanına aldı. Ellerinin içi pantolonunun kalın kumaşına sürtünürken, "Öyle," dedi bir fısıltı gibi. "Kendi hayatını yaşamalısın, Yalvaç. Olmayacak birini değil."

Olmayacak biri... Dudağımın kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. Ondan başkası olmayacaktı. "Buraya gerçekten duygularını itiraf etmeye ve reddetmeye mi geldin?" Soru ağzımdan döküldüğünde kızgınlığım da gün yüzüne kavuştu.

"Evet," dedi bir kez daha. Sesi iyice alçalmıştı, neredeyse duyulmuyordu. "Başkasını sevdiğini düşündükçe içim acıyordu ama senin için bunu güzel bir biçimde kabullenmem gerektiğini düşündüm. Uyurken seni öpmeye kalkıştığımda gerçekten uyuduğunu sanıyordum. O an bir veda olacaktı."

Ayağım istemsizce frene bastı. Arabanın ani duruşuyla ikimiz de öne, sonra da geriye savrulduk. Korku dolu gözleri benimkilerle buluştuğunda içinde biriken yaşlar bana itiraf ettiği duygunun ağırlığıyla mavilerini daha da derin gösteriyordu. "O anı hatırlamıyormuş gibi davrandım," diye devam etti. "Çünkü utandım. Başta seni bir rüyanın içinde görüyordum. Buna yakınlığın mı, yoksa kokunun yoğunluğu mu sebep oldu bilmiyorum. Hareketlerim kontrolsüzdü ama senin uyuduğuna inanıyordum. Yoksa asla yapmazdım. Sabalı hatırladığını ima eden sorular sorunca korktum. Ama kendime hep *uyuyordu, yaptığımdan haberi yok* diyordum. Beni eve bırakırken söylediklerinle bundan iyice emin oldum. Hâlâ çok utanıyorum." Histerik bir gülümseme dudaklarından kaçtı. "Geçmişim peşimi bırakmıyor, geleceğim de yok gibi hissediyorum. Yaptığım şey asla affedilemez. Seninle olmayacağımızı bildiğim halde buna kalkışmamam gerekirdi."

"Bu yüzden mi ağlıyordun?" diye sordum. Onu kapıda ağlarken gördüğümde ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilememiştim. Aklıma ise hiç şu anki gibi bir sebep gelmemişti.

Başını yavaşça salladı. "Çünkü Ali Cihan'a birinden bahsediyordun."

"O kişi sendin." Harcadığımız zamanı ve kaybolan yarınımızı düşünmemek artık elimde değildi.

Bakışları bir süre sessizce yüzümde gezindi. Yutkunarak yanağına süzülen bir damla yaşla, "Keşke..." dedi. "Ben olmasaydım." Parmakları başparmağının kenarını yoluyordu. Ona dokunup bu anı hafifletmek, elini tutmak istedim ama aramızda görünmez ve yüksek bir duvar vardı. Bunu yapmama asla izin vermeyeceğini biliyordum.

"Geçmişin beni hiç korkutmadı, Nazlı. Ben hep bugünü ve yarını düşünürken sen sadece arkana bakıyorsun." Sözlerim arabanın içinde ağır bir yankı bırakırken hava adeta sıkıştı.

"Yalvaç," dediğinde bize dair olumsuz ne varsa dilinin ucuna geldiğini hissettim.

"Söyle," dediğimde sesim korktuğum gerçeğin bir adım ötesine geçmek ister gibiydi.

Nazlı başını hafifçe eğdi. "Sen..." dedi yutkunarak. "Sen çok iyi bir insansın."

Söylediği şey içimdeki kesiği iyice derinleştirdi. *İyi bir insansın...* İnsanın en çok vedalardan önce duyduğu cümleydi bu. İyi bir insansın demek *ben yokum* demenin en nahif yoluydu.

"Bunu söyleme," derken istemsizce sesim sertleşti. "Bunu duyunca bende hiçbir şey değişmeyecek."

Nazlı gözlerini dizlerine indirip ellerini pantolonuna sürttü. "Buraya gelmemin nedeni artık bizim olamayacağımızı kesin olarak söylemekti. Evet, seni seviyorum ama kendi hayatını yaşamanı istiyorum, Yalvaç."

"Böyle sevmek mi olur? Beni sevdiğini söylüyorsun ama sensiz yaşayabileceğimi nasıl düşünüyorsun?" İçimde bir yer acı acı güldü. "Seninle çok başka bir hayatım olurdu, bunu bil. Ben aramızda hiçbir engel yokmuş gibi hissederken senin böylesine konuşman içimdeki tüm duyguları altüst ediyor. Beni delirtip, sonra çekip gitmeyi düşünmen saçmalık."

Nazlı derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. "Eğer gitmezsem hayatın olduğu yerde kalacak."

"Benim hayatım zaten durmuş durumda," dedim. "Bir adım bile ilerlemiyor. Seni düşünmekten kafayı yiyorum. O siktiğimin hayatını yaşayamıyorum."

Gözlerimiz bir an aynı noktada buluştu. O bakışta iki şey vardı: sevdiği için çaresiz kalan bir kadın ve sevdiği için gitmeye cesaret edemeyen bir adamın korkusu. "Benim isteğim bu değildi. Bir gün eğer şansımız olursa... şartlar değişirse yeniden sana gelmek isterim. Ama şu an-"

"Şartlar değişirse," dedim kelimeleri tartarak. "Hangi şartlar? Sen mi? Geçmişin mi? Teşkilat mı? Yekta mı? Ferdi'nin gölgesi mi? Alaric mi? Yoksa hepsi mi?"

Nazlı'nın çenesi hafifçe titredi. "Çözmeye çalışıyorum. Kendimi, geçmişimi, kim olduğumu anlamaya çalışıyorum. Eğer bazı şeyleri toparlamadan bir şeye tutunursam her şeyi kaybedeceğimden korkuyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Arabada yalnızca motorun monoton uğultusu vardı. Sonunda konuşmaya karar vermiş gibi derin ve ağır bir nefes aldı. "Beni anlamanı istiyorum," dediğinde içimde ne öfke vardı ne de panik. Daha çok, uzun yıllar yoksun kalmış bir adamın elindeki son kırıntıyı kaybetmemek için verdiği çaresiz ve tutkulu bir mücadele hissi hâkimdi.

"Seni anlıyorum," dedim gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

Nazlı'nın bakışları önce gözlerimde kaldı, hemen sonra neredeyse istemsiz bir hareketle dudaklarıma indi. O an ne hissettiğimi anlayınca sanki yakalanmış gibi irkildi. Bakışlarını hemen geri çekti ama o kısa an çoktan içimde bir şeyleri harekete geçirmişti.

Aramızdaki mesafe birkaç santimden ibaretti. Göğsü hızlı bir ritimle yükselip inerken, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama söylemedi.

Aramızdaki o birkaç santimlik mesafeyi kapatmanın ne anlama geleceğini ikimiz de biliyorduk.

Sıcak dudaklarının benimkilere dokunduğunu hayal etmek istemesem de zihnimde o an canlanınca boğazımda bir düğüm oluştu.

Gözlerini yeniden gözlerime kaldırdığında artık bakışlarında açık bir hu-

zursuzluk vardı. "Yalvaç..." dedi kısık bir sesle. Sesindeki uyarı mıydı, korku mu ayırt edemedim ama artık geri dönüş yoktu. Şimdi ona dokunmazsam onu sonsuza dek kaybedecektim.

Elim bileğine uzandığında Nazlı hafifçe irkildi ama geri çekilmedi. Parmaklarımın altında nabzı hızla atıyordu. Onu kendime çektiğimde kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Bu bir veda olacaksa en doğru şekilde olmalıydı. Bu bir veda olacaksa en azından onu bir kere öpecektim.

Nefesinin sıcaklığı yüzüme yayılırken aramızdaki o birkaç santimlik mesafe tamamen yok oldu.

Dudaklarımız buluştuğunda Nazlı önce hareket etmedi. Dudakları hafifçe aralıktı. Sanki bu temasın gerçek olduğuna emin olmak ister gibi bekliyordu. Ama bir an sonra hem dudakları hem bedeni titremeye başladı.

Kalbimin sesini kulaklarımda duyuyordum. Onu bırakmam gerektiğini biliyordum ama yapamazdım. Yoksa ölecektim. Dudaklarımı dudaklarına biraz daha bastırdığımda nefesi ve itirazı andıran minik iniltisi sıcak bir dalga gibi içime doldu.

Nazlı'nın eli engel olmak ister gibi göğsüme yaslandı. Parmaklarının altından kalbimin çarpıntıları yükseliyordu. Her atış avucuna vuruyordu.

Dudaklarını her öpüşümde bedenim istemsizce karşılık veriyor, nefesi ciğerlerime doldukça göğsüm sıkışıyordu. Teninin kokusu ve dudaklarının yumuşaklığı birbirine karışmıştı.

Boştaki elim emniyet kemerime gitti. Kilidi çözerken ona biraz daha yaklaştım, kolumu nazikçe ensesine doladım. Parmaklarım saçlarının arasından geçerken sıcak teni avucuma değdi. "Ne hissettiğini, neden kaçtığını biliyorum." Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdığımda tüm bedenim bu anın son bulmaması için yalvarırcasına sızlıyordu. "Senin için, bizim için her şeyi kolaylaştıracağım."

Nazlı'nın çekingenliği yavaş yavaş erirken ellerini yüzümün yanlarına aldı. Parmakları şakağımdan çeneme doğru gezindi.

"Bunun kolay bir yolu yok," dedi fısıltıyla. Kendi kemerini çözerek bana biraz daha yaklaştı. "Ne olursun yapma." Sözleriyle hareketleri birbirine uymuyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında onun tamamen benim olduğu bir hayatın hayalini kurdum. Beni öylesine ürkek, acemi hareketlerle öpüyordu ki öncesinde kendini durdurmaya çalıştığını ama başaramadığını hissedebiliyordum.

Boynundan kolumu çözüp belini iki yanından kavradım. Onu kucağıma çekecekken nefes nefese dudaklarımızı birbirinden ayırdı. Gözleri aralık kalan dudaklarıma inerken onu izliyordum. Zorlukla yutkunarak, "Burada bitsin ama bir gün, seni doyasıya öpebileceğim bir an olacak," dediğinde kalbim göğsümde dar bir kafese hapsolmuş gibi çırpınmaya başladı. "Bir gün, her sabah ölüm korkusuyla uyanmadığım, kendimi seni korumak için senden kaçmak zorunda hissetmediğim bir an olacak," diye fısıldadı. Konuşurken sesi titriyordu ve kelimeleri beni darmaduman ediyordu.

"Balca'nın bana kin beslemediği bir gün olacak." Kardeşim ona karşı nefret taşımıyordu ama her şeyin gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalınca bu nefretin doğabileceğini ikimiz de seziyorduk.

"Belki o gün gerçekten evleniriz, eğer hâlâ istersen. Ama bugün değil, Yalvaç. Bu dünyada istenmeyen, herkesin yaşarken yok etmek istediği biri

senin hayatına karışamaz. Annenden, arkadaşlarından sakladığın birini sevemezsin. Sevdiğin senin yanında özgürce var olamadığında hayat ağırlaşacak. Ben fazla geleceğim." Gözleri yanağımdan çekilen elleriyle birlikte benden uzaklaştı. "Teşkilatın korumak için görev verdiği öylesine bir kız, seninle bir ömür hayal edemez. Hayatım pahasına bile olsa şu an seni sevdiğimi söylemek yetiniyor. Aramızda bir duvar var. Ne kadar tırmansak, ne kadar birbirimize çekilsek de gerçekler her seferinde bizi geri itiyor."

"Sen sıradan biri değilsin," dedim. Oysa dilimin ucundaki asıl kelimeler, içimde kıvranan korkunun ağırlığıyla boğuluyordu. Ne söylesem eksik kalıyordu. Artık o kaçınılmaz sona doğru sürüklenirken elimden hiçbir şey gelmiyordu. Onu tekrar çekip öpmek istiyordum ama artık o cesarete sahip değildim.

"Öylesine biriyim, Yalvaç." Başını hafifçe yana eğip gözlerini yüzüme kaldırdı. Bakışındaki hüzün, dudaklarının kenarındaki acı gülümsemeyle birleşiyordu. "Aynı mahallede büyümeseydik ya da kardeşinin arkadaşı olmasaydım bugün burada bile olmazdım."

Bu düşünce yüreğimde bir fırtına kopardı. Onu tanımamış olmanın nasıl bir boşluk yaratacağını hayal bile edemiyordum. Bu yüzden söyledikleri ne aklıma ne kalbime sığıyordu.

"Beni hiç tanımamış olurdun, Yalvaç," dediğinde sesi bu kez daha içtendi. "Sıradan biri olarak kalırdım senin gözünde. Bugün de senden sıradan biri olmayı istemek için geldim. Sen bana tüm kalbinle bağlanırken kayıtsız kalamıyorum. Çünkü içimdeki ateş sana ait. Onu sen yaktın. Seni seviyorum ama kendi geçmişimi, bugünümü ve yarınımı toparlayamamışken sana ait olamam."

Derin bir nefes aldı. Konuşurken artık bana bakmıyordu.

"Belki bir gün her şeyin yolunu bulur, sana gelirim," dedi usulca. "Eğer hâlâ beni seviyorsan belki yeniden başlayabilir miyiz diye sorarım."

"Seni hep seveceğim," dedim. "O gün geldiğinde seni Balca'ya götüreceğim. *Onu senin için korudum, en az senin kadar sevdim* diyeceğim."

Bu cümlelerle aslında her şeyi kabullenmiş oluyordum. Başından beri biliyordum, bizim için gerçek bir başlangıç hiçbir zaman mümkün olmayacaktı. Geçmişin gölgeleri, etrafımızdaki görünmez duvarlar hep önümüzde duruyordu. Kalbim ona çekiliyordu ama gerçekler hayallerimize izin vermeyecek kadar güçlüydü. Ne kadar istesek de biz olamayacaktık. Çünkü aşk bazen en çok özlenen, en çok istenen şey olduğunda bile imkânsızdı.

17. BÖLÜM

Nazlı

İki gün önce

Yekta Somer'in makam odası Ankara'nın merkezinde, Ulusal Güvenlik ve İstihbarat Teşkilatı mensuplarının *Şato* dediği on iki katlı binanın on birinci katındaydı.

Dışarıda şehir ve trafik akıyor, koridorlarda ayak sesleri yankılanıyor, telefonlar durmadan çalıyor, insanlar ellerindeki dosyalarla bir odadan diğerine girip çıkıyorlardı. Ancak binanın on birinci ve on ikinci katlarında bu hareketlilik kesilir, yerini neredeyse elle tutulur bir sessizliğe bırakırdı. Hava bile bu iki katta ağırlaşır, insanın göğsüne otururdu.

Bu katlara herkes çıkamazdı. Ya özel olarak çağrılmak gerekiyordu ya da genel başkan ve başkan yardımcısı tarafından randevunun bizzat onaylanması.

Nazlı Kaya binaya girdiği andan itibaren asansör kabini on birinci kata yükselirken gerginliğinin giderek arttığının farkındaydı. Kat numaraları dijital ekranda birer birer değişirken içindeki huzursuzluk da aynı hızla büyüyordu.

Buraya neden çağrıldığını bilmiyordu. Yekta Somer'in onunla ne konuşmak istediğine dair en ufak bir fikri yoktu. Sadece *hususi* olarak çağrıldığını biliyordu. Ve teşkilatta bu kelimenin hiçbir zaman masum bir anlamı olmazdı. Eğer biri bu iki kattan birine özel olarak çağrılmışsa bu asla öylesine olmazdı. Buradan ya çok mutlu ayrılırlardı ya da çok mutsuz. Ortası yoktu.

Kendisi için iyi sonuçlanmayacağını hissetmiş gibi derin bir nefes aldı. Asansör kabini on birinci kata yaklaştıkça göğsündeki baskı artıyordu.

Asansörden indiği anda telefonu titredi. Çantasından çıkarmak için kısa bir an duraksadı. Ekranda Akın'dan gelen mesaj bildirimi vardı. Buraya gelmeden önce ona Şato'ya gideceğini söylediği için önemli bir şey yazıyor olabileceğini düşündü. Mesajı açtığında okuduklarıyla olduğu yere çakılıp kaldı.

Akın: *Tevfik Başkan'ın emekliliğine iki yıl kaldı. Resmi değil ama Yekta'nın genel başkan olacağı konuşuluyor. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, Nazlı. Bugün seni çağırıyorsa tesadüf değildir. Dikkatli ol demek için yazıyorum.*

Kalp atışları hızlanırken mesajı defalarca okudu. Parmak uçları soğumuştu. Yaklaşan görüşme saati yüzünden hemen Akın'a cevap yazdı.

Nazlı: *Bu doğruysa sonum geldi demektir.*

Mesajı gönderdiğinde yüzünde acı bir tebessüm belirdi. Kendine üzülüyordu. Çünkü artık Yekta Somer'in onu iyi bir şey için çağırmadığından emindi. Telefonu yeniden titredi.

Akın: *Bugün onu kızdıracak tek bir kelime*
bile kullanma. Huyuna git. Dinle. Cevap verme.
Gerekirse görüşmenin tamamında sus.
Bu odamı tanıyorsun. Seninle uğraşıyor
ve uğraşmaya devam edecek.

Nazlı telefonu kilitleyip yavaşça çantasına geri koydu. Görüşme sırasında çalmasını istemiyordu.

Derin bir nefes daha aldı ama rahatlamaktan çok uzaktı. Terleyen avuçlarını ceketinin yanlarına silerek karşısında duran ceviz rengindeki karşılama masasına doğru yürüdü.

Genç, sarışın, takım elbiseli bir kadın başını bilgisayar ekranından kaldırdı. Bakışları Nazlı'nın üzerinde kısa ama ölçülü bir tur attı.

"Hoş geldiniz. Nazlı Heves Hanım değil mi?"

Nazlı başını salladı.

Kadın hiç vakit kaybetmeden telefona uzandı. "Başkan yardımcım sizi bekliyor. Hemen haber vereyim." Dört haneli bir numarayı tuşladı ve beklemeye başladı. Karşı taraftan bir yanıt gelmiş olmalıydı ki birkaç saniye sonra, "Tabii efendim," diyerek ayağa kalktı.

Telefonu kapattı ve bakışlarını Nazlı'nın gergin gözleriyle buluşturdu.

"Geldiğinizi duymuş. Buyurun, size kapıya kadar eşlik edeyim."

Nazlı, kadının sağında duran kapıya yöneldi. Mesafe yalnızca iki adımdı ama kadın yine de öne geçip kapıyı açtı ve Nazlı'nın içeri girmesini bekledi. Ardından kapıyı sessizce kapattı.

Sessizlik bu odanın içinde daha da büyüdü. Sanki burası, binanın geri kalanından tamamen kopuktu.

Yekta Somer makam koltuğunda oturuyordu. Koyu lacivert takımının içinde, sırtı koltuğa yaslanmış, bakışlarını doğrudan Nazlı'ya kilitlemişti.

Nazlı ona doğru yürümeye başladığı anda Yekta ayağa kalktı. Bu bilinçli bir hareketti. Karşısındaki genç kadına üstten bakmamak için değil, tam tersine ona yerini hatırlatmak içindi.

Nazlı geçmişte yaşanan her şeye rağmen duruşunu bozmadı. Adımlarını aynı ölçüde ve sakince attı. Odanın büyüklüğü neredeyse evinin tamamı kadardı ama bunu düşünmedi. İlk kez girdiği bu makam odasını inceleme ihtiyacı duymadı. Bakışlarını Yekta'dan ayırmadı.

Sadece adamın arkasındaki koyu kahve ve siyah tonların hâkim olduğu tabloyu, odadaki diğer her şeyle aynı renkte tasarlanmış ağırlığı fark edebildi.

Masanın önüne geldiğinde tokalaşmak için hemen elini kaldırdı. "Başkanım. Yeni göreviniz hayırlı olsun." Başkan yardımcılığını kastediyordu. Yekta Somer göreve geleli birkaç ay olmuştu ama makamına kimseyi kabul etmediğinden -özellikle Nazlı'yla görüşmekten hoşlanmadığı için- onu tebrik etme fırsatı hiç olmamıştı.

Yekta karşısındaki genç kadının elini sıktı. Tokalaşma kısa ama sertti. "Teşekkür ederim," dedi soğuk bir sesle. "Otur."

Nazlı, başkanın eliyle işaret ettiği, masasının önündeki soğuk kahverengi koltuğa oturdu. Bu koltuğu ek hizmet binasındaki makam odasından hatırlıyordu. O koltukta yalnızca bir kez oturmuş, onda da yaklaşık yarım saat süren bir azar dinlemişti. O sürenin tek bir anında bile ağzını açıp kendini savunmamıştı. Haksız değildi ama Yekta Somer'in ona karşı daima katı tavrı, konuşmanın ya da savunmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini öğretmişti.

Yekta lafı dolandırmadan, "Bu görüşmenin içeriği aramızda kalacak," dedi. Nazlı sırtından geçen ürperti dalgasını bastırmaya çalıştı. "Sadece seninle benim aramda."

Nazlı başını salladı. "Elbette."

Yekta kendinden emin ve oldukça rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Bu makamın değil, kararın verdiği bir rahatlıktı. "İki yıl sonra genel başkan olacağım."

Nazlı'nın yüzünde tek bir kas oynamadı. Ama içinden geçen şey korkuydu. Sessiz, soğuk, tanıdık bir korku... Odaya girmeden önce Akın'dan aldığı bilgi şu an yalnızca doğrulanıyordu ama etkisi ilk andan bile daha ağırdı.

"Bunu kimse bilmiyor," diye devam etti Yekta. "Bilmemesi gerekiyor. Sen de dahil."

"Kimseye bir şey söylemeyeceğimden emin olabilirsiniz başkanım."

Genç kızın saygılı ve ölçülü tavrına rağmen Yekta'nın bakışları sertleşti. "Zamanında aksi durumlar yaşandı, Nazlı. Yine aynısı olursa kendinle ilgili süreci yalnızca hızlandırmış olursun. Bu konuşma Yalvaç'a da onun bağlantılarına da gitmeyecek."

Nazlı'nın omuzları içten içe çöktü. Sırtından yükselen ürpertiyle tüm bedeni buz keserken sesi sakin kalmayı başardı. "Gitmeyecek başkanım."

Yıllar önce yaşananlarda da kimseden yardım istememiş, teşkilat yurdunda olup bitenleri kimseye anlatmamıştı. Zorlu ailesinin ona sahip çıkması, başkanın kararlarını sürekli yumuşatması kendi isteğiyle olmamıştı. Ama Yekta'nın bütün bunları kendi doğruları üzerinden değerlendirdiğini açıkça görebiliyordu.

"İki yıl sonra," dedi Yekta tartışmaya kapalı bir şekilde. "Ben genel başkan olduğumda... sen bu teşkilatta olmayacaksın."

İşte o an, Nazlı'nın içindeki her şey sessizce parçalara ayrıldı. Yıllardır bu anın geleceğini biliyordu. Ama ilk kez bu kadar açık, bu kadar net ve bu kadar can yakıcı bir şekilde dile dökülmesi onu beklediği bir sonun hüznüne boğdu.

Yekta genç kadının sessizliğini bir itiraz olarak değil, kabulleniş olarak okudu ve konuşmaya devam etti. "Ben usulsüzlükle çalışmam. Bir Alman mafyasının kızını, Türk teşkilatının içinde en başından beri istemedim. Bu bir tercih değildi, bir ilkeydi. Seninle kişisel bir meselem yok. Olmadı, olmayacak." Sesi sakindi. Tam da bu yüzden acımasızdı. "Tek derdim," diye devam etti. "Kendi genel başkanlığımda sorun istememem. Şu an bile bu teşkilatta yer alman beni endişelendiriyorken kendi yönetimimde yaşanabilecekleri düşünmek istemiyorum. Ne kadar başarılı olursan ol, aldığın eğitimleri ne kadar ileriye taşımaya çalışırsan çalış... benim için kimliğinden ve geçmişinden öteye geçemiyorsun."

Nazlı'nın parmakları dizlerinde kenetlendi. Yekta Somer'in karşısında kendini hiçbir zaman yeterince savunamamıştı. Çünkü onun söylediklerinin kendi doğruları içinde tutarlı olduğunu biliyordu. Sadece bir gün, mezuniyetinde artık her şeyin bittiğini düşünmüş ve *ne olacaksa olsun* demişti.

Ama o gün, Yalvaç oradaydı ve ona hayatının yönünü değiştiren bir teklif sunmuştu.

Bugün ise, yani Yalvaç'a delice âşık olduğunu fark ettiği gün, her şey bir kez daha yön değiştiriyordu.

"Yalvaç Zorlu'yla aranızdaki ilişkiyi biliyorum," dedi Yekta. "Bu açık bir kural ihlali. Buna göz yumulamaz. Yalvaç benim için değerli bir ajandır. Şu ana kadar tek bir başarısızlığı dahi olmadı." Kısa bir duraksama verdi. "Ama olacak," dedi net bir sesle. "Çünkü sen onunla evlisin."

Yekta başkan yıllar önce de onların evlenmesini tam olarak istememiş fakat başka bir çıkış yolu bulamamıştı. Kızın, en değerli ajanım dediği

Yalvaç'ın kaybı olacağını ve zamanla en büyük zaafı haline geldiğini biliyordu. Bugün Nazlı'yla konuşmayı da en çok bu yüzden istemişti.

Nazlı, Yekta'yı dinledikçe boğazında bir alev yükseliyordu. Bu alev oturduğu deri koltukta onu anbean yok ediyordu.

"Senin geçmişin yüzünden," dedi Yekta net bir sesle. "En yetenekli adamlarımdan birini harcamayacağım."

Nazlı artık her şeyi anlıyordu. Bu sona en başından beri yürüdüğünü... Hiçbir zaman kabul görmediğini... Ne yaparsa yapsın *evim* diyebileceği bir yeri olamayacağını...

"Bu duruma hazırlanman gerekiyor," dedi Yekta. "Bunu önümüzdeki iki yıl içinde Yalvaç'ın da anlamasını sağlayacaksın. Onu teşkilatta kalmak istemediğine ikna edeceksin. Bunu yaparken de babasını zor duruma sokmayacaksın. Niyazi Zorlu'yla uğraşmak istemiyorum. Onu karşıma getirmeyeceksin. Seni de tek başına yaşamak için hayatını bu sürede kurabilirsin. Yani seni de düşünüyor ve zaman tanıyorum." Yekta önünde durana bir dosyayı kapattı. "Bugün konuşmamın bir nedeni daha var," diye ekledi. "Alaric'in adamları Ankara'da. Senin artık neredeyse bu şehirde olabileceğinden şüpheleniyorlar. Araştırma yapıyorlar ve her an sonuçlanabilir. Teşkilat olarak zor bir döneme giriyoruz. Eğer bu haber duyulursa ve senin benim teşkilatımda barındığın ortaya çıkarsa itibarımızı yitiririz. Kurumumuzun hiçbir güvenilirliği kalmaz."

Nazlı'nın yüzü soldu. Parmakları dizlerinde iyice kıvrılırken nefes almakta giderek zorlanıyordu.

"Korumasız yaşamaya alışmalısın," dedi Yekta. "İki yıl sonra tek başına yürüyebilecek biri olman gerekiyor." Bir an durdu ve gözlerini kızın donuk bakan mavi gözlerine kilitledi. "Yalvaç'la arana mesafe koymazsan," dedi yavaşça. "O senden boşanmak istemez. Ben de kıdemli ajanımı gözden çıkarmak zorunda kalırım."

"Hiçbir zaman," dedi Nazlı ilk kez sessizliğini bozarak. "Onunla gerçekten bir gelecek kurabileceğimizi düşünerek yaşamadım. Çünkü buna hakkım yoktu. İçiniz rahat olsun. Ne olduğumu da nereden geldiğimi de bana nasıl baktığınızı da biliyorum. Bu konuşmanın bir gün yapılacağını hep biliyordum. Ne Yalvaç'ı zor duruma sokarım ne de sizi..." Sözünü tamamlar tamamlamaz ayağa kalktı. Artık dinleyecek gücü yoktu. Söyleyecek sözü de kalmamıştı. "Anladım," dedi bir fısıltı kadar sessizce.

Çantasını omzundan indirip önüne aldı. Bu sırada titreyen ellerini ve dizlerini gizlemeye çalışıyordu ama sesi içindeki zorlanmayı saklayamıyordu.

"Başkan yardımcılığınızı tebrik etmiştim," diye devam etti. "Ama sizin için daha iyi bir gelecek var başkanım. Umarım ilkeleriniz ülkemizi daima güvende tutar."

Yekta başını salladı. Nazlı'nın konuşurken çatallaşan sesi yüzünden bakışlarını kaçırdı ve gözlerini kapıya sabitledi. Bu artık gitmesini söylediği anıdı. "İyi bir kızsın," dedi son sözlerinde. "Seni iyi yetiştirdik. Beni anlayacağını biliyordum."

Nazlı kapıdan çıktığında koridor odaya girmeden öncesinden daha uzun ve sessizdi. Adımları yankılanıyordu ama kimse dönüp bakmıyordu.

Binadan çıktığında durdu. O an Çanakkale'ye gidip gitmemek arasında kaldı.

Gitmezse her şey yarım kalacaktı. Giderse her şey bitecekti.

Nazlı bir insanın sevdiği birinin hayatına devam edebilmesi için bazen kendi kalbini susturması gerektiğini bilen biriydi.

Başını gökyüzünün maviliğine kaldırdı. İçindeki karanlığa ve derin üzüntüye rağmen bugün hava her zamankinden daha ışıl ışıldı. Bir damla yaş yanağına sızarken gözlerinin ne zaman dolduğundan habersizdi. Burnunu çekerek acıyla gülümsedi. "En azından bir kere," diye fısıldadı. "Seni sevdiğimi bilmeye hakkın var."

Günümüz

Evimin kapısını kilitleyip arkamı döndüğümde Loki'yi koridordaki halının ortasında oturmuş beni beklerken buldum.

Derin bir nefes aldım ve ona gülümsemeye çalıştım ama daha o ilk anda evimin sessizliği üzerime ağır bir gölge gibi çöktü. Az önce onun arabasından inmeme rağmen sanki saatlerdir yalnız kalmışım gibi hissediyordum. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Saatler önce hiç istemediğim halde onun yanında ağlamıştım. Oysa bunun sadece başlangıç olduğunu biliyordum.

Dudaklarım istemsizce kıvrılırken Loki'ye doğru ağır adımlarla ilerledim. "Bana hoş geldin diyorsun, değil mi?"

Sesim bir anda hıçkırığa dönüştü. Dizlerimin bağı çözüldü, hemen eğilip kedimin yanına çömeldim. Normalde üzerime atlar, başını göğsüme sürter, bütün evi dolaşıp benimle oyun isterdi. Ama şimdi olduğu yerde duruyor, yalnızca bakıyordu. Sanki mutsuzluğumu hissediyor gibiydi.

"Beni eve kadar bıraktı," dedim onu kucağıma alırken. "İstemedim ama buraya kadar geldi."

Hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmiyordu. Anlaşılan bu gece ağlamaktan başka bir şey yapamayacaktım. Ama içimdeki bu parçalanmışlığı da ancak böyle söküp atabilirdim.

"Sonra da gitti. Olurumuz yoktu zaten. Bunu en başından biliyordum," diye mırıldandım. Loki hiç kıpırdamadan kucağımda yatıyor, tüylerini okşadıkça gözlerini aralayıp bana bakıyordu. Başını okşadım.

"Mamaların bitmiştir. Benim yüzümden yalnız da kaldın." Loki miyavlayarak başını avucuma sürttü. "Sözde hemen dönecektim. Ama çok zordu, Loki."

Hıçkırığımı elimin altına hapsettim. Yüzüm yaşlarla ıslanırken kendimi durduramayacağımı anladım.

"Ben ne ara bu kadar âşık oldum bilmiyorum. Hiç ayrılmak istemedim. Bitmesin istedim. Beni Balıkesir'e götürmek istedi, gitmeyi düşündüm. Ama sonra dedim ki yarınınız yok, umut verme. Adamı özgür bırak. Olmayacağını anlasın, kendi hayatını yaşasın. İki yıl sonra ortadan kaybolduğunda üzülmesin."

Bakışlarım evimin boşluğunda dolaştı. Sessiz odalar, karanlık köşeler... hepsi bana olduğundan daha büyük görünüyordu.

"O sanıyor ki ben Alaric'in Ankara'ya adamlarını gönderdiğini bilmiyorum. Babamın her taşın altına baktığını... Yekta Başkan açığımı bulsa bugün bile benden kurtulacak. İki yıl ona fazla geliyor, Loki. Oysa bir hayatı sonlandırmak için çok kısa. Bir o, bir de Akın var yanımda duran. İkisini de çok seviyorum ve asla benim yüzümden onlara zarar gelsin istemiyorum."

Yüzümdeki yaşları silip burnumu çektim.

"Ne ara bu kadar sulugöz oldum?" diye söylendim.

Loki kollarımın arasından çıkıp karşıma geçti. Küçük bedeniyle bana dönmüş, gözlerini üzerimden ayırmadan bakıyordu. Sanki gerçekten ağlamamam gerektiğini söylüyordu. Ağlamama rağmen gülümsedim.

"Her şeye rağmen benimle olmak istedi. Bilmiyor ki Balca öğrense benden ömrü boyunca nefret eder, annesi istemez, teşkilat ona sırtını döner. Yekta Başkan benden hâlâ nefret ediyor... Evlen dediler diye bizi birbirimize uygun mu sandı? Ben bile kendimi ona yakıştıramıyorum. Azerbaycan'da sürekli üstüme geliyor diye sinirlenip durdum ama biliyorum ben ne olduğumu. Kendimi korumaktan âcizim, onu nasıl koruyayım? İşte ancak böyle sevmeye dur diyebiliyorum."

Konuştukça sanki Loki'ye değil, Yalvaç'a anlatıyormuşum gibi hissediyordum. Onu gördüğüm andan beri içimde düğümlenen o sıkışma yavaş yavaş gevşiyordu.

"Beni öptüğünde son olduğunu biliyordum ya... bu bir veda olacaksa ben de onu öpmeliyim diye düşündüm. Bir ara kalbim ağzımdaydı. Kendimden korktum. O andan sonra onu hiç bırakamayacağım sandım ve ona söz verdim. Olur mu, olmaz mı bilmem ama bir gün gerçekten ona gideceğim. Seni sevmek istiyorum diyeceğim." Sesim fısıltıya dönüştü. "Eğer hayatta kalmayı başarırsam."

Başka bir hıçkırığı yine elimin altına hapsettim. Sonra kendime hafifçe güldüm. "Umarım hâlâ beni seviyor olur."

Usulca ayağa kalktım. Çalışma odamın kapısını araladığımda monitörlerin uğultusu koridora sızdı.

Bugün üzülmek için kendime izin verebilirdim. Ama yarın ilk işim Akın'ı aramak olacaktı. Ona fiziki eğitimlere hemen başlamak istediğimi söyleyecektim.

Artık sadece bilgisayarımın başında değil, sahada da görev almak istiyordum.

Ben olduğum yerde durdukça geçmişim de benimle yerinde sayıyordu. Buna dur diyecek tek kişi bendim. Eğer bundan sonra yalnız olacaksam beni benden başkası koruyamazdı.

18. BÖLÜM

Galvaş

Onu beş aydır hiç görmemiştim ve bunun verdiği öfkeyi Okan'a yansıtıyordum. Nazlı hakkındaki tüm bilgileri bana hep o sağlıyordu. Şimdi onun yanında olamamak, başkasının aktardıklarına muhtaç kalmak sandığımdan çok daha fazla zorluyordu. Nazlı'nın Çanakkale'ye geldiği günden bu yana yalnızca altı kez telefonda görüşebilmiştik ve çoğu da görevle ilgiliydi. Nazlı uzmanlığını almaya çok yaklaşsa da hâlâ bana bağlı sayılıyordu. Görevleri konusunda bilgi almak ve onunla ilgilenmek hâlâ benim sorumluluğumdu.

Nazlı geçmişte fiziki görevlere pek katılan biri değildi. Fakat son beş ayda hayatındaki pek çok şey gibi bu da değişmişti. Okan'ın bana günlük iletiği raporlardan savunma sporlarına başladığını, evinin alt katındaki daireyi adeta bir spor salonuna çevirdiğini öğrenmiştim. Bu bilgi bile yerimde durmamı zorlaştırıyordu. Neredeyse her an kalkıp Ankara'ya gidecek kadar içim içimi yiyordu. Çünkü sadece çalışmakla kalmıyor, Akın'dan aldığı destekle sahadaki görevlerde de aktif rol oynuyordu.

Düne kadar yanında mutlaka ben ya da Akın olmadan göreve çıkmayan Nazlı, bugün tek başına adeta devler ligine adım atıyordu. Ona engel olamıyor, Okan'dan aldığım bilgilerle yerimde sabırsızlık ve endişeyle kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Teşkilatın kuralları gereği, aldığı her görevi bana bildirmek zorunda olmasaydı beş ay boyunca sadece altı kez iletişim kurmamız da mümkün olmayacaktı.

"Okan, yine ne işler çeviriyor o?" diye sordum. Telefonun diğer ucundaki Okan bir an duraksadı, sonra kekeler gibi, "A-abi evinde. Ne yapsın?" diye cevap verdi.

"Bana kısa cevaplar verme!" Atölyeden çıkıp arabama bindim ve caddeye sürdüm. Gözlerim yolda olsa da aklım Nazlı'nın şu an ne yaptığına dair senaryolar üretiyordu. Ne de olsa, nadir anlar dışında haber vermeden saha görevi almayı âdet edinmişti. Gece gündüz spor yapması sağlığına zarar verebilirdi. Uyku problemi varken bir de kendini bu kadar tüketmesi endişe vericiydi.

"Bildiğin gibi yine alt katta spor yapıyor. Akın Başkan ona yeni bir hoca da buldu. Diğeri gibi kadın değil."

"Yeni hoca mı? Eskisine ne oldu?" Arabayı caddeden ara sokağa sürdüm. "Bak Okan, bana her şeyi anlatmıyorsun. Yeni hoca kim? Benim neden bundan haberim yok?"

"Abi, anlatıyorum ya," dedi Okan kekeler gibi. Normalde benden çekinmezdi ama son beş ayda adeta içinden geçip onu hayattan bezdirmiştim. "Ben de yeni hocanın geldiğini bugün öğrendim. Neden değiştirdiler onu da bilmiyorum. Belki eskisi de gelmeye devam eder."

"Diğeri gibi bildiğimiz birisi mi?"

"Hayır abi," dedi Okan. Sesi bir şeyden dolayı tedirgin ve kararsız geliyordu.

"Söylesene!" diyerek sesimi yükselttim.

"Abi, bu sefer ben de tanımıyorum. Araştırdım ama hiçbir bilgiye ulaşamadım. Genç bir hoca. Tahminen yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşlarında, uzun boylu. Sanırım yeni atanmış uzmanlardan biri."

"Bir de uzman getirmiş! Akın'ın neyin peşinde olduğunu anlamıyorum. Ben buradayken neden başka bir uzmana ihtiyaç duyuluyor ki?" Ayağım sinirle frene bastığında araba sarsılarak durdu. Yavru Şahin'i yıllardır hoyratça kullandığım için benim yüzümden artık ömrünün sonuna geliyordu. Duyduğum şeyden sonra başka türlü davranamıyordum. Öyle öfkeliydim ki elimi direksiyona vurup durdum. Sanki Nazlı beni yanında isterdi de.

"Onun dışında Nazlı iyi-"

"Şu an bu konunun dışında bir şey yok, Okan. Bana onun kim olduğunu bul! Gözünü de Nazlı'dan ayırma. Yardıma ihtiyacı olursa kimliğini açık etmek pahasına hemen müdahale et. Gerekirse oraya git ve o uzmanı yere ser. Benden sana yetki!"

"Abi, ben uzmana nasıl müdahale ederim? Ne yaparım? Hem bu fazla değil mi? Adam sadece eğitim veriyor."

Okan'ın tedirgin sesiyle derin bir nefes aldım. Öfkem kabardıkça kabarıyor, gram azalmıyordu. Haklıydı, bir uzmana müdahale ederse bir daha normal bir işte çalışması bile engellenebilirdi. Zaten malulen emekliydi, benim yüzümden başı yanacaktı. Hem dediği gibi abartıyordum. Bunlar hep uzağında kalmak zorunda olduğum içindi.

"Oğlum öfkeden gözüm döndü lan! Şu an etrafımda şimşekler çakıyor. Biz kızın yanına yaklaşamıyoruz, Akın sürekli hoca değiştiriyor. Diğerinin nesi vardı? Kadın alanında uzmandı."

"Abi önceki de iyiydi ama bu daha iyi gibi."

"Okan, oraya geleyim mi istiyorsun! Seni bir temiz döveyim mi? Ben burada ne haldeyim diyorum, sen ne diyorsun!"

"Haklısın abi. Ee, ben bir bilgi toplayayım. Seni arayacağım."

Telefonu kapatıp yan koltuğa fırlattım. Onu göremedikçe daha çekilmez bir insana dönüştüğümü fark ediyordum. Yakın zamanda bir kez daha görmezsem bu hasrete daha fazla katlanamayacağımın bilincindeydim. Arabamı çalıştırıp evimin sokağına girdim. "Böyle aşkın acısı adamın canına okur, belasını siker! Hadi baş et bakalım. Hadi göreyim seni," diye kendi kendime söylendim. Ali Cihanların apartmanının önüne park etmek üzereyken arkadaşımın arabasını kapının önünde gördüm.

"Lan sen döndün mü?" Ali Cihan zaten yakında görevini tamamlayıp izne eve gelecekti ama bugün döneceğinden hiç haberim yoktu. Arabadan inip kapıyı kilitledim. Anahtarları cebime koyarak ikinci katın balkonuna göz gezdirdim. "Ne zaman geldin oğlum?" diye söylendim. Babamın atölyesine uğramam gerekiyordu ama önce Ali Cihan'ı görmeye karar verdim.

Apartmanın girişine doğru adımladım. Zübeyde teyze her zamanki gibi oğlunun gelişi şerefine börekler, çörekler hazırlamış olmalıydı. Girişten yayılan yoğun yemek kokusu bana açlığımı hatırlattı. Kahvaltı bile yapmamıştım. İkinci kata vardığımda koku iyice arttı. Kapıyı çaldığım anda içeriden Ali Cihan'ın kız kardeşi Zehra'nın sesi yükseldi. "Ben bakarım!"

Kapı açıldığında Zehra içten bir gülümsemeyle beni karşıladı. Başında pembe, sünger bigudiler vardı ve saçları bunlara sarılıydı.

"Yalvaç abi," dedi hafif bir şaşkınlıkla. "Hoş geldin."

"Hoş bulduk," diyerek tebessüm ettim.

Tam o sırada içeriden Ali Cihan'ın kalın sesi yükseldi. "Yalvaç mı geldi? Kardeşim benim."

Zehra'nın omzuna dokunarak içeri girdim.

"Abin akşam yemeğe mi götürecek? Ne bu hazırlık?" diyerek saçlarını işaret ettim.

Zehra utangaç bir tavırla başını salladı. "Evet, annem de gelecek hatta. Abime Balca'yı her tatile Çanakkale'ye gelişinde yemeğe götürdüğünü söyledim. O da *ben de sizi götüreyim o zaman* dedi."

Aslında benimki sadece bir tahmin olsa da buna sevindim. Zehra da Balca gibi öğrencilik zamanında tam bir inekti, sosyal hayatı yok denecek kadar azdı.

"Burada da benden rol çalıyor gibi ha!" diyerek gülümsedim.

O sırada Ali Cihan sol taraftaki odanın kapısında göründü. Ona doğru yürüdüm.

"Görmeyeli daha da mı yakışıklı oldun sen lan?" diyerek aylardır görmediğim arkadaşıma sıkıca sarıldım. Adam yaş aldıkça daha da karizmatik oluyordu.

"Rol falan çalmadım. Sadece sen mi kardeşini seviyorsun? Zehra bunu hak etti."

Ondan ayrılırken, "Hayırdır?" diye sordum. Bakışlarımı Zehra'ya çevirdim.

"Bu yaz mezun oluyorum ya, Yalvaç abi. Abim denize açılacağı için şimdi kutlayalım dedik."

Mutfak tarafından adım sesleri duyunca dikkatim oraya kaydı. Zübeyde teyze mutfak kapısında durmuş bana gülümsüyordu. "Uşağım gelir gelmez yorulmasın istedim ama illa yemeğe çıkalım dedi. Oysa ne uğraştım, ona ne yemekler hazırladım."

"Olsun, Zübeyde teyze," diyerek gülümsedim. "Bırak çıkarsın. Bir gün de sen dinlen."

"Oğlum hep beni düşünür, Yalvaç. Bir de sözümü dinlese..."

Kaşlarımı kaldırarak Ali Cihan'a baktım.

Gözlerini devirerek, "Aynı muhabbet. Beni evlendirmeye çalışıyor," diye ağzının içinden homurdandı. "Bezdum da!"

"E oğlum," dedim kahkahayla karışık. "Yaşın geldi."

Ali Cihan bozulmuş gibi homurdandı. "Konuşturma şimdi beni. Sen farklı mısın?"

Sesinde hafif bir tehdit vardı. Annesine uyup onu zorlamamdan rahatsızdı. Çünkü o da benim gibi hâlâ imkânsız aşkından başka kimseyi düşünmüyordu.

Holdeki ayaküstü sohbetten sonra Zehra hazırlanmaya devam etmek için odasına gitti. Zübeyde teyze de mutfağa döndü.

Ali Cihan'la salona geçip oradan balkona çıktık. Bu balkon, direkt bizim tek katlı müstakil evimizi görüyordu. Balkondaki masada karşılıklı duran iki sandalyeye oturduk.

Ali Cihan sigara paketini çıkarıp masaya bıraktı. "Yak bir tane. Konuşacak çok şey var."

"Yakayım," diyerek pakete uzandım.

Tam o sırada Zübeyde teyzenin sesi arkamızdan geldi. "İçmeyin şu zıkkımı. Size börekle çay getirdim."

Elindeki tepsiyi masaya bıraktığında midem açlıktan resmen ayağa kalktı.

"Yaşa be, Zübeyde teyze. Ben de çok acıkmıştım. Tüm gün atölyedeydim, bir şey yiyemedim."

"Yiyin evladım," diyerek sırtımı sıvazladı. "Yiyin de sonra Ali Cihan'la artık evlenmeyi, birer güzel gelin bulmayı konuşun. Erkeklerin aklı karnı doyunca çalışmaya başlıyor."

Gülerek Ali Cihan'a baktım. Annem de beni evlilik konusunda zorluyordu ama Zübeyde teyze daha beterdi. Arkadaşımın haline acıdım.

Zübeyde teyze içeri geçtiğinde tepsiyi önüme çekrim. Çayımdan bir yudum aldım. Ali Cihanlar çaylarını direkt Trabzon'dan getirtiyordu. Bu yüzden çok lezzetliydi.

"Neden döneceğini haber vermedin?" diye sordum.

Ali Cihan da ben de Zübeyde teyzenin ya da Zehra'nın duyma ihtimaline karşı dikkatli konuşuyorduk.

"Bir anda oldu. Oradaki görev bitmişti zaten. Hakkâri'deki başka bir görev için çağrıldım."

Yudumladığım çay ağzımda kaldı. Bakışlarımı ona çevirdim. Zorlukla yutarak, "Hakkâri ne alaka? Sen kıyı ülkelerde görev almıyor musun?" diye sordum. Böyle görevlere hiç katılmıyor değildik ama genelde o da ben de denizaşırı ülkelere ya da başka şehirlere giderdik.

"Büyük bir uyuşturucu işi var. Sevkiyata baskın yapılacak."

"Allah Allah. Yine de senlik görev değil."

"Benlik değil ama benim gölge ajana görev listesini gönderirken bu görevi de göndermişler." Masanın üzerinden eğilerek bana yaklaştı. Daha kısık bir sesle, "Olacak şey mi abi? Kızın eti ne budu ne? Zaten acemi. Bu görev ona sunulur mu?" dedi.

"E kabul etmesin. Listelerde hep böyle görevler olur. Herkes kendi seçimini yapıyor. O görevler uzmanlar için."

"Kusura bakma ama benimki deli midir nedir anlamadım. Nerede boklu iş var atlıyor. O güzelim kafasına kurşun yiyecek, ben de burada görmediğim kızın ölümüyle acıdan geberip gideceğim."

İstemeden sırıttım. Çok haklıydı ama söyleme şekli beni güldürmüştü.

"Deli demek ki. Sen de görevden adını mı sildirdin, ne yaptın?"

"O görev Kızıl Gerdan'ın listesinde ama ben özel istek yaptım. Araya bizim başkanı soktum."

"Kâzım Başkan'ın böyle bir şeye nasıl rızası oldu? O genelde başka komuta kontrol merkezlerinin işlerine karışmaz. Hadi onu geçtim, senin kız buna ne tepki verdi?"

"Önemli bir görevdi, başkana da başarı getirecekti. İkna ettim işte. Çaykara'yı ise hiç sorma. E-postalarıma on gün sonra ancak dönüyor." Sırıtarak başımı salladım.

Ali Cihan tepsiyi kendi önüne çekip bir dilim börek aldı. "Sende durumlar nasıl?"

"Bildiğin gibi." Aslında hiçbir şey bildiği yoktu ama o beni anlıyordu. "En son beş ay önce gördüm. İletişimi kopardık." Ali Cihan evliliğimizi bilmediği için ona detay veremezdim.

"Durduk yere ne oldu? Göçebe hepimizle iletişim kuruyor. Kurmak zorunda. Farklı teşkilatlarda olsanız da en azından iş yüzünden araya soğukluk girmemeli."

"Ben de öyle düşünüyorum. Toparlayacağız inşallah."

"Bir sizi, bir de benim deliyi anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum," dedim omuz silkerek.

Sözde beni koruyordu ama bunu yapmasını istemiyordum. Onu ben korumak, yanında olmak istiyordum. Ama Nazlı'nın huyunu iyi biliyordum. Üzerine gittikçe geri çekilirdi. Nasıl bir çıkmazdı bu?

Ali Cihan sigara paketini elinde çevirirken başını iki yana salladı.

Bir süre konuşmadan böreği yedik. Bakışlarımı sokağa çevirince babamın eve geçtiğini gördüm. Hava çoktan akşamın serinliğine dönmeye başlamıştı ama dükkânı kapatmak için erkendi.

Ali Cihan bardağını masaya bıraktı. "Akşam işin yoksa gemide buluşalım mı?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Seninle rahat rahat dertleşmeyi özledim," dedi omuz silkerek. "İçeriz biraz. Dertleşiriz."

Gülümsedim. "Olur. Zaten konuşacak çok şey var."

Hiçbir zaman rahat konuşma imkânımız olmuyordu ama bu defa telefonumu evde bırakacaktım. "Telefonunu getirme," dedim.

Ali Cihan hemen anlayarak güldü. "O kadar özele de girmiyordur ya. Kız sadece görevlerde ya da öncesinde kontrol için takipte."

"Sen öyle san," dedim gözlerimi devirerek. Her şey özele girdiği için olmuştu. İyi mi olmuştu, kötü mü bilmiyordum ama eskiden en azından ayda bir de olsa onu görebiliyordum.

"Sen daha iyi tanıyorsun tabii. Bu arada akşam on gibi buluşalım. Bizimkileri yemekten sonra eve bırakır, öyle gelirim."

"Tamam," dedim. "Benim de Aylin'e sözüm var. Birlikte abi kardeş saati yapacağız."

Sırıtarak, "Ah be," dedi. "Şimdi bir yeğenim olsa ne güzel olurdu. Sana da baba olmak ne yakışırdı."

"Sana da yakışırdı, Ali Cihan. Zübeyde teyzeyi çağırayım da yanında konuşalım."

"Aman aman," dedi elini kaldırarak. "Şimdi düğünden başlar, çocuğun mezuniyetine kadar planlar."

Gülerek elimdeki son börek parçasını bitirdim. Çayımdan bir yudum daha aldım. Karnım doyunca yorgunluk bir anda omuzlarıma çökmüştü.

Sandalyeden kalktım. "Ben kaçayım artık."

Omzuna hafifçe vurup balkondan içeri geçtim. Zübeyde teyzeye seslenerek teşekkür ettim.

Apartmandan çıkınca akşamın serinliği yüzüme çarptı. Bahçe kapısını açıp içeriye girdiğimde gözüme çarpan ilk şey, Aylin'in her yana dağılmış oyuncaklarıydı. Babam da ben de onu şımartmaya bayılıyorduk. Küçük hanım için bahçedeki erguvan ağacına salıncak bile kurmuştuk. Şu an o salıncakta bebekleri diziliydi. Hepsi de boy sırasına göreydi. Gülmeden edemedim ve evin kapısına doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığım anda salondan yükselen sesler koridora kadar ulaştı. Annemin sesi alışık olduğumdan daha yüksek çıkıyordu. Kapıyı kapatırken bir an durdum. İçeride hararetli bir tartışma vardı.

Aylin'in heyecanlı sesi araya karıştı. "Baba ama Nilay abla çok güzel! Gerçekten çok güzel."

Kaşlarımı çattım. Neden bahsettiklerini anlamamıştım. Koridorda birkaç adım ilerledim. Salon kapısına yaklaşırken babamın sesi bu kez daha sert yükseldi.

"Hazal, saçmalamışsın!" Olduğum yerde durdum. "Yalvaç o görüşmeye hayatta gitmez. Sen oğlan hakkında neden millete söz veriyorsun? O evlenmek istemiyor ki!"

Bir anlık sessizlik oldu. Artık ne konuştuklarını anlamıştım ve gerilmemek için kendimi sıktım. Derin bir nefes alıp salonun kapısını açtım.

Üçü birden bana döndü. Annemin yüzünde yakalanmış birinin ifadesi vardı ama hemen toparlandı. Aylin koltuğun kenarında oturmuş merakla bana bakıyordu. Babam ise kaşlarını çatmış halde kehribar gözlerinden ateş çıkararak anneme bakıyordu.

"Ne görüşmesi?" diye sordum sakin bir sesle. Anlamıştım anlamasına ama gerginliğimi iyice yumuşatmak için kendime zaman tanıyordum.

Annem hafifçe gülümsedi. Sanki ortada büyütülecek hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. "Elif'in kızı Nilay var ya... onunla yarın bir görüşsen diye düşündük." Gözlerimi kapatıp kısa bir nefes verdim.

Babam başını iki yana salladı. "Hazal..."

Annem babamın sözünü kesti. "Ne var, Niyazi? Çocuk kızla bir kahve içecek sadece. Bu kadar büyütülecek ne var?"

Başımı kaldırıp anneme baktım. "Anne, ben kimseyle görüşmem. Sana, bana böyle oyunlar oynama dedim."

Sözlerim sakin çıkmıştı ama içimdeki sıkışma azalacağı yerde giderek büyüyordu.

Annem kaşlarını kaldırdı. "Yalvaç, ayıp ediyorsun oğlum. Kız yarın için hazırlanmaya başlamıştır bile."

"Ne hazırlanması anne? Ben kıza söz mü verdim? Ne hazırlanması? Kimseyle görüşmeyeceğim," dedim bu kez daha net.

Aylin şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Abi ama Nilay abla çok tatlı biri..." Annem kardeşimin aklını ne ara bulandırmış olabilirdi? Yaşına başına bakmadan benimle nasıl konuşmalara giriyordu? Bu kız daha beş yaşında bile değildi. Babam koltuğa yaslanıp alnını ovuşturdu.

Annem ise hâlâ geri adım atmıyordu. "Ayıp olur oğlum," dedi bu kez daha ciddi bir sesle. "Masum bir kızın onurunu kırarsın."

Bu söz içimdeki gerilimi biraz daha artırdı.

"Anne," dedim dişlerimi sıkarak, "Neden bana bunu yapıyorsun?"

Annem başını iki yana salladı. "Çünkü senin hiç evlenesin yok, Yalvaç. İçinde küçücük bile istek yok. Yıllardır aynı yerdesin. Ben çocuğumu düşünüyorum. Mutlu olmanı istiyorum."

Salonda kısa bir sessizlik oldu. Babam gözlerini benden kaçırdı. Bense anneme bakıyordum.

"Mutluluk böyle bir şey değil," dedim. "Ben olduğum şekilde mutluyum."

Annem iç çekti. "Bir kahve içmekten ne çıkar oğlum?"

Başımı iki yana salladım. "Ben o görüşmeye gitmem."

Annem bu kez gerçekten sinirlendi. "Yalvaç!"

Babam hemen araya girdi. "Hazal, yeter."

Artık iş gerçekten karışmıştı. Şu konuşmaları Nazlı'nın duyduğunu düşündüm. Cebimdeki telefon anında ısınmaya başladı.

"Nilay mıdır nedir, o kızı hemen ara ve vereme yakalandığımı söyle. İki güne ölecek de." Biraz daha bu konuşmayı sürdürürsem gerçekten kalpten gidecektim. Aylin sen de," dedim parmağımı ancak dizime gelen kardeşime doğru sallayarak. "Bugün gözüme görünme. Cezalısın. Her konuda abinin yanında olmayı öğreneceksin."

"Ama abi," dedi anında yüzünü sallandırarak. Ellerini önünde birleştirip bana doğru birkaç adım attı.

"Nilay kim kızım?" dedim sesimin tonunu ayarlamaya çalışarak. "Abim diyeceksin, önce ona sorun diyeceksin. O en iyisini bilir diyeceksin."

Annem, Aylin'e çektiğim göstermelik azardan sonra yeniden konuşacak gibi oldu ama bakışlarımı ona çevirince sustu. Babamın yüzünde ise olanlara engel olamamanın mahcubiyeti vardı.

Aylin koşup bacağıma sarıldı. Bu haline hiç dayanamıyordum. Eğilip kucağıma aldım. Anında dudaklarını daha da sallandırdı. Bu huyunu ablasından almıştı. Balca da onun gibi tam bir numaracıydı.

Kardeşimi alıp koridora yöneldim. Annem arkamdan babama, "Ama Niyazi," diye dert yanacakken babamın sesi duyuldu.

"Konuşma, Hazal. Gerçekten ayıp ettin. Arkadaşıma ne açıklama yapacağım ben şimdi?"

Annem devamını getiremedi. Aylin'i bahçeye çıkardım.

"Anladın mı abiciğim?" diye sordum bu kez daha yumuşak bir sesle.

Aylin hemen başını salladı. "Nilay abla güzel değil," dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Olayı yine bambaşka bir yerinden anlamıştı.

"Sana tatlı ısmarlayayım mı?"

"Mafiş tatlısı istiyorum," dedi resmen sevinçten çığlık atarcasına. Küçük eli havada yumruk olmuştu.

Gülerek yanağından öptüm. "Bir daha anneme uyma, tamam mı?"

"Uymam," dedi söz verir gibi. "Bana bir tek sen tatlı ısmarlıyorsun. Ablam çok kızıyor."

"İşte buna inanmam," dedim gülerek. Balca da Aylin gibi tatlı bağımlısıydı.

"Doktor ya o," diye açıkladı Aylin. "Az ye diyor. Benim pudinglerimi bile kendi yiyor. Ben yemeyeyim diye."

Kahkaham sokakta yankılandı. "Lan seni kandırıyor. Kendi yemek için yapıyor." Aylin suratıma anlamamış gibi bakınca küfürlü konuştuğumu fark ettim. "Yani abiciğim," dedim hemen toparlayarak. "Sen de tatlına sahip çık."

Aylin hâlâ söylediğim şeyi düşünürken onu yere indirip elini tuttum. Cebimden telefonumu çıkardım. Ekrana göz gezdirdim. Herhangi bir arama yoktu. Nazlı'nın olanlarla ilgili beni çoktan araması gerekirdi. Ya dalga geçmesi ya da laf sokması...

İçimi çekerek telefonu yeniden cebime soktum. Aramayacaktı. Artık aramıyordu.

19. BÖLÜM

Nazlı

Evimin alt katındaki daire bir zamanlar rutubet kokan, duvarları kabarmış, zemini tozla kaplı bir boşluktan ibaretti. Camları kirden ışığı zor geçirir, köşelerinde örümcek ağları sallanırdı. Şimdi ise bambaşka bir yere dönüşmüştü. Tıpkı yıllar önce evimi dönüştürdüğüm gibi her köşesiyle kendim ilgilenmiştim.

Zemin darbeyi emen siyah kauçuk plakalarla kaplanmış, duvarlardan biri boydan boya aynayla çevrilmiş, diğer tarafa direnç bantları, serbest ağırlıklar ve farklı boylarda kum torbaları asılmıştı. Tavandaki beyaz ışık sertti ama temizdi.

Beş aydır neredeyse her gün, en az üç saatimi burada geçiriyordum.

Kum torbasına bir yumruk daha savurdum. Zincirleri tavanda metal bir çığlıkla sallandı. Darbenin titreşimi bileğimden dirseğime, oradan omzuma kadar yürüdü.

"Dirseğini fazla açma," dedi Yalçın. "Çıkışın iyi ama dönüşün dağınık. Vuruş kadar toparlanma da önemli."

Dişlerimi sıkarak tekrar gard aldım. *Sağ yumruk, sol yumruk, kısa bir geri çekiliş, ardından tekme.* Kum torbası öne savrulup geri döndü. Onu karşımda sallanırken izlediğim anda yüzeyinde Ferdi'nin yüzünü görür gibi oluyordum.

Bir yumruk daha attım. Bu kez daha sertti.

"Omzunu yükseltme," dedi Yalçın yine aynı sakin tonla. "Yumruğu öfken taşımasın, iskeletin taşısın. Gücü kasla değil, zeminden al. Ayağın yerle konuşsun önce."

Ayaklarımın altındaki kauçuk zemine daha sağlam bastım. Sol ayağım hafif öne, sağ ayağım ona çapraz konumlanırken oradan destek aldım. Kalçamı çevirdim. Yumruğu bu kez yalnızca kolumla değil, bütün bedenimle savurdum. Kum torbası daha sert savruldu.

Yalçın başını bir kez salladı. "Şimdi oldu."

Derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştım. Kum torbasının arkasındaki aynada kendimi fark ettim.

Son iki buçuk saatimi durmadan çalışarak geçirdiğim için saçlarımın toplu kısmından kurtulan birkaç tutam terle ıslanmış, yüzüme yapışmıştı.

Açık turuncu spor atletimin sırtı tenime yapışmış, siyah taytım diz kapaklarımdan baldırlarıma kadar bütün kaslarımı belli eder olmuştu. Beş aydır durmadan spor yapıyordum ve vücudumun değişimine şaşırmamak elde değildi. O fit ama hantal görüntüm kaybolmuş, yerine daha dinç, güçlü bir vücut gelmişti.

Bir tekme daha savurdum. Ardından Ferdi'nin boğazını hedef alır gibi iki hızlı yumruk... Hayatımı mahveden adam oydu. Ben en başından, şimdi hiç istemediğim o Koch ailesinin bir parçası olsaydım belki de bu kadar acı çekiyor olmazdım. Lanet hayatımı normal sanırdım.

"Yakın mesafede ayağını bu kadar açarsan düşersin," dedi Yalçın. "Sokak kavgası gibi düşünme. Bu iş, ring işi değil. Karşındaki senden uzun olabilir, güçlü olabilir, silahlı olabilir. Yakalanmadan vurup çıkman gerekir. Biz burada puan toplamak için değil, hayatta kalmak için çalışıyoruz."

Haklı sözlerine başımı salladım. Akın eski hocam hamile kalınca yerine onu bulmuştu. Yalçın yirmili yaşlarının sonunda, kumral, yuvarlak yüz hatlarına sahip bir adamdı. Yakışıklı sayılırdı ama bu dikkatimi çeken bir şey değildi. Benim için yalnızca işini bilen, boş konuşmayan ve yanlışımı anında gören bir uzmandı.

"Tekrar," dedi. Derin bir nefes çekip kum torbasına yaklaştım. "Diyelim ki bileğini tutup kendine çekti. İlk tepkin ne olur?"

"Çektiği yöne direnmem," dedim nefes nefese. "Onun gücüne karşı durmaya çalışırsam açığa düşerim."

"Güzel. Devam et."

"Çektiği ivmeyi boşa çıkarırım. Bileği kendi ekseninde çeviririm. Başparmağın olduğu zayıf noktadan çıkarım. Gerekirse dizle mesafeyi kapatırım."

Yalçın'ın yüzünde kısa, onaylayan bir ifade belirdi. "Ezberlemiyorsun. Mantığını kuruyorsun. Bu iyi. Ama ikinci hamlede hâlâ fazla düşünüyorsun. Sahada iki saniye fazla düşünmek boğazına bıçak dayanması demek olabilir."

Kum torbasına bir sağ kroşe daha geçirdim. Bu kez vuruşla birlikte dizimi de kaldırıp torbanın alt kısmına sertçe çarptım. Ferdi'nin kaburgaları kırılıyormuş gibi düşündüm.

"Güzel. Ama yine kızgınsın." Yalçın basit bir kum torbasına saldırdığımı düşünüyor olabilirdi ama o Ferdi Yılmaz'dı.

"Kızgınlık bazen iş görüyor," diye mırıldandım.

"İlk darbede görür. Üçüncüde seni ensenden yakalar."

Bir süre daha çalıştık. Yalçın kimi zaman gardımı düzeltti, kimi zaman omuz açımı, kimi zaman yere basışımı. Boğuşma sırasında ilk hedefin rakibi

etkisiz bırakmak değil, kaçış koridoru açmak olduğunu tekrar tekrar vurguladı.

Kum torbasına son bir tekme savurduğumda baldırlarım yanıyor, omuzlarım ağırlaşıyor, nefesim göğsümde kesik kesik yükselip alçalıyordu. Avuç içlerim sargının altında nemlenmişti. Geri çekilip nefesimi toparlamaya çalıştım.

Boynumdaki kırmızı kadife terle ıslanmıştı. Ucundaki küçük, bıçak şeklindeki altın kolye ucu tenime yapışmıştı.

"Bugünlük yeter," dedim nefes nefese. "İşe dönmeliyim. Saat yaklaşıyor."

"Tamam," dedi hemen. "Bugün iyi çalıştın. Yarın yine aynı saatte gelirim."

Başımı salladım. Havluyla yüzümü sildim. Tam o sırada Yalçın'ın bakışları boynuma takıldı.

"Bir şey soracağım."

Nereye baktığını görünce sorusunu tahmin etmek zor değildi.

Boynumdaki kırmızı kadifeyi işaret etti. "Beş aydır hep benzerini takıyorsun. Rengi aynı, biçimi aynı. Sadece küçük, altın kolye uçları değişiyor. Özel algılamazsan... boynundaki kolyeleri takmanın özel bir anlamı var mı?"

Elim istemsizce boynuma gitti. Parmak uçlarım kadifenin üzerine değdi. Sorusu sadece bir meraktan ibaretti.

"Seviyorum," dedim omuz silkerek. "Bende alışkanlık oldu."

Yalçın birkaç saniye daha baktı ama yüzümden konunun devamını getirmeye niyetli olmadığımı anlamış olmalıydı. Başını hafifçe salladı.

"Anladım. Bugün gerçekten iyiydin. Gidiyorum, yarına kadar dinlenmeyi ve kendini dinç tutmayı unutma. Beslenmene de verdiğim programdaki gibi devam et."

"Tamam."

Havlusunu alıp çıkışa yöneldi. Kapının kapanma sesi dairede kısa bir yankı bıraktı. Kum torbası hâlâ hafif hafif sallanıyordu. Bir süre onu izledim. Zincirlerin metal sesi yavaşça durdu.

Su şişemi ve ceketimi aldım. Işıkları kapatıp merdivenlere yöneldim. Üst kara çıktığımda Loki çoktan kapının önüne gelmişti. Kuyruğunu dikmiş, bana bakıyordu. Kapıyı açar açmaz bacaklarıma dolandı. "Bekledin mi?" diyerek eğildim ve başını okşadım.

Miyavlayarak cevap verdi. Bileklerimdeki sargılar artık sıkmaya başlamıştı. Banyoya geçip tek tek çözdüm. Derim kızarmıştı, eklemlerim zonkluyordu. Soyunduktan sonra musluğu açıp sıcak suyun altına girdim.

Su omuzlarıma vurduğunda bütün kaslarım aynı anda sızladı. Bedenimde zorlanan her nokta kendini hatırlatıyordu. Özellikle sağ omzum ve baldırlarım.

"Ah..." diye nefes verdim.

Loki banyoya girip çıktı, fayansların üzerinde dolanıp durdu. Bazen duş perdesinin kenarından içeri bakıyor, bazen de sabunluğun önünde oturuyordu.

Duşu kapatıp havluya sarındım. Loki hemen ayaklarıma sürtündü. Eğilip kucağıma aldım. "Günde sadece üç saat ayrı kalıyoruz ama beni özlüyorsun, değil mi? Yarın seni de aşağıya indireyim de anneni gör, nasıl çıldırmış gibi yumruk attığını izle, kaçacak yer ara." Söylediklerimle kafasını çeneme dayadı. İstemsizce sırıttım.

Onu yatağın üzerine bırakıp dolabı açtım. Hızlıca krem rengi, dizlerimde biten, askılı bir elbise giydim.

Saçımı havluyla kurulayıp mutfağa geçtim. Kahve makinesinin düğmesine bastım. Kahve kokusu etrafa yayılırken Loki tezgâhın üstüne atladı.

"Hayır," dedim parmağımı sallayarak. Uyarıma rağmen inmeye niyeti yoktu.

Kupayı alıp çalışma odama geçtim. Bilgisayar ekranı karanlıktı ama sistem zaten hazır bekliyordu. Sandalyeye oturup kahveden bir yudum aldım.

Kahvenin sıcaklığı boğazımdan aşağı inerken bilgisayarın güç düğmesine bastım. Ekran yavaşça aydınlandı. Birkaç saniye içinde harita, kamera akışları ve veri panelleri tek tek yerlerine oturdu.

Loki sessizce odaya süzülüp masanın altına yerleşmişti. Kuyruğunu ayak bileğime sürterken mırıldanır gibi bir ses çıkardı.

"Bari sen sakin dur," dedim hafifçe. "Bugün yeterince gergin insan olacak zaten." İlk işim, Balca'ya görevinde eşlik etmekti. Sonrasında Akın'la görüşecektim. En son da Yalvaç'a Trabzon'daki görevle ilgili topladığım bilgileri iletecektim. Benim ondan bilgi almam gerekirken genelde ben ona bilgi sağlıyordum. Gölge ajanlığımın süresi gerçekten dolmak üzereydi.

Kulaklığı kulağıma yerleştirdim ve bağlantıyı açtım. Ekranda Balca belirdi. Beyaz bir gömlek ve deri pantolon askılarıyla arabasının koltuğundaydı. Telefonundaki iz sürücü sayesinde konumunu anlık görüyordum, çevredeki bağlı kameralardan en uygun açıya sistem beni otomatik yönlendiriyordu.

O kadar çarpıcı görünüyordu ki bir süre sesimi çıkarmadan yüzündeki ifadeyi izledim. Öfkeliydi ve kaşlarının çatıklığı değişmiyordu. Abisininkinden daha açık tona sahip kehribar gözleri yola sabitlenmiş olsa da şu an içinden çıkamadığı bir meseleyi düşünüyor gibiydi.

Enerjik bir tonlamayla, "Merhaba, Çaykara," diye seslendim. "Hazır mısın?" Sesim ona arabanın hoparlöründen ulaşıyordu.

"Hazırım," dedi Balca. Sesinde alıştığım o kontrollü ton vardı ama altındaki gerginliği duymamak mümkün değildi. "Ama itiraf edeyim, biraz sinirliyim." *Zaten farkındayız.*

Loki masamın üzerine zıplamış, dikkatle Balca'ya bakıyordu. Mikrofonumu bir anlığına sessize alıp, "O benim arkadaşım," dedim tam bir şaşkın gibi görünen kedime. Loki patisini önünde katlayıp üzerine yattı. Gözleri hâlâ ekrandaydı. Gülerek işime döndüm. Ekrandaki haritayı kontrol ettim. Küçük mavi nokta şehir trafiğinin içinde ağır ağır ilerliyordu.

"Görüyorum," dedim. "Şu an kamerandayım ama aynı zamanda haritadan da takip ediyorum."

Balca kısa bir kahkaha attı ama bu kahkaha daha çok sabrını kontrol etmeye çalışan birinin çıkardığı sese benziyordu.

"Şu an Hakkâri'de olabilirdim. Sevkiyat görevini üstlenmiş olabilirdim. Ama ben ne yapıyorum? Bir finans yazılımı şirketinin veri sızıntısını takip etmeye gidiyorum."

Kahvemden bir yudum daha aldım. Cevap vermeden önce birkaç saniye düşündüm. Kavur'un o görevi neden aldığını biliyordum. Ama Balca bilmiyordu. Onun gözünde Kavur sadece işini elinden alıyordu.

"Bu görev de önemli," dedim sonunda. "Bazen bir silah sevkiyatını durdurmak için bilgisayar ekranının arkasında oturmak gerekir. Bazen de sadece doğru anda yapılan küçük bir müdahale gerekir. Biz şu an tam olarak bunu yapıyoruz. Sen o küçük müdahalesin."

Balca birkaç saniye sustu. Sonra derin bir nefes verdi.

"Sağ ol ya. Kavur yüzünden hep o küçük müdahale olacağım. İşime odaklanıp öfkemi uzaklaştırıyorum. Varmama iki dakika kaldı."

Ekrandaki haritayı büyüttüm. İzmir'in eski ticaret bölgelerinden birinde, küçük bir teknoloji şirketi görünüyordu. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir yazılım ofisiydi ama son iki haftadır sunucularından çıkan veri paketleri dikkatimi çekmişti.

O paketlerin içinde askeri lojistik ihale dosyalarının şifreli kopyaları vardı. Birileri devletin sevkiyat planlarını manipüle ediyordu.

"Aracını sokağın köşesindeki marketin önüne bırak," dedim. "Şirket girişinin tam karşısındaki kamera yüzünü net alır. Oraya yakalanmanı istemiyorum. Marketin kamerasını inceledim; açı kaymış, görüntünün sağ hattı kör kalıyor. Aracı o çizgide bırakırsan seni seçmeleri zorlaşır."

Şirketin girişindeki kameraya dokunmak istemiyordum. Dışarıdan hiçbir teknik aksaklık görünmemeliydi. Binaya girildiğinden şüphelenmelerini istemiyordum. İç kameralarla zaten yeterince oynayacaktım. İşimiz bittikten sonra buraya sürpriz bir baskın yapılacaktı. O zamana kadar içeride ne yapıyorlarsa aynen devam ettiklerini sanmaları gerekiyordu.

Balca direksiyonu kırdı, arabanın motoru yavaşladı. "Park ettim."

"Güzel. Şimdi sağındaki yangın merdivenine yönel. Kapıyı birazdan açacağım." Arabadan indiği anda onu artık göremeyecek, sadece duyabilecektim.

Ekranımda güvenlik sisteminin şemasını büyüttüm. Kilit mekanizması eskiydi. Şifreleme neredeyse ilkokul seviyesindeydi.

"Üç saniye," dedim. Kod satırları ekranda akmaya başladı. "Açıldı. Şimdi." Kapının kilidi çözülünce Balca içeriye girdi. "İkinci kata çık, sunucu odası orada."

"Merdivendeyim."

Üst katta birkaç kamera vardı ama onları Balca görünmeden halletmeliydim. Kameraları tek tek kapatırken haritanın köşesinde hareket eden noktaları izliyordum.

"Koridor boş ama sağdaki ofiste iki kişi var. Kapıyı sessizce aç."

Balca birkaç saniye sonra konuştu. "Sunucu odasının önündeyim."

"Dokunma. Kilidi ben açacağım." Bir komut daha girdim. Kapı kilidi tık diye açıldı. "Şimdi."

Kapı kapandıktan sonra Balca'nın nefesi kulaklıkta daha net duyulmaya başladı.

"Sunucuya ulaştım."

"Sol taraftaki terminale, yanında getirdiğin USB'yi tak," dedim. "Veri akışını buradan alıyorum."

Ekranda veri paketleri akmaya başladı. Şifreli dosyalar, sahte ihale tabloları ve sevkiyat numaraları birbiri ardına beliriyordu. *Tam düşündüğüm gibi.*

Birileri askeri sevkiyat planlarını değiştirerek konteyner rotalarını manipüle ediyordu.

"Beş dakikaya ihtiyacım var. Dosyaları çekiyorum."

Balca sandalye çekti. Metalin sürtünme sesi kulaklıktan duyuldu.

"Şu görevi alsaydım," dedi mırıldanır gibi. "Şimdi Kavur'la aynı operasyonda olacaktım."

Cevap vermedim. Çünkü onun o görevde olmasını en çok istemeyen kişi Kavur'du. Ayrıca aynı görevde de şu an asla yer alamazlardı.

"Göçebe?"

"Buradayım."

"Bazen onun ne düşündüğünü anlamıyorum."

"Şu an düşünmemiz gereken şey bu değil," dedim. "Bizim işimize odaklanmamız gerek."

Dosya aktarım çubuğu yavaşça ilerliyordu. Tam o sırada gözüm istemsizce masanın üzerindeki telefona kaydı. Yalvaç'ın annesinin ona Nilay adında bir kız ayarladığını hatırladım. Yaptığım yanlış olsa da en azından arada onu kontrol etmek iyi hissettiriyordu. O gün de kendime engel olamamıştım. Yalvaç o görüşmeye gitmemişti ama yine de içimde garip bir huzursuzluk dolaşıyordu. O gün beni aramasını beklemiştim. Eskiden olsa bunu yapardı. Bazen hiçbir sebep olmadan bile arardı, sadece sesimi duymak için. Gerçi ben de arardım. Ama artık ikimiz de bunu yapamıyorduk.

"Göçebe?"

Balca'nın sesi düşüncelerimi böldü. "Dinliyorum."

"Dosya tamamlandı." Ekrana baktığımda aktarımın yüzde yüze ulaştığını gördüm.

"USB'yi çıkar ve geldiğin yoldan çık," dedim. "Kameraları dönüş hattın boyunca sırayla kapalı tutuyorum."

Balca birkaç saniye sonra merdivenlerden indi. Bir dakika sonra aracının içindeydi ve onu ekranda görebiliyordum. Öncesinden daha sinirliydi. "Küçük müdahale görevini de tamamladı. En küçük çatışma çıkmadı, silahımı belimden çıkarmama bile gerek kalmadı."

Burnumdan gülerek, "İyi iş çıkardın ama," dedim. "Şimdi bu manipülasyonun arkasında kimler var, amaçları ne öğrenebiliriz. Yarın da ben bu küçük yazılım dükkânını patlatabilirim."

"Patlatmak mı? Akın da seni patlatır. Eğer bir şey patlatılacaksa bana söyle."

Gülüşüm bu defa sesliydi. Kendi kendime, "Bizimle Kızıl Gerdan'da olman ne doğru tercih," diye mırıldandım. Balca'nın teşkilata alınmasını işte bu yüzden istemiştim. Kendi başına bile olay çıkarmaya yer arıyordu. Onu dışarıda bıraksaydım kesin olarak başı yanabilirdi. Gerçi bu durumdan Yalvaç'ın bilgisi olsa benim başım daha çok yanardı.

İç çekerek, "Görüşürüz, Çaykara," dedim ve bağlantımızı kopardım. Oda bir anda sessizleşti. Kulaklığı çıkarıp sandalyeye yaslandım.

Telefonuma baktım. Ekranı hâlâ karanlıktı. Bu sessizliği isteyen bendim ama ağırlığını taşımak yine de kolay değildi.

20. BÖLÜM

Yalvaç

Babamın seramik atölyesine girdiğimde içeriyi her zamanki o tanıdık koku dolduruyordu. Islak kilin, fırından yeni çıkmış toprağın ve verniğin birbirine karışan kokusu. Küçüklügümden beri bu kokuyla büyümüştüm. Bazen başka şehirlerde bile burnuma geldiğinde kendimi yine burada bulurdum.

Kapının hemen yanındaki camekânlı raflarda satışa sunulan bardaklar ya da hediyelik eşyalar dururken, karşıdaki duvarda henüz fırından yeni çıkmış kupalar sıralanmıştı. Bazıları mat, bazıları parlak sırla kaplanmıştı. Her birinin altında küçük bir mühür vardı. *Balca Sanat Dükkânı.*

Babamın yıllar önce dükkâna verdiği isim buydu. O zamanlar Balca daha küçüktü ve babam kızına duyduğu gururu saklamaya bile çalışmamıştı. Kızı da kendi gibi seramik meraklısıydı ve ileride dükkânı ona devredebilirdi. Öte yandan hayat Balca'ya da babama da bu konuda hayallerdeki kadar iyi davranmamıştı.

Bakışlarımı dükkânın ortasındaki uzun masanın başında oturan babama çevirdim. Elinde yarı pişmiş bir kupa tutuyor, kulpunu ince bir zımparayla düzeltiyordu. Gözlüğü burnunun ucuna kadar kaymıştı. Beni görünce başını kaldırdı.

"Gel bakalım. Şuraya otur."

Yanına çektiği tabureye oturdum. Bir süre ses çıkarmadan onu izledim. Kupayı çevirip kulpun kenarını parmağıyla yokladı, sonra memnun kalmış gibi başını salladı. "Akşam yola çıkıyormuşsun, annen söyledi."

"Evet."

Annem bu yolculuğu farklı bir nedenden sanıyordu. Ona göre Trabzon'a ahşap atölyemde ürettiğim mobilyaları teslim etmeye gidiyordum. Gerçekte ise üç gün sürecek bir görev için orada olacaktım. Babamla bunu konuşmasak da o tüm yolculuklarımın asıl nedenini biliyordu.

Babam kupayı tezgâhın kenarına bıraktı. Ellerini önlüğüne sildi.

"Annenin yaptığı emrivaki için üzgünüm," dedi bir anda. Sesindeki ciddiyet yüzümü ona çevirmeme yetti. "Senin evli olduğunu bilmediği için bu kadar üstüne düşüyor. Onu da anlamaya çalış."

Başımı geriye yasladım. Annemi anlıyordum ama hep çocukları üzerinde olumlu etki yaratacağını düşündüğü bir gelecek planı kuruyordu. Bunu da uygulamaktan çekinmiyordu.

Yerimde doğrulup babama baktım. "Sabah yine konuştu benimle," dedim. "Kıza görüşmek istemediğimi söylemek yerine *işi çıktı gelemeyecek* demiş. Annem gerçekten ileri gitti."

Babam kaşlarını çattı. "Sonra?"

"Sonra ne olacak? Kıza ikinci kez ümit vermiş işte. Mecburen gideceğim. Oturup açık açık söyleyeceğim. Evlenmeye niyetim yok diyeceğim."

Babamın yüzündeki ifade ağırlaştı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. "Keşke," dedi sonunda. "Sen ve Nazlı için bir şey yapabilsem."

Cümlesi havada asılı kaldı. Yanlış bir şey söylemiş gibi gözlerini kaçırdı. Bu konuyu hiç bu kadar açık konuşmamıştık. Çünkü ben hiçbir zaman ona Nazlı'ya âşık olduğumu söylememiştim. Ama bazı şeyleri babalar söylemeye gerek kalmadan anlarlardı.

"Onur amcanla," diye devam etti babam. "O kızcağız için ne yapabiliriz diye sürekli konuşuyoruz." Ali Cihan'ın babasıyla babam tıpkı bizim gibi çok yakınlardı. Yıllarca teşkilatta birlikte çalışmışlardı. Şimdi ikisi de emekliydi ama bazı meseleleri hâlâ bırakamıyorlardı.

"Ben de yakında Ankara'ya uğrayacağım," dedim. "Genel başkanla konuşacağım. Nazlı ömrünü o dairede geçiremez, artık bir yetişkin. Onun halini gördükçe ben üzülüyorum."

Babam derin bir nefes aldı. "Nazlı'yı uzun zamandır görmedim. Ama çocukluğundan belliydi. O kız çok güçlü. Tek dileğim, kendi hayatını kurabilmesi."

Tam o sırada Okan'la iletişim kurduğum telefon titremeye başladı. Babamın ikinci telefonum olduğundan haberi yoktu ama asıl telefonumu gözü önünde kapattım.

Babam özel bir görüşme olacağını anlamış gibi başıyla dışarıyı işaret etti. Ona başımla veda edip yerimden kalktım. Atölyeden çıkıp sokağa yöneldim.

"Ne var?" dedim telefonu açar açmaz.

"Abi... hocayla ilgili bilgi topladım."

Adımlarımı yavaşlattım.

"Söyle."

"Adı Yalçın. Yalçın Uzunlar. Kızıl Gerdan'a yeni atanmış uzmanlardan biri. Eski bordo bereli ve bekâr."

Dişlerimi sıktım.

"Başka?"

"Abi, ancak bu kadarına ulaşabildim. Daha derine inemiyorum. Ama her gün geliyor... en az üç saat çalışıyorlar."

Üç saat. Her gün. Öfke boğazımın arkasında sert bir düğüm gibi sıkıştı. "Sen bana bunları söylemek için mi aradın?" dedim.

"Abi..."

"Okan," dedim ismini tehditkâr bir şekilde uzatarak. "Adam eski bordo bereli ise senden daha iyi kim bilgi toplar? Ben nereden bileyim adam güvenli mi? Kızın başına bela mı olacak?"

"Öyle biri gibi durmuyor. Temiz yüzlü-"

"Ben de çok temiz yüzlüyüm, Okan ama her an oraya gelip belanı..."

"Tamam abi, anlaşıldı. Daha fazlasını bulmaya gidiyorum."

"İzlemeye devam et," dedim sertçe. "Gözünü ayırma." Telefonu kapattım. Diğerini de aramalar için yeniden açtım. Bir süre olduğum yerde durdum. Sonra arabaya yönelmek yerine atölyeye yürümeye başladım. Öfkemi ancak bu şekilde dizginleyebilirdim.

Bir an sonra tahta ve yeni mobilya kokusunun sokağa taştığı dükkânın cam kapısını açıp içeri girdim.

Ön tarafta Tolga ve Zeki bir müşteriyle ilgileniyorlardı. Gül ağacından yaptığım, bacakları oyma güllerle işlenmiş bir yemek masasının önündeydiler.

Zeki beni görünce hemen elini kaldırdı.

"Ustam da geldi," dedi müşteriye. "O size daha iyi anlatır."

Orta yaşlı bir kadın ve yanındaki genç kız bakışlarını olduğum tarafa çevirdi. O an müşteriye mobilya anlatacak halde değildim.

Kadın oyma gülleri parmağıyla gösterdi. "Mobilyalarınızın çoğunda gül motifi var. Bunun özel bir sebebi mi var?"

Omuz silktim. "Var," diye geçiştirdim.

Kadın cevap vermemi bekledi. "Başka motiflerde üretim istesek yapabilir misiniz? Masayı çok beğendik ama gül motifi evimize uymuyor."

Gözlerimi ona çevirdim. "Ben ne istersem onu yaparım," dedim.

Tolga ile Zeki'nin yüzleri aynı anda düştü. Benden böyle bir cevap beklemiyorlardı.

Kadın bozulmuş bir ses tonuyla, "Anladım," dedi.

Zeki hemen araya girdi. "Yani ustamızın kendi tasarım dili var ama özel üretim de yapıyoruz tabii."

Tolga da başını salladı. "Evet efendim, ölçüye göre tasarlıyoruz. Siz ne istediğinizi bize söyleyin, üzerinde çalışalım."

Konuşmanın devamını dinlemeden arka taraftaki atölyeme geçtim.

Üzerimi değiştirmeden, sadece ceketimi çıkarıp kenara savurdum. İskelenin üzerindeki yarım işi elime aldım. Taze kesilmiş gül ağacının yüzeyi hâlâ pürüzlüydü. Bu aralar bu ahşabı takıntı haline getirmiştim. Rende demirini tahtanın üzerine bastırdım. İnce kıvrımlar halinde talaşlar dökülmeye başladı. Ağacın içindeki sıcak koku havaya yayıldı.

Onun kokusunu hatırlıyordum. Lanet olası beş ay boyunca bir daha yakından soluma fırsatım olmasa da sanki tenime, ciğerlerime yapışmıştı. Zihnimde canlı bir varlık gibi yaşıyor, son anımıza taşınıyor, beni de beraberinde götürüyordu.

Rende demirini daha sert bastırdım. Tam o sırada kenara fırlattığım ama nereye düştüğünü görmediğim ceketimin cebinde telefonum çalmaya başladı. Etrafıma bakınıp ceketimi karşı köşedeki masanın üzerinde gördüm.

Ellerimi birbirine sürterek tozdan kurtarmaya çalışarak oraya doğru adımladım. Elime aldığımda onun ismini gördüm. En son bir ay önce sesini duymuştum.

Bir an elim telefonla birlikte havada kaldı. İçimde iki ayrı duygu birbirine çarpıyordu. Bir tarafım telefonu hiç açmamak isterken, diğer tarafım sesini duymak için sabırsızlanıyordu. Öfke ile özlem aynı yerde sıkışıp kalmıştı. Sonunda telefonu açtım.

"Kolay gelsin. Atölyedesin galiba." Sesi sakindi ama dikkatle konuşuyor gibiydi. Sanki kelimeleri seçerken her birini tartıyordu.

"Evet," dedim kısa bir cevapla.

Aramızda küçük bir boşluk oluştu. Atölyede rendelediğim ağacın kokusu burnuma doluyordu. Talaşlar hâlâ iskelenin üzerinde, ince kıvrımlar halinde duruyordu. Oraya doğru adımladım.

"Topladığım bilgileri aktarmak için aradım."

"Dinliyorum." Telefonun sesini açıp iskeleye bıraktım. Elime rende demirini tekrar aldım.

Nazlı görevle ilgili bilgileri anlatmaya başladı. İlgili kişilerin listesinden ve sabıka kayıtlarından başlamıştı. Ses tonu yine o tanıdık, düzenli ritimdeydi. Sanki karşılıklı bir rapor görüşmesi yapıyorduk. *Ne fazla hızlı ne fazla yavaş.* Ama bir noktada duraksadı. Sonra beklemediğim bir şey söyledi. "Seni tebrik ederim bu arada."

Elimdeki rende tahtanın üzerinde takıldı kaldı. Demiri sıkarken, "Ne için?" dedim.

"Nilay'la buluşacakmışsın." İçimde bir şey sertçe gerildi. Göğsümün ortasında bir düğüm oluşmuş gibi hissettim. Demek bunu duymuştu. Demek bu yüzden arıyordu. Dişlerimi sıkarak dönüp iskelenin kenarına yaslandım.

"Adı ilk kez geçtiğinde aramadın," dedim soğuk bir sesle. O anı duyduğunu bilmesem de hissedebiliyordum. "Şimdi tebrik için mi aradın?"

Telefonun diğer ucunda kısa ama ağır bir sessizlik oldu. "Hayır, öyle değil."

Sesindeki gerginlik ilk kez bu kadar açıktı. Az önceki profesyonel tonu parçalanıyordu. "Bugün görev için konuşacaktık zaten. Uygun zamanı kollamak istedim. Yani yanında biri yokken aramak istedim. İlk kontrolde babanın yanındaydın." Bir an iç çekerek duraksadı. "Kısa bir an konuşmaya dahil oldum."

Atölyenin kapısından dışarı baktım. Birinin dinleme ihtimaline karşı kontrol ettikten sonra tekrar önüme döndüm. "İnan bana dinlemedim," diyordu. Bu kez sesi daha alçaktı. "Sadece o kısmı duydum."

Kelimelerin sonunda kısa bir boşluk bıraktı. Sanki devam etmek istiyordu ama kendini tutuyordu. Nazlı birkaç saniye daha sessiz kaldı. Ardından sanki asıl söylemesi gereken şeye yeni gelmiş gibi, "Trabzon'a gitmek için ne zaman çıkıyorsun?" diye sordu.

"Akşam," dedim. "Neden?"

"Çünkü ben de orada olacağım."

Başımı yavaşça kaldırdım. Sanki atölyenin içindeki bütün sesler bir anda kesilmişti.

"Ne?"

"Akın rica etti," dedi Nazlı. "Görev için sana eşlik edeceğim."

İlk anda ne diyeceğimi bilemedim. Göğsümün ortasında bir şey sıkıştı. Beş aydır kendime zorla koyduğum bütün mesafe, o tek cümleyle paramparça olmuş gibiydi. Nazlı'nın Trabzon'da olması demek... onu görmek demekti. Gözlerinin mavisini ölecek kadar çok özlemiştim. Ancak bir anda kendimi sertçe toparladım. Değişen hiçbir şey yoktu. Az önce beni tebrik ederken de yoktu. Hâlâ beni istemiyordu.

Nazlı hemen profesyonel tonuna döndü. "Görev biraz da benim alanıma giriyor. Karadeniz hattında Rusya çıkışlı bazı konteynerlerin rota bilgileri liman sistemlerinde değiştiriliyor. Kâğıt üzerinde balıkçı kooperatifine ait görünüyorlar ama içlerinde askeri silah parçaları taşıdıklarından şüpheleniyoruz."

"Bunları biliyorum. Senin bu işte ne yaptığını anlamıyorum," dediğimde beni umursamadan konuşmaya devam etti.

"Sevkiyat, Trabzon Limanı'ndan girecek ama gerçek varış noktası liman değil. Yük limandan çıkmadan başka bir araca aktarılıyor. Orada bir ara hat kurmuşlar."

Sessizce dinliyordum ama o anlattıkça geriliyordum. "Sen sahada olacaksın. Liman ve depolama hattını kontrol edeceksin. Bense veri akışını izleyeceğim. Gümrük kayıtları, liman kameraları ve sevkiyat sistemlerini eşzamanlı takip edeceğim." Kısa bir süre duraksadı. "Yani ben uzakta olacağım."

Bu cümle göğsüme garip bir şekilde oturdu. *Uzakta. Beş aydır olduğu gibi.*

Bir anlığına gözlerimi kapadım. İçimde yükselen şeyi bastırmaya çalışıyordum. "Uzakta olacaksan gelme." Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. "Bana iyi gelmiyorsun." Cümle ağzımdan çıktığı anda göğsümün içinde bir şey kesilmiş gibi oldu ama geri alamazdım. "Eğer mesele Akın'sa," dedim sertçe. "Ben onunla konuşurum. Sen yine uzakta kal. Ben hallederim."

Telefonun diğer ucunda Nazlı bir süre sessiz kaldı. Sadece kesik kesik alınan zorlu nefesinin sesini duyabiliyordum. Fakat bir süre sonra, "Peki," dedi. "Ben zaten uzakta olacaktım."

Sonra hat kesildi, telefonun ekranı kardardı. Birkaç saniye olduğum yerde durdum.

İçimde dakikalardır bastırmaya çalıştığım her şey bir anda yükseldi. Kıskançlık, özlem, öfke... hepsi birbirine karışmıştı. Elim istemsizce iskeleye çarptı.

Üzerindeki her şey; cetvel, ahşap kalemler ve küçük mengeneler gürültüyle yere savruldu. Talaşlar havaya kalktı.

Bir adım geri attım. Sonra dizlerimin bağı çözüldü, olduğum yere çöktüm.

Beş aydır onu görmemek için, duymamak için, aklıma geldiğinde başka şeylere sığınarak kendimi zorla uzak tutuyordum. Sürekli ona sürükleniyor, Okan'dan yardım dileniyor ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyordum.

Ama ne yaparsam yapayım olmuyordu.

Ne kadar uzak durmaya çalışırsam çalışayım, o zihnimin bir yerinde hâlâ canlıydı.

Bu yüzden onu görmekten korkuyordum.

Çünkü bir kez daha onu görürsem bir daha bırakacak gücüm olmayacağını biliyordum.

21. BÖLÜM

Nazlı

Çalışma odamdaki telefonum ısrarla çalıyordu ama ben fırından çıkarıp tezgâha bıraktığım keke nefretle bakıyordum. Kekin yanında hazır vaziyette oturan kedim de bana anlamsız bakışlar atıyordu. Kek istediğinin farkındaydım ama ben onay vermeden harekete geçemezdi.

"Loki," dedim ellerimi belimin iki yanına yerleştirerek. "Benden bir halt olmaz oğlum. Ne keki düzgün yapabiliyorum ne de..." Ellerimden birini belimden çözüp kek tepsisine vurdum. "Tadına bakmama gerek bile yok. Asla olmadı. Al ye."

Loki bunu bir cevap olarak kabul etmediğinden suratıma bakmaya devam etti. Tepsiden bir parça kek alıp önüne bıraktım. Hemen yerinde dikleşti ve kekin tadına baktı, sonra da deyim yerindeyse geri kalanına gömüldü. Normal kediler kek yer miydi bilmiyordum ama benim kedim yaptığım iğrenç keklere bayılıyordu. Mide fesadı geçirmemesi için tepsinin geri kalanını fırına kaldırıp kapağını sertçe kapattım. Sonra da ısrarla çalmaya devam eden telefonumu açmak için çalışma odama adımladım.

Bugün izin günümdü. Ne Yalçın çalıştırmaya gelecekti ne de ben ajanlar için ekran başında çalışacaktım. Bomboş, koskoca bir gün bana aitti. Yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Tüm izin günlerim böyle geçerdi. Ya kırk yılın başı markete alışverişe ya da bir oyuncakçıya gezmeye çıkardım. Onun dışında hep evdeydim.

Masamın üzerinde duran telefonu elime aldığımda Akın'ın numarasını gördüm. Yeterince beklettiğimden hemen açtım. Önemli bir şey olmasa beni bugün aramazdı. Telefon açıldığı ilk anda, "Beni bayağı zorladı. Ben de göreve aslında senin gönüllü olduğunu söyledim," dedi.

Bir an duraksayarak, "Ne?" dedim. Bahsettiği şeyi biliyordum ama bunu duymaktan birkaç gündür korkuyordum.

"Dün akşam Yalvaç aradı, Nazlı. Benim görevime neden Nazlı'yı dahil ediyorsun diye hesap sordu. Haklı. Ben de senin istekli olduğunu söylemek zorunda kaldım."

Sandalyeme oturup dirseğimi masaya yasladım ve elimi yüzüme kapattım. Duyduğum şeyle başımdan aşağıya kaynar su dökülmüş gibi hissediyordum. "Sana nasıl diklenebiliyor? Başkan oldu da haberim mi yok?" Birkaç yıla bunun da olacağını biliyordum ama Yalvaç elindeki gücün farkında

olarak hareket etmiyordu. Onunla yaptığımız telefon konuşmasının her anından nefret etmiş olmalıydı.

"Sen neden diklendiğini iyi biliyorsun. Birincisi, ben adamın başkanı değilim. O Kâzım'a bağlı çalışıyor. İkincisi ise aranızda olanlardan haberdarım. Anlatmıyorsun diye başkanın olarak seni kontrol etmiyorum mu sanıyorsun, Nazlı?"

"Ben bir şey yapmadım, Akın," dedim taşmak üzere olan bir bardağın son damlasıymışım gibi. Sanki artık hiçbir yer beni almıyordu.

"Olmayacaksa adamla neden konuşmaya gittin? Kendini tehlikeye atmanı geçiyorum -ki bu asla geçilecek bir mevzu değil- Yalvaç yıllardır kendini, duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. Üstüne bir de Trabzon'a geliyorum diyorsun."

"Herkes onu düşünüyor," dedim bir anda. Kelimeler ağzımdan bir fısıltı gibi çıkmıştı. Akın'a değil, kendime söylüyordum.

"Asla," dedi Akın. "Ben başkanın olmamdan önce senin arkadaşınım. Yıllardır seninle çalışıyoruz. Daima senin yanındayım ama bu defa hatalıydın, Nazlı."

"Hatalı mıydım, Akın?" dedim kırılmış gibi. Sandalyemden kalkıp pencerenin önüne yürüdüm. "Benim dertleşebileceğim kimse yok etrafımda. İnsan bazen sadece birine sormak istiyor. Yanlış mı yapıyorum, doğru mu gidiyorum diye... Ama ben her adımı tek başıma atıyorum. Arkadaşınım diyorsun ama ben seni kaç defa gördüm, Akın?"

"Nazlı," dedi boğuk bir sesle ama konuşmaya devam ettim. "Bugün izinliyim. Markete mi gitsem, oyuncakçı mı dolaşsam, yoksa benim kadar yalnız olan Loki'yle mi otursam diye düşünüyorum. Kek yaptım az önce. Tadına bakacak kimse yok. Yalvaç'la konuşmasam iyice yok olacak gibiydim. Ama onunla konuşurken anladım ki zaten yokum."

Akın hattın diğer ucunda birkaç saniye sessiz kaldı. Sanki söylediklerim ona beklediğinden daha ağır gelmişti. Nefes alış verişi bir anlığına değişti, sonra sesi çok daha yumuşak bir tona büründü. "Özür dilerim."

Bakışlarımı camdan çekmeden olduğum yerde hareketsiz durdum. Bunu ondan duymayı beklemiyordum.

"Az önce söylediklerim için özür dilerim, Nazlı. Seni suçlamak istemedim. Sadece kendini fazla zorladığını düşündüm. Bunu söylerken ne kadar sıkıştığını gözden kaçırdım."

Parmaklarımı pencerenin kenarına bastırdım. Camın serinliği avuç içime yayıldı ama içimdeki sıkışmayı hafifletmeye yetmedi.

"Özre gerek yok," dedim sonunda. Sesim artık daha sakindi. "Sen de haklıydın." Kısa bir nefes aldım. "Son zamanlarda pek iyi değilim, Akın. Ama toparlamaya çalışıyorum."

Bunu söylerken ilk defa gerçekten toparlanmak zorunda olduğumu hissettim. Beş aydır mücadele versem de aslında buna şu an karar veriyordum. Çünkü biraz daha böyle devam edersem gerçekten dağılıp gideceğimi biliyordum.

Akın bir süre hiçbir şey söylemedi. Ne diyeceğini bilemediğini hissediyordum. "Konuşuruz sonra," dedim. "Şimdi biraz kafamı toplamam lazım." Telefonu kapattım.

Oda bir anda tamamen sessizleşti. Az önceki konuşmanın yankısı bile sanki duvarların içinde kaybolmuştu. Loki kapının yanında kocaman gözlerle durmuş beni izliyordu. Sanki biraz önceki konuşmadan hiçbir şey anlamamış ama bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmişti.

"Gel," dedim ona. Yaklaşınca hemen kucağıma aldım. Küçük bedeni göğsüme yaslandı. Başını çenemin altına sokup hafifçe mırıldandı.

"Ben alt kata ineceğim, Loki. Sana da sözüm var. Benimle geliyorsun."

Bir an sonra alt kattaki dairenin kapısını açtığımda tanıdık koku hemen burnuma doldu, metalin ve günlerdir burada biriken terin kokusu. Bu koku artık bana yabancı gelmiyordu. Tam tersine, burada geçirdiğim saatlerin tek gerçek yanı buydu.

Loki kucağımdan atlayıp zemine indi. Kuyruğunu dik tutarak odanın ortasında dolaşmaya başladı. Bense doğruca ağırlık sehpasına yürüdüm.

Çelik barın iki ucundaki ağırlık plakalarını kontrol ettim. Barın her iki tarafında da onar kiloluk ağırlıklar vardı. Metal barı kavradığımda soğukluk avuç içlerime yayıldı. Ayaklarımı omuz genişliğinde açtım. Dizlerimi hafifçe kırıp barı yerden kaldırarak göğsümün hizasına çektim. Demir, omuzlarıma oturduğunda parmaklarımı biraz daha sıktım ve derin bir nefes aldım.

İlk tekrar kolaydı. Barı omuzlarımdan güç alarak yukarı ittim. Kollarım tamamen açıldığında demir başımın üzerinde kısa bir an asılı kaldı. Sonra kontrollü bir şekilde tekrar omuzlarıma indirdim.

İkinci tekrar... Üçüncü tekrar...

Demirin ağırlığı omuzlarıma yüklenirken kaslarım yavaş yavaş gerilmeye başladı. Ama bedenimdeki o tanıdık yanma hissi zihnimi susturmak yerine daha da açıyordu. Çünkü aklım bu defa bambaşka bir yere gidiyordu. *Yıllar önce önüme bırakılan, sonrasında Yalvaç'a verilen o ince klasöre.*

İçinde yalnızca birkaç sayfa vardı ama hayatımın tamamını silmeye yetmişti. Bir isim, bir doğum tarihi yer almıyordu. Orada benden *Sıfır* diye

bahsediliyordu. Teşkilatın kullandığı bir koddu bu. Resmi kayıtlarda var olmayan, kimliği tamamen silinmiş kişiler için kullanılırdı. Görünürde hiç kimse olan ama gerektiğinde merkeze konulan biri... Kısacası değeri saklanan, kimliği örtülen bir varlık...

Nasıl öldüğüm ya da ölmediğim yer almıyordu. *Elde edilmemesi gereken* diye bahsediliyordu. Ferdi Yılmaz'ın adı sıkça geçiyordu. Hayatı boyunca yaptığı birkaç kötülükten ve onun şimdi nerede olduğundan bahsediliyordu. Dosya sözde bana aitti ama benden neredeyse hiç bahsedilmiyordu.

O gün bana aslında ne yaptıklarını anlamam uzun sürmüştü. Çocukluk fotoğraflarım yok edilmişti. Okul kayıtlarım silinmişti. Eski ismim hiçbir yerde geçmiyordu artık. Sanki hiç var olmamışım gibi bütün geçmişim bir dosyanın içine gizlenmişti. Beni bulmak isteyen biri, o dosyaya sahip olmalıydı ama yine de elinde sıfırdan başka hiçbir şey olmayacaktı.

Şu an o dosya Yalvaç'taydı. Resmiyette bir görev gibi elinde tutuyordu ama gerçekte o dosyayla beni koruyordu. Çünkü o klasör kaybolursa benim geçmişim de kaybolacaktı. Ama biri onu ele geçirirse o zaman ben de bulunabilirdim.

Barı tekrar kaldırdım. Bir tekrar daha, sonra bir tane daha...

Nefesim giderek daha da hızlanıyor ama zihnim hâlâ aynı anının etrafında dönüp duruyordu. Eğer geçmişim yoksa ben kimdim? Kim olacaktım?

Artık kollarım titriyor, omuzlarım yanıyordu. Kaslarımdaki güç yavaş yavaş tükeniyordu ama durmak istemiyordum. Sonuncusunu kaldırdığımda kollarımın artık ağırlığı taşıyamadığını hissettim. Parmaklarım gevşedi ve ağırlık elimden kaydı. Zemine sert bir sesle çarptı. Demirin çıkardığı ses dairenin duvarlarında yankılandı.

Loki'nin korkuyla sıçrayıp odanın köşesine kaçtığını gördüm. Küçük bedeni kabarmış, kulakları geriye yatmıştı. Bir süre öylece bana baktı.

Nefes nefese kaldığım yerde birkaç saniye kıpırdamadan durdum. "Üzgünüm," dedim yavaşça.

Loki hâlâ köşede duruyordu ama gözlerindeki korku biraz azalmıştı.

Elimi dizlerime dayayıp ayağa kalktım. Göğsüm hâlâ hızla inip kalkıyordu. Yerde duran telefonumu alıp Akın'ın numarasını çevirdim. Telefon kısa sürede açıldı.

"Nazlı?" dediğinde sesi önceki konuşmamızdan dolayı biraz endişeli çıkıyordu.

"Özür dilerim." Öncesine nazaran daha sakindim ama hâlâ nefes nefeseydim. "Az önce söylediklerim için. Kontrolümü kaybettim."

Akın hemen cevap vermedi. Ne hissettiğimi anlamaya çalışır gibi bekledi. Ama bir an sonra derin bir nefes alıp, "Neden özür diliyorsun?" dedi. "Sen bir şey yapmadın ki."

"Gerçekten sorumsuzca davranıyordum," diye devam ettim. "Haklıydın." Kısa bir duraksamadan sonra ekledim. "Ben iyiyim. Sadece kendimi toparlamam gerekiyor."

"Anladım," dedi Akın. "Arada hepimize olur. Dağılıyoruz, yaşantımızı sorguluyoruz. Bu sende daha fazla olabilir."

Daha önceki konuşmamızdan etkilenmesi beni hüzünlü bir şekilde gülümsetti. "Haklısın, arada oluyor. Benim biraz fazla oluyor. Bu durumdan çıkmak istiyorum. Akın, senden bir ricam var."

"Nazlı," dedi burnundan soluk vererek.

Sözlerini bölerek, "Merak etme, Yalvaç'la aynı görevi istemiyorum. O zaten istemediğini yeterince belli etti," dedim.

"Zaten onunla neden aynı görevde olmak istediğini anlamadım. Azerbaycan görevine bile zorla çıkmıştın."

Çünkü onu özlemiştim. Belki bir defa görebilirim diye ummuştum ama bu saçmalıktı. Kendimle çelişmekten başka bir şey değildi. Bunu Akın'a söyleyemezdim. Zaten hislerimin farkındaydı.

"Gerçekten göreve çıkmak istiyorum. Başka bir niyetim yok," dedim. "Akın, bana gerçek bir görev ver." Normalde başkanların görevi, yönettikleri komuta merkezlerine bağlı çalışan ajanlara görev ayarlamak değildi. Ama benim durumum diğerlerinden farklıydı.

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. "Nasıl bir görev?" diye sordu.

"Beni saplanıp kaldığım bu geçmişten çekip çıkaracak bir görev olsun." Parmaklarımı istemsizce yumruk yaptığımı fark ettim. "Beni zorlasın. Beni kendime getirsin."

Akın bir süre düşündü, sonra ağır bir nefes verdi. "Tamam," dedi sonunda. "Ama Yalçın da seninle gelirse olur."

Bunu beklemiyordum ama itiraz etmedim. "Olur."

"İki güne sana yazarım," dedi ve telefonu kapadı.

Bir süre olduğum yerde durdum. Spor salonunun içi yeniden sessizleşmişti.

Loki köşeden yavaş yavaş bana doğru yürüdü. Onu kucağıma aldım. Küçük bedeni bu kez itiraz etmeden göğsüme yaslandı.

Başını okşarken kendi kendime fısıldadım. "Sanırım artık gerçekten başlamam gerekiyor. Bu sefer kaçmadan."

22. BÖLÜM

Yalvaç

Gecenin karanlığı limanın üzerine çoktan çökmüştü. Deniz siyaha çalan bir renge bürünmüş, kıyıya vuran dalgalar beton zeminde boğuk bir uğultu bırakıyordu. İskele boyunca dizilmiş konteynerlerin arasından ilerlerken rüzgârın taşıdığı mazot ve tuz kokusu havayı dolduruyordu.

Karşıdaki yük gemisinin kıç tarafında yedi adam vardı. Kapağı yarıya kadar açılmış bir konteynerin başında duruyor, içinden çıkardıkları kasaları sırayla zemine indiriyorlardı. Hareketlerinde telaş yoktu ama gereksiz tek bir hareket de yapmıyorlardı. Bu da bana ihtiyacım olan şeyi söylüyordu; bunlar sıradan kaçakçılar değildi. Kulaklığıma hafifçe dokundum. "Faroz, seni görüyorum. Sol taraftaki vinç ayağının arkasındasın."

Faroz, Sencer'in kod adıydı. Bu geceki görevde bana ikinci uzman olarak eşlik ediyordu. Görev öncesi görüşme şansımız olmamıştı çünkü o sabahtan beri liman güvenliği olarak buradaydı.

Kulaklıktan hafif bir nefes sesi geldi. "Demek sonunda fark ettin. Ben de senin konteynerin köşesinden çıkmanı bekliyordum."

"Burada saklambaç oynamıyoruz. Görevi basite indirgemesen mi? Ekip emrimi bekliyor. Her şey yolunda mı?" Gözlerimi adamların üzerinde dolaştırdım. "Yedi kişiler. Tabii bu görünürde olan."

Sencer birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından daha dikkatli bir tonla cevap verdi. "Beşi silahlı. Hepsi bu kadar. Gemide olanlar da var ama biz aşağıyı hallettiğimizde onlar henüz yaşananların farkına bile varmazlar. Zaten yukarıdakilerin silahı olmaz. Sevkiyat sırasında deniz güvenliği, mürettebatı kontrol edip kamaraları arıyor. Silahlı adam koyarlarsa ilk kontrolde yakalanırlar."

Adamların hareketlerini bir kez daha süzdüm. Sencer haklıydı. "Şu an uğraştıkları kasayı indirdikleri anda girelim. Daha fazla kalabalıklaşmalarını beklemeye gerek yok. O kadar rahatlar ki bu işi kim bilir ne kadar zamandır fark edilmeden yapıyorlar?" dedim.

"Ben soldan yaklaşırım."

"Sağdaki iki kişi bende." Sencer kısa bir süre sustu. Ardından daha ciddi bir sesle konuştu. "Arkadaki iki adam sürekli etrafı kontrol ediyor. Önce onları almamız daha mantıklı."

Başımı hafifçe eğdim. "Dikkatini dağıtırım."

"Her zamanki gibi mi?"

"Her zamanki gibi."

Sencer'in hafifçe güldüğünü duydum. "Bir gün bu alışkanlığın başına iş açacak."

"Bugün değil."

Ceketimi çıkarıp konteynerlerden birinin köşesine astım. Hareketlerimi olabildiğince sessiz tutuyordum. Cebimden sahte lazeri çıkarıp etrafı gözetleyen adamlardan birinin sırtına nişan alacak şekilde sabitledim.

Nazlı şu an kulaklığımda olsaydı bana her zamanki gibi *aptallık ediyorsun* derdi. Neredeyse sesini zihnimde duyabiliyordum ama o, kulaklığın arkasında değildi. Bugün neden uzak gözümüz olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama içimde tuhaf bir boşluk vardı. Onsuzken daima böyle hissetsem de bugün daha belirgindi. Son konuşmamızda onu reddettiğim için tepkili olduğunu düşünüyordum.

Oysa Nazlı görevi her zaman duygularından ayrı tutardı.

Düşünceyi zihnimden ittim. Şimdi buna odaklanamazdım. Lazeri açtığım anda hızlı hareket etmem, konteynerin arkasına geçmem ve bunu yaparken fark edilmemem gerekiyordu.

Adamların ikisi farklı yönlere bakarken lazeri açtığım anda harekete geçtim.

Sencer'in şu an yaptığım şeyi gördüğünü ve tetikte beklediğini biliyordum. Konteynerin diğer tarafına geçtiğim anda, adamların tarafındaki sabit adım seslerinin yön değiştirdiğini duydum. Hemen ardından bir silahın kurma kolu çekildi ve ateşlendi.

Patlama sesi metal yüzeylerde yankılanırken konteynerin kenarından çıkıp az önce ateş eden adamı omzundan vurarak indirdim. Diğerini Sencer benimle aynı anda yere serdi.

Artık çok hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. Hepsi silahına davranırken gemidekiler de aşağıdaki sesi duymuş olmalıydı.

Aralarından biri hâlâ ceketimin olduğu noktayı asker sanarak nişan aldığında içimdeki alarm da aynı anda yükseldi. Tam o sırada bakışları bulunduğum karanlık noktaya doğru kaydı. Beni tam olarak göremiyordu ama karanlığın içinde bir şeylerin yerli yerinde olmadığını sezmiş gibiydi.

Parmağının tetik korkuluğunda gerildiğini gördüğüm anda ateş ettim. Susturucunun boğuk sesi gecenin içinde kayboldu. Mermi koluna isabet

edince silahı elinden düşürdü. Diğerleri ise daha saldırgan bir şekilde harekete geçtiler.

Sencer birini daha indirirken geriye üçü kaldı.

Aralarından en iri olan bağırarak silahını doğrudan bulunduğum noktaya doğrulttu. Mermi konteynerin metal yüzeyine çarpıp kıvılcımlar saçtı.

Tam o sırada Sencer gölgelerin arasından çıktı. Adamın arkasına dolanıp kolunu kilitledi. Sert bir hamleyle dizini bacağına indirdiğinde adamın dengesi bozuldu ve yere savruldu. Diğer ikisine aynı anda yöneldim.

Adamların kaçmak için attığı ilk adım, aslında ne kadar geç kaldıklarını gösteriyordu. İki adımda aradaki mesafeyi kapattım. Birini omzundan yakalarken Sencer de diğerine yetişti.

Benimkini omzundan kavrayıp konteynerin kapağına öyle sert çarptım ki ciğerlerinden çıkan hava hırıltılı bir sesle boşaldı. Adam yere devrilirken arkamda Sencer'in sesi yükseldi.

"Isparmaça, arkana bak!"

Düşünmeden döndüğümde hesapta olmayan biri daha vardı. Adam gölgelerin arasından çıkıp elindeki pompalıyı direkt bana doğrulttu. Mesafe o kadar kısaydı ki tetiğe basması halinde kaçacak yerim olmayacağını ikimiz de biliyorduk. Ama o tetiğe basamadan önce başka bir silah sesi duyuldu. Adamın omzu geriye savruldu. Pompalı elinden düşüp beton zemine çarptı.

Sencer birkaç saniye sonra yanımda durdu. Nefesini toparlarken bana baktı. "Seni gerçekten bir gün kurtaracağımı düşünmezdim, Isparmaça."

Omzumu hafifçe silktim. "Bugün de kurtardın sayılmaz," derken siyah taktik yeleğimin önündeki cepten bıçağımı çıkardım. Karanlık gecede gümüşi metali parıldıyordu. "Tam beynini delmek üzereydim."

"Bir pompalıdan daha hızlı olamaz o şey," derken bıçağıma küçümser gibi bakınca bıçağı kıvrak bir bilek hareketiyle savurdum. Bıçak havayı keserek siyah postalının burnuna saplandı.

"Lan!" diyerek yerinde zıpladı ama bıçağımın hızıyla yarışamazdı. Gözleri kocaman açılmış halde ayağına bakıyor, parmaklarını hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol eder gibi oynatıyordu. Bir adımda ona yaklaşıp eğildim ve bıçağımı saplandığı yerden aldım.

Doğrulurken direkt çelik mavisi gözlerine bakıyordum. "Önemli olan hız değil, karşındakinin bunu beklememesi. Sen de beklemiyordun."

Ağzının içinden homurdanır gibi, "Şerefsizlik yapacağını mı? Yemin olsun beklemiyordum," dediğinde istemeden güldüm. "Bana bir postal borçlusun." Yerde duran kasayı tekmeledi. Kapağı açılıp geriye düştü. İçindeki

metal parçalar sarı liman ışığında parladı. Hepsi silah parçalarıydı. *Tam olarak beklediğimiz sevkiyat.*

Kulaklığıma dokundum. "Alan temiz. Gemi için harekete geçin."

Birkaç dakika sonra destek ekibi konteynerlerin arasından geldi. Adamlar kelepçelenirken limanın sessizliği yeniden çöktü.

Sencer yanımda durdu. "Ali Cihan bu işi görseydi keyfi yerine gelirdi."

Hafifçe gülümsedim. "Şu an Hakkâri'de başka bir şeyle uğraşıyor. Onunki daha keyifli olabilir."

Operasyon bittikten sonra ekiptekilerle tokalaştım. İskelede bağlı duran tekneme doğru yürürken Okan'la görüştüğüm telefonu cebimden çıkardım. Görev boyunca kapalıydı. Ekranı açtığımda ondan birkaç cevapsız çağrı gördüm. Kaşlarım hafifçe çatıldı. Normalde görev sırasında beni aramazdı.

Tekneye binmeden önce numarayı çevirdim. Denize açıldığımda bağlantı kesilecekti. Telefon iki kez çaldı.

"Okan."

"Abi sonunda ulaştım sana."

"Görevdeydim."

"Biliyorum ama aramak zorundaydım."

"Nazlı ne durumda?" Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. O sessizlik gereğinden biraz uzun sürdü. İçimdeki huzursuzluk kıyıya çarpan dalgalar gibi yükseldi.

"Bugün evde değil," dediğinde adımlarım yavaşladı. "İzinliydi ya. Her zamanki gibi oyuncakçıya gitti ama dönmedi."

"Ne demek dönmedi?"

"Abi çıkış o çıkış. Oyuncakçıya kadar takip ettim. İçeri girdi ama çıkarken görmedim. Fark etmeden çıkıp eve döndüğünü sandım. Ben de döndüm."

Göğsümde tanıdık bir huzursuzluk kıpırdadı. Nazlı böyle ortadan kaybolmazdı. Ama son konuşmamız tekrar aklıma gelince...

Uzak duracaksan gelme. Bu cümleyi söylerken sesimin ne kadar sert çıktığını şimdi daha net hatırlıyordum. Telefonu biraz daha sıkı tuttum.

"Ankara'ya geliyorum, Okan. Ben gelene kadar onu bulmuş ol, yoksa canına okurum."

23. BÖLÜM

Nazlı

İzin günümde beni evden çıkaran şey oyuncakçıya uğramak istememdi ama Leyal'i aramaya iten korkuydu. Neyse ki şu andan keyif alıyordu.

Ankara'nın en lüks ve büyük butiklerinden birinde, etrafı ışıklarla çevrili, devasa boyuttaki boy aynasının karşısındaydım.

Kendimi ilk defa böyle kıyafetlerin içinde görüyordum. Aynadaki aksime dikkatle baktım. Bej rengi kumaş bir şort, kahverengi askılı bir bluz ve üzerine giydiğim krem rengi bol kesim bir ceket vardı. Kumaşın omuzlarımda duruşu bile bana yabancı geliyordu. Sanki bir başkasının hayatına ait bir görüntünün içinde duruyordum da birazdan biri gelip *yanlış yere girdin* diyecekmiş gibi geliyordu.

On sekiz yaşıma kadar giydiğim her şey teşkilat tarafından sağlanmıştı. Kendi evime çıktıktan sonra yaptığım alışverişlerde ya Mine Hoca bana yardımcı olmuştu ya da oyuncakçının yanındaki küçük butikten ihtiyaç duyduğum şeyleri almıştım. Görevlerde giydiğiniz kıyafetleri teşkilat sağlıyordu. Bazen de Yalvaç hediye olarak yanında birkaç parça kıyafet getirirdi.

Ama bu...

Bu ilk defa tamamen kendimi iyi hissetmek için yaptığım bir alışverişti.

Aynada arkamda duran Leyal'in bakışlarını fark ettim. Yüzündeki hayranlık saklanacak gibi değildi. Onun beni izlediğini görünce, istemsizce çekindim ve bakışlarımı aynadan ona çevirdim.

"Nasıl oldu sence?" diye sordum. Bu soruyu bir arkadaşa sormak bile bana tuhaf geliyordu.

"Harika oldun. Zaten sen çok güzel bir kızmışsın, Göçebe." Kod adımı etraftakilerin duyma ihtimaline karşı neredeyse fısıldayarak söylemişti. Ona gerçek adımı söylememiştim. Mecbur kalırsam Heves ismini paylaşacaktım ama gizlilik ilkemiz nedeniyle Leyal beni anlıyordu ve asıl adımı öğrenmek için diretmiyordu.

"Geldiğin için çok teşekkür ederim," dedim. "Bunu benimle yapacak doğru bir arkadaşa ihtiyacım vardı."

Leyal'in yüzündeki gülümseme bir anda büyüdü. Sanki cümlemin içindeki bir kelime özellikle hoşuna gitmişti. Bu, nezaketen yapılmış bir tebessüm değildi. Saçlarının buz beyazıyla altın sarısı arasında kalan tonundan,

gözlerinin neredeyse benimle aynı renkte olan mavisine kadar yayılan içten bir gülümsemeydi. O gerçekten samimi biriydi.

"Ne demek. Seninle yüz yüze tanışmak beni çok mutlu etti. Bizim gibi Ankara'da yaşadığını bilmiyorduk. Yani buralardadır diye düşünüyorduk ama sen meğerse Balca'yla bana çok yakın oturuyormuşsun. Artık sık sık görüşürüz."

Kendimi gülümsemek için zorladım. Leyal'le zaman zaman görüşebilirdim ama Balca'yla karşılaşabilmem mümkün değildi. Oysa hayatta en çok karşılaşmak istediğim insan oydu.

"İnşallah," dedim fısıltıya yakın bir sesle.

Aynaya bir kez daha baktım. Kendimi hâlâ biraz yabancı hissediyordum ama içimde tuhaf bir heyecan vardı. Sanki yıllardır uzaktan izlediğim bir hayatın içine ilk defa adım atıyordum.

"Başka bir şey almamız gerekir mi?" diye sordum.

Leyal başını hafifçe yana eğdi. Ne demek istediğimi anlamamış gibiydi.

"Yani dolabımı baştan sona değiştiriyorum ya," dedim. "Bir kıza gerekecek her şey olmalı."

"Aa anladım," dedi Leyal etrafına bakınarak. "Burada çoraplar da var. Seçtiğimiz elbiselerin, eteklerin altına uyacak siyah ve kahve tonlarda ten çoraplar da bakabiliriz." Bakışlarını yeniden bana çevirip gülümsedi. "Yani bilmiyorum, ben çorap takıntısı olan biriyim. Yaz mevsimi dışında çıplak bacaktan pek hoşlanmam."

Dudak kıvrımlarım istemsizce yükseldi. Balca'yı ve Leyal'i zaman zaman uzaktan izlediğimden bu huyunu biliyordum. Aslında onlara dair kendilerinin bile fark etmediği huylarını biliyordum.

"Ben daha önce çok fazla çorap giymedim," dedim ona biraz yaklaşarak fısıltılı bir tonda. "Birkaç kez görevde giydim. Biraz kaşındırıyordu. Alışabilir miyim sence?"

"Alışırsın tabii," dedi kıkırdayarak. "Buradan sonra ayakkabıcıya da uğrayalım. Sana silah olarak da kullanabileceğin ölüm ayakkabıları önereceğim."

"*Ölüm, silah*... Anlamadım."

Leyal gözlerini devirerek yanımızdaki askılıktan birkaç elbise daha aldı. Koluna asarken bakışları etrafta dolaşıyordu.

"Ya işte sivri topuklu. Birinin karnına tekme attığında organlarını dökmeni de sağlayabiliyor." Bunu o kadar rahat söylemişti ki olduğum yerde kaldım.

Ayağımdaki küt, kısa topuklu, siyah babetlere baktım. Benimkilerin öldürücü hiçbir yanı yoktu.

Baktığım yeri fark ederek başını salladı. "Onlarla hiçbir şey yapamazsın güzelim."

İfadem istemsizce seğirdi. "İnan bana, topukların silah olarak kullanılacağını bilseydim öyle seçerdim," dedim. İki yıl sonra yalnız bir hayata adım atacaktım. O zaman belki kendimi korumak için bahsettiği topuklu ayakkabıları kullanabilirdim. Düşüncemle içimdeki heyecan öldü, yerini bir korkuya bıraktı. Ne yapıyorsam gelecekte yalnız kuracağım hayatım için yapıyordum ama o günün gelmesi beni çok korkutuyordu.

"Haha. Merak etme," diyerek elini omzuma yerleştirdi. Bakışlarım istem dışı temas ettiği yere kaydı. Ani dokunuşlardan pek hoşlanmasam da bunu ona belli etmemeye çalıştım. "Hepsini halledeceğiz." Kolundaki kıyafetleri kucağıma bıraktı. "Bunları da dene. O sırada ben de sana çorap bakayım. Hatta burada takı falan da var." Bakışları boynuma indi. "Boynundaki şey ne kadar farklı ve güzel. Ucundaki bıçak mı?"

Parmağım istemsizce kırmızı kadifedeki minicik bıçak şeklindeki kolye ucuna dokundu. Başımı belli belirsiz sallarken, "Benim takıya pek ihtiyacım olmuyor. Genelde benzer şeyler takıyorum," dedim.

"Anladım," diyerek etrafımda dönmeye başladı. Gözlerini bacaklarımda gezdiriyordu. "Güzel bacakların var. Boyun kısa ama çorap ve ayakkabıyla çözeriz. Etek boyunu ya midi ya da mini tercih etmelisin. Sana maksi asla olmaz. Bodur piliç gibi görünürsün."

Leyal'in boyu neredeyse bir seksendi. Onun bana kısa demesi gayet normaldi.

Önümde durup gözlerini gözlerime kilitledi. "Sen şu sürekli pantolon giyen kızlardansın, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Buraya da sıradan bir kot pantolon ve her zamanki askılı, düz bluzlarımdan biriyle gelmiştim.

"Hadi kabine. Burada işimiz bittikten sonra birlikte yemek yiyelim. Çok acıktım."

Beni kabine doğru hafifçe ittiğinde algım yine bir anda omuzlarıma yerleşen ellerine toplandı. Vücudum istem dışı gerildi. Kaslarım farkında olmadan savunmaya geçmek ister gibi sıkıldı.

Bunu da aşmam gerekiyordu.

Temas normal bir şeydi. İnsanlar birbirlerine dokunurlardı. Birini yönlendirmek için omzuna el koymak, koluna girmek, sarılmak... Bunların

hiçbiri tehlike işareti değildi. Belki yeni hayatımda çok fazla olacaktı. Gelgelelim bedenim hâlâ bunu öğrenmeye çalışıyordu.

Kabine girip üzerime siyah, kısa bir elbise geçirdim. Leyal birkaç dakika sonra bana neredeyse şeffaf bir külotlu çorap getirdi. Altına siyah, topuklu babetlerimi giyerek dışarı çıktığımda kollarını göğsünün önünde birleştirmiş, yüzünde açık bir memnuniyet ifadesiyle bana bakıyordu.

Yemek neredeyse bitmişti. Masadaki tabakların çoğu boşalmış, ortadaki küçük mezelerin yalnızca birkaç parçası kalmıştı. Yan sandalyelerden birinin üzerinde alışveriş poşetleri üst üste yığılmış duruyordu. İçlerinden bazı kumaşların kenarları taşmış, yeni alınmış kıyafetlerin o keskin mağaza kokusu hâlâ üzerlerinde duruyordu. Çok fazla poşet vardı. Bunları nasıl taşıyacağımı düşünmeden edemedim.

Leyal son lokmasını alırken bana baktı. "İstersen seni bırakabilirim," dedi rahat bir tonla. "Zaten arabayla geldim."

Çatalımı tabağın kenarına bıraktım. Bu teklifin geleceğini tahmin etmiştim.

"Yok, gerek yok," dedim. "Ben taksiyle dönerim."

"Emin misin?"

"Evet." Sesimi mümkün olduğunca doğal tutmaya çalıştım. "Zaten birkaç yere daha uğramam gerekiyor." Maalesef kimsenin tam olarak nerede yaşadığımı bilmemesi gerekiyordu.

Leyal omuz silkti. "Peki ama bir gün bana da gel. Normal insanlar gibi davranmak bizim de hakkımız. Film izler, cips yer, saçma konulardan konuşuruz," dedi gülümseyerek.

"Olur tabii," dedim tabağımda kalan tek parça tavuğu çatalımla dürterek. Onun evine gidip gidemeyeceğimi bilmiyordum. Dün gece bir otelde kaldığımı öğrense hakkımda ne düşünürdü, onu da bilmiyordum.

Dün evden ayrılıp oyuncakçıya uğradıktan sonra bir an takip ediliyormuşum gibi hissetmiştim. Kim olduğunu kalabalıktan görememiştim ama o an tek yapabildiğim, mağazanın mal kabul kapısından çıkmaktı. Sonrasında yaşadığım yerin bilinip bilinmediğinden emin olamadığımdan amaçsızca bir süre sokakta dolaşmış, anksiyetem tutunca da küçük bir butik otele girip oda tutmuştum. Eğer yaşadığım yerin tespit edilme ihtimali varsa o gece dışarıda kalmam en iyisi olacaktı.

"Kalkalım mı?" diye sorduğumda Leyal suyundan bir yudum alıp bardağını masaya bırakarak başını salladı.

Restorandan birlikte çıktık. Hava kararmaya başlamıştı. Şehrin yanmaya başlayan ışıkları sokaklara yayılıyor, akşam trafiğinin uğultusu uzaktan duyuluyordu. Poşetleri koluma alırken içlerindeki kıyafetlerin ağırlığını hissettim. Üzerimde az önce mağazada denediğim siyah elbise vardı. Altında ise Leyal'in özellikle seçtirdiği parlak siyah *stiletto*.

Restoranın önünde birkaç dakika daha sohbet ettik.

"Bugün gerçekten çok eğlendim," dedi Leyal.

"Ben de," dedim. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Vedalaştıktan sonra o arabasına yöneldi, bense yoldan geçen bir taksiyi durdurdum. Şoföre tam adresimi söylemedim.

Evimin bulunduğu sokaktan beş yüz metre önde bir meydan vardı. Özellikle orada inmeyi, insanların arasına karışıp takip edilmediğimden emin olduktan sonra evime yürümeyi düşünmüştüm.

Taksi beni söylediğim yerde bırakıp uzaklaşırken, birkaç saniye yerimde durup etrafı izledim. Yaşadığım sokaktan öylesine farklıydı ki. Evimin olduğu sokağın neden bu kadar terk edilmiş, turistlerin bile görmezden geldiği bir yer olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştım. Böylesine şehrin içinde olup şehirden uzak olmak...

Takip edilmediğimden emin olduktan sonra elimdeki torbaların ağırlığına dayanarak evimin sokağına saptım. Hâlâ temkinli davranıyor, neredeyse hiç ses çıkarmadan etraftaki sesleri dinliyordum. Ancak topuklu ayakkabılarımın sesi kontrol edemediğim şekilde boş sokağın içinde yankılanıyordu. Hızlı ya da yavaş yürümek durumu değiştirmiyordu.

Tam evimin bulunduğu binaya döndüğüm sırada, gözüm karşıdaki inşaatı yarım kalmış binaya kaydı. Bir şey gördüm. Camda beliren kısa bir yansıma.

O kadar kısa sürmüştü ki çoğu insan bunu fark etmezdi. Kalbim bir anda gümbürderken nefesim kesildi ama bunu bedenime ya da hareketlerime yansıtmamaya çalıştım. Adımlarımı durdurmadan, hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ederek kapıya kadar geldim.

Bir elimdeki torbaları yere indirip çantamdan hızla anahtarımı çıkardım. Anahtarı kilide takarken bakışlarım bir kez daha karşıdaki binaya kaydı. Gördüğümü sandığım şeye dair -ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu- ortada bir iz yoktu. Her şey normaldi.

Vakit kaybetmeden kapıyı açıp içeri girdim. Torbaları yerden alıp kapıyı kapatırken kilidin sesine sanki kalbimin gümbürdeyen sesi karışıyordu. Binanın en üst katına koşarak çıktım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde ve ardından tekrar kapattığımda kalbimin sesi daha da belirginleşmiş, kulaklarımda uğuldamaya başlamıştı.

"Loki," diye fısıltılı bir bağırışla seslendim. "Oğlum neredesin? Ben geldim." Salona doğru koştum ve onu halının ortasında kıvrılmış uyuyorken buldum.

Poşetleri doğrudan yere bıraktım. Kedim başını kaldırıp bana baktı, sonra tekrar başını patilerinin arasına gömdü. "Oh, iyisin. Şükür." Yanına çöküp küçük başını öptüm. Onu iyi görmek bir anlığına rahatlatsa da hâlâ sakinleşebilmiş değildim.

Yerden kalkıp doğruca mutfağa gittim. Karşıdaki binayı en iyi görebileceğim pencerenin önünde durdum. Perdenin kenarını iki parmağımla hafifçe araladım ve dışarı baktım. Sokak lambalarının ışığı yarım kalmış binanın beton yüzeyine soluk gölgeler düşürüyordu.

Bir süre neredeyse nefes almadan dışarıyı izledim. Hiçbir hareket yoktu ama içimdeki huzursuzluk kaybolmamıştı.

Perdeyi bıraktım ve çalışma odasına geçtim. Duvardaki mühimmat panelini açtım. Gizli bölmenin kapağı *klik* sesiyle öne kaydı. Kendime en uygun silahı ve şarjörü aldım.

Bölmeyi kapattıktan sonra silahı üzerime saklamaya çalıştım ama elbisenin ne cebi vardı ne de beline sıkıştırabileceğim bir kemer hattı. Kısa bir küfür mırıldandım. "Ben ve hayata geri dönmek. Neyine, Nazlı! Neyine!"

Hızla pencerenin yanındaki dron rafına yürüdüm. Şu an en çok işime yarayacak olan, en sessiz hareket edeniydi. Aralarından uygun olanı seçip pencereyi açtım. Kumandasından aktif edip cihazı havalandırdım. Dron pencereden dışarı süzüldü. Onu binaların arkasından dolaştırdım, sonra dikkat çekmeyecek bir açıyla inşaatın içine yönlendirdim.

Telefonumdan ekrandaki görüntüyü izlerken aynı anda hareket ediyordum.

Evimden çıkıp kapıyı kilitledim. Anahtarı kapının önündeki küçük, metal ayakkabılığın arkasına sakladım. Sonra da hızla binanın bodrum katına indim. Burada da bir çıkış vardı ve Yalvaç dahil benden başka kimse bilmiyordu.

Kapıyı açıp arka sokağa çıktım. Sokak karanlıktı ama ön taraftaki sokağa nazaran burada birkaç kişi yürüyordu. Silahımı olabildiğince bedenime yakın tutup elbisemin kısa hattının içinde gizlemeye çalıştım.

Karşıdaki yarım kalmış binaya ulaşmam yalnızca birkaç dakika sürdü. İnşaatın içine girip merdivenleri dikkatle çıktım. Yansımayı gördüğüm kata geldiğimde durdum ve o anda olduğum yerde kalakaldım. Bu bir inşaat kapısı değildi. Normal bir apartman kapısıydı. Diğer katlarda kapı bile yoktu. Kilitliydi ve önünde bir çift rugan erkek ayakkabısıyla asker postalı duruyordu.

Tıpkı benim evim gibi diye düşündüm. Kimsenin içinde yaşandığını düşünmeyeceği bir binada yaşamak... Bu düşünce zihnimde bir kıvılcım çaktı ama hemen kesin bir sonuca varmak istemedim.

Dronu telefonumdan, olduğum katın penceresine yönlendirdim. Öncesinde yapmamıştım çünkü biri beni fark ederse harekete geçmek için geç kalabilirdim. Şimdi içerideki her kimse, ona düşündüğünden çok daha yakındım.

Dron pencereye yaklaşırken görüntüyü durdurup ekrana yakınlaştım. Sırtı dönük, siyah takım elbiseli adam karşısındaki biriyle konuşuyordu. Onu tanımak için yüzünü görmem gerekmiyordu.

Dronu geri çağırıp evimdeki park istasyonuna yönlendirdim. Hemen sonra silahımı kaldırdım. Kapının kilit deliğine nişan aldım.

Susturucunun sesi gecenin içinde boğularak kayboldu. Kilit parçalandı.

Kapıyı itip içeri girdiğimde karşımdaki adam da aynı anda silahına davranmıştı. Reflekslerimiz neredeyse aynı hızla çalışıyordu.

Onun namlusu bana doğrulurken benim silahım da çoktan onun sol göğsünü nişan almıştı. Aramızdaki mesafe birkaç adımdan ibaretti.

Yalvaç'ın gözleri benimkileri bulduğunda yüzündeki ifade bir anlığına değişti. Endişe, rahatlama ve korkunun birbirine karıştığı o ifade tek bir gerçeği söylüyordu: Bana yakalanmıştı.

24. BÖLÜM

Yalvaç

Son iki saattir Okan'ın evinin salonunda, pencerenin önünde ayakta bekliyordum. Perdenin kenarını iki parmağımla hafifçe araladığım yerden gözlerimle aşağıdaki sokağı baştan sona dikkatle tarıyordum. Hava çoktan kararmıştı ve sokağın o ıssız, tenha hali hiç değişmiyordu.

Nazlı'nın güvende olması için bu adresi teşkilata özellikle buldurmuştum. Hem onun kaldığı binayı hem de Okan'ın yaşadığı, hâlâ inşaat halinde olan bu binayı teşkilat hazinesine dahil ettirmiştim.

Onu ne kadar gizlemeye, ne kadar korumaya çalışırsam çalışayım, burası genç bir kadının tek başına yaşaması için uygun değildi. Bunu düşündükçe kendime kızıyor, sonra onu burada tutmayı seçmemin sebeplerini yeniden hatırlıyordum.

Camda beliren yansımayla Okan'ın mutfaktan çıkıp elinde iki bardak çayla bana doğru geldiğini gördüm. Birini bana uzatırken başını pencereye çevirdi.

"Camın önünde bu kadar beklemesen mi abi? Her an gelebilir. Yıllardır perde arkasından ya da kameradan takip ediyorum. Fark ederse hiç iyi olmaz."

Bardağı ondan alırken gözlerimi sokaktaki karanlıktan ayırmadım. Okan'ın dairesinin camları dışarıya görüntü vermese de içerideki yakın hareketler yine de belli oluyordu.

"O sokağa adımını attığı anda geri çekileceğim," dedim. "Onu görmeden içim rahat etmeyecek."

Okan kısa bir nefes aldı. Benim kadar gergin olmasa da halimi anlıyordu. Neredeyse Ankara'ya geldiğimden beri bu dairedeydik ve hâlâ içeri ilk girdiğimde hissettiğim sıkıntı peşimi bırakmıyordu.

Nazlı geceyi evinde geçirmemişti. Okan bunu telefonda söylediğinde Nazlı'ya bir şey olduğunu düşünmüştüm. Yol bitmek bilmemişti. Daha önce Ankara'dayken evinde kalmadığı hiç olmamıştı. Bu yüzden Akın'ı aramak zorunda kalmıştım. Normalde böyle bir şey yapmazdım ama o an Nazlı'nın nerede olduğunu, bir sıkıntı olup olmadığını bilmek istemiştim.

Akın, telefonda benim aksime gereğinden fazla sakindi. *Nazlı bir arkadaşıyla buluştu. Panik yapma. Kız dışarı çıktı diye dünyayı ayağa kaldırma. Biliyorum, şu an bunu yapmak istiyorsun* demişti.

Söylediklerinde haksız sayılmazdı. Dünyayı ayağa kaldırmayı düşünmüştüm ve hâlâ aklımın bir köşesinde bunu yapmak vardı. Akın sanki Nazlı'yı benden daha iyi tanıyormuş gibi konuşmaya devam etmişti. *O kızın biraz normal, genç bir kadın gibi yaşamaya hakkı var, Yalvaç. Bunu yaşamadan asla normal olamayacak. Sakın üstüne gideyim deme. Bana kalırsa karşısına da çıkma. Senin başkanın değilim ama kendi ajanımı düşünüyorum. Eğer onu üzersen araya girmek zorunda kalırım. Ve maalesef şunu da hatırlatmalıyım ki aranızdaki mesele duygusal olarak ilerlerse -evet, zaten bir şeyler olduğunu biliyorum- bulunduğumuz durumda sizi genel başkana savunamam. En azından şu an, bu şartlarda. Kızın hayalleri var. Bırak da başarsın. Biraz kendini yaşasın, kendi gücünü bulsun.*

O an telefonda ona cevap vermemiştim ama söylediklerinin bir kısmında istemesem de onu haklı bulmuştum.

Ankara'ya adım attığım ilk anda yanıma Okan'ı alıp Nazlı'nın bulunduğu yere gitmiş, uzaktan onu izlemiştim. Önce mağazada, sonra restoranda... Fark edilmemek için bulunduğum yeri sürekli değiştirmiştim.

Karşısında oturan kişinin yalnızca sarışın, kendi yaşlarında bir kız olduğunu seçebilmiştim. Yüzü bana dönük değildi ya da dönmüşse bile ben o kadar uzun bakamamıştım. Adını bilmiyordum. Kim olduğunu bilmiyordum. Sadece Akın'ın anlattıkları kadarını biliyordum.

O kız, Nazlı'yla aynı teşkilatta çalışıyordu ve en önemlisi onun arkadaşıydı. Nazlı ilk defa Balca'dan başka bir arkadaş edinmişti.

Yanına gidip onu oradan alabilirdim. Hatta o restoranın kapısından içeri girdiği anda aklımdan geçen ilk şey buydu. Ama uzun zaman sonra ilk kez kendi yaşındaki biriyle vakit geçirdiğini gördüğümde içimdeki bütün endişeye rağmen geri çekilmeyi seçmiştim.

Masanın üzerindeki ellerine, otururken yüzüne yayılan o temkinli ama yine de yumuşak ifadeye, karşısındaki kişiyi dinlerken dudaklarının kenarında beliren küçük kıvrıma bakınca o anı bozmaya hakkım olmadığını hissetmiştim. O ilk defa normal bir genç kız gibi karşımda dururken gününü mahvetmeye hakkım olmadığını düşünmüştüm.

Şimdi ise zaman geçmek bilmiyordu. Nazlı'yı kendi gözlerimle evine girerken görmeden içimdeki sıkışma dağılmayacaktı. Okan'ın mantıklı açıklamalarını duyuyor ama içimde büyüyen huzursuzluğu bir türlü azaltamıyordum.

Okan koltuğa oturup, "Abi," dedi. "Bence sen onun dışarıda oluşunu gereğinden fazla büyütüyorsun. Öğleden sonra onu kendi gözlerinle gördün. Gayet iyiydi. Hatta bana sorarsan senden daha iyi görünüyordu."

Başımı ona çevirdim. "Çünkü ona gelme diyen bendim." Sesim planladığımdan daha yorgun çıkıyordu. "Uzakta duracaksan gelme dedim ama Ankara'ya gelip bütün gün peşinde dolaştım. Onu görmek bana pek iyi gelmese de bu işkenceyi kendime yaşattım..."

Okan'a bu kadarını anlatmaya gerek olmadığını düşünüp sözümü yarım bıraktım. Fakat o ne söyleyeceğimi bilir gibi devam etti. "Seni anlıyorum abi. Sen anlatsan da anlatmasan da Nazlı'ya çoktandır âşıksın. Ama o kızı da anlıyorum. Küçük bir daireye sıkışıp kalmış. Onu izlerken ben bile burada ıstırap çekiyorum. Kim bilir o neler yaşıyordur? Birine yakınlaşsa elinden alınacakmış gibi hissediyordur," diye itiraf etti.

Bakışlarını yeniden pencereye çevirdim. En çok korktuğum şeyden söz ediyordu. Bu kadar korumacı olmam da bundandı. Nazlı'nın elimden alınma korkusu hem fizikseldi hem de duygusal. Ona bir zarar gelmesinden korktuğum gibi yeni biriyle tanışma ve benden uzaklaşma ihtimali de canımı yakıyordu.

Onun için endişelenmesi gereken kişi bendim. Onu koruması gereken de bendim. Ama artık buna izin vermiyordu. Nazlı şimdi tam tersini yapmaya çalışıyor, beni kendinden uzak tutuyordu. Bu da içimdeki huzursuzluğu daha da büyütüyordu.

Elimdeki çay bardağını pencerenin kenarına bıraktım. Son konuşmamızda Nazlı'ya gereğinden sert çıkmıştım. O an bunu yapmazsam kendimi tutamayacakmışım gibi gelmişti. Uzakta kalacağını, yine aramıza o mesafeyi koyacağını duyunca öfkemle kırgınlığım aynı anda ağzımdan dökülmüştü.

Uzak duracaksan gelme.

İnsan bazen kalması zor olan sevgiliye gitmemesini en kolay cümleyle söylüyordu. Çünkü gelemeyecekse bunun ona da iyi gelmeyeceğini biliyordu.

Okan bir şey daha söylemek üzere ağzını açmıştı ki gözüm sokağın köşesine takıldı. Nazlı elinde torbalarla sokağa sapıyordu.

Saatler önce onu görmeme rağmen o an gözlerim ona yeniden kilitlendi. Ayağındaki topuklular ilk dikkatimi çeken şey oldu. Siyah elbisesiyle birlikte üzerinde o kadar yabancı ama bir o kadar da tanıdık duruyordu ki kaşlarım istemsizce havalandı.

İnce bel kıvrımı yürüdükçe elbisenin içinde belli belirsiz hareket ediyor, topuzundan kurtulmuş birkaç tutam saç yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Elindeki alışveriş poşetlerinin çokluğu bile onu tuhaf bir şekilde daha gerçek, daha kadınsı ve daha ulaşılmaz gösteriyordu.

Akın'ın sesi bir anda zihnimde yankılandı. *O kızın biraz normal, genç bir kadın gibi yaşamaya hakkı var, Yalvaç. Bunu yaşamadan asla normal olamayacak.*

Geri çekilmem gerekiyordu. Camın önünde bu kadar uzun süre kalmak aptallıktı ama yapamadım.

Topuklu ayakkabılarının sesi sokağın içinde yankılanırken bedeninin geri kalanı sessizliğe uyum sağlamaya çalışıyordu. Her zamanki gibi tetikteydi. Yeni bir kıyafet, yeni alınmış ayakkabılar ya da elindeki poşetler onu değiştirmemişti. Bunu yürüyüşünden bile anlayabiliyordum.

Onu ne kadar özlediğimi işte o anda fark ettim. Bu, sabah yola çıkarken içimde taşıdığım endişeden başka bir şeydi. Günlerdir, haftalardır, aylardır içimde biriken; üzerini görevlerle, öfkeyle ve inatla örttüğüm duygu şimdi bu karanlık sokağın ortasında siyah elbisesiyle yürüyen kadını izlerken açıkça kendini gösteriyordu.

İçimde, restoranda onu o sarışın kızla otururken gördüğüm andan beri adını koyamadığım başka bir his daha vardı. Şimdi o his daha da belirginleşiyor, bunun saçma olduğunu bildiğim halde beni terk etmiyordu. Bir kadının dışarı çıkıp alışveriş yapmasına, yemek yemesine, kendine ait bir gün geçirmesine karşılık içimde kıskançlık kıpırtıları hissetmek delilikti.

Onun dünyasına ait olmayan herkes bir anda fazla görünmeye başlamıştı. Çünkü benim dünyama, bana ait olamıyordu. *Olmak istemiyordu.*

Nazlı tam evinin bulunduğu binaya döneceği sırada başını hafifçe kaldırdı. Anında perdeyi bıraktım ve kendimi pencerenin kenarından geri çektim. Kalbim istem dışı hızlandı. Okan yerinden kalkmış ne olduğunu anlamaya çalışarak bana bakıyordu.

"Nazlı geldi," dedim alçak sesle. "Beni fark etmediğini sanıyorum ama yine de emin değilim."

Okan'ın yüzünde hem rahatlamaya yaklaşan hem de temkinli bir ifade vardı. "Görmemiştir. Camlar o kadar hassas değil. Evine girdi ya, gerisi önemli değil."

Başımı hafifçe salladım ama verdiğim tepki onaydan çok yorgunluğa benziyordu. Gözlerim hâlâ pencereye dönmek istiyor, aklım ise kendimi zorla geri tutuyordu. Nazlı'yı sadece birkaç saniye görmek yetmemişti. Tam tersine, üzerini kapatmaya çalıştığım her şeyi yeniden uyandırmıştı.

"Birazdan giderim," dedim kısık bir sesle. "Eve girdiğinden emin olayım, sonra çıkarım."

Okan bana birkaç saniye baktı. Gözlerinde benim söylemediğim şeyleri de duyan bir ifade vardı. "Abi," dedi yutkunarak. "Bu iş seni bayağı dağıtmış."

İstemsizce burnumdan güldüm ama bu gülüşün içinde ne neşe vardı ne de hafiflik. "Dağıtmak sence de biraz hafif kalmıyor mu?"

Okan yavaşça başını salladı. Bir şey söylemek istedi ama vazgeçti. Onun yerine çay bardağını masaya bıraktı.

Nazlı'nın az önce sokağın başında belirdiği andan beri içimde biriken şeyi kelimelere dökemeye çalışsam başaramazdım. Onun yanına gitmek, kapısını çalmak, karşısında durup yüzüne sadece bir kez daha dikkatle bakmak istiyordum. Daha da kötüsü, onu kendime çekip sarılma ihtiyacı duyuyordum. Bu, basit bir özlem değildi. Aylarca susmuş, ertelenmiş, inatların altına itilmiş bir yoksunluktu.

Kokusunu ne kadar özlediğimi onu tekrar görünce anlamıştım. Restoranda uzaktan bakarken bile aklıma ilk gelen şey buydu. Nazlı'nın tenine sinmiş o temiz, hafif ve insanın içinde kalan gül kokusunu unutamamıştım.

Ama yanına gitsem beni iyi karşılamayacağını da biliyordum. Bunu bana açıkça söylemişti. Kendi yolunu bulmak, kendi ayakları üzerinde durmak, kendini bana rağmen değil ama benden bağımsız bulmak istiyordu. Bense tam ortada kalmıştım. Bir tarafım onu sadece uzaktan izleyerek artık dayanamayacağımı fısıldıyordu.

Okan bana yaklaştı. "Ben onu sistemden de kontrol ederim. İstersen sen çık. Eve yeni girmişken fark edilmeden uzaklaşırsın."

Tam ona dönüp, "Kontrol ettikten sonra çıkarım," demiştim ki apartman dairesinin kapısından gelen boğuk ama net ses ikimizi de aynı anda yerimizde dondurdu. Susturucuyla bastırılmış tek bir atış, ardından metalin parçalanma sesi... Kapının kilidi vurulmuştu.

Düşünmeden silahıma davrandım. Aynı anda Okan da arkamda hareketlendi. İkimiz de tek bir kelime etmeden pozisyon aldık. Ben öne geçerken Okan arkamda kaldı.

Kapının ardındaki kişi her kimse içeriye sessizce girmeye çalışmamıştı. Bu ya paniğin işiydi ya da içeride kimi bulacağını bilen birinin.

Kapı sertçe açıldı ve bir sonraki saniyede karşımda onu gördüm. Siyah elbisesinin içinde, bir eliyle silahını kaldırmış halde nefes nefese duruyordu. Öfke yüzüne öyle sert yerleşmişti ki birkaç saniye önce sokakta gördüğüm o yabancı güzelliği, yerini bambaşka bir şeye bırakmıştı. Silahının namlusu doğrudan sol göğsümü, kalbimin bulunduğu yeri nişan alıyordu.

Nazlı'nın göğsü hızla inip kalkıyordu. Belli ki öfkesini ancak bu kadar bastırabiliyordu. Bakışları önce yüzümde, sonra çok kısa bir anlığına arkamdaki Okan'da dolaştı.

"Silahını sakın indirme," dedi çatallaşmış sesiyle. "Çünkü ben de indirmeyeceğim."

O an içimde garip, neredeyse acı verici bir şey kıpırdadı. Aylar sonra onu ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Aramızda yalnızca birkaç adım vardı.

"Nazlı," dedim. Sesim düşündüğümden daha kısık çıktı.

Adımı duyduğu anda gözlerinde yeni bir sertlik belirdi. Belli ki beni burada görmek onu yalnızca şaşırtmamış, doğrudan öfkelendirmişti. Haklıydı da. Onun haberi olmadan karşısındaki eve birini yerleştirmiştim.

Okan arkamdan temkinli bir sesle, "Bir yanlış anlaşılma var," demeye yeltendi ama Nazlı'nın bakışları onu susturmaya yetti. Okan bakışlarını önce bana, sonra Nazlı'ya çevirdi. "Ben diğer odadayım," dedi ne olup bittiğini anlamış gibi.

Nazlı onu duymasına rağmen tepki vermedi. Dikkati yalnızca bendeydi.

Okan diğer odaya geçerken silahımı yavaşça indirdim. Nazlı ise yerinden kıpırdamadı. Sanki bedenindeki her kas tek bir amaca kilitlenmişti. Namlunun doğrultusu zerre şaşmadan kalbimin tam ortasında kaldı.

Bir adım attım. Namlunun soğuk ucu göğsüme değene kadar ilerledim. O an gözleri önce silahının kabzasını kavrayan eline indi. Parmakları o kadar sert sıkılmıştı ki eklemlerinin rengi açılmıştı. Sonra bakışları ağır ağır göğsüme, tam kalbimin bulunduğu yere kaydı. En sonunda yeniden yüzüme yükseldi.

Mavi gözleri öfkeden kızarmıştı. O mavi artık serin ya da durgun değildi. İçine ateş düşmüş bir cam gibi yanıyordu.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu. Öfkesi sesine de yansımıştı ama sorduğu şeyin yeterince doğru olmadığını düşünmüş olacak ki başını çok hafif yana salladı. "Daha doğru sorayım... Bu saçmalık ne kadar süredir devam ediyor? Sen benden habersiz beni nasıl izletirsin?"

Bakışları bir anlığına omzumun üzerinden dairenin içine kaydı. Salonun düzeni, ayakkabılık, mutfağa açılan koridor... hepsi istemeden de olsa ona kendi evini hatırlatıyordu. Burada yaşanıyordu. Burası rasgele tutulmuş, boş bir gözlem noktası değildi. Bir düzen kurulmuştu. Gerçek bir evdi. Nazlı'nın asıl öfkesi de tam olarak bunaydı.

Gerçeği öğrendiği anda bunun yaşanacağını biliyordum. Uzanıp elini tuttum. Parmaklarım bileğine dokunduğu anda silahı göğsüme biraz daha bastırdı. Namlunun sertliği kemiğime kadar işledi. "Eve geçip konuşalım," dedim alçak ama net bir sesle.

"Ne anlatacaksın, bu saçmalığı nasıl açıklayacaksın ki?" dedi yükselen sesiyle.

Silahı göğsümden tek hamlede çekip aldım. Cebime koyarken bileğini kavrayıp onu dairenin kapısından dışarı çıkardım.

"Anlatacağım, yürü."

"Bırak beni!"

Merdivenlere yönelirken bileğini tutmaya devam ettim. Öfkesi yüzünden bana delirmiş gibi direniyordu. Adımları istemese de benimkilere uyum sağlamak zorunda kalıyordu.

"Bunu Okan'ın yanında konuşmayacağım," dedim dişlerimin arasından. "Bir açıklama istiyorsan evine gidiyoruz."

"Senden artık bir açıklama istemiyorum. Göreceğimi gördüm."

"Bağırmayı kes, Nazlı! Baktığın yerden iyi görünmüyor olabilir ama ben senin iyiliğin için-"

"Yeter artık!" diye çıkıştı. Sesi dar merdiven boşluğunda yankılandı. "Benim iyiliğimi düşündüğünü söyleme. Ben kendime bir hayat kurduğumu sanırken aslında evcilik oynuyormuşum. Ben bir şey başardığımı sanırken her şeyi sen yönetiyormuşsun. Bıktım artık, Yalvaç!"

Sokağa çıktığımız anda elini sertçe çekip elimden kurtardı. Dışarıda sesi daha da çıplak, daha da büyük yankılandı. O öfkenin içinde aylarca birikmiş kırgınlık, aşağılanma ve kendini boşa çıkmış hissetmenin keskinliği vardı. "Yoruldum! Senin yüzünden!"

Bir anda durdum. Ona döndüm. Omuzlarımdaki ağırlığı ilk kez bu kadar net hissettim. Sanki bütün gece, bütün yol, bütün endişe ve bütün yanlışlar aynı anda üzerime çökmüştü. Yüzüm kaskatı kesilirken bakışlarım olduğum yerde donup kaldı. "Ben sana ne yapıyorum?" diye sordum.

Nazlı nefes nefeseydi. Gözleri öfkeden dolmuş, kirpikleri parlayan bir ıslaklıkla ağırlaşmıştı.

"Beni," dedi bana doğru bir adım atarak. İki parmağını kaldırıp kalbimin üstüne, az önce silahını doğrulttuğu yere sertçe vurdu. "Boşa, Yalvaç Zorlu."

Parmaklarının baskısı küçüktü ama bıraktığı sızı göğsümün çok daha derinine yayıldı.

"Beni boşa," diye tekrarladı. Bu kez sesi daha alçak ama çok daha yıkıcıydı. "Boşa ki bu lanet hayatı yaşadığımı hissedeyim."

Boğazıma takılan yumruyla zorlukla yutkundum. Her şeyi onun yaşaması için yapıyordum.

Nazlı'nın sesi yeniden yükseldi. İçinde tehditten çok tükenmişlik vardı. "Eğer bunu yapmazsan yarın sabah bu mahalleden taşınacağım. Mavzer Koch'u arayacağım. *Gel beni al, bitsin* diyeceğim."

Gözlerim belirginleşirken son söylediği ilkinden çok daha fazla canımı yaktı.

Elini indirip geri çekildi. Artık yüzüme bakmıyor, karanlık sokakta boş bir noktaya bakıyordu. Gözlerindeki yaşlar giderek ağırlaşıyordu.

"Beni teşkilata bıraktıktan sonra," dedi çatlayan sesiyle. "Aklım yetmeye başladığı ilk andan beri bunu düşünüyorum. Kafeste yaşamak insanı delirtiyor... Ama sen beni daha çok delirtiyorsun. Elini üzerimden çekmiyorsun. Çektiremiyorum."

Sesi sokağı yırtmak ister gibi yükseliyordu. Sanki bu sokak artık ona dar geliyordu. Ben tepkisiz kaldıkça eli yeniden havalandı ve bu kez göğsümü daha sert itti. "Benimle öleceksin!" diye bağırdı. "Anlasana artık, anla!"

Çıldırmış gibi etrafına bakındı. Sanki sesi kafasının içinde yankılanıyormuş gibi ifadesi bir an boşlukta asılı kaldı. Sonra gözleri anlamsız bir sertlikle yeniden gözlerime kilitlendi.

"Git buradan," dedi kısık ama buz gibi bir tonla. "O adamı da götür. Bir daha seni etrafımda görürsem yemin olsun dediğimi yaparım."

Sonunda sessizliğimi bozdum. "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim. "Okan'ı istemeyeceğini biliyordum, o yüzden sana söylemedim. Tek amacım seni korumaktı. Sana kötülük ediyormuşum gibi davranmaktan vazgeç." Bir adım attım. "Gel benimle."

Elini tuttum ve onu evine doğru çekmeye çalıştım ama elini bir kez daha sertçe kurtarıp geri çekildi. Burnundan kısa bir gülüşle başını iki yana salladı.

"Sen bana kötülük ediyorsun, Yalvaç." Sesi sonda neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Ben de sana..." Devamını getiremedi. "Farkında bile değilsin. Benim yüzümden şu an başına bir şey gelse teşkilat sana yardım etmez. Ne uzmanlığın işe yarar ne kıdemin ne de babanın hatırı. Bu belaya bile isteye bulaşıyorsun."

"Yeter!" Sesim ilk kez yükseldi ama içinde öfkeden çok çaresizlik vardı. Ona yaklaştım. "O yüzden mi Çanakkale'ye geldin?" diye sordum. "Ben kendi içimde yaşıyordum yaşayacağımı... O yüzden mi *seni seviyorum* dedin?"

Yüzüme birkaç saniye kaskatı bir ifadeyle baktı. Dudakları titredi. Bir şey söyleyecek gibiydi ama vazgeçti. Ardını dönüp hızla evine yöneldi.

Arkasından baktım. Çoktan koşarak gözden kaybolmuştu. Onu takip ederek binaya girdim. Merdivenleri çıkıp kapısının önüne geldiğimde

birkaç saniye durup bekledim. Yalnız kalmak istediğini biliyordum ama susmak her şeyi olduğu yerde bırakmak demekti.

Elimi kaldırıp kapıya bir kez vurdum. "Nazlı..." Tahmin ettiğim gibi karşılık vermedi.

Kapıyı açmayacağını da biliyordum. Elim cebimdeki kendi anahtarıma kaydı.

İçeri girdiğimde ev karanlığa gömülüydü. Perdeler kapalıydı. Havanın kendisi bile ağırdı. Birkaç adım ilerledim, gözlerim karanlığa alışırken onu aradım.

Loki salon kapısının önündeydi. Bana korkmuş gözlerle bakıyordu. Onu dışarı çıkmasın diye salona alıp kapıyı kapattım. Sonra kapısı aralık olan yatak odasına yöneldim.

İçeriye girdiğimde Nazlı'yı yatağın üzerinde, dizlerini karnına çekmiş halde, sırtı bana dönük yatarken buldum. Siyah elbisesi hâlâ üzerindeydi. Omuzları hafifçe titriyordu ama ağlamıyordu.

"Okan'ı oradan almayacağım," dedim. Sesim bu kez daha alçaktı ama kararlıydı. "Seni izlemek için değil, seni korumak için orada. Ama sen istemiyorsan varlığını bir daha asla fark etmeyeceksin."

Cevap vermedi.

"Ve seni boşamayacağım," dedim. "Bunu asla yapmayacağım. Ancak ölürsem ya da bunu gerçekten dilinle değil, kalbinle istediğini anlarsam yaparım."

Omuzları bir an daha sert titredi ama yine de bana dönmedi.

"İstediğin kadar uzağında dururum," diye devam ettim. "Görünmem. Konuşmam. Yaklaşmam. Ama tamamen yok olmamı isteme, onu yapamam."

Bir adım daha yaklaştım.

"Her nereye gidersen git, seni bulurum. Mavzer'i ararsan senden önce ben karşısına çıkarım."

Bu sözle birlikte kıpırdadı. Yatakta yavaşça döndü. Mavilerinde hâlâ öfke vardı ama onun altına çöken başka bir şey daha vardı. Daha sessiz, daha yıkıcı bir şey; anlaşılmamanın yorgunluğu...

"Beni hiç anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Bir adım daha yaklaştım.

"Seni en iyi ben anlarım. Her gün bu yaşadığın hayatı kolaylaştırmak istiyorum ama bunun kolay bir yolu yok, Nazlı."

Bakışları yüzümde birkaç saniye kalırken içinde bir şeyleri kabullendiğini gördüm. "O zaman bir daha gelme, Yalvaç. Seni görmemek benim için daha kolay."

Başımı hafifçe salladım. Bu sözün ne anlama geldiğini ikimiz de biliyorduk.

Nazlı ayağa kalktı. Aramıza mesafe koydu. "Ben Çanakkale'ye olmayacağımızı bilerek geldim. Kendi hayatını yaşamanı söylemeye geldim. Evet, seni seviyordum. Bu yüzden geldim. Ama sen her defasında esaretimi kontrol etmeye geliyorsun. Bir sorun var mı diye bakmaya... Artık bunu istemiyorum." Elini kaldırıp kapıyı işaret etti. "Git ve bir daha gelme."

Söylediği şeylerden sadece biri zihnimde yankılandı. *Seni seviyordum.*

Olduğum yerde birkaç saniye daha kaldım. "Artık sevmiyor musun?" diye sorduğumda boğazım yutkunamayacağım kadar çok kurumuştu. Canım yanıyordu ama acının kaynağını hissedemiyordum.

"Sevmek öyle düğmesi olan bir şey değil, Yalvaç Zorlu. İstediğin zaman kapatamıyorsun. Senin gibi başkalarıyla görüşüp bunu durdurmaya da çalışamıyorum."

Bakışlarım yüzünde dolaştı. İfadesi derin bir acıyla solarken gözlerini kaçırdı. "Ben kimseyle görüşmedim," dediğimde gözleri öfkeyle gözlerime çevrildi.

Bana rağmen, "Şimdi kendi hayatımı yaşayabilmek için gitmeni istiyorum," diye devam etti.

"Ben o kızla düşündüğün şey için görüşmedim."

"Önemi yok," dedi bakışlarını tekrar benimkilerden kaçırarak. Eli bir kez daha kapıyı işaret etti. "Gider misin? Yoksa dediğimi yapacağım, sabahı beklemeyip buradan hemen ayrılacağım."

Olduğum yerde birkaç saniye daha kaldım. Gitmem gerekiyordu. O kapıyı gösterdiğinde aslında beni hayatından çıkarmıştı. Bir adım attığımda bitecekti. Ve bu defa geri dönüşü olmayacaktı. Ama ayaklarım hareket etmedi. Onu uzun süre görmeyeceğimi o an anladım. Göğsümde bir şey sıkıştı. Gözlerim istemsizce yüzünde dolaştı. Biraz önce öfkeyle parlayan o bakışlar şimdi yorgundu. Kırgındı ve o kırgınlığın içinde hâlâ bana ait bir şey vardı. Bunu görmek her şeyi daha zor hale getiriyordu. Durmam gerekiyordu ama yapamadım. Bir adım daha attım ve aramızdaki mesafe sıfırlandı.

Sanki içimde tuttuğum her şey bir anda çözülmüş, beni ileri doğru itmişti. Kollarımı sıkıca ona doladım. Onu kendime çekerken içimdeki bütün bastırılmışlık aynı anda yüzeye çıktı. Nazlı ilk anda kaskatı kesilirken nefes almayı bırakmış gibiydi.

Bunu yapacağımı beklemediğinden ağzından ismimle itiraz dolu bir nefes sesi yükseldi. Yüzümü saçlarının arasına gömüşüm, kokusunu her an ölmek üzereymişim gibi içime çekişim anlıktı. O tanıdık koku... aylarca

aklımdan çıkmayan, unuttuğumu sandığım ama aslında hiç kaybetmediğim o şey... bir anda geri döndü. Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha...

"Yalvaç," dedi bir kez daha itirazla. Beni itmeye çalışsa da hareketleri güçsüzdü. Kontrolsüzce titriyordu. Benimle birlikte nefes aldığında çözüldüğünü hissettim. Göğsü kollarımın arasında yükseldi ve ardından tereddütle kollarını sırtıma sardı. O dokunuşla birlikte içimde kalan son direnç de çöktü.

Beni sıkıca sararken yüzünü göğsüme gömdü. Şimdi ona yaptığımı yapıyor, kendine bize dair son bir an yaratıyordu. Saçlarını öptüğümde bu defa ayrılmanın çok daha zor olacağını hissettim. "Bize bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım. "Hayatım pahasına seni korumaya gönüllüyken beni uzağında tutmak zorunda değilsin."

Nazlı beni güçsüz kollarıyla itti. Aramızdaki mesafe açılırken yüzünü avuçlarıma aldım. Parmaklarım yanaklarının sıcaklığında durduğunda gözlerini benden kaçırmaya çalışıyordu ama ikimiz de hareket etmiyorduk.

"Uzağında kaldığımda seni unutuyor muyum sanıyorsun? Bitiyor mu? Bir işe yaramıyor, Nazlı. Seni çok özlüyorum."

Bakışlarını gözlerime kaldırdığında, "Yapma," dedi ne yapacağımı anlamış gibi. En başından geri dönüşü olmadığını biliyordum. Bunu yapmazsam devam edemeyecektim. Onu belinden yakalayıp kendime çektim. Sonra da dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Bu bir anlık bir temas değildi. Bu, aylarca bastırılmış bir şeyin patlamasıydı.

Dudaklarım onunkilere değdiği anda içimde tuttuğum her şey kontrolsüzce yüzeye çıktı. Sertti, derindi... Çünkü duramıyordum. Çünkü yetmiyordu. Onu kendime daha çok yakınlaştırırken aramızdaki mesafeyi yalnızca kapatmıyor, hiç var olmamış gibi yok etmeye çalışıyordum.

Nazlı ilk anda nefesini tuttu. Göğsü bir an sabitlendi, geri çekilmeye çalışmadı. Bu bile içimdeki kontrolü biraz daha kırdı.

Yanağındaki elim kayıp ensesine ulaştı. Parmaklarım saçlarının arasına girerken başını istemsizce bana doğru çektiğimi fark ettim. Dudaklarım onunkilerden ayrılmadan, açıyı değiştirerek tekrar dudaklarını yakaladım. Bu kez daha derin, daha ısrarcıydım. Onun sıcaklığından, yumuşaklığından yanımda götürebileceğim kadarını almayı istiyor, bundan başka bir şey düşünmüyordum.

Nazlı'nın parmakları önce omuzlarımda durdu. Sanki ne yapacağına karar veremiyordu. Sonra aniden sıkılaştı. Ceketimin kumaşını kavradığını hissettim. O küçük hareket bile aramızdaki bütün mesafeyi başka bir şeye dönüştürdü.

Nefesi dudaklarımın arasında dağılırken içimdeki o bastırılmış gerilim iyice yükseldi. Dudaklarını hoyratça öperken onun ne kadar kırılgan olduğunu düşünmüyordum. Kırıldığı yeri kendimle, nefesimle doldurmaya çalışıyordum.

Hâlâ tam olarak bana teslim olmuyordu ama ağzından firar eden sık ve zevk aldığını belli eden nefes sesi, uyluklarımın arasına hücum ediyordu. Kollarımı omzuna ve beline alıp sabitlediğimde dudaklarından bu kez acı dolu bir inilti döküldü.

Nefesi hızlandı, dudakları bir an geri çekilir gibi oldu ama sonra yeniden bana döndü. O da benden vazgeçemiyordu ama eninde sonunda ne olacağını biliyorduk.

Onu ne kadar süre öpmeye devam ettiğimi bilmiyordum. Ama son bulduğunda nefesim düzensizdi. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Onunki de öyleydi. Dudakları hâlâ bana çok yakındı. Aramızda yalnızca birkaç santim vardı. Alnım neredeyse alnına değiyordu.

Bir şey söylemek istedim ama sanki söylesem her şeyi bozacaktım, daha kötü olacaktı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Ellerim bedeninden ayrılırken artık gözlerime bakmayan gözlerinde, duru güzelliğinde, topuzundan iyice dağılıp yanaklarına süzülen saçlarında gözlerimi dolaştırdım. Ne kadar süre boyunca bu an onu son kez görüşüm olacaktı, bilmiyordum. Ama onu öncekinden çok daha fazla özleyeceğimi biliyordum.

"Bir daha," dedim nefes almakta zorlanarak. "Bana boşanmaktan söz etme. Yanına beni yaklaştırma ama aldığım önlemlere müdahale etme. Çünkü ikisiyle de beni öldürürsün. İstediğin buysa silahınla göğsüme nişan aldığında sıkmalıydın."

Bakışlarım bir anda boynundaki kırmızı kadifeye ve küçük, bıçak şeklindeki kolye ucuna indi. Sözlerim yarım kalırken gözlerim hızla yüzüne çıktı. O anda mavileri bana bakıyordu.

"Tekrar görüşene kadara Allah'a emanetsin," dedim ve onu arkamda bırakıp evden öyle hızlı çıktım ki nefesimi tutmaktan ciğerlerim yanıyordu. Kokusunu bir daha almamalıydım. Alırsam ölürdüm.

Merdivenlerden inerken adımlarımın sesi bana yabancı geliyordu. Sokağa çıktığımda hava daha soğuktu. Telefonumu çıkarıp Okan'ı aradım. Açtığı anda, "Ben gidiyorum," dedim. Kısa bir sessizlik oldu.

"Abi-"

"O önce Allah'a, sonra sana emanet, Okan." Telefonu kapattım. Başımı kaldırıp son kez kaldığı binaya baktım. Onu bir daha ne zaman görürdüm bilmiyordum ama benim için öncekinden çok daha zor olacaktı.

25. BÖLÜM

Nazlı

Bir yıl sonra

İlk kez bir arkadaşımı evime davet etmiştim. Leyal'in mutfakta adımlarken çıkardığı sesleri çalışma odamdan duyabiliyordum. Kendine bir tabak çıkardı. Fırının kapağını açtı, ardından kek kabını tezgâha bıraktı.

"Kek güzel görünüyor, bir dilim alıyorum," diye seslendi.

Yüzümü buruşturdum ama parmaklarım klavyenin üzerinde dolaşmaya devam etti. Kekimin hâlâ yeterince iyi olmadığını biliyordum. Onun ne düşüneceğinden pek emin değildim ama hayır diyemezdim.

"Elbette," diye seslendim. "Kahve makinesinden kahve de al."

Pencereden giren ılık rüzgâr, ince uzun tülü ayaklarımın dibine kadar uçurdu. Loki bunu bir oyun sandığından yerde tülle mücadele ediyordu. Onun yuvarlanışını izlerken istemsizce gülümsedim.

Leyal elinde kek tabağıyla kapının önünde belirdi. Ağzındaki büyük lokmayı zorlukla çiğneyerek, "Bu harika olmuş. Tarifini istiyorum," dedi.

Ona imkânsız bir şey söylemiş gibi baktım. Parmaklarım hâlâ klavyenin üzerinde hızla dolaşıyordu. "Gerçekten mi? Bence daha iyi olabilirdi."

"Daha ne kadar iyi olabilir ki?" diyerek güldü. O sırada mutfaktan kahvenin hazır olduğuna dair sinyal sesi yükseldi.

"Ah, kahve hazır galiba. Sen de ister misin?" diyerek tekrar mutfağa yöneldi ve gözden kayboldu.

"İstemem," dedim işime devam ederek. "Bugün haddinden fazla içtim."

Leyal'in ayak sesleri tekrar odama yönelmişken bir anda yön değiştirdi. Ardından gelen şaşkınlık dolu sesle parmaklarım duraksadı. "Aa, oyuncak odan var."

Sandalyemden kalkıp doğruca oyuncak odasına yürüdüm.

Leyal elindeki fincanla odanın içinde dolaşıyordu. Sarı saçlarını boşta kalan eliyle arkaya atıp raflardan birine eğildi.

"Bir insanın böyle bir konuda koleksiyoner olabileceği aklıma gelmezdi," dedi. Parmağıyla turuncu elbiseli bir taş bebeği işaret etti. "Dokunabilir miyim?"

Yutkundum. Evime ilk kez bir arkadaşımı davet ediyordum ama benim için bu kadar özel bir alana gireceği hiç aklıma gelmemişti. Kapıyı önceden kilitlemem gerekirdi. Yine de onu tavrımla ürkütmemek için kendimi tuttum ve başımı salladım.

Leyal gülümseyerek bebeği eline aldı. Dikkatliydi ve sanki elindeki şey onun için de çok büyük bir anlam taşıyordu. "Bunların hiçbirini daha önce bir yerde görmedim," dedi. "Hepsi tanıdık geliyor ama aynı zamanda eşsiz."

"Nadir olanları bulmaya çalışıyorum," dediğimde sesim istemeden kısıldı.

Bebeği yerine bıraktı, doğruldu ve bu kez bana baktı. "Peki neden bunu yapıyorsun?" Bir an durdu. "Özel bir nedeni var mı?"

"Yok," dedim omzumu silkerek. "Sadece hoşuma gidiyor. Çalışma odasına geçelim mi? İşe dönmeliyim."

Burada olmasından rahatsız olduğumu anlamış gibi başını salladı. "Kusura bakma, kapı açıktı da..."

"Sorun değil," dedim ama o dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kilitledim. "Sadece... biraz özel bir alan."

"Anlıyorum," diyerek çalışma odama geçti. Onu takip ettim.

"Ne üzerinde çalışıyordun?" diye sordu konuyu değiştirmek ister gibi. "Balca izne çıktı. Senin de bu sayede biraz tatil yapıyor olabileceğini düşünmüştüm."

Çalışma sandalyeme oturdum. Leyal de pencerenin önündeki koltuğa geçip bacak bacak üstüne attı.

"Benim için daha zaman var," dedim. "Şu an Balca'yı izliyordum."

"Aa, öyle mi?" diye sordu merakla. "Bir sorun yok, değil mi?"

Omzumu silktim. "Her şey yolunda. Ailesi onu çok özlemiş belli ki. Abisi ve onun bir arkadaşıyla yemeğe çıktılar."

"Hımm..."

O arkadaşın Ali Cihan olduğunu düşündüm. Sonunda imkânsız iki insan aynı yerdeydi. Ama hâlâ kim olduklarından haberleri yoktu.

"Sen bir sorun görmesen takip etmezsin," dedi. "Etrafta şüpheli bir şeyler mi var?"

"Biri takip ediyor gibi geldi," dedim. "O yüzden kontrol ediyorum."

Leyal elindeki kupayı yanındaki kâğıt istifinin üzerine bıraktı ve ayağa kalktı.

"Nasıl yani... bakabilir miyim?" diye sordu. Yüzünde gerçek bir endişe vardı.

Şu hayatta, benden sonra Balca için kaygılanan birinin daha olması tuhaf bir şekilde içimi rahatlatıyordu. Usulca başımı salladım.

"Bak," dedim. "Ama bir şey göremezsin. Henüz kim olduğunu tespit edemedim."

Yine de yaklaşıp ekrana baktı. Görüntü bir restoranın içindendi. Parmağımla Balca'yı işaret ettim. Ekranda, sırtı kameraya dönük Yalvaç'la bar masasının yanında oturuyor, sohbet ediyorlardı.

"Ay, çok güzel olmuş," dedi Leyal hayranlıkla. "Siyah ona çok yakışıyor. Ama bu kız normalde hep çiçekli elbiseler giymez miydi?"

"Bir tek yazları," diye düzelttim. "Eve gittiğinde."

Balca'yı ne kadar yakından tanıdığımı göstermek gibi bir niyetim yokru ama bu ayrıntıyı da görmezden gelemezdim.

Leyal başını salladı. "Doğru, ben de onu kastetmiştim zaten. Eve gidince kendi gibi olabiliyor." Parmağıyla ekranın köşesine dokundu. "Peki bu kim?" diye sordu. "Sürekli bizim kızı izliyor. Aradığın adam o olmasın?"

İstemsizce burnumdan kısa bir gülüş kaçtı. Gösterdiği kişi Ali Cihan'dı. Restoranın bir köşesinde, bıyıklı, orta yaşın üzerinde bir adamla sohbet ediyordu. Ama gözleri sürekli Balca'daydı. Leyal ondan şüphelenmekte çok haklıydı.

Uzman ajanımız, Balca'yı gördüğü ilk anda vurulmuştu aslında. Ama bunu bastırmaya çalışıyordu. Çünkü âşık olduğu kızla Balca'nın aynı kişi olduğundan henüz habersizdi.

"Tanımıyorum," diye yalan söyledim. "Tehlikeli biri değil. Balca'nın abisinin arkadaşı o işte. Aynı mahalledenlermiş."

"Ali Cihan o mu?" diye sordu Leyal heyecanlı bir merakla. Uzun boylu, yoğun kas yapısına sahip, esmer adamda gözlerini biraz daha dikkatli dolaştırdı. "Balca birkaç kez söz etmişti ama sadece ismen. Tanışmıyorlar sanıyordum."

"Sonunda tanıştılar işte," dedim gülerek.

Leyal benimkiyle aynı tonda olan mavi gözlerini gözlerime çevirdi.

"Sonunda derken?"

"Yani... pek iyi bir tanışma olmadı," dedim. "O sana gelince eminim anlatır. Şu an Ali Cihan'la Balca birbirlerine biraz gıcık oluyor gibiler."

"Allah Allah," dedi yerinde doğrulup. "Kesin adamda bir sorun vardır. Benim balıma gıcık olacak adam sorunludur."

Ona bakarken bir kaşımı kaldırdım.

"Tamam, tamam," dedi hemen. "Bizimki de melek değil ama şu güzelliğe baksana." Eliyle ekranı işaret etti. "Bu kıza kim kötü davranabilir ki?"

Sesli güldüm. Haklıydı ama Ali Cihan Gencer'in içinde başka bir kızın aşkı vardı. O kız Balca'ydı fakat bundan haberi yoktu. Aslında Balca'yı bu yüzden reddediyor, bu yüzden ona mesafeli ve sert davranıyordu. Çünkü Balca'nın çekimine kapılmıştı ve bunu ekrandan bile görebiliyordum.

Leyal derin bir nefes alarak yerinde doğruldu.

"Birkaç hafta içinde burada olur," dedi. "O zaman havadisleri tam alırım. O zamana kadar bu yakışıklı ama gıcık beye Allah kolaylık versin." Gülümseyerek devam etti. "Ben artık gidiyorum. Misafir ettiğin için çok teşekkürler."

"Ne demek," diyerek yerimden kalktım. Masamın kenarında duran dosyaları alıp ona uzattım. Leyal'i evime bir anlamda iş için çağırmıştım ama burada olması bana düşündüğümden çok daha iyi gelmişti. "Bunları unutma. Çaykara döndükten sonra beraber katılacağınız görevin ayrıntıları var. Sen çalış, sonra ona da iletirsin."

"Tamamdır," diyerek dosyayı kucağına aldı. "Sonra görüşürüz, Göçebe." Bakışları hâlâ yerde tülle oynayan kedime takıldı. "Adı neydi bu tatlı, uğursuz şeyin?"

Sırıtarak yere eğildim ve kedimi kucağıma aldım.

"Loki," dedim. "İsminin anlamı da ona taktığın lakapla fazlasıyla uyumlu."

"Gerçekten kara kedilerin birinin önünden geçtiğinde uğursuzluk getirdiğine inanılır. Aşırı uyumlu olmuş ismi." Eğilip kucağımdaki Loki'nin başını öptü. "Görüşürüz uğursuz şey," dedi sevimli bir ifadeyle.

Leyal gittikten sonra bilgisayarıma döndüm. Balca ve Ali Cihan için bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Uzun süredir yollarının kesişmesi için uğraşıyordum. Birbirlerinin kimliklerini öğrenmelerine artık çok az kalmıştı.

Ali Cihan normalde bu aylarda görevde olurdu ama küçük bir düzenlemeyle bu pürüzü ortadan kaldırmıştım.

Şu an pek anlaşamıyorlardı ama bu çözülmeyecek bir mesele değildi. Küçük bir itmeyle her şey yerli yerine oturabilirdi.

Telefonumu alıp Balca'yı aradım. İkisi bir tartışmanın ortasındaydı. Restorana genç bir kadın girmişti ve konu dönüp dolaşıp ona gelmişti. Balca, telefonu abisiyle ve yeni tanıştığı arkadaşının yanında açamayacağı için

dışarı çıkmak üzere yerinden kalktı. Bir süre sonra kendine tenha bir köşe buldu.

"Göçebe!"

Gülümsedim. "Yakışıklı adam."

"Kim?"

"Kaptan."

Etrafına boş boş bakarak ne dediğimi anlamaya çalıştı.

"Yakışıklı falan değil," diye söylendi. "Bunu söylemek için mi aradın?"

"Hayır," dedim iç çekerek. "O kız bayağıdır peşinde dolaşıyor." Balca'nın kaşları çatıldı. "Ama yüz vermiyor," diye devam ettim. "Kadınlar..."

"Allah aşkına," dedi sabrı taşmış bir halde. "Neden aradıysan sadede gelebilir miyiz? Ben adamın yakışıklılığını ya da yanındaki kadını dinlemek istemiyorum."

Bir an sustum, hemen sonra sesimi ciddileştirdim. "Tamam, seni takip ediyorlar."

"Kim?" derken sesinin endişeden titrediğini hissettim. Amacım onu korkutmak değildi ama bunu yapmak zorundaydım. Tıpkı peşinde kimse yokken bile yalan söylemek zorunda kaldığım şu an gibi...

Balca tam bir profesyonel gibi hemen tepki vermedi. Bakışlarını olduğu yerde sabitledi, nefesini kontrol altına aldı.

"Aferin," dedim gülümseyerek. "Bakışlarını önünde tut ve hiçbir şey belli etme."

Onu kandırmayı istemezdim ama artık kendi hayatını yaşayabilmesi için bazı gerçeklerin etrafından dolanmak gerekiyordu.

"Tehlikede miyim?" diye sordu. "Daha kötüsü... tehlikede miyiz?"

Bakışlarım ikiye böldüğüm ekrandaki Yalvaç'a kaydı. Yakışıklı yüzüne, etrafındaki kalabalığı umursamadan içkisini yudumlayışına... Onu çok özlemiştim. Bu düşünceyi bastırıp kendimi toparladım.

"Beni dinle," dedim. "Oradan ayrılmayı aklından çıkar. İçeri dön ve arkanda duran adama gülümsemeye çalış."

"Ha?" dedi şaşkınlıkla.

Ali Cihan o anda tam arkasındaydı ve sözlerimle birlikte bunun farkına varıyordu. "Kaptan arkanda. Yeni geldi." Hemen arkasına döndü. Onunla çarpışmaktan son anda kurtuldu.

Ali Cihan, "Abin senin için endişelendi," dediğinde Balca aralarında oluşan yakın mesafeden hemen sıyrılıp bir adım geri çekildi.

"Ben gidiyordum," dedi soğukkanlı bir sesle. "Sen içeriye gir."

"Kimse gitmiyor," dedim. Bu işle gerçekten ilgilenmem gerekiyordu. "Onlarla döneceksin. Aptal ifadeni topla ve ona gülümse. Hadi kızım, yapabilirsin."

"Yapmıyorum," diye homurdandı.

İstemeden güldüm. Bana cevap verdiğinin farkında değildi.

Ali Cihan'ın gözleri kısıldı. "Bir sorun mu var?"

"Yok," dedi Balca hemen. "Erkek arkadaşımla konuşuyordum."

Bu da nereden çıkmıştı şimdi? "Ne? Senin bir erkek arkadaşın yok!" dedim kendi kendime. "Sen kimsenin aklının alamayacağı kadar bekârsın." Keşke öyle olmasaydı. Zavallı arkadaşım benim dosyamın peşinde hayatını harcıyordu.

Yine farkında olmadan bana cevap verdi. "Susar mısın?"

Telefonu kapatıp çantasına attığında artık onları yalnızca ekrandan görebiliyordum. Ali Cihan, Balca'yı içeri sokabilmek için bileğinden tuttu. Bir an sonra kalabalığın içinden geçirdi ve Yalvaç'ın yanına yöneldi. Hızlı hareket ediyordu ve o da endişeli görünüyordu.

Bunun sebebi, Leyal evden ayrılmadan önce Ali Cihan'a da dışarıda bir tehlike olabileceğine dair attığım mesajdı.

İkisi de birbirinden habersizdi ve o tehlike her neyse şu anda birbirlerini ondan korumaya çalışıyorlardı.

Ortada gerçek bir tehlike olmaması dışında her şey yolundaydı. Umarım bir gün yaptığım bu küçük oyun ortaya çıkmazdı. Ne yapıyorsam, bu ikisi için yapıyordum.

İç geçirerek diğer ekrana, Yalvaç'ın oturduğu masaya baktım. Kardeşini kalabalığın içinde endişeli gözlerle arıyordu. Ali Cihan ona dışarıda bir tehlike olabileceğini söylemiş olmalıydı. Şu an neler olduğunu öğrenmek için eminim beni aramak istiyordu. Ama bir yıl önce bana verdiği söz yüzünden yapamıyordu.

Yerimden kalkıp mutfağa gittim. Loki de hemen peşime takıldı.

"Bugün hava güzel," dedim tezgâhın üzerine atlayan kedime. "Seni de alıp bir gezintiye mi çıksam?" Onun ev hapsini de geçen yıl kendiminkiyle birlikte geride bırakmıştım. Çoğunlukla dışarıya çıktığımda onu da kucağıma alıp yanımda götürüyordum. Normalde kedi sahipleri bunu pek yapmazdı ama ben esaretin ne demek olduğunu iyi bilirdim.

Dolaptan bir bardak çıkarıp sürahiden su doldurdum. Bir yudum alıp dışarıyı görmek için pencereye yürüdüm.

Perdeyi araladığımda gördüğüm ilk şey, Okan'ın penceresinin önünde çay içtiğiydi.

Geçen yıl, karşımdaki binada yaşadığını öğrendiğim o günden sonra bir daha yüz yüze gelip konuşmamıştık. Ama Okan artık beni gözetlerken -Yalvaç'a göre korurken- eskisine kıyasla çok daha rahat davranıyordu.

Gözlerimi devirerek geri çekildim. "Boş ver, dışarı çıkmayalım," dedim elimdeki bardağı tezgâha bırakarak. "Şimdi peşimize takılacak. Hiç havamda değilim. Ben en iyisi aşağıya geçip spor yapayım."

Savunma sporları konusunda epey yol kat etmiştim. Hepsi Yalçın sayesinde olmuştu. O gerçekten iyi bir hocaydı. Artık sahada diğerleri gibi görev almaya da başlamıştım. Akın bana ilk resmi görevimi verdiğinde hedeflerim ve bundan sonra nasıl devam etmem gerektiğinin gerçeği yüzüme tokat gibi çarpmıştı.

Görev, Türkiye'den kaçırılıp yurtdışına satılan çocuklarla ilgiliydi. Bu, tek bir ülkenin ya da tek bir sınırın meselesi değildi. Yıllardır devam eden, kök salmış bir ağ vardı ve bu ağın beslendiği şey masumiyetti. Çocukların korkusu, suskunluğu, kimliksizliği... hepsi birilerinin çıkarına dönüşüyordu. O dosyaları ilk açtığımda satır aralarında sadece suç değil, kaybolmuş hayatlar gördüm. *Kendi hayatımı.*

Adı olmayan çocuklar. Geri dönemeyenler. Dönse bile bir daha eskisi gibi olamayanlar.

Operasyon büyük ve tehlikeliydi. Yanlış bir adım sadece bizi değil, kurtarılmayı bekleyen çocukları da yakabilirdi.

İçinde bulunmak, bir şeyleri gerçekten değiştirebildiğini bilmek bana iyi hissettirmişti. Çünkü çocuklar bir ülkenin geleceğiydi. İyi büyüyen, güvende olan her çocuk yarının daha az karanlık olması demekti.

Zamanla neredeyse sadece çocuk suçlarıyla ilgilenir olmuştum. Çünkü bazı dosyalar kapanmazdı. Bazı yüzler insanın aklından çıkmazdı. Ve bazı şeyler bir kez gördükten sonra görmezden gelinemezdi. Ben bunu ilk kez kendi hayatımda görmüş, yüzlerin en kötüsüyle babam sandığım adamda tanışmıştım. Onların da benden farksız olmadığını ve yardıma ihtiyaçları olduğunu anlamıştım.

Düşüncelerimi dağıtarak odama geçtim. Vişneçürüğü renginde bir tayt ve beyaz bir sporcu atleti giydim. Banyodan bir havlu alıp alt kata indim.

İçeri girip kapıyı kapattığım anda telefonum çalmaya başladı. Akın arıyordu. Havluyu koşu bandının koluna astım ve aramayı cevapladım.

"Akın, merhaba-"

Selam bile vermeden konuşmaya başladı. "Yekta sonunda genel başkan oldu."

Ses havanın içinden geçip doğrudan göğsüme çarptı. Olduğum yerde kaldım. Bir an kulaklarımda uğultudan başka bir şey duyamadım. Demek o gün gelmişti. *Beklediğim ama gün saymaktan korktuğum o an.*

"Erken değil mi? Daha beş ay vardı," dedim kendi sesimi tanımakta zorlanarak.

Soğuk bir dalga bedenime yayıldı. Ayakta durmamam gerektiğini anladım ama bunu düşünmekte bile geciktim. Dizlerim beni taşıyamadı. Yavaşça yere, minderin üzerine oturdum. Ne zamandır nefesimi tuttuğumu o an fark ettim. Göğsüm sıkışıyor, nefes almak işe yaramıyor, hava içime doluyor, yine de yetmiyordu.

Bu sadece bir terfi değildi. Bu, daha önce yüzüme söylenmiş bir gerçeğin surete bürünmesiydi.

"Tevfik Başkan görevini erken devretmek istemiş," dedi Akın sakin bir sesle. Olan biteni bir bilgi gibi aktarıyordu. Benim içinse bu bilgi altında kaldığım bir ağırlıktı.

Teşkilatımızda başkanlık sistemi diğer yapılara göre farklıydı. Genel başkan emekli olana kadar -büyük bir kriz yaşanmadığı sürece- görevde kalırdı. Emeklilik zamanına iki yıl kala, yerine geçecek isim savunma bakanlığı tarafından belirlenirdi. Bu isim, mevcut başkan makamdan ayrılana kadar mutlak gizlilikle saklanırdı. O süre boyunca kimseye söylenmezdi.

Akın ve ben, Yekta'nın genel başkan olacağını bilen sayılı insanlardandık.

"Nazlı, seni de beni de pek sevmez biliyorsun," dedi Akın. "Bazı değişiklikler olabilir. Buna hazırlıklı ol."

Hazırdım. En azından öyle sanıyordum.

Akın benimle ilgili kesin gerçeği bilmiyordu. Elbette tahminleri vardı ama Yekta'nın beni o gün makamına neden çağırdığını, orada neler konuşulduğunu, o odadan nasıl çıktığımı bilmiyordu.

"Sana hiçbir şey yapamaz," dedim. Sesim fark edilir biçimde düştü ama bunu o fark etmesin diye boğazımı temizledim. "Sevmemek ile başarıyı görüp kabul etmek farklı şeyler. Bana iyi niyetle yaklaşmasa da o bu teşkilatı her şeyin üzerinde tutar. Sen işinde çok iyisin. Hatta o kadar iyisin ki bazı yeteneklerin genel başkanı bile gölgede bırakıyor."

Konuşurken gözlerim duvara takıldı. Beyaz, bomboş bir duvardı. Sanki bakacak başka bir yer yoktu. Sanki gözlerimi oynatırsam dağılacaktım.

Akın hayatımda tanıdığım en yetenekli adamlardan biriydi. Gücünün yetmediği, çözemediği şey sayılıydı. Bu yüzden genç yaşına rağmen Kızıl Gerdan'a başkan olarak atanmıştı.

"Seni endişelendirmek için aramadım, Nazlı. Sadece bilgi vermek istedim. Hazırlıklı ol diye. Yoksa bilirsin, ben her zaman senin yanındayım. Bir sorun olursa direkt beni ara. Halletmeye çalışırım."

"Olur," dedim. Dudaklarım istemsizce yukarı kıvrıldı ama bu bir gülümseme değildi. "Teşekkürler başkanım." Telefonu kapattım.

Bir süre kıpırdamadan olduğum yerde oturdum. Zamanın geçtiğini hissetmiyordum. Karşımdaki boş duvara bakarken nefesim hâlâ düzensizdi. Göğsümde sanki bir şey kopmuş da yerinde büyük bir boşluk kalmış gibiydi.

Akın'ın gücü birçok şeye yeterdi ama benimle ilgili hiçbir şeyi değiştiremezdi.

Yakında beni arayacağını biliyordum. Görüşmeye çağıracak, sakin bir sesle konuşacak ve teşkilattaki görevime son vermemi isteyecekti. *Hazır mısın* diyecekti, insan buna hazırlanabilirmiş gibi.

Tamamen savunmasız olacağım bir hayata hazır mıydım, bilmiyordum. Ama o gün gelmişti.

26. BÖLÜM

Nazlı

Odaya yayılan sessizlik, hazırlıklarımın arasındaki gerginliği büyütüyordu. Her şey yerli yerindeydi ama içimde hiçbir şey toplu değildi.

Yatağın üstüne serdiğim kıyafetlere baktım. Lacivert, derin dekolteli, bacak hizasından yukarı doğru yırtmaçla açılan bir elbise... Kumaşı tül ve yumuşaktı ama üzerimde duruşu sert olacaktı, bu görev için seçtiğim her şey gibi.

Yanında düzenli bir şekilde yerleştirilmiş ekipmanlar duruyordu. Kulaklık, mikrofon, kimlik, silah çantası, dron ve Yalvaç'ın bana hediye ettiği hançer. Bugün kendimi korumaya yetecek her şeye sahiptim. Tek başına hançerin bile yanımda olması bana güven verecekti.

Akın on beş gün önce aradığında sesi her zamanki gibi sakindi ama beni davet ettiği görev, o sakinliğin altında gizlenmeyecek kadar kirliydi.

Çocuk topluyorlar demişti. *Afganistan bağlantılı. Yunanistan'daki bir yapıya gönderiliyorlar. Oradan da çocukları dağıtıyorlar. Türkiye de rota içinde. Merkezini bilmiyoruz ama çok büyük bir örgüt.*

Göreve katılmaya karar vermem için bu sözler yeterli olmuştu. Görüşme çoktan ayarlanmıştı. Görevle ilgili diğer tüm bilgileri de çalışarak edinmiştim. Görüşme İstanbul Balat'taki Fener Rum Patrikhanesi'nde olacaktı. Diğer bir adıyla *kırmızı mektepte*. 1881'de inşa edilen yapı tam bir kale görünümündeydi. Orası normalde bir lise binası olarak hizmet verse de yılda bir kez halka açılıyor, o tarihte turist grupları ve halk binayı ziyarete geliyordu.

Görüşme yerini karşı taraf belirlemişti. İşlenen suç ve görüşme nedeni düşünüce normalde bir okul olarak hizmet veren bu devasa yapıda görüşme ayarlanması, tarih olarak halka açılma zamanının tercih edilmesi can sıkıcıydı.

Akın *Afgan asıllı bir kadın olacaksın* demişti. *On iki yıldır Türkiye'de yaşayan, Farsçayı anadili gibi konuşan birisin. Çocuk kaçakçılığı yapan bir adamın temsilcisisin.*

Adımı bile belirlemişti: *Soraya Farzaneh.*

Soraya zaten var olan biriydi. Kimliğine bürüneceğim kadının ta kendisiydi. Teşkilat onu çoktan yanında çalıştığı adam ve örgütüyle birlikte almıştı.

Yatağın kenarında durup her şeye yeniden baktım. Bu görevde hata payı yoktu. Bu tür adamlar ikinci şans tanımazdı. Gözlerim yere kaydı.

Leyal'in aldırdığı ayakkabılardan biri oradaydı. İnce topuklu, zarif, neredeyse masum görünen bir çift ölüm ayakkabısı... Onları aldığımız günden sonra hepsini kendi ayakkabıcısına götürmüş ve topuk kısmına birer gizli, ince bıçak yerleştirtmişti. O gün espri yaptığını sanmıştım ama o bu ayakkabıları gerçekten de bir silah olarak kullanıyordu.

Ayakkabıya doğru yaklaştım, eğildim ve parmaklarımla topuğunun iç kısmını yokladım. Gizli mekanizmayı hissedince dudaklarımın kenarı istemsizce yukarı kıvrıldı.

"Leyal," diye mırıldandım. "Sen gerçekten sorunlusun."

Ayağa kalktığım anda, yatağın üzerinde duran telefonum çalmaya başladı. Görev için beni almaya geleceklerdi ama İstanbul'a geçişimizde kalkacak özel jet için saat biraz erkendi. Telefonu elime aldığımda artık rehberimde kayıtlı olan o numarayı gördüm. Yekta Somer'in asistanı arıyordu.

Bu aramayı zaten beklediğimden kendimi de hazırlamıştım. Sadece her zaman olduğu gibi olmadık bir zamanda aranıyordum. Yatağın kenarına oturdum.

"Alo."

Karşıdaki ses resmi bir tonla, "Nazlı Hanım, ben Yekta Somer'in asistanı," dedi. "Müsait miydiniz?" Saatin onlar için bir şey ifade ettiğini düşünmüyordum.

"Müsaitim, buyurun."

"Yarın sabah saat 10.00'da başkan sizinle görüşme yapmak istiyor."

"Orada olacağım," dedim tekdüze bir sesle.

"Randevunuz oluşturuldu. Bekliyoruz."

Telefon kapandığında odanın sessizliği üzerime çöreklendi. Başımı hafçe geriye atıp derin bir nefes aldım. "Henüz kendime gidecek bir yer bile bulamadım ki," diye söylendim kendi kendime. "Bakalım şimdi ne yapacaksın, Nazlı?"

Kendime dağılmak için fırsat vermeden ayağa kalktım. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp yatağın kenarına bıraktım. Elbiseyi elime aldım ve lacivert, tül kumaşı parmaklarımın arasında kaydırdım. Bir an sonra kumaş tenimle buluştuğunda bedenim başka birine aitmiş gibi hissettiriyordu. Sırtımdan inen açıklık, bacağımdan yukarı uzanan yırtmaç, hepsi bir karakterin parçasıydı. Nazlı değildi bu, Soraya'ydı.

Aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı topladım, birkaç tutamı bilerek serbest bıraktım.

Dolaptan deri, siyah bir çanta alıp yatağın üzerindeki diğer eşyaları içine yerleştirdim. Sonra da Loki'ye her ihtimale karşı fazladan mama bıraktım.

Evden çıkıp sokağa adım attığım ilk anda, batmaya hazırlanan güneşle birlikte serinleyen hava beni kendime getirdi. Elbisemin tül kumaşı uçuşuyor, bacağımdaki yırtmacı büyütüyordu.

Sokak her zamanki gibi sakindi ama bu sakinlik bana huzur veriyordu. Evimin tenha sokağı hakkında bir gün böyle düşüneceğim aklıma gelmezdi. İstemsizce dudağımın kenarı buruk bir şekilde kıvrıldı. Gerçekten burayı özleyecektim.

İleriye doğru attığım ilk adımda üzerimdeki gözü hissettim. Tekrar durarak karşımdaki binanın en üst katındaki pencereye doğru bakışlarımı kaldırdım. Okan her zamanki gibi oradaydı ve beni izliyordu. Artık bunu saklamaya bile çalışmıyordu.

İçimde kısa bir öfke yükseldi ama yüzüme yansımadı. Sadece birkaç saniye baktım, sonra hiçbir şey olmamış gibi başımı çevirip yürümeye devam ettim.

Bir süre sonra seni bile özleyeceğim diye düşündüm.

Bu düşünce içimi beklediğimden daha fazla sıkıştırdı. Caddeye çıktığımda siyah araç çoktan gelmiş beni bekliyordu. Dikkat çekmeyecek şekilde kenara park edilmişti.

Yaklaştığım anda sürücü kapısı açıldı. Şoför kimliğinde bana eşlik edecek uzman ajan hızlı adımlarla olduğum tarafa yöneldi. İstemsizce gözlerim kısıldı. Onu tanıyordum.

Yüzüne dikkatle baktığımı fark edince, "İsmim Faroz," dedi. "Sen hepimizi tanıyorsun zaten. Gök Kuzgun'danım. Eminim asıl adımı da biliyorsundur."

Şaşkınlığım sürüyordu. "Sencer," dedim bir fısıltı gibi. "Bu görev bana ve Kızıl Gerdan'a ait. Sen neden buradasın?"

Beni duymazlıktan gelip sürgülü kapıyı iterek açtı. İçeride Yalçın'ın da olması gerekiyordu ama yoktu. "Yalçın nerede?" diye sordum bu kez.

"Göçebe," dedi eliyle içeriyi işaret ederek. "Bin de yolun ortasında konuşmayalım."

"Yalçın nerede?" diye direttim. Bu defa sesim daha sert yükseldi.

"O çoktan İstanbul'a gitti. Bizi orada bekliyor. Artık biner misin?"

Öfkeyle elimdeki çantayı içeriye savurdum, sonra da arabanın içine geçtim. "Nedense burnuma pis kokular geliyor," diye söylendiğimde Sencer kapıyı sertçe çekip üzerime kapattı.

Koltuğa yerleşip elbisemin yırtmacını dizimin üzerine çektim. Sencer sürücü koltuğuna geçti, motoru çalıştırdı. Araç ağır ağır hareket etti ve birkaç saniye içinde yeni yeni yoğunlaşan Ankara trafiğinin içine karıştık.

Başımı hafifçe yana çevirip dikiz aynasından ona baktım. Uzun sürmedi ama yeterince açıktı. Aynadan bakışımı yakaladığı anda dudaklarının bir köşesi kıpırdadı. "Merak etme," dedi gülerek. "Seninle sonunda tanıştığımdan kimseye bahsetmeyeceğim. Yoksa çok gizli Göçebe'mizle bir daha aynı görevde yer alamam. Hatta hiçbir görevde yer alamam."

Bakışlarımı çekmedim. Onu bu kadar rahat konuşurken görmek hoşuma gitmemişti. "O nedenmiş?" diye sordum.

Gözleri yoldaydı ama ses tonu değişti. Biraz önceki o hafif alaycılık geri çekildi.

"Çünkü senin kimliğin sadece gizli değil," diye cevap verdi. "Senin varlığın bile sınırlı sayıda insanın bildiği bir şey. İsmini bilen çok, seni tanıyan yok. Tanıyanlar da konuşmaz." Asıl kimliğimden söz etmiyordu. Göçebe'den bahsediyordu.

Bakışlarımı ondan çekip cama çevirdim. Güneşin son ışıkları arabanın içinde kırılıyordu.

"Neden burada olduğunu hâlâ söylemedin," dediğimde kısa bir nefes verdi ve hafifçe güldü.

"Çünkü bu zor bir görev. Akın güvenliğinden emin olmak için destek istedi."

"O destek de sen misin? Kızıl Gerdan'da yetenekli yığınla uzman var-" dediğimde sözümü bölercesine "Hepsi başka bir görevde değil mi?" diye cevap verdi.

İçimde garip bir huzursuzluk vardı. Bu yüzden çok soru soruyordum. Akın böyle bir güvenlik önlemi planlasaydı bana söylerdi. Söylemiyorsa kesin ortada hoşuma gitmeyecek bir şeyler dönüyordu.

Gözlerimi kapattım. Şehrin sesi camın diğer tarafında akarken, dinleyerek rahatlamaya çalıştım. Kornalar, fren sesleri, uzaktan gelen uğultu...

Gözlerimi açmadan, "Yalçın neden erkenden gitti?" diye sordum.

"Çünkü bu görüşme çok fazla önlem istiyor. Ama senin girdiğin hiçbir yer zaten güvenli olmuyor." *Allah Allah*. Buna benden mi görünmüşlerdi?

Onu görevlerinde yönlendirirken ters bir şey yaşayıp yaşamadığımızı düşündüm ama bulamadım.

Gözlerimi açarak ön cama baktım. "Senin sorunun ne?" diye sordum. Sencer dikiz aynasından çatılı kaşlarıyla bana bakmakla yetindi.

Normalde güleç bir adam değildi. Ancak biriyle alay etmek için gülen tiplerdendi. Cevap vermeyince ben de sorgulamaktan vazgeçtim.

İçimdeki huzursuzluk yerini yavaş yavaş görevin soğukluğuna bıraktı.

Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. Araba Balat'ın taşlı, dar ve yokuşlu sokaklarına giriyordu. Özel jetle yolculuğumuz sadece kırk dakika sürmüştü. Normalde önceden Ankara'dan İstanbul'a gelebilirdim ama gerçek Soraya da görüşeceğimiz örgüte Ankara'dan geleceğini, öncesinde bazı görüşmeleri olduğunu söylemişti. Önceden planlanan her şeye birebir uymaya çalışıyorduk.

Kırmızı tuğlalarıyla uzaktan bile ayırt edilebilen o ağır yapıyı fark ettiğimde yerimde doğruldum. Eski bir kale gibi yükseliyordu. Aşağıdan bakıldığında bir okuldan çok, kaleye benziyordu.

Buraya ilk kez geliyordum ama binanın iç ve dış haritalarını incelemiştim. Neyin nerede olduğunu avucumun içi gibi biliyordum.

Araç girişe yaklaşırken çantamı dizlerimin üzerine aldım. Çok büyük hareketler yapmadan fermuarını açtım. Hançeri kılıfından çıkarıp elbisemin iç kısmına, uyluğumun biraz yukarısındaki sabitleyici banda yerleştirdim. Kumaş tenime tekrar otururken bıçağın soğuk metalini hissettim.

Ardından küçük kulaklığı ve mikrofonu el çantamın içcebine yerleştirdim. Gerektiği anda parmaklarımın tek hamlede ulaşabileceği bir yerde durmalıydılar. Yalçın'la konuşmam gerekirse sesimi yükseltmeden, etrafa tek bir şüphe vermeden bunu yapabilmeliydim. Dronun kumandasını da aynı şekilde çantanın içine koydum.

Son olarak cama doğru eğilip pencereyi ihtiyaç anında dronu dışarıya çıkarabilecek kadar araladım. Dronu da iki koltuk arasındaki boşluğa, kolay havalandırabileceğim şekilde bıraktım.

Bütün bunlar yalnızca birkaç saniye sürmüştü ama her biri görev sırasında hayatımı kurtarabilecek küçük hazırlıklardı.

Araba tamamen durduğunda Sencer hemen indi. Ben el çantamı kapatmadan önce parfümümü sıkıp tamamen hazır hale gelirken, o da kapımı

açtı. O andan itibaren artık rolün içine tümüyle girdiğimizi ikimiz de biliyorduk.

Arabanın içinden dışarı adım attığımda havadaki tarih ve nem kokusu aynı anda yüzüme çarptı. Binanın girişine doğru uzanan kısa alanda hâlâ ziyaretçiler vardı. Kalabalık dağılmamıştı ama ziyaret saatinin son bulmasına yalnızca on beş dakika vardı.

İnsanlar başlarını kaldırıp kırmızı cephenin fotoğrafını çekiyor, rehberlerin söylediklerini yarım kulakla dinliyor, içeride gördükleri şeyleri birbirine anlatıyorlardı. Bazı insanların bana baktığını hissedebiliyordum.

Derin dekolteli, yırtmaçlı elbisem ve yüksek topuklularımın taş zeminde çıkardığı sesle birlikte etrafımdakilerin dikkatini olması gerekenden biraz daha fazla çekiyordum. Bakışlar üzerimde çok uzun kalmıyordu ama en az birer kez dönüp bakıyorlardı.

Anksiyetemle hâlâ savaşıyordum. Korkularımdan kurtulabilmiş değildim ama yeni hayatım için yaptığım hazırlıklar az da olsa işe yarıyordu.

Bunu fark etmiyormuş gibi yürümeyi sürdürdüm. Girişte güvenlik tarafından arama vardı. Teşkilat kendi tarafından gerekeni halletmişti ama bu hiçbir kontrol olmayacağı anlamına gelmiyordu. Yalnızca kontrolün bize zarar vermeyeceği anlamına geliyordu. Ben önden geçtim. Çantam açıldı, kapandı. Üzerimdeki hiçbir şey sorun yaratmadı. Sencer de üzerinde silah olmasına rağmen birkaç adım arkamdan aynı şekilde geçti. O artık benim şoförüm ve korumamdı. Yakın durmayacak, ihtiyaç halinde hareket edecekti. Bu yüzden aramızdaki mesafeyi koruyorduk.

İçeri girdiğim anda, ister istemez mekânın büyüsüne kapıldım. Yüksek tavanlar, ağır duvarlar, taşın içine işlemiş eski bir serinlik... Yukarı çıkan merdivenler, bir tarafta rehber eşliğinde ilerleyen gruplar, diğer tarafta ziyaretin bittiğini düşünmeden hâlâ acele etmeden dolaşan birkaç meraklı insan...

Kalabalığın arasından süzülerek ilerledim. Gözlerim o sırada Yalçın'ı arıyordu. Bu kadar insanın içinde onu hemen göremeyince içimden *herhalde görüşme yerindedir* diye geçirdim. Zaten erkenden buraya gönderilmesinin mantığı da buydu. Ben açıkta görünen taraftım, o ise görünmemesi gereken.

Merdivenlerden çıktım. Birinci kat daha hareketliydi. İkinci kata çıktığımda kalabalık belirgin biçimde azalmıştı. Buradaki koridor daha sessizdi. Işık da bir alt kata göre daha sönüktü. Bazı kapılar kapalıydı. Bazılarının önünde ince zincirler ve içeri girilmemesi gerektiğini anlatan küçük levhalar asılıydı. Ziyaretçiler aşağıda yoğunlaşmış, üst katlara yalnızca merakı biraz daha fazla olanlar çıkmıştı. Bu da görüşme için mantıklıydı. Tamamen boş bir yer dikkat çekerdi.

Koridorun sonuna doğru ana akıştan biraz daha ayrılan bir kanat vardı. İnsanların girip çıkmadığı, merdiven boşluğunun ardından hafifçe kıvrılan o bölüm diğerlerine göre daha kapalı görünüyordu. *İşte orası* dedim içimden. Tarihi bir yapının ziyaret gününde yapılacak kirli bir görüşme için en uygun yer, tam da insanların artık devam etmek istemediği bu yarı kapalı hat olurdu. Adımlarımı oraya çevirdim.

Topuk seslerim taş zeminde yankılanıyordu. Elimdeki çantanın sapını biraz daha sıkı tuttum. Sencer'in hâlâ beni belli bir mesafeyle takip ettiğini hissediyordum ama arkamı dönmedim.

Koridorun sonunda, kapalı bir odanın önünde biri duruyordu. Önce yalnızca sırtını gördüm. Uzun boyluydu ve elleri ceplerindeydi. Omuzlarının genişliği, hareketsiz duruşu ve hiçbir yere ait değilmiş gibi sakin kalışı onu bir yabancıdan çok, tanıdık birine benzetiyordu. *Benim çok iyi tanıdığım birine.*

Adımlarım tam o anda sendeledi. Topuğum zemine yanlış bastı ama düşmekten kurtuldum.

Adam topuk seslerimi duyarak yavaşça arkasını döndü.

Ve ben o yüzü gördüğüm anda, bulunduğum katın sessizliğiyle içimde kopan şey birbirine karıştı.

Yalvaç Zorlu... Çok özlediğim ama uzak durmak zorunda olduğum adam buradaydı.

27. BÖLÜM

Yalvaç

Birbirine karışan topuk seslerini duyduğum andan çok daha öncesinde onun bana yaklaştığını hissetmiştim. Rolüne büründüğüm Kamran Daryani'nin ona karşı bir hissi yoktu ama benim için onu görmeden geçen bir yıla rağmen bu durum geçerli değildi.

Arkamı dönüp onu gördüğümde nefesimin kesilişine engel olmadım. Nazlı'nın inatçılığını, hiçbir şey için doğru bildiğinden şaşmayacağını, kendisini neyin beklediğini bilse bile o kapıdan gireceğini en iyi bilenlerden biriydim. Bu yüzden buradaydım. *Onu durdurmak için değil, durduramayacağımı bildiğim için.*

Ama bu, onu gerçekten karşımda gördüğüm anda içimde hiçbir şeyin sarsılmayacağı anlamına gelmiyordu.

Koridorun loş ışığında, lacivert elbisesinin keskin hatları taş duvarların sertliğiyle birleşiyor, bulunduğu yere ait değilmiş gibi duran bir görüntü oluşturuyordu. Yırtmacın arasından görünen bacağı, topuklarının zemine bıraktığı o ölçülü ama net ses... Hepsi bir rolün parçasıydı. Ama ben o rolün altındaki kadını görüyor, onu her şeyimle kıskanıyordum.

Gözleri benimkileri bulduğu anda yüzünde oluşan o çok kısa, neredeyse yakalanamayacak kadar hızlı geçen ifade değişimini kaçırmadım. *Şaşkınlık, ardından içgüdü gibi gelen bir toparlanma ve hemen arkasından yerleşen o tanıdık mesafe.* Kendini yine bana kapatıyordu.

İçimde bir şey o an ileri doğru hamle yapmak istedi. Aramızdaki mesafeyi kapatmak, onu kolundan tutup bu binadan çıkarmak, burada olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu yüzüne söylemek istedim. Ama bu düşünce daha ortaya çıkar çıkmaz geri çekildi. Burada olmam bir yanlışlık olmalıymış gibi aniden arkasını döndü ve Sencer'e baktı. Bakışı kısaydı çünkü görevi de mahvetmekten korkuyordu.

Sencer bu göreve benim ricamla katılmıştı. Bu yüzden ona istese de açıklama yapamazdı. "Soraya Hanım," dedim Farsça. Dile Nazlı kadar hâkim değildim, zaten olmam da gerekmiyordu. Kamran denen adam doğduğu andan itibaren İstanbul'da yaşıyordu. "Diğer korumanız aşağıda olacak." Yalçın'ı merak ediyor olmalıydı. Onunla sonunda tanışmıştım ve başka bir hamle için aşağıda kalmasını söylemiştim.

Birkaç saniye boyunca sadece birbirimize baktık. Koridorun sonuna kadar uzanan sessizlik sanki etrafımızdaki bütün sesleri yutmuştu. Aşağı katlardaki kalabalığın uğultusu bile buraya ulaşamıyor, bulunduğumuz alanı garip bir şekilde izole ediyordu.

Ben o sessizliğin içinde yalnızca onu görmüyordum. Zihnim beni buraya getiren anın başlangıcında dolaşıyordu. Her anını net bir şekilde hatırlıyordum.

Kâzım Başkan'ın odasını, masasının arkasında otururken bakışlarını kaçırmadan konuşmaya çalıştığı o anı...

Sifr dosyasını bana devretmelisin. Onu başka bir uzmana vermeyi planlıyorum dediğinde içimde yükselen o sert tepkiyi çok daha net hatırlıyordum.

Yıllardır o dosyanın neden bende olduğunu hiç sorgulamamıştı. Çünkü nedenini direkt anlatmasam da bilen nadir insanlardandı. Bu sözleri sadece bir emir gibi gelmemişti. Bir şeylerin değiştiğini, üstelik bu değişimin Nazlı'yla ilgili olduğunu açıkça hissettirmişti.

Neden diye sorduğumda sesimdeki sertliği ben bile beklemiyordum.

Kâzım Başkan o an ilk kez duraksamıştı. Gözleri bir anlığına başka bir yere kaymış, sonra yeniden bana dönmüştü. *Yükünü hafifletmek istedim. Çünkü bir sürü zor görevle uğraşıyorsun. Yıllardır çözülememiş bir dosya el değiştirmeli diye düşündüm* demişti. *Hem sana ağır gelmiyor mu? Başkanın olarak dengeyi sağlamaya çalışıyorum.*

O an söylediği şeyin tamamının doğru olmadığını anlamak zor değildi. Yalan söylemiyordu belki ama gerçeğin tamamını da vermiyordu.

O dosya bana ağır gelmez demiştim. Odadan çıktığım anda artık emindim. Nazlı'yla ilgili bir şeyler oluyordu.

Yekta Somer'in genel başkanlığa getirildiğini öğrendiğim gün ise bir şeyler ansızın yerli yerine oturmuş gibiydi. Nedenini tam olarak bilmesem de mutlaka bir şeyler dönüyordu.

Zihinim ana dönerken Nazlı hâlâ hareket etmeden olduğu yerde duruyordu. Ancak bakışları sabit değildi. Üzerimde dolaşıyor, neden burada olduğumu anlamaya çalışıyordu. Beni tanıyordu. Rasgele bir yerde karşısına çıkmayacağımı da biliyordu.

Birkaç adım atarak ona yaklaştım. Yüzüme ne onu burada gördüğüm için içimde oluşan o ani sıkışmayı ne de bu görevin ortasında olmasının yarattığı endişeyi yansıttım.

Nazlı'nın bakışları o an daha da keskinleşti. "Sonra seninle konuşalım," dedi sert ama alçak bir tonlamayla. Bana yakın olmak onu rahatsız

ediyormuş gibi birden yanımdan geçip arkamda duran kapıya doğru adımladı.

Kapı başka bir dar koridora açılıyor, ileride bronz oymalı demir bir kapının önünde iki takım elbiseli adam duruyordu. Nazlı kendinden emin adımlarla ilerlerken onu takip ettim. Sencer de arkamdaydı.

Nazlı iki adama da kimliğini onaylatırken Sencer'le arkada kalıp beklemeye başladık. O sırada ona sessizce, "İşaret, davetsiz gelen," dedim. Sencer başını sallarken Nazlı korumalardan sahte kimliğini geri aldı.

Sencer'e bakarak kapıyı işaret etti. "Açar mısın? Yeterince beklettim."

Kapıyı güvenlik için önce kendi koruması açmalı ve içeriye girerek etrafı kontrol etmeliydi. Bunu benden istemesi gerekirken görmezden gelindiğimin zaten farkındaydım.

Omzumun üzerinden ona doğru yarım döndüm. Yüzünde tek bir gereksiz ifade yoktu. Soğukkanlıydı, sakindi, kendinden emindi... Hem değişmişti hem de hâlâ aynıydı.

Sencer yanımdan geçerken dudağının kenarında sadece benim yakalayabileceğim o alaycı kıvrım belirdi. Bir şey söylemedi ama hareketi yeterince açıktı. Bu adam hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapar ama her şeyi bilirdi. Eminim şu an ne hissettiğimi bile biliyordu.

Kapıyı Soraya için açarken ben de onların arkasına geçtim. Bu görüşmenin merkezinde Soraya vardı. Biz yalnızca korumaları olarak ona eşlik edecektik. Bu yüzden daima geride kalmamız gerekiyordu.

İçerisi daha önce de benzerlerini birçok yerde gördüğüm küçük bir şapeldi. Patrikhanenin ziyarete açık, tanı merkezinde yer alan büyük bir kilisesi vardı ancak burası sayısını bilmediğim, dini ritüellerin gerçekleştirildiği odalarından biriydi. İlk hissedilen şey loşluktu. Mumların ve kandillerin ışığı odayı aydınlatan tek şeydi.

Tavan alçaktı. Ne katedral ferahlığı vardı ne de gösterişli bir ihtişam. Boydan, renkli vitray camlar koyu renk ahşapla kaplı duvarların tamamında sıralı şekilde dizliydi. Alanın darlığı kaçış için uygun değildi. Ama kontrol etmek için idealdi.

Örgüt lideri Rashid Rahimi yuvarlak, büyük bir masanın etrafında altı kişiyle birlikte oturuyordu. Yedinci sandalye Soraya için boş bırakılmıştı. Ancak asıl mesele masadakiler değildi. Odaya dağılmış on dört silahlı adam vardı. Hepsi rahip kıyafetiyleydi. Bu kadarı bizim için risk oluştursa da Sencer'le daha fazlasının altından kalkmıştık.

Şu an görüşmeyi neden burada yaptığımızı ve neden bugünü seçtiklerini anlayabiliyordum. Fener Rum Patrikhanesi geçmişte din adamı yetiştirmek için hizmet veren bir akademiydi. Günümüzde normal bir okul gibi hizmet

verse de bugün halka açıldığı gündü ve rahiplerin burada olması duruma çok uyuyordu.

Buradaki hiç kimse aslında gerçek kimliğini göstermiyordu. Yani onlar gerçek birer rahip değillerdi. Aramalara maruz kalmamak ve silahlarını güvenlikten rahatça geçirebilmek için bugün rahip olarak buradalardı.

Soraya sandalyesine geçmeden önce tam bir Afgan gibi hafifçe başını eğdi, sağ elini kalbinin üzerine koydu. "Selam."

Rashid Rahimi başıyla onu takip ederek sağ elini kalbinin üzerine koydu. "Aleykümselam."

Diğerleri de aynı ölçüde karşılık verdi; kimi başını eğerek, kimi elini kalbine götürerek.

Allah'ın selamıyla başlanıyordu ama masada oturan hiçbir adamın inancı olduğuna inanmıyordum. Hepsi işlenebilecek en kötü suça, günaha bulaşmıştı. İçimde yükselen tiksinti hissini yuttum ve bu işi bitirmeden buradan çıkmayacağıma dair kendime söz verdim.

Soraya çantasını masaya bırakıp, "Geç kaldım beyler, kusura bakmayın," dedi kusursuz Farsçasıyla.

Sandalyeye yerleştiği anda arkasına geçtim ve ellerimi önümde birleştirirken duruşumu bilinçli bir şekilde dik tuttum. Soraya'nın sadece koruması olabilirdim ama masadaki herkesin anlayacağı türden sessiz bir uyarı göndermeye çalıştım. Herhangi bir aksilikte ne yapacağım fazlasıyla açıktı. Onu Yalvaç olarak hayatım pahasına koruyabilirdim.

Sencer benim görüş alanıma girecek şekilde hareket edip üç rahibin yan yana durduğu noktaya geçtiğinde omuzlarını hafifçe gerdi. Kaslarını belirginleştirerek güçlü bir duruşla bakışlarını doğrudan onların üzerine bıraktı. O bakış açık bir tehdit değildi ama herhangi bir olumsuzlukta onları yere serebileceğinin mesajını veriyordu.

Rahip kılığındaki örgüt üyeleri kısa bir an için önlerine geçen Sencer'i inceleyip birbirlerine anlam veremedikleri bir ifadeyle baktılar. Hiçbiri Sencer kadar iri ve güçlü görünmüyordu. Emindim ki tek bir hamlede üçünü de yere serebilirdi. Başka zaman olsa bu duruma gülebilirdim ama hiç yeri değildi.

Nazlı'nın sandalyesinde en küçük bir gevşeme göstermeden oturduğunu fark edince dikkatim tekrar ona kaydı. İçeri girerken taşıdığı o ölçülü mesafe, şimdi yerini açık bir hâkimiyete bırakmıştı. Masadaki herkesi tek tek süzerken onları tarttığını ve yerlerini belirlediğini fark edebiliyordum. Onlara dikkate alınması gereken kişinin Soraya olduğunu gösteriyordu.

Rashid konuşmaya başladığında gözlerimi ondan ayırmadım. "Elli sekiz çocuk hazır," dedi Soraya'ya gözlerini sabitleyerek. "Hepsi kimliksiz. Onları arayacak kimseleri yok."

Bu cümle, odadaki diğerleri için yalnızca bir bilgi gibiydi ama benim için değildi. İçimde bir şey sertleşti ama yüzüme yansıtmadım. Nazlı'nın masanın altında duran ellerinden birinin yumruk olur gibi sıkıldığını görebiliyordum.

"Yaş aralığı nedir?" diye sordu ses tonunu sert ve soğuk tutmaya çalışarak.

"Altı ile on."

"Teslim noktası nedir?" Sesinde en ufak bir dağılma yoktu ama ben onun içinden geçenleri biliyordum.

Rashid hafifçe öne eğildi. "Önce biraz sohbet eder, ödemeyi konuşuruz diye düşündüm."

"Ödemeyi konuştuk," dedi Nazlı. "Değişiklik varsa patronumla konuşursun ama pek iyi sonuçlanmayacaktır."

Rashid Rahimi başını sallayarak yüzünde alaycı bir ifadeyle tekrar sandalyesine yaslandı. "Patronun gayet cömertti," dedi yavaşça. "Ama ben seninle ilgili başka şeyler düşündüm."

O an içimdeki kaslar kilitlendi. Ellerim hâlâ birbirine kenetli olmasa yumruğum yüzünün ortasına inebilirdi ama neyse ki buna şükrettim. Çenemde yalnızca bir kasın oynadığını hissedebiliyordum.

Nazlı mavi gözlerini hiç kırpmadan yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Ben pazarlığa dahil değilim. Ama ısrar edersen," diyerek Sencer'in olduğu tarafa belli belirsiz bir baş hareketi yaptı. "Patronu arasınlar ve anlaşmanın olmayacağını söylesinler."

Masadaki adamlar kısa bir gülüşle birbirlerine baktılar. Rashid Rahimi'nin ifadesi onların aksine daha da katı bir hal aldı. "Eminim ona istediğini veriyorsundur. Yoksa Davud'un seni yanında süs diye tutacağını sanmam."

Ellerim sonunda birbirinden ayrılırken harekete geçmek için adım atıyordum ki daha düşüncesi zihnimden geçerken masaya sert bir yumruk indi. Bordo renkli örtü gürültüyü kesse de o an odadaki hava değişti.

Nazlı elini vurduğu yerden çekmeden masadaki herkeste gözlerini dolaştırdı. Farsça anlamadığım bir şeyler homurdandı. Hemen sonra devam etti. "Hayatınız şu an benim elimde," dedi. Sencer'in bakışı benimkilerle buluştu. İkimiz de aynı şeyi düşünüyor olmalıydık. Oyun değişiyordu.

Fakat Nazlı sakinlikle iç çekerek, "Buraya iki korumayla gelecek kadar aptal değilim," dedi. "Patronumu da aptal yerine koymuş olamazsın. Eğer biraz daha arkandaki sahte rahiplere güvenmeye devam edersen, bu masanın

bütün bacaklarının gırtlağından inmesini sağlarım." Sıkılı dişleriyle masada oturan diğer adamlara baktı. "İster misiniz beyler? Bunu yaparken de diğerlerini beklemem. Hepsini tek tek size ben sokarım."

Odaya girdiğimiz ilk andaki selamlaşma aklıma gelince sırt kaslarım istemsizce kasıldı. Şu an diğerlerinin de benim gibi masada oturan zarif, lacivert elbiseli genç kadının nasıl bir canavara dönüştüğünü düşündüğünden emindim. Sencer öksürüğünün altına gülüşünü gizlerken bakışları benimkilerle buluştu.

Kaşlarımın arası ifademi saklamak için yakınlaşırken Rashid ilk kez geri adım attı. "Arka taraftaki eski servis hattındalar. Haliç'e açılan tünellerden birinde. Bina ziyaretçilere kapanıp tamamen boşaldığında oraya geçip teslimatı yapabiliriz."

Aradığımız bilgi buydu. Sencer'in kıyafetine sakladığı dinleme cihazından bilgi, teşkilatın dışarıda bekleyen destek birimine iletilmişti. Teşkilat harekete geçecek ve çocuklar koruma altına alınacaktı.

Rashid, "Ya ödeme?" diye sorduğunda Nazlı arkasına yaslandı.

"Teslimat gerçekleşmeden ödeme yapılmayacak. İstediğin para hazır ve şu an dışarıda bekleyen bir adamım onu bize ulaştırmak için işaretimi bekliyor."

Rashid'in bakışları iyice kararırken yüzünde kendisiyle oynandığını düşünen bir ifade belirdi. "Güvenmiyor musunuz? Daha önce hep önden ödeme gerçekleştirildi."

"Artık bu şekilde çalışıyoruz. Maalesef beklemek zorundasın."

Nazlı'nın gözleri o anda keskinleşti. Çantasını masadan alıp fermuarını açtı ve telefonunu çıkardı. Saati kontrol ettikten sonra tekrar yerine koydu. "Bina ziyarete kapandı. Artık bizi çocuklara götür."

Kapı o anda tıklatıldı. Herkes silahına davranırken rahiplerden biri harekete geçti ve kontrol amaçlı dışarıya çıktı. Hemen sonra da tekrar içeriye gelip, "Onlardan biri," dedi İngilizce.

Rashid, şimdi Soraya'ya durumu anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

Nazlı ise hiç duraksamadan konuştu. "Patronun sağ kolu." Kimin geldiğini bilmiyordu ama bu akşam burada kendisine haber verilmeyen çok fazla şey döndüğünün farkındaydı. Bu yüzden uyum sağlıyordu. "Anlaşma hakkında bilgi alacak, patrona iletecek. Ardından da aldığı onayla parayı getirecek. Bahsettiğim adam işte," diye ekledi ve kapıyı işaret etti. "Bizim tarafımızda her şey hazır. Sizi bekliyoruz."

Rashid anlamış gibi başını kapıya doğru salladı. Rahip kapıyı açtığında içeri Yalçın girdi.

Onun gelişi çocukların güvende olduğuna dair net bir mesajdı. Artık beklememize ya da karşı tarafı oyalamamıza gerek yoktu. Yine de Yalçın'ın harekâtın başladığını bana bildirmesi şarttı.

Bir an sonra Yalçın'ın bakışları benimkilerle buluştu. Sadece yarım saniyeden kısa bir an sürdü ama mesaj hem benim tarafımdan hem de Sencer tarafından alınmıştı.

Nazlı'nın sandalyesine uzanıp onu kolundan kavradım, tek bir hamlede ayağa kaldırarak kendime çektim. O da aynı anda durumu kavradı. Hareketimi tamamlayacak şekilde vücudunu bana bıraktı ve arkamda pozisyon aldı.

Tam o anda pencerelerden biri, içeri giren bir mermiyle patladı. Bunu beklemediğim için Nazlı'yı biraz daha arkama çektim. Rahiplerin çoğu kendini savunacak alan bulmaya çalışırken ikisi bana doğru hareketlenince savunmaya geçtim.

"Beyler," dedim Farsça bir bağırışla.

Rashid Rahimi, adamları tarafından geriye çekilirken olanlar karşısında şoka girmiş gibiydi.

"Size Türkiye Cumhuriyeti'nin her bir çocuğundan selam getirdim."

Tüm bunlar birkaç saniye içinde olurken Nazlı masadan çantasını almayı başardı. İçinden bir kumanda çıkardı.

"Ben de Göçebe-2'nin," dedi ve bir tuşa bastı.

O an, camdan giren ilk merminin nasıl gönderildiğini anlamıştım. Dronunu devreye sokmuştu. Bunu ne ara yaptığını bilmiyordum ama düşünecek durumda da değildik.

Pencerenin önünden geçen siyah mekanik kuşun içeriye sanki hepsinin yerini biliyormuş gibi seri şekilde ateş edişini izledim. Her atışta rahip kılığındaki adamlardan birini yere seriyordu. Resmen odanın dışında, pencerenin önünde dönüyor; yerini tespit ettiği düşmanı tek tek indiriyordu.

Sencer bulunduğu noktadan ateşe başlarken ben doğrudan Rashid'e yöneldim. Onu yanındaki adamla birlikte sert ve hızlı bir tekmeyle yere serdiğim anda masadaki adamlardan biri Nazlı'ya doğru hamle yaptı.

Anında ona doğru hareketlendim ancak Nazlı benden önce davrandı. Masayı tek hamlede devirirken hareketi o kadar akıcıydı ki bir an için ne yaptığını yalnızca izleyebildim. Elbisesinin yırtmacını açarken bacağını tamamen ortaya çıkardı ve ardından o bacağın iç kısmına sabitlediği hançeri çekip çıkardı. *Benim ona verdiğim hançeri.*

Üzerine gelen adamın ağırlığını kendi lehine çevirirken bileğini çevirdi ve hançeri tek hamlede boğazına sapladı. Kan, taş zemine sıcak ve yoğun bir iz bırakarak yayılırken Nazlı çoktan geri çekilmişti.

Arkasından başka bir adam ona doğru atıldığında bu kez hamle yaptım, onu yakaladım. Kolumu arkadan boğazına doladığım anda Nazlı döndü ve vücudunun merkezini sabitleyerek topuğunu adamın karnına savurdu.

Darbe temas ettiği anda o ince, metalik mekanizma sesi duyuldu. Topuğun içinden çıkan bıçak adamın karın boşluğuna saplandı. Bunu asla beklemiyordum. Bir ayakkabıyı silah olarak kullanmak mı?

"Şeytan icadı," diyerek kolumu çözmemle adamın bedeninin kayıp taş zemine çarpmasını izledim.

Nazlı sadece yüzüme baktı ve az önce söylediklerimi duymazlıktan gelir gibi başkasını halletmek üzere uzaklaştı. Beni gerçekten yok sayıyordu ya, bir hamle de ona doğru yapasım geliyordu. Yapıp kendine getiresim...

Bir an sonra artık hiçbir şey planlandığı gibi ilerlemiyordu. Ortam herkesin hayatta kalmak için mücadele ettiği bir av alanına dönüşmüştü.

İstemeden Yalçın'ın bulunduğu noktaya baktım. Kısa sürede bu kadar adamı nasıl etkisiz hale getirdiğini anlamak zordu. Rahip kılığındaki adamlardan üçünü çoktan indirmişti. Masadaki iki adam da onun tarafında yere serilmişti.

Sencer ise diğer tarafta, neredeyse kontrolsüz bir yoğunlukla ilerliyordu. Dört kişiyi yere sermiş, başka birinin üzerine çökmüş halde yumruklarını art arda indirirken durmayı düşünmüyordu. Adamın yüzü çoktan dağılmıştı ama Sencer hâlâ vuruyordu. Sanki yalnızca onu etkisiz hale getirmiyor, içindeki başka bir şeyi de parçalıyordu. Onun da Nazlı gibi kimsesizler yurdundan olduğunu biliyordum.

Dron odadaki birkaç kişi dışında hepsini halletmişti.

Rashid'in doğrulmaya çalıştığını gördüğüm anda içimde yükselen şey yalnızca görev bilinci değildi. Az önce Nazlı'ya söylediği o cümle... o küçümseyen ton, o kirli ima hâlâ zihnimde yankılanıyordu. Onu bir eşya yerine koyması, değerini tartmaya kalkması... İşte bunu sindirememiştim.

Üzerine yürüdüm. Yakasından kavrayıp daha toparlanamadan yeniden yere bastırdım. Ceketimin altında, kemerime sabitlenmiş silahı boğazına dayadığım anda gözlerindeki korkuyu gördüm ama bu bana yermedi. O an önemli olan onun korkusu değil, söylediği sözün hesabıydı.

"Ne demiştin?" diye sordum dişlerimin arasından. "Davud seni süs diye mi tutuyor demiştin?"

Silahı bir kenara savurdum. Yumruğum yüzüne inerken cevap vermeye fırsat bulamadı. İlk darbeden sonra bununla yetinemeyeceğimi anladım. İkincisi, üçüncüsü peş peşe geldi. Her birinde kemiklerin yer değiştirdiğini hissettim. Elime gelen sertlik, dağılan yüzü, sıçrayan kan... hepsi tek bir noktada birleşiyordu.

"Kendime sakladım seni..." diye hırladım dişlerimin arasından. Bir darbe daha indirdim. Sesim odada tehditkâr bir yankı gibi yükseldi.

Kolum bir kez daha kalktığında Nazlı'nın sesi araya girdi.

"Dur!" Sesi kaosun içinden bile keskin bir bıçak gibi sıyrılıp geldi. "Öldürme. Bağlantıları lazım."

Derin bir nefes aldım. Şu an beni bu adamı öldürmekten bir tek o alıkoyabilirdi. Parmaklarım yerde baygın yatan adamın boğazındaki baskıyı yavaşça çözdü.

Tam o anda yan tarafta bir hareket oldu. Gözüm istemsizce oraya kaydı.

Yerde yatan rahiplerden biri, bir anda doğruldu. Hiç tereddüt etmeden Nazlı'ya uzandı. Parmakları onun topuzuna dolandığı anda zaman daraldı. Saçını acımasızca kavrayıp başını geriye çektiğinde Nazlı'nın boynu savunmasız bir şekilde açıldı, bedeni dengesini kaybederek ona doğru sürüklendi.

Nazlı sanki parçalanıyormuş gibi çığlık attığında sesi tüm şapelde yankılandı. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Rashid'in üzerinden nasıl kalktığımı hatırlamıyordum. Ne yaptığımı düşünmeye fırsatım olmadı. Aramızdaki mesafe yok olurken elim doğrudan adamın boğazına kapandı. Parmaklarım etine gömülürken nefesi anında kesildi. Nazlı yere düşerken çıkan o boğuk hıçkırık sesi kulaklarımın içinde yankılandı ama içimde yükselen öfke beni tek bir noktaya kilitlemişti.

Ona dokunmuşlardı. En hassas yerinden yakalamış, onu oradan parçalamışlardı. Artık istesem de duramazdım.

Adamı tek hamlede geriye savurdum. Sırtı duvara çarptığında çıkan tok ses, odadaki diğer bütün sesleri bastırdı ama benim için hiçbir anlamı yoktu. O an ne nerede olduğumu düşünüyordum ne de etrafımda kimlerin hareket ettiğini fark ediyordum. Gözümün önünde tek bir görüntü vardı: Nazlı'nın saçından tutulduğu an. Kulaklarımda hâlâ attığı çığlığın sesi yankılanıyordu.

Adam toparlanmaya çalıştı. Nefes almak için ağzını açtı ama fırsat bulamadı. Yakasından kavradım, bütün ağırlığımla ileri doğru bastırdım ve onu yeniden duvara çarptım. Başının arkasının sert yüzeye çarpma sesi, neredeyse kemik kırığı gibi yankılandı.

Yine de durmadım. İlk yumruğumu çenesine indirdim. Başı geriye savruldu ama toparlanmasına izin vermedim. İkinciyi daha sert indirdim. Yüzü kaydı, dudakları parçalandı. Kanın sıcaklığı parmaklarıma bulaştı ama hiçbir şey hissetmedim. Üçüncüde başı yana düştü. Tutmaya devam ettim.

"Saçına dokundun!" dediğimde sesimin bana ait olup olmadığını ben bile ayırt edemedim. Bir darbe daha indirdim. "Saçına dokundun." Bu kez yumruğum elmacıkkemiğine oturdu. Altında bir şeyin çatladığını hissettim. Bedeni gevşemeye başlamıştı ama ben hâlâ bırakmıyordum.

Onu duvardan çekip yere savurdum. Dizlerimin üstüne çöküp üstüne kapandım. Yumruklarım artık bir ritme bağlı değildi. Nereye indiğini düşünmüyordum. Yüzüne, ağzına, gözlerine...

Her darbe içimde biriken bir şeyin dışarı çıkışı gibiydi. "Onu ağlattın!" dediğimde sesim şapelin taş duvarlarında yankılanarak geri döndü. "Ben dokunmaya kıyamazken..." dediğimde sesim bu kez buz gibiydi. Bir noktadan sonra yüzü tanınmaz hale geldi.

Omzumdan biri çekti. Sencer'di. "Yalvaç, yeter-"

Elini ittim. O an kimsenin bana dokunmasına izin verecek durumda değildim. Yeniden vurmak için kolumu kaldırdığım anda Nazlı'nın, "Yalvaç," dediğini duydum.

Başımı çevirdiğimde gördüğüm şey, içimdeki bütün öfkenin yönünü tek bir anda değiştirdi.

Saçları çözülmüş, omuzlarından aşağı dağılmıştı. O saçlara dokunan ellerin bıraktığı iz hâlâ zihnimde canlıydı ama beni asıl vuran o değildi. Yüzüydü. Hiç olmadığı kadar soluktu.

Yanına nasıl gittiğimi, dizlerimin üzerine nasıl çöktüğümü hatırlamıyordum bile. Ellerim istemsizce yüzüne gitti. Yanaklarını kavradım.

Bakışlarım elbisesinin açıkta bıraktığı sırtına kaydığı anda hareketlerim yavaşladı. Derin olmayan bir kesikten kan, ince bir hat halinde aşağı süzülüyordu.

"Nazlı..." Sesim boğazıma takıldı. "Nazlı, bana bak..." Tepki vermedi. Gözleri bir an aralandı, sonra tekrar kaydı.

Hiç düşünmeden onu kucağıma aldım. Bedeni hafifti ama yüzündeki o solukluk nefesimi kesiyordu. Başını göğsüme yasladığında saçları çeneme değdi. O tanıdık koku, bu kez kanın keskinliğiyle karışmıştı.

Elini kaldırdı, zorlanarak göğsüme ulaştı. Parmakları gömleğimin kumaşını güçsüzce kavradığında içimde bir şey tamamen çöktü.

"Buradayım," dedim. "Buradayım... tamam."

Ayağa kalktım. Adımlarım hızlandı ama kollarımda tuttuğum Nazlı yüzünden her hareketim daha dikkatliydi. Kapıya yöneldim. Sencer ve Yalçın önümden yolu açtılar. Sencer, "Darbe mi aldı?" diye sorduğunda cevap vermedim.

Yalçın ellerimdeki yara izlerine bakıyordu. Hiçbirinin farkında değildim, hissetmiyordum.

Yalçın, "Ben taşıyayım istersen," dediğinde önümüzdeki kapıyı açıyordu.

Nazlı'yı daha sıkı tutarken düşündüğüm tek şey az önce yaşadıklarıydı. Hayatında en korktuğu şeyi yaşamıştı. Benim bile saçlarına dokunmamdan

korkarken... Yutkunmakta zorlandım. "Nazlı'm," dedim solgun yüzüne bakarak. Gömleğimi güçsüzce tutmaya devam ediyor ama gözlerini açamıyordu.

Dışarı çıktığımızda gece yüzüme sertçe vurdu. Soğuk hava, üzerimdeki kan kokusunu keskinleştirdi ama ben hâlâ sadece onun nefesini dinliyordum.

Arabaya ulaştığımızda Sencer kapıyı açtı. Nazlı'yı dikkatle arka koltuğa yerleştirdim. Yanına oturduktan sonra bir an bile düşünmeden onu yeniden kucağıma çektim.

Başını göğsüme yasladığında eli yine aynı yeri buldu. Parmakları zayıftı ama tutuşu inatçıydı. Sanki bırakırsa kaybolacakmışım gibi gömleğime tutunuyordu.

Yalçın yanımıza geçtiğinde elim saçlarının arasında yavaşça hareket ediyordu. Yaşadığı şeyi silemeyeceğimi biliyordum ama onun için her şeyi yapabilirdim.

Yalçın'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Nazlı'ya değil, bana bakıyordu.

"Yalvaç... istersen onu ben alabilirim-"

Sözünün devamı gelmedi. Sencer anında araya girdi. "Karısı," dedi uyarır gibi. Yalçın'ın bakışı o an değişti. Sencer gözlerini yoldan ayırmadan devam etti. "Onu şu an Yalvaç'tan kimse alamaz."

Bu cümle arabanın içinde asılı kalsa da ben hiçbirini duymuyordum. O an Nazlı'nın kirpiklerinin titrediğini gördüm. Gözleri aralandı.

Mavilerini gördüğüm anda içimde bir şey yerinden koptu. Görüşüm bulanıklaştı. Sanki bütün dünya o an daraldı, geriye sadece onun gözleri kaldı.

"Çok..." dedim zorlukla yutkunarak. "Çok korktum."

Başını hafifçe kendime çektim. Saçlarının arasından eğilip tepesine dudaklarımı bastırdım. "İyi misin?" diye fısıldadım.

Nazlı'nın nefesi düzensizdi. Gözleri tam odaklanamıyordu ama beni görüyordu. Hiç beklemediğim bir şekilde ifadesi çöktü. "Ferdi," dedi hıçkırarak. "Ferdi orada sandım..."

Ağlamaya başladığında bedeninin nasıl sarsıldığını hissettim. Parmakları gömleğime daha sıkı tutundu.

Kollarımı biraz daha sıkılaştırdım. "Yok," dedim sesim titremesin diye dişlerimi sıkarak. "Yok... Geçti."

Ama geçmemişti. Onun için geçmeyen her şey bende de geçmiyordu.

28. BÖLÜM

Nazlı

Sırtımdaki sargının altına işleyen hafif sızı, hissettiğim diğer acının yanında neredeyse yok sayılacak kadar zayıftı. Asıl ağırlık başka bir yerdeydi; içimde.

Göğsümün tam ortasında, nefes almamı bile zorlaştıran o tanıdık baskı yeniden yerini almıştı.

Salonun ışığı gözlerime fazla geliyordu. Bir an için nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi unutmuş gibiydim. Her şey bana fazlasıyla yabancı, fazlasıyla ~~uzaktı.~~

Açık renk koltuklar, sade çizgiler, yerli yerinde duran eşyalar, tavandaki yüksek ışık... Mekânı anlamaya çalışacak kadar bile gücüm yoktu. Zihnim bulunduğum yerden çok daha geride, çok daha karanlık bir noktada takılı kalmıştı.

Beni buraya nasıl getirdiklerini hatırladığımda görüntüler parçalar halinde geri döndü. Yalvaç'ın kolları, bedenimin onun göğsüne yaslanışı, arabaya bindirilirken üzerimde dolaşan aceleci ama kontrollü elleri... Sencer'in kapıyı açışı, Yalçın'ın arkamızda sessizce ilerleyişi ve Yalvaç'ın durmadan saçlarımı okşayışı...

Ellerim saçlarıma kaydı. Farkında olmadan toplamaya çalıştım. Parmaklarımın arasına alıp sıkıca tuttum, dağıldıkça yeniden toparladım. Sanki bıraksam biri tekrar dokunacakmış gibi hissediyordum.

Şimdi yabancısı olduğum aydınlık salonun krem rengi koltuğunda oturuyordum ama bedenim hâlâ o anın içinde sıkışmış gibiydi. Sırtımdaki sargı hafifçe geriliyor, her nefeste kendini hatırlatıyordu. Buna rağmen asıl hissettiğim şey fiziksel değildi.

Gözlerim pencereye kaydı. Uzak mesafedeki deniz manzarası gecenin içinde koyu bir boşluk gibi uzanıyordu. Saat çoktan biri geçmişti. Şehir susmuş, sokaklar boşalmıştı. Ama içimdeki gürültü susmuyordu.

Boşluğa dalmış gözlerimde çocukluğumun kâbuslu günlerini yaşatan evin salonu belirdi. Çocuk aklımla kaçacak bir köşe aradığım ama her seferinde yakalandığım o salon... Saçlarımın kökünden çekildiği o keskin acı, yere sürüklenirken dizlerimin tahtaya çarpması, kollarımdan kaldırılıp yeniden yere atılmam ve onun durmadan bağıran sesi...

Gözlerim daldığı boşluktan çıkarken nefesim bir anlığına kesildi. Göz-yaşları daha yakıcı bir şekilde yeniden görüş alanıma doldu.

Algım istemsizce odanın içine kaydı. Yalvaç'ın sesini duydum. Odanın uzak köşesinde, bana bakması için gelen teşkilat doktoruyla konuşuyordu. Sencer'in araya giren sözleri, Yalçın'ın sessizliği, hepsi bir anda netleşti. Sanki o ana kadar sesler suyun altından geliyormuş da şimdi yüzeye çıkmış gibiydi.

Salonun kapısı açıldığında Yalvaç'ın onları uğurlamak için koridora çıkardığını gördüm. Bir an sonra herkes gitmişti ve onunla evde yalnızdım.

Bana yaklaşıp yanıma oturduğunda koltuğun hafifçe çöktüğünü hissettim.

"İyi olmadığını görüyorum," dedi endişeli bir ifadeyle. "Doktor yaranın yüzeysel olduğunu söyledi. Çok büyük de değilmiş. Çabuk iyileşirmiş."

Eli omzuma uzandı. Sırtımdaki yaraya dokunmak ister gibi devam edecekken bir anda vazgeçti, elini geri çekip yanına indirdi.

"Yüzün hâlâ çok solgun görünüyor, Nazlı." Bakışları yüzümde dikkatle dolaşırken gözlerimde duraksadı. "Benimle konuşmak ister misin? Ben orada ne yaşadığını gördüm ama-" Yutkunmak için duraksadı. "O anı yaşamanı istemezdim. Bu yüzden geldim ama seni koruyamadım. Her şey benim suçum." Gözleri saçlarıma kayarken kehribarları alev almış gibi tutuştu.

Başımı hızla diğer tarafa çevirdim. Bir anlığına tüm gerçeğimi unuttum. Çünkü bakışlarında hâlâ aynı şey vardı; geçmemişti, azalmamıştı. Oradan kendimi söküp alamamıştım. Zaman geçmişti, araya mesafeler girmişti ama o bakışın içindeki şey yerini terk etmemişti.

Ona bakmamama rağmen konuşmaya devam ediyordu. "Kendinde değildin, sonra da ağlamaya başladın. O an sana çocukluğunu hatırlattı, biliyorum," dedi çatallaşan sesiyle. "Ben de seni o evde bulduğum ana gittim. Gözüm döndü, senden başka hiçbir şey göremez oldum."

Bir yıl boyunca onu görmemek için ne haberini almıştım ne de kameradan bakmıştım. Çok özlemiştim, onsuzluktan özlemi dibine kadar yaşamıştım ama yine de kendimden uzak tutmuştum.

Parmaklarının çenemi nazikçe kavradığını hissettiğimde sırtımdan bir ürperti dalgası geçti, kalbim tekledi. "Güzelim, bana bak," dediğinde artık emindim. Her şey onu tekrar görene kadardı. Sesini duyana kadar... Anlattıkları kalbimi yerinden söküyordu. Ona bakmamam gerekiyordu. Çünkü baktığım sürece inkâr edemiyordum.

Ona dönsem, biraz sokulsam, kokusunu duysam, kollarının arasına girsem her şey çözülecekmiş gibi hissediyordum. Ama bu kadar kolay değildi. Bu kadar zayıf olmamam gerekiyordu.

O an Yekta Başkan'ın sözleri kulağımda yankılandı. Yalvaç'tan tamamen uzaklaşmama ne kadar kalmıştı ki? Birlikte bir geleceğimiz hiç olmamıştı. Neden bunu kalbim bir türlü anlamıyordu?

Parmaklarım çenemi tutan koluna sarılırken onu kendimden usulca uzaklaştırdım. Eli dizlerine düştü. Aniden ayağa kalktım, hiçbir şey söylemeden diğer koltuktaki çantama yöneldim.

"Ne yapıyorsun?" dediğinde son söylediği şeyden sonra ne kadar uzun süre sessiz kaldığımı fark ettim.

"Gidiyorum," dedim sadece. Çantamın fermuarını açtım, telefonumu bulmak için karıştırdım.

"Buna izin veremem. Hâlâ iyi değilsin," diyerek ayağa kalktığında onu duymuyormuş gibi devam ettim. Telefonumu buldum ama bir şeylerin yerinde olmadığını fark ettim. Ellerim hızlanırken zihnim geriye kaydı.

Yalvaç beni izlemeye devam ediyordu. "Nazlı," dedi yorgun bir tonla. "Gitmene izin vermeyeceğim. Ne arıyorsun?"

Bir an elim çantamla havada kaldı. Zihnim boşluğa düştü. Saatler önce yaşananlar geri dönmek istemediğim bir görüntü gibi zihnimde kıpırdadı.

Yutkundum. Düşünmeden elbisemin yırtmacını araladım. Bacağımı açığa çıkarıp baldırımdaki bandı kontrol ettim. Boştu.

Başımı kaldırdığımda gözlerim Yalvaç'ın kaçtığım gözlerini buldu. "Hahançer nerede?" dedim.

Yalvaç sorduğum şeyin şaşkınlığıyla duraksadı. "Eşyalarını Sencer getirtti. Hançer yoktu."

Omuzlarım düşerken tüm kontrolümü de kaybetmişim gibi hissettim. İçimdeki o ince denge bir kez daha kaydı.

Telaşla adımlayarak, "Gidip almam gerek," dedim.

Cümle ağzımdan çıktığında mantıklı olup olmadığını düşünmemiştim bile. Sadece onu geri almak istiyordum; Nazlı'nın Yalvaç'ını.

Yalvaç aniden kolumdan yakalayıp beni durdurdu. "Saçmalama."

"Benim-" dedim kolumu tuttuğu yere bakarak. "Onu geri al-"

"Ben aldırırım," diye kesti bu kez daha sert, daha kesin bir tonla. "Şu an oraya ekip girmiştir. Ortalık karışıktır." Bana yaklaştığında yüzündeki endişe daha belirgindi. Kolumu tutan elinin başparmağı farkında olmadan

tenimi sakinleştirmek ister gibi hareket ediyordu. Oysa ben o dokunuşu iliklerime kadar hissediyordum.

"Tamam," dedim bir çırpıda. "O zaman ben gideyim." Kolumu elinden çekip geriye doğru bir adım attım.

"Nazlı," dedi ismime vurgu yaparak. Bakışları kötüleştiğimi düşünür gibi korkuyla yüzümde dolaşıyordu. "Allah'ını seviyorsan dur artık. Nereye gidiyorsun bu halde?"

"Evime." Sesim bu kez yükseldi. "Evime gidiyorum. Her normal insan gibi." *Ev* kelimesi adeta ağzımda parçalandı.

Yüzüm istemsizce buruştu. Bir an için gerçekten neresi olduğunu hatırlayamadım. Elimi havada belirsizce salladım. "Evime..." diye bu kez daha kısık, daha kırık bir sesle tekrar ettim.

Ruh halimin, içimdeki duyguların bir uçurumdan kaydığını hissediyordum ama tutunamıyordum. Bir an yükseliyor, bir an düşüyordum.

"Şimdi hiçbir yere gitmiyorsun," dedi derin bir nefes alarak. "Bu halinle seni gönderecek adam değilim."

Bir adım atıp ona tekrar yaklaştım. Aramızdaki mesafe neredeyse yok oldu. Geçen zamana rağmen hâlâ renginin viski mi, kehribar mı olduğunu çözemediğim gözlerine baktım. Kalbim sadece bu kadarına bile hıncını alır gibi hızlanıyordu. "Yalvaç," dedim yutkunarak. "Yapma. Hâlâ bana karşı hislerin olduğunu söyleme."

İfadesi sorumla katılaştı, bakışları gözlerimde asılı kaldı. "Aksi mi olsun isterdin?" dedi hayal kırıklığı sesine yansırken. "Sanki başka türlüsü mümkünmüş gibi."

Başımı iki yana salladım. "Ama benim yok," dedim. Bana inanamıyormuş gibi bakarken dudağının kenarında parçalara ayrılan bir yükselme oluştu. "Onu ne yapacağız?" diye devam ettim. "Göreve gelmemeliydin. Orada öleceğimi bilsen bile gelmemeliydin. Biz böyle anlaşmamıştık."

"Yetmedi mi beni uzak tutmaya çalışman? Hâlâ mı görmüyorsun işe yaramadığını? Sırf sen beni istemiyorsun diye uzakta kalmak için bir ölmediğim kaldı." Artık nefesi yüzüme değiyordu. "Beni tanıdıysan o görevde olacağımı da bilirdin," diye devam etti. "Seni kim olduğunu bilmediğim iki adamla oraya göndermeyeceğimi de."

Dişlerimi sıktım çünkü ona karşı gelmek canımı çok yakıyordu. Gözlerindeki yaşlar geri dönerken, "Duymadın galiba," dedim. "Ben artık bir şey hissetmiyorum. Seni istemiyorum, Yalvaç Zorlu."

Yarın sabah Yekta Başkan'la bir görüşmem vardı. Ne yaparsam yapayım, onun düşüncesini değiştiremezdim. Haklı olduğunu bugün daha iyi anlamıştım. Yalvaç'ın görevde sırf bana zarar verdiler diye çıldırmış gibi saldırışını, kulağının hiçbir şeyi duymayışını, kendini durduramayışını görmüştüm.

Ondan birkaç adım uzaklaşarak telefonumu çantamdan çıkarıp Yalçın'ın numarasını buldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Çantamı omzuma asıp arama tuşuna bastığım telefonumu kulağıma götürdüm. "Yalçın'ı arıyorum. Gelip beni alsın."

Yalvaç'ın bakışları bir anda sabitlendi. Sadece bana değil, söylediğim şeye de. "Ne?"

"Duydun," dedim. "Yalçın-"

Cümlem yarım kaldı çünkü bir anda bana doğru adımladı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp üzerime geldiğinde geri çekilecek zamanı bulamadım. Nefesi yüzüme değdi. "Onu mu arıyorsun?" Bu kez sesi daha sertti. Telefonu elimden alıp kapattı ve karşıdaki koltuğun üzerine fırlattı.

"Evet," dedim hiç duraksamadan. Bakışlarını gözlerimin içine dikti. Orada bir şey arıyormuş gibi uzunca bir süre baktı. Sonra da boynunu esnetir gibi başını hafifçe yana eğdi. "Demek ona güveniyorsun."

"Senin gibi davranmıyor en azından," dedim. Amacım damarına basmak değildi. Artık onu kendimden uzak tutacak başka yolum kalmamıştı. Ama sözüm bittiği anda doğruldu ve gözlerimin içine daha dikkatli baktı.

Sonra da mizahtan uzak bir şekilde hafifçe güldü. Ellerini beline yerleştirdi üzerime diklenir gibi. "Orada seni o halde gördüğümde," dedi yavaşça. "Gözüm senden başka hiçbir şey görmedi. Operasyonu da düşünüyordum ama o an önemli olan tek şey sendin."

Nefesim istemsizce hızlandı.

"Ama sen orada kimi sorup duruyordun, gözlerin kimi arıyordu, farkında mısın?" Cevap beklemeden, "Onu," diye ekledi.

Yalvaç'ın sözlerinden ve şu anki tepkilerinden ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Nefesim daha da hızlanırken kalbim de göğüskafesimi dövüyordu.

"Gözümün önündeydi," dedi dişlerinin arasından. "Senin iyi olmandan başka bir şey umurumda değildi ama her şeyin farkındaydım. Sürekli seni benden almaya çalıştı. Sanki ben sana yeterince iyi bakamayacakmışım gibi."

Kalbim daha sert çarptı.

"Endişeliydi. Gereğinden fazla."

"Yalvaç," dedim artık dayanamayarak. "O sadece..." *Arkadaşım* diyecektim. Bunu ona yapamayacaktım. "Karın olduğumu biliyor zaren. Her şeyin farkındaysan Sencer'in de bunu bildiğini ve ona söylediğini fark etmişsindir. Ben bile duydum."

"Sencer söyleyene kadar bilmiyordu. Arkadaşım bile anladı bir şeyler döndüğünü."

"Demek ki benden herkese bahsediyorsun. Bir yıldır ne seni takip ediyorum ne de dinliyorum. Ona bunu neden anlattın?"

"Ben hiç kimseye bir şey anlatmadım," diye patladı. Elleri belinden çözülürken sakinliği dağıldı, kolları iki yana savruldu. "O zaten her şeyi bilir. Keşke anlatsam, keşke herkese karım desem ama o bu sefer de beni uzaklaştırmak için başkasının arkasına saklanıyor."

Hiç beklemediğim şekilde kolumu tutup beni kendine çekti. Aldığım nefes kesilirken içimde bir şey sıçradı. "Saklanmıyorum," dedim zorlanarak. Gözlerim istem dışı gözlerine kilitlendi. "Seni istemiyorum, anla."

Bu cümle fazlaydı. Ağzımdan düşünmeden çıkmıştı ve artık geri alınamazdı.

Yalvaç'ın yüzündeki o son kontrol kırıntısı da gitti. Kolu belime sarılırken artık kaçamayacağım kadar ona aittim. "Nazlı..." dedi başını iyice anlayayım diye sallayarak. "Beni ne kadar itersen it," diye devam etti. "O an gözlerini kapatıp bana sarıldığını da biliyorum. Gitmeyeyim diye gömleğimi tuttuğunu, ben saçlarını okşarken en küçük korku duymadığını, aksine sakinleştiğini."

Kalbim tekledi. Zorlukla yutkunurken gırtlağım sertçe indi.

"Beni bırakmadın sen," dedi çatallaşan sesiyle. "Kendinde değildin ama yine de bırakmadın. Seni bırakmamdan korkuyordun."

Geri çekilmek istedim ama yerimden kıpırdayamadım. "Şimdi bana *istemiyorum* diyorsun."

"Bırak-" dedim kendimi bir kez daha zorlayarak.

"Beni itmek istiyorsan," dediğinde sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Bunu böyle yapamazsın." Nefesim boğazımda düğümlendi. "Çünkü ben..." Bakışları dudaklarıma indi, sonra tekrar gözlerime çıktı. "Yalan söylediğini biliyorum. Bana doğruyu söyle."

29. BÖLÜM

Nazlı

Görüntüde sakin duruyor olabilirdim ama içimde kopan fırtınayı bastırmanın artık hiçbir yolu yoktu. Ona daha ne kadar karşı durabileceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, tükendiğimdi. Son gücümü toplar gibi iki elimle göğsünü itip kollarının arasından sıyrıldım. Birkaç adım geri çekildim ve nefes nefese yüzüne baktım.

"Doğruyu söylüyorum." Sesimi soğuk tutmaya çalışsam da kontrol çoktan elimden kaymıştı. Bu adamı seviyordum. Ona sevmediğimi söylememe rağmen içimi okuyuşunu, nerede olursam olayım beni buluşunu, benden asla vazgeçmeyişini seviyordum. Hepsi beni daha da savunmasız bırakıyordu.

İçimden geçen her şeye rağmen, "Seni sevmiyorum," dediğim anda gözlerim, dilimden dökülen söze savaş açar gibi doldu. Bu akşam kaç kez dolup taştıklarını sayamazdım artık. Duygularım zihnimin vereceği tepkinin önüne geçiyordu.

Yarın sabah Yekta Başkan'ın karşısına geçip *ben bu adamı sevmek istiyorum* diye haykırmak istiyordum. Yalvaç'ın yüzüne baktığımda o anı gerçekten yaşıyormuşum gibi hissettim. Yaşlar inatla daha da çoğaldı, yanaklarımdan süzülürken ciğerlerim kontrolünü yitirdi. Hızlı ve kesik nefesler alırken ona son kez baktım. Döndüm ve telefonumu fırlattığı koltuğa doğru yürüdüm.

Buradan bir an önce gitmeliydim. Telefonu çantama hırsla, gelişigüzel tıkarken ellerim titriyordu. Olduğu yerde kıpırdamadan durduğunu, gözlerini benden ayırmadığını hissediyordum. Bu evin çıkış kapısının nerede olduğunu hatırlamıyordum ama düşünmeden salonun kapısına yöneldim.

Tam elimi kapı koluna uzatmıştım ki Yalvaç dişlerinin arasından soğuk bir ses tonuyla, "Tamam," dedi. "Madem sevmiyorsun, boşanalım."

Defalarca dile getirdiğim şeyi ondan duymak beni olduğum yere mıhladı. Elim hâlâ kapı kolundaydı ama hareket edemiyordum. *Boşanalım mı?* Kabul mü ediyordu? *Gerçekten mi?*

Karşı koymaya çalışsam da bedenim beni dinlemedi, yavaşça ona döndüm. Gözlerim anında yüzünü buldu. Omzumdaki çanta, içimdeki kontrol edilmez boşluk hissiyle kayıp yere düştü.

"Ne?"

Yalvaç elleri ceplerinde, olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu. Gözlerinde öfke vardı ama altında adını koymaya bile cesaret edemediğim başka bir şey daha parlıyordu.

"Boşanalım," diye yineledi bu kez sesine ince bir alay karıştırarak. "Madem bu kadar netsin, madem hiçbir şey hissetmiyorsun... uzatmayalım."

Omuzlarım düştü. Sanki içimden çekilip alınmış gibi hissettim. "Boşuyor musun beni?" diye fısıldadım. Emindim ki, sesime ne kadar parçalandığım yansıyordu.

Yalvaç burnundan sert bir nefes verdi. Bakışlarını benden bir saniye bile kaçırmadı. Elini cebinden çıkarıp yüzümü işaret etti.

"Şu haline bak. Ağlamaktan gözlerin şişmiş. Mavilerin sular altında." Ne demeye çalıştığını anlayamadım. Cevap vermeyince bana doğru bir adım attı. "Boşanma deyince kalbine inmiş gibi duruyor. Hani sevmiyordun?"

"Sevmiyorum," dedim yüzümdeki yaşları silerken. "Ağlamıyorum da. Olanlar yüzünden kafam yerinde değil. Dağılmış durumdayım. Sen şimdi..." Sesim giderek daha da alçaldı, adeta yok oldu. "Boşanmayı kabul mü ediyorsun? Vaz mı geçtin?"

Sonunda olacak şey buydu ama içimde bir yer, onunla aramızdaki tek fiziki bağın kopuşuna inanamıyordu. Önümde durdu. Diğer elini de cebinden çıkarıp çenemi yavaşça kavradı. Parmaklarının sıcaklığı tenimde gezinirken, "Eğer şu an beni ikna edebilirsen..." dedi. "Biter. Her şeyi hallederim ve benden kurtulursun."

"İkna edersem," dedim gözlerine bakarak. "Boşanmaya..."

Başını hafifçe salladı. "Evet." Bakışları dudaklarıma indi. "Ayrılacağız diye acı çekiyormuş gibi bakmadan, bir kere gerçekten *ayrılalım* de." Gözleri tekrar benimkilere çıktı. "Ya da belki tam tersine ikna etmek istiyorsundur. Evliliğimizin gerçek olması için yanıp tutuşuyor gibisin." Ona bu yüzden yalvarabilirdim. Eli yukarı kaydı. Başparmağı tam o anda akmaya karar veren bir yaşı yakalayıp sildi. "Hâlâ ağlıyorsun. Ben sana mı inanayım, yoksa her gün görmek için dua ettiğini şu güzel gözlerine mi?"

"*Bo-boşanalım* dedin," dedim söylediği şeyi hâlâ aklım almıyormuş gibi. Zihnim tek bir kelimeye takılı kalmıştı. "Benden vazgeçtin."

"İstediğin gibi," dedi başını bir kez daha sallayarak. "Bunu istiyorsan niye ağlıyorsun? Kabul ettim diye çok üzülmüş gibisin." Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

"İstiyorum," dedim yine ama sesim giderek kayboluyordu. Aynı cümlenin etrafında dönüp duruyorduk. Onu ikna etmeyi bırak, ben daha kendimi bile ikna edemiyordum.

"Bana neden ağladığını söyle o zaman." *Çünkü seni seviyorum.*

Bir kez daha "Sevmiyorum-" diyecekken başparmağını dudağımın üzerine kapadı.

"Yemiyorum," dedi alçak bir tonda. "Buna inanmıyorum. Söyle, neden ağlıyorsun?"

Parmağı çenemdeki yerine kayarken dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Teninin tuzlu tadı, sıcaklığı konuşma yetimi alıyordu. Aklımı uyuşturuyor, ona olan hislerimi gizleyemeyeceğim şekilde açığa çıkarıyordu.

Bakışları parmağıyla araladığı dudaklarıma indiğinde içimde bir şey infilak etti. Kalbimin sert çarpışı göğsüme tekme gibi vurdu. "Seviyorum," dedim titreyen bir sesle. Geri almaya gücüm yoktu. Reddetmeye, kaçmaya, saklanmaya gücüm kalmamıştı.

İfadesi değişmezken bakışlarını benden çekmeden başını salladı. Sanki beklediği cevap buymuş gibi, zaten biliyormuş gibi... "O zaman bu siktiğimin ayrılığını bize neden yaşatıyorsun?"

Ben değil, hayat yaşatıyor demek istedim ama parmağı yine otomatik bir susturucu gibi dudağımın üzerine kapandı. Onun da artık başka bir itiraza gücü kalmamıştı.

"Yalan söylersen," dedi gözlerini benimkilere yaklaştırarak. "Saatler önce yaşadığın tüm kötü şeylere rağmen seni bu defa da ben ağlatırım." Gözleri aşağıya inip hızla yukarıya tırmandı. "Yalan söyleyen ağzını sikerim. Zaten seni öpmemek için burada geberiyorum." İçimdeki hava tam o anda boşaldı. Başparmağı dudağımın üzerinde ağır ağır gezindi. Dokunuşunu hissederken gırtlağının usulca hareket etmesini izledim.

Sırtım geriye çekilip kapıya yaslandı. Aklım da kalbim de kaçacak yer bulamıyordu artık ama bedenim izleyeceği yolu biliyordu.

Parmağı dudağımdan uzaklaştı ama eli hâlâ çenemde kaldı. "Sana ne olduysa," dedi tekrar nefesi yüzüme değecek kadar yaklaşırken. Bana yakın olmak bağımlılık yapmış gibiydi. Geri çekildikçe o da bana çekiliyordu. "Çanakkale'den sonra oldu. İnsan hem aşkını itiraf etmeye gelip hem de *istemiyorum* der mi?"

"Sö-söyledim ya," dedim kekeler gibi. "Artık üzülme diye."

Dudağının kenarı alayla kıvrıldı.

"Beni üzerek mi üzülmemi engellemeye çalışıyordun?" Gülüşü belirginleşip daha da alaycı bir hal aldı. "Beni uzak tutmak için neye sığınacağını şaşırdın. Yok Okan, yok Yalçın... Saçma sapan şeylerin arkasına saklanıyorsun. Sırf beni her gördüğünde üzülme diye uzak duruyorum ama artık sabrım tükendi, Nazlı. Kalmadı."

"Sen de beni üzüyorsun. Allah'ın aşkına," dedim elini çenemden çekerken. "Bırak da gideyim." Elini aşağıya aldım ama bırakamadım. Çenemi

yüzüne doğru kaldırdım. "Bizim için hiçbir yol yok. Sen de anlayacaksın. Hem," dedim başımı iki yana sallayarak. "Gerçekten olsak seni yorarım. Mücadele etmekten, benden bıkarsın. Öyle gidersen ben daha fazla üzülürüm... Daha..."

Öyle bir bakıyordu ki konuşmaya devam edemedim. "Yalvaç," dedim nefes almaya çalışarak ama o da yarım kaldı. "Çok istedim seninle olmayı. Çok isterdim. Ama olmaz."

Aramızdaki mesafeyi bir anda sıfıra indirdi. "Neden olmaz, Nazlı?" diye sordu. "Benimle olamayışın yalan. Sana dedim ki yalan söylersen *seni bırakmam.*"

Kapıyla arasında kaldım. Bana nefes alacak kadar bile alan bırakmadı. Gövdesinin sıcaklığı üzerime çöktü, nefesi yüzüme dağıldı. Artık kaçacak yerim yoktu. "Bilmiyormuş gibi konuşuyorsun. Sana defalarca anlattım. *Git, hayatını yaşa* dedim ama sen yine buradasın. Peşimi bırakmıyorsun."

Eli aniden yüzümü kavrayıp kaldırdığında kalbim çığlık attı. Sözcüklerim kayıptı. Artık bir işe de yaramayacaklardı çünkü dudakları hiçbir uyarı vermeden dudaklarıma kapandı. Diğer elinin başparmağı az önceki gibi altdudağımı aşağıya çekerken dudakları üstdudağımı öpüyor, nefesi nefesimi içiyordu.

Az önce söylediği şeyi gerçekten yaptığında şaşkınlıktan tepki bile veremedim. Dişleri altdudağımı ısırıp çektiğinde ellerim göğsüne kapandı. Onu durdurmak istiyordum ama parmaklarım sadece orada kaldı.

Dudaklarımın her yerinde dişlerini hissettim. Öpüyor, emiyor, ısırıyor, nefesimi çalıyor, beni kapıyla arasında sıkıştırıp eritiyordu. Sıcaklığı üzerime çöktükçe dizlerimin bağı çözülüyor, içimdeki direnç adeta eriyordu. "Bırakmam," dedi dudaklarımın önünde. "Daha önce de söyledim. Uzak kalınca bende azalmıyorsun, Nazlı. Bir işe yaramıyor."

"Yalvaç," dedim ama bu kez de bedeninin baskısını üzerimde hissettim. Öpücükleri geri dönerken artık daha hafifti. "İtirazların işlemiyor artık."

Eğilerek kollarından birini bacaklarımın altından geçirdi. Havalanırken gözlerindeki ateşi gördüm. Bir benzeri benim içimde de yanıyordu. Ona karşı koyabileceğim noktayı gerçekten kaybetmiştim.

Dudakları dudaklarıma temas etti ama öpmeden durdu. Her kıpırtısını hissedebileceğim bir baskıyla, "Bir kez daha söyle," dedi.

"Neyi?" dedim neredeyse sarhoş bir sesle.

"Az önce söylediğini. Bir kez daha söyle. Bu kez o an olduğu gibi seni öpmemek için kendimi tutmayacağım."

"Seviyorum," dedim. Kollarımı boynuna sardım. Gözlerimi yumdum ve bu kez ben onun dudaklarına dudaklarımı bastırdım.

Ne kadar ömrümün kaldığını bilmiyordum ama onu sevmek için son anda olduğumu biliyordum. Doyasıya öpeceğim son andaydım. Bir daha istesem de ona sarılamayacaktım.

Onu sonmuş ama bitmesini hiç istemiyormuş gibi öperken dudaklarının gülümsüyormuşçasına kıvrıldığını hissettim.

Beni koltuğa götürüp oturdu. Kucağından ayrılmama izin vermedi. Eli saçlarımın arasına girdiğinde nefes almak için dudaklarımın üzerinde durdu. Gözlerimi o zaman araladım.

Yalvaç'ı tanıdığımdan beri ilk defa ifadesi bu kadar rahattı. Gözlerinin kehribar tonu sanki içten içe yanan bir sıcaklıkla daha da belirginleşmişti. "Benden korkmuyorsun," dedi alçak bir sesle. "Saçlarına öncesinde de dokundum ama geri çekilmedin."

Gözlerim yüzünde dolaştı. Onu ezberlemek ister gibi her ayrıntısını aklıma kazımaya çalışarak baktım. Dudaklarının kıvrımı, bakışlarının ağırlığı, yüzündeki o yumuşayan ifade... Sanki ilk kez bu kadar net görüyormuşum gibiydi.

Geçen bir yıla rağmen bende hiçbir şey azalmamış, aksine artmıştı. Onun bana yaptığı gibi elimi ensesinden saçlarına soktum. Başparmağım çenesinin sert hattında dolaşırken yeni uzamış sakalı derime batıyordu. Bakışlarım bir süre parmaklarımın izlediği yolu takip etti.

"Canımı yakmayacağını biliyorum," dedim başımı kaldırmadan.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda parmaklarımı çenesinden saç diplerine doğru kaydırdım. "Ama ben senin canını yakıyorum."

Yalvaç'ın bakışı değişti. "Beni boş ver. Sen iyi oldukça ben iyi olurum. Benden kaçmadığında iyi olurum."

Nefesim alışlarım bozuldu. "Senden kaçıyormuş gibi yapmaktan çok yoruldum," diye itiraf ettim.

Yalvaç'ın dudaklarının bir köşesi çok hafif yukarı kıvrıldı. O ifade bir anlığına yumuşadı ama bakışlarındaki ateş değişmedi. "Sen kaçıyormuş gibi yaparken seni özlemiyormuş gibi yapmaktan çok yoruldum," diye itiraf etti.

Parmağım dudaklarının kenarına kaydı. O küçük gülüşe dokunduğum anda gözlerim doldu. Yutkundum.

"Ben hiç öğrenemedim," dedim bu kez. Sesim neredeyse çıkmayacak kadar kısıktı. "Ne kadar uğraşsam da..." Duraksadım, hemen sonra fısıldar gibi ekledim: "Seni özlememeyi öğrenemedim."

Saçlarımın arasındaki eli gözümün kenarındaki yaşı yakaladı. "Ağlama," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Ben bu adamın gözlerini de çok özleyecektim. "Elimde değil. Her şey bozulacak diye-"

"Bu olmayacak," diyerek sözümü böldü. "Neden korktuğunu biliyorum, Nazlı. Korkularının gerçek olmasına izin vermeyeceğim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Biliyordum. Ama ona bunu söyleyemezdim. Onun yanında kalacağımı, hiçbir yere gitmeyeceğimi, onu üzmeyeceğimi, hiçbirini... Çünkü gerçek ne kadar ertelenirse ertelensin değişmeyecekti. Günün sonunda ikimiz de aynı yerden kırılacaktık.

Eli farkında olmadan sırtımda geziniyordu. Doktorun yapıştırdığı yüksek koruyuculu sargının üzerine dokunduğunda hareketi bir an durdu.

"Canın çok yanmış olmalı," dediğinde bahsettiği acının bir benzerini yüzünde yakaladım.

"Yıllarca saçımdan yakalanmaktan korktum. Ferdi'den sonra bu ilk kez oluyor. Tepkime ben bile şaşırdım. Bir anda kendimi yine o karanlık evin içindeymiş gibi hissettim."

Başparmağı sargının üzerinde yavaşça dolaşmaya devam etti. Ardından bakışları saçlarıma kaydı. Neredeyse kalçama kadar uzanan dalgaların üzerinde bir an durdu.

"Saçların..." derken sesi alçaldı. "Bunu daha önce de söyledim ama gerçekten aklımı yerinden oynatacak kadar güzel."

Eli omzuma doğru yükseldi, sonra temkinli bir şekilde yeniden saç diplerime yerleşti.

İstemsizce başımı geriye attım. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Yaklaştığını nefesinin tenime serilen sıcaklığından hissettim. Dudakları tenimle kırmızı kadifeye aynı anda değdiğinde istemsizce inledim. O anda soğuk bir metalin de omzuma değdiğini fark ettim. Bu ürpermeme neden olurken gözlerimi hemen açtım. Ne olduğunu biliyordum.

Doğrulup omzuma değen metal şeyin ne olduğunu görmek için baktığımda hançerimle karşılaştım. "Onun burada olmadığını söylemiştin."

"Yalancı olan yalnızca sen değilsin," diye cevap verdi. Sesine erkeksi bir sakinlik hâkimdi. "Aşkımı kaybedince ne tepki vereceğini merak ettim."

Bakışlarım gözlerine kilitlendi. Eğer bu sonsa devamını getirmek istiyordum. Hayatımda ilk defa bir vedayı biri için güzel yapmak istiyordum. İlk kez kendimi birinden eksiltmeden ona vermek, öyle ayrılmak istiyordum. Yalvaç bunu hak ediyordu.

Gözlerimin içindekini okumuş gibi kesik bir nefes aldı. "Nazlı," dedi ama devam etmesine izin vermedim.

Elimi göğsüne koyup onu yavaşça geriye ittim. Koltuğa yaslanırken bakışlarını benden ayırmadı. Hançeri elinden aldım, sonra tek bir hareketle ayağa kalktım.

Gözlerinin içine baka baka karşısına geçip ayağımı koltuğun kenarına, bacaklarının yanına yerleştirdim. Hareketlerimi dikkatle izliyordu. Eteğimin yırtmacını baldırıma kadar aralayıp tutucu bandı açığa çıkardım. Yalvaç'ın nefesin hızlandığını duyabiliyordum ama ona bakmıyordum.

Hançeri bir önceki seferden farklı olarak baldırımın içine gelecek şekilde yerleştirdim. "Onu geri alıyorum," diye fısıldadım. Gözlerimiz o an buluştu.

"Zaten senindi," dedi eliyle bacaklarımın arasında duran hançeri işaret ederek ama bakışlarını tekrar oraya indiremiyordu. "Ait olduğu yerde."

"Hıhı," diyerek başımı salladım. Hiç beklemediği bir anda bacaklarımı açarak kucağına oturdum. Ellerim göğsüne yerleşirken baldırımdaki hançerin gül kabartmalarının Yalvaç'ın bacağına baskı yaptığını hissedebiliyordum.

"Bunu beklemiyordum," derken elleri belimi iki yanından kavradı.

Üzerimdeki elbise yüzünden iç çamaşırımın kumaşının direkt pantolonunun ön kısmına değdiğinin farkındaydım. Eminim o da farkındaydı. Oradaki sertlik ve büyüme nefesimi keserken önce hiç kıpırdamadım. Ellerinin beni tutuşu değişirken belimdeki baskıyı artırıyordu. Olduğum yerde kalmam için sessiz bir uyarı gibiydi.

Aklından geçenlerin benimkilerle benzer olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum.

Deneyimsiz olabilirdim ama olacaklar konusunda cahil değildim. En azından son iki yıldır onu düşünerek kendime dokunduğum anlardan beri bacaklarımın arasına temas eden o sertliğin içimde neyi uyandırdığını biliyordum.

Ellerimden biri göğsünden usulca aşağıya kaydı. Gözleri kısılırken başını hızlıca eğdi ve elimi izledi. "Nazlı," dedi beni durdurmak istiyormuş ama nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi. "Sen..." Parmaklarımı kendi bacaklarının arasından kaydırıp pantolonunun ön kısmındaki şişkinliğe sürükledim. Temas ettiğim an nefesim değişti.

Önce olabildiğince belirsiz bir dokunuştu. Ama o hafif temasa rağmen avucumda hissettiğim sertlik nefesimi bir anda kesti. Gözlerim istemsizce büyüdü. Yalvaç sanki benimle aynı anda, aynı hisleri yaşıyormuş gibi başını geriye attı. Nefesi ağırlaştı. "Ne yapıyorsun?" dediğinde sesi artık kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

Elimi olduğu yerden çekmeden, biraz daha sertçe kavrayarak kucağından hafifçe yükselirken bedenim ona daha çok yaklaştı. Âdemelması hiç

olmadığı kadar ortada ve şişkindi. Dudaklarım ona değdiği anda nefesi bir kez daha kesildi.

Elim yukarı-aşağı hareket etmeye başladı. "Beni boşamayacaksan..." diye fısıldadım. Sesim artık neredeyse nefesinin içinde kayboluyordu. "Karın olarak boşalmamı sağlamalısın. Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum ve bunu senden başka hiç kimse yaşatamaz."

Bu ne benim ne de Yalvaç'ın benden duymayı bekleyeceği bir cümleydi. Ama artık çocuk değildim. Erkeklerin en çok arzuladığı anların, sevdikleri kadınla en yakın oldukları anlar olduğunu biliyordum. Adına zevk deniyordu. Dışarıdan bakıldığında sevgiden ayrı bir şeymiş gibi görünse de gerçekten sevdiğin biriyle paylaşıldığında ikisi birbirine karışıyordu.

"Durmalısın." Elini aramıza sokup elimi kavradı.

Yüzümü onunkine kaldırdığımda ifadesinde gözlerimi dolaştırdım. "Neden?"

"Şu an her ne yapmaya çalışıyorsan seni zorladığım için yaptığını düşünüyorum da ondan."

"Yanılıyorsun," diye fısıldadım. Dudağımı dudaklarına hafifçe dokundurdum. Gözlerim onunkilerden ayrılmadı. "Beni zorlasaydın," dedim neseslerimiz birbirine karışırken. "Ve ben bunu istemeseydim..." Onu öptüm. "Seni başka türlü durdurabilirdim. Ayakkabılarım hâlâ ayağımda." Bakışları aramızdan aşağıya kaydı. "Onları gördün. Ölüm ayakkabıları can alabiliyor."

Bakışları hızla gözlerime tırmandı. "Bir yıl geçti ve bu bir yılın her günü senin hakkında bilgi aldım. Maalesef," dedi başını iki yana sallayarak. "Bu engel olamadığım bir şeydi. Okan hiç cesaretinin bu noktaya geldiğinden bahsetmedi ya da ölüm ayakkabılarından."

Dudaklarımın kenarı yükselirken elimi elinden kurtardım. Dudağının kenarına bir öpücük kondurdum. "Balca'yla yemeğe gittiğiniz gün takipteydim. Ali Cihan'a bir tehlike var demiştim. Eminim sana söylemiştir."

Kendini tutamıyormuş gibi altdudağımı dişleriyle bir anda yakaladı. Hafifçe ısırıp çekti. "Beni aramak yerine onu aradın."

"Balca oradaydı. Seni aramak doğru gelmedi. Arkadaşımın abisiyle evlenmişim, bir de onun yanında abisini arayamazdım."

Daha kötüsünü yapmıştım. Balca restoranda tehlikenin ne olduğunu bulamayınca beni tekrar aramanın bir yolunu bulmuştu. Ben de yalan tehlikeyi geçiştirmek -unutturmak için- abisinin çok yakışıklı olduğunu söylemiştim. Ona göre delidolu olan Göçebe için bu normaldi ama ben o sırada diğer kameradan Yalvaç'ı izliyordum. Koyu renk kumaş takımın içinde, bar

sandalyesinde tüm karizmasıyla otururken istemsizce boğazım düğümlenmiş ve yanında olmayı istemiştim.

O an aklıma gelince kendimi yine o sahnenin içindeymişim gibi hissettim. Parmaklarım eski yerine döndü ve daha sert kavradı. Şimdi daha büyüktü. Kalçamın kucağına iyice yerleşmesini sağlarken istemsizce kıpırdandım.

"Şşş," diye uyarır gibi kalçalarımı kavradı. Onları olduğu yerde sabit tutarken, "Bir erkeği böyle okşayıp sonra kucağına oturamazsın. Hem de bu şekilde," dedi.

Uyarısını görmezden geldim. Ellerine rağmen kalçalarımı öne ve geriye oynattım. "Nazlı," dedi yerinde doğrularak. "Bu benimle oynayabileceğin bir şey değil. Eğer amacın geri adım atmamı sağlamak için cezalandırmaksa bu yanlış bir tercih."

Başımı iki yana salladım. "Amacım bu değildi." İç çamaşırıma yayılan ıslaklığı hissettiğimde yanaklarım da kızarmaya başladı.

Bunu yapmak gösterdiğim kadar kolay değildi. Bedenim baştan sona yanıyor, bacaklarımın arasındaki sızı her geçen saniye daha belirgin hale geliyordu ama durmaya niyetim yoktu. Daha fazlasını istiyordum. Hareket etmeye devam ettim.

"Nazlı," diye uyardı yine. Sesi bu kez daha sertti ama altında tutamadığı bir şey vardı.

Onu dinlemedim. Parmaklarım fermuarını bulup aşağı çekti. "Ben o gün..." dedim nefesim düzensizleşirken. "Çok yakışıklı olduğunu düşündüm." Başımı biraz daha eğdim. Sesim fısıltıya dönüştü. "Akşam... kendime dokundum." Gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Seni hayal ettim."

Söylediğim şeyle Yalvaç önce olduğu yerde dondu, sonra kendini koltuğa bıraktı. Bakışları tehlikeli ve içine çeken bir uçurumu andırsa da beni izlerken kaybolmuş gibiydi. Bacaklarını hafifçe aralayarak uyluklarına daha rahat yerleşmemi sağladı. Böylece beni de daha net hissedebiliyordu.

Önce kemerini, sonra düğmesini çözdüm. İç çamaşırının içine elimi soktuğumda, "Siktir," diye küfretti. Gözlerinin kararışını izledim. Parmaklarımın arasında büyük, uzun bir sopa tutuyormuş gibi hissediyordum.

Başım geriye düşerken saçlarım kucağına döküldü. Belimde savruluyor, kalçalarıma çarpıyor, dizlerinde ve bacaklarında birikiyordu.

Onun birazdan içimde olacağını düşünmek kalbimi sertçe çarptırırken inlememe sebep oldu. "Yalvaç." Dudağımı yaladım. "Beni yönlendirmelisin." Parmaklarımın ucunda hissettiğim sıcaklık nefesimi bir kez daha kesti. "Çünkü..." dedim kelimeleri toparlamakta zorlanarak. "Sadece kendime dokunmayı biliyorum."

Alev rengine dönen gözlerini araladı. Başı doğrulurken birden beni tekrar belimin iki yanından yakaladı.

Onunla birlikte havalanırken bir anda döndüm ve beni koltukta altına aldı. "Seninle sevişmeyeceğim," dedi erkeksi bir sesle. Gözlerim belirginleşirken ellerim omuzlarındaydı. "Hâlâ iradenle hareket ettiğini düşünmüyorum."

Aksine, ilk defa irademle hareket ediyordum. Ona karşı kendimi o kadar uzun zamandır tutuyordum ki inanamıyordu. Şu anı yaşadığımıza ben bile inanamıyordum.

Bacaklarımı araladı ve artık iç çamaşırının içine sığmayan erkekliğini tamamen dışarı çıkardı, çamaşırımın üzerine yerleştirdi. "Ama bu, tadına bakmayacağım anlamına gelmiyor. Sikim de tadına bakacak, Nazlı. Bunu hak ettin."

"Ben," dedim nefes nefese. "Hiçbir şeyi bu kadar istemedim." Ona kendi irademle karar verdiğimi kanıtlamaya çalışıyordum ama eli aramıza girdiğinde konuşmam yarım kaldı. Kemerinin ve pantolonunun sıyrılma sesini duydum.

Yerimde biraz doğrulup bakışlarımı aşağıya kaydırdım. Erkekliğini ıslanmış iç çamaşırımın üzerinden kadınlığıma sürtüyordu. "Yalvaç," dedim nefesim kesilircesine. Bana hiç aldırmadan parmağını iç çamaşırımın orta kısmına götürüp yana çekti. Sonra da erkekliğini kavrayıp en hassas noktama darbe indirdi. Çığlık attım. "Ah, bu!"

"Bu, sonunda kavuşmamız," diye tamamladı Yalvaç. "Karımı yıllardır sikememek çok zor ama en azından şu kadarına hakkım olmalıydı." Konuşurken zorlanıyordu. Erkekliğiyle kadınlığımın nemli duvarına darbeler indirmeye devam ederken bakışlarını gözlerime kaldırdı.

O an kendimden geçmiş gibiydim. Aralık kalan ağzımı çenemle birlikte kavradı. Sonra da dudaklarımın üzerine kapandı.

Artık sertliğinin ucunu ıslaklığımda yukarıya ve aşağıya kaydırıyordu. Arada içime girecek gibi girişime dayanıyor, dudaklarım acı bir iniltiyle açıldığında hemen geri çekiliyordu.

Dili ağzımın içine kaydığında ellerim kalçalarını kavradı. Onu ıslaklığımda kayarken ellerimle takip ettim. Daha fazlasını istiyordum. Onu içime çekmek istiyordum ama korkuyordum. Sadece girişimi zorlaması bile vücuduma zevk dalgalarıyla birlikte acı bir his gönderiyordu.

Beni daha önce hiç öpmediği şekilde sertçe öperken dudaklarım onunkilerin altında kıvrılıyor ve eziliyordu.

Nefesimi kestiği bir an, erkekliğini içime kayacakmış gibi girişimde zorladı. O anda oda, altımızdaki koltuk silindi. Boşlukta gibiydim. Geriye

doğru kıvrıldığımda beni takip etti ve dudaklarımı bırakmadı. Kendini kaybetmişçesine bir hırıltı ağzından dökülürken ağır ağır içime kaydı.

Gözlerimi açtığımda dudaklarımız ayrıldı. Beni izliyor ve sert nefesler alıyordu. Acı tüm bedenime yayılırken onun içimi dolduran erkekliğiyle kendimden geçtim. Parmaklarım kalçasını daha sıkı kavradı. "Bu kadar dayanabiliyorum işte. Beni benden alıyorsun. Bekle," dedi konuşmakta zorlanarak. "Bekle. Acı geçene kadar bana sarıl."

Dudaklarımı defalarca öperken ellerimi çözüp beline aldım. Ellerim sırtında dolaşırken ona sıkıca sarıldım. Daha çok tutunmak gibiydi. Düşecekmişim gibi hissediyordum ama acı beni geçekliğe çekiyordu.

İçimde hafif ve ağır hareketlerle geri çekildi. "Cennette olmak gibi," dedi sık nefesler almaya başladığımda. Ona tutunmaktan ve sık nefesler almaktan başka bir şey yapamadım. "Devam etmeyecektim ama beni çok zorladın, Nazlı."

"Imm, bunu ben istedim," dediğimde erkekliği az önce acı veren o noktaya geri döndü. Altından kaçmak ister gibi kıpırdandım. Ağırlığıyla beni sabitleyip, "Geçecek, birazdan hissetmeyeceksin," diye fısıldadı. Dudaklarıma yumuşak birkaç öpücük kondurdu.

Ben zorlanıyordum ama onun durumunun daha kötü olduğunu hissediyordum.

Titrediğini fark etmediğim bacaklarımı bir eliyle okşadı. Ne kadar içimde hareketsiz kaldığını bilmiyordum ama bir anda kalçalarım kendiliğinden dairesel hareketler çizmeye ve devamını getirmesi için yalvarmaya başladı. Bacağımdaki hançer onun bacağına sürtünüyordu. Bunun yaşadığım zevki büyüten bir hali vardı.

Ağırlığını üzerime vermeye çalışarak ellerini elbisemin omuz kısmına aldı. Parmaklarını takıp iki tarafından aşağıya çekti. Göğüslerim açığa çıkarken gözleri oradaydı. Hayranlık ve adını koyamayacağım birçok duyguyla onları izlerken bundan sadece haz duyduğumu hissettim. Dudaklarını göğüs oluğuma bastırıp kokumu içine çektiğinde zaten belirginleşmiş göğüs uçlarım iyice sertleşti ve büyüdü.

Dilini tenimde gezdirdi. Artık içimde daha sert hareketlerle gidip geliyordu. Belim yukarıya ve geriye doğru hareketlenirken ciğerlerim nefes almakta zorlanıyordu. Koltuğun ayakları hareketlerimizle zemine sürtünüyor, yayları sert olmasına rağmen metalik gıcırtılar çıkarıyordu.

İçimde bir şey patlamaya hazırlanıyormuş gibi hissediyorum. Sol göğsümün ucunu ağzına alıp ısırdığında haz dolu bir çığlık ağzımdan firar etti. Başının arkasındaki saçları kavradım. Onu orada tutmaya çalışırken elleri aşağıya kaydı. İçimde olmasına rağmen iç çamaşırım sanki engelmiş gibi tül

kumaşı yanından tutup parçaladı. Aynısını diğer tarafına da yaptığında artık üstüme tutunamayan çamaşırımı aramızdan çekip odaya fırlattı.

Gözlerimin önünde o an renkler patlamasına rağmen düşüşünü gördüm. Başım yana yatarken, "Yalvaç!" diye inledim. Hissettiğim o patlama anına çok yakındım. Nefesim sıklaştı. "Be-ben..."

"Biliyorum," dedi erkeksi bir kalınlığa bürünen sesiyle. Hiç olmadığı kadar vahşi ve derinden geliyordu. "Kendini bırak. Tutma," dediğinde sanki bu emri bekliyordum. Belim kavislenerek havalandı. Üzerimde doğrulup beni kocaman elleriyle bel boşluğumdan yakaladı ve yükselişimi destekledi. İçimde hareket etmeye devam diyordu.

Artık erkekliği bir nabız gibi atmaya başladığında hızla geri çekildi. Parmakları içime girip yaptığı şeye devam ederken, diğer eli kendini sıvazladı. O anda bacaklarımın arasında sıvıyı hissettim. Yalvaç'ın erkekliğinden fışkıran tohumları bacaklarıma, karnıma akarken derin bir nefes aldım. Gözlerim geriye kaydı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Onu düşünüp defalarca kendime dokunmuştum ama hiçbiri bu anın kıyısına bile yaklaşamamıştı. Üzerimden aşağıya kayıp kasığıma, baldırımın içine öpücükler bıraktı. Nefesim düzene girmek bilmiyordu. Onun da benimle aynı durumda olduğunu kaybolduğum yerden bile anlayabiliyordum.

"Ben hemen geliyorum," diyerek üzerimden kalktı. İlk derin nefesimi o an alabildim. Bir an sonra tekrar döndüğünde elinde nemli, ılık bir havlu tutuyordu. Bacaklarımı ilgiyle ve beni daha fazla yormaktan korkar gibi kavrayarak araladığında havlunun sıcaklığıyla mırıldandım. "Bu daha iyi hissettirir."

Bunun daha iyi hissetmekle hiçbir ilgisi yoktu. Daha fazlasını istemekle ilgisi vardı.

Kasığımdan karnıma doğru birkaç öpücük daha kondurdu. Havluyu orta sehpaya fırlatıp yanıma uzandı. Beni kendine çekip sarılırken dudakları terli alnımla buluştu. "Nazlı Heves Zorlu," dedi yorgun bir sesle. "Diyelim ki her şey bir veda içindi, buna kendini zorladın..."

Gözlerimi zorlanmama rağmen aralamayı başardım ve başımı geriye atıp bana bakan yorgun ama ışıl ışıl parlayan gözleriyle buluşturdum. Yaptığım şeyin farkında mıydı? Bu kadarı tahmin olamayacak kadar netti. Olanlarla ilgili ne biliyordu, ne kadarını biliyordu? "Tamamen benim olmuşken bu andan sonra peşini bırakmayacağımı bilmelisin. Planın her neyse artık geçerli değil. O güzel aklına bunu sok," dedi ve bir kez daha alnımı öptü. "Seni ölürüm de bırakmam. Artık sözlere gerek kalmadı. Beni sevdiğini biliyorum. En az benim seni sevdiğim kadar."

30. BÖLÜM

Yalvaç

Göğsümde yaklaşık üç saattir deliksiz uyuyordu. Uyurken yüzü değişiyordu. Gerginliği çözülüyor, gözlerinin etrafındaki o ince çizgiler kayboluyor, sanki günlerdir taşıdığı her şeyi bir anlığına bırakıyordu. Bu halini görmek, içimde tuhaf bir sızıyla birlikte gelen bir huzur bırakıyordu.

Onu ilk kez bu kadar savunmasız görmüyordum ama ilk kez bu kadar bana aitmiş gibi hissediyordum.

Gece boyunca tek bir an bile gözümü ondan ayırmak istememiştim. Her nefes alışını dinlemiş, her hareketinde içimde bir şeyin yer değiştirdiğini hissetmiştim. Yanımda kalmıştı. Gitmemişti. Kaçmamıştı.

Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Çünkü şu an burada, kollarımın arasındaydı. Buna alışmışken daha azıyla yetinemezdim fakat onu kırmaktan çok korkuyordum.

Hava henüz aydınlanmamıştı ama sabaha yakındık. "Nazlı," diye fısıldadım. "Uyan güzelim. Yatağa geçelim."

Beni duymadı. Normalde uykusunun ağır olduğunu hiç düşünmezdim. Muhtemelen değildi de. Onun gibi uyku problemi yaşayan birinin bu kadar derin uyuması istemsizce gülümsememe neden oldu.

Olduğu yerde doğrulurken göğsümde kıpırdamasına rağmen yalnızca dudaklarından itiraz dolu bir mırıltı döküldü. Uyanacak gibi değildi. Kollarımdan birini sırtından, diğerini bacaklarının altından geçirip kucağıma aldım. Beraberimde kaldırıp sessizce yatak odasına götürdüm.

Bu ev bana aitti. İstanbul'daki görevlere geldiğimde kullandığım, teşkilattan kazandığım parayla aldığım sayılı yerlerden biriydi. Asıl mesleğim olmasına rağmen teşkilattan kazandığım parayı özel hayatımda çok az kullanırdım. Göstermelik yaptığımız işteki kazancımız bizim asıl kimliğimiz olarak kalmalıydı. Ama bu evi gördüğümde dayanamamıştım. Evinin penceresi, tamamlanmamış bir inşaatı gören Nazlı nasıl bir yerde yaşamayı isterdi bilmiyordum ama ben onun deniz gözlerine baktığımda hep böyle bir evde yaşadığını görüyordum. Bir gün onun için düşlediğim bu hayali gerçek yapabilir miydim bilmiyordum ama son birkaç yıldır sadece bunu hayal ediyordum; onunla bu evde yaşamayı.

Evle pek ilgilenemesem de hazır mobilyaların arasına birkaç tane kendi yaptığım parçayı da taşımıştım. Yatak odasındaki karyola ve komodinler de onlardandı.

Nazlı'yı gri saten çarşafların arasına bıraktım. Üstümdeki gömleği çıkarıp yanına oturdum.

Saçları en son gördüğüm zamana göre çok daha uzamıştı. Onu dün akşam gördüğüm anda toplu olmalarına rağmen hemen anlamıştım. Gür topuzundan daima önünde açık bıraktığı birkaç tutamı parmaklarımın arasına almayı her şeyden çok istemiştim. Onlara dokunmak hâlâ içimde neredeyse fiziksel bir ihtiyaç gibi yükseliyordu. Uykusunda neye nasıl tepki vereceğini bilmediğim için sadece izlemekle yetindim.

Sevişirken kıyafetini hırpalamıştım. Omzundan sıyrılan askısı yırtılmıştı. Eğilip çıplak omzuna dudaklarımı bastırdım. Kıpırdandı. Uyanmamasını istesem de içimdeki başka, hain bir taraf gözlerini görmek istiyordu.

"Loki," dedi gözlerini açmadan. Onu öpenin kedisi olduğunu mu sanıyordu? Kediler böyle güzel öpebilir miydi?

Bir anda döndü. Gözlerini usulca araladığında beni karşısında görünce şaşkınlık yüzüne yayıldı.

"Güzelim," dedim burnumdan hafifçe gülerek.

Anında yerinde doğruldu. Yüzüne dağılan saçlarını telaşla kulağının arkasına sıkıştırıp geri çekildi. "Yalvaç, senin ne işin var bura-" Bakışları bir anda odanın içinde dolaştı. Sanki bulunduğu yer yabancı gelmiş gibi etrafına bakınıyordu. "Benim burada ne işim var?"

Ses tonu inceldiğinde ciddi olduğunu anladım. "Hatırlanıyor musun?" dedim afallayarak. "Gece olanları... Bizi..."

Bakışları boşluğa kaydı. Gerçekten hatırlamaya çalışıyordu. Eli karnına, oradan da bacaklarının arasına indi.

"Ben garip hissediyorum."

"Nazlı," dedim panikle. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Yatakta dizlerinin üzerinde doğruldu. "Yalvaç, benim burada ne işim var?" diye daha ciddi şekilde sorusunu yinelediğinde kalbimin yerinden çıkacağını sandım.

Dudaklarım aralıktı ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Elbisesinin askısının koptuğunu fark ettiğinde yarı açıkta kalan göğsüne bakıp kumaşı aceleyle kapattı. "Şey... operasyondan sonrasını hatırlamıyorum. Teşkilat evinde miyiz?"

"Burası benim evim," dedim nefesimi zor kontrol ederek. "Benim yatağım." Bir an durdum. "Dün gece seninle-"

"Ben gidiyorum," dedi bir anda yataktan kalkarak.

"Nazlı," diyerek ben de ayaklandım. "Lan bir insan seviştiği anı nasıl hatırlamaz? Altımızdaki koltuk bile inledi."

Onunla kapıya doğru yürüdüm. Bir anda olduğu yerde öylece kaldı. Ağır ağır bana dönerken içimde bir şey çöktü. Kalbim artık daha hızlı atıyordu ve hiç nefes alamıyordum.

Ta ki yüzündeki o gülümsemeyi görene kadar...

"Uzman Ajan Yalvaç Zorlu! Her anını hatırlıyorum." Gülümsemesi yavaş yavaş yüzüne yayıldı.

Kollarım iki yanımda ağırlaşmış gibi serbest kaldı. "Şunu bana başkası yapsa belasını sikmiştim." Bir anda harekete geçtim. "Ama şimdi seni-" Kollarım onu sardığı anda Nazlı'nın çığlığı odanın içinde yankılandı.

"Dur, Yalvaç!" diye bağırıyordu ama aynı zamanda kahkahalarla gülüyordu. Gülüşünü bu tonda hiç duymamıştım.

İçimi anında aydınlatan bir sesti. İnsan ömrü boyunca bir kez duysa bile yetermiş gibiydi ama ben her gün duymak isteyeceğimi o an anladım.

Onu yatağa yatırdığımda uzun ve gür saçları dalgalar halinde çarşafın üzerine yayıldı. Üzerine eğildim, iki elimi yanlarına yerleştirdim. Ağırlığımızla yatak hafifçe çökerken derin bir nefes aldı. Gülüşü hâlâ kesilmiyor, bakışları yüzümde dolaşıyordu.

Hayatımın en güzel manzarasıyla bu sabah tanışıyordum.

"Seni kandırmayı istemedim ama beni yatağa bıraktığında aslında uyanmıştım. Öpüşün Loki'nin beni yalamasına benziyordu. Aklıma bu geldi ve devamını da uyanınca getirdim."

Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Loki'nin yalamasını nasıl benim öpüşüme benzetebildin?" diye sordum. Dudağını büküp askısız omzunu silkti. Bakışlarım oradaydı ve kendimi tutamadım. Eğilip dilimi çıplak omzunda dolaştırdım. "Yalvaç," dedi kıkırdamaya başlayarak. "Bu iğrenç. Duş bile almadım."

Tadı mükemmeldi. Teni sıcak ve pürüzsüzdü. Dilimi bu kez boynunda ve çenesinde dolaştırınca eliyle omzuma vurdu. "Dur," dedi kahkahası odaya dolarken. "Ah, dur."

Bana durmamı söylüyor, bunun iğrenç olduğunu savunuyordu ama boynunu daha fazlası için önüme seriyordu. Eli omzumdan kayıp yatağa düşerken altımda kıvrandı.

Hareketiyle elbisesisin askısız tarafındaki göğsü açığa çıktı. Dilimle oraya doğru bir yol çizdim. "Duramam," dedim homurdanır gibi. Göğsünün ürperen ucunu ağzımın içine aldım. "Belki de gerçekten dün geceyi hatırlamıyorsundur."

"Hatırlıyorum," dedi nefes nefese. Göğsünün ucunu emdiğimde beli kavislenerek havalandı. "Her anını. Asla unutmayacağım. Asla."

Göğüs ucunun yanındaki dolgun eti ısırdım. "Asla unutturmam."

Baldırlarına kadar toplanan eteğinin altına elimi soktum. Parmaklarım hançerini koyduğu banda değdiğinde gülerek göğüs oluğunu öptüm. "Bu nasıl hâlâ burada?"

Dirseklerinin üzerinde doğrularak bana baktı. Bakışlarım gözlerine kayarken içini çekti. "Bilmem, sana sormalı."

Hançeri lastikten çekip aldım. Sonra da onu yatağa bıraktım. Aşağıya kayıp lastiği bacağından sıyırarak çıkardım.

Hem hançerin hem de lastiğin baldırında bıraktığı kızarık izde gözlerimi dolaştırdım. Parmaklarım dizinden başlayıp o ize doğru ilerlerken kendini tekrar yatağa bıraktı. Derin bir nefes aldı. Dudaklarımı o anda hançerin bıraktığı ize sürttüm, sonra da öptüm. Bacakları istemsizce kapanırken başımın iki yanında baskısını hissetmek hem dudağımın yükselmesine hem de orayı öpücüklere boğmama neden oldu.

Bacaklarına iki yandan kollarımı sardım. Onları sabit tutarken dudaklarım bacaklarının arasındaki ıslaklığı buldu. Dilim kadınlığının üstünde hareket ettiğinde kendinden geçmiş gibi inledi.

Tadı, ıslaklığı, sıcaklığı cenneti yaşamak gibiydi. "Uzun bir süre buranda olmak istiyorum," dediğimde eteğinin altındaki yüzümü görmek için elleri hemen kumaşı çekerek topladı. Tekrar dirseklerinde yükselip beni görmeye çalıştı.

"Buna," dedi titreyen sesiyle. "Ah!" yatağa tekrar yığılacakmış gibi yorgun ve güçsüz görünüyordu. "Çok fazla dayanamam." Gözlerinin içine baka baka onu yalamaya devam ettim.

"Yalvaç!" diye çığlık attığında bacakları sarsıldı. En hassas yerini öptüm. "Ya buna?" diye sorduğumda ellerinden biri olduğu yerden ayrılıp saçlarımın arasına karıştı. Hızlı hızlı nefes alıyor, gözleri geriye kayıyordu. Saçlarımın arasındaki parmakları onları çekmek yerine usulca diplerinde dolaşıyordu. "Bu nasıl bir şey. Bilseydim... Ah, bilseydim."

Dudaklarım ıslaklığında duraksadı. Orayı son kez öperken elim yerini aldı. Dün gece onu fazla zorlamıştım. İçine bir kez daha giremezdim ama

onu dün benden istediği şeye pişman edecek bir hareket yapacaktım. Bir kez daha boşalmasını sağlayacaktım.

Avucum kadınlığını sertçe kavrayıp sıkarken gözleri döndü. Saçlarımdaki parmakları hoyratlaştı ve çekmeye başladı. "Bilseydin?" diye sordum. Başladığı cümleyi bitirmesini istiyordum.

"Bilseydim," diye yineledi. Elimi tokat atar gibi en hassas noktasına vurduğumda sesi öncekilerden çok daha yüksek ve haz dolu bir şekilde odaya yayıldı.

Bu evde çok fazla kalmıştım ama ilk defa evim gibi hissettiriyordu. Elimi tekrar indirdiğimde dayandığı tek kolu da titredi ve geriye yıkıldı.

Ayakları kaçmak ister gibi yatağa sürtünürken bir kez daha tokat attım. "Söyle."

"Yalvaç!" diye inledi. "Bilseydim senden kaçmazdım. Asla yapmazdım." Sesi parçalanıyor, artık kelimeleri tam anlaşılmıyordu.

Elimin yerini dilim aldığında doyuma ulaşmasına çok az kaldığını biliyordum. Bacaklarını başıma kilitledi. Kokusunu, teninin yumuşaklığını en yoğun halinde hissedebiliyordum.

Karnı titremeye başladığında elimi oraya bastırıp sabit durmasını sağlamaya çalıştım. Titreme bu kez de kalçalarına yayıldı.

Nefes nefeseydi ve artık konuşacak bir halde olmadığını biliyordum. Dilimi girişine soktuğumda kalçası havalandı. Hemen sonra boşaldığında bana sunduğu sıcaklığın tadına baktım. Bacaklarına taşanları yalayarak temizledim. Sonra da baldırını öperek doğruldum.

Göğsü hızla inip kalkıyor, yatağın iki yanına bıraktığı kolları hareketsiz duruyordu. Güneş tam da o anda cılız ışıklarıyla pencerede kendini gösteriyordu. Sarı turuncu yansımaları çıplak teninde dolaşırken daha fazlasını görmek istedim. Elbisesini eteklerinden yukarıya sıyırdım. Sonra da başından geçirerek çıkardım. Bana itiraz etmeden uyması çok farklı hissettiriyordu. *O gerçekten artık benimdi.*

Biraz geri çekilip bembeyaz teninde gözlerimi dolaştırdım. Göbek deliğinin etrafı hâlâ nabız gibi titriyordu.

Oraya bir öpücük kondurduktan sonra göğsünü, sonra da boynunun yanını öptüm. Asla doyamıyordum ve büyük olasılıkla ona karşı hep doyumsuz olacaktım. En son yanağına bir öpücük kondurduğumda yüzünü yatağın diğer tarafına döndürüp yanağını yasladı.

"Çok," dedi esneyerek. "Güzeldi." Bakışlarını tavana kaldırdı. "Çok mahrem hissettiriyor. Özel, gizli, ömrüm boyunca seninle benim aramda

kalması gereken bir an gibi." Mavileri benimkilerle buluşurken elleri yanağımın iki yanında yerini aldı. Başparmakları bugün biraz daha belirginleşen sakalımın sertliğini gezdi. "Beni öptüğünde de aynısını hissetmiştim. Bu daha derin ve yoğun olsa da o zaman da aramızda kalması gereken özel bir an gibi gelmişti. Düşünsene," dedi içini çekerek. Gözleri yine tavanda dolaştı. "Arkadaşımın abisiydin. Beni kurtardın. Sonra kocam oldun ama aslında öyle değildin. Yani bana ait değildin ama az önce yaptığımız şey... Gece olanlar... Seninle bunları yapmak..."

Onu anlatırken ve tavanda gözlerini dolaştırırken izlemek çok keyifliydi. Dudağımın kenarları yükseldi. "Bahsettiğin şey yasak olanı arzulamak. Yaptığımız şeyi sevdiğini tepkilerinden anlayabiliyorum ama sanırım bunu sevdiğini söylüyorsun."

Yanakları hafifçe pembe renge boyanırken izledim. Belli belirsiz başını salladı. "Çok," dedi gözlerini gözlerime mıhlayarak. "Duyguları daha gerçekçi kılıyor. Sevmenin fiziki hali gibi."

Burnumdan hafif bir gülüş kaçtı. Çok tatlı anlatıyordu. Ona defalarca âşık oluyordum.

"Bana dokunduğunda," dedi ama bir anda aklına başka bir şey gelmiş gibi başını iki yana salladı. "Bana dokunuyormuşsun gibi hayal ettiğim anlardan çok farklı. Bu, seni özlediğim için kendime yaşattıklarımdan çok farklı."

Dudaklarımı aniden dudaklarının üzerine kapattım. Onu sertçe öperken elim kalçasının yanını sıktı. Ağzımın içine sızlanma benzeri bir sesle inlediğinde onu bir kez daha öpüp geri çekildim. Benim hissettiklerimden farklı bir şey anlatmıyordu.

Her kelimesi benim için de Nazlı'ydı. Kendimi onunla tatmin ediyordum. Geceleri onu düşünüyor, duşta erekliğimi onun içine giriyormuş gibi elime alıyordum. Uyluklarımın arası düşüncemle sızlamaya başlarken bunu hemen yatıştırmaya çalıştım.

"Bir gün," dedi yutkunarak. "Buraya yeniden gelir miyiz?"

Başımı salladım. "Geliriz, Nazlı'm." Yanağını öptüm. "Hatta bir süre burada kalabiliriz."

Olduğu yerde duraksarken bakışları derinleşti. İfadesi solarken az önceki hali gölgede kalıyordu. "Saat kaç, Yalvaç?"

"Bilmiyorum ama," dedim komodinin üzerindeki antika saate gözlerimi kaydırarak. "05.50."

Başını geriye atıp baktığım yöne bakışlarını çevirdi. "Benim," dedi telaşla, hemen ardından yeniden bana döndü. "Gitmem gerekiyor. Jeti hazırlatabilir miyiz? Beni götürme şansı olur mu?"

Ellerini yüzümden çekip kendini yatakta benden uzağa taşıdığında olduğum yerde kalıp onu izledim. "Bir işin mi vardı? Neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Ben..." dedi ve yataktan kalktı. "Duş neredeydi?" Yatakta duran kıyafetini eline aldı. "Bu giyilecek halde değil. Ne yapacağım?"

İfadesi bu kadar gergin olmasa üzerine gitmezdim ama bu hali normal değildi. "Ben seni bırakırım. Eğer görevle ilgiliyse dört saate evde olursun. Biraz da hız yapmam gerekir tabii."

"Yalvaç, öyle olmaz," dedi odanın ortasında bir an duraksayarak. "Benim Şato'da işim var."

"Şato'da mı?" Yataktan kalkıp yanına yürüdüm. Bakışlarını benden kaçırdı.

"Duş almam gerek. Akın'a söylesem jetin pilotuyla irtibata geçer diye umuyorum. Banyo nerede?" Çok hızlı konuşuyordu. Kafasındaki her şeyi aynı anda söylemeye çalışıyordu. Kapıya yöneldiği anda bileğinden yakaladım.

"Nazlı," dedim daha sert bir tonla. "Ben bırakırım dedim. Hem ne bu telaş? Oradaki işin ne ki bu kadar panik yaptın? Sen uçaktan da korkardın."

"Ön-önemli bir şey değil," dedi kelimeleri toparlamakta zorlanarak. "Takip ettiğim bir iş vardı. Genel başkan o dosyayı görmek istedi. Bu yüzden uçağa da binerim. Hâlâ korkuyorum ama yenmeye çalışıyorum."

"Senin için sevindim ama Yekta'yla mı görüşeceksin?" diye sordum. Kaşlarımdan biri istemsizce havalandı. "Senden böyle bir şey ister miydi o?"

Bakışları gözlerime kilitlendi. "İlk kez istiyor. O yüzden panik yaptım. Biliyorsun, beni pek sevmiyor. Bir de geç kalırsam hepten tersime gider."

"Haklısın." Bileğini tutan elimin başparmağı onu sakinleştirmek ister gibi teninde yavaşça dolaştı. "Bu aralar çok fazla duyum alıyorum. Komuta kontrol merkezlerinde değişikliklere başlamış."

Nazlı bunu ilk kez duyuyormuş gibi kaşlarını çattı. "Nasıl değişiklikler?"

"Yönetime gelince her başkan gibi kendi kurallarıyla geldi. Başkanlarda değişiklik yapacakmış. Bazı komuta kontrol merkezlerini de taşıyacakmış. Bunların arasında Gök Kuzgun da olabilir diyorlar."

"Nasıl? Gök Kuzgun çok eski bir komuta merkezi."

"Sanırım Trabzon'a taşınacak. Zamanı net değil ama."

"Anladım," dedi hâlâ geç kalmanın gerginliğini taşıyan bir sesle.

"Tamam," dedim sonunda. "Banyo koridora çıkınca sağda. Şuradaki dolapta da," diyerek odadaki iki kapaklı ahşap gardırobu işaret ettim. "Birkaç kıyafetim var. Tişört, eşofman altı... Onları giy, çıkalım."

Bir bana, bir dolaba baktı. "Senin kıyafetlerin bana nasıl olacak?"

"Olur. Şu an yetişmen önemli," dedim. "Ankara'ya varınca önce evine uğrarız. Hemen kendi kıyafetlerinle değiştirirsin."

"Yalvaç, ama sen benimle gelemezsin," diye itiraz etti. "Yekta birlikte olduğumuzu-"

"Seni eve bıraktıktan sonra orada beklerim, Nazlı," dedim sözünü keserek. "Merak etme, Yekta'yı en az senin kadar tanıyorum."

Rahatlamış gibi tuttuğu nefesi bıraktı. Sonra dolaba yöneldi.

O hazırlanmak için hareket ederken ben de teşkilatın özel jetlerinden birinin pilotunu aradım. Nazlı'nın görevden sonra zaten Ankara'ya dönmesi gerektiğini bildiğim için hazırlığın çok uzun sürmeyeceğinden emindim.

31. BÖLÜM

Nazlı

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki olayların arasındaki boşlukları zihnimde doldurmaya çalıştıkça ne yapacağım konusunda çıkmaza giriyordum.

Yarım saat önce jet uçağı Ankara'daki özel piste indiğinden beri daha yoğun hissediyordum. Yalvaç şimdi yanımda sakince kiraladığımız arabayı kullanmasına rağmen üzerimdeki etkisi devam ediyordu. Birlikte geçirdiğimiz gecenin ve sonrasındaki sabahın görüntüleri gözlerimin önünü istila ediyordu. Düşündükçe kasığım zonkluyor, sızlıyor ve içinde dolaştığı ana beni geri çekiyordu.

Bir de bunun histen çok somut boyutu vardı. Kasığım, büyüklüğünün içimdeki durmaksızın hareketleri yüzünden gerçekten ağrıyordu. Bu benim ilk deneyimimdi ve yaşadığım hiçbir şeye benzetemezdim. Aynı anda birçok güzel şeyin bir araya gelip beni başka bir boyuta taşıması gibi hissettirmişti.

Aşktan çok başka bir duyguydu. Her şeyimle ona ait hissederken aynı zamanda doyumsuz bir yanımı da açığa çıkarmıştı. Ona olan açlığımı...

Ona âşıkken sadece kokusunu, gözlerini, sesini, varlığını özlüyordum ama şimdi tamamlanmış gibi hissediyordum. Yok olursa ne yapacağımı, nasıl eksileceğimi düşünmek bile istemiyordum.

Dün geceyi yaşarken şu an onunla yan yana, aynı arabanın içinde, aynı yola bakıyor olacağımı düşünmemiştim. Görev biter, o Çanakkale'ye döner, ben de tek başıma Ankara'ya gelip Yekta'yla olan görüşmeme girerim diye kendimi hazırlamıştım. Çünkü bizim hikâyemiz hiçbir zaman bu kadar mümkün görünmemişti.

Ama o beni yalnız bırakmayı reddetmişti. Beni eve bırakacağını, ardından orada kalıp dönüşümü bekleyeceğini söylemişti. Bunu duymak, içimde hem garip bir huzur hem de açıklayamadığım bir korku yaratıyordu.

Yekta'yla o görüşmeden nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Belki bu şehirden bile gitmemi isteyecekti, bana ait sandığım her şeyi bir cümleyle elimden alacaktı ama buna rağmen içimde en azından bir kez hiçbir şeyi düşünmeden, sadece onun beni beklediği yere dönebilme isteği büyüyordu.

Ne olursa olsun, hangi kararı alırsa alsın Yalvaç'a koşmak, ona sarılmak ve o anın gerçekliğine sığınmak istiyordum.

Bana ait olmayan bir hayatın içinde yaşıyordum ve bu hayatın her parçası bana ödünç verilmiş gibiydi. Bu kadarının bile bana fazla görüldüğü

bir düzende bir kez olsun kendi isteğimle, kendi duygumla hareket etmeye hakkım yok muydu?

Bakışlarımı dikkatle yolu takip eden adama çevirdiğimde siyah ceketinin yakasının içe kıvrıldığını fark ettim. Evden o kadar aceleyle çıkmıştık ki ben bunu ancak şimdi fark ediyordum.

Uzanıp o yakaya dokundum. Hareketimi fark ettiğinde başını kısa bir an bana çevirip ne yaptığımı anlamaya çalıştı. Ardından gözlerine tanıdık bir yumuşama yayılırken dudağının kenarı yükseldi. "Farkında bile değildim."

Yakayı içinden çekip düzelttim. Parmaklarım hâlâ kumaşın üzerinde gezinirken istemsizce daha yavaş hareket ediyordum. "Oldu," dedim. "Şimdi düzgün."

Bakışlarını tekrar yola çevirirken dudaklarının kenarında beliren o hafif kıvrım kaybolmadı. "Çok tatlı görünüyorsun."

Ne demek istediğini anlamadan kısa bir an yüzüne baktım, sonra bakışlarımı kendi üzerime kaydırdım. Ne kastettiğini anladım. Onun kıyafetleriyleydim.

Bana bol gelen lacivert eşofman altını paçalarından katlamış, belini ipiyle sıkabildiğim kadar sıkmıştım. Üzerimde ise daha önce birkaç kez onda gördüğüm beyaz bir tişört vardı. Her ne kadar onun geniş omuzlarına göre tasarlanmışsa da içinde garip şekilde rahat hissediyordum. Çünkü kumaşın taşıdığı koku ona aitti ve bu, bulunduğum yere yabancılaşmamı engelleyen tek şey gibiydi.

"İşin ne kadar sürer?" diye sorduğunda düşüncelerimin içinden sıyrılıp yeniden bulunduğum ana dönmek zorunda kaldım.

"Bilmiyorum," dedim sesimi toparlamaya çalışarak. "En fazla bir saate gidip gelirim."

"Seni bırakmamı istemediğine emin misin? Binaya yaklaşmama gerek yok, bir arka sokağa da bırakabilirdim."

"Kendim gidebilirim," dedim gözlerimi yola sabitleyerek. Onun bakışlarına yakalandığım anda içimdeki kararsızlığın açığa çıkacağından emindim. Evimin olduğu sokağa sapmamıza sadece birkaç dakika kalmıştı ve yaklaştıkça içimdeki gerginlik artıyordu.

"Başkan oldu diye ona kendini ezdirmek zorunda değilsin," dediğinde istemsizce ona baktım. Bakışları yüzümde geziniyor, ifademde saklanmaya çalıştığım her şeyi çözmeye çalışıyordu.

"Ona hiçbir şey işlemiyor, Yalvaç," dedim ve sesimin neden bu kadar kısık çıktığını ben de anlamadım.

Başını bunu kabul etmek istemiyormuş gibi iki yana salladı. "Saygısızlık yapma ama altta da kalma, Nazlı," dedi daha ciddi bir tonla. "Eğer seni zorlarsa haberim olsun."

"Yalvaç," dedim derin bir nefes vererek. "Lütfen daha fazla müdahale etme. Yekta bundan hoşlanmıyor, sen de biliyorsun. Ayrıca hiçbir şey düzelmiyor, aksine daha saldırgan oluyor."

"Kim takar onun saldırganlığını?" dedi ve sesindeki sertlik anında yükseldi. "Şimdi genel başkan da oldu ya, daha fazla ego sahibi olmuştur ama bana işlemiyor, Nazlı. Görevler konusunda tutarlıysa tamam ama özel hayata müdahale etmeye başladığında çizgiyi aşıyor ve ben buna sessiz kalamam. Olan her şeyi şahsıma algılamıyorum dese de algılıyor, bunu ikimiz de biliyoruz."

Bir an durdu, sonra bakışlarını yoldan ayırmadan devam etti.

"Biz onun köleleri değiliz. Ondan daha üstler var. Gereken yapılır. Görev başka bir şey ama benim çocukluğunu bildiğim kızın hayatına nasıl devam edeceğine o karar veremez. Onu sevip sevemeyeceğime de noktayı o koyamaz."

Sanki her şeyi biliyormuş gibi konuşuyordu. Bu hali beni korkutuyordu ama bir tarafım istemediğim kadar güçlü bir şekilde ona güveniyordu.

Araba evimin olduğu sokağa döndüğü anda önce ışık gözüme çarptı. Gölgede kalan dar sokakta olması gerekenden fazla canlı, fazla parlak, fazla hareketli bir turunculuktu bu ve bir saniye içinde neye baktığımı anlamasam da içimde açıklayamadığım bir huzursuzluk kabardı.

Araba aniden sarsılarak durduğunda görüşüm netleşti ve o an gördüğüm şey yalnızca yanan bir bina değildi. Benim evim, benim hayatım, saklandığım her şey alevlerin içinde boğuluyordu.

"Yalvaç!" dedim ama sesim kendi kulağıma bile bana ait değilmiş gibi yabancı ve parçalı geldi.

Kapıyı açtığım anda yüzüme çarpan sıcaklık sadece bir ısı değildi; derimin altına işleyen, nefesimi kesen, gözlerimi yakan ağır bir dalgaydı. Onunla birlikte içime dolan yanık kokusu, eriyen plastik, kavrulan ahşap, is ve duman ciğerlerime indi. Midemdeki sarsıcı bulantı dalgasını hissettim.

Olduğum yerde durduğumu fark ettiğimde aslında hiçbir yerimde güç kalmamıştı. Bacaklarım sanki o alevlerin içinde erimiş gibi beni taşımayı reddediyor, göğsüm daralıyor, her nefes alışımda içimde bir şey parçalanıyordu.

Bu benim evimdi.

Ama aynı anda hiçbir zaman tam anlamıyla benim olmamıştı.

Hayatım gibi ödünç verilmişti. Geçiciydi, her an geri alınabilecek bir şeydi ve şimdi gözlerimin önünde yok oluyordu.

Bunu düşünmek bile içimde bir şeyleri kırarken bedenim bir anda hareket geçti. Ne zaman koşmaya başladığımı hatırlamıyordum ama bir anda kendimi bu sokakta hiç olmayan kalabalığın içinde, bağıran insanların, koşuşturan itfaiyecilerin ve teşkilat mensuplarının arasında buldum.

Kimsenin ne dediğini duymuyordum, kimsenin ne yaptığını görmüyordum çünkü zihnim bir anda tek bir noktaya kilitlenmişti.

"Kedim!" diye bağırdım.

Sesim bu kez tamamen kontrolden çıkmıştı. Sokağın ortasında yankılanırken içimde bir yerin yırtıldığını hissettim.

Gözlerim doldu, görüşüm bulanıklaştı. Dudaklarım titrerken adını fısıldadım. "Loki..."

İsmini söylediğimde içimde bir şey çöktü çünkü onu evin içinde düşündüğüm an bu yangının sadece bir bina olmadığını anladım.

"Seni de kaybetmiş olamam..."

Bu cümle zihnimde tamamlandığı anda artık hiçbir şey beni durdurabilecek durumda değildi. Önüme çıkan herkesi ittim, beni tutmaya çalışan elleri fark etmeden savurdum. Kim ne söylüyorsa duymadan, görmeden, sadece binanın girişine ilerledim.

Yalvaç'ın bana baktığını bir anlığına gördüm. Yüzündeki ifade doğrudan beni kaybetme ihtimalinin yarattığı o keskin korkuydu ama hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kapıya ulaştığımda bir gölge ajan beni durdurmaya çalıştı, kolumu tuttu, bir şeyler söyledi ama onu itip geçtim. İçimdeki tek düşünce, o alevlerin içinde hâlâ bir canlı nefesin olabileceğiydi ve ben o ihtimali bırakmaya hazır değildim.

Tam içeri adım attığımda duman yüzüme çarptı. Görüşüm tamamen kapandı, gözlerim yandı, nefesim kesildi ama geri çekilmedim. Çünkü geri dönmek, onu orada bırakmak demekti.

Arkamdan bir ses yükseldi, birinin bağırdığını duydum. "Beş saattir yanıyor, oradan kimse sağ çıkamaz!" Ama bu cümle zihnime ulaşmadı bile.

Bir adım daha attım. Sonra bir anda arkamdan gelen sert bir kuvvet beni durdurdu. Yalvaç'ın kolları gövdemi sardığında nefesim kesildi. "Dur dedim sana!" Sesi içime tokat gibi çarptı. "Onunla birlikte ölecek misin?"

Beni hiç bırakmayacakmış gibi sıkı tutuyor, bütün ağırlığıyla geri çekiyor, attığım her adımı kendi gücüyle durduruyordu.

"Nazlı..." dediğinde sesi bu kez daha alçak ama çok daha sertti. Sanki beni durdurmak için kendi içindeki her şeyi bastırmak zorunda kalıyordu

ve bu bile tek başına onun ne kadar zorlandığını anlamama yetiyordu. Ama buna rağmen içimdeki o kör, kontrolsüz panik durmak bilmiyordu.

Belimden kavrayıp beni o kapının eşiğinden dışarı çektiğinde ayaklarım zemine sürtündü, dengemi kaybettim ama onun gövdesine çarpıp kaldım. Kollarım güçsüzce omuzlarına tutunurken içimden kopan hıçkırıklar kontrolsüzce yükseliyor, nefesim düzensizleşiyor, her saniye biraz daha dağıldığımı hissediyordum.

Başımı göğsüne bastırdığında dudaklarını saçlarımın arasına gömdü, ardından alnıma eğilip bastırdı. Beni öpüşü o kadar yumuşaktı ki, bu kadar kaosun içinde bile tutunacak tek şeyin bu olduğunu fark etmek daha fazla parçalanmama neden oldu.

"Sakin ol... Buradayım," diye fısıldadı.

Kontrolsüzce ağamama engel olamıyordum. Loki benim bu evde yaşadığım tüm zorluğa, tüm yalnızlığa şahit olmuştu. Beni anlıyordu. Bana sadıktı. Ama artık yoktu.

Yanımızda bir ses yükseldi. Bir uzman, olayın kontrolünü elinde tutmak ister gibi hızlı ve keskin cümlelerle konuşuyordu ve istemesem de söyledikleri zihnime çarparak yer ediyordu.

"Yangının çıkış sebebi henüz net değil ama kasıt ihtimali güçlü görünüyor," dedi etrafa bakarak durumu değerlendirirken. "Gece başlamış olması müdahaleyi geciktirmiş, sokak tenha ve kuytu olduğu için yangın geç fark edilmiş. İtfaiyeye haber verildiğinde içerideki yapı çoktan büyük ölçüde tutuşmuş."

Birinin bunu istediği ihtimali yaşadığım her şeyi bir anda başka bir yere taşıdı. İçimdeki çaresizliğin yerini yavaş yavaş keskin bir öfke almaya başladı.

Tam o anda kalabalığın içinden yükselen başka bir ses, bütün o uğultuyu yararak bana ulaştı. "Nazlı!"

İsmimi söylediğini duyduğum an başımı kaldırdım ve Okan'ı gördüm. Yüzü ve kıyafetleri is içindeydi. Kollarının arasında bir şey tutarak bize doğru geliyordu.

O an zaman sanki ağırlaştı. Bakışlarım onun kollarına kaydı ve neyi tuttuğunu fark ettiğim anda içimde bir şey koptu. *Loki.*

"Onu almayı başardım," dedi Okan.

Yalvaç'ın kollarından nasıl kurtulduğumu hatırlamadan ona doğru koştum. Loki'yi kucağıma aldığım anda ellerim titriyordu ama bu kez o titreme panikten değil, tüm duygularımın içinde yarattığı ani boşalma hissinden geliyordu. Onu göğsüme bastırdım, yüzümü tüylerine gömdüm, nefesini hissettim ve içimdeki o kopmuş bağın bir kısmı yeniden yerine oturdu.

Ama bu his uzun sürmedi çünkü hemen ardından gelen şey çok daha güçlüydü. *Öfke.*

"Bunu kim yaptıysa," dedim dişlerimin arasından. "Bedelini ödeteceğim." O an zihnimde tek bir isim dolaşıyordu: *Yekta.*

Beni görüşmeye çağırdığı gün eski hayatımı tamamen silmeye karar vermiş olabilir miydi?

Düşüncelerim birbirine çarparken Yalvaç'ın bir anda gerildiğini fark ettim. Bakışları kalabalığın içinden sıyrılıp sokağın daha karanlık, daha izole köşelerine kayarken orada gördüğü, onu harekete geçirdi.

Hiçbir şey söylemeden beni aniden kendine çekti. Tutuşu bu kez farklıydı. Beni bir şeyden korumaya çalışır gibiydi. Beni göğsüne bastırdı ve yüzümü göğsüne gömerek görüş alanımı tamamen kapattı.

"Neler oluyor?" diye sorduğumda durumun sandığımdan daha ciddi olduğunu anladım.

Cevap vermeden sadece beni geri geri yürütmeye başladı. Adımlarını hızlandırarak Okan'ın evinin bulunduğu binaya doğru yönlendirdi. Merdiven boşluğuna girer girmez durup beni önüne aldı.

"Birileri var," dedi alçak ama keskin bir sesle. Bakışları hâlâ dışarıyı tarıyordu. "Olay yeri girilmez şeritleriyle işaretlenmiş olmasına rağmen burada olmaması gereken insanlar var."

Kalbim hızlanırken Yalvaç dışarıya doğru, "Okan!" diye kükredi. Sesi merdivenlerde yankılandı. "Nazlı'yı al, yukarı çıkar."

Bana döndüğünde içinde tuttuğu öfke artık saklanamayacak kadar belirgindi. "Onlar her kimse," dedi dişlerini sıkarak. "Bu yangının hesabını verecekler. Sen içeride kal ve yüzünü görmelerine izin verme."

Cümlesi biter bitmez arkasını dönüp koştu ve gözlerimin önünde kalabalığın içine karışarak kayboldu.

Onun gidişiyle birlikte etrafımdaki sesler bir anda uzaklaştı. Alevlerin uğultusu, insanların bağırışları, sirenler... hepsi sanki başka bir yere aitmiş gibi silikleşti.

Kucağımda Loki'yle merdivenlerin karanlığında kaldım ve bir adım attıktan sonra dizlerim beni taşıyamayacakmış gibi çözüldü. Beton basamağa oturdum. Sırtımı duvara yasladım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım fakat içimdeki karmaşa buna izin vermiyordu. Okan çoktan önümde belirmişti.

Artık ağlamıyordum ama bu daha iyi olduğum anlamına gelmiyordu. Çünkü içimdeki her şey yerinden oynamış, dengem tamamen bozulmuştu ve zihnimde kalan tek bir düşünce vardı.

Yekta. Ona gidip bunun hesabını sormak.

32. BÖLÜM

Yalvaç

Nazlı'yı merdiven boşluğunun karanlığında, kucağında titreyen kedisiyle birlikte Okan'a emanet edip arkamı döndüğüm anda, içimde birbirine zincirlenmiş iki ayrı dürtünün aynı anda ayağa kalktığını hissettim. Biri onu o halde orada bırakmanın yarattığı, ciğerlerimin içine kadar işleyen huzursuzluktu; diğeri ise az önce yangının önünde, kalabalığın gerisinde, olması gerekenden fazla durağan duran o iki adamın yüzlerini bir kez daha aklımda belirginleştirirken büyüyen, sertleşen ve geri dönüşsüz bir kararlılığa dönüşen öfkeydi.

Nazlı'yı görmüş olabileceklerini, kimliğini sonunda tespit ettiklerini düşündükçe boğazımın gerisinde metalik bir tat yükseliyordu.

Eğer şüphelendiğim gibi bunlar Alaric'in adamlarıysa ya da onun adına çalışan, parayla beslenen, kendilerini devletin de halkın da üstünde gören zengin piçlerinden birileriyse, o zaman bu gece ~~yalnızca~~ bir kundaklama gecesi olarak kapanmayacaktı. Birilerinin kemiklerinin tek tek kırıldığı bir geceye dönüşecekti.

Sokağa yeniden çıktığımda, alevlerin binanın içine hapsolmak yerine pencerelerden dışarı taşan o iştahlı, aç ve neredeyse bilinçli görünen dili hâlâ karanlığı yalıyordu.

Duman gökyüzüne doğru ağır bir yorgan gibi yükseliyor, çırpınıyor, savruluyordu. Eriyen plastik, yanmış vernik, is ve kavrulan ahşabın birbirine karışmış kokusu her nefes alışta ciğerlerime bıçak gibi saplanıyordu. İtfaiye hortumlarından fışkıran su bile o yangının hırsını bastıramamış gibiydi.

Her yere çarpan su damlaları buhar olup geri yükseliyor, sokak lambalarının cılız sarılığında gri bir sis tabakası yaratıyordu.

Kalabalığın içinde bir an durup etrafı taradığımda az önce gözucuyla seçtiğim o iki adamı yeniden bulmam sandığımdan kısa sürdü. Çünkü tam da düşündüğüm gibi tek bir amaç için buradaydılar. Nazlı'mı istiyorlardı. Onu benden almalarının imkânsız olduğunu hesaba katamamışlardı.

Zihnimin gerisinde daha karanlık ve içimdeki öfkeyi alevlendiren başka bir düşünce beliriyordu. Onun gece evde olacağını düşünmüşlerdi. Onu öldürmeye çalışmışlardı.

Biri orta boyluydu. Koyu renk montunun yakasını gereğinden fazla kaldırmış, başını hafif öne eğmişti ama gözleri sürekli çalışıyor, hiçbir noktada bir saniyeden fazla kalmadan kalabalığın içini süzüyordu.

Diğeri daha uzun, daha kemikli bir yüz yapısına sahipti. Bir dükkânın yanındaki binanın duvarına yaslanmış, gölgesine saklanmış gibi görünse de ayaklarının duruşu her an sıçramaya hazır bir hayvan kadar gergindi.

Bu tipleri iyi tanıyordum. Patronlarına istediği şeyi vermek için bekliyorlardı.

Onlardan biri, bir an için başını benim bulunduğum yöne çevirdiğinde bakışlarımız tam olarak çakışmadı belki ama birbirimizi fark ettiğimizi ikimiz de anladık ve bu; o kısacık saniyede aramızda kurulan, kelimesiz bir savaş ilanı gibiydi.

Adamların ikisi de aynı anda hareketlendi. İlk adımlarındaki o ani hızlanma, beni gördüklerini ve burada artık bir saniye bile fazladan kalmak istemediklerini açıkça söylüyordu.

Bir an bile beklemedim. Bedenim aklımı geride bırakacak kadar hızlı davrandı ve kendimi insanları omuzlayıp çıkan bağırışları duymadan, yalnızca önümde büyüyen o iki sırtı hedefleyerek koşarken buldum. O an bir insan gibi değil, hedefe kilitlenmiş bir mekanizma gibi hareket ettiğimi hissediyordum.

Ayaklarım asfaltın üstüne her çarptığında vücudumun geri kalanına yeni bir hız pompalanıyor, içimdeki öfke ciğerlerime dolan dumanla birlikte daha da keskinleşiyordu.

Kalabalığın arasından geçerken biri önüme çıktı, ne dediğini bile duymadığım bir itfaiye eri hortumu çevirirken yolumu kapattı. Omzumla onu itip geçtiğim anda arkamdan bir küfür yükseldi.

Adamlar sokağın daha işlek bir caddeye açılan köşesine ulaştıklarında çevrelerindeki her şeyi kullanmaya başladılar. İlki, kaldırımın kenarında duran simit tezgâhını iki eliyle devirince tekerleri dönerek yan yattı.

Tablasındaki susamlı simitler asfalta saçıldı, küçük metal çaydanlık yuvarlanarak önümden geçti ama ayağımın ucuyla onu kenara savurup hız kesmeden devam ettim.

İkincisi, hemen ardındaki manavın önünde duran meyve kasalarını tekmeleyerek devirdi. Portakallar, elmalar, patatesler sokağa yayıldı.

Sadece hedefime kilitliydim. Dişlerimi sıktıkça ağzımdaki metalik kan tadı yoğunlaşıyordu.

Cadde başka ara sokaklara açılmaya başladığında birazdan birinde gözden kaybolmaya çalışacaklarını biliyordum.

Nazlı'nın güvenliği için ezberlediğim bu semtin sokaklarını zihnimde aynı anda açılan bir harita gibi görüyordum. Kaçtıkları sokağın nereye bağlandığını, hangi köşeden çıkıp hangi karanlık aralığa süzülebileceklerini, hangi duvarın arkasında iki saniyelik kör nokta yaratabileceklerini biliyordum.

Tahmin ettiğim gibi de oldu. İkisi birden sol taraftaki dar sokağa saptı. Onların peşinden aynı sokaktan gitmek yerine koşmaya devam ettim. Sadece bir bina, sonra bir ara sokak daha vardı. Oraya daldığımda şimdiden gözümde ölü sayılan o iki adam, birkaç saniye sonra önüme yeniden çıkacaklarını henüz bilmiyordu.

Sadece yirmi beş saniye sonra hesapladığım gibi oldu. Sokağın sonundaki keskin virajı döndüklerinde karşılarında beni gördüler.

Aradaki mesafe kapanırken uzun olan adamın eli ceketinin içine gitti. Anında belimdeki tabancayı çıkardım ve en küçük duraksa olmadan, koşmaya devam ederek ayağına nişan aldım. Tetiğe bastığım anda mermi ayağını başparmağının kopmasına yetecek kadar sert sıyırdı.

Adamın ağzından çıkan çığlık o dar sokakta yankılanırken bedeni yana savruldu ve duvara çarpıp yere çöktü.

Diğeri dönüp başka yöne sıçramak istedi ama ben çoktan üstüne inmiştim. İlk darbeyi yumrukla değil, omzumla vurdum. Bütün gücümle göğsüne çarpınca nefesi boğazında kırıldı. Sırtı duvara çakıldı ve daha toparlanamadan dizimi karnına geçirdim. İnledi. Bu kadarıyla asla yetinemezdim.

Yakasından yakalayıp yüzüne ilk yumruğu indirdiğimde çenesi yana savruldu, dudak kenarı aynı anda açıldı. İkinci darbede burnundan sıcak kan boşaldı. Üçüncüde dizleri çözüldü ama yere düşmesine izin vermedim. Yukarıda tuttum, yeniden vurdum, duvara çarptım, tekrar vurdum.

O an içimdeki öfke sadece yangına dair değildi. Nazlı'nın *Loki* diye sokağı yaran o çığlığı, alevlerin önünde delirmiş gibi koştururken yüzündeki çaresizlik, kucağına kedisini aldığında bile dinmeyen o kör öfke ve merdiven boşluğunda bana bakarkenki ifadesi... hepsi bu adamların yüzüne iniyordu.

Yerdeki yaralı olan, acıdan sürünerek yan taraftaki çöp konteynerine ulaşmaya çalıştı. Tutunup ayağıma dolandı. Hâlâ beni durdurabileceğini sanıyordu. Çenesine bir tekme savurdum. Metal konteynere çarpıp bayıldı.

Uzun olan, tam yumruğumu yeniden indirecekken karşılık verdi. Çenesinin altından savurduğu o kontrolsüz darbe dudağımın kenarını patlattı.

Dişlerim içten dudağıma geçti, ağzıma sıcak kan doldu. Dilimle o kanın tadını aldım. Sadece güldüm.

Gülüşüm boğazımdan histerik, neredeyse hasta bir ses gibi çıktı. Adamın gözlerindeki korku o anda daha belirginleşti. "Bu kadar mı?" dedim kanı dişlerimin arasından tükürürken. "Ben senin şimdi gelmişini geçmişini emir aldığın adama kadar sikerken bu kadar mı lan!"

Yumruğum bu kez daha sert indi. Sol gözünün çevresi anında morarmaya, sonra şişmeye başladı. Bir eliyle yüzünü kapatmaya çalıştı. Kolunu yakalayıp ters yöne büktüm ve kemiğin verdiği o tok, içe çöken sesi duydum. Çığlığı yükseldi. Yan taraftaki adamdan sesler geliyordu. Ne zaman ayıldığının bile farkında değildim. "Dur... dur..." diye inlerken önümdeki neredeyse bayıldı. Son bir tekmeyle kaburgasına yüklendiğimde nefesi tamamen bozuldu ve yana devrilerek yerde hareketsiz kaldı.

Diğerine döndüm. Montundan tutup onu yerden sürükler gibi kaldırdım, sırtını duvara dayadım. Gömleğinin yakasını boğmak istercesine boğazına topladığımda titrediğini doğrudan avucumda hissettim. "Şimdi konuşacaksın," dedim. "Bir saniye bile düşünürsen diğerinin düştüğü hale gelirsin ve sana söz veriyorum, o yine şanslı kalır."

Adamın gözleri korkudan iyice açıldı. "Dur... Daha fazla vurma..." diye inledi. "Konuşacağım..."

"Yangını siz mi çıkardınız?"

"Biz..." Kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu. "Patronun talimatıydı. Biz sadece-"

Sözünü bitirmesini beklemeden gömleğini daha da sıktım. "Patronunun adını sonra soracağım. Önce şunu söyle. Kızı mı izliyordunuz?"

"Kimliğini öğrenmemiz istendi," dedi hızla. "Amacımız öldürmek değil, korkutmaktı. Onu da beraberimizde götürecektik ama yoktu. Bekledik."

"Elinizde ne var?"

"Hiç... Neredeyse hiç." Adam korkudan gözlerini kaçırmaya çalıştı ama buna izin vermedim. "Sadece fotoğrafını çekebildik."

Burnumdan sert bir nefes verdim. "Kime gönderdiniz?"

"Hiç kimseye!" diye bağırdı. "Daha hiçbir şey göndermedik. Onu içeriye soktun. Çektiğim görüntü sadece yüzünü yan profilden aldı."

Yumruğum farkında olmadan tekrar yüzüne indi. Adamın başı duvara çarpıp geri geldi. Dudakları titriyordu. Cebini karıştırıp telefonunu aldım. Sonra yerdeki diğerinin montunu tekmeyle çevirip onun telefonunu da aldım. Ekranlara hızlıca baktım. Dediği bir fotoğraf vardı ve ondan da Nazlı,

Loki'yi kucağında tutuyordu. Yüzü net değildi. Telefonları cebime koyarken o an tek ihtiyacım olan şey isimdi.

"Patronunun adı," dedim yeniden. "Şimdi!"

Adam yutkundu. Korkudan altdudağı titriyordu. "Osman Suat Acar."

İsim zihnime yabancı gelmedi. İstanbul belediye seçimlerinde kısa süre parlayıp seçilemeyince başka kapılarda güç toplamaya devam eden, zenginliğini iş bağlantılarıyla değil de insan satın alarak büyüten adamlardan biriydi. Yüzü gazetelerde gülümser, arka odalarda adam dövdürürdü. Politik kimliği, ticari ağı ve karanlık ortaklıkları birbirine geçmişti. Alaric gibi adamlara hizmet edecek, daha fazla güç için her şeyi yapabilecek profilde bir piçti.

Ağzımdaki kanı yana tükürdüm. Başımı hafifçe geriye atıp çenemi sildim. Yerde inleyen adama baktım. "Sizin evveliyatınızı siktireceğim," dedim çok sakin bir sesle. "Ama önce teşkilat ilgilenecek. Sonra bana kalan kısmı tamamlayacağım. İnim inim inletmeyen, kırılmadık kemik bırakmayan Isparmaça değildir!"

Telefonumu çıkarıp Akın'ı aradım. Bir kez çaldı, ikincide açtı. "Yalvaç?" dedi sesinde o tanıdık otoriteyle.

"Konum atıyorum," dedim nefesim hâlâ hızlıyken. "Göçebe'nin evini yaktılar, eminim biliyorsundur. Komuta kontrol merkezinin çoğu ajanı burada. İleteceğim yere ekip gönder. Ama bu iş kayda girmeden yapılmalı"

Karşı tarafta bir anlık sessizlik oldu. "Ne buldun?"

"Fotoğrafını çekmişler. Osman Suat Acar." İsmini söylemem bile Akın gibi zeki bir adam için yeterliydi.

"Emin misin?"

"Biraz daha ekip gelmezse birini öldüreceğim," dedim dişlerimi sıkarak. "Yani evet, eminim. Buraya gelip şunları elimden alsınlar."

Akın kısa bir nefes aldı. "Adam gönderiyorum."

"Önce canlarına okusunlar," dedim sesimi düşürmeden. "Sonra rapor yazabilirler."

"Sınırı geçme, Yalvaç."

"Sınır çoktan geçildi, Akın," dedim. "Telefonu kapatıyorum."

Bir yıldan kısa bir süre sonra başkanlığım resmen ilan edilecekti. Atamam genel merkezden değil, direkt Genel Kurmay Başkanlığından gerçekleştirilecekti. İşte o zaman bu işi kökünden çözecektim.

Aramayı bitirdiğim anda aklımdaki tek düşünce Nazlı'ydı. Okan'ın evine dönerken sokaklar az önce geçtiğimden daha dar, daha boğucu görünüyordu.

Yangınının alevleri artık daha cılızdı. Tam olarak söndürülemese de yanan binaya baktım. Çıplak, boş bir kabuktan farksız görünüyordu. Yanmamış tek şey binanın beton duvarlarıydı.

Merdiven boşluğuna girip Okan'ın dairesinin olduğu kata çıktığımda ilk hissettiğim, bir şeylerin yanlış olduğuydu.

Kapıyı açtığımda içerisi sessiz ve boştu. Nazlı yoktu. Okan da.

Sokak gürültüsünün arasına karışan o ince boşluğu duyduğum an, içimdeki bütün kaslar aynı anda gerildi. Seslendim, cevap gelmedi. Telefonum tam o sırada çaldı. Bu defa Akın beni arıyordu.

"Yalvaç," dedi bu kez daha keskin bir tonla. "Nazlı'nın evinin karşısına koyduğun korumayı gözaltına almışlar. Müdahalede bulundum ama geç kaldık."

Sanki biri beynimin içine kaynar su döktü. "Ne diyorsun sen? Neden?"

"Yangını onun çıkardığından şüphelenmişler. Adamın kimliğini gizli tutmasaydın ve bunu teşkilata bildirseydin böyle bir şey yaşanmayacaktı. Nazlı nerede?"

Bunu sorduğu anda, o sorunun cevabını benden beklediğini anladım.

33. BÖLÜM

Nazlı

Evim, yıllardır biriktirdiğim oyuncaklar, kek kalıplarım, sayısını hatırlamadığım kırmızı kadife kolyem, gerektiğinde taktığım ama özenle sakladığım alyansım, Yalvaç'ın bana şimdiye kadar hediye ettiği her şey yok olup gitmişti. Bu dünyada varlığımı hatırlatacak, yaşadığıma dair tek bir iz kalmamıştı.

Beni ben yapan ne varsa artık arkamda bıraktığım kül ve köz yığınından ibaretti.

Loki onların arasında benim için en kıymetlisiydi. Onu kurtarabildikleri için minnettar olsam da içimde tarifi zor bir acı vardı. Yıkıma benziyordu ama hâlâ tek parçaydım ve bir taksinin arka koltuğunda, kucağımda kedimi tutuyordum.

Taksiye bindiğimde saat on bire henüz gelmemişti.

Mine Hoca'nın evi bana çok uzak değildi. Araba trafikte ilerlerken gözlerim camın dışına dalmıştı. Bütün bu sıradanlığın içinden kopmuş, kendi hayatını yaşayan insanlardan ibaret manzaraları izliyordum yanık kokusunu hâlâ ciğerlerinde taşıyan biri olarak.

Loki başını göğsüme yaslayınca gözlerimin yine dolmak üzere olduğunu hissettim ama elimi önümde hızla sallayarak geçiştirmeye çalıştım.

Loki hâlâ tam sakinleşmiş değildi. Tüyleri daha kabarık duruyor, bazen en ufak sarsıntıda kulakları dikiliyor, bazen de bedenini bana daha sıkı dayıyordu. Ama ilk andaki o donmuş halinden çıkmıştı. Konuşmadığım halde arada bir yüzünü kaldırıp bana bakıyor, sonra yeniden çenesini göğsüme sürterek kendine bir güven noktası bulmaya çalışıyordu.

Mine Hoca'nın evi Ankara'da, Çayyolu'na yakın, daha düzenli, daha oturmuş, geniş kaldırımlı sessiz sokaklara düşüyordu.

Taksi önceden verdiğim adrese geldiğinde usulca durdu. Yanımda para olmadığı için ödemeyi telefonumdaki kodla yaptım.

Şu an bankadaki paramdan başka bir şeyim yoktu. Hayatımı on yıl kadar çalışmadan idame ettirebilecek birikimim vardı ama teşkilattan ayrıldıktan sonra ne yapacağım konusunda bir fikrim yoktu.

Taksiden bu düşüncelerle indim. Güneşin sertleşmeye başladığı o saatlerde olmamıza rağmen sakin bir hava vardı.

Kedimle ağır ağır yürümeye başladım. Kendimi çok yorgun hissetsem de günün devamı için sakinleşmeye çalıştım.

Ne yaparsam yapayım, aklıma bundan sonra ne yapacağıma dair düşünceler geliyordu.

Son bir yılı hayata karışmak, asosyalliğimi kırmak için çaba göstererek geçirmiştim. Nitekim başarılı da olmuştum. Ancak içimde henüz büyümeyen başka bir Nazlı vardı. O her şeyden korkuyordu.

Mine Hoca'nın evinin bahçesine adım attığımda Loki kucağımda hafifçe kıpırdandı. Burayı benden daha iyi tanıyordu. Onu buraya çok kez bırakmıştım. Mine Hoca'nın köpeği Biber'le aynı minderi paylaşmıştı.

Kapı zilini çalmadan önce kendi yansımamı evin camında bir anlığına gördüm. Üstümde bana ait olmayan kıyafetler, saçlarıma sinmiş duman, yüzümdeki yorgunluk ve kucağımda yangından yeni kurtulmuş bir kediyle, bir insanın bu kapıyı hangi sebeple çalabileceğini düşünmek bile yorucuydu.

Zile bastım. İçeriden önce bir köpek sesi geldi. Sahibine geleni haber veren türden bir havlamaydı. Ardından pat pat koşan küçük patilerin sesi duyuldu. Kapının öbür tarafında bir şeylerin hareket ettiğini duydum.

Kapı açıldığında Mine Hoca karşımdaydı. Artık elli altı yaşındaydı ama kendine ne kadar iyi baktığını gösteren kadınlardandı.

Beni görür görmez Mine Hoca'nın yüzü önce sevinçle aydınlandı.

"Nazlı-" Cümlesi, bakışları üzerimde gezmeye başlayınca yarıda kaldı. Yeşil gözlerindeki ışıltı kayboldu. Şaşkınlığının endişeye dönüşmesini izledim.

"Canım..." dedi bu kez. Sesi büsbütün değişmişti. "Ne oldu sana?"

İçeri buyur etmek için geri çekildiğinde kedimi yere indirdim. Biber çoktan Loki'nin etrafında daire çizmeye başlamıştı. Kuyruğunu sürekli sallıyor, bir yandan bana yaklaşmak istiyor, bir yandan da Loki'yi görmek için boynunu uzatıyordu

Loki önce yangının korkusuyla gerildi ve kulaklarını hafifçe geriye yatırdı, sonra burnunu uzatıp Biber'i kokladı.

İçeri girer girmez Mine Hoca kapıyı kapattı. Evi kendisi gibi düzenli ve bakımlıydı. Açık renk parkeler sabah ışığını içeri çekiyor, salondaki krem ve kum beji tonlarındaki mobilyalar mekânı daha ferah gösteriyordu. Bir köşede Biber'in yatağı, onun yanında da düzenli bir mama ve su kabı duruyordu. Kitaplıklarında çoğunlukla psikoloji, edebiyat ve tarih kitapları yer alıyordu. Orta sehpanın üzerinde yarım kalmış bir çay bardağı gözüme ilişince duraksadım.

Onun mutlu sabahını gölgelemekten korktum. Yine de başka çarem yoktu. "Senden yardım istemeye geldim," dedim sonunda. "Yekta Başkan beni görüşmeye çağırdı. Evim de..." Boğazım daraldı. "Evim yandı."

Mine Hoca'nın gözleri bir anlığına daha da açıldı. "Yandı mı? Aman Allah'ım!"

Başımı salladım. "Sabah gördüm. Loki'yi zor kurtarmışlar." Bunu söylerken bile onu kaybetme ihtimalinin birkaç dakika önce ciğerlerimi nasıl parçaladığını yeniden hatırlıyordum.

Mine Hoca yanıma yaklaştı. Elini önce omzuma koydu, sonra o sakin öğretmen tavrıyla tamamen sarıldı. "Canım benim. Neden aramadın? Hemen gelirdim."

"Hocam, ben sizden başka bir şey istemeye geldim," dediğimde benden ayrıldı. Mine Hoca'yı çok seviyordum ama yurttayken hocaların çocuklara sarılması yasaktı. O bu kuralı birkaç kere benim için ihlal etse de büyürken bunun bizde nasıl bir his bırakacağını öğrenmiştik. İnsan daha fazlasını umuyordu. Olmayacak şeyler bekliyordu.

Anlayışla başını salladı. "Loki'yi size bırakmak istiyorum," dedim. "Bir görüşmem var, sonra gelip alacağım. Bir de... kıyafet."

Ne demek istediğimi anlaması zor olmadı. "Elbette canım. Duş da alabilirsin. Evin gibi rahat et."

"Duşa gerek yok. Yüzümü yıkasam yeterli olur."

Başını hafifçe sallayıp hemen içeri geçti. O arada Biber artık Loki'ye tamamen yaklaşmıştı.

Mine Hoca geri geldiğinde elinde siyah, yarım kollu, diz altına inen kumaş bir elbise ve iç çamaşırı vardı. Elbise ona ait diyebileceğim kadar zarifti.

"Bu sana olur. Çamaşırların daha etiketi üstünde. Bedenlerimiz çok farklı değil. En azından idare edersin."

Elbiseyi ve çamaşırları aldım. "Teşekkür ederim."

"Ne kadarını anlatabilirsin bilmiyorum," dedi yumuşak ama dikkatli bir sesle. "Ama zamanın varsa en azından ne durumda olduğunu anlayacak kadarını söyle."

Kıyafeti göğsüme bastırdım. "Yekta çağırdı. Gitmek zorundayım. Loki'yi güvene almam gerekiyordu."

Mine Hoca bunu duyduğunda yüzündeki endişe başka bir şeye dönüştü ama beni rahatsız hissettirmemek için devamını getirmedi. Sadece bana yaklaştı ve bu kez gerçekten, daha sıkı sarıldı. İnce yapılı bir kadındı ama sarılışı bırakıp gitmeyecekmiş hissi veren türdendi.

"Sen benim için hep biraz kızım gibi oldun," dedi başımın üzerinden. "Teşkilatın kurallarının canı cehenneme. Ne zaman ihtiyacın olursa gelirsin. Herhangi bir şey olursa, en küçük bir şey bile, beni ararsın." Söyledikleri içime dokundu. Birbirimizden ayrıldığımızda ifadesi iyice duygusallaşmıştı.

"Yekta'nın başkanlık anlayışı benim mizacıma da hiçbir zaman tam uymadı," diye devam etti. "Ama artık genel başkan o. Bunun anlamı şu, Nazlı. Onun yanında daha dikkatli olman gerekecek. Karşında hâlâ aynı adam var ama elindeki güç artık çok daha büyük."

Bunu biliyordum. Ama bir başkasının ağzından duymak, gerçekle aramdaki mesafeyi azaltıyordu. "Görüşmeden sonra Loki'yi alacağım," dedim.

"İstersen bir süre bende kalabilir," dedi gözlerini kedimle köpeğine kaydırarak. "Biber ona iyi geliyor. O da Biber'e iyi geliyor." Bakışları yeniden gözlerimle buluştu. "Sen zaten bende kalabilirsin. Biliyorsun."

Başımı sallamakla yetindim. Şu an ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir an sonra Mine Hoca'nın banyosunda yüzümü yıkayıp üzerimi değiştirdim. Siyah elbise üzerime neredeyse tam olmuştu. Ayaklarımda hâlâ görevden kalma topuklu ayakkabılar vardı ve bu ikisinin yan yana gelişi bu sabahın ne kadar tuhaf olduğunu bana yeniden hatırlattı. Çıkarken Loki'nin başını öptüm, sonra Mine Hoca'ya bir kez daha sarıldım ve evden ayrıldım.

Genel merkeze vardığımda saat bire yaklaşmıştı. Bina her zamanki gibi soğuk hissettiriyordu. On ikinci kata adım attığım anda, omuzlarım farkında olmadan dikleşti. Bir yıl önce buraya gelişime göre çok farklı bir ruh haline sahiptim. İçimde hâlâ korku vardı ama bunun yanında hesap sorma isteği de büyüyordu.

Yalvaç'ın sesi kulağımda dönüyordu. *Kendini ezdirme.*

Asistan beni gördüğünde saatin geçtiğini biliyordu. Yüzünde önce bir tereddüt belirdi ama ardından hemen geri çekildi. "Sizi bekliyor. Geç kaldınız ama geleceğinizi biliyordu."

Kapıyı çalıp içeriden gelen talimatla açtığında sakin adımlarla ilerledim. Yekta masasının arkasındaydı.

Onda bir değişiklik yoktu ama makam odası öncekine göre çok daha kaliteli mobilyalarla döşenmişti. Altın rengi isimlik en dikkat çeken şeydi. *Genel Başkan Yekta Somer.*

Eliyle sessizce gösterdiği siyah berjere oturmadan önce bakışlarının üzerimde dolaşmaya devam ettiğini hissettim.

Üstümdeki siyah elbise, yorgun yüzüm, saçlarımdaki düzensizlik ve gözlerimdeki gecikmiş uykusuzluk, hepsi kayda geçti. Sormadı. Bunu beklemiyordum zaten.

"Geç kaldın."

"Evet," dedim. "Ama geldim."

Bir an sustu. Sonra sanki konuya nereden başlayacağını çoktan belirlemiş gibi konuşmaya başladı.

"Seni buraya çağırma sebebim değişti. Bugün yaşananları biliyorum. Evinin yandığını duydum. Kızıl Gerdan'ın en deneyimli uzmanları görevinin başında ve olayı incelemeye devam ediyorlar. Olanlar yüzden geç kalışını bile görmezden geliyorum."

Sözleriyle sırtım gerildi. Saatler önce midemde hissettiğim o bulantıyı yeniden hissettim.

"Geçen konuşmamızı hatırlıyorsundur. Seni kuruma sessizce veda ettirmenin daha kontrollü olacağını düşünüyordum." Sesindeki soğukluk tanıdıktı. Bu yüzden o konuşurken hiçbir anında ifadem ve duruşum değişmedi.

"Ama son olanlardan sonra seni hemen gönderirsem Akın doğrudan benden şüphelenecek," diye devam etti. "Yalvaç'ın durumu da farklı olmayacak. Başkanlığımın ilk döneminde bu tür söylentiler, duygusal taşmalar ve kişisel krizler istemiyorum."

Yalvaç'ın adını duymak kalbime küçük ama sert bir darbe gibi çarptı. Buna rağmen onu bölmedim.

"Evinin yanmasına üzüldüm." Bu cümleyi söylerken bile sesi, teselli eden bir adamın sesi değildi. Daha çok masadaki dosyalardan birine kısa bir not düşüyor gibiydi. "Haberler bana anbean ulaştı. Şu an için en güçlü isim Osman Suat Acar."

Bakışlarım sabit kaldı. "Anlıyorum," dedim tekdüze bir sesle ve boş bakışlarla.

Yekta başını çok hafifçe eğdi. "Sen benden şüpheleniyor gibisin," dediğinde cevabı çoktan ifademden okuduğunu anladım.

Yine de, "Gitmemi istiyordunuz," dedim.

Cevabı sesli duyduğunda öfkelenmedi. Belki de bu, bir yıl önceki Yekta'dan farklı olan tek şeydi. Yalnızca bakışları biraz daha sertleşti.

"Bunu bekliyordum. Ama aptalca bir hamle yapacak kadar hoyrat değilim."

Sessiz kaldım.

"Plan değişti," dedi yeniden. "Seni hemen gönderemem. Ankara'da da tutamam. Son olayla birlikte adresine kadar ulaşılmış. Burada kalman aptallık olur. Seni bünyemde sonsuza kadar barındırmaya niyetli olduğum anlamına gelmiyor bu ama şu an seni göndermenin de yanlış olacağını biliyorum."

Boğazım gerildi. Nefes almayı bırakmıştım.

"Sana bir yıl daha veriyorum, Nazlı Heves Zorlu. Ama bu bir yıl sessiz geçecek. Olaysız, görünmez, dikkat çekmeden."

Kalbim Yalvaç'ın yüzünü o an kendi kendine çağırdı.

"Trabzon'a gideceksin," diye ekledi. "Alaric'in adamları son olaydan sonra Ankara'da seni daha kolay bulurlar. Olanları unutmırana kadar burada kalmayacaksın."

Bir yıl. Trabzon. Yalvaç.

Bu üç kelime zihnimde birbirine çarpıp dağıldı.

"Bir yıl sonra Gök Kuzgun'la Kızıl Gerdan'ın komuta kontrol merkezleri yer değiştirecek," diye konuşmayı sürdürdü. "Kızıl Gerdan, Çanakkale'ye taşınacak. Gök Kuzgun da Trabzon'a. Bu şu an yalnızca düşünce sanılsa da hazırlık başladı. Akın'a seni oraya bu hazırlık için gönderdiğimi söyleyecek-sin. Bir yıl boyunca taşınma sürecine destek olacak, uzmanlığa hazırlanacak ve sessizce orada kalacaksın."

Onu hâlâ bölmüyordum. Belki de sözünü kesersem ağzımdan Yalvaç'ın isminin dökülmesinden korkuyordum. Bahsettiği uzmanlığa hazırlığın da kurmaca olduğunu anlamıştım.

"Ne kadar sürem var?" diye sordum sonunda.

"Bir hafta kadar," dedi derin bir nefes alarak. "Sonra gidiyorsun."

Bunu duymakla bilmek farklı şeylerdi. İçimde bir yer sızladı ama yüzüme yansımasına izin vermedim.

"Bugün yanındaymış. Görevden sonra birlikte Ankara'ya dönmüşsünüz. Seni koruma altına almaya çalışacaktır. İsteğine uy. Şüphelenmemesini sağla. Bir hafta sonra sana ne yapacağın ayrıca iletilecek. Benden haber bekle."

Konuşma o anda bitti. Masasının üzerinde duran kalem, dosyalar, altın rengi isimliği, ağır perdeler ve adamın yüzündeki çizgiler bile artık anlamsız görünüyordu.

Ayağa kalktım, gerekli saygıyı gösterdim ve odadan çıktım.

Dışarıdaki hava, içerinin yapay serinliğinden sonra daha gerçek geldi. Merdivenleri inerken ne düşündüğümü tam ayıramıyordum. Yalvaç aklımın içine her şeyin arasından sızıyor, bir haftalık zamanın ne kadar kısa ve ne

kadar zalimce olduğunu hatırlatıyordu. Binanın dış kapısından çıktığımda gözlerim istemsizce etrafı taradı.

Onu gördüğüm an durdum. Yalvaç buradaydı.

Beni gördüğü anda yüzündeki ifade öyle bir değişti ki bir insanın saatler içinde birkaç kez ölüp dirilebileceğine inanabilirdim. Bana doğru hızla yürüdü.

Yanıma ulaştığında bir şey sormadı. Kollarını açıp beni kendine çekti. Sıkı, neredeyse canımı acıtan bir sarılıştı. Saçlarımı, yüzümü, boynumu öptü. Dudakları güvende olduğumu kendine kanıtlar gibi dolaşıyordu.

"Bu halde hâlâ nasıl buraya gelebildin?" diye sordu sonunda.

"Mecburdum," dedim. "Loki'yi Mine Hoca'ya bıraktım. Onu almaya gitmem gerekiyor."

Konuyu kapatmak istiyordum. Olanları söylemeye hazır değildim ama yüzüne bakışımdan eminim anlıyordu. Onu hiç olmadığı kadar dikkatli izliyordum. Sanki birazdan ayrılacaktık ve ben onu çok özleyecektim. Yüzünün her yerini ezberlemem gerekiyordu.

"Ne oldu? Bana niye böyle bakıyorsun?"

"Artık bir evim yok," dedim.

Yalvaç'ın gözleri yumuşadı. "Üzülme. Benim var. Zaten artık Ankara'da kalamazsın. İstanbul'a gideriz. İstediğin gibi yine evimde olacaksın. Sana kaybettiğin her şeyi yeniden alacağım." Hissettiğim her şeyi hissediyormuş gibi yutkundu. "Gerekirse atölyemi eve taşırım. Sana kaybettiğin her bir oyuncağı yeniden yaparım. İstediğin ne varsa alırım. Canımı iste onu bile-"

Avucumu dudaklarının üstüne kapattım. Gözlerinin dolduğundan habersizdi. "Asıl sen üzülme," diye fısıldadım acıdan incelen sesimle.

İçim o anda bir kez daha parçalandı çünkü istediğim şeyin bu kadar yakın, bu kadar mümkün görünmesi ama bir hafta sonra elimden alınacağını bilmekten daha acımasız bir şey yoktu. Ona cevap veremedim. Gözlerine bakmayı da sürdüremedim. Çünkü bazen insan, yaklaşan vedayı ilk önce kendi gözlerine saklıyordu. Ona baktığında onun da görmesinden deli gibi korkuyordu.

34. BÖLÜM

Nazlı

Mine Hoca evinin kapısını açtığında bu kez yalnız değildim. Yanımda Yalvaç da vardı. Mine Hoca'nın bakışları önce bana, hemen sonra Yalvaç'a, en son da ellerimizin birleştiği yere kaydı.

Yalvaç, Şato'dan beni almaya geldiğinden bu yana elimi neredeyse hiç bırakmamıştı.

Olanlardan sonra korkusunun farkındaydım. Döndüğünde beni bulamadığı için çok endişelenmişti. Alaric'in adamlarının izimi neredeyse bulmak üzere olduğunu öğrenmişlerdi. Fotoğrafımı çekmişlerdi. Yalvaç ve Akın durumu kontrol altına alsalar da aslında her şey çığırından çıkmıştı.

İçimdeki kaygıyı ve olacakları şimdiden hissetmenin korkusunu ifademe yansıtmamaya çalışsam da bir fırtınanın ortasında kaldığımı biliyordum.

Mine Hoca, Yalvaç'ı tekrar gördüğüne memnun olduğunu belli eden bir ses tonuyla, "Hoş geldiniz," dediğinde dalgınlığım kayboldu.

Kadın kapıyı daha da açıp hiç tereddüt etmeden ona doğru bir adım attı. Yalvaç elimi bırakıp Mine Hoca'ya sarıldı. "Hoş bulduk, Mine Hocam."

Geri çekilirlerken, "Yalvaç," dedi Mine Hoca. Sesi bizi gördüğü için gerçekten mutlu olmuş gibiydi. "Seni burada görmek hiç beklemediğim kadar iyi geldi."

"Sizi görmek beni de mutlu etti hocam."

Yalvaç, Mine Hoca'yı severdi. Bunu daha önce konuşmalarındaki birkaç küçük ayrıntıdan hatırlıyordum. Artık nedenini de biliyordum. Çünkü Mine Hoca bana yurt zamanlarımda yakın davranan tek insandı.

Mine Hoca'nın bakışları bana dönerken daha dikkatli süzdüğünü fark ettim. Ona gülümsesem de gözlerimin altında biriken yorgunluğu, yüzüme yapışmış o donuk ifadeyi hemen fark etti ve sevinci yerini derin bir üzüntüye bıraktı.

"Canım," dedi bana yaklaşarak. "Olanlar için çok üzgünüm. Buradan gittikten sonra bile seni düşündüm. Aklımdan çıkmadın. Daha iyi misin?"

"İyiyim hocam, merak etmeyin," dedim onu rahatlatmak ister gibi.

Kapıyı daha da aralayıp bizi içeri buyur ettiğinde Biber'i fark ettim. Bize biraz mesafeli duruyordu. İlk halini hatırladığımda davranışının ona daha yabancı gelen Yalvaç'tan kaynaklandığını düşündüm.

Loki onun arkasında daha miskin bir tavırla bekliyordu. Onu fark ettiğimi görünce miyavladı. Ayakkabılarımı çıkarıp kedime doğru yürüdüm. Onu hemen kucağıma alıp başını öptüm.

Mine Hoca bizi salona aldıktan sonra Yalvaç, "Siz nasılsınız hocam, her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kadının yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "İyiyim. Emekliliğin tadını çıkarıyorum desem abartmış olmam. Çocuklarla olmayı seviyordum, bunu hiçbir zaman inkâr etmedim ama insan bir yerden sonra hayatının başka bir evresine de hakkı olduğunu anlıyor. Şimdi daha sessiz bir düzenim var ve sanırım ben bu sessizlikten memnunum."

Yalvaç bunu duyunca içtenlikle başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Sizin gibi birinin teşkilatta önemli bir yeri vardı ama hayatınızı yaşamanın vakti gelmişti. Umarım bir gün biz de hayatımızın bu evresinde oluruz."

"Daha güzelleri sizin olsun. İkiniz de pırıl pırılsınız." Bakışları bir kez daha ikimizin arasında gidip geldi. "Ve umuyorum ki Allah gönlünüzdekini versin. Birlikte olduğunuzu görmek beni mutlu ediyor."

Kastettiği şey, birbirimize olan gerçek duygularımızdı. Sahte evliliğimize ilk andan şahit olsa da o hep Yalvaç'ın beni koruyuş biçiminden, sahiplenmesinden başka anlamlar çıkarmıştı. Bunu direkt söylemese de ne zaman onunla dertleşmeye gelsem bakışlarından anlamıştım.

Mine Hoca mutfağa doğru dönüp, "Birer kahve hazırlayayım size," diye teklif etti. "Hem biraz soluklanırsınız."

Yalvaç daha o cümlenin ortasında nazikçe araya girdi. "Çok isterdik ama çıkmamız gerekiyor. Nazlı'yı İstanbul'a götürüyorum."

Bu cümle odaya yayıldığında Mine Hoca'nın bakışları tekrar bana döndü. Bu kez daha uzun sürdü. Sessizliğimin farkındaydı. Olanlardan sonra normalden daha az konuştuğumu, yüzümün olduğundan daha sakin durduğunu ama o sakinliğin altında tutulamayan bir şeyler dolaştığını görebiliyordu. Buna rağmen yine bana doğrudan soru sormamayı seçti. Yalnızca ağır ağır başını salladı.

"Anladım. O halde sizi tutmayayım."

Parmaklarım kucağımdaki Loki'nin tüylerinin arasına girdiğinde gözlerini hafifçe kısıp çenesiyle elime yaslandı. Biber de yanımızda bekliyor, sanki Loki'nin huzurunu kaçırmamak için normalde olduğundan daha dikkatli davranıyordu.

Kedimi bir anlığına yere bırakıp Mine Hoca'nın hâlâ beni takip ettiğini fark ettiğim bakışlarıyla gözlerimi buluşturdum. Sonra da ona doğru adımlayıp ilk gelişimden çok daha sıkı bir şekilde sarıldım. "Her şey için teşekkür ederim hocam. Hayatım boyunca tanıdığım sayılı güzel insanlardansınız." Konuşurken sesim dalgalanıyordu. Mine Hoca'nın bana yaklaşımı geçmişten bugüne içimde iyi kalan yerin sebebiydi. O olmasaydı kaybolurdum. Belki bugüne kadar dayanamazdım.

Mine Hoca beni bıraktığında ellerini omuzlarımın üzerinde bir an daha tuttu. "Aynı şekilde canım. Yaşadıklarını kendi gözlerimle gördüm." Söyleyeceklerinin devamını Yalvaç duymasın diye kulağıma eğildi. Bir fısıltıyla, "Bırak yanında olsun. Emekliliğimde anladım ki her şey yalan. Yanımıza kalan sadece güzel insanlar. Sevmeyi gerçekten bilen insanlar. Seni yalnızlaştırmalarına izin verme. Bu hayatı sonuna kadar yaşamayı hak ediyorsun," diye devam etti.

Tekrar doğrulduğunda sesi bu kez Yalvaç'ın da duyabileceği şekildeydi. "Ne zaman ihtiyacın olursa ararsın. Benim sana söyleyebileceğim şeylerin sınırı var belki ama yanında olmamın sınırı yok. Çok şükür ki insanlığımı kaybetmedim. Etik dedikleri her şeye kalbimle karar verdim. Çocukluğundan bugüne seni tanıyorum. Ne kadar doğru, ne kadar cesur bir kız olduğunu en iyi ben biliyorum. Ve sen gerçekten benim çocuğum gibisin, Nazlı."

Son sözleri içime öyle bir işledi ki yutkunmakta zorlandım. Çünkü şu an ihtiyacım olan şey akıl değil, dayanacak bir yerdi ve Mine Hoca bunu her zamanki gibi bana veriyordu. *Tıpkı Yalvaç gibi.*

Evin kapısından çıktığımızda sıcak iyice bastırmıştı. Arabanın yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi takarken hiçbir şey söylemedim. Yalvaç da ilk birkaç dakika konuşmadı. Loki arka koltuktaydı. Mine Hoca onun karnını doyurmuştu ve her kedi gibi öğle saatlerinde uykusu basmıştı.

Yol uzadıkça Yalvaç beni neşelendirmek için uğraşmaya başladı. "İstanbul'a girince seni birkaç butiğe götürürüm," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "İhtiyacın olan ne varsa alırız. Evimin konumunu sen de gördün, çok merkezi sayılmaz ama sakin bir mahalle. Gürültü yok, meraklı komşu yok, kapının önünde insan trafiği yok. Orada da güvende olacaksın."

İçimden *artık hiçbir yerde güvende olamayacağımı* geçirdim. Onun evinde kalışım da bir hafta gibi kısa bir sürede sona erecekti ve o bir haftanın sonunda benden geriye ne kalacağını bilmiyordum. Onun yüzüne nasıl bakacağımı, o yüzü artık istediğim zaman göremeyeceğimi bilerek nasıl nefes alacağımı hâlâ bilmiyordum. Düşündükçe içim her nefeste başka bir yerden yırtılıyordu. Ama bunların hiçbirini ona söylemedim.

Camdan dışarı bakarken sadece yol kenarındaki ağaçların gölgesini, trafik ışıklarının altında bekleyen insan kalabalığını izliyor gibi yaptım.

İstanbul'a girdiğimizde güneşin keskinliğini yitiren yumuşak ışıkları aracın camlarına vuruyordu. Şehrin o bitmeyen telaşı, akşam trafiğinde yoğunlaşmıştı.

Yalvaç söylediği gibi bir butiğin önünde durdu. Küçük ama pahalı görünen vitrinindeki mankenlerin bile acele edilmeden giydirildiği belli oluyordu. Kemerimi çözmek için eğildiğim anda onun telefonu çalmaya başladı.

Yalvaç açmaya niyetli değilmiş gibi kısa bir an ekrana baktı. Fakat yüzü bir anda değişti. "Akın," dedi telefonu açarken bana bakarak. "Önemli olabilir."

Başımı salladım. Hemen telefonu kulağına götürdü. İlk birkaç saniye sakindi. Hatta göreve dair bir şeyler konuşuyorlarmış gibi hissettim. Fakat sonra kaşları çatıldı. Ardından çene kası gerildi. Eli direksiyondan çekildi. Kapıyı açıp arabadan indi. Birkaç adım uzaklaştı.

Ben de arabanın içinde kalıp onu izledim. Sırtındaki gerginlik o kadar belirgindi ki Akın'ın ne söylediğini duymadan bile iyi bir şey olmadığını anladım. Yalvaç'ın bir anda başını öne eğip, "Sizin ben evveliyatınızı sikeyim! Kim yaptıysa, kim emrettiyse hepsini tek tek toprağa gömeceğim!" diye küfrettiğinde yalnızca öfkelenmediğini, bir şeyin gerçekten yerinden oynadığını anladım.

Daha fazla oturamadım. Kapıyı açıp yanına yürüdüm. O sırada telefonu kapatmıştı. Bana döndüğünde gözleri buğulanmış gibiydi. Bunun öfkeden mi, aldığı haberin ağırlığından mı kaynaklandığını ilk anda ayırt edemedim ama bir şeylerin çok kötü olduğuna emindim.

"Ne oldu?" diye sordum.

Cevap vermek yerine beni bir anda kendine çekti. Kollarını bedenime doladı. Saçlarımı tekrar tekrar öptü. Gerçekten hâlâ karşısında durduğuma şükrediyor gibi davranıyordu. Tutuşunun sertliği bile bana bunu anlatıyordu.

"Yalvaç," dedim tekrar. "Ne oldu?" Hâlâ olanların korkusunu mu yaşıyordu? Benimle ilgili yeni bir şey mi öğrenmişti? Aklımda sorular deli gibi dönüp duruyordu.

"Anlatacağım," dedi boğuk bir sesle. "Ama sonra. Önce işimizi bitirelim." Çatlayan sesini temizleyerek toparlamaya çalıştı.

Benden ayrıldığında elini tutup karşımda kalmasını sağladım. Çünkü benden kaçmaya, bakışlarını kaçırmaya çalışıyordu. "Yalvaç, hâlâ olanlar yüzünden endişeliysen..." Ben bu adamdan nasıl ayrılacaktım? Beni bu kadar

severken nasıl onu arkamda bırakacaktım? Bu düşünce aklımdan hiç çıkmıyordu. O an bile beni bırakmadı.

Başını iki yana sallayıp kollarından birini enseme sardı. Beni göğsüne çekti. Dudakları başımın üstünden saçlarımı öperken, "Sana bir şey olsaydı nasıl devam ederdim bilmiyorum," dedi iyice düşen sesiyle. Ağlıyor muydu?

"Yalvaç," dedim dolan gözlerimle. Ağlamayacağım diye kendime söz versem de her şey onun titreyen sesine kadardı.

Sertçe nefes alarak devam etti. "Ben seni gece yanımda tutmasaydım belki sen bugün!" diye yükseldi. Yalvaç'ın gün boyu aslında kendini tuttuğunu o an anladım. "Yıkmaz mıydım ben bu dünyayı? Almaz mıydım canlarını! Yine de benden geriye ne kalırdı ki?" dedi sonunda düşen sesiyle.

Kollarımı beline sıkıca sardım. Göğsüne dudaklarımı bastırdım. Yanağıma sızan yaşlar gömleğini ıslatırken, "Hiçbir şey senden değerli değil," dedim. "Benim gibi bencili varmış senin kaderinde de. Kendimi düşünmekten bugün seni görmedim. Ben aslında çok uzun bir süre beni bu kadar çok sevdiğini görmedim."

"Sen bencil değilsin," dedi hemen. "Sen hayatın boyunca hep başkaları için kendini feda ettin. Olsaydın da yine seni severdim. Çünkü aslında herkes sana çok bencil davrandı. Başta ben."

Çenemi tutup yüzümü kaldırdı. Yanağımdaki yaşları avucunun içiyle sildi. "Olan bazı şeyler var, Nazlı. Aldığım haber de bununla ilgili. Ama senden tam şu anda bir söz istiyorum. Seni evime götürene kadar soru sorma. Bu anı unutma. Sana bir şey olursa benim ne halde olacağımı düşün ve anlattığımda sadece beni dinle. Tamam mı?" diye sordu.

Sözleri beni kaygılandırsa da ona istediği sözü verdim. Hayatım son günlerde pek iyi gitmiyordu. Aslında hiç iyi gitmiyordu. Kötü haber almaya o kadar alışmıştım ki tepki veremeyecek kadar güçsüz hissettim.

Butiğe girdiğimizde Yalvaç bana birkaç parça kıyafet, iç çamaşırı, temel ihtiyaç olarak ne varsa aceleyle toplattı. Ellerim neyi seçtiğimi bile tam bilmeden raflardan kumaşlara uzanırken o sürekli çevresine bakıyor, içeride gereksiz yere oyalanmıyor, sanki bir an önce güvenli bildiği alana dönmek istiyordu.

Ödemeyi bile ben fark etmeden yapıp beni yeniden arabaya yönlendirdi. Bu acele, bu sürekli tetikte oluş hali artık bende yalnızca merak değil, doğrudan korku yaratıyordu.

Beykoz'daki eve vardığımızda kapı kapanır kapanmaz taşıdığı torbaları yere bıraktı ve bana doğru yürüdü. Ben de hemen Loki'yi yere bıraktım.

"Gel, Nazlı'm," diyerek elimi tuttu. "Salonda konuşalım."

Beni pencerenin önünde duran ve dün gece bedenlerimizin ağırlığını, sesini taşıyan o koltuğa götürüp oturttu.

Oturduğum anda dün gecenin görüntüleri zihnimden geçmeye başlamıştı. Hemen ardından Mine Hoca'nın eli omuzlarımdaydı, sonra Yekta'nın odasındaki ağır hava, sonra yangın...

Tüm olanlar bana öyle ağır gelmişti ki hâlâ dağılmamaya çalışıyordum. Birazdan ondan duyacaklarımdan da korkmaya başlıyordum.

Yalvaç önce bir süre konuşmadı. Bunu beni toparlamak için yaptığını anladım ve bu beni daha da gerdi.

"Ne olduysa benim yüzümden olduğunu düşünüyorum," dedim sonunda sessizliğimi bozarak. "Her neyse artık anlat. Çok yoruldum, Yalvaç. Sadece ruhen değil, fiziken de."

Bakışları yüzümde dolaştı. Sonra yavaşça konuşmaya başladı.

"Mine Hoca'nın evine..." Cümlenin gerisini kurmadan önce bir kez nefes aldı. "Biz çıktıktan kısa süre sonra birileri girmiş."

Odanın havası sanki bir anda çekildi.

"Yerini öğrenmek istemişler," dediğinde kendimi sıkı tutmaya çalıştım. Tahmin ettiğim şey olmayacaktı. Sadece evine girmiş ve çıkmışlardı. "Kadın hemen teşkilata evinden uyarı sinyali göndermiş. Ekipler neredeyse anında eve varmış ama..."

Cümlesinin sonunu beklemem gerekmedi. İçim zaten cevabı benden önce anlamıştı. "Mine Hoca'yı çok hırpalamışlar, Nazlı. Ekip eve geldiğinde onu vurulmuş olarak bulmuş. Maalesef Mine Hoca'yı kaybettik."

Aklımda görüntüler peş peşe dönüyordu. Sesi kulaklarımdan gitmiyordu. Kapıyı açarken önce sevinip sonra endişelenen yüzü, beni sararken saçlarımın üstünden söylediği *ne zaman ihtiyacın olursa gelirsin* cümlesi, çocukken yasak olmasına rağmen bana sarılışı, hep yanımda oluşu, evindeki huzuru zihnimde tek bir görüntüye dönüştü.

Ben o kadına hiçbir zaman *anne* dememiştim ama o an ikinci kez kendimi kimsesizliğin dibinde buldum.

Gözlerimden yaşlar sessizce akmaya başladı. Bu defa bağırmadım. Hıçkırmadım. "Ben gidiyorum," dedim sessizliğin içinden sıyrılıp. "Sana verdiğim sözü unut."

Yalvaç da en az benim kadar üzgündü ama hemen ayağa kalkıp önümde diz çöktü. "Hayır. Akın onu asla geri getirme dedi. O söylemeseydi de ben

gitmene izin vermezdim. Nazlı, seni arıyorlar. İsmin çoktan ellerine geçmiş. Yüzünü de görürlerse asla saklanamazsın."

"Benim yüzümden, Yalvaç," dedim ona rağmen ayaklanarak. "Benim yüzümden öldü. Annemdi ya o benim. Kimsenin zarar görmesini istemedim. Ama sen anlamıyorsun. Sana en başından beri bunu anlatmaya çalışıyorum ama anlamıyorsun!"

Ayağa kalkıp beni durdurmaya çalışınca geri çekildim. "Önce evim yandı, şimdi Mine Hoca..." Boğazım düğümlendi ama devam ettim. "Bunun benimle ilgisi olduğunu bilmiyormuş gibi davranamam."

"Geri dönersen kendini onların kucağına atmış olursun," dedi Yalvaç. "Bu intihar olur."

"Belki de olması gereken budur!" dedim çığırından çıkmış bir sesle. "Benim yüzümden daha fazla kimsenin ölmesini istemiyorum."

Bu cümleyi kurarken yalnızca Mine Hoca'yı düşünmüyordum. Yalvaç'ı da düşünüyordum. Okan'ı, Akın'ı; yanımda kalan, beni taşıyan, korumaya çalışan herkesi... Yekta'nın yüzü de zihnimin gerisinde duruyordu. Benden artık etiyle, kemiğiyle nefret ettiğine emindim.

Yalvaç bir anda yanıma ulaştı. Kollarını bana doladı. Bu kez itmedim çünkü gücümün bir kısmı o kötü haberle birlikte benden gitmişti.

"Dinle beni," dediğinde sesi sert ama derindendi. "Her ne olursa olsun ben senden ayrılmam. Bunu artık kafana sok. Senin de kendine zarar vermene izin vermem."

Gözlerim omzunun üzerinden boşluğa bakarken, bedenim titriyor ama içimdeki o çığlık sanki ilk kez başka bir şeye çarpıp geri dönüyordu.

Yalvaç kollarını biraz daha sıkılaştırdı. "Senin yüzünden olmadı. Bu onların kansızlığı. Senin suçun yok."

Her ne söylerse söylesin, ben gerçeği biliyordum. Ben insanların yanında kendime bir yer edinmeye çalıştıkça onlar benden alınıyorlardı. Başta Balca'yı kaybetmiştim. Sonra çocukluğumu, anne yerine koyduğum Mine Hoca'yı... Yalvaç da benden alınacaktı ve işte buna dayanamazdım.

35. BÖLÜM

Yalvaç

Bir haftadır aynı şeyi yapıyordum; evin içinde dolaşırken ayak seslerimi hafifletiyor, kapıları daha yavaş kapatıyor, mutfakta tabak bile dizerken onu ürkütmeyecek kadar sessiz olmaya çalışıyordum.

İnsan sevdiği kadının acısına çare olamadığında bütün huylarını değiştiriyormuş. Ben de öyle yapıyordum. Eskisi gibi değildi, bunu görüyordum. Gözlerinin içindeki o eski canlılık geri gelmemişti, gülüşü de tam anlamıyla yüzüne yerleşmiyordu artık. Ama en azından akşamları yanıma oturuyor, bazen birkaç cümlelik de olsa konuşuyor, bazen omzuma yaslanıp susmayı tercih etse bile o sessizliği artık beni dışarıda bırakan bir duvar gibi kurmuyordu.

Yine de onu ara ara ağlarken yakalıyordum. Mutfaktan su içmeye kalktığımda pencerenin önünde dalgaların karanlığına bakarken, banyodan çıktığımda yüzünü yıkamış ama kirpik diplerindeki ıslaklığı tam silememiş halde, bazen de Loki'yi severken bir anda aklı başka bir yere kaymış gibiyken...

O anlarda içimde yükselen şey sadece üzüntü olmuyordu. Ona dünyadaki her şeyi aynı anda vermek istiyordum ama elinde kalanların yetmeyeceğini düşünerek öfkeleniyordum.

O yüzden alışveriş poşetlerini süresiz kiraladığım siyah *Jeep'in* bagajından indirirken acele ediyordum. Gün gökyüzünü karanlığa bırakmak üzereydi. Denizin üzerine cılız turuncu ışıklarını yaymış, ağır ağır mor renge karışmaya başlamıştı.

Elime geçirdiğim her poşeti hızlıca toplarken gözüm bir yandan evin pencerelerine gidiyordu. Onu uzun süre yalnız bırakmak istememiştim. Hızlı davranmamın sebebi sadece telaş değildi. Eve ne kadar çabuk dönersem sanki onu yalnızlığından o kadar çabuk koruyabilecekmişim gibi saçma ama güçlü bir hisse sahiptim.

Son torbaları da elime aldıktan sonra bagajı kapatıp arabanın arka kapısını açtım. Biber, yeni takılan tasmasına rağmen şaşkınlığını tam atamamış gözlerle bana baktı.

Mine Hoca öldükten sonra onu barınağa göndereceklerini öğrendiğimde içime bir şey oturmuştu. Nazlı'nın kaybettikleri zaten fazlaydı. Sevdiği bir canlıyı daha ondan çekip almak bana düpedüz vicdansızlık gibi gelmişti.

Eğilip tasmasını elime aldım, diğer kolumla da onu kavrayıp dışarı çıkardım. Hayvanın vücudu hâlâ temkinliydi ama kucağıma geldiği an kendini

biraz gevşetti. Kapıyı ayağımla kapatırken, "Hadi oğlum," dedim alçak bir sesle. "Bugün benim için en değerli insanı mutlu edeceğiz."

Eve girdiğimde kapanan kapıyla Biber'i yere bıraktım. O anda ahşap zeminde çıkardığı küçük, telaşlı pati sesleri içeriye yayıldı.

Salona girdiğimizde Nazlı pencerenin önünde duruyordu. Günbatımının son ışıkları yüzüne yansıyordu. Bir eli perdenin kenarındaydı. Omuzları hafif düşük, bakışları uzaklara gömülüydü.

Pati seslerini duyduğu an başını bana çevirdi. Gözlerinin içinden önce alışkanlıkla beliren o tedbirli boşluk geçti; sonra bakışı aşağıya, yerde duran köpeğe indi. Bir anda yüzünde çözülmeye benzeyen bir şey oldu. Ayağa kalkıp bize doğru birkaç adım attı, sanki gördüğüne hemen inanmaya cesaret edemiyordu. Dudakları aralandı. "Biber," dedi şaşkınlıkla.

O tek kelime bile evin içindeki havayı değiştirmeye yetti. Hafifçe gülümsedim. "Barınağa vereceklerdi," dedim. "Seni mutlu eder diye düşündüm, sana getirdim."

Nazlı'nın dizleri neredeyse hemen yere indi. Doğrudan Biber'e sarıldı. Köpeğin başını, kulaklarını, sırtını ellerinin arasına aldı. Yüzünü ona yaklaştırırken gözleri doldu ama ağlamıyordu.

Elimdeki torbaları yavaşça zemine bıraktım. Bir an sadece onları izledim. Nazlı'nın Biber'i severken yüzünde beliren kırık mutluluk, son günlerde gördüğüm en değerli şeydi.

"Bir tek bununla kalmadım," dedim. "Kendimi durduramıyorum."

Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde o bakış vardı; sevildiğini bu kadar açık gösterdiği için insanı hem güçlü hem savunmasız bırakan bakış.

Galiba en çok buna alışmakta zorlanıyordum. Yıllardır âşık olduğum kadının bana bu kadar açık olması, artık hislerini örtmemesi her gün yeniden doğuyormuşum hissi yaratıyordu.

O sırada Loki de kıskanç bir çocuk gibi gelip Nazlı'nın dizine sürtündü, sonra hiç davet beklemeden onun kucağına kurulmaya çalıştı. Nazlı burnundan hafifçe gülerek bir elini Biber'e, diğerini Loki'ye götürdü. Ben de poşetleri açmaya başladım.

"Bak," dedim ilk çıkardığım şeyi göstererek. "Bunlar kek yapman için."

Yere birer birer yeni kek kalıplarını, ölçü kaplarını, renkli silikon kalıpları dizdim. Her birini ayrı ayrı seçmiştim. Bazıları küçük çiçek şeklindeydi. En çok gül şeklinde olanları sevmiştim. Görünce bana hemen onu hatırlatmıştı. "Bu sefer hepsini yiyeceğim, söz," dedim gözlerine bakarak. Beni yerinden hiç kıpırdamadan izliyordu. "Yaksan bile ağzımı açmayacağım."

Nazlı istemsizce gülümsedi. "Yalvaç..."

"Dur," dedim elimi kaldırarak. "Daha bitmedi."

Başka bir poşeti açtım. İçinden bir taş bebek, küçük bir atlı karınca ve zarif etekli oyuncak bir balerin çıkardım. Onları ortadaki cam sehpanın üzerine özenle dizerken Nazlı'nın bakışının nasıl değiştiğini gördüm. Az önceki gülüş, yerini sessiz bir hayrete bıraktı.

"Bunlar da yeni koleksiyonun için," dedim. "Geri kalanını da beraber biriktireceğiz. Tek tek seçeceğiz. İstersen bu evde de bir odayı oyuncak odası yaparsın."

Gözleri doldu. Hemen gülmeye çalıştı, elini yüzünün önünde hafifçe sallayıp bu duyguyu geçiştirmek ister gibi yaptı ama ben onun neyi bastırdığını anlayacak kadar uzun zamandır ona bakıyordum.

Gözlerinde artık yaş görmeyi ben de istemiyordum. Duygusunu geçiştirmesine yardımcı olmak için hemen diğer poşete geçtim. "Akşam için," dedim. İçinden kısa, beyaz, zarif bir elbise çıkardım. Kumaşı günün son ışığını toplar gibi parladı. Odanın içine yayılan güneş ışığının rengine büründü. "Bir haftadır evden hiç çıkmadın. Nefes almaya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Seninle bir akşam yemeği yeriz diye düşündüm. Tıpkı Azerbaycan'da yaptığımız gibi."

Dudaklarının kenarları yükseldi. "Bu defa bana yine aynı soruyu sor. Sana başka bir cevap vereceğim," diye mırıldandı.

"Cevabını merak ediyorum ama ben zaten biliyorum," dedim gözlerine bakarak.

Ardından iki kutu daha açtım. İçinde ayakkabılar vardı. "Ölüm ayakkabılarından kurtulmanın zamanıdır. Biri spor, biri sandalet." Sonra küçük bir kutudan çiçekli bir toka çıkarıp havada salladım. "Topuzun için."

Nazlı çenesi titremesine rağmen kahkaha attı. Duygudan duyguya geçiyordu. Durmadım. Bir başkasından bir avuç kırmızı kadifeden şerit şeklinde kolyeleri çıkarıp selpaya bıraktım. "Bunları bulmak için canım çıktı."

Bu defa daha açık güldü. O gülüş için tüm bunları yaptığımı bilseydi daha çok güler miydi?

Tam da o an, en son şey için ceketimin cebine uzandım. Kırmızı kadife kutu avucumda ağır değildi ama kalbimde taşıdığı anlam fazlaydı. Kapağını açtım. İçinde ince bir alyans ve tektaş birlikte duruyordu.

Nazlı'nın bakışı hemen oraya indi. Loki kucağında kımıldandı, Biber burnunu dizine dayadı ama o artık sadece kutuya bakıyordu.

"Diğerini hiç takmadın," dedim sesimi bilerek alçaltarak. "Ama bunu parmağında görmeyi çok isterim." Ona yaklaştım. "Sen gerçekten karımsın. Artık benden kaçmadığın için dünyanın en mutlu adamıyım. Ama şunu bilmeni istiyorum: Sen darmadağın olduğunda da sustuğunda da bana aşkın

en güzel halini yaşattığında da yanındayım. İstersen dünyayı karşıma alırım, yine de seni bırakmam. Sen bana ait olduğun için değil, ben gönlümü senden geri alamadığım için."

Nazlı, Loki'yle Biber'i yavaşça diğer yanına aldı. Sonra dizlerinin üzerinde doğrulup boynuma sarıldı. Hareketi o kadar ani ve içtendi ki nefesim göğsümde yarım kaldı. Kollarımı hemen beline doladım. Yanağıma dudaklarını değdirirken, "Sevgilim," dedi titreyen sesiyle. "O kadar güzel bir adamsın ki bazen aklımı alıyorsun. Beni sevme biçimin, toparlamaya çalışışın, elimden giden şeyleri bana getirişin, onlara kıymet vermen... Sanki dağılmış yerlerimi tek tek bulup elinle topluyorsun."

Saçlarının kokusu burnuma doldu. Ona ne yapıp edip gül kokulu duş jelini ve şampuanını bulmuştum. Misler gibi kokuyordu.

Gözlerimi kapatıp onu biraz daha sıkı tuttum.

Yemek için en doğru yer Kumkapı'ydı. Şehrin eski taşlarına, denizin tuzuna ve insan sesine aynı anda yaslanan bu semtte geceler sadece eğlenceyle değil, geçmişin iç çekişiyle de dolu olurdu. Nazlı'yı buraya bilerek getirmiştim. Sıra gecesi yapılan mekânın içinde loş bir sarılık vardı.

Masalar yakın, fonda çalan müzik yumuşak ama derinden akıyordu. İnsanların konuşmaları, birbirine değen kadehlerin ince sesi, ara ara yükselen türkü, hepsi bir aradaydı ama benim için o kalabalığın ortasında sadece Nazlı'nın omzunun sıcaklığı vardı.

Karşıma geçebileceği sandalye boştu. Hiç düşünmeden benim yanımdaki sandalyeye oturmuş, kolumun altına girip göğsüme yaslanmıştı.

Parmaklarımı üst kolunda gezdirirken başını hafifçe bana çevirdi. Arada bir elini kaldırıp parmağındaki yüzüğe bakıyordu. Her yaptığında fark ediyordum. Her fark ettiğimde saçlarının tepesine, omzuna küçük bir öpücük konduruyordum.

Saçlarını hâlâ topluyordu. Ama geceleri göğsümde yatarken saçlarını açık bıraktığı anlar aklıma geldikçe içimde başka bir sızı dolaşıyordu. O anlarda saçlarını okşarken dünyadaki bütün fırtınalardan onu ayıran tek şeyin göğüskafesim olmasını istiyordum. Onu hep orada tutmak, yanımdan hiç ayrılmamasını sağlamak istiyordum.

Garson getirdiği meze ve kadehlerle masamızı donatırken Nazlı bir süre sessiz kaldı. Sonra sahnede müzik yapan müzisyenlerden gözlerini ayırmadan, "Mine Hoca bana senden çok bahsederdi," dedi.

Başını onu daha rahat duyabilmek için biraz eğdim. "Ne anlatıyordu ki?"

Bakışları masadaki şamdanın titrek ışığında dalıp gitti. "Çok küçüktüm. O zamanlar her şeye küsmeyi marifet sanıyordum. Aslında o zaman yalnızlığın iyi geleceğini düşünüyordum. Bir gün yine suratım asık oturuyorum, Mine Hoca bunu fark etti. Yanıma geldi. Bana senin neden yurda gelmediğini anlattı. Sorunumun bu olduğunu düşünmüş." Kısa bir nefes aldı. "Dedi ki *Yalvaç seni böyle görse üzülür. Seni unuttuğu için ya da istemediği için uzak duruyor sanma. Bazı insanlar yaklaşamadığı şeye uzak olmak zorundadır. Onunki de öyle bir şey.*"

Bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu. "İnsan yakın olamadığı şeye uzak olmak zorundadır," diye yineledi. "Böyle mi düşünüyordun?"

Söylediği şeyi bir süre sessiz kalarak düşündüm. Söylediği şeydense bu soruyu bana soruş şekli anlamsızca korkuya kapılmama neden oldu. Onun bana yaptığı şeyden pek farklı değildi.

İstemesem de başımı salladım. "Koruma altında olabilmen için seni görmemeliydim. Evet, sana yakın olamıyordum. Bu yüzden uzakta kaldım," dedim. "Senin için."

Beklediği cevap buymuş gibi başını salladı. Ardından devam etti. "Bir keresinde de senin küçükken kırık kanatlı bir martıyı eve taşıdığını anlattı."

Onu şaşkınlıkla böldüm. "Bunu nereden biliyor olabilir ki? Ben hiç ona böyle bir şey anlatmadım."

"Niyazi amca da birkaç kez yurda geldi, Yalvaç. Bana bakmaya, iyi olduğumu görmeye. Sonraları gelişi kesildi ama Mine Hoca'yla yakınlardı. Ona hep *bana iyi bakmasını* söylerdi."

"Bunu bilmiyordum," dedim. "O zaman bunu babam anlatmıştır."

Başını sallayarak devam etti. "Baban kızsa da günlerce başında beklemişsin. *Bir şeyi kurtaramadığını hisseden çocuklar büyüyünce hayata daha sert bakarlar* dedi. O gün sana ilk kez kızamamıştım."

Sözleri içimde beklenmedik bir yere dokundu. Gözlerimi ondan kaçırıp kadehime baktım. Mine Hoca'nın adını duymak bile başlı başına ağırdı. "Kadın bizi herkesten iyi okuyordu," dedim.

Nazlı başını hafifçe salladı. "Evet. Beni çok iyi tanırdı. Benim kendimi tanıdığımdan çok daha fazla."

Bir süre daha öyle oturduk. Sonra eliyle garsona işaret etti. Kaşımı kaldırdım. "Ne isteyeceksin?"

Bana dönüp, "Seninle içmek istiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Onun alkole dayanıklı olmadığını biliyordum. "Yalnızca bir kadeh," dedim. "Sonra bana itiraz etmek yok, Bücürük Komutan."

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Bunu uzun zamandır duymuyorum senden. Şu an garip bir şekilde iyi geldi."

"Sen benim komutanımsın," dedim çenesini iki parmağımın arasına alıp sıkıştırır gibi severek. "Kendi küçük, sözü çok büyük komutanımsın."

"Sen de benim," dedi düşünür gibi. Gözleri yana kaydı. "Komu..." dedi ve duraksadı. "Kocamsın," diye tamamlayınca istemsizce kahkaha attım. İkisi de onun için artık aynı anlama geliyordu. Bana ilk defa böyle hitap ediyordu ve içimde yarattığı duygunun tarifi yoktu. Onu beline sarılı kolumla sıkıca sardım. "En büyük rütbe," dedim gülmeye devam ederek. "Bunu inşallah biliyorsundur. Sonsuza kadar seni bana, beni sana bağlar. Benden gidemezsin."

Kısa bir an sessiz kaldı. Dudakları gömleğimin üstünden göğsümü öptü. "Daima hayatımdaki en büyük rütbeye sahip olacaksın."

Bir an sonra garson masaya rakıyı getirdi. Yemekler de yendikçe masaya yayılan koku müziğe karıştı.

Kadehini dikkatlice tuttu. Gözlerim yüzüğüne takıldı. Elini kadehle birlikte tuttum ve parmaklarını öptüm. "Nasıl yakıştı ama," dedim. O da bakışını yüzüğüne indirdi.

"Bu defa onları bir kutuda saklamayacağım. Parmağımdan da asla çıkarmayacağım," diye söz verdi.

Derken dışarıda bir anda yaz yağmuru başladı. Önce camlara tık tık düşen birkaç damla, sonra ince bir perde gibi inen su...

Sokağın ışıkları giderek bulanıklaşıyordu. Yağmur başladıktan beş-on dakika sonra, tam biz bu havanın içinde biraz daha kendimize gömülmüşken karşımızdaki sandalye sertçe çekildi.

Kaşlarımı çatıp başımı kaldırıyordum ki Sencer ıslanmış saçlarını eliyle geriye savurup karşımıza oturdu. "Bana da bir kadeh söyleyin," dedi.

Nazlı önce bana, sonra ona baktı. Ben de arkadaşımın kabalığına bakıp başımı iki yana salladım. "Bu asla medeniyete merhaba diyemeyecek," dedim. "Uzaktan takip ediyordu. Koruma amaçlı. Hayvan herif, senin burada ne işin var?"

"Ayıp ediyorsun, Yalvaç," dedi gülerek. "Karının yanında."

"Oğlum sen bizim evli olduğumuzu nereden öğrendin?"

"Ben her şeyi bilirim," dedi masadan ağzına bir peynir dilimi atarak. "Şaşırma. Ayakkabı numaranı da biliyorum; kırk beş."

Nazlı oturduğumuzdan beri ilk defa kahkaha attı. "Bunu ben bile bilmiyordum." Sencer'e dönerek, "Hoş geldin," diye ekledi.

Sencer omuz silkti. "Gelmezdim ama dışarıda yağmur başladı. Biraz daha kalsaydım donuma kadar ıslanacaktım."

"Muhabbete bak ya," dedim burnumdan soluyarak. "Romantik anımızın içine donunu mu sıkacaksın, Sencer? Kalksana!"

Sencer umursamadan masadan bir şeyler tıtıklamaya, yemeye devam etti.

Masaya onun için de bir kadeh getirildiğinde artık gitmeyeceğinden emindim, pes ettim. Hem Nazlı da onun gelişinden rahatsız değildi. Aksine Sencer'in soğuk esprilerine gülüyordu.

Sencer ikinci kadehinden sonra yüzünde her zaman varlığını sürdüren sert ifadeden sıyrıldı. Hâlâ mesafeli olsa da Nazlı'yla bayağı sohbet ediyor, ciddi ciddi ona açılıyordu. Kadehi masada döndürürken Nazlı'ya baktı. "Seni görünce aklıma biri geliyor."

Bunu duyunca sessizleştim. Onun hikâyesini biliyordum.

Nazlı merakla kaşını kaldırdı. "Kim?"

"Senin gibi ben de yurttan çıkmayım," dedi Sencer. "Anamı da babamı da bilmiyorum. Orada kızlar bölümünde kalan küçük bir kızla tanışmıştım. Ona çok benziyorsun. Seninkiler gibi tıpatıp aynı, masmavi gözleri vardı. Arada senin gibi içine kapanırdı. Şimdi kim bilir nerededir? Arada aklıma düşüyor."

Nazlı'nın yüzü ciddileşti. "Ben bulabilirim," dedi hemen. "Unuttun mu, ben siber güvenlik uzmanıyım. Eşkal ver, yarın bilgilerini atayım."

Sencer kısa bir sırıtışla başını salladı. "Sence ben bulabilsem onu bulamaz mıydım?" Kadehini kaldırdı. "Muhtemelen benzer kaderi yaşadınız. Teşkilat kızı yok etti. Adı Leyla'ydı. Sapsarı saçları vardı. Neredeyse beyaz diyebileceğim saçları. Aklımdan çıkmıyor."

Nazlı bir an ona öyle baktı ki gözlerinin içinde kısa süreliğine tanıdık bir şüphenin gölgesi geçti. Ama bunu büyütmedi. Bunun yerine dudaklarının kenarını büküp, "Demek ki onda da iyi etki bırakamamışsın," dedi. "Kız da seni bulmak istememiş."

Sencer rakı kadehini havada hafifçe kaldırıp bizimkine değdirdi. "Canı sağ olsun," dedi ve elini göğsüne vurdu. "Bende yaşasın."

Gece ilerledi. Saat neredeyse on ikiye yaklaşırken kalkma vakti gelmişti. Sencer kendi arabasına geçerken ben de hesabı halledip Nazlı'yla arabaya geçtim.

Yağmur hâlâ sürüyordu. Nazlı'nın üzerinde beyaz elbise olduğundan omuzlarına ceketimi vermiştim.

Eve girer girmez yorgunluk sessizce üzerimize çöktü. Üstümüzü değiştirip yatağa geçtiğimizde o hiç oyalanmadan bana sokuldu. Kolumu beline sardım, başını göğsüme yerleştirdi. Bir süre sadece nefeslerimizi dinledik.

Sonra başını göğsümden kaldırmadan, "Yine de Sencer için bir şey yapacağım," dedi iç geçirerek. "Bari o mutlu olsun."

Kaşımı kaldırdım. "Bari o olsun mu?" dedim alaylı bir tonla. "Sen mutlu değil misin?"

Yüzünü kaldırıp bana baktı. İfadesi durgundu. Sanki sorum onun içinde gizli bir yaraya değmişti. Sonra ifadesi yumuşadı. "Çok mutluyum. Yalnızca senin yanındayken mutluyum."

Sözleri içime ağır ama tatlı bir şekilde oturdu. Elimle ensesini kavrayıp onu kendime çektim. Sertçe öptüm. Sonra tekrar yastığa yaslandım fakat Nazlı geri çekilmedi. Yatakta iyice doğrulup yüzüme baktı. Gözlerinde bir tuhaflık vardı. Gün boyu iyiymiş gibi görünse de ara ara içine çöken o görünmez gölge yeniden yüzüne uğramıştı.

Birden geceliğinin askılarını omuzlarından sıyırdı. Kumaş bedeninden aşağı kaydı. Gülerek kaşımı kaldırdım. "Bu neydi şimdi?"

Bakışını benden ayırmadı. Sesi bu kez ciddi, neredeyse ürkütücü seviyede sakindi. "Seninle olmak istiyorum. Bir şey yapmayacak mısın?"

O anda odadaki hava değişti. Yatakta doğruldum. Parmaklarımla çenesini kavrayıp yüzünü kendime çevirdim. Gözlerinin içinde hâlâ derin bir suskunluk vardı. Bu yüzden ilk öpücüğümü dudaklarına değil, alnına bıraktım. Sonra yanağını ve ağzının kenarını takip ettim.

"Nazlı," dediğimde sesim göğsümün derinliklerinden çıktı. Yutkunarak, "Bana anlatmak istediğin bir şey var mı? Her ne olursa seni dinlerim," diye sordum.

Gözleri bir an kapandı. Nefesi titredi. Sonra kollarını boynuma doladı. "Sadece seni istiyorum, Yalvaç. Tüm gece boyunca beni öpmeni," dedi fısıltıyla. "Benimle sevişmeni... Seni her yerimde hissetmek istiyorum."

Bunu duyunca içimde savrulan alevleri daha fazla bastıramadım.

Dudaklarına kapandım. Bu defa öpüşüm onun iniltisini altına hapsedecek kadar yumuşak ama uzundu. Ellerim sırtında dolaşırken onun parmakları saçlarıma karıştı. Onu beraberimde çevirip yatağa yavaşça yatırırken, gözlerimi bir an bile yüzünden ayırmadım. Dudaklarım boğazına inerken avucum göğsünü kavradı. Kalbinin hızlı vuruşlarını orada hissettim.

Sanki bedeni benden bir şey saklıyor ama ruhu o sırrı çoktan ele veriyordu.

Kulağına yaklaşarak, "Buradayım," dedim. "Nereye savrulursan savrul, önce bana çarpacaksın."

Onu yeniden öptüm. Dışarıda yağmurun son damlaları çatılardan düşerken, içeride gece ağır ağır üzerimize kapandı.

36. BÖLÜM

Nazlı

Sabahın ilk saatlerinde evin içine en önce yayılan şey ışık değil, koku olmuştu. Tereyağının, vanilyanın ve fırında usul usul kabaran hamurun birbirine karışan sıcak kokusu sanki gece boyunca duvarlara sinmiş, bütün ağırlığı biraz olsun yerinden oynatmıştı. Koku mutfağın açık kapısından salona, salondan koridora, oradan da denizi gören büyük camların önüne kadar süzülüyordu. Bu koku bir haftadır içimde sessizce kıvrılıp duran kederin üstüne ince bir tül gibi serilmişti. Ona kek yapmadan ve bu sefer tadının güzel olmasını sağlamadan asla ondan ayrılmayacaktım.

Üzerimde Yalvaç'ın birkaç gün önce bana aldığı açık mavi, incecik askıları omuzlarıma oturan kısa gecelik ve onun üstünde yine aynı tonlarda hafif bir sabahlık vardı. Kumaşı yürüdükçe bacaklarıma değiyordu.

Elimde küçük bir top, önümde heyecandan ne yapacağını şaşırmış Biber, ayak bileklerimin dibinde de kuyruğunu havaya dikmiş, her şeyi kendine oyun sanan Loki vardı.

Biber'in bana tam anlamıyla alışması için odadan odaya dolaşıyor, topu bazen kısa mesafe atıyor, bazen de hiç fırlatmayıp avucumda saklayarak onu peşimden koşturmaya çalışıyordum.

O koşup zıpladıkça kulakları havalanıyor, patilerinin parkede çıkardığı minik sesler evin içine dağılıyordu.

Loki ise Biber'in kuyruğunu kendi avı bellemiş gibi sinsice yaklaşıp bir hamlede üzerine atlıyor, sonra Biber şaşkınlıkla geriye sıçrayınca zafer kazanmış bir komutan edasıyla tekrar benim etrafımda dönmeye başlıyordu.

Bir hafta önce Mine Hoca ölmüştü ve bu cümle zihnimin en sakin anlarında bile içime taş gibi düşmeye devam ediyordu. Ama bu sabah, en azından birkaç dakikalığına, evin içinde dönen bu iki küçük canlının neşesi o acının üstünü bütünüyle değilse bile biraz örtebiliyordu.

İçimden bunları geçirdiğim sırada salona açılan kapının eşiğinde uzun boylu bir gölge belirdi. Başımı çevirmeden önce bile beni izlediğini anladım. Çünkü insan bir süre sonra sevdiği adamın uykudan yeni kalkmış sessizliğini bile tanıyordu.

Yalvaç kapının kenarına yaslanmış, kollarını da çıplak göğsünde bağlamıştı. Saçları hafif dağılmış, yüzü hâlâ uykunun son izlerini taşıyordu ama gözlerinde bana baktıkça kısılma peyda oluyordu.

Elimdeki topu havada unutmuş halde ona döndüğümde sesi sabahımı tutuşturacak kadar erkeksi ve tok bir şekilde ulaştı. "Günaydın. Ev mis gibi kokuyor."

İster istemez gülümsedim. İçimde, bugün ondan ayrılacağımı bilen tarafımla yüzümde ona bunu asla göstermemesi gereken tarafım bir anlığına çarpıştı. Ama yine de sesimi sakince çıkarabildim. "Kek yaptım."

Kaşını hafifçe kaldırdı, salona doğru birkaç adım attı. "Fark ettim. Sonunda o enfes kekinden yiyebileceğim."

Bu cümleye normalde hayıflanarak cevap verirdim. Kendimle dalga geçer, daha tadına bakmadan kötü olduğuna hükmederdim ama bu sabah belki de onu son kez böyle hafif, böyle rahat görmek istediğim için sesim ilk kez gerçekten umut taşıdı. "Umarım bu defa çok güzel olmuştur. Aslında iki tane yapacaktım ama yeterli malzeme yoktu. Biri olmazsa diğerini beğenirsin diye düşünmüştüm."

Sözüm biter bitmez yanıma geldi. Ben hâlâ Biber'le oynar gibi elimi havada tutuyordum. Bir anda arkamdan kolları belime dolandı, sonra bütün ağırlığım yerden kesildi.

Nasıl oluyordu bilmiyordum ama Yalvaç her zaman beni sanki gerçekten bir tüy kadar hafifmişim gibi kolayca havaya kaldırabiliyordu. Sırtım onun göğsüne yaslandı, kaslı kolları belimin çevresinde kilitlenirken istemsizce küçük bir kahkaha çıktı ağzımdan.

Biber bunu da oyun sandı. Hoplayıp kuyruğunu daha hızlı sallamaya başladı. Loki ise onun kıpırdayan kuyruğuna yine saldırdı. İstemsizce bu defa da hallerine kahkaha attım.

"Dünyanın en kötü keki bile olsa -ki asla öyle değil- sen yaptın diye hepsini bitireceğim," dedi kulağımın yakınından.

Bu sabahın mutluluğu tam da böyle olmalıydı. Çünkü hayat bana son günlerde fazla yükselen her duygunun ardından mutlaka sert bir düşüş geleceğini öğretmişti.

Hafifçe gülerek, "İndir beni artık," dedim. "Kek gerçekten yanacak."

"Böyle gayet iyiydik. Hatta yatağa mı dönsek?"

O cümle yüzünden yüzümün bir anda ısındığını hissettim. Sanki bizi anlayacaklarmış gibi önce Loki'ye, sonra Biber'e baktım. İkisi de her şeyden habersiz, kendi küçük dünyalarında oyuna devam ediyordu ama yine de

içimde çocukça bir utanma büyüdü. Başımı geriye atıp ona biraz yaklaştım, sesimi fısıltıya indirdim.

"Kahvaltıdan sonra bakarız."

Yalvaç anında yalancı bir şaşkınlıkla nefes aldı. "Hayır demediğin için bu defa seni üstüme alıp hiç indirmeyeceğim."

Bu defa kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Onun bakışlarından kaçmak isterken yine kaçamadım. Dudaklarımı bir kez daha kulağına yaklaştırdım.

"İnmeyeceğim," diye fısıldadım. "Her anını ezberleyeceğim."

Bunu söyler söylemez, bedenindeki çok küçük bir duraksamayı hissettim. Belime sarılan kolları gevşemedi ama kalbinin ritmi sanki bir vuruş atladı. Nedenini anlamayacak kadar aptal değildim. O söz benim için masum bir cilve değildi, içimde çok daha ağır bir kararın gölgesini taşıyordu. Yine de asla gerçekten emin olmazdı. Bu yüzden sadece alnını saçlarıma değdirip derin bir nefes aldı.

"Öğlen bir ara evde olmayacağım," dedi sonra. "Sencer civarda olacak."

Başımı çevirip yüzüne baktım. Nereye gideceğini zaten biliyordum. Okan'ın gözaltı süresi dört gün önce bitmişti ama her an yeniden soruşturulur korkusuyla Ankara'da kalmak zorunda bırakılmıştı. Şimdi de İstanbul'a geliyordu. Bunu Yalvaç'tan değil, Yekta'dan öğrenmem midemi bulandırdı. Yine de hiçbir şey bilmiyormuşum gibi sormam gerekiyordu.

"Nereye gideceksin?" Bakışını bir anlığına kaçırdı, sonra tekrar bana döndü.

"Kısa bir iş. Çok uzatmam."

Yalan değildi ama gerçek de değildi. Beni zaten Sencer koruyorken bir de Okan'ı söyleyip iyice baskı altında hissettirmek istemiyordu.

Fırındaki kek aklıma geldiğinde neredeyse panikle kıpırdandım.

"Ne olur indir beni," dedim. "Cidden pişti galiba."

Beni olduğu yere bırakmasını beklerken bunu yapmadı. Beni kucağında mutfağa kadar taşıdı, fırının tam önüne kadar gelip ancak orada ayaklarımı yere indirdi. Bu çocukça hareketine gülmemek imkânsızdı.

Hemen fırını açtım. Sıcaklık yüzüme vurdu. İçinden yayılan koku, uzun zaman sonra kendi yaptığım bir şeyin gerçekten yenebilir olabileceği ihtimalini fısıldıyordu. Kalıbı bez yardımıyla dikkatle çıkarıp tezgâha aldım. Parmak uçlarım beze rağmen sıcaktan sızladı ama yine de merakımı bastıramadım. Yalvaç tabakla bıçak çıkarmaya koyulmuştu. Ben de keki sabırsızca

parmağımla kopardım. İnce bir parça alıp önüme bıraktığı tabağa koyarken canım yanınca istemsizce söylendim.

O an elimi tuttu. Parmak uçlarımı tek tek dudaklarına götürüp öpücüklerle doldurdu. Öyle ciddi, öyle içten yaptı ki bir an gerçekten acımı alabileceğine inandım. "Söylesen ben sana yedirirdim. Ne bu sabırsızlık?"

Kek hâlâ sıcak olmasına rağmen küçük bir parçayı eliyle kopardı, üfleyerek avucunda tuttu. "Hadi tadına bak. Kocan da yiyebilir mi, bilgi ver."

Eğildim, kek avucundayken ben de üstüne üfledim. Sonra küçük bir ısırık aldım. Sıcaktan dilimin üstünde çevire çevire soğutmaya çalışırken dudaklarım kendiliğinden büzüldü.

Yalvaç bana öyle baktı ki sanki kek falan tamamen unutulmuştu.

"Bücürük Komutan'ım, nasıl?" diye sordu ama sesi sorudan çok hayranlığa benziyordu.

Ben hâlâ ağzımdaki parçayı çevirmeye çalışıyordum. O ise gözlerini dudaklarımdan ayıramıyordu. Birden yutkunup neredeyse kendi kendine konuşur gibi, "Allah'ım, bu ne güzellik?" dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Güzelliğin," dedi hiç düşünmeden. "Şu dudakların, şu gözlerin, bembeyaz tenin, kırmızı yanakların..." Elini kalbinin üstüne bastırdı. Yüzünde yarı ciddi, yarı oyunbaz bir ifade vardı. "Şimdi götürecek beni şurada. Adamı öldürür, adam öldürtür."

Mavi gözlerim farkında olmadan iyice açıldı. "Nasıl ya?" dedim. "Şu an aklından geçen bu mu?"

"Of," dedi hâlâ dudaklarıma bakarak. "Şu an aklımdan başka ne geçebilir?"

Gülerek omzuna vurdum. "Ya saçmalama. Madem o kadar güzelim, neden şimdi söylüyorsun?"

"Hep güzeldin. Ama şu an gözüme ayrı bir güzel göründün. Çok güzelsin kızım sen."

Son cümleyi söylerken yüzümü eliyle tuttu. Kek kırıntısı bulaşmış dudağımın kenarını öptü, sonra yanağıma bir öpücük daha kondurdu.

"Allah seni verene," dedi gülerek. "Kurban olurum."

Bir anda gülüşüm azaldı. O cümlenin içindeki kelime, kendi geçmişimin karanlığına dokunuyordu. "Olma," dedim yalancı bir sitemle. "O pisliklere kurban falan olma."

Yüzü yumuşadı. Gözleri bir anda oyundan çıkıp derinleşti. "Her ne olursa olsun, benim Nazlı'mı vermişler bana. Olurum."

Böyle baktığında susmak zorlaşıyordu. Beni sevdiğini biliyordum ama bazen bunu o kadar çıplak, o kadar korkusuz söylüyordu ki içimde gizlemeye çalıştığım her şeyi itiraf etmekten korkuyordum.

Yüzüne, çenesinin sert hattına, gözlerinin sıcaklığına, bana bakışındaki sahiplenmeye dalıp gittim. Sonunda boğazımdaki düğümü yutkunarak dağıttım.

"Yalvaç," dedim. "Şimdi söyleyeceğimi sakın karşılık olarak algılama. Sen şu kısacık hayatımda tanıdığım en yakışıklı, en güzel seven, kalbi en temiz adamsın."

Kaşları havalandı, dudaklarındaki gülüş büyüdü. "Allah Allah! Neden bunları daha sık duymuyoruz?"

"Şu an fark ettim."

Bir anda üstüme geldi. Bacaklarımı kavrayıp beni tekrar kucağına aldı. Küçük bir çığlık attım. Mutfaktaki ceviz rengi adanın üstüne, kekin yanına oturttu beni. Bacaklarımın arasına yerleşti.

Buna rağmen boyum hâlâ onun omzuna ancak geliyordu. İki eliyle yüzümü kavradı ve dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. Öpüşünün içinde kocaman ve bastırılmış bir iştah vardı.

"Şimdi mi fark ettin gerçekten?" diye sordu dudaklarımın arasına doğru.

Nefesim karışmış halde gülümseyebildim.

"Aslında bir süredir farkındaydım," dedim. "Mesela Azerbaycan uçağında beni sana bakarken yakaladığında. Kaslarının kocaman olduğunu fark etmiştim. İçimden bir *Allah özene bezene yaratmış* demediğim kalmıştı."

Bu sabah ağzımdan çıkan cümlelerin cüretine ben bile şaşırıyordum. Belki de insan bazen veda edeceği kişiye, normalde saklayacağı bütün hayranlıklarını korkusuzca söylemek istiyordu.

Yalvaç'ın yüzünde şaşkınlıkla sevinç birbirine karıştı. Beni öpmeye devam etti.

Bir zaman sonra öpücüklerinden kendimden geçmiş halde neredeyse bayılıyordum ki, "Acıktım," diyebildim.

"Bu övgülerinin şerefine kahvaltıyı ben hazırlıyorum," dedi sonunda. "Ama önce kekin tadına ben de bakayım kızım ya. Az önce çok güzel yedin."

"Ye ye," dedim. "Bu sefer güzel olmuş."

Kaşını kaldırdı. "İlk defa kendi kekini beğendin." Küçük bir parça aldı. Daha çiğner çiğnemez gözlerini kapadı, başını geriye yasladı. "Sen bu kekle çocuklarımızı bile doyurursun."

İşte orada, içimde bir şey sessizce durdu. *Çocuklarımız.* Onun ağzından çıkan bu kadar basit bir gelecek cümlesi, benim zihnimde artık imkânsız görünen koskoca bir hayatı bir anda karşıma dikti. Sırf cevap vermemek için kekten büyükçe bir parça koparıp ağzıma attım. Yutkunmadan önce tezgâhtan kayarak indim.

O ise hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi hazırlığa girişti. Kahvaltı masasına peynirler, domatesler, zeytinler, sıcak ekmek, demlenmiş çay ve neredeyse çocukça bir gururla ortaya koyduğum kek geldi.

Her lokmayı bu evdeki son kahvaltım değilmiş gibi yemeye çalıştım. O ise ara ara bana bakıyor, boşalan bardağıma çay koyuyor, Biber'in mama kabını dolduruyor, Loki'yi kucağına alıp ekmek kırıntılarından uzak tutmaya çalışıyordu. Ev dediğin şey buydu işte. İnsanın canını en çok yakan da zaten tam olarak böyle sıradan mutluluklardı. Benim hayatım boyunca sahip olamadığım bir şeydi.

Aklım yediklerimde değil, saatlerdeydi. Öğlen olduğunda Yalvaç evden çıkacak, ben de eşyalarımı toparlayıp bu evden ayrılacaktım.

En başından beri plan buydu. Yekta bana destek olması ve beni Trabzon'a götürmesi için teşkilattan birilerini ayarlamıştı. Sencer'in nasıl halledildiğini de biliyordum. Evin çevresinde bir süre kimseyi şüphelendirmeyecek başka bir düzen kurulacaktı. Bütün bunları düşünürken yüzümden hiçbir şey belli etmemem gerekiyordu.

Yalvaç kahvaltısını bitirip sandalyeden kalktığında içimdeki her şey bir kez daha kasıldı. Bana doğru eğilip alnımı öptü, sonra dudaklarımı da kısa ama sevgi dolu bir öpücükle aldı.

"Çok uzatmam. Dönünce seni yine böyle yakalayayım. Verdiğin sözü de unutmadım."

Gülümsemeye çalıştım.

Kapı kapandığında ev bir anda büyüdü. O gider gitmez duyulan ilk sessizlik, insanın göğsüne bir taş gibi oturuyordu.

Birkaç saniye boyunca kapıya baktım. Sonra gözlerim doldu. Ağlamaya vaktim yoktu, buna hakkım da yoktu. Hızlıca harekete geçtim.

Önce Loki'yi idareten taşımak için bir çanta çıkardım, sonra Biber'in tasmasını hazırladım. Küçük bir valiz açıp en gerekli eşyaları içine yerleştirmeye başladım. Birkaç kıyafet, birkaç kişisel eşya, Yalvaç'ın eczaneden uykusuzluğum için aldığı ilaçlarım, hançerim, şarj aletim, Loki'nin maması, Biber'in sevdiği top...

Saçlarımı aceleyle ensemde topuz yaptım. Bir bluz ve pantolon seçip yatağın üstüne bıraktım. Her şeyi planlandığı gibi ilerletiyordum ama sonra hiçbir hesapta yokken komodinin önünde durup kaldım. Orada bir defter ve kalem vardı. Sanki içimde bir el beni oraya çekmişti. Çünkü biliyordum ki bu onunla son iletişimim olacaktı.

Gidersem açıklama yapmadan gidemezdim. Çünkü onu sevdiğim halde böylesine bir ayrılığı sessizce onun üstüne bırakmak vicdansızlık olurdu.

Defterden bir kâğıt koparıp kalemi elime aldığımda parmaklarımın titrediğini fark ettim. Komodinin önüne çöktüm. İlk cümleyi yazmak en zoruydu. Sonrası sanki aylardır içimde birikmiş her şey yolunu bulmuş gibi kendiliğinden geldi.

Komutanım diye başladım.

Bu mektubu okurken bana çok kızacağını biliyorum ama beni dinlemeden hüküm verme. Sana yalan söyledim çünkü başka türlüsünü yapacak kadar güçlü değildim. Yekta beni bir yıl için Trabzon'a gönderiyor. Bu bir teklif değil, emir. Son olaylardan sonra Ankara'da kalmamın, senin yanında görünmeye devam etmemin ikimizi de daha büyük bir tehlikenin içine çekeceğini söyledi. Ben de ilk kez ona hak verdim. Çünkü ne kadar yanında kalmak istesem de sana zarar gelmesine dayanamam. Bunu yüzüne karşı söyleyemedim çünkü beni göndermezdin. Sonra ikimiz de birbirimizin felaketi olurduk.

Kalemimin ucu birkaç yerde duraksadı. Gözlerim buğulanıyordu ama devam ettim.

Bir yıl sonra teşkilattan ayrılacağım. Eğer o gün geldiğinde beni hâlâ seviyorsan, eğer bu satırları okurken benden yalnızca nefret etmemeyi başarabilirsen beni gelip al. Başka gidecek bir yerim olmayacak. Trabzon'da olacağım. Adresimi aşağıya yazıyorum. O güne kadar hiçbir şey yapma. Arama. Sorma. Peşime düşme. Çünkü bu önce mesleğine, sonra canına mal olabilir.

Ben bu bir yıl boyunca seni düşünmeden tek bir sabaha bile uyanmayacağımı biliyorum. Seni sevmeyi de asla bırakmayacağım. Ama yine de mutlu olmaya çalışacağım. Çünkü üzülürsem bunu bir yerinden hissedeceğini, senin de üzüleceğini biliyorum. Beni etinle kemiğinle savaşacağım. Senin için hayatta kalacağımı. Sana dönebileceğim güne kadar ne olursa olsun ayakta kalacağımı.

Elim durdu. Gözyaşım ilk kez kâğıdın üstüne damladı. Silmek istedim, daha beter dağıldı. Son satırları eğri büğrü bir yazıyla tamamladım.

Beni affet demeyeceğim. Beni unutma da demeyeceğim çünkü ben seni unutamayacağımı biliyorum ve bu bana ikimiz için de yeter gibi geliyor. Seni seviyorum komutan.

İsmimin altında bir süre daha kalemi kaldırmadan bekledim. Sonra sanki elim benden bağımsız hareket etmiş gibi biraz daha aşağıya, gözyaşıyla silikleşecek kadar hafif iki kelime daha yazdım.

Komutanım/Kocam.

Mektubu katladım. Onun kolayca göreceği bir yere, mutfaktaki ceviz adanın üstüne, kek tabağının yanına bıraktım.

O tabağın yanına bırakmamın aptallık mı, zalimlik mi olduğunu bilmiyordum ama sabahın o sıcak, sıradan mutluluğunun yanına bu vedayı iliştirmeden gidemeyeceğimi de biliyordum.

Bir an sonra giyinmiş olarak Loki'yi çantasına yerleştirdim. Biber tasmasını görünce bunu bir gezi sandı, sevincinden yerinde duramadı. Kapı çaldığında kalbim sanki boğazıma kadar yükseldi. Teşkilatın ayarladığı araç gelmişti.

Kapıyı açtım. Dışarıda bekleyen iki kişi kısa, resmi bir selam verdi. Ben de sadece başımı salladım. Loki'yi, Biber'i ve valizimi alıp önce aşağıya taşıdılar, sonra da kapının önüne gelen arabaya yerleştirdiler.

Ben arka koltuğa otururken kapı hâlâ açıktı. Onlar tarafından kapatıldığında kalbim atmayı bıraktı. Hareket ettiğimizde camdan son kez dönüp baktım. Yalvaç'ın birazdan gelip beni bulamayacağı, birkaç saat önce kollarında güldüğüm, kek yaptığım, hayal kurmamam gerekirken hayal kurduğum o eve baktım.

Gözerim yeniden doldu. İçimden *insanın kendi kalbini geride bırakıp gitmesi böyle bir şey olmalı* diye geçirdim.

37. BÖLÜM

Yalvaç

Evin kapısını açtığım anda içeride beni karşılayan, uğursuz bir histi. Ev son bir haftadır hiç olmadığı kadar sessizdi.

İnsanın sadece antrenin havasına bakarak orada nefes alan sayısının değiştiğini, birinin az önce orada olduğunu ya da artık olmadığını anlaması normal değildi ama daha ilk adımda bu evin birkaç saat önce bıraktığım ev olmadığını anladım.

Evde kek kokusunun içine karışan Nazlı'nın kokusu duruyordu ama bu bile bacaklarımı durdurmaya yetmedi. Anahtarlarımı fırlatıp önce hızla salona baktım. Ardından evin her yerini gezdim. Yoktu. Aklım yerinden çıkacak sandığım bir anda, mutfaktaki adanın üstündeki kek tabağının altına sıkıştırılmış kâğıdın köşesini görünce nefesim göğsüme sıkıştı.

O görüntü, bir bıçağın sessizce kaburgalarımın arasına girip kalbime dayanması gibiydi. Elimi uzatırken parmaklarımın neden ağırlaştığını bilmiyordum. O kâğıdı çekip aldım ve katlarını açtıkça kalbim bozuk bir saat gibi takıldı. Gözlerim satırların üstünde ilerledikçe parmak eklemlerim beyazlayacak kadar kâğıdı sıkmaya başladı.

Kendince beni koruyordu belki ama tek başına bu yükü taşımaya kalkıyordu. Bunun beni daha çok mahvedeceğini düşünmüyordu.

Bana sarf ettiği sevgi sözcüklerini görmüyordum bile. O gitmişti.

Mektubun son satırına geldiğimde içimde öfkeyle karışık yıkılma anı yaşandı.

Onu suçlayamıyordum çünkü çaresizliğini görebiliyordum. Onun bir şeye mecbur bırakıldığını, bir yerden sıkıştırıldığını, önüne ya benim ya kendi hayatının konduğunu ve bu yüzden seçim yapmak zorunda bırakıldığını anlayabiliyordum. Ama anlayabilmek, olanı kabullenmek demek değildi.

Mektubu elimde buruşturmamak için kendimi zor tuttuğum o saniyede gözlerim tezgâhın üstünde kalan kahvaltı hazırlığımıza, çay bardaklarına, kek tabağına takıldı.

Kolumu savurup tezgâhın üstündeki her şeyi yere indirdim. Hepsi zeminde paramparça olurken çıkan ses evin içini yardı. Bizi bu durma sokan her şeye, "Siktir git!" diye bağırdım. Yıllardır sevdiğim kadından beni uzak tutup, sonra tam onunla mutlu olabilmişken bize bunu yapan düzene söylüyordum.

İki avucumu mermerin kenarına dayayıp başımı öne eğdim. Nefeslerim düzensizdi.

Kısa bir an sonra telefonumu cebimden çıkarıp Sencer'i aradım. O an aklıma gelen ilk kişi oydu. Telefon birkaç çalıştan sonra açıldığında hiçbir giriş yapmadım. "Nazlı'nın gittiğini biliyor musun?" diye sordum sert bir tonlamayla.

Karşı tarafta bir an sessizlik oldu. "Ne diyorsun sen?" dedi şaşırarak. Gerçekten her şeyden habersizdi. Nasıl bir düzen kurmuşlardı?

Yumruğumu sıkıp gözlerimi kapattım. "Bu işin arkasında Yekta var, Sencer. Şüphelerim vardı ama bana belli etmemek için her şeyi yaptı. Sözde teşkilat yapılanması nedeniyle Trabzon'a gönderilmiş. Adres bırakmış ama gelme diyor."

Sencer küfretti. Sesi bir anda kısılıp ağırlaştı. "Ben dışarıdaydım. Telefonum çaldı. Kâzım Başkan aradı. Benden acil görevle ilgili dosya istedi. Zaten biliyorsun, dikkat çekmesin diye evin kapısına çok yaklaşamıyordum. Onunla oyalandım ama en fazla beş dakika sürdü. Anlaşılan oyuna getirdi. Şimdi kapatıyorum. Söylediğin şeyi araştırıp sana döneceğim."

"Onu neyle tehdit ettiğini öğren, Sencer. Tahmin edebiliyorum ama eğer mesleğimi yakacaksam üstüne neyle çökeceğimi bilmem gerek."

Telefonu kapattığımda evin duvarları üstüme üstüme gelmeye başladı. Biraz daha kalırsam boğulacağımı hissettim.

Çıkışa yürürken mektubu cebime koydum. Sonra da Okan'ı aradım. Onu dışarıda bırakmıştım. Telefonu açar açmaz, "Hemen atla bir uçağa," dedim. "Önce sana vereceğim adreste mi emin ol, sonra yakınlarına yerleş. Nazlı'ya görünmeden yakınında ol. Sakın ama sakın kendini belli etme." Bu defa onu diğerlerinin de izlediğine emindim.

Okan ses tonumdan bir şeyler döndüğünü çoktan anlamıştı. Kısa bir sessizlikten sonra sadece, "Tamam abi," dedi. "Konumu at, hemen yola çıkıyorum." Telefonu kapattı.

Derin bir nefes aldım. Ne olursa olsun, Nazlı olanları bana gitmeden önce anlatmadığı için bir cezayı hak ediyordu. Her defasında benden vazgeçiyor, beni hayatının dışında bırakıyordu.

Benim ondan sonra ne meslek umurumdaydı ne de başka bir şey. Bunu anlamayacak kadar aptal olamazdı. Ona bir şey olursa zaten yaşayamazdım. Mesele hayatımsa onu da gider, verirdim.

Bir an sonra arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna geçtiğimde hava kararmak üzereydi. Kontağı çevirdim. Önce Çanakkale'ye gidecektim.

Ali Cihan'a ihtiyacım vardı. Sencer'in bulacağı bilgiyi beklerken elim boş oturamazdım. Ali Cihan'la yüz yüze konuşmak istiyordum çünkü mesele sadece sevdiğim kadın değildi. Yekta onu görmezden gelmeye, yok etmeye çalışıyordu. Teşkilatı karşıma alacaksam sonuçlarına hazırlıklı olmalıydım.

Yol boyunca Nazlı'nın mektubundaki satırlar aklımda dönüp duruyordu. Benim meselem hiçbir zaman onun yükünü hafifletmek değildi. Onun yükünü benimle taşımasıydı. O ise yine tek başına dayanmayı seçmişti. Çünkü öyle yaşamıştı, ona başka türlüsü hiç öğretilmemişti. İşte beni kahreden de buydu.

Bir yandan direksiyonu sıktıkça parmaklarım ağrıyor, bir yandan onun çaresizliğini düşündükçe içim parçalanıyordu.

Çanakkale'ye vardığımda gece denizin üstüne ağır ağır çökmüş, limanın ışıkları suyun karanlık yüzeyinde kırık altın çizgiler gibi sallanıyordu.

Ali Cihan yarın uzun süreli bir görev için Yunanistan'a açılacaktı. Onu gemi hazırlıklarının tam ortasında bulabileceğimi biliyordum.

Arabayı limana yakın bir yere bırakıp iskeleye yürüdüm. Tuz kokusu burnumu doldururken gergin omuzlarım biraz daha yerine oturdu.

İskele boyunca bağlı teknelerin ve orta boy hizmet gemilerinin arasında ilerledim. Ali Cihan'ın yarın açılacağı gemi, limanın daha içeride kalan kısmındaydı ve en büyükleriydi. Dışarıdan turizm seyahat gemisi gibi görünse de o teşkilatın gizli sızıcısıydı.

Mürettebatının çoğu ücretli denizci gibi görünüyordu ama aslında Ali Cihan gibi Deniz Harp Okulu mezunuydu.

İskeleye bağlanan geçiş köprüsünün yakınında mürettebat hazırlık listesine bakıyordu. Biri elindeki klipsli panoya bir şeyler not ediyor, diğeri kargo kapağının kapanış mandallarını gözle kontrol ediyordu.

Yaklaşıp, "Birinci kaptanınız nerede?" diye sorduğumda ikisi de başını bana çevirdi. İkisini de tanıyordum.

"Hoş geldin, Yalvaç abi," dedi aramıza yeni katılan Kerim. "Kaptan köşkündeydi ama şimdi inmiştir."

Diğeri başıyla selam verdi. "Seyir planını az önce kontrol ettik." Kerim'in sözlerini devam ettirdi. "Şimdi büyük ihtimalle sancak taraftaki kamaralarda son hazırlıklara bakıyordur."

Başımı salladım. "Kolay gelsin," dedikten sonra merdivenlere yöneldim. Kerim arkamdan sesleniyordu. "Merdiveni çıkınca sağ değil, sol taraftaki dar geçitten in abi."

Söylediği yoldan ilerleyip dar metal merdiveni çıktım. Gemi gecenin içinde hafif hafif sallanırken metal gövdenin içindeki her ses yankılanıyordu.

Sol taraftaki geçide indiğimde kamara kapılarından biri aralıktı. İçeride Ali Cihan'ı gördüm. Sırtı bana dönüktü. Açık duran dolaba bir şeyler yerleştiriyor, yatağın üstüne serili harita ve ekipman çantasını sıraya koyuyordu. Ben kapıya vuracak kadar nazik davranmadan içeri girdiğimde dönüp baktı. İlk bakışındaki o anlık afallamayı kaçırmam imkânsızdı.

Yüzünden çok kısa süren ama açık bir şekilde görülen bir huzursuzluk geçti. İşini her kim bölüyorsa büyük olasılıkla sövecekti ama ben olduğumu anlayınca toparlandı.

Yine de fazla gergindi. "Ne oldu?" dedim. "Hayalet mi gördün?" Ali Cihan dudaklarının kenarını oynattı ama o bildik rahat tavn tam oturmadı. "İşe fazla odaklıydım." Gözleri yarım saniyeliğine yüzümden kayıp tekrar bana döndü.

Benden sakladığı bir sorunu olduğunu düşündüm. Kapıyı arkamdan itip kapattım. "Balca izinden dönerken onu uğurlayamadım," dedim aklıma şimdi gelmiş gibi.

Buraya geliş nedenim bu olmasa da İstanbul'daki göreve katılmaya karar vermeden önce burada durumlar biraz karışıktı.

Ali Cihan'la aramız bozulma noktasına kadar gelmişti ama sonra toparlamıştık.

Evlenmem için bana ısrar eden annem rotayı Balca yaz tatilinde buraya gelince ona çevirmişti. Annem tarafından uygun damat adayı olarak da Ali Cihan görülmüştü. Benim arkadaşım, yoldaşım...

Balca'yı evlenmeye zorlaması bir kenara, başka adam mı kalmamıştı da onunla aralarını yapmaya çalışıyorlardı?

Hem annem hem de Ali Cihan'ın annesi Zübeyde teyze teşkilat yapımızdan daha karmaşık bir örgüt oluşturmuşlardı.

Ben bunları iş işten geçtikten sonra öğrenmiştim. Başta ikisi de ilk tanışmadan sonra birbirinden hiç hoşlanmamıştı. Birbirlerine laf sokmaları artık çığırından çıkmışken arkadaşımla kardeşimin arasını düzeltmeye bile çalışmıştım.

Ama Ali Cihan bana kazık atmıştı. Annemlerin baskısından kurtulmak için kardeşime göstermelik sevgili olmayı teklif etmişti. Yalan da olsa, öğrendiğimde kan beynime sıçramıştı.

Bu adam başkasını seviyordu. İmkânsız olduğunu bildiği için, annesinin ısrarlarından kurtulmak için kardeşimi kullanmak istiyordu ama benim saf kardeşim de bunu kabul ediyordu.

Düşündükçe öfkem geri geliyordu. Nazlı'nın göreve katılacağını öğrendiğimde ve Yekta tarafından burnuma pis kokular gelmeye başladığında hemen Çanakkale'den ayrılmam gerekmişti. Kız kardeşimle vedalaşamamış, onu otogara ben götürecekken yapamamıştım.

"Otogara güzel bıraktın mı?" Cümleyi kurarken onun yüzündeki en küçük oynamayı bile görmek için gözümü ayırmadım. Oldu da. Çenesi hafifçe gerildi. Sonra omzunu silkti.

"Bıraktım. Merak etme, kaybetmedik kardeşini." Sesinde alay varmış gibi yaptı ama tam oturmadı. Ben de bilmezden geldim. "İyi," dedim. "Balca biraz baş ağrısı yapar. Seni düşündüğümden sordum. Deli benim kardeşim."

Kardeşimi kötülemiyordum. O dünyada tanıdığım en sağlam kızdı. Aramızdaki yaş farkı yüzünden çoğu zaman babası gibi davranıyordum. Gerekirse onu kardeşim dediğim Ali Cihan'dan bile korurdum.

Ali Cihan bu sefer daha belirgin bir gülümseme takındı. "Kardeşin düşündüğünden daha hakiki. Ben de yanlış yapacak kadar şerefsiz değilim."

Cümlenin dışı düz, içi kıvrıktı. Yüzüne biraz daha dikkatli baktım. "Aynen," dedim. "Sağ salim dönmüş olsun yeter." Ardından kasıtlı olarak konuyu geçiştirdim.

"Neyse. Dışarı çıkalım. Önemli bir mesele var, konuşmamız gerek."

O da sanki kamarada fazla kalmak istemiyormuş gibi hemen toparlandı. Bir şişe ve iki bardak aldı. Buraya her geldiğimde onunla dertleşeceğimi biliyordu. O yüzden hazırlık yapıyordu.

Ona Balca konusunda kızgın olsam da hâlâ benim en iyi dostumdu.

Birlikte üst güverteye çıktık. Gece rüzgârı burada daha sertti. Limanın sarı ışıkları geride kalıyor, kıç tarafta suya vuran dalgaların sesi daha belirgin duyuluyordu.

Güvertenin daha tenha köşesine geçtik. Ali Cihan korkuluğun yanındaki dar metal masaya şişeyi koydu. "Votka," dedi ikram etmiyormuş da ezber bir geleneği yerine getiriyormuş gibi. "Bu suratla geldiysen sana çay yetmez."

Bardağa doldurup uzattı. Bir yudum aldım. Boğazımdan inerken içimdeki düğümü çözmedi ama en azından ateşi bir anlığına sakinleştirdi.

Ali Cihan sandalyesini denize çevirip bana yan bir şekilde oturdu. "Anlat."

Uzun uzun giriş yapacak halim yoktu. Gözlerim denizin üstündeki dalgaları takip ederken, "Göçebe'yle aramızda bir şeyler oldu," dedim. "O da benden kaçtı."

Yan taraftan bana döndüğünü hissettim. Şaşırdığı belliydi. "Ne gibi şeyler oldu?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Oldu bir şeyler işte." Daha fazlasını söylemeye niyetim yoktu. Ona evli olduğumuzdan hâlâ bahsedemezdim. "Trabzon'a yollamışlar galiba. Bir yıla uzman olacakmış. Zaten bir süredir söylentiler vardı biliyorsun."

Ali Cihan kaşlarını çattı. "Duydum. Gök Kuzgun'da da bazı değişiklikler olacak diyorlar. Ama bunları söylenti sanıyordum."

Bardağı masaya bırakıp ona döndüm. "Asıl mesele o değil." Sesim alçak çıktı ama daha sertti. "Sana arkadaşım olarak söylüyorum. Ben teşkilattan ayrılabilirim."

Ali Cihan'ın yüzündeki gevşek ifade tamamen silindi. "Ne? Ortada nasıl sikik bir mesele dönüyor?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye sustum çünkü içimdeki planı ona tam anlamıyla anlatamazdım. Benim aklımda olan şey basitti ama dönüşü olmayan türdendi. Nazlı'ya gidecektim. Gerekirse görevimi, rütbemi, yıllardır üstüme geçirdiğim her şeyi yakıp geçecektim.

Ama bunu şimdi söylemek, daha doğmadan planı öldürmek olurdu. Bana engel olmaya çalışacağını biliyordum. "Ortalık karışabilir," dedim sadece. "O zaman senin desteğine ihtiyacım olabilir. Yunanistan'da bile olsan benden haber bekle."

Ali Cihan gözlerimi inceledi. O, benim cümlemin eksik kalan yerlerini sezebilen birkaç kişiden biriydi. "Durumu tam anlamadım. Teşkilatı ne kadar sevdiğini, görevlerine ne kadar bağlı olduğunu biliyorum. Durum o raddeye gelirse önüne konan engelleri aşmak için her şeyi yaparım. Araman yeter."

Başımı bir kez salladım. Onunla aramızdaki dostluğun en işe yarar tarafı buydu. Bazı şeyleri açıklamadan da anlaşabiliyorduk.

Bir süre rüzgârın sesini dinledik. Sonra Ali Cihan kendi bardağından bir yudum alıp aklına yeni gelmiş gibi, "Sencer de benimle geliyor ama yarın

gemide olacak," dedi. "Zaten karabatak gibi. Bir var bir yok. İki gün önce Ankara'da beraberdik. Sonra bir kayboldu pir kayboldu."

Onun da olan şeylerden haberdar olduğundan şüpheleniyor olmalıydı. Sencer'in Ankara'da onunla olduğunu biliyordum. *Özel bir işim var* dediği için birkaç gün önce onu serbest bırakmıştım. Ama şimdi parçalar farklı bir yere kayıyordu.

Ona döndüm. "Sen hani şu kız yüzünden Ankara'ya hiç uğramazdın? Ne oldu da bir anda yanına Sencer'i de alıp Ankara'ya gittin?"

Ali Cihan bir an sustu. Sonra bakışlarını denize çevirip omzunu hafifçe kaldırdı. "Başka bir şey için gittim. Önemliydi. İşlerim vardı."

Kaçamak bir cevaptı. Fark etmeme rağmen üstüne gitmedim çünkü benim de sustuğum şeyler vardı.

"Her neyse. Sencer'i de yanında götürüyorsun, bu kötü oldu. Ama ben halletmeye çalışacağım."

İçimden tek bir şeyi geçirdim. Sencer'in Yekta ayağında ne olduğunu, kimin kimi nereye sürdüğünü, Nazlı'yı neye mecbur bıraktığını hemen öğrenmesi lazımdı.

Sencer'den gelecek sonuca hiç olmadığım kadar ihtiyaç duyuyordum.

Ali Cihan'la biraz daha sohbet ettikten sonra vedalaştık. Güverteden inip iskeleye geçtiğimde limanın sesi biraz değişmişti. Rüzgâr uğultular çıkarıyordu.

Kendi evimin önüne doğru ilerlerken gözüm her zamanki gibi karşı tarafa, yıllar önce Nazlı'nın yaşadığı ve şimdi market olan o eve takıldı. Pencereleri değişmiş, tabela asılmış, içi floresan ışığıyla ucuz bir aydınlığa bulanmış olsa da ben oraya baktığımda hâlâ o küçük evin karanlığını görüyordum.

Derin bir nefes aldım. Bazı yerler zaman geçse de düzelmiyor, bir hatırlatıcı gibi önümüzde duruyordu.

Sonra gözüm olması gereken başka bir şeyi aradı. Yavru Şahin'i. Yerinde yoktu. O kırmızı, biraz antika, biraz inatçı araba... *Yıllardır beni taşımaktan çok dostluk eden araba.*

Akın aylar önce bana, "Bu arabayla Nazlı'nın mahallesine girip çıktıkça dikkat çekiyorsun. Rengi kırmızı, kendisi eski, seni kolaylıkla takip edebilirler ve kızı bulurlar," demişti.

O zaman içimden söve söve hak vermiş, arabayı satmıştım. Sık sık arıza çıkarsa da vedalaşmak pek kolay olmamıştı. O an sokağın kenarında boş duran o yeri görünce, ilk kez neyi feda ettiğimi bu kadar net hissettim.

Çok sevdiğim arabamdan vazgeçtiğimde bile bunu doğal karşılayacak kadar Nazlı'yı hayatımın ortasına yerleştirmiştim. Onun için her şeyi feda edebilirdim.

Ellerimi ceplerime sokarak evime yöneldim. Eve uğrayıp annemi ve Aylin'i görmem, sabaha da Trabzon'a doğru yola çıkmadan önce bir de Balca'yı aramam gerektiğine karar verdim.

Kapıyı çaldığımda saat geç olmasına rağmen bir çift ayak kapının arkasına koştu. Ardından annemin sesi geldi. "Aylin Nazlı! Sana kapıyı büyükler açacak diye daha kaç defa söylemem gerekiyor?"

Aylin çocukça bir öfkeyle, "Of, tamam anne!" dedi.

Kapı açıldığında istemsizce gülümsedim. Kardeşim limon sarısı pijamalarıyla karşımda duruyordu. Annem de hemen onun yanındaydı.

Aylin, "Abi!" diye zıplarken annem de şaşkınlıkla, "Oğlum," dedi. "Geleceğini neden haber vermedin?"

"Aç değilim anne," diyerek ona sarıldım. Kızgınlığı beni doyuramayacak olmaktandı. Eğilip akşamın bu geç saatinde bile heyecanı tavanda olan kardeşimi kucağıma aldım.

"Ne yapıyorsun kız? Sen neden hâlâ uyumadın?" diyerek yanağını öptüğümde küçük kollarını boynuma sardı. Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Geleceğini hissettim. Bana bu sefer ne getirdin?"

"Bu sefer bir şey alamadım, Aylin," dedim annem arkamızdan kapıyı kapatırken. Onunla salona geçtim.

"Aylin Nazlı!" diye sesleniyordu annem. "Yorma abini, sevkiyattan geldi. Nasıl yorgun görünüyor, fark etmiyor musun?"

Annem beni yine bir sevkiyatta sanıyordu. Ben koltuğa Aylin'le birlikte otururken o da gelip hemen yanımıza oturdu. "Aç olmadığına emin misin? Kahvaltılık falan hazırlayayım istersen. Karnıyarık vardı. Bilsem sana da ayırırdım."

"Gerek yok annem. Dışarıda yedim." En son Nazlı'yla yaptığım kahvaltıyla dursam da onun ne halde olduğunu kendi gözlerimle görene kadar bir şey yiyebileceğimi sanmıyordum.

"İyi o zaman. Geç odana, hemen uyu." Aylin'i kucağımdan aldı. "Sen de doğruca yatağa."

Aylin yanımda kalmak için mızmızlanırken, "Babam nerede?" diye sordum. Olanları bir de ona anlatmak, akıl almak istiyordum.

"Baban erken yattı oğlum. Bugün dükkâna mal gelmiş. Tüm gün onlarla uğraşınca yorgun düştü."

"Aylin Nazlı'yı ben uyutayım o zaman," dedim ayağa kalkarken. "Abi kardeş sarılır, uyuruz."

"Oğlum bu seni uyutmaz," dedi annem ayağa kalkarak. "Şunun gözlere baksana."

Aylin kıkırdadı. "Abim uyutsun. Madem hediye yok, masal anlatsın."

İstemsizce güldüm. "Anlatayım abim," diyerek yanağını kocaman öptüm.

Bir an sonra Aylin'le benim odamdaydık. Niyetim önce masal anlatmak değil, daha güzelini yapmaktı. Telefonumu çıkarıp, "Balca'yı arayalım mı?" diye sordum. "Kesin daha uyumamış, ders çalışıyordur."

Hâlâ asistan olduğundan deli gibi ders çalışmaya devam ediyordu.

Aylin yatağımda ayağa kalkıp zıplayarak, "Arayalım," dedi. "İki gündür telefonumu açmıyor zaten, ona çok bozuğum."

"Allah Allah," dedim gülerek. "Annemden mi arıyorsun gizlice? Duyarsa kızar. Hem ablan çalışıyor. Öyle çok arama."

Yatakta hayal kırıklığı yaşıyormuşçasına dizlerinin üzerine çöktü. "Bir şey demeyecektim ki? Bana Ali Cihan abimle pepsitalde aldıkları tatlının adını soracaktım."

Pepsital dediği festivaldi. Ali Cihan'la ismi yan yana gelince istemsizce gerildim. "Ben öğrenir, sana alırım," dedim yanına otururak. Telefonda arama tuşuna bastım.

Telefon ilk başta uzun uzun çaldı. Uyuyor olabileceğinden şüphelenip tam kapatıyordum ki sesi geldi.

"Abi."

"Balca'm," dememle Aylin hemen telefona yaklaştı. Sanki olduğu yerden söylese ablası duymayacaktı. "Abla tatlının adı ne?"

Balca ilk başta ne diyeceğini bilmiyormuş gibi, "Ne?" dedi. Hemen sonra, "Hangi tatlı, Ayloş'um?" diye sordu.

Gülerek Aylin'in yanağını sıktım. "Pepsitalde almışsınız," dedim. "Ali Cihan'la."

"Aa, o mu?" dedi bir an daha duraksayarak. "İki taneydi. Biga peynir tatlısı ve mafiş tatlısı."

Aylin, "İşte o!" diye sevinçle ağzı sulanmış gibi yutkunurken yatağa yüzükoyun uzandı. Çenesini ellerinin arasına yasladı.

Şu haliyle o kadar tatlıydı ki Balca'nınkiyle birebir olan kâküllerini karıştırdım.

"Sen nasılsın abiciğim?" diye sordum Balca'ya.

"İyiyim abi. Yarın sabah erkenden iş var. Onun için raporları kontrol ediyordum."

"Şehir dışına mı çıkacaksın?" diye sordum. Sadece bir asistan olabilirdi ama uzman gibi şehir şehir dolaşıyor, özel adli tıp dosyalarıyla ilgileniyordu.

"Bu defa Ankara'dayım. Şüpheli *ex*," dedi Aylin dinliyor diye sadece benim anlayacağım şekilde.

"Anladım. Sesini duymak istedim. Aylin de çok heveslendi."

"Ben iyiyim abi. Sizi yine özledim ama. Kısa zaman önce yanınızdaydım ama hep böyle oluyor. Döndükten sonra burası zor geliyor."

"E dön kızım o zaman," dedim Aylin'in saçlarını severek. "Buradaki üniversiteye başvur. Annem de çok söyledi ama dinlemiyorsun."

Ahizeye nefesi çarptı. "Burada daha iyi olacağım abi. Mezun olunca zaten döneceğim. Zor olsa da dayanıyorum, sen bana bakma."

"Sen buradayken çok eğlenmiyor muyuz abla?" diye sordu Aylin. Dudağımın kenarı yükseldi. "Okul burada da var."

Gülüşüm büyüdü. Benden duyduklarını ablasına satıyordu.

"Ayloş'um," dedi Balca da gülerek. "Seni yerim. Tabii ki çok eğleniyoruz. Yazın yine oradayım. Hiç merak etme, çok güzel şeyler yapacağız."

"Aldın mı sözünü?" diye sordum Aylin'e. Başını salladı. Çenesi avucundan kaydığında çok sevimli görünüyordu.

"Biz daha fazla tutmayalım o zaman. Sen çalış abim," dediğimde Balca, "Abi," diyerek durdurdu. "Bir sorun yok, değil mi?"

"Yok güzelim. Her şey, herkes iyi."

O herkesin içine ben girmiyordum ama bunu kardeşime söylemedim.

Telefonu kapattığımızda Aylin'e söz verdiğim gibi uyumadan önce ona masal anlattım. Bildiğim çok masal yoktu. Bir *Rapunzel* bir de *Uyuyan Güzel*...

Aylin en çok *Rapunzel*'i seviyor, her duyduğunda da ilk defa anlatıyormuşum gibi heyecanlanıyordu.

Düşününce Nazlı'yla benim şu anki durumumuza çok benziyordu. Tek umudum, ona daha fazla zarar vermemeleriydi.

Kim kimi nereye sürerse sürsün; hangi unvanı, hangi emri, hangi tehdidi önüme koyarsa koysun, ben Nazlı'ya ulaşacaktım. Çünkü beni onun yokluğuyla terbiye edeceklerini sanıyorlarsa hayatlarında ilk kez yanlış adama çarpmışlardı.

38. BÖLÜM

Yalvaç

Sabahın erken saatlerinde Trabzon yoluna çıktığımdan beri direksiyonun başında geçen her dakika, onu ne halde bulacağımı düşünüp duruyordum. Ceza mı vermeliydim, yoksa asıl düşlediğim gibi çekip sıkıca sarılmalı mıydım?

Ama bunu düşünürken bile aklıma sürekli Yekta sızıyordu. Beni asıl delirten şey, o kızın yıllardır kendi başına dimdik durmaya çalışırken arkasından iplerini çeken, korkularını didik didik eden, elindeki makamı kendi sapıklığına kılıf yapan adamdı. Yekta bu teşkilatın başına gelmiş en kötü şeydi ama maalesef böylelerinden her yerde vardı. Onlardan öyle kolay kurtulamazdın. Zaman gerekirdi. Bense ona verebileceğim sürenin sonuna gelmiştim.

Telefonum çaldığında zaten bu aramayı beklediğimden gözlerim ekrana direkt kısa bir bakış attı. *Sencer arıyor.*

Aramayı hemen açıp arabaya bağladım. İlk anda sesindeki o garip canlılık içimde günlerdir birikmiş karanlığın ortasına kıvılcım gibi düşüp yayıldı.

"Abi ben bugün Yunanistan'a doğru yola çıkıyorum ama sana güzel haberlerim var," diye girdi söze. Arkasında rüzgâr sesi vardı. Hızlı konuşuyordu.

"Başla, Sencer. Allah'ına kitabına bana bu şerefsizi köşeye sıkıştıracağım o bilgileri bulduğunu söyle."

"Yalvaç, onu kökünden kazıyacak her şeyi öğrendim," dedi Sencer keyifle. "Bu Yekta son olan şeyle resmen kendi topuğuna sıktı ama haberi yok."

"O hep kendi topuğuna sıkıyor ama bu defa ben halledeceğim onu."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Nazlı'nın evini yaktıran adamların başında Osman Suat Acar var, biliyorsun. Gençliklerinden beri yakın arkadaş bunlar. Sen bunu kesin bilmiyordun."

Gözlerimi yoldan ayırmadan çenemi kastım. "Bilmiyordum," dedim dişlerimin arasından. Elimi direksiyona vurdum. "Yekta buna nasıl cüret edebildi? Bu kadarı aptallıktan fazlası."

Sencer kısa bir nefes verdi. "Direkt öyle değil ama makamını kaybedebileceği bir hata yapmış oluyor. Nazlı'yı o kadar kafaya takmış ki Osman'la konuşurken ondan bahsetmiş. Alaric'ten bile bahsetmiş, düşünebiliyor musun? Osman Suat Acar'ın güç için her şeyi yapacağını bilmiyor mu sanki? O

da boş durur mu? Nazlı'nın izini oradan sürmeye başlamış. Zaten biliyorsun, Alaric onu sağ teslim edene servet verecek. İşler böyle patlıyor."

Anlattığı her kelime, beynimin içinde bir yerlere çivi gibi çakılıyordu. Arabanın içi bir anda daraldı. Kalbim kaburgalarımın arasına sığmıyor gibiydi. Yol kenarındaki emniyet şeridine sertçe kırdım direksiyonu. Lastikler asfalta sürtünürken çıkan o kuru ses, içimde yükselen öfkenin yanında neredeyse hiçbir şeydi. Arabayı bir hamlede durdurup başımı koltuğun arkasına yasladım. Bir an gözlerimi kapatınca Nazlı'nın yüzü geldi aklıma. Boğazımdan çıkan ses, insan sesine benzemeyecek kadar koyuydu. "Ben ne yapayım şimdi, Sencer? Gideyim öldüreyim mi bunu?"

"Hiçbir şey yapmana gerek yok," diye karşılık verdi hemen. "Zaten kimliği gizli olan birini ifşa ederek teşkilat kurallarına karşı gelmiş oldu. Kendi topuğuna sıktı dedim ya, laf olsun diye demedim. Yekta aslında Nazlı'yı bir buçuk yıl önce yanına çağırmış. *Başkan olacağım ama şu an bu gizli, o gün geldiğinde ayrılacaksın fakat bunu kimseye söylemeyeceksin* demiş."

Bir küfür dudaklarımın arasından o kadar sert döküldü ki. "Bana hiç anlatmadı!" diye kükredim. Bu kız neden kendine bunları yaşatıyordu? Neden beni hiç dinlemiyordu? Kafayı yiyecektim. "Bir şeyler olduğunu anladım. Ama bu kadarını tahmin edemedim."

"Daha bitmedi abi," diyerek sesini biraz daha alçaltı Sencer. Bu defa onun da sinirlendiği belliydi. "Sen benim ne dediğimi anlıyor musun? Bu adam kendi teşkilat mensubunu gizlice tehdit etti. Ayrılmaya zorladı. Kıza yıllardır *mobbing* yapıyor. Bir başkanda olmaması gereken ne varsa var herifte. Zaten suyu kaynamaya başlamış. Yönetiminden rahatsız olan çok fazla kişi var."

Başımı kaldırıp ön cama baktım. Karşımdaki yol aynı yoldu ama ben aynı yerde değildim artık. İçimdeki öfke ne yapacağını bilmeyen kör bir darbeyken şimdi hedefi olan bir şeye dönüşüyordu. "Ben ne yapayım, Sencer?" diye sordum bu kez daha düşük ama daha tehlikeli bir sesle. "Şu an arabayı çevirip onu gebertmek istiyorum."

Sencer bir an sustu. Sonra beni sakinleştirmek isteyen bir tonda, "Hiçbir şey yapma," diye devam etti. "Senin kız yeterince kendinden fedakârlık etmiş. Senin için her şeyi sineye çekmiş. Yekta ona *görevden alırım, Niyazi de bunu bilmeyecek* demiş."

"Piç kurusu," dedim nefesim kesik kesik çıkarken. "Korkuyor çünkü."

"Aynen öyle," diye onayladı Sencer. Sesine bu kez küçümseyen bir gülüş karışmıştı. "Senin babanın, şu anki Genel Kurmayın gençliğinde hayatını

kurtardığını biliyor. Ondan önceki Genel Kurmay Başkanlarıyla da arası hep iyiydi. İt gibi korkuyor. Baban iki laf etse onun belasını siker atarlar."

Başımı iki yana salladım. "O iş öyle değil," derken sesim bir anda daha kontrollü bir yere oturdu. "Babam bunu asla kullanmadı. Sadece Nazlı'nın teşkilata kabulü için ricada bulundu. Kız zaten yetenekliydi. Devamı onun yeteneğine kaldı. Dönemin genel başkanı bana bizzat *bu kız çok iyi yerlere gelecek* demişti. Ben Yekta'yı törpülemeye çalışsam da o sivrilmeyi bildi. Hep Nazlı'nın üstüne basmaya çalıştı. Nazlı bugün çok başka yerlerde olabilecekken o şerefsiz engelliyor. Çünkü biz bunu kullanmayacaktık. Kullansak da usulsüzlük yoktu. Her ne olursa olsun teşkilat kuralları bakiydi."

"Tamam," diyerek sözümü kesti Sencer. "Ama şu an bu durumu değiştiren başka bir şey var. Senin Nazlı'yla evlenmeni önce Yekta, sonra dönemin genel başkanı onayladı. Bu adam şimdi ayrılın diye, Nazlı gitsin diye elinden geleni yapıyor. Bu yüzden sen ne yapsan geçerliliği var."

Başımı koltuğa yasladım. Gözlerimi tavana dikip birkaç saniye sustum. O birkaç saniyede içimdeki bütün düğümler yer değiştiriyor gibiydi. Öfke hâlâ oradaydı ama onun içine ilk defa başka bir şey karışıyordu. Dudaklarımın kenarı istemsizce gerildi. "Yani sen diyorsun ki Nazlı'ya git, bu şerefsizi de takma."

"Aynen öyle," diyerek güldü Sencer. "Onun gücü ancak hayatını koruyorum diye sürekli tehdit ettiği Nazlı'ya söker. Nazlı'nın korktuğu kendi canı da değil. Kaç defa kaçtı bu kız senden? O senin için yapıyor ne yapıyorsa. Git onu kendine getir."

"Öyle yapacağım," dedim hiç düşünmeden. Bu söz ağzımdan çıktıktan sonra ilk defa içimde bir şey yerine oturur gibi oldu. Sanki saatlerdir, günlerdir, belki aylardır kendi içimde döndürüp durduğum cevabı sonunda sesli söylemiştim.

Sencer yine durmadı. "Son bir şey daha söyleyip kapatıyorum. Bir yıla kalmaz teşkilatta değişiklik olacak, biliyorsun. Yekta'nın her yaptığı yanlış zaten. Son ata oynadıktan sonra postalanacağı söyleniyor. O zamana kadar asla sivrilme, bir şey yapma. Her şey kendiliğinden hallolacak."

Kısa bir sessizlik oldu. Yekta'yı o an gidip gebertmek istemediğim yalandı. İstiyordum. Hem de öyle bir istiyordum ki ellerimin içinde onun boğazının sertliğini hissedecek kadar.

Ama Nazlı bunca şeyi, benim deliliğime kapılıp ortalığı ateşe vermem için yaşamamıştı. O kız kendi canını dişine takıp her şeyi sineye çektiyse bu sadece benim de doğru yerde durmam içindi.

Üstelik ilk kez önümde gerçekten açık bir yol vardı. Korkum da öfkem de aynı yerde birleşiyordu artık; ona ulaşmakta. "Tamam," dedim sonunda. "Bir şey yapmayacağım. Şimdilik."

"Şimdilik kısmını duymadım sayıyorum," diye söylendi Sencer. Sonra sesi yumuşadı. "Ali Cihan'la da konuştuk. Öyle yetenekli bir adamsın ki bizim sana ihtiyacımız var. Hepimizin hayatında inişler çıkışlar var. Birlikte üstesinden geleceğiz."

"Sen bu kadar şeyi nereden biliyorsun, Sencer?" diye sordum. Bana öğrendiği şeyleri anlattıkça tek merak ettiğim şey bu olmuştu.

"Herkesin bir yöntemi var. Söylersem bana özel olmaz," diyerek güldü.

"Kadınlar, değil mi lan?" dedim sinirle gülerek. "Kesin asistanını falan baştan çıkardın."

"Öyle olsaydı benim Genel Kurmayın asista... Abi biri şu söylediğimi duysa kellemizi alırlar. Sen üzümünü ye de bağını sorma. Sadece Nazlı'ya git. Çok uzattınız. Birinin artık ona bunun bittiğini söylemesi lazım."

"Seni de etkiledi, değil mi?" diye sormaktan kendimi alamadım. Nazlı kendi olabildiği zamanlarda hayran olunası bir karaktere sahipti.

"Çok. Böylesini bulsam asla bırakmam. Şu ana kadar benim için kendinden vazgeçen hiç kimse olmadı. Anca vazgeçildik. Unutulduk. Elindekinin değerini bil, ona benim için de sarıl. De ki Sencer bir daha rakı masasında dertleşmek istiyormuş."

"Söylerim, Sencer. Her şey için sağ ol."

Telefon kapandıktan sonra bir süre ekranın kararmış haline baktım. Nazlı'nın tek başına bütün bunları göğüslediğini düşündükçe göğsümün tam ortasında paslı bir bıçak çevriliyormuş gibi hissediyordum. Bana anlatmamıştı. Evet, bu canımı yakıyordu. Ama artık neden anlatmadığını biliyordum. Çünkü tehdit edilmişti. Çünkü yalnız bırakılmıştı. Çünkü kendini benim yerime koyup yine yükü kendi omzuna almıştı.

O an, bu yolun sonunda onu bulduğumda ilk ne söyleyeceğimi düşündüm. Hesap sormayacaktım. Kırılmayacaktım. Bu defa elini bırakmayacaktım.

Derin bir nefes alıp kontaktaki anahtarı yeniden çevirdim. Motorun çalışırken çıkardığı tanıdık homurtu sanki içimdeki kararı mühürledi. Vitesi geçirdim. Araba yeniden yola akarken, "Bu defa seni benden kimse alamayacak," diye fısıldadım.

39. BÖLÜM

Nazlı

Teşkilatın bana verdiği ev ilk gün gözüme hapishane gibi görünmüştü ama bugün Karadeniz'in birbirinden güzel köy evlerine benzediğini fark edebiliyordum.

Tek katlıydı. Çatısı alçak, duvarları kalın ve topraktandı. Evin önünde çevrili küçük bir bahçe vardı. Demir kapısı kapalı tutulduğu sürece Biber'le Loki saatlerce orada oyalanabiliyor, biri toprağı eşeliyor, diğeri onun etrafında sinsi bir gölge gibi dolanıyordu.

Camdan onlara baktığım anlarda, bu evin yalnızca saklanmak için seçilmiş bir yer olmadığını, yavaş yavaş yaşadığım bir yere dönüştüğünü hissediyordum. İçeride kendime yeniden bir çalışma odası kurmuştum. Teşkilat zaten önceden hazır etmişti ama istediğim gibi düzenlemiştim.

Eski düzenim kadar donanımlı değildi ama çalışıp kafamı dağıtacak kadar yeterliydi.

Masamın karşısındaki pencere, Sürmene'de bir çaylığa bakıyordu. Yeşilin bu kadar çok tonu olabileceğini burada öğrenmiştim. Evin bulunduğu tepe yüksekti ama burada yüksekten bakmayan ev yok gibiydi zaten.

Yedi-sekiz ev dağın sırtına, birbirine yaslanmadan tutunmuştu. Aşağıdaki küçük çarşı ise on dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. İnsan sesini özlediğimde her gün inip karışmak istemediğim kadar yakındı.

Bana bu evin daha önce de kullanıldığını söylemişlerdi. Koruma altına alınması gereken kişiler bazen buraya yerleştirilirmiş. Bazen birkaç ay, bazen daha uzun süre kalırlarmış. Çevrede yaşayanlar da onları sıradan kiracılar sanırlarmış.

Benim için de aynı hikâyeyi kurmuşlardı. Buradaki herkes beni uzaktan çalışan, kendi halinde bir kadın olarak biliyordu.

Akşam karşıdaki yeşil tepeden inerken çalışma odamdaki ekranlar birer birer karanlık odanın içinde öne çıkmaya başladı. Gün ışığı çaylığın üstünden çekildikçe monitörlerden yükselen soğuk aydınlık odanın tek hâkimi oldu.

Parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim. Bu gece Balca ile Leyal sahadaydı. Ben de onların kulağındaki ses, önlerindeki görünmez yol, arkalarındaki kapıları kapatan eldim.

Yeniden bir bilgisayara kavuştuğum ilk anda takip edemediğim her şeye hâkim olmaya çalışmıştım. Sahadaki ajanların neler yaptığını incelerken en çok Balca'ya bakmıştım. Onu çok özlediğim anlardan birindeydim.

İnsan en çok böyle anlarda yakın bir arkadaşa ihtiyaç duyuyordu. Onunla bir arkadaş gibi iletişim kuramasam da neler yaptığına bakmak, geriye dönüp taramak iyi hissettiriyordu.

Olan çok fazla şey vardı. Balca ve Ali Cihan artık birbirlerinin kim olduklarını biliyorlardı. Hatta kısa bir süre önce Ankara'da hayli yakınlaşmışlardı.

Hâlâ bir tarafım özel hayata saygı duyduğundan onların yakınlaşma anlarının başladığı sırada kendimi kayıttan dışarıya fırlatmıştım ama bu defa da Yalvaç aklıma düşmüş, onu özlemeye başlamıştım.

Ali Cihan ve Balca'nın iki farklı teşkilatta olup da yakınlaşmaları aslında bizim gibi yasaktı. Ama bu bilgiye şu an sahip olan tek kişi olarak ölümüne onları koruyabilirdim. Kendi hikâyemin sahibi olamasam da arkadaşımın mutlu olmasından başka bir şey istemiyordum. Ki şu an gerçekten mutluydu. Sonunda bu hayattaki en önemli amacıma ulaşmıştım.

Onun hayatında hep bir hayalet olarak kalacak olsam da bunu yapmaya, elimi üstünden çekmemeye devam edecektim.

Balca'nın aracı karanlığın içinden akarken onu ekrandan yalnızca bir sinyal noktası olarak görmüyordum. Gözümde direksiyona asılmış elleri ve sıkılı çenesi canlanıyordu. Leyal ondan birkaç yüz metre gerideydi. İkisi de gecenin içinde sessizce arabalarında ilerliyordu. Hattı açtım. İlk önce Balca'nın nefesi kulağıma doldu. "Önümü göremiyorum."

"Devam et, ben sana gireceğin sokağı söyleyeceğim."

"Burada gerçekten bir sokak var mı? Daha doğrusu burada yaşam var mı?" diye homurdandı.

Ekrandaki rota karanlık bir çizgi gibi önümde uzanıyordu. Dışarıdan alınan zayıf görüntü kırpılıp duruyor, sokak lambaları yer yer ölü piksellere dönüyordu. Sistemim gerçekten öncekine göre çok kötüydü ama idare edebilirdim.

"Beş yüz metre sonra sağa döneceksin. Sana tam noktayı söyleyeceğim. Hızını düşür. Aracın sesini duymak istemiyorum."

Sahadaki sessizlik bazen mühimmattan daha gerekliydi. Balca'nın motoru fazla soluk alsa bile o sokakta yankı olurdu. Birkaç saniye sonra yine onun sesi geldi. "Leyal arkamda mı? Arabasının sesini duyamıyorum."

Aynı anda ikinci ekrana baktım. Onun noktası da yerindeydi. "Arkanda ama aranızda üç yüz metreden fazla var."

"Ya o? Hâlâ güzergâhı mı takip ediyor?" diye sordu bu kez. Takip ettiğimiz adamı soruyordu.

Gözlerim öndeki hareketli işarete kaydı. Karşı taraf aslında bir av gibi davranmıyordu. Kendini avcı sanıyor, bizi çekiyordu. Bu kısmı başından beri sevmedim.

"Siktiğimin faresi bizi dolandırıyor," diye küfrettim. "Şimdi sağa dön. Dön!"

Balca direksiyonu kırdığı anda ben de bir yandan ses frekanslarını, öte yandan çevredeki kör noktaları kontrol etmeye devam ettim. Leyal'in hattı kısa süreliğine cızırtılandı. Sonra tekrar oturdu.

Bir an sonra Balca'nın sesi yeniden geldi. "Göçebe, Leyal hastaydı. Yağmurda yürümüş. Ateşi vardı."

Bunu biliyordum. Onu göreve katılmaması için zorladığım kısmı da...

"Biliyorum. O kızı seviyorum. Katılma dedim göreve ama dinlemedi. Şu ana kadar gayet sağlam götürdü. Adamlardan biri onun sayesinde paket. Şu an bagajında."

"Benimkinde de bir tane olduğunu biliyorsun. Onu çöplüğe bırakıp ağzına çöp suyu sıkarak boğmayı planlıyorum. Belki ellerini koparırım. Sonra siyah bir torbada ülkesine postalarım," dediğinde sessizce güldüm. Hayal dünyasına hayrandım. *İşte benim arkadaşım.*

Ancak öfkesinin kaynağını da biliyordum. Bir çocuğun parçalanmış bedenini gördükten sonra insanda bazı şeyler yerli yerine oturmuyordu. O da benim gibi en çok çocuk suçlarıyla ilgileniyordu. Yaralarımız aynı kabuğun altında saklanıyordu.

"Yaparsın. Ama önce konuşturalım," dedim ve sonraki birkaç dakika boyunca hattımda sadece iş, hız ve ölüm konuştu.

Balca, çocukların organlarını çalan o leşlere duyduğu nefreti nefesiyle taşıyor, ben de onu gerektiği yerde frenleyip gerektiği yerde serbest bırakıyordum. Sonra o karanlık sokağın sonuna vardılar. İçimdeki his hiç değişmedi. Fazla hazırdı. Sanki onlarla birlikte oradaydım ve Leyal'le Balca'nın sıkacağı her mermiyle onların beynini patlatacaktım.

"Arabanın sokağa girdiğini görünce tüm ışıkları yine patlatacaklar," dedim. "Onlar için tehlikesin. Seni durdurmaya çalışacaklar. Hızlanman gerekiyor. Sadece bir an için bak ve belirlediğin noktaya doğru sür."

Sokağın zaten loş olan ışığının hâkimiyetini ellerine almışlardı. İstedikleri anda her yeri karanlığa gömebiliyorlardı.

Balca yine Leyal'i sorunca, "Onu diğer tarafa yönlendirdim. Kafa kafaya karşılaşacaksınız. Sinyal kesicileri olabilir. Bana ulaşamayabilirsin," dedim. Yanımda artık dronlarım yoktu. Ama olsaydı buradan Ankara'ya uçurabilir miydim bilmiyordum. Yapabilsem arkadaşımı güvende tutardım. "Korkma. Nefes kadar yakınım." Bu cümleyi söyledikten sonra bir an elim titredi.

Korku insana her şeyi yaptırabilirdi. En yakın arkadaşını da elinden alırdı, sevdiği adamdan da uzak tutabilirdi.

"Biliyorum," dediğinde sesindeki güven bana iyi geldi. Son kez yönlendirmeleri aktardım. Geri sayımı yaptım. O anın ardından kulaklığıma silah sesleri, metal çarpışmaları, kaygan zeminde savrulan tekerlekler ve kesik küfürler doldu. Işıklar söndü. Görüntü iki saniye karardı. Balca karanlığın içine arabasıyla gömülürken ben monitörlerin önünde dişlerimi sıkarak kaldım.

Elim masa kenarını fark etmeden o kadar sert kavramıştı ki tırnaklarım beyazlamıştı. Bu, dışarıdan bakınca yalnızca bir görevdi. İçeriden bakınca iki sevdiğim insanın diri diri bir pusuya sürülmesiydi.

Bir süre sonra bağlantı tamamen koptu. Sonra Leyal'den kısa ve boğuk bir ses geldi. *Ardından patlama*. Ekranda bir anlık parazit yürüdü. Ben başka hatları devreye sokup sinyal yakalamaya çalışırken içerideki uğultu kulaklarımın arkasında büyüyordu. Onları kaybetme ihtimali, düşünmekten bile kaçtığım şeydi. Dakikalar uzadı. Sonunda hat geri geldiğinde önce Balca'nın nefesini, sonra da o arsız ses tonunu duydum. Yaşıyordu. İkisi de yaşıyordu.

"Yaşıyorsun," dedim istemsizce. Ardından omuzlarımdaki kilit gevşeyince gülmemi tutamadım. "Aferin kızıma." *Aferin benim kardeşime.*

Balca vakit kaybetmedi. "Sohbeti sonraya sakla. Zaman yok. Çok acıktım. O nerede? Enseleyip yemeğe gidelim."

Gözüm yeniden ekrandaki hareketli noktaya kaydı. Kaçmaya çalışıyordu ama artık zamanı daralıyordu.

"Sana çok yakın. Leyal'e de konumu attım. Bir saniye... İşte oldu. Düz devam et, elli metre sonra sağa dön."

Hat biraz sakinleşince, her zaman yaptığı gibi konuyu hiç beklenmedik yere çekti. Kavur'u sordu, sonra da alayla üzerime geldi. Bu kısmı sahada bile değiştiremiyordu. Ben de onun lafını savuşturmaya çalışırken son koordinatları verdim.

Sonunda sesim yeniden ciddileşti. Çünkü söylemem gereken şeyi daha fazla geciktirmek istemiyordum. "Balca," dedim. Bu kez ben de alıştığım sertliği istemeden bıraktım. "Yasakları çiğneyerek sana bir şey söylemeliyim. Kavur hâlâ Çanakkale'de. Bu sefer gerçekten sana ulaşması yasaklandı. Sana yeni birini ayarladılar. Bir haftaya seninle iletişim kuruyor olacak. Ona bağlı çalışacaksın. Kavur'a da başka bir gölge ajan verecekler. Kavur yarın ertelenen görevine çıkacak."

Cümle ağzımdan çıktıktan hemen sonra hattı kapattım. Devam edersem onun öfkesini de kırgınlığını da dinlemek zorunda kalacaktım. Bunu o anda taşıyacak boşluğum yoktu. Birkaç saniye öylece ekrana baktım. Sahada biten görevler masadaki insanın içinde hemen bitmiyordu.

Oda birden fazla sessiz geldi. Ya benim hislerim, benim aşkım ne olacaktı? Korkumdan Yalvaç'ın ne yaptığına bakamıyordum bile. Çünkü bakarsam kendimi kaybedeceğimi, ona verdiğim sözü tutamayacağımı biliyordum. Onsuz hiç mutlu hissetmiyordum. Bu hayatta ben ne zaman mutlu olacaktım?

Çok uzun süre aynı gerginlikte oturunca bedenim sandalyeden kalkmayı unutmuş gibiydi. Sonunda ayağa kalktım, omuzlarımı geriye attım, ensemi ovuşturdum. Ekranın yansımasında yüzümü görünce gözlerimin altındaki yorgunluğu fark ettim. Buna rağmen içimde garip bir hafiflik vardı. Görev temiz kapanmıştı. Balca ile Leyal sağdı. Bu benim hayatımdan daha önemliydi.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda akşam iyice derinleşmişti. Bahçedeki hava içeriden daha serindi. Biber beni görünce bir kez kuyruğunu sallayıp tekrar yere çöktü. Loki ise sanki bütün gün evi o korumuş gibi kapının yanında ağırbaşlı bir bekçi edasıyla duruyordu.

Demir kapıya doğru yürüdüm. Gökyüzü koyulaşmıştı ama burada karanlık boğucu değildi. İnsanın yüzünü serinleten, başını biraz yukarı kaldırınca içine çekmek istediği bir karanlıktı.

O anda yine Yalvaç'ı düşündüm. Burada geçireceğim bir yılı düşününce aklıma ilk gelen süre değil, onun yokluğu oluyordu.

Yoldan gelen ayak sesleri düşüncelerimi böldü. Başımı kaldırdığımda yaşlı bir kadınla yanında küçük bir kız gördüm. İkisi de ağır ağır yokuşu çıkıyordu. Kadının başında yazma, sırtında kalın bir hırka vardı. Küçük kızın adımlarıysa onun tam tersine hafifti. Yürümekten çok sekiyordu sanki. Beni görünce ikisi de durdu. Ben de kapıya biraz daha yaklaştım.

"Yeni misin sen kızım?" diye seslendi kadın. Kelimeleri Trabzon ağzının o hafif kıvrımıyla çıkıyordu.

İnsan sesi duymayı özlediğimi o an anladım. Gülümsedim. Bahçe kapısını açıp dışarı çıktım.

"Yeniyim teyze."

Kadın başını salladı. "Hee, belli oluyi zaten. Ben Emine. Şurada, iki ev yukarda oturuyorum. Bu da torunum Sıla."

Küçük kız hemen öne atıldı. On yaşlarında ancak vardı. Gözleri merakla ışıldıyordu. "Sen nereden geldin abla?"

"Çanakkale'den geldim," dedim. En azından yalanda, hayallerde orada olabilirdim.

"Ooo, şehirden ha?" diye heyecanla mırıldandı. "Deniz var değil mi orada? Çok araba var mı? Sen çalışıyor musun? Buraya niye geldin?"

"Sıla bir dur da kız nefes alsun," diye çıkıştı Emine teyze. Ama sesinde gerçek bir kızgınlık yoktu.

Gülmeden duramadım. "Çalışıyorum," dedim. "Biraz sakinlik istedim, biraz da iş için geldim."

Sıla başını yana eğdi. "Şehirden buraya gelinur mu ya?"

"Gelinirmiş," dedim.

Bu cevabım onu düşündürdü. Emine teyze ise yüzüme daha dikkatli baktı. Sanırım buralı olmayan insanı ilk bakışta ayırt etmeye alışkındı.

Biraz daha kapının önünde konuştuk. Evin rutubet yapıp yapmadığını, çarşıya inip inmediğimi, tek başıma korkup korkmadığımı sordu.

Ben de dikkatli ama sıcak cevaplar verdim. İnsanlarla iyi geçinmek başka, kendini ele vermek başkaydı. İkisini birbirine karıştıracak kadar acemi değildim. Ama onları terslemenin de gereği yoktu. Burada geçireceğim zaman boyunca her bakıştan kaçarsam günler iyice uzardı.

Sonra Emine teyze gitmek üzere döndü. "Deden bekler şimdi," dedi torununa.

Birkaç adım attılar. Sonra kadın birden yeniden bana döndü. "Senun yemeğin var mı kızım?"

"Var teyze," dedim hemen.

Kadın dıdak büktü. "Var diyisun da tek başına insan ne yer? O zaman çaya gel. Biz kapıda oturmıyoruz zaten. Şurada, iki ev ilerde. Biraz daha tepedeki ev. Gel iki laflayalum."

Sıla hemen hevesle parladı. "Gel abla, ne olur gel."

Bir an düşündüm. Aslında düşünmem gereken bir şey yoktu. Havam değişsin istiyordum. Buradaki insanlarla iyi geçinmek istiyordum. En çok da insan sesine karışmak istiyordum.

"Tamam," dedim. "Birazdan gelirim."

Onlar gidince önümdeki karanlık, boş çaylığa bakmaya devam ettim. Ne kadar sıradan şeylerden konuşmuştuk. Nasıl da iyi hissettirmişti... Yaşamak gerçekten buydu. Duygulanmak üzereyken kendimi gülmeye zorladım. Hayatım kötü olabilirdi ama en azından bir yıl boyunca normal bir insan gibi yaşayacaktım.

Yaklaşık on beş dakika sonra evlerine vardığımda beni kapının önünde kurulmuş küçük bir masa karşıladı. Evin kendisi tam bir köy eviydi. Tıpkı benimki gibiydi ama daha fazla yaşanmışlık vardı. Bahçesinde saksılar, küçük bir bank ve tel örgüye asılmış birkaç bez olan sıcak bir evdi. Masaya çay çoktan gelmişti. Yanına da mısır ekmeği ve tereyağlı, uzayıp giden sıcak bir şey koymuşlardı. Emine teyze oturmam için sandalyeyi çekti.

"Gel kızım, soğumadan iç."

Oturunca çayın buharı yüzüme vurdu. Uzun süredir böyle sıradan bir sofraya oturmamıştım. İçinde görev planı olmayan, dosya konuşulmayan, şifre geçmeyen bir masa...

Bir süre havadan sudan konuştuk. Çanakkale'den geldiğimi, bilgisayar başında çalıştığımı, bir süre burada kalacağımı söyledim. Gerçeğin içine gerektiği kadar yalan koydum. Fazlası dikkat çekerdi. Azı da yetmezdi.

Buralarda internetin pek çekmediğinden bahsettiler, ben de hazırlıklı geldiğimi söyledim. Teşkilat o kısmı çoktan halletmişti.

Emine teyzenin bakışları bir noktada elime indi. Alyansımı ve tektaşımı fark ettiği an, "Evli misun sen?" diye sordu.

Elimi hafifçe kaldırıp gülümsedim.

"Evliyim teyze." Ondan uzak olabilirdim ama asla yok sayamazdım. Yalvaç hayatımda benden çok vardı.

"E kocan nerde?"

"Çanakkale'de çalışıyor," dedim. "İşi orada olduğu için kaldı. Bir süre ayrı olacağız."

Emine teyze başını yavaşça salladı. "Kız başına çok tek kalma buralarda. Bizim insanımızdan bir şey olmaz da yabancisi gelir, gezeni olur."

"Bilirim," dedim yumuşakça. Ben nereden bilecektim ama geldiğim yerde çok daha kötüleri vardı.

Sıla o sırada önündeki çaya durmadan şeker atıyordu. Bir kaşık, bir tane daha, bir tane daha... Emine teyze fark edince homurdandı.

"Kız napaysun sen? O çay içilir mi öyle?

Sıla hiç oralı olmadı. "Tatlı olunca daha güzel."

"Bu da çay içtiğini saniyi," diye söylendi Emine teyze. "Şekeri içiyisun sen."

Gülmemek elde değildi. Sıla bir yandan da peçetenin üstüne beni çizmeye çalışıyordu. Gözlerimi büyük, saçlarımı da çok uzun yaptı. Elimi de yüzük yüzünden havada çizdi. Resme bakınca istemsizce içim ısındı.

Çok küçük, çok sıradan bir andı ama insanı hayata bağlayan şeylerin çoğu zaten böyleydi. Yalnızca ben hiç rastlamamıştım.

Bir süre sonra yorgunluk gözkapaklarımın altına çökmeye başladı. Günün tüm gerginliği, ardından gelen sakinlik ve sıcak çay bedenimi ağırlaştırmıştı. Bunu fark eden Emine teyze, "Hadi kızım, git dinlen. Kapımızı da bilmiş oldun," dedi.

"Sağ ol teyze. İyi geldi gerçekten."

Vedalaşıp çıktım. Kendi evime doğru yürürken hava daha da serinlemişti. Kapının önüne gelince içeri girmeden önce başımı kaldırdım. Gökyüzü burada gerçekten bir başka görünüyordu ve insanın baktıkça bakası geliyordu. Yıldızlar sanki daha büyük, daha parlak, daha yakın duruyordu.

Derin bir nefes aldım. Yalvaç yine aklıma geldi. Bu kez canımı ezen bir özlem gibi değildi. İçimde sessizce duran bir yokluk gibiydi. Bir yılın nasıl geçeceğini bilmiyordum. Ama en azından o yılın her akşamı karanlık olmayacaktı. Bunu ilk kez gerçekten hissettim.

İç çekip kapıyı açtım. Sonra da arkamdan usulca kapattım.

40. BÖLÜM

Nazlı

Sabah perde aralıklarından sızan ışığın dingin, tatlı hissi üzerime düşerken ilk kez uzun zamandır içimde bir şeyin usulca gevşediğini hissettim.

Tüm gece uyku terörüne maruz kalmamıştım. Hatta en son ne zaman maruz kaldığımı da hatırlamıyorum. Galiba Yalvaç'la birlikte uyumaya başlamadan öncesiydi.

Gözlerimi uykumdan açarken bile aklıma ilk gelen şey aşkımdı. Ben onsuzluğa nasıl alışacaktım?

Üstümdeki yorganı omuzlarımdan sıyırdım. Gecenin serinliği hâlâ odanın köşelerinde kalmıştı. Yorganın altından tamamen çıktığım an tenime değen hava ince, ürperten bir bıçak sırtı gibi dolaştı ama bu bile canımı sıkmadı.

Hava güneşliydi ve bir iki saate kalmaz her yer mis gibi sıcaklığa teslim olurdu. Bu yüzden bugün kötü anıları, yangını, kaybettiklerimi, korkularımı, kendimi hep eksik hissettiğim o dipsiz boşluğu düşünmeye niyetim yoktu. Yalvaç'a bıraktığım mektupta bir söz vermiştim. Belki onu en çok kendime vermiştim aslında.

Mutlu olacaktım. Ne kadar zorlanırsam zorlanayım, ne kadar içim geriye dönüp aynı yaraları yoklamak isterse istesin, bu defa elimden tutup beni oraya çeken şey karanlık değil, kendi irademolacaktı.

Ayağa dikildiğim anda sanki basit bir sabah düzeni değil de hayatımın dağılmış yerlerini usul usul toparlıyormuşum gibi yorganı katladım. Yastığı düzelttim, çarşafın kırışmış yerlerini avuç içlerimle bastırarak açmaya çalıştım.

Üzerime ince hırkamı geçirip odadan çıktığımda evin içi sessizdi. Eski Karadeniz köy evlerinin o kendine özgü kokusu, ahşaba işlemiş serinlik, taş duvarların sabahın ilk saatlerinde tuttuğu nem ve mutfaktan bana her seferinde çocukluğum yokmuş, o kötü geçmiş başıma hiç gelmemiş gibi hissettiren o garip tanıdıklık yine yerli yerindeydi.

Mutfağa geçtiğimde pencerenin ardından görünen sabah göz yoracak kadar parlak değildi ama insanı içine çekecek kadar sıcak bir tona sahipti.

Cezveyi ocağa koyup suyla buluştururken çıkardığı ses bile tuhaf şekilde içimi yatıştırdı.

Kendime büyük sofralar kuracak, uzun kahvaltılar hazırlayacak bir zamanım da hevesim de yoktu. Sadece sıcak bir kahve, dünden kalan yarım ekmek arası ve birkaç dakika boyunca kimseye hesap vermeden kendi sessizliğimde kalmak istiyordum.

Ama hayat insanın sakinliğini tam eline aldığı yerde yoklamayı seviyordu. *Biber!*

Havlaması birden kapının önünden yükselince elimdeki kaşıkla irkildim. Saat daha erkendi. Buradaki insanların kaçta uyandığını, sabahın hangi vaktinde kapı önüne çıkmanın ayıp sayılmadığını, hangi seste başların pencereden uzanacağını hâlâ tam kestiremiyordum.

Üstelik Biber öyle bir havlıyordu ki sanki kapının önünde köyü ayağa kaldıracak bir mesele vardı.

Cezvenin altını aceleyle kısığa alıp dışarı koştum. Bahçeye çıkar çıkmaz serin hava yüzüme vurdu. Biber kapının önünde bir ileri bir geri gidiyor, Loki ise onun tam aksine hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi toprağı anlamsız bir ciddiyetle eşeliyordu. O haline bakınca istemsizce güldüm. Neden Biber gibi davranıyordu?

Sanki yeryüzünde yapılacak en mühim iş o toprağın altındaki görünmez sırrı bulmaktı. Biber'e eğilip tasmasını hafifçe tuttum.

"Tamam, susuyoruz şimdi," diye mırıldandım. Benim tek evcil hayvanım Biber'e kadar Loki'ydi.

Yanan evimin pencere pervazına oturup dışarıdaki sokak köpeklerini izlesem de bildiklerim sınırlıydı.

Sesi daha da yükselince, "Sabah sabah rezil edeceksin beni millete," dedim çileden çıkmış bir sesle. "Allah aşkına, derdin ne?" Mama kabına baktım, doluydu. Suyu da vardı.

Tüylerini okşayıp sakinleştirmeye çalıştım. O an kulakları indi ve sanki bunu bekliyormuş gibi bir anda sakinleşti.

O sırada içimden neden olduğunu anlayamadığım soğuk bir ürperti geçti. Çok kısa bir an, bir yerlerden izleniyormuşum gibi hissettim. Daha çok ense köküme değen görünmez bir nefes gibiydi.

Başımı yavaşça kaldırıp etrafa baktım. Ağaçların arasına, çitlerin ötesine, sabah ışığının gölgeyi hâlâ tam silemediği köşelere göz gezdirdim ama az önce içimi dürten şeyin karşılığı olarak hiçbir şey bulamadım. Ne hareket eden bir gölge ne garip bir ses ne de beni tedirgin edecek açık bir iz vardı.

Birkaç saniye öylece durdum, sonra kendime kızdım. O kadar tetikte yaşamaya alışmıştım ki bazen rüzgârı bile tehdit sanıyordum.

Üstünde durmadım. Biber'in başını okşayıp Loki'ye de kısa bir bakış attıktan sonra içeri girdim.

Cezvedeki su kaynama noktasını geçmişti. Ocağı kapatıp kupama boşalttım. Makine kahvesi hazırlamaya alışkındım ama bu şekilde hazır kahve yapmada yeniydim. Kahveyi su kaynadıktan sonra boşaltıp boşaltmamak konusunda kararsızdım. Her halükârda tadı güzeldi.

Dolabı açınca dünden kalma yarım sandviç hemen gözüme çarptı. Peynirli ve domatesli sandviçi aceleyle hazırlamış, yarısını yiyip bırakmak zorunda kalmıştım. Yemek yapmaya fırsat olmamıştı. Aslında bahane de değildi bu. Çoğu zaman kendime sıra gelmiyordu sadece.

Sandviçi bir elime, kahveyi de öbür elime alıp bilgisayarın başına geçtim. Bugün için kesinleşmiş bir programım yoktu ama sonrasına dair birkaç kısa araştırma yapmam gerekiyordu. Açtığım ekranlar, notlar, birkaç kontrol, birkaç bağlantı... Dışarıdan bakınca sıradan görünen ama zihni hep açık tutan işlerdi bunlar. Kahvemden bir yudum aldım. Birkaç satır ilerledim, sonra bir linkten diğerine geçerken zamanın nasıl aktığını yine fark etmedim.

Ekmeği elimde tutuyordum ama yemiyordum. Ben hep böyleydim. İnsanın kendini ikinci plana atması ilk seferlerde fedakârlık gibi görünüyordu fakat sonra alışkanlığa dönüşüyor, en sonunda karakterinin içine sızıyordu. İşimi bitirip ekranı kapattığımda sandviçin hâlâ elimde durduğunu görünce kaşlarımı çattım.

"Sen hep kendini unut zaten, Nazlı," diye söylendim kendi kendime. "Buna iyi alıştın sen."

Sözler ağzımdan çıkarken canımı hafifçe yaktı ama yine de sandviçimle kapıya yöneldim.

Biraz yürümek iyi gelecekti. Bahçe kapısını kapatıp çaylığa doğru inmeyi düşündüm. Sabahın o parlak yeşili, insanın içine işleyen kuş sesleri, toprağın geceyi yeni bırakmış kokusu belki zihnimi iyice açardı. Bunların hepsine yeniydim. Yıllar boyu taş bir yurt binasında, sonra da bitmemiş bir inşaata bakan bir evde kalmıştım. İnsanın böyle şeylere yabancı kalması ne büyük acımasızlıktı. Bunu kendime ben mi yapmıştım, yoksa hayat beni bunlardan mahrum bırakmaya yemin mi vermişti bilmiyordum.

Havayı içime çektim. Hayatımda Yalvaç'ın kokusundan sonra ciğerime dolan en güzel kokuydu. Her şeyde onu düşünüyordum ve galiba buna engel olmayacaktım.

Önümde uzanan çaylığa baktım. Öyle güzel biçilmişlerdi ki sanki bir bahçıvan gelip onları şekillendirmişti. Çaydan ince, uzun, kıvrımlı tepelere dönüştürmüştü.

Henüz birkaç adım atmıştım ki az önceki his tüm vücuduma daha net, daha sert yayıldı. Bu kez hayal değildi. İzleniyordum.

Başımı sağa çevirdiğim anda onu gördüm. Bir ağaca omzunu vermiş, elleri ceplerinde, sanki saatlerdir oradaymış da ben nihayet fark etmişim gibi sessizce bana bakıyordu. *Yalvaç.*

Nefesim o an gerçekten kesildi. Gözlerimin önünde duran şey bir özlem sanrısı, uykunun dağılmamış bir uzantısı değildi, içimi kemiren bir ihtimal hiç değildi. Her dakika onu düşünmenin etkisi de değildi.

Adam gerçekten gelmişti. Ama yüzündeki ifade, onu görür görmez koşup boynuna atılmamı engelleyecek kadar sertti. Bakışlarında bana sarılmamak için kendini zor tutan, aynı anda da canıma okumaya niyetli duran tuhaf bir kırılma eşiği vardı. O an anladım. Yalnızca beni görmeye gelmemişti. Bana kızgındı. *Hem de sahici biçimde.* Mektubumun en küçük etkisi olmamıştı.

Ben daha bir şey diyemeden sesi sabahın dinginliğini bir bıçak gibi ikiye ayırdı.

"Sen hep kendini unut."

Kalbim bir kez daha tekledi. Aynı cümleyi biraz önce kendi kendime söylemiştim. Bunu duymuş olması mümkün müydü? Sanki düşüncelerimin üstüne basarak yürümüştü. Ben o şaşkınlıkla yerimde çakılı kalırken Yalvaç ağacın gövdesinden ayrıldı. Duruşu o kadar sakindi ki asıl tehdidi oradaydı zaten.

"Sen hep beni arkada bırak," diye sürdürdü sesi daha da sertleşirken. "İyi alıştın."

O an ne yapacağımı, sevinmem mi korkmam mı gerektiğini gerçekten bilemedim. Bir yanım onu gördüğü için delice sevinmek istiyor, diğer yanım bu defa Yalvaç'ı sahiden fazlasıyla kızdırdığımı fısıldıyordu.

Yüzümdeki ifadeyi ben bile okuyamazdım herhalde. Hem şaşkın hem mutlu hem suçlu hem de çocukça bir korkuyla tutulmuş halde ona bakıyordum.

"Yalvaç..." diye başladım ama devamı gelmedi.

Bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. "Eve geç, Nazlı. Her şeyin hesabını soracağım."

Aptalca bir gafletle, "Neyin hesabı?" diyecek oldum, daha soru bitmeden ellerini ceplerinden çıkardı. O hareketin kendisi bile içimdeki bütün cesareti çözecek kadar ağırdı.

Bana doğru yürümeye başlayınca istemsizce geri çekildim. Yarı kaçıyormuşum, yarı ifadesinin değişip değişmediğini kontrol ediyormuşum gibi garip adımlarla eve yöneldim.

Kapıdan içeri girdiğimde kalbim göğsümde öyle sert atıyordu ki sesini onun da duyduğuna emindim. Ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde kalmıştım. O ise birkaç saniye sonra kapıdan eğilerek geçti. Evin tavanı bile ona dar geliyormuş gibi görünüyordu. Arkasından kapıyı çektiğinde çıkan tok ses yüzünden yerimde sıçradım.

Korkuyla karışık biçimde saçma bir şey düşündüm o an. Bu görüntü korkutucu olduğu kadar güzeldi de. Adamın bu eve sığmayışı, varlığının bütün o küçük odalara taşması, beni öfkelendirmeye gelirken bile içimde bir güven duygusu yaratması... Galiba içimde bir yerde onun durmayacağını biliyordum. *Bana geleceğini.* Hep umut etmiştim ama kendime bile söyleyememiştim.

"Gelmeyecektin," dedim sesimi toparlamaya çalışarak. "Bana söz verdin." İçimde bir yer az önce düşündüğüm şeyle söylediğim şeye kahkahalarla güldü. Bir kez onun olmuştum, ona gitmiştim ya; o artık bana aşk acısı yaşatacak zamanı bile tanımayacaktı.

"Ben söz falan vermedim." İçimde yükselen sevince rağmen cümleyi taş gibi aramıza bıraktı. Buna sebep olan, soğukluğunu sürdürmesiydi. "Gene kendin çaldın, kendin oynadın."

"Senin için..." dedim kelimeler boğazımda birbirine takılırken. "Daha mı kötü olsaydı? Mesleğinden mi olsaydın?"

Konuşurken usul usul geri çekiliyordum. Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışmak içgüdüsel bir şeydi ama bundan kalbimin haberi yoktu.

Birden ayağım yerdeki örme halıya takılınca dengem bozuldu. Düşeceğimi sandığım an, eli belime dolandı. Beni sert, ani ve sarsıcı bir hareketle kendine çekti. Avuçlarının gücü bluzumun ince kumaşının altından bile hissediliyordu. Nefesi gerçekten öfkeliydi. Yüzü bana bu kadar yaklaşınca gözlerimin kocaman açıldığını hissettim.

"Sana bir yıl sonra gel, beni al dedim," diye fısıldadım. Sesim şimdi iyice küçülmüştü.

"Dedin," diye karşılık verdi neredeyse diklenir gibi.

"Ama sen başımızdaki büyük adamdan hiç çekinmeden çıkıp geldin."

"Geldim," dedi ardından.

Yutkundum. "Şimdi ne olacak?"

İşte o an bakışları yavaşça dudaklarıma indi. O bakışın tenimde yarattığı etkiyi inkâr etmem mümkün değildi. Nefesim dağıldı.

"Sana gitme, kal dediğim halde gittin," diye mırıldandı. "Ben de cezanı keseceğim."

"Ne cezası?"

Ağzının bir kenarı oynadı. Bu kez öfkesinin dibinde saklanan o tehlikeli sıcaklık iyice belirginleşti. "Önce seni öpeceğim."

Ve gerçekten hiç beklemediğim anda dudakları dudaklarıma kapandı. Bu, o güne kadar ondan aldığım hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Yumuşak değildi ve hiç bana zaman tanıyan bir tarafı yoktu. Günlerdir içinde biriken her şeyi beni bulduğuna emin olur olmaz üzerime bırakmış gibiydi.

İlk anda ellerim ne yapacağını bilemedi. Göğsüne dayanmakla boynuna sarılmak arasında kaldım. Dizlerim gerçekten çözülür gibi oldu.

Belimdeki eli daha da sıkılaşırken birden geri çekildi. Dudaklarım yanıyordu.

"Sonra," dedi nefesi benimkine karışırken. "Seni kendime iyice hatırlatacağım."

Ne söylediğinin yarısını anlamıyordum. Cümlelerinin sertliğiyle bakışlarının harareti birbirine karışmıştı. Yeniden öptüğünde bu kez hazırlıksız değildim ama ondan daha az sarsıldım diyemezdim. Sakalının birkaç günlük sertliği dudak kenarlarımı, çenemi, yanağımı yakıyordu. Dudaklarımın şiştiğini hissedebiliyordum. Tenimden resmen ateş çıkıyordu.

İçimdeki bütün huzursuzluk bir arada çözülüp yerini sersem bir boşluğa bıraktı. Ellerimi sonunda ensesine taşıdığımı bile sonradan fark ettim.

Geri çekildiğinde bakışlarım bulanıktı. Oysa o benden daha toparlanmış görünüyordu. Sadece gözlerinde, beni gerçekten bulmanın bastırılmış hırçın sevinci vardı.

"Sonra seni çok yorduğum için karnını doyuracağım," dedi o sert tavrın ortasına akılalmaz bir cümle bırakıp. "Öyle ekmek domatesle olmaz."

Bu defa gerçekten afalladım. "Bu mu ceza?" diye sordum dudaklarım aralanmış, hâlâ onun kolları olmasa yerde kalamayacakmış gibi.

"Bu," dedi yüzü daha çok yaklaşırken. "Sen dua et bana mektup yazmayı, her şeyi açıklamayı akıl ettin diye hafif kaldı. Eğer seni daha uzun süre arasaydım ve ulaşamasaydım..." Cümlenin gerisini bitirmedi ama bakışlarının içinde kalan şey zaten yeterince ağırdı. "Benim sabrımı bir daha sınama."

Yutkundum. Beni kucağına aldığı an kısa bir şaşkınlıkla ona tutundum. Sanki evin içinde yıllardır yaşıyormuş gibi hiç tereddüt etmeden yatak odasının kapısını buldu. Odaya girdiğinde kapı arkasında kalan ışık bile başka görünüyordu.

Beni yatağın üzerine fırlatır gibi bıraktı. Sonra kemerine uzandı. Bense gerçekten bakakaldım. Onu hiç böyle görmemiştim. Aynı adamdı ama sanki içindeki başka bir taraf bu sabah benim karşıma çıkmaya karar vermişti.

"Asıl cezanı buraya kadar söylemedim," dedi kemerini pantolonundan tamamen ayırırken. "Korkmanı istemedim ama korkmalısın. Saatlerce içinde kalacağım. Benden ayrı kaldığın her saat için seni tekrar tekrar boşaltacağım. En sonunda adını bile unutacaksın. Hatırladığın tek şey ben olacağım." Gömleğini üzerinden çıkardı. Bense bir kez daha yutkunmakla ve onu izlemekle yetindim.

Bir yangının ortasında kalmış gibi hissetsem de yanmaya çoktan razıydım.

Pantolonu da üstünden gittiğinde sadece iç çamaşırıyla yatakta üstüme çıktı. Geriye yatmak ve ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Ellerini uzatıp beni üzerimdeki bütün kıyafetlerden kurtardığında, "Oda soğuk, ısınmak için yalnızca ben varım," dedi. "Ama ben de yakmadan duramam. Beni kendine hasret bırakmayacaktın, Nazlı. Az sonra olacaklar senin yüzünden."

Kendi iç çamaşırını da çıkardığında çoktan ıslanmıştım. Girişteki öpücüğünden beri bu haldeydim. Kolları kalçama sarılıp beni sertçe alt bedenine yaklaştırdı. Kalçam dizlerine çarparken, belimden tutup yükselmemi sağladı.

Sonra da tek eliyle havada kalmamı sağlayarak dizlerinde yükseldi ve sertçe içime kaydı. Nefesi en az benim çığlığa benzeyen inlemem kadar sertti. İçime her çarpışında dağılmaya, kıvranmaya, kaybolmaya başladım.

Sonunda ilk defa ağzımı açıp tek bir mantıklı şey söyleyebildim. "Yalvaç!"

"Adımı söylemeye devam et," dedi buyurgan bir tonda. "Beni ancak böyle sakinleştirirsin."

Sakinleştirmek isteyip istemediğimden emin değildim. Şu an bana yaşattığı, aklımı zorlayacak kadar güzeldi. Hiçbir şeye benzemiyordu. Önceki sevişmemize de benzemiyordu.

Kalçamı bırakıp yatağa yaslanmasını sağlarken bu defa da kocaman elleriyle göğüslerimi kavradı. İkisini de sıkarken yatakta dalgalı bir deniz gibi sarsılıyordum.

Dudaklarını sızlanma benzeri bir sesle inleyen dudaklarımın üstüne kapattı. "Hımm, bunu sevdin mi?" diye sordu dudaklarımı ezercesine öperken.

"Çok!" dedim ve aldığım nefes ciğerlerimde patladı sandım.

Bir noktadan sonra söylediği gibi tek hatırladığım şey oydu. Nerede başladığımızı, nerede bittiğimizi bilmiyordum. En son üstünde olduğumu biliyordum ve yorgunluktan gövdesine yığılıp kaldığımı.

Öğlene doğru yataktan çıktığımızda zamanın nasıl aktığını bilmiyordum. Sabahın serinliği yerini sonunda yaz sıcağına bırakmıştı.

Saçlarım dağınık tutamlar halinde omuzlarımdan dökülüyordu. Yüzüm hâlâ sıcak, dudaklarım hâlâ hassastı. Üstelik sadece bedenim değil, zihnim de sarsılmış gibiydi.

Ben hâlâ yarı sersem şekilde mutfak tezgâhına yaslanmış onu izlerken o çoktan kollarını sıvamıştı. Evde ne varsa bakmış, dolapları açmış, tezgâhın üstüne malzemeleri çıkarmıştı. Buraya ilk kez gelmiş bir adam gibi değil de sanki benim dağınık düzenimi bir bakışta çözüp işe koyulması gereken şeyi anlamış biri gibi hareket ediyordu.

Tavaya tereyağı düştüğünde çıkan ses, ekmeğin kesilişi, bir şeylerin karıştırılışı şimdiden karnımı doyuruyordu. Hâlâ bu anın gerçekliğine tam inanamıyordum.

Bakışlarımın üstünde olduğunu fark etmiş olacak ki başını çevirmeden, "Çok bakma," diye mırıldandı. "Sana gerçek olduğumu daha çok kanıtlayacağım."

Cümle o kadar sakince söylendi ki etkisi daha büyük oldu. Nefesim yine bozuldu. Zihnim utanmadan sabaha döndü. Dudaklarının sertliğine, kollarının gücüne, bana bakarken gözlerinin koyulaşmasına... Ağzım hafifçe aralanmış olacak ki o sırada hazırladığı ekmeğe tereyağı sürdü ve doğrudan ağzıma itti. Ben itiraz bile edemeden parmağını çeneme hafifçe vurdu. "Ye."

Bunu söyleyişindeki erkeksi rahatlık yüzünden içimde açıklaması güç bir şey oluştu. Onu yeniden isteyecek kadar kuvvetliydi. Ağzımdakini zorlukla çiğneyip yuttum.

Gerçekten ona bu düşünceyle bakıyordum. *Kocama.* Bu kelimeyi içimden geçirirken bile göğsümde tuhaf bir sıcaklık yayılıyordu.

Tam bu sırada kapıdan bir tıklama duyuldu. Refleksle yerimden doğrulacak oldum ama Yalvaç eliyle beni durdurdu. "Komutan dururken bücürükler bekler."

Ben şaşkınca olduğum yerde dururken o da kapıya gitti. Hakikaten uslu bir çocuk gibi arkada kalmıştım.

Kapının açılma sesinden sonra ince bir çocuk sesi duydum. Sıla'ydı bu.

Kapı aralanınca kızın sesi daha net duyuldu. Hemen mutfak kapısına yürüdüm. Sıla elinde çelik bir tabak tutuyordu. İçinde de mısır ekmeğinin yanına çok yakışan, Trabzon usulü kuymak koymuşlardı. Ekmeğin kokusu daha eşikteyken içeri sızmıştı.

"Bu nedir, sen kimsin?" diye sordu Yalvaç. Benim burada arkadaş edinmiş olabileceğimi hesaba katamıyordu sanırım.

Sıla, ondan utanmış olacak ki hemen boynunu büküp bakışlarını içeriye beni arar gibi çevirdi. Merakıma yenilip yanlarına gittim. Küçük kız beni görünce rahatladı.

"Abla," dedi o tatlı Karadeniz ağzıyla. Tabağı iki eliyle uzattı. "Nenem yolladı. *Açtır o, götür yesin* dedi."

Yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu. "Ah, çok teşekkür ederim güzelim," dedim tabağı alırken.

Sıla'nın gözleri bu defa yeniden Yalvaç'a döndü. İnce ince süzdü onu, sonra utanmasına rağmen merakına yenildi. "Abla," dedi yeniden. Sesi biraz daha alçaktı. "Bu şehirli kocan mı?"

Başımı salladım. Yalvaç'ın yüzündeki ifadeyi görmek için dönmesem bile şaşkınlığını hissedebiliyordum.

"Kocam," dedim gülerek. "Dayanamamış, beni görmeye gelmiş."

Sıla bu cevaptan öyle memnun oldu ki hemen Yalvaç'a daha dikkatli bakmaya başladı. "Akşama çaya gelin gene," dedi hevesle. "Nenem ekmek de yaptı. Minzi de var, koyar yeriz."

Minzi, o meşhur Karadeniz köy peynirlerinden biriydi. Neyse ki bunu biliyordum. Taze, tuzlu ve biraz keskin kokuluydu.

O an, bu davetin sıcaklığı bile içimi yumuşattı. Yalvaç da belli belirsiz güldü. Sonra eğilip kızın omzuna elini koydu. "Neden gelirsem beni sorguya çekecekmişsin gibi hissediyorum?"

Sıla onun şakasını anlamadı. Gözleri daha da büyüdü. Ben hemen araya girdim. "Hadi git güzelim sen," diyerek yanağını sevdim. "Nenene de çok teşekkür ettiğimizi söyle."

Kız başını sallayıp seke seke uzaklaşınca Yalvaç kapıyı kapattı. Ev bir anda yine bize kaldı. Yalvaç arkasını kapıya verip bana baktı.

"Benden herkese bahsediyorsun galiba. Hem de kocan olarak."

Bu konuşma günler önce benim tarafımdan ona yöneltilmişti. Sencer'in benim onun karısı olduğumu bilmesi üzerineydi.

"Öylesin çünkü," dedim gözlerimi devirerek. Tabakla birlikte mutfağa geçtim.

Mutfağa girdiğimde birden ciddiyet çöktü üstüme. Çünkü bir süredir aklımın arkasında dolaşıp da sabahın gelişiyle bastırdığım soru yine başını kaldırmıştı. Tabağı tezgâha koydum, sonra ona döndüm. Sandalyelerden birine oturmuş, dirseğini masaya dayamıştı. Olduğu yere daha büyük, daha baskın, daha yerleşmiş görünüyordu.

"Peki şimdi ne olacak, Yalvaç?"

Gözlerini doğrudan benimkilere dikti. "Bundan sonra sadece beni dinleyeceksin."

Sesinde emir vardı ama daha çok, uzun süre korkmuş bir adamın kendi kararını açık etmesi gibiydi. "Asla ayrılık yok. Asla gitmek yok. Ne olursa haberim olacak."

O bakışı taşıyamayıp bir an yutkundum. Sonra hiç beklemediği bir şey yaptım. Gidip dizlerine oturdum. Kollarımı boynuna doladım.

"Bir daha gidecek gücüm de kalmadı," dedim sessizce. "Tek başıma savaşacak gücüm de. Sadece artık ben de mutlu olmak istiyorum, Yalvaç."

Cümlenin sonu ağzımdan çıkarken sesimin ne kadar çıplaklaştığını ben bile hissettim.

Başını hafifçe salladı. Sonra yanağıma sertçe, sahiplenir gibi bir öpücük bıraktı.

"Sen iste," dedi sesi kalınlaşıp derinleşirken. "Dünyanın dönüşünü durdurayım. Bundan sonra ben senin için fedakârlık yapacağım, sen değil, Nazlı." Kolları belime daha sağlam sarıldı. "Sen böyle dizimde otur, yanımdan ayrılma. Tek isteğim bu."

Gözlerimi kapatıp yüzümü boynuna gömdüm. Kokusu, teninin sıcaklığı, varlığı... Hayatımda ilk kez, birinin yanında gevşemenin zayıflık değil de hak edilmiş bir dinlenme olabileceğini düşündüm. Hayatımda belki de ilk kez bir şeyi bütün korkularımı susturarak içimden geçirdim.

Ne olacaksa olsun. Seninle olmak istiyorum.

41. BÖLÜM

Yalvaç

Arka bahçede, tahtaların üstüne düşen çekiç sesleri bana sandığımdan daha iyi geliyordu. Bir süredir atölyemle ilgilenememiştim. Ben de atölyemdeki iskelenin bir benzerini şimdi Sürmene'deki evin arka bahçesine kuruyordum.

Yaklaşık altı aydır hayatım bir Çanakkale'de, bir Trabzon'da, bir Ankara'da geçiyordu. Bir ayağım ailemde, öteki Nazlı'nın olduğu yerdeydi. Balca'yı daha sık ziyaret ediyordum. Bu aralar evi özlediğinden daha sık bahsediyordu. İşinin Çanakkale'ye taşınabileceğinden, aylar önce yaptığımız telefon görüşmesinin gerçeğe dönüşebileceğinden söz ediyordu.

Şu an kesinlik olmasa da bu habere çok sevinmiştim. Kardeşimin bizden ayrı, uzakta olması en çok onun için zordu. Ben de görevler ve Nazlı yüzünden sık sık seyahat etsem de en azından evde olduğum zamanlarda kardeşimi orada görmek istiyordum.

Bu gidiş gelişlerin hiçbirinden şikâyetçi değildim. Tam tersine, yıllar önce yalnızca Nazlı'yı kurtarmak için kabul ettiğim o ölüm oyununun bugün beni getirdiği yerin bedeli buysa sonuna kadar öderdim.

Çünkü artık mesele yalnızca onu korumak değildi. Mavi gözlerinin karanlıktan çıkıp hayatın içine geri döndüğünü görebiliyordum.

Bu hayattan elde edebileceğim her şeye sahip olmuşum gibi hissediyordum. Öte yandan, bir hayalim daha vardı. Bir gün onu Çanakkale'ye götürmek, annemin sofrasına oturtmak, Balca'nın karşısına geçirmek ve yıllardır boğazımda düğüm olan her şeyi bir nefeste söylemek istiyordum. *Bu kız ölmedi* demek istiyordum. Ve devamını getirmek... *Nazlı benim karım.*

Ama o hayalin ardında duran yangın da hiç sönmüyordu. Balca'yı düşündükçe içim hâlâ aynı yerden kavruluyordu. O gece görmemesi gereken şeyi görmüş, arkadaşının öldüğüne inanmıştı. O acının altında ezilip bükülmüş, büyümüştü.

Bense yıllarca buna rağmen susmak zorunda kalmıştım. Başta kolay görünmüştü. Tek amaç, Nazlı'yı o adamın elinden çekip çıkarabilmekti. Gerekirse dünya onu ölü bilirdi, yeter ki yaşasındı.

Ama zaman insanın niyetini affetmiyor, sonucu önüne koyuyordu. Şimdi dönüp baktığımda o gün verdiğim kararın doğruluğundan değil ama ağırlığından kaçamadığımı biliyordum.

Yıllar önce kurtarmak için sustuğum kız, şimdi gerçekten benim karımdı ve ben bunu kardeşime nasıl anlatacağımı düşündükçe içten içe büyük, boğucu bir çıkmaza giriyordum.

Elimdeki kalası yerine oturtup dizimin gücüyle sabitledim. Yeni kurduğum iskelenin gövdesi yavaş yavaş belirginleşiyordu.

Ahşap atölyemde ne yapıyorsam burada da devam edecektim. Keser, biçer, zımparalar, masa ya da sandalye yapar, en azından Nazlı çalışma odasına gömüldüğünde ellerimi boş bırakmazdım.

Çünkü çoğu kez o işine daldığı zamanlarda kendimi onu izlerken buluyordum. Ona duyduğum açlığın gözlerimden fışkırdığının farkındaydım. Ona ne zaman dalıp gitsem işin sonu yatakta bitiyordu. Bazen onu çalışma masasına yatırıp saatlerce sevişiyordum.

Son zamanlarda gerçekten kendimi daha yüksek ateşle yanan bir âşığa dönüşmüş halde buluyordum. Nazlı da o ışığı görüyor, ısısından korkmuyordu.

Nazlı gün geçtikçe güçleniyordu. Omuzlarını daha dik tutuyor, daha rahat gülüyor, daha az irkiliyordu. Onu geceleri saçlarını severek uyutuyordum. Bu onda bir alışkanlığa dönüşmüştü ve çoğu zaman dizlerime yatıp saçlarını okşamamı istiyordu.

Bazen de *yapma uyuyakalacağım şimdi* diyordu. Düşüncemle gülümsedim. Belki de tam bu yüzden, o güçlendikçe içimdeki arzulu adam daha da saklanmaz oluyordu. Sanki o bana yaklaşabildikçe ben de kendimde tutamadığım her şeyi ona daha açık göstermeye başlıyordum.

"Yalvaç abi..."

Çekiç elimde havada kaldı. Başımı çevirdiğimde, arka bahçedeki alçak duvarın dibine kurulmuş Sıla'yı gördüm. Elinde metal bir kap vardı. İçindeki üzümleri birer birer ağzına atıyor ve beni de hiç çekinmeden izliyordu. Güneş yüzüne vurmuştu, gözleri bildiği bir yaramazlığı saklayamayan çocuklar gibi pırıl pırıldı. Bu kıza da bayağı alışmıştım. Hatta ona bayılıyordum. Aklı pırıl pırıldı.

"Ne var?" diye sordum tahtayı yerine bastırırken.

"Bir şey soracağım ama dalga geçmeyeceksin." Sesini gizemli bir fısıltıya dönüştürüp üzüm tanelerinden birini parmaklarının arasında çevirdi. "Nazlı ablayla nasıl tanıştınız?"

İstemeden güldüm. "Tanışmamızı mı anlatayım? O uzun iş."

"Uzun olsun," diye atıldı hemen. "Benim acelem yok." Ardından üzümü ağzına atıp çiğnerken ekledi. "Hem sen anlatınca güzel oluyor."

Bir kalası daha yerine koyup çivilemeye başladım. "Tanışmamızı değil de nasıl âşık olduğumu anlatayım."

Sıla'nın gözleri büyüdü. "Aa, daha iyi. Aşkınızı merak ediyordum."

Başımı iki yana sallayıp istemsizce nefes verdim. "Hevesli kız."

"Doğru ama," diye mırıldandı dizlerini karnına çekip otururken. O duvarın üstünden düşmese iyiydi ama bunu ilk yapışı olmadığından neredeyse emindim. "Nazlı abla çok güzel."

"Orası doğru," dedim. Ardından avuç içlerimdeki talaşı silkerek ona doğru yarım döndüm. "Onu ilk gördüğüm anın bende bıraktığı şeyi tarif ermek zor aslında. Çünkü dediğin gibi çok güzeldi. Ve aradığım şeyi bulmuş gibi hissettim. Ben onu mezuniyetinde gördüm. Kalabalığın içinde duruyordu ama sanki herkes geriye çekilmişti de yalnızca o görünüyordu."

"Mezuniyet ne ki?"

"Okulun bitiyor işte," dedim onun anlayacağı şekilde. "Kutluyorlar, sen de güzel elbiseler giyip kendinle gururlanıyorsun."

"Ne giymişti?" diye araya girdi Sıla işin en gerekli kısmını soruyormuş gibi ciddi bir ifadeyle.

"Onu mu hatırlayayım şimdi?"

"Hatırlarsın," dedi hemen. "Âşık olduysan hatırlarsın." Hiç unutmamıştım aslında.

Gülümsedim. "Açık mavi, bulut gibi bir elbise vardı üstünde. Ama ben daha çok yüzüne bakmıştım."

"Gözlerine yani," diyerek omzunu salladı. Kaç yaşındaydı bu kız? Galiba bir ay önce on bir olmuştu. Bizim Aylin de zehir gibiydi ama bu kız başkaydı. Karadeniz'in havasıyla acilen Aylin'i de tanıştırmalıydım.

"Özellikle gözlerine. O koca mavi gözlerine. Mavi olan her şeye benzeyen gözlerine." Sesim ister istemez yumuşadı. Çiviyi tahtaya yerleştirirken bakışlarım bir an boşluğa gitti. "Bildiğin mavi değil," diye devam ettim. Gözleri bir kere aklıma düşmüştü ya, kendimi tutamıyordum. "Deniz değil, gök değil, cam hiç değil... Aynı anda hepsi. İnsanın içini bir anda hem serinletip hem de yakabilen bir renk. Nazlı baktığı yere sanki kendisinden bir parça bırakıyor. O gün kalabalığın ortasında onun bana bakıp bakmadığını bile tam hatırlamıyorum. Ama ben ona baktım. Öyle bir baktım ki sonrasında başka hiçbir şey eskisi gibi görünmedi. Sadece gözlerine bakmak istedim."

Sıla elindeki kaptan bir üzüm daha alıp gülerek başını salladı. "Ben de ilk gördüğümde dedim ki bu kız çok başka. Güzel kız çok var ama bazıları var ya, yüzü akılda kalıyor. Nazlı ablanınki öyle."

Sesli bir kahkaha patlattım. Bu kız benim karıma âşık mı olmuştu? Hayranlığını her kelimesinden anlayabiliyordum.

"Çünkü güzelliği yalnızca yüzünde değil," dedim. "O sessizliğinde de var. Bazen yürüyüşünde, bazen bir şeye dalıp gittiğinde. Bazen hiç konuşmadan insanın içine işleyebiliyor."

"Korkutucu biraz," diye itiraf etti Sıla, sonra hemen ellerini kaldırdı. "Kötü anlamda değil. Bazen dalıyor, gözleri doluyor. Çok kötü şeyler mi yaşamış?"

Çekici bıraktım. İskelenin tamamlanan kenarına oturup ona tam döndüm. "Yaşamış," dedim alçak sesle. "O yüzden ona bakınca yalnızca güzel bir kadın görmüyorum. Yaralı ama dimdik duran birini görüyorum."

Sıla bu defa daha dikkatli baktı bana. "Peki gerçekten ona mezuniyette ilk görüşte âşık mı oldun?"

"İlk görüşte vuruldum," diye düzelttim. "Âşık olmak daha uzun sürdü. Birini uzaktan görüp etkilenirsin. Sonra yanına yaklaştıkça huyunu, sesini, korkularını, öfkesini, yarasını tanırsın. İşte o zaman geri dönüş kalmaz. Ben onda geri dönülecek bir yer bırakmadım. Bana döndü."

Bu kıza bu kadar şey anlatıyordum ama nenesinden de biraz korkuyordum. Her ne kadar bilmiş bilmiş konuşsa da o bir çocuktu. Payımıza çocukla dertleşmek de düşmüştü.

"Vay be..." dedi hayranlıkla. "Bunu Nazlı ablaya söyledin mi?"

"Bazı şeyleri sözle söylemeye gerek kalmadan da anlarsın."

"Yani hayır," diye gülerek kendince sonuca vardı.

Başımı eğip tahtanın köşesini zımparalamaya başladım. "Çok konuşma."

"Yok ama söyle bence," dedi ısrarla. "Nazlı abla duymak ister."

"Sen nasıl bu kadar bilmişsin?"

"Nenem *sende başka bir şey var* diyor. Aklını hinliğe çok iyi çalışıyormuş," diyerek kıkırdadı. "Hem Nazlı abla bazen sana bakarken ben anlıyorum."

"Karımın bana bakışlarını da mı çözüyorsun?"

Omzunu silkti gülerek. Üzüm kabını yanına bırakıp iki dirseğini dizlerine dayadı. "Peki Nazlı abla ne zaman âşık oldu?"

"Onu, ona sor."

"Sen anlarsın."

"Anlamadığım çok şey oldu." Gözüm elimdeki tahtadan kayıp evin arka penceresine ilişti. Perdenin ardından onun hareket ettiğini seçebiliyordum. "Ama bir gün insanın sana güvenmeyi seçtiğini anlarsın."

Sıla bir şey diyecekken cebimdeki telefon çalmaya başladı. Ekrana bakar bakmaz yüzümdeki ifade değişti. Sencer arıyordu. Hâlâ Yunanistan'daydı. Bu yüzden onu bekletemezdim. Elimdeki tozu pantolonuma silip telefonu açtım.

"Sencer."

"Abi," dediğinde sesi kapalı bir yerden geliyordu. "Rahatsız etmiyorumdur inşallah ama bunu bekletmek istemedim."

"Müsaitim. Seni dinliyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra sesi ciddileşti. "Yekta sonunda senin Nazlı'nın yanında kaldığını öğrenmiş."

İskeleden aşağı indim. Sıla da yüzümdeki değişimi fark edip susmuştu. "Ne zaman?"

"Net değil. Ne zaman öğrendiğini ya da bunu ne kadar zamandır bildiğini bilmiyorum," dedi Sencer. "Ama farkında. Kesin."

Çenem istemsizce kasıldı. Gözüm yine pencereye kaydı. "Devam et."

"Ama tam da sana dediğim gibi," diye sürdürdü. "Bir şey yapmayacak. Daha doğrusu şu an yapamaz. Hata yapmamaya çalışıyor. Ayağı zaten kaygan zeminde. Seni de Nazlı'yı da doğrudan karşısına alacak bir hamle yaparsa kendi sonunu hazırlar."

Elimi belime koyup ileri geri birkaç adım attım. "Yine de dikkatli olacağız."

"Ben de onun için aradım zaten," diye mırıldandı. "Adam sessiz diye tehlike geçmiş sayılmaz. Sessiz avcı daha beterdir."

Dudaklarımın arasından kısa, sert bir nefes çıktı. "Biliyorum. Ben de onu bekliyorum zaten. Avını uzaktan izleyen avcı gibi fırsat kolluyorum. Bir açık versin, bu defa elimden alamayacaklar."

Sencer'in sesi biraz yumuşadı. "Onu tahmin edebiliyorum ama sen de açık verme. Hele şimdi hiç. Nazlı'nın huzurunu bozmaya değmez." Ardından sesi yeniden işine dönen bir adamın sesine dönüştü. "Ben burada kulağımı açık tutuyorum. Yeni bir şey olursa ilk sana dönerim."

"Tamam." Başımı hafifçe eğip ekledim. "Kendine dikkat et."

"Sen de abi."

Telefonu kapattığım anda arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Başımı çevirdiğimde Nazlı arka bahçeye doğru yürüyordu. Biber de onun birkaç adım gerisinden, kısa kısa sıçrayarak peşine takılmıştı.

Güneş tam üstüne vuruyordu. Üzerindeki mavi çiçekli elbise rüzgârla çok hafif dalgalanıyor, etekleri dizlerinin çevresinde usulca gezinirken ince bedenini daha da narin gösteriyordu.

Emine teyzenin kumaşçısıyla tanışıp ona diktirdiği elbiselerden biriydi bu. Eskiden böyle şeyleri üstüne geçirmekten bile uzak duran kadın şimdi ara ara heveslenip çiçekli, yumuşak, hayatın içinden kıyafetler giyiyordu.

Onun bu değişimi, dünyadaki bütün zaferlerden daha büyük geliyordu bana.

Sıla hemen ayağa kalktı. Elindeki kaptan bir salkım üzüm koparıp ona uzatırken neşeli bir sesle, "Nazlı abla tadına bak," dedi.

Nazlı hafifçe gülümsedi. Parmaklarının ucuyla bir tane alıp ağzına attı. Sonra bana dönen bakışlarında hem merak hem sakin bir ifade vardı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Neredeyse bitmek üzere," dedim. Yalan sayılmazdı. Ana gövdesi çıkmış, büyük kısmı bitmişti.

Biber gelip ayaklarıma sürtündü. Eğilip başını okşarken gözüm yine Nazlı'ya takıldı. Bu mavi elbiseyle gözlerinin tonu resmen birleşmişti. Her zaman güzeldi ama bugün ayrı güzel görünüyordu.

Onu dikkatle süzdüğümü fark etmiş olacak ki kaşlarından biri çok hafif kalktı. Bende ne gördüyse artık... Belki de son günlerde onu daha açgözlü izlediğimi fark ediyordu.

"Kim aradı?" diye sordu bu defa.

"Sencer." Ardından bakışımı ondan ayırmadan ekledim. "Yekta yanında kaldığımı öğrenmiş."

Nazlı'nın yüzünde eskiden olsa bir anda gölge gibi çökecek o huzursuzluk belirmedi. Yalnızca birkaç saniye düşündü. Sonra başını hafif yana eğdi. "Ve?"

"Ve şimdilik bir şey yapmayacak. Yapamayacak. Sencer onun hata yapmamaya çalıştığını söylüyor. Yine de dikkatli olacağız."

Nazlı üzüm tanesinin çekirdeğini usulca avucuna alırken, "Oluruz," diye mırıldandı. Eski Nazlı olsa bu haberin ağırlığını tek başına taşıyıp içine kapanır, gözleri önce çevreyi tarar, sonra bin bir ihtimal kurardı.

Şimdiyse yalnızca bana bakıyordu. Sanki dünyanın geri kalanını ikinci plana itiyordu.

Sıla ikimizin arasında gidip gelen bakışlarla sırıtmaya başlamıştı. "Üzüm isteyen var mı?" diye sordu aslında mesele üzüm değilmiş gibi.

Nazlı beklemediğim bir hafiflikle, "Az önce ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

Sıla'nın ağzı hemen kulaklarına vardı. "Yalvaç abi sana nasıl âşık olduğunu anlatıyordu. Gözlerine bayıldığını söyledi."

Nazlı'nın bakışları bende durdu. İçinde ince bir şaşkınlıkla karışık gizli bir eğlence vardı. "Öyle mi?"

"Abartıyor," dedim kuru bir sesle ama içimdeki adam onun bu bakışında takılı kalmıştı.

Sıla fırsatı kaçırmadı. "Abartmıyorum ki. Mezuniyetinde seni görünce vurulmuş. Hatta ben ilk görüşte aşk dedim, o vuruldum dedi. Gözlerinin mavisini anlatıyordu. Öyle bir anlattı ki. Gök mavisi gibiymiş. Deniz mavisi gibi. Her şeye benziyormuş. Üstünde bulut gibi bir elbise varmış."

Nazlı'nın dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülüş kıpırdandı. "Demek vuruldun?"

"O kadar değil," diye homurdandım. Ona zaten vurulduğumu defalarca göstermiştim.

"O kadar," dedi Sıla inatla. "Hatta daha da fazla."

Ben bu kızın nenesi bana kızar diye korkarken başıma gelen bambaşkaydı. Aklı zehir değil, şeytanda bulunan cinstendi.

Nazlı başını hafifçe eğip elbisesinin eteğini rüzgârdan kurtarır gibi turtu. Sonra sesi yumuşak ama alttan alta ısıtan bir hale büründü. "Peki şimdi de aynı şeyi düşünüyor musun?"

Ona birkaç adım yaklaştım. Sıla'nın burada olduğunun hâlâ farkındaydım. Bu kız ne zaman gidecekti?

"Şimdi daha fazlasını düşünüyorum," dedim. "O gün yalnızca güzel olduğunu gördüm. Şimdi ne kadar güçlü olduğunu da görüyorum. Şimdi bakınca ilk günden daha beter oluyorum."

Sıla elini ağzına kapatıp sessizce gülerken, Nazlı'nın yanaklarına pembe bir renk yürüdü. Bakışlarını kaçırmadı ama kirpikleri bir an ağırlaştı. İşte benim en zayıf olduğum anlardan biri buydu. *Bana güvenen, utanmayı unutmamış ama kaçmayı da bırakmış o kadın hali.*

"İskelen bitince," dedi sesini toparlayıp. "Orada ne yapacaksın?"

"Mobilya." Biraz daha rahat bir tona dönmeye çalıştım. "Masa, sandalye, ne gerekirse. Sen işine gömüldüğünde başında dolanmamak için."

Sıla kahkahasını tutamazken Nazlı bu defa gerçekten güldü.

Biber bir anda koşturup iskelenin altına girdi. Sıla da onun peşinden eğilip bakmaya başladı. Birkaç saniyelik boşlukta baş başa kalınca Nazlı bana biraz daha yaklaştı. Sesini yalnızca benim duyabileceğim kadar alçaltarak, "Korkmalı mıyım?" diye sordu.

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır. Dikkatli olacağız, hepsi bu." Sonra onun gözlerinin içine bakarak ekledim: "Dünya yansa bile önce seni çıkarırım oradan."

Yalnızca başını hafifçe eğdi. "Biliyorum," diye fısıldadı.

Sıla iskelenin altından Biber'i çağırırken yüksek sesle, "Ben gidiyorum," dedi. İçimden bir şükür çektim. "Nenem merak eder." Üzüm kabını alıp bahçeden ayrıldı.

O gider gitmez aramızdaki hava biraz daha sessizleşti. Rüzgâr elbisesinin eteklerini kıpırdatıyor, saçlarının birkaç telini yanağına sürüyordu. Elimi uzatıp o saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım. "İçeride çok işin var mı?" diye sordum.

"Biraz daha var." Sonra gözleri yarım kalan iskeleye kaydı. "Ama önce kahve yapabilirim."

"Sen yapma," dedim. "Ben yaparım."

Kaşları hafifçe kalktı. "Senin yaptığın kahve geçen sefer fazla sert olmuştu."

"İçersin."

"Ben içmem."

"İçersin," dedim dudaklarımın kenarında istemsiz bir gülüş belirirken. Bu aralar inadına oynamaya bayılıyordum, o da benimkine.

Gözlerinde kısa, ılık bir parıltı dolaştı. Sonra arkasını dönmeden önce sesi hafifçe yumuşayıp neredeyse gülüşe dönüştü. "Kendine fazla güvenme, Yalvaç Zorlu."

"Sana güveniyorum, Nazlı Heves Zorlu!" diye bağırdım arkasından.

Elime yeniden çekici aldım. Tahtanın üstüne eğilirken içeriden onun ayak sesleri hafifçe duyuluyordu. Bir anda elimdeki çekici bahçede bir yere savurdum. Doğruca eve yürüdüm. Tahtaya çivi çakmaktan daha eğlenceli şeyler yapmak varken ben neden buradaydım ki?

42. BÖLÜM

Nazlı

Evin salonunu baştan başa kaplayan eski kırmızı halının üstünde, başımın altına aldığım işlemeli minderle bir sağa bir sola dönüyor, elimdeki dosya kâğıtlarını göğsümün üzerine bırakıp tavana bakıyor, sonra sıkılıp yeniden yüzümü halıya çeviriyordum. Halının o kendine has, biraz güneş görmüş, sandık içi gibi kokan dokusu burnuma geldikçe garip biçimde sakinleşiyor, yine de zihnimin içindeki uğultu dinmiyordu.

Loki de benim bu halime alışmış olacak ki fırsatını buldukça yanıma sokuluyor, sırtıma iki patisini koyup tırmanmaya çalışıyor, ben döndükçe bu defa karnıma çıkıp oraya kıvrılacak yer arıyordu. Onu itecek halim de yoktu. Sanki ikimiz de aynı şeyi yapıyorduk. Kendimize serin ama güvenli bir yer arıyorduk.

Üzerimdeki pembe çiçekli, basma elbisenin eteği neredeyse kalçalarıma kadar toplanmıştı.

Böyle elbiseleri giymeyi seveceğimi söyleseler güler geçerdim ama şimdi neredeyse her gün bir başkasını üzerime geçirirken içimde küçük, sessiz bir memnuniyet beliriyordu. Yalvaç'ın taşıyıp getirdiği kumaşların sonu gelmiyordu. Emine teyze de her seferinde o kumaşları elinde başka bir şeye dönüştürüyordu.

Sanki bana yalnızca elbise değil, burada kök salabilmem için yeni bir hal dikiyordu. Dolabımda her renkten, her desenden elbisem var desem yalan olmazdı.

Ayaklarımda bir süredir giydiğim ince yün çoraplar vardı. Hava sıcak olsa da bu evin taş zemini soğuğu içine çekiyor, resmen saklıyordu. Bir kez yalınayak bastım mı, o serinlik ayak bileklerimden yukarı ince bir sızı gibi tırmanıyordu.

O yüzden çoraplarımı çoğu zaman çıkarmıyordum. Saçlarım da artık hep topladığım o eski halinde değildi. Açık bırakmaya alışmıştım. Uzadıklarını, belimi de geçip kalçama yaklaşan uçlarının bazen koluma, bazen sırtıma dolandığını hissetmek tuhaf biçimde hoşuma gidiyordu. Sanki zaman geçtikçe başka bir kadın olmuştum.

Elimdeki dosyanın sayfalarını yeniden önüme çektim. Akın'ın sabah erkenden ilettiği görev özeti, diğerlerine göre daha kısa ama daha netti. Zaten

son haftalarda her şey böyleydi. Önce ufak bir sistem taraması, ardından sahadaki gölge ajan görevleri, sonra başka bir veri izleme görevi, sonra da yine Akın'ın araması. Her seferinde sesi aynı dinginlikte çıkıyor, her seferinde *Şato'dan geldi* diyordu.

Olanları fark etmeyecek kadar saf değildim. İş yüküm artıyordu. Artmakla da kalmıyor, beni nefes alamayacağım bir hale sokuyordu. Bu yüzden artık Balca ve diğerlerini daha az takip edebiliyor, onlar hakkında bilgi sahibi olamıyordum. Burada geçen zamanlar güzel olsa da üstüme yağmur gibi yağan bu işler yüzünden eskiden yaptığım şeyleri biraz özlüyordum.

Balca'nın hayatında fiziken yoktum ama en azından uzaktan elimi üstünde tutabiliyor, o bilmeden yanında olabiliyordum. Fakat şimdi bu durum değişmişti. Beni de en zorlayan kısım buydu.

Bana verilen işlerin çoğu siber güvenlik işiydi. Ekran başında sabahladığım, ağlara sızıp iz sürdüğüm... Fakat bu defa dosyanın arasına sıkıştırılmış operasyon notu, her şeyi başka bir yere çekiyordu. Trabzon'da sahaya inmem isteniyordu.

Üstelik öyle uzaktan destek verilecek bir iş değil, doğrudan operasyon zincirinin içine gireceğim bir görevdi bu. Akın bunu bana iletirken sesinde bana karşı en ufak bir tereddüt yoktu ama ben onun arkasındaki gölgeyi açıkça görüyordum. Sadece Akın, Yekta'nın niyetini tam çözemiyordu. Çünkü onunla ilgili ham gereceğe sahip değildi. Mine Hoca'nın ölümüne bir anlamda onun sebep olduğundan habersizdi.

Yekta, Yalvaç'ın benim yanımda olduğunu öğrendiğinden beri susuyor, doğrudan dokunmuyor fakat beni başka yollardan sıkıştırıyordu. İnsan bazen birini susturmanın en etkili yolunun onu yorup hata yapmaya zorlamak olduğunu bilirdi. Bence o da bunu yapıyordu. Biz onun açığını beklerken o beni açık vermeye zorluyordu.

Bunları düşünerek yerde dönüp dururken, içeriden gelen ayak sesiyle başımı hafifçe kaldırdım. Yalvaç kapıdan içeri girdiğinde öğlen ışığı sanki onunla yer değiştirdi.

Sabah Çanakkale'den gelmişti ama bir saattir de ortalıkta yoktu. Kendini ormana vurmuş, koşup içindeki fazlalığı orada bırakmıştı. Üstünde beyaz bir tişört ve siyah eşofman altı vardı. Saçları duştan çıktığı için siyah görünüyordu.

Beni yerde görünce bir şey demeden yaklaştı, sonra yanıma bağdaş kurup oturdu. Ben de elimdeki sayfaları göğsümden alıp kenara bıraktım. Bir süre yüzüne baktım. Sonra olduğum yerde kaydım ve başımı dizlerine bıraktım.

Eğildi. Dudakları ters bir açıyla dudaklarıma değdi. Kısa, yumuşak ama insanın içini anında ele geçiren bir öpüştü. Eli saçlarıma girdi. Parmakları başımın gerisinde ağır ağır dolaşırken, "Güzelim," diye mırıldandı. Sesi tenime değen eli kadar sakindi. "Sen yine işe mi gömüldün?"

Gözlerimi kapatıp başımı hafifçe salladım. Sonra açıp ona baktım. "Yekta, bildiğimiz Yekta," diye fısıldadım. İsmi dudaklarımdan çıkarken bile ağzımda metalik bir tat bıraktı. "Bu defa bana operasyon verdi. Biz onun açığını beklerken o bana açık verdirmeye çalışıyor."

Yüzünde tek bir tepki bile oluşmadı önce fakat çenesinin kenarında sertleşen kası gördüm. "Çok bekler," diye karşılık verdi sonunda. Başını hafifçe eğip yerdeki dosyaya ve etrafa dağılmış kâğıtlara baktı. "Görev ne?"

Elimi uzatıp birkaç sayfayı alarak ona özeti anlattım.

Trabzon liman hattına bağlı özel bir soğuk hava deposu vardı. Kâğıt üstünde sıradan bir lojistik noktası gibi görünüyordu. Soğuk zincir taşımaları, liman sevkiyatı, giriş çıkış yapan araçlar, düzenli personel akışı... Ama son aylarda kıyıda bulunan bazı cesetlerle kayıp insanlar arasında kurulan eşleşmelerin temiz olmadığı düşünülüyordu. İnsanları *Rusya'ya geçireceğiz, mülteci olacaksınız* diye kandıran bir örgüt vardı. Önce o depoda tutuyorlar, sonra da başka cesetleri onların üstüne giydirilmiş hayatlarla denize bırakıp arkalarında salıte bir ölüm hikâyesi bırakıyorlardı. Çantalarda kimlikler, kıyafetlerde izler, telefonlarda yarım sinyaller... İlk bakışta hepsi aynı yere çıkıyordu. *Teknede öldüler, denizde kayboldular.*

Oysa Şato bunun bir geçiş kazası değil, insan kaçırma zinciri olduğundan emindi. Sorun şuydu: Bunu ispatlamak için hem depodaki fiziksel sistemlere erişmek hem de bütün dijital sahtekârlığı aynı anda sökmek gerekiyordu. Görevi bana bu yüzden vermişlerdi.

Cümle ağzımdan çıkar çıkmaz içimdeki o tanıdık sertlik yeniden yerine oturdu. Çünkü bunun yalnızca görev olmadığını biliyordum. Yekta beni sahada istiyordu. Bilgisayarın, ekranların, logların, örüntülerin içinden çıkarıp gürültünün, riskin, panik kararların ortasına sürmek istiyordu. Bir şeyi çözemeyeceğimi düşündüğünden değildi. Tam tersine, nerede güçlü olduğumu bildiği içindi. Beni güçlü olduğum yerden yakalayıp hata yapmaya zorluyordu.

Ama onun göremediği şey şuydu: Benim için sahaya inmek, bedenimin orada olması değildi. Zihnim çoktan oraya ulaşmıştı bile. Depoyu önce sisteminden, sonra kör noktalarından, sonra da yalan söyleyen kayıtlarından tutacaktım. Yalvaç'ın sayesinde tekrar elde ettiğim dronlarımı yeniden programlayacaktım. Yine yalnızca görüntü taşıyan oyuncaklar olmayacaklardı.

Operasyona eşlik edecek, gerektiğinde dikkat dağıtacak, gerektiğinde ateş açıp içerideki insanların güvenliğini sağlayacaklardı.

Ben de böylece aynı anda iki yerde olacaktım. Hem sahaya inmiş gibi bütün hattı yönetecek hem de hiç inmeyip masamın başında oturarak her şeyi tek tek izleyecektim. Oyunu onların kurduğu yerden değil, benim görebildiğim yerden bozacaktım.

Yalvaç bunu yüzümden anlamış gibi baktı bana. O ağır bakışı birkaç saniye hiç kıpırdamadı. Sonra, "Ben senin yerine gönüllü olabilirim," dedi en sonunda.

Başımı hemen kaldırdım. "Sakın." Sesim düşündüğümden daha sert çıktı. Sonra biraz yumuşatıp yeniden söyledim. "Adamın istediği bu zaten."

Yalvaç hiçbir şey söylemedi. Bunu onaylamadığını yüzünden anlıyordum. Ama benim başka bir planım olduğunu da fark etmişti ve bunu da göz ardı edemiyordu.

"Sorun yok," derken yeniden dizlerine yaslandım. "Ben halledeceğim. Sadece biraz daha ekipman gerekiyor. Bu görev için biraz fazla sayıda drona ihtiyacım var. Hepsi benim elim kolum olacak. Onlardan birkaç tane daha programlamam gerekecek. Bugün olursa harika olur."

Elinin saçlarımda dolaşan hareketi bir an durdu, sonra yeniden başladı. "Ben hallederim."

Çok sakin konuşuyordu. Ondan tehlikeli bir görev için askeri dron istiyordum, o ise domates alacağını listesine ekliyor gibi davranıyordu. Ama ben onun bu sakinliğinin ardında ne olduğunu biliyordum. Bir yandan bana destek oluyor, öte yandan kendince çoktan başka hesaplar yapıyordu.

Başımı biraz kaldırıp ona baktım. O da bana bakıyordu. Bu sessizliğin içinde hava değişti. Konuşulan şey görevdi, riskti, Yekta'ydı ama yine de aramızdaki çizgi bir anda başka yere kaydı.

Gözleri önce yüzümde dolaştı. Sonra omzuma, elbisemin göğüs kısmına indi. Parmaklarının kemikli kısmı elbisemin göğüs kısmındaki ince kumaşa hafifçe dokunudu. "Çamaşır giymemişsin."

Öyle birdenbire söylemişti ki nefesim kesildi. "Hep bu evdeyim zaten," dedim. "Gelen de ya Emine teyze ya da Sıla. Diğer komşularla da dışarıda karşılaşıyorum. O zaman çamaşır giyiniyorum, merak etme."

"Hmm," diye karşılık verdi. O tek hece ağzından çıktığı haliyle bile tenime dokunan bir şey gibiydi. Sonra elbisemin yakasını iki parmağıyla tutup biraz araladı.

Yakalanmıştım. Az önceki dokunuşuyla ürperen göğüs uçlarıma bakıyordu. Öyle uzun baktı ki ayaklarımdan tutuşmaya başladığımı hissettim.

Oraya bakarken onun da gözlerinin içi yanıyordu. Bir anda eli içime kaydı. Göğsümün birini avuçlarının arasında sıktığında belim istemsizce kıvrandı ama dudaklarımı birbirine bastırmayı başardım. "Ayrıca üşümüşsün de."

Eli içimden diğer göğsümün ucuna sürtünerek çıktığında asıl o zaman üşüdüğümü hissettim.

Başımı dizlerinden alıp halıya yasladım. Saçlarım kırmızı desenlerin üstüne yayıldı. Ona baktım. O da bana. Bir haftadır yoktu. Bunu şimdi, o bakışın içindeki açlıkta daha net görüyordum. "Anlaşılan beni çok özlemişsin," diye mırıldandım. "Üşüyüp üşümediğimi bile kontrol ediyorsun."

Yüzünde gölge gibi gelip geçen gülümseme belirdi. "Deli gibi." Sesi daha kısık çıkmıştı bu kez. "Aklımı kaybedecek kadar. Şimdi de ısınmanı sağlayacağım."

Bir anda ayağa kalktı. Gidip perdeleri kapatmaya başladı. Onu izlerken içimdeki beklenti o kadar hızla büyüdü ki neredeyse olduğum yerde kıvranacaktım. "Geliyorum," diyerek yanımdan geçti ve gidip dış kapıyı da kilitledi. "Sıla evimizden çıkmaz oldu. En iyisi baştan önlem almak," derken tekrar yanıma döndü.

Şimdi bakışları daha da koyulaşmıştı. Bir an bedenimdeki bastırılmış arzu öyle belirginleşti ki dosya, görev, Trabzon, hepsi birkaç adım geriye çekildi.

"İlk kez birlikte olduğumuz gece," dedi kalın bir sesle. "Beni düşünerek kendine dokunduğunu söylemiştin."

"Evet," dedim içime kaçan sesimle. Olduğum yerde titremeye başladım.

"Göster bana, Nazlı," dediğinde dudaklarımın arasından ısınmış nefesim sızdı. Bu anı kendimle paylaştığım zamanlarda bile çok fazla utanırken onun karşısında nasıl yapacaktım? Uyuyamadığım gecelerde, çok korktuğum zamanlarda onu düşünmekle başlar, sonra onu hissetmeye dönüşürdü.

Yüz yüze geldiğimizde her yaptığım şeyi zihnimde en kuytu köşeye saklar, hiç olmamış gibi davranırdım. Şimdi gerçekten kocam olsa da bu biraz zordu.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan bakmaya devam edince parmaklarımı zorlanarak ve usulca elbisemin eteğine götürdüm. Kumaşı yavaşça karnıma kadar toplarken ondan gözümü ayırmadım. Dudaklarının aralandığını görebiliyordum.

Parmaklarım çoktan ıslanmış iç çamaşırımı buldu. Onu kenara kaydırıp doğrudan ıslaklığıma dokunmaya başladığımda belim kavislenerek yükseldi. Parmaklarım üzerinde kaydıkça ayaklarım da halıyı arşınlıyordu.

Nefeslerimizin ritmi değiştikçe, bedenim de onun bakışları altında daha fazla çözülüyordu. Bir noktada boştaki elimle elbisenin üst düğmeleriyle uğraşmaya başladım.

Parmaklarım aceleci değildi ama Yalvaç için aynısını söyleyemezdim. Bana doğru yaklaşıp yanıma oturdu. Önce iç çamaşırımı bacaklarımdan sıyırdı. Sonra da yanıma oturup düğmelerin hepsini benim için açtı.

Başımı yine kucağına yasladım. Eli göğsümün üstünden uzanıp elimle yaptığım şeyi devraldı. Bir eli tenimde ağır ağır gezinirken bir haftalık yokluğunun onda neye dönüştüğünü anlamak için yüzüne bakmam gerekmiyordu.

Yine de bakışlarımı bacaklarının üstünden önce gergin çenesine, sonra orada oynayan kasa çevirdim. Başını eğdiğinde gözleri kaynayan bir kehribar çukuruymuşçasına gözlerime kilitlendi.

Halının üstünde kıvranmamın, bana bu kadar hükmedebilmesinin ona fazlasıyla zevk verdiğini yüzündeki tehlikeli ifadeden okuyabiliyordum.

Her şey o andan sonra gözlerinin rengine, teninin sıcaklığına, teniyle buluşunca daha erkeksi bir hal alan ve daha da bağımlısı olduğum *Amouage Interlude* parfümünün kokusuna dönüştü. Kulaklarımda dayanamıyormuş gibi söylediği, "Gel buraya," sözleri çınlarken hayattan hiçbir kayboluşum bu kadar zevk verici değildi. Koyu, derin, haz verici değildi. Onunla her seferinde bambaşka birini içimden çıkarıyordum.

Yarın vardı, görev vardı, dosya vardı ama hepsi sanki başka bir evde, başka bir hayatta kalmıştı.

Tam o halimin içinde başını biraz kaldırıp yüzüme baktı. "Ne zaman bu görev?" diye sordu. Aklım çoktan yerinden kaymışken onunla işten konuşmamı bekliyordu. Ellerim omuzlarını kavrarken, "Yarın," dedim. Başımı omzuna düşürdüm. "O yüzden dosyaya bu kadar gömüldüm."

"Saat?" diye sordu bu kez.

Yekta benimle ne kadar oynarsa oynasın, yarınki görevde başarılı olmayacağımı düşünürse düşünsün bu işe Yalvaç'ı karıştırmayacaktım. "Net saat yok. Akşam üzerine doğru. Haber gelecek. Ama sen bu işte yoksun."

"Madem bu kadar kısa sürede... neden sana bu kadar geç haber veriyorlar?"

Cevap basit olsa da Yalvaç'ın öfkesini beslemek istemediğim için sustum. Olan biten her şeyi artık ona haber veriyordum ama bu, sevdiğim adamı tamamen korumayacağım anlamına gelmiyordu. Özellikle de bana hayatımın en mutlu zamanlarını yaşatırken; beni doyumsuz bir âşık, sadık bir dost, bu hayattaki her şeyiymişim gibi severken.

Geceyi neredeyse hiç uyumadan geçirdim. Uykusuzluktan şikâyet edecek halim yoktu çünkü bu kez beni ayakta tutan şey, yalnızca tedirginlik değildi. Hiç durmadan göreve hazırlık yapıyor, hataya açık kapı bırakmıyordum.

Yalvaç'ın mutfağa girip çıkarken bana demlediği çayların sayısını bir yerden sonra unutmuştum. Her fincanın dibinde başka bir şeyle uğraşıyordum. Ekran ışıkları birbirine karışırken ben de saatleri unuttum.

Dronların bir kısmını görüntü ve ısı takibi için bırakırken, diğerlerini doğrudan müdahaleye hazırladım. Çoğu öldürmek için değildi. Çünkü biliyordum ki Yekta buradan da beni suçlayacak bir şey bulabilirdi.

Bir insanı saatlerce yere serecek, bedenini savaş dışı bırakacak kadar güçlü karışımlar taşıyordu hepsi.

Gece üçte Akın aradığında, yorgunluğumun tam ortasında beklemediğim bir dinginlik hissetmiştim. Sesini duyar duymaz omuzlarım biraz gevşerken *orada kendi hazırlığını yaptığını, beni yalnız bırakmayacağını, ekibi ona göre seçtiğini* söyledi.

En çok da buna ihtiyacım vardı; bana güvenilmesine. Yekta'nın bana tavrının aksine, Akın'ın hâlâ arkamda durduğunu bilmek sabaha başlatken içimde küçük ama sağlam bir taş gibi yer etti.

Sadece iki saat, Yalvaç'ın kollarının arasında uyuduğum uykuyla vedalaşmış, üzerimde geceliğimle bilgisayarıma tekrar kurulmuşken kapının önünde fırtına gibi Sıla belirdi. Sesi evin bütün taş duvarlarında seken bir neşeyle, "Nazlı abla!" diye bağırdığında gözlerimi ekrandan kaldırabildim.

Kapıya gittiğimde hiç nefes almadan, "Yalvaç abi dün gelmiş, nenem kahvaltıya çağırıyor," dedi. Gözlerinin içi parlıyordu. Biber'i yine peşine takmıştı. Köpeğe duyduğu hayranlık öyle sahici ve öyle çocukçaydı ki onun da Biber'i bizim kadar sevdiğini biliyordum.

Hayatımın en ağır günlerinde içeri süzülen en hafif şeylerden biriydi bu kız. "Geliriz canım," dediğimde her zamanki gibi seke seke kapıdan ayrıldı.

Yalvaç o sırada hâlâ yarı uykulu olduğu için gidip onu uyandırdım. Üzerine eğildiğimde yüzündeki yorgunluk, gecenin geç saatlerine kadar uyumamasına rağmen hâlâ yakışıklı duran o inatçı erkekliğini zerre eksiltmiyordu.

Gözlerini araladığında ilk yaptığı şey, elini belime koyup beni biraz daha kendine çekmek oldu. "Kalk," diye mırıldandım sesimin içinde istemsizce büyüyen bir tebessümle. "Sıla geldi. Emine teyze kahvaltıya çağırıyor."

Homurdanır gibi gülümsedi. Ben de bunu fırsat bilip dolaptan giysilerini çıkardım. Onu zorla ayağa kaldırıp gömleğini omuzlarına geçirirken önümde sessizce durdu. Bazen onu giydirmek bile içimde garip bir bağlılık hissi uyandırıyordu.

Parmaklarım düğmelere giderken omzuna bir öpücük bıraktım. Sonra göğsüne... Sonra bir tane daha... Yalvaç hiçbir şey söylemedi ama nefesinin yavaşça değiştiğini duydum. "Kahvaltıya gidiyoruz," dedim bir çocuk gibi tembelleşmesine izin vermemeye çalışarak. "Emine teyzenin bahçesinde taze ekmek, Trabzon peyniri, tereyağı ve çay olacaktır." Söylerken bile ağzım sulanıyordu. "Şu halinle inersen kadın seni aç bıraktığımı sanacak."

Son zamanlarda hayatımın sıradanlaşmasına gerçekten bayılıyordum. Bu evi, Yalvaç'la geçirdiğim günleri, Sürmene'yi, kapımızın önündeki küçük bahçeyi, aşağı doğru yayılan çaylığı, taş duvarların arasına sinmiş o dinginliği neredeyse içimde, huzurlu bir yerde taşıyordum.

Bir an sonra ikimiz el ele Emine teyzenin bahçesine girdiğimizde masa çoktan kurulmuştu. Sıla, dedesi Salim'in yanına yerleşmiş, her zamanki gibi çay bardağını şekerle doldurmakla meşguldü. Kızın bu huyu asla değişmeyecekti galiba.

Emine teyze artık bana ilk günlerdeki ölçülü sıcaklığıyla değil, gerçekten kızıymışım gibi davranıyordu. Bizi görünce elindeki tabakla döndü. "Gelin de başlayalım," dediğinde sesi o hafif Trabzon ağzına kayıyor ve daha yumuşak geliyordu.

Karşısında oturan Salim amca ise masaya eğilmiş halde ekmeğe bakarken, "Ben açlıktan kudurdum da siz yeni geldunuz ha," diyerek komik bir serzeniş bıraktı ortaya.

Adamı ilk kez dikkatle o sabah izledim. Güneşte iyice koyulaşmış yüzü, kısa beyaz sakalı, yaşına rağmen diri duran omuzları ve her an içinden bir şaka çıkabilecekmiş gibi duran bakışları vardı. Kapının önünde duran kırmızı Tofaş da onundu.

Rize'ye kadar inip çay, fındık, ne denk getirirse onun alım satımını yaptığı için araba bazen günlerce ortada olmaz, bazen de birkaç gün boyunca kapının önünden ayrılmazdı.

Yalvaç masaya otururken bakışları o kırmızı arabaya takıldı. Yüzünde bir anlığına beliren ifade, tanıdık bir yerden canının sızladığını gösteriyordu. Neredeyse bir yıldan fazla bir süre önce sattığı arabasını hatırladığını anladım. Bana arabasını neden sattığını ilk anlattığında olanlara değil, en çok kendime kızmıştım ama her defasında olduğu gibi bunun benim suçum olmadığını söylemişti.

O arabayı ben de çok seviyordum ve kapıda Salim amcanınkini her görmüştüğümde aynı Yalvaç gibi dalıp gidiyordum. Birebir aynı demek abartı olmazdı. Her şeyiyle aynı görünüyordu.

Yalvaç yerine oturup karşısındaki Salim amcaya bakarak, "Sorun çıkarıyor mu?" diye sordu.

Salim amca ilk anda başını kaldırıp saf bir ifadeyle baktı. "Af buyur Yalvaç oğlum," dedi. "Emine mi?"

İstemsizce sırıtırken buldum kendimi. Yalvaç'ın söylediği asıl şeyi anlamıştı. Hem de bal gibi anlamıştı. Ama çoğu sabah olduğu gibi Emine teyzeye oynamayı seçmişti.

Emine teyze anında kocasına dönüp homurdandı. "Hee, Emine de kapıda duriyi, marş basıp gidecek ha?" dedi. Ağzının kenarında beliren o ince öfkeli gülüş karışımı, gülümsememi iyice yüzüme yaydı. Yalvaç'ın yanındaki tahta sandalyeye geçip oturdum.

Yalvaç gülerek başını salladı. "Arabayı sordum." Sonra masanın altından elimi bulup tuttu. Parmaklarının o kısa, sessiz dokunuşunda öyle belirgindi ki yüzüne bakmadan bile aklından ne geçtiğini anlayabildim.

İleride ben ve o, Emine teyze ile Salim amca gibi olur muyuz? Aynı masanın iki ucunda birbirine laf sokup yine de birbirinin çayını dolduracak kadar alışmış, birbirinin huyunu ezbere bilen iki inatçı insana dönüşür müyüz?

O an içimde küçücük, neredeyse çocukça bir istek kabardı. *Evet* dedim kendi kendime. *Evet, ben bu hayatı istiyorum.*

Sıla çayına üçüncü şekeri atarken lafa karıştı. "Yalvaç abi sen de dedem gibisin. Çok benziyorsunuz."

Yalvaç yüzünü buruşturur gibi bana döndü. Bense hiç düşünmeden onu savundum. "Salim amca gibi yaşlansa hiç fena olmaz," dedim. Sonra kocamın gözleri önünde, büyük bir ciddiyetle tereyağı tabağını işaret ettim. "Bunu da Salim amca yapmış. Eve gidince denesen mi?"

Yalvaç gözlerini devirerek güldü. Tereyağı yapmak kimdi, Yalvaç kimdi ona göre. Ama ben istesem onu da deneyeceğinden zerre şüphem yoktu. Belki beceremezdi, belki bütün mutfağı ayağa kaldırırdı ama yine de bir

yerden başlardı. Bu yüzden onun o boş bozulmalarına pek inanamıyordum artık.

Kahvaltıya başlarken önümdeki sıcak ekmek, köy tereyağı, Trabzon'un o tuzu kendine has peynirlerinden biri ve demlenmiş çayın kokusu birbirine karıştı. O an, gözle görülmeyecek kadar kısa bir an için içimden şükrettim. Güzel bir sabah daha verilmişti bana. Bunun hiç bozulmamasını diledim. Sonra aklımın arkasındaki gölgeyi de inkâr etmedim. Hayatım hâlâ tehlikeydi. Hâlâ bir yerlerde beni bu hayattan söküp almak için arıyorlardı. Ama ben yanımdaki adamla mutlu olmayı ve savaşmayı seçmiştim.

Öğleden sonra yaklaşan görev saati için masama tekrar geçtiğimde içimden dua ettim. Başarılı geçmesi gerekiyordu. Sadece bana verilmiş bir iş olduğu için değildi. O depoda gerçekten tutulan insanlar varsa başarısızlık benim omuzlarıma değil, onların hayatına çökecekti.

Hepsi kimliksiz, aile sorunları olduğu için hayattan kopmuş, evsiz ya da asla arayıp sorulmayacak insanlardı. Rusya'ya gitmek ve orada yeni bir hayat kurmaktan başka bir şey istemiyorlardı. Tıpkı benim gibi sadece güzel bir hayat istiyorlardı. Bunun doğru yol olduğunu sanıyorlardı. Örgüt de onların umutlarından besleniyordu.

Arka bahçeden çekiç ve çivi sesleri yükseldiğinde kafamdaki düşünceler yüzünden bilgisayar ekranına dalan gözlerimi odanın içine çektim. Yalvaç arka bahçeye kurduğu küçük iskelesinde çalışıyordu. Orada, bizim yaşadığımız eve bir kitaplık ve salonun köşesine uygun bir koltuk yapmakla uğraşıyordu.

Dışarıdan gelen sesleri duymak beni gülümsetti. Çünkü Emine teyzelere geçen haftalarda yaptığı tereği* düşündüğümde hâlâ aynı sonuca varıyordum. Yalvaç bunu gerçekten seviyordu. Ellerini kullanmayı, tahtaya şekil vermeyi, işe yarar bir şey çıkarmayı seviyordu.

Gözlerim masamın üstündeki gül işlemeli kalemliğe kaydı. Onu da benim için yapmıştı. Düşüncelerimden bir kez daha sıyrılıp yeniden ekrana döndüm. Görev kendiliğinden çözülmeyecekti.

Hava kararırken dışarıdaki sesler kesildi. Birkaç dakika sonra Yalvaç içeri girdi. Mutfağa geçip akşam için bir şeyler hazırlamaya başlamak üzereydim ki kapı ağzında durduğunu fark ettim. Sesi öncesine göre daha gergindi. "Sen çıkacak mısın?" diye sordu. "Almaya mı gelecekler?"

* Özellikle eski köy evlerinin mutfağında duvara monte edilen, alışap, açık raf ya da dolap sistemi.

Operasyon saati yaklaşıyordu. Sonunda ona dönüp içimde tuttuğum şeyi açıkça söyledim. "Ben gitmiyorum, Yalvaç." Kaşları birbirine yaklaştı. "Yekta gitmezsem beni ortaya sürüp emre itaatsizlikle suçlayacak ama..."

Cümlemi bitirmeme kalmadan bana doğru iki adım attı. "Ben gideyim o zaman," dedi. "Bu daha doğru." Elimi göğsüne koydum. Hafifçe gülümsedim. "Dünden razısın." Gözlerini kısarak yüzüme bakınca ekledim. "Sevgilim, benim başka planım olmasa bu kadar rahat olur muyum?"

Kafasının karıştığını gördüm ama konuşmadı. Benden devamını duymak için bekledi.

"Ben burada olacağım," dedim. Hemen sonra parmağımla çalışma masamı işaret ettim. "Ama orada da olacağım."

Bu kez ağzının kenarında çarpık bir gülüş belirdi. "Nasıl yani?" diye sordu. "İkiye mi bölündün?"

Ona anlatmak yerine göstermek daha güzel olacaktı. "Madem geldin, karına sen yemek hazırla. İki tane ekmek arası yeter. Peynirli ve domatesli. Çay da demle. Burada birlikte yiyelim. Sana sinema keyfi yaşatacağım. Yalnızca bana güven."

Bir anda yüzümü nazikçe avuçlarının arasına aldı, parmaklarını saçlarının arasına geçirip beni kendine çekti. Alnımdan öptü. "Aklı güzel karını benim," dedi. "Göreve gitmeden orada olacaksan, elimde bombayla lahmacun kuyruğunda bekliyor olsam bile sana güvenirim. Yeter ki güvende ol, yanımda ol." Gülmemek mümkün değildi.

Ben onu mutfağa doğru itmeye çalışırken biraz ilerledi ama yine mutfak kapısında bir an durdu. "Ben de sana itiraf edeceğim o zaman," dedi. "Arkandan çıkacaktım. Her şeyi hazırlamıştım. Dur desen de duramazdım. Yekta'nın bile bile güzelimi tehlikeye sokmasına göz yumamazdım. Siker atarım hepsini."

Öyle büyük bir ciddiyetle söyledi ki kahkaha attım. Sonra kendimi işaret ederek kırmızı basma elbisemin dekoltesine dokundum. "Sen sadece beni..." Gerisini getirmedim. Gerek de kalmadı. Yüzünde o tanıdık erkek isyanı belirip nefesini sertçe verdi. "Ne yapacaksan hemen hallet," diye homurdandı. "Şu an operasyon olmamalıydı." Bu cümledeki şikâyeti öyle iyi tanıyordum ki bir kez daha gülmeden duramadım.

Biraz sonra mutfaktan çay ve ekmek aralarını getirdiğinde masamdaki iki ana monitörü çoktan sekiz ayrı pencereye bölmüştüm. Her birinde başka açıdan operasyon bölgesinin görüntüleri vardı. Liman hattı, deponun arka yükleme alanı, çatıdan girişi net gören gizli nokta...

Yalvaç önceden onun için sağ tarafıma hazırladığım diğer sandalyeye gelip otururken, ekmekten ilk ısırığı aldığım. Hiç olmadığım kadar sakindim çünkü her şeyin kusursuz planlandığından emindim.

Gece Akın'la yaptığım telefon konuşması o an yeniden aklıma geldi. Operasyona doğrudan katılmayacağımı söylediğimde birkaç saniye sessiz kalmıştı. Sonra benden ayrıntı istemişti. Ben de hepsini tek tek anlatmıştım. Sözüm bitince telefonun öbür ucunda kısa bir sessizlik daha olmuş, sonra o kendine özgü kuru hayranlıkla *Nazlı sen usul usul insanın iştahını kaçıracak kadar zekisin* demişti.

Ardından ekibe benim sahaya gelmeyeceğimi ama görevi uzaktan yöneteceğimi bildireceğini söylemişti. İşte o cümleyi hatırlayınca önümdeki ekmekten bir ısırık daha aldım. Çünkü şimdi ekranlarda gördüğüm her şey, sabah kurduğum planın adım adım işlediğini gösteriyordu.

İlk dron depo çatısının üstünde çoktan yerini almıştı. Sessiz moddaydı ama hareket etse bile pervanelerinin sesi aşağıdaki jeneratör ve liman uğultusunun içinde kaybolacaktı.

Diğer dronlar asıl kozumdu. Gerekirse dikkat dağıtacak, gerekirse müdahale edeceklerdi.

Ben bunları takip ederken Yalvaç, ekmeğini çiğnemeyi unutmuş gibi ekrana bakıyordu. Operasyondaki ilk zayıflık sandığımdan da hızlı gösterilmişti. Kamera kayıtlarını yine döngüye almaya çalışmışlardı ama bu kez ham görüntü benim elimdeydi. Onların kamera sistemindeki saat, saniye farkıyla dronun bana ilettiği saatle çakışınca hileleri de ortaya çıktı. Sistem aynı yerde iki araç varmış gibi gösteriyordu ama çatıdaki dronun termal görüntüsünde tek araç görünüyordu.

Hiç beklemeden depo kapılarının kontrolünü kendi panelime çektim. Dış bariyerler, iç bölme kapıları, arka yükleme alanı... hepsi tek tek elimin altına düştü.

Sahadaki ekibin körlemesine içeri dalmasına artık gerek yoktu. Onlar dışarıyı tutarken ben içeriyi çoktan kilitlemeye başlamıştım.

Asıl emin olduğum an, soğuk hava deposunun iç sensörleri önüme düştüğünde geldi. Sistemde o bölüm boş görünüyordu ama içerideki hava değerleri başka şey söylüyordu. Soğuk sabitti, evet. Ama kapalı bir alanda birkaç kişinin birden nefes alıp verdiği belliydi. İnsanlar oradaydı.

Hemen iç bölmenin kapısını dışarıdan kilitledim ve yükleme alanındaki araçların çıkışını kapattım. Sonra dronları devreye soktum. Birini havalandırmadan içeri sürüp dikkatlerini tavana çektim, aynı anda yan koridorun

ışıklarını kestim. Onlar ne olduğunu anlamaya çalışırlarken ikinci dron silah taşıyan iki adamı yere serdi.

Geriye yalnızca yolu açmak kaldı. Sahadaki ekip benim açtığım koridordan içeri girdi, esir tutulan insanlara ulaştı. Ben de o sırada bütün kayıtları çekip kurdukları sahte ölüm hikâyesini delile çevirdim.

Yani depoya gitmeden hem içerideki insanları çıkardım hem de o ağı kendi sistemiyle çökerttim.

Ekmeğimin son lokmasını alırken asıl zor kısım çoktan çözülmüştü. İçeride tutulan insanların görüntüleri tek tek düşmeye başladı ekrana. Kimi soğuktan titriyordu, kimi korkudan ayağa kalkamıyordu, kimi de kapıya bakıp olan şeyi anlamaya çalışıyordu. O an mideme bir taş oturdu ama elim daha da hızlandı. Kayıtları çektim. Onların kurduğu sahte ölüm hikâyesini oradan tek tek söktüm. Her şeyi delile çevirdim.

Yekta beni bu dosyayla sahaya sürüp tökezletmek istemişti. Bense onun boyumu aşsın diye önüme koyduğu işi, masamın üstünde parçalara ayırıyordum.

Çayım bittikten sonra bile ekrandan gözümü ayırmadım. Son yudumu alırken neredeyse aşırı doymuş hissediyordum. Yanımdaki sandalyede oturmuş, maç izler gibi ekranlara odaklanmış kocama baktım. Gözleri bir monitöre, bir bana kayıyordu. Yüzünde hayranlığını saklayamayan ama bunu doğrudan söylemeyi de kendine yediremeyen bir erkek ifadesi vardı.

En sonunda dayanamadı. "Şu koca operasyon için sadece peynir ekmek hazırladım," dedi. Gülmemek mümkün değildi. Devamını getirdi. "Ben yıllardır yanlış mesleği yapıyormuşum. Meğer insanları kurtarmak için silah değil, sana iki monitörle peynirli ekmek vermek gerekiyormuş."

Kahkaha attım. O da gülmeye başladı ama gözlerindeki gurur hiç değişmedi. Yeniden ekranlara döndüğümde operasyon bitmeye yüz tutmuştu. İçeridekiler çıkarılıyor, kapılar birer birer benim kontrolümden sahadaki güvenli ellerin denetimine geçiyordu.

Ben orada değildim ama oradaydım da. Sahaya inmemiştim ama bütün operasyonu ben yürütmüştüm. En önemlisi de içeride tutulan insanlar bu gece denize vurmuş başka hikâyelere dönüşmeyeceklerdi.

Hayallerine doğru açıldıklarını sanırken insan ticaretine kurban gitmeyeceklerdi.

O an, çay bardağının dibinde kalan son buharı izlerken içimden geçen tek şey şuydu: Bazen birini yenmek için onun kurduğu oyuna girmek gerekmezdi, yalnızca masanı doğru yere kurman yeterliydi.

43. BÖLÜM

Nazlı

Trabzon'un merkezine her inişimizde şehrin bende bıraktığı his değişiyordu ama bugün başka türlüydü. Kendimi ilk kez gerçekten dışarı çıkarılmış bir kadın gibi hissediyordum. Yalvaç beni alışveriş merkezine götürdüğünde bunu en başta pek belli etmemiştim.

Ne giyeceğimi seçerken bile fazla hevesli görünmemeye çalışmıştım. İçimdeki çocukça sevinci uslu uslu bastırmıştım.

Gün uzadıkça, vitrinlerin önünden geçtikçe, insanların telaşsız gündelik hayatını seyrettikçe, koluma bazen farkında olmadan değen o iri bedenin sıcaklığını hissettikçe içimde gevşeyen şeyler olmuştu. Kafamın içi sürekli açık duran bir ekran olmaktan çıkmış, bir kadın olduğumu hissetmeye başlamıştım.

Yalvaç bu sefer yeni aldığı kırmızı arabasıyla gelmişti. Arabanın kapısını ilk açtığım andan beri o canlı kırmızı ton gözüme batmıyor, içimde bir yere dokunuyordu.

Eski Tofaş satıldıktan sonra yine kırmızı bir araba alması, istemesem de beni aynı düşünceye çekip duruyordu.

Camdan dışarı bakarken eski arabasını gerçekten bulabilir miyim diye aklımdan sessizce hesap yaptım. Belki bir gün ondan habersiz Yavru Şahin'i bulup geri alabilirdim. Belki onun bende bıraktığı izler gibi ben de ona bir iz bırakırdım.

Alışveriş merkezinden çıkalı on dakika kadar olmuştu. Şehir merkezi akşamüstüne doğru kendi ışıltısını toplamaya başlamıştı. Sahil boyunca ne yiyeceğimize karar veremeden öylece bakınarak ilerliyorduk. Aç sayılmazdım ama onunla dışarıda yemek yeme fikri güzeldi.

O sırada ileride bir çevirme olduğunu gördüm. Önce çok önemsemedim. Sonra duran arabaların çoğunun plakasının yabancı olduğunu fark ettim ve bizimki de onların arasına karışınca istemsizce dikleştim.

Trafik polisi genç bir kadındı. Üniformasının içindeki ciddiyeti yüzüne oturmuştu ama camımıza yaklaştığında ilk baktığı yer Yalvaç'ın yüzü oldu. Bu bakış çok uzun sürmedi. O kadar kısa sürdü ki başka biri olsa hiç fark etmeyebilirdi ama ben fark ettim. Kadın önce kimliğini istedi, sonra onu baştan aşağı tekrar süzdü.

O birkaç saniyede içimde sakince duran bir şeyi dirseğiyle dürtüp uyandırdı.

Oysa Yalvaç son derece doğal davranıyordu. Kimliğini uzattı, sonra geri aldı. Kadın da görevini bitirip bizi gönderdi. Her şey olması gerektiği kadar kısa, düzgün ve sıradandı. Ama benim için bu durum geçerli değildi.

Yalvaç da bunun farkına varmış gibiydi. Çünkü direksiyon başında her zamanki rahatlığını korusa da beni kendi halime bırakan o sabırlı sessizliği artık yok gibiydi. "Bir şey mi oldu?" diye sordu. O sırada gözüm direksiyondaki parmaklarına kaydı. Alyansı yoktu. Bunu fark ettiğim an içimden geçen şeyin adı yalnızca kıskançlık değil, daha çok geç kalmış bir idrak tokadıydı. Ben ona yüzük almamıştım. Kendi parmağımdakilerse yerindeydi. O ise hiç takmamıştı. Bunu o ana kadar fark etmemiştim.

Başımı parmağından çekip ona döndüm. "Yemeğe gitmeyelim," diye başladım çok makul bir öneri sunuyormuşum gibi. "Şu kuyumcular kapanmadan birine uğrayalım."

Bakışları kısa bir anlığına yoldan bana kaydı. Ağzının kenarında sakladığı şeyi o anda görmesem belki geri adım atardım ama o saklı gülüş beni daha da dürttü. "Ne yapacağız kuyumcuda?" diye sorduğunda sanki bilmiyormuş gibi konuşmasındaki oyunbazlık sinirimi daha da güçlendirdi.

Hiç dolandırmadan, "Sana yüzük alacağız," dedim. O zaman o gülüşü saklandığı yerden çıktı. Yüzüne yayılan şey, daha çok benden böyle açık bir talep duymanın hoşuna gittiğini ele veren sıcak bir kıvrılmaydı.

Ama yine de geri durdu. "Gerek yok bence," derken sesi hâlâ sakindi. "Ben böyle rahatım. Hem bunun gelgitleri var, Nazlı. Sürekli Çanakkale, Trabzon arasında gidip geliyorum. Çıkar, tak, uğraşamam." O kadar doğal söyledi ki bir an gerçekten buna inanmak istedim. Sonra kadının biraz önceki bakışı aklıma düştü.

Gözlerimi ona dikip kıstım. "Demek gerek yok ha," diye mırıldanırken sesimdeki incelik bir bıçak ağzı gibiydi. "O zaman buna da yok." Parmağımdaki alyansla tektaşı birlikte çıkarmak için asıldığım an olan şey benden de hızlı gelişti. Araba birden yolda sert bir *S* çizdi. Kalbim boğazıma kadar fırlarken Yalvaç direksiyonu toparlayıp aracı güçlükle kenara soktu. Nefes alışındaki sertlik bile korkusunu ele veriyordu. Motor durur durmaz bana döndü. Elimi öyle bir tuttu ki sanki gerçekten parmaktan değil de onun canından bir şey sökmeye çalışmıştım. "Ne yapıyorsun?" dedi. Şaşkınlığıyla korkusu birbirine karışmıştı.

Hemen sonra benim asıldığım parmağa baktı, yüzümdeki inadı gördü ve ifadesi bir anda yumuşadı. "Çıkmayacak bu parmaktan bu yüzük," derken canı yanıyormuş gibi konuşuyordu.

Elimi iki avucunun arasına aldı, parmaklarıma peş peşe öpücükler bıraktı. O telaşlı, sıcak, neredeyse çocuksu öpüşler içimdeki öfkenin kıyılarına vurup geri çekiliyordu. "Çıkmayacak güzelim," diye fısıldarken dudağının değdiği her yer alev almış gibi yanıyordu.

Onun görüntüsüne de ellerimin üstüne eğilişine de sanki dünyadaki en kırılgan şeyi korur gibi davranışına da kıyamıyordum. Ama insan bazı meselelerde çok güzel kıyabiliyordu. Derin bir nefes aldım. "O kadın sana yüzüğün yok diye öyle baktı."

Başını kaldırıp yüzüme baktığında gözlerinde hâlâ bu durumdan eğlendiğini gösteren iz vardı. Beni yatıştırmak yerine oynamayı seçti. "Bu iş yüzüğe bakmıyor," diyerek geri yaslandı. "Hem kadın görevinin başındaydı, sana öyle gelmiştir."

O anda içimdeki son yumuşaklık da gitti. Elimi onunkinden çektim. "Onun görevi kocama mı bakmak?" diye sordum. Sesim artık ince değildi. "O zaman ben de baktırayım, Yalvaç. İn arabadan, ben geçeyim. Ben de yakalanayım bir çevirmeye." Kelimeler ağzımdan çıkarken ne kadar çocukça duyulduğunu biliyordum ama geri dönemiyordum. Çünkü meselem o kadın polis değildi. Meselem, benim sevdiğim adamın başka gözlere de aynı derecede güzel görünmesi ve bunu değiştirecek hiçbir güce sahip olmamamdı.

O anda yüzünde beliren ifade ise oyunu bir anda bitirdi. Gözlerinin içi karardı. Dudakları sertleşti. "Siker atarım," diye çıktı ağzından. Cümlenin geri kalanı daha da sert düştü. "Bakanı siker atarım." Kemerimi sinirle çözüp kapıyı açtım. O kadar ani oldu ki bir an neye uğradığını anlayamadı. Arabanın önüne geçip kollarımı bağladım. Hem sinirliydim hem utanmıştım hem de onun bu sahiplenici taşkınlığı içimde başka bir yere vurmuştu.

Yalvaç kapıyı çarpıp yanıma geldiğinde, doğrudan yanından geçip sürücü koltuğuna yöneldim. Ama birkaç adım atamadan beni belimden yakaladı. Beni kendine döndürdüğünde çekişinin etkisiyle göğsüne çarptım. Belimden diğer eliyle de daha sıkı kavrayıp tamamen durdurdu. "Kuyumcuya gidelim," dedi bu kez. Sesindeki öfke yerini, pişmanlıkla karışık bir teslimiyete bırakmıştı. "Şaka yaptım ama dersimi aldım. Allah bin belamı versin ki aldım." Yüzüme eğildiğinde gözlerinde hâlâ biraz önceki karanlığın izi vardı. "Ben de biliyorum sevdiğine baktıklarında nasıl hissediliyor."

İşte o cümle, içimdeki bütün dikenleri aynı anda kırptı. Omuzlarım biraz düştü. Bedenimdeki savaş hali yavaşça çekildi. "Bana bakan olmuyor ki,"

diye çıkıştım sonunda. Çocuksu davrandığımın farkındaydım ama işte öyle olmuyordu.

Kaşları hemen havalandı. O yüzden aceleyle ekledim. "Yanlış anlama. Baksınlar da istemem." Başımı başka bir tarafa çevirdim. Sahilin yanından geçen rüzgâr saçımın uçlarına değdi. "Ama senin haftada bir eve gelişlerin bende fena kıskançlık yaratmaya başladı." Sözler ağzımdan çıkarken artık saklamayı beceremiyordum. "Ben bu adama baktıkça âşık oluyorum diyorum. Öyle güzel seviyor, öyle güzel huyu var, öyle güzel yüzü var ki..." Devamını getirirken sesim yumuşadı, hatta utançla inceldi. "Sonra düşünüyorum. Her şeyi bu kadar güzel olan adamı kimler beğeniyordur? Sonra geçmişinin pek de bana ait olmayan zamanları geliyor aklıma. Tam ben yurttan mezun olmaya uğraşırken senin en genç olduğun, en çapkın olduğun zamanların." Bunları söylerken bile içimde hem komik hem de acı bir sızı vardı. Çünkü insan sevdiğinin geçmişine kızmamalıydı, yine de kızıyordu.

Yüzünde garip bir gülümseme belirdi. Gözlerini dudaklarıma kilitleyip devam etmemi bekledi. Ben de omzumu silkerek devam ettim. "Kıskanıyorum işte. Eğrisi doğrusu, gelmişi geçmişi bu. Az önce bildiğin korkulu rüyam karşımda gerçekleşti. Yüzük tak Yalvaç, ne olur. Ne olur tak."

Yalvaç gözlerimin içine öyle bir baktı ki bir an kalbim yerinden oynadı. Yüzünde öyle saf bir aşk parıltısı vardı ki beni o bakışla bile utandırabilirdi.

Ellerini yüzüme yaklaştırdı. Yanaklarımı avuçlayışı küçük bir kuşu tutar gibi temkinliydi. Sanki bir yanlış hareketiyle beni ürküteceğini düşünüyordu. "Sen iste, yüzüğü parmağıma diktireyim," diye mırıldandı. Her kelime göğsümün içinde yankılandı. "Artık bana bu kadar açık gelmen, hislerini saklamaman yüreğimi oynatıyor." Avuçları hâlâ yüzümdeyken aramızdaki mesafeyi kapattı. Kızgınlığımın, utancımın, kıskançlığımın tam ortasından su içer gibi dudaklarımdan bir öpücük aldı. Tam yerini bulan bir şeydi.

Ardından beni kendine çekip göğsüne yasladı. Başımı o sert göğsüne koyduğumda içeriden gelen kalp atışlarını duydum. Derin bir nefes aldı. "Sen görmüyorsun sadece," diye fısıldadı saçlarımın üstüne. "Seninle ne zaman bir yere gitsek, kalabalığa karışsan tüm yerinden sökmek isteyeceğim erkek bakışları sana çevriliyor. Seni takip ediyor. Kendimi tutmakta çok zorlanıyorum. O anlarda ya seni yanıma çekiyorum ya da kolumun altına alıyorum." Kolları sırtımda biraz daha sıkılaştı. "O kadar güzelsin ki sürekli sana bakmak istiyorum."

Bir süre öyle kaldık. Sonra gerçekten kuyumcuya gittik. Arabaya binip yeniden yola çıktığımızda gözlerim sürekli parmağına kayıyordu. İçimde

tarifi zor bir neşe vardı. Sanki yıllardır oraya aitmiş gibi, benimmiş gibi görünüyordu.

"Oldu mu şimdi?" diye sorduğunda başımı çevirerek, "Oldu," dedim. Sanki o yüzüğü kendi aklına geldiği için almış gibi. Baktığım yerde gülerken bile bunu keşke daha önce yapsaydım diye düşünüyordum.

Sürmene'deki eve döndüğümüzde hava neredeyse kararmak üzereydi. Bahçeye girdiğimiz anda önce Biber'in sesi duyuldu. Sonra Sıla'yı gördüm. Bahçede Biber'le oynuyordu.

Yalvaç elinde torbalarla kapıyı açmak için öne geçti. "Sıla," dedi ona kısa bir bakış atarak. "Saat geç oldu. Nenen merak etmesin."

"Gidiyorum, Yalvaç abi," dedi Sıla köpeği kovalamaktan vazgeçerek.

Sıla yanımdan geçerken iyi akşamlar dediğinde karşılık verdim, istemsizce saçlarını karıştırdım. "Emine Teyze'ye selam söyle."

"Söylerim," dedi sesi uzaktan.

O sırada telefonum titreşti. Çantamdan çıkardığımda ekranda Akın'ın adı vardı. Mesaj göndermişti.

Akın: *Seni şu an arayamıyorum ama bu haberi ilk benden duy istedim. Yekta, Gök Kuzgun'un resmi olarak Trabzon'a taşındığını açıkladı. Kızıl Gerdan da Çanakkale'ye transfer oluyor. Balca ve Leyal de oraya gidiyorlar. Yükselme alacaksın, Nazlı. Bu, Yekta istediği için olmayacak. Katıldığın son görevde masanda yaptığın şeyler, silaha dönüştürdüğün dronlar takdir topladı bizzat Genel Kurmay Başkanlığı tarafından. Yekta'nın engel olamadığı yükselişine hazır ol. En kısa sürede sesli kutlamak için arayacağım. Şu an genel merkezdeyim.*

Mesajı ilk okuyuşumda kelimeler gözümün önünde düzgün sıralanmıştı ama anlamları karışıyordu. Önce kalbim sevinçle vurdu. Sonra aynı kalp bir anda sıkıştı. *Yükselme. Resmi takdir. Yekta'nın engel olamadığı bir basamak daha.* Bunlar yıllardır uğruna çalıştığım, neredeyse kendimi etten kemikten değil de görevden ibaret sanacak kadar bağlandığım şeylerdi. İçimdeki *uzman olacağım* cümlesi dudaklarıma kadar çıktı. Tam ağzım açıldı ama devamı gelmedi. Çünkü haberin geri kalanı boğazıma oturdu. *Balca, Çanakkale'ye gidiyordu. Kızıl Gerdan oraya transfer oluyordu.*

Komuta merkezleri taşınsa da artık sınırlar inceliyordu. Bu Yalvaç'ın kardeşini aynı yapının içinde, aynı çevrede, belki de çok yakında görebileceği anlamına geliyordu. Şimdiye kadar ondan sakladığım gerçek, artık

duvarların arasına sığamayacak kadar büyüyordu. Kardeşini teşkilata benim soktuğumu bilmiyordu. Balca'nın hayatındaki payımı ondan saklamıştım.

Her şey arkadaşımın daha güvende olması, kendi hayatını en azından böyle yaşayabilmesi içindi ama ben bunu Yalvaç'a nasıl anlatacaktım?

Daldığım yere bir anda Yalvaç'ın sesi karıştı. "Ne oldu? Ekrana bakakaldın? Kötü bir şey yok, değil mi?"

"Yok." Sözcükler benden bağımsız çıktı. "Uzman olmuşum."

"Nasıl, sonunda haber geldi mi?"

Yalvaç'ın sevinçli sesi beni ekrandan ayırdı. Elinin kapı kilidinde kaldığını, sonra beni görünce geri döndüğünü o zaman fark ettim. Yüzümdeki şeyi mutlaka okumuştu. Başımı kaldırdım, sonra tekrar telefona baktım. Boğazımdaki düğüm yüzünden hemen konuşamadım. Sonunda yalnızca başımı sallayabildim. *Evet, haber gelmişti.* Hem de tek bir haber değildi. Ben neden yer değiştirme olursa Balca'nın da Çanakkale'ye taşınacağını düşünmemiştim? Eminim tedbirli olurdu, kimliğini yine ailesinden saklardı ama bunu aynı teşkilatta olduğu abisinden nasıl saklayacaktı?

Yalvaç'ı benimle birlikte Gök Kuzgun'a geçmeye ikna etmem gerekiyordu.

44. BÖLÜM

Yalvaç

Atölyeye doğru yürürken adımlarımı yavaşlatmam gerektiğini biliyordum ama öfke bazen bedene akıldan önce hükmediyordu.

Tıpkı Balca'nın bana şu an duyduğu öfke gibi. Gözlerine hükmedişi gibi. O bakışlar arkamdan gelip boğazıma yapışacak kadar doluydu. Bense ona dönüp uzun uzun açıklama yapacak kadar gergin hissediyordum kendimi. Eğer konuşursam kardeşimin kalbini kırabilirdim.

Birkaç gün önce Çanakkale'ye gelmiştim. Kâzım Başkan'ın aramasıydı beni buraya getiren. Bana birilerinin Nazlı'nın dosyasının peşinde olduğunu söylemişti. İşi savcılıktan özel izin alarak mezar açtırmaya kadar götürmüşlerdi.

Deliye dönmem için bu kadarı da yeterdi ama işin bulanık rengi altını kazdıkça ortaya çıkmaya başlamıştı.

Her şeyin kafamda netleşmesi ise şu ana kadar sürmüştü. *Kardeşimle Ali Cihan'ı aynı arabanın içinde, evimizin önüne park etmiş halde konuşurken görene kadar.*

Aralarında bir şeyler olduğunu hep hissetsem de çoğu zaman öfkelenmemeye ve hissettiğim şeyin kuruntu olduğunu düşünmeye çalışmıştım. Bu konuda konuşmam gereken kişi önce Ali Cihan'dı.

Bu yüzden şu an arkamdan geliyor, atölyeme doğru hızla adımlarken beni takip ediyordu. Karanlıkta attığım her adımın sertliğini hissediyordum. İçimdeki öfke yalnızca ona değildi. En çok kendime öfkeleniyordum.

Balca'nın uzun zamandır Nazlı'nın ölüm raporundaki adaletsizliği ortadan kaldırmanın peşinde olduğunu biliyordum. Nazlı'nın adı onun içinde bir türlü büyütemediği çocuk gibi dururken bunu görmemek için kör olmak gerekirdi.

Kardeşinin farkında olmayan, onun acısını görmezden gelen biri değildim. Balca'yı seviyordum. Öyle kuru bir abilikle değil, düştüğünde ondan önce canı yanacak kadar derinden seviyordum.

Nazlı'yı da artık aynı içgüdüyle koruyordum. Üstelik o artık yalnızca geçmişinden kurtardığım bir çocuk değil, karımdı. Hayatı elinden alınmaya çalışılmış, hâlâ gölgesi üstünde dolaşan bir kadındı. İkisinin ortasında dururken hangisini korursam ötekine ihanet edeceknişim gibi duran o çıkmaz, boğazıma dikenli tel gibi dolanmıştı.

Ali Cihan, "İyi misin?" diye sorduğunda cevap vermedim. Çünkü iyi değildim. İyi olan biri kardeşinin gözlerinden yıllardır ayrılmayan ısrarı görüp susmazdı. Ama ben tam da bunu yapıyordum.

Ağzımın içinden çıkan kaba homurtu, asıl cevabın yerini tuttu. O da anlamış olmalıydı, konuşacağımız konu sıradan bir mesele değildi.

Konu kesinlikle onunla ilgiliydi. Bunu bilmesini istiyordum. Hatta biraz da huzursuz olmasını istiyordum çünkü son günlerde Balca'nın çevresinde gereğinden fazla görünmeye başlamıştı. Onun bakışlarını, sesindeki o ölçülü ilgiyi, kardeşimin yanında dururken omuzlarındaki gereksiz dikkatini görmeyecek kadar kör değildim. İçimden geçen şüphenin adını koymak istemiyordum ama insan bazı ihtimalleri inkâr ederek küçültemiyordu.

"Seni ne kızdırdı merak ediyorum. Önüne biri çıksa anında yere serecek gibisin."

Yüzüne bakmadım. Çünkü bakarsam gözlerimde ne olduğunu görecekti. Atölyeye kadar sabretmesi gerekiyordu. Ben de o zamana kadar kendimi toparlamaya çalışacaktım. "Atölyeye kadar sabret. Nasılsa konuşacağız."

Yalnızca başını salladı. Bense burnumdan soluyarak yürümeye devam ettim. Karanlıkta atölyemin camına yansıyan siluetim bile sert görünüyordu gözüme. Kapının kilidini açarken içimden geçen tek şey şuydu: Bu konuşma ne Balca'yı koruyacak kadar kolay bitecekti ne de dostluğumuzu bozmadan.

İçeri girdiğimde ön tarafı geçip arkadaki çalışma alanına yöneldim. İskelenin önündeki banka oturdum. Yanımda boş yer vardı ama Ali Cihan karşıma geçti, ellerini ceplerine soktu. Onun da mesafe koymaya çalıştığını fark ettim.

"İnşallah bir sorun yoktur. Seni bu kadar gergin gördüğüm anlar oldukça az."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Bu cümlenin saflığına inanasım gelmedi. Birden fazla sorun vardı ve her biri bir diğerine dolanmış haldeydi. Biri epey zamandır bildiğim, sessiz kaldığım, sessiz kaldıkça da büyüttüğüm bir şeydi. Öteki ise bugün önüme iyice dayanmıştı.

Kâzım Başkan'ın telefonu hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Balca'nın o dosyaya bu kadar yaklaşması bile içimi buz gibi yapmaya yetmişti. Aynı zamanda kardeşim için hiç olmadığı kadar korkmaya başlamıştım.

"Birden fazla sorun var. Birini epey zamandır biliyorum ama müdahale etmiyordum. Bu kadar sorun olacağını düşünmemiştim. Diğerindeyse bana yardım etmek zorundasın."

İskeleye doğru yaklaştı. Tam önümde durduğunda alnımdaki çizgilerin derinleştiğini hissettim. Endişemi saklayamıyordum. Aslında hissettiğim şey

tam olarak korkuydu. *Nazlı için. Balca için.* İkisini de aynı yangından uzak tutmaya çalışırken ateşi ellerimle kavramış gibi hissediyordum.

"Ne olursa, sana yardım edeceğimi biliyorsun."

Derin bir nefes aldım. *Keşke bilmeseydim.* Çekmeceyi açıp sigarayı çıkardım. Birini ona fırlattım, ötekini kendim yaktım. Dumanın genzime dolması iyi hissettirdi. "Kâzım Başkan'dan bir telefon aldım." Durup sigaradan çektim. O sırada gözlerimi kaçırmamaya çalışıyordum. Çünkü bu cümlenin devamı çok şeyi açığa çıkaracaktı. "Üzerinde çalıştığım bir dosyanın kopyasını istedi."

Şaşırdı ama beklediğim kadar değildi. Bu da canımı sıktı. Demek bir şey biliyordu. Demek Balca gerçekten bir yerlere ulaşmıştı. Ve bu ihtimal beni ağzımda pas tadıyla bıraktı. Çünkü kardeşim o dosyaya yaklaşırsa yalnızca geçmişi kurcalamayacaktı. Nazlı'nın hayatına da dokunacaktı. Kendi hayatını da tehlikeye sokmakla burun buruna gelecekti.

Oysa Nazlı'nın bugün nefes alabilmesi bile o geçmişin kapalı tutulmasına bağlıydı. Bunu Ali Cihan bilmiyordu. Bilmediği için de bana söylemeden kardeşimi destekliyordu.

"Bu hangi dosya?" diye sordu.

"Hangi dosya olduğunun bir önemi yok. Burada önemli olan, hangi şerefsiz benim dosyamı elimden almak istiyor?"

Balca'nın bu noktaya gelmesini engelleyemeyen bendim. Her adımını fark etmiş, yine de geri döner diye beklemiştim. Kardeşimi yanlış tanımıyordum. O bir şeyi kalbine koydu mu oradan söküp almak mümkün değildi.

"Dosyayı mı istiyor, yoksa bilgi mi istiyor?" diye sordu Ali Cihan.

İstemsizce burnumdan güldüm. Bu kadar dolandırmasına gerek yoktu. Gözlerinin içine baktım. "Sen kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Bu kez yalan söylemedi. "Biliyorum ve sana niyetinin kötü olmadığını söylemeliyim."

Niyet. Niyeti, Nazlı'nın hayatına mal olabilirdi. "Kim? Adını ver bana?"

"Ne yapacaksın? Yıllardır çözülmeyen bir dosyada sana yardım etmek istiyor diye ona ceza mı vereceksin? Ayrıca sana adını vermeyeceğim. Veremem. Arkadaşım da olsan bu yasak."

Gülümsemem bu yüzdendi işte. Normalde birbirimizden bir şey saklamazdık. Dostluğun insanı rahatlatan tarafı buydu. Şimdi ise dostum karşımda duruyor, bana yalan söylüyordu. "Düne kadar birbirimizden bir şey saklamazdık."

"İşte bu konuda çok haklısın. Sen de benden saklamazdın. Balca'nın da Nazlı için o dosyanın peşinde olduğunu biliyor muydun?" İmayla güldü. "Abisisin, bilmemen imkânsız."

İçimde bir şey çat diye kırıldı. Demek gerçekten birlikteydiler. Demek yalnızca dosyanın peşinde değildi, Balca'nın yanındaydı. Kardeşimin ona ne anlartığını, ne kadarını açtığını bilmemek içimi kemirdi. "Sana geçmişinden mi bahsediyor? Aranızda neler oluyor da bu kadar yakın bulup anlattı? Sikeyim, neden herkes bu dosyanın peşinde?"

Öfkem yalnızca meraktan gelmiyordu. Nazlı'nın kâbuslarına, bir anda gelen sessizliğine, hiç olmayacak şeylerden irkilmesine ben şahittim. O kızın hayatı bir zamanlar alınıp sonra kırık dökük geri verilmişti. Şimdi ben o hayatı elimde tuttuğum son sağlam şey gibi koruyordum.

Balca ise öbür yanda, haklı acısıyla gerçeği istiyordu. İkisi de haksız değildi. İşte tam da bu yüzden ben bu işin içinde boğuluyordum.

"Sana sormalı, Yalvaç. Ne saklıyorsun da kimse o dosyaya erişemiyor? Samet'le buluştuğumu biliyor musun?"

Gözlerimi kıstım. Samet'in adını duymak bile sinirimi tırmandırdı. Savcıydı ve Ali Cihan'la çok eski, ortak bir arkadaşımızdı. Mezarı açtırmak için özel iznin nasıl alındığını şimdi anlamıştım. "Onu da sikeyim! Ne karıştırıyorsunuz oğlum siz?"

"Sana dosya için gelmeden önce araştırma yapmamı söyledi. Dediğine göre benden bir şeyler saklayabilirmişsin. Dosyanın saklı kalmasını istiyormuşsun."

Histerik bir kahkaha attım. Çünkü doğruydu. "Araştırdın mı? Ne buldun, Ali Cihan? Senin tuttuğunu koparacağını biliyorum. Kesin bir şeyler öğrenmişsindir."

Ellerini masaya koyup bana doğru eğildi. "Beni kendin mi sandın? Ben kimsenin arkasından iş çevirmem. Sen benden bildiklerini saklarken ben direkt sana geldim."

Elim yakasına gittiğinde bunu planlamamıştım. Onu kendime çektim. Burnumdan soluyordum. Çünkü Balca'nın iyi olmasını istemeyen biri değildim ben. Kardeşimin dağılışını bir başkasından dinlemeye tahammülüm yokru artık.

"Hiçbir şey önemli değil. İstersen git araştır. Umurumda değil. Ama kardeşimin aklını bulandırma. Ben onu iyileştirmek için ne kadar çok uğraştım, kimse bilmiyor. Annemin, babamın bile haberi yokken parklardan topladım. Her gün onu limana götürdüm, nefes alabilsin diye. Kendini suçlamasın, unutsun diye. Şimdi biraz daha iyiyken bunun bozulmasını istemiyorum."

Geçmiş açıldığında yıkılacak tek kişi kardeşim olmayacaktı. Naz-lı'nın bunca yıl sonra kurduğu hayat da yeniden sarsılacaktı. Ali Cihan bunu bilmiyordu. O yüzden bana yalnızca kardeşime yalan söyleyen bir abiymişim gibi bakıyordu.

"Sen, Balca'nın iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunun cevabını vermek istemedim. İyi değildi. Bunu biliyordum. Ama herkesin iyilik tanımı başka oluyordu. Balca'nın bugünkü hali, bir zamanlar olduğu uçurumun dibinden daha iyiydi. Ben orayı görmüştüm. O yüzden şu anki halini bile korumak istiyordum. "Emin ol böylesi en iyisi. Eğer senden dosya konusunda yardım isterse yapamam diyeceksin, Ali Cihan. Unutmasını sağlayacaksın. Çünkü biliyorum, her yolu deniyor. Arşiv kapılarında mı yatmadı, hocalarından mı yardım istemedi... Artık yeter. Durması gerekiyor."

Elimi yakasından sıyırdı. Geri çekilip karşıma geçti. Yüzündeki iğneleyici bakış beni daha da germeye yetti. "Ona yalan mı söyleyeyim? Senin gibi mi?"

Hiçbir şey demeden başımı salladım. O beni anlamaya hazır değildi. Belki ben de kendimi anlatacak kadar sakin değildim.

"Ulan," dedi yumruğunu masaya indirerek. "Sana Balca kötü diyorum. Nazlı'nın katilini bulmadan rahat edemeyecek. Asla peşini bırakmayacak. Böyle mi yaşasın istiyorsun? Canı yanıyor, senin yaptığın yetmez gibi bir de ben mi yakayım? Abisinin dosyanın başında olduğunu, ondan sakladığını öğrenirse sence ne yapar? Nasıl yıkılır? Bunlar hiç mi aklına gelmiyor?"

"O dosyayı vermeyeceğim. O mezar açılmayacak."

Kanının çekildiğini yüzünden gördüm. O an ne kadarını bildiğini kurtarmaya çalıştığını anladım. "Balca'nın o mezarı açtırmak istemesi," dedi ama sözünü kestim. Kardeşimin tercihlerinin tesadüf olmadığını, adli tıbba gidişinin yalnızca başarı hevesiyle açıklanamayacağını fark edecek kadar aklım vardı.

"Bu yüzden adli tıp okumak istedi. Üniversiteye başladığı ilk günden beri o mezarı açtırma peşinde," dediğimde yüzündeki gerilim biraz yumuşadı. "Canını mı yakayım diye sormuştun, yansın. Yak! Ben yaktım, sen de yak!"

İstemsizce güldü. "Kardeşine bunu nasıl yapabiliyorsun? Balca hayatını o dosyayı bulmaya adamışken, Nazlı'nın adını ağzından düşürmüyorken yazık Yalvaç, Balca'ya çok yazık."

Bu cümle içime oturdu ama geri çekilmedim. Çünkü kardeşimi benden iyi tanıdığına inanmasına izin veremezdim. "Benim kardeşim, benim meselem," dedim kararlı bir şekilde. "Sen kimsin de bana vicdan yaptırıyorsun? O kız seneler önce öldüğünde burada mıydın? Dosyasını neden saklıyorum, biliyor musun? Boş konuşma, işine bak!"

Evet, sertti. Evet, haksız görünüyordum. Ama bazen insan haklı görünmekle sevdiğini korumak arasında seçim yapmak zorunda kalıyordu. Ben çoktan seçimimi yapmıştım.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Kardeşini sevdiğimi biliyorsun." Başını salladı. "Bu öfke biraz da bu yüzden."

Dişlerimi sıktım. Demek doğruydu. Demek içimdeki o bulanık şüphe boşuna değildi. Ellerimi iskeleye dayayıp ayağa kalktım. İçimde önce dostluğumuz yüzünden duyduğum öfke yükseldi. Çünkü o benim için kardeş gibiydi. Gemide söylediği söz hâlâ kulağımdaydı. O cümlenin ağırlığı şimdi şerefsizlik gibi üstüme düşüyordu. "İhanetini biliyorum. Bana gemide senin kardeşin benim kardeşimdir, hakkında asla yanlış düşünmem demiştin. Ama şerefsizlik yaptın."

Sessiz kaldı. O yüzden devam ettim. "O zaman yalan söylemeyi bildiğin gibi bugün de Balca'ya dosyayı bulamadım diye yalan söyleyeceksin. Yoksa Allah şahidim, seni affetmem!"

"Gerçeği elbet öğrenir. Beni asıl o zaman affetmez. Ben seni dinlersem onu kaybederim."

Burnumdan güldüm. Ellerimi ceplerime sokup karşısına dikildim. Gözlerimin ardı pusluydu çünkü öfkenin altında asıl duran şey kaybetme korkusuydu. "O benim kardeşim. Ne çabuk sahiplenmişsin? Sen de aynı Samet gibi şerefsizlik yaptın. Vakti zamanında onu Ankara'ya okul kaydına götürdüğümde kız kardeşimden hoşlanmış. Restoranda yürümeye kalkmış. Ben kimseye güvenemeyecek miyim? Sıra elbet bu konuya da gelecek, Ali Cihan. Ben Balca'nın bizim meslekten biriyle olmasını istemiyorum. Ömrünü benim yüzümden bir sürü yalanla geçiren kardeşimin başka bir yalana çekilmesini istemiyorum. Ama önce onun aklını bulandırdığın gibi temizlemesini bileceksin. Yoksa beni de kaybedeceksin," dedim çatallı bir sesle. "Kardeşim dediğin adamı. Ben o dosyayı feriştahı gelse vermem. Yedi ceddim ayaklansa vermem. Acı içinde on kere ölüp on kere dirilsem, on birinde dirilemeyeceğimi bilsem de vermem. Ali Cihan, sen beni kaybetmekten korkar mısın bilmem ama ben kardeşim dediğim seni kaybedeceğimi bilsem de o dosyayı vermem. İşte bu mesele bende bu kadar derin."

Gerekirse herkesin gözünde kötü adam olmayı kabul ederdim. Çünkü bazı kapılar açıldığında içeri yalnızca gerçek değil, yıkım da giriyordu. Balca'nın bu kör arayışı onu Alaric'in adamlarına kadar götürebilirdi. Eğer bu olursa ikisini de kaybederdim. Sırf bu yüzden Ali Cihan'la dostluğumu bitirmeye bile hazırdım.

Çünkü o bile karşımızdaki tehlikeyi bastıramazdı. Yıllardır benim uğraşıp da yapamadığım şeyi yapamazdı.

45. BÖLÜM

Nazlı

Sadece girişin ışığını açık bıraktığım loşluğa hapsolmuş evimin içinde dönüp durdukça, ayaklarımın altındaki kırmızı halı zihnimin içinde uzayan bir yolmuş gibi geliyordu.

Her geçişimde beyaz yün çoraplarım o halının tüylerine hafifçe takılıyor, eteğimin çiçekli kumaşı dizlerimin etrafında savruluyor, odadan odaya taşıdığım düşünceler bedenimden daha ağır hale geliyordu.

Durursam içimde bastırdığım her şey bir anda omuzlarıma çöküp beni olduğum yere serecekmiş gibi odanın bir ucundan diğerine aynı huzursuz ritimle yürümeye devam ettim. Basma kumaşın her salınışı, geçmişten bir parçayı peşimde sürüklüyormuş gibiydi.

Loki de peşimi bırakmıyordu. Bazen önümden geçiyor, bazen topuklarıma burnunu değdiriyor, bazen de durup birden bana gözlerini dikiyordu. Kedilerin bazı şeyleri sezdiğine hep inanmıştım. İnsanlar susarak saklar, hayvanlar bakarak anlardı. Loki bugün gözlerime her gelişinde, içimde kopan gürültüyü benden daha iyi duyuyormuş gibi geliyordu.

Çünkü artık her şey birbirine dolanmıştı. Balca sonunda Çanakkale'ye taşınmıştı. Leyal'in onunla birlikte gitmesi, Yalvaçların evine yerleşmeleri, Kızıl Gerdan'ın artık Çanakkale merkezli oluşu, Gök Kuzgun'un Trabzon'a taşınması, Akın'ın başkanlık değişikliğiyle Kızıl Gerdan'ın makam koltuğundan kalkıp Gök Kuzgun'un makam koltuğuna oturması, Kâzım Başkan'ın da Kızıl Gerdan'a başkanlık etmeye başlaması...

Yekta genel başkanlığının ilk yılında adeta bahsettiği gibi her şeyi yerinden söküp yeniden dizmişti.

Sadece şehirlerin ya da masaların yerini değiştirmemişti. İnsanların kaderleri de sanki onun imzasıyla başka başka masalara taşınmıştı. Ben de o taşınan kaderlerden biriydim. Uzman olmuştum. Resmi olarak Gök Kuzgun'a geçmiş, yıllardır etrafında dolaştığım uzmanlığı elde etmiştim.

Bu bile tek başına insanın içine ferahlık vermesi gereken bir şeydi ama içimde açılan boşluk unvanla dolacak gibi değildi.

Çünkü bütün bu değişimlerin arasında hâlâ değişmeyen tek şey, benim mezarımın bir yerde gerçekten var oluşuydu. Toprağın altında bana

ait olmayan kemikler yatıyordu ve ben yaşayan bir ölü gibi kendi adımın üstünde yürümeye devam ediyordum.

Balca'nın Çanakkale'ye taşınan Kızıl Gerdan komuta merkezine ilk girdiği günü düşündükçe ciğerlerimin etrafına görünmez bir tel sarılıyordu.

O bile eskiden Gök Kuzgun'a ait bir binaydı ve onların takip ettiği görevlerin izlerini de taşıyordu. Kâzım Başkan binada eski olabilirdi ama yeni bir teşkilatı devralmıştı. Bu yüzden nelerle karşılaşabileceğine dair hazırlıksızdı. Kahretsin ki olacaklar benim bile aklıma gelmemişti.

Balca o binadaki ilk gününde komuta kontrol merkezinin duvarındaki arananlar panosunda Ferdi'nin fotoğrafını görmüştü. Her şeyin çığırından çıkış noktası, ellerimi uzatmak ve durdurmak istememe rağmen engel olmayışım da burada başlıyordu.

Çünkü Balca bir şeye bir kez kalbini bağladı mı ondan asla vazgeçmezdi. *Hele o şey adaletse. Hele o şey benim ölümümse.* O gün onun başkanın odasına çıkıp kayıtları sorgulamasını, Ferdi'nin basit bir dolandırıcılık dosyasına sıkıştırılmış gibi gösterilmesine öfkelenmesini, Nazlı öldü diyerek gerçeği kendi bildiği yerden haykırmasını, o kapının ardında kendinden de büyük adamlara kafa tutmasını gözümde o kadar net canlandırabiliyordum ki sanki o odada ben de vardım.

Oysa yoktum. Her zaman olduğu gibi en önemli anlarda yine kendi hayatımın dışında kalmıştım. Balca benim için savaşıyor, bense uzaktan, ellerimi hiçbir yere uzatamadan olup biteni izliyordum. Bir insanın en çok kendine kızdığı anlar, bazen elinden hiçbir şey gelmeyen anlardı. Ben bunu geç fark ediyordum.

İşin en ağır yanı da buydu zaten. Balca yalnız değildi artık. Ali Cihan onun yanındaydı. Başta oyun diye başlayan, sonra kimsenin itiraf etmesine gerek kalmadan gerçeğe dönüşen o yakınlığın Balca'yı benden daha çok hayata bağladığını kabul edecek kadar dürüsttüm kendime. O adam artık sadece sevdiği erkek değildi onun için. Yükünü taşıyan, öfkesini söndürmeye çalışan, dosyasına el uzatan, gerekirse onun yerine bütün kuralları karşısına alabilecek biri olmuştu.

Bunların hiçbirini öngörememiştim. Balca'nın Ferdi'nin peşine bu kadar düşeceğini biliyordum ama Ali Cihan'ın bu kadar içine gireceğini, ona yardım ettikçe kendi kaderini de bu dosyaya bağlayacağını düşünmemiştim.

Balca bir yere kadar zorlayacak, bir duvara çarpacak ve vazgeçmese bile yavaşlayacak diye tahmin etsem de öyle olmamıştı. Tam tersine, o duvara her çarptığında yanında yeni bir el buluyordu. Önce Leyal, sonra Ali

Cihan... Şimdi de geçmişin bütün karanlığı elbirliğiyle mezarımın toprağını kazıyordu.

Tüm bunları düşünmeye dayanamayınca bir anda durdum. Halının ortasında kalmıştım. Loki de önümde durdu. Kuyruğunu ayak bileğime doladıktan sonra yere oturdu. Onun bu sakinliği içimi daha da daraltti.

Benim yerime biri nefes alıyormuş gibiydi. Başımı geriye atıp tavana baktım. Yalvaç şu an burada değildi. Çanakkale'deydi. Aslında onun artık resmen Trabzon merkezli çalışması bile beni tam anlamıyla rahatlatamamıştı. Çünkü teşkilatta şehirler sadece kâğıt üzerindeki merkezlerdi. Bir görevin ağırlığı kimi nereye çekerse orası esas oluyordu.

Akın onu Gök Kuzgun'a geçmeye ikna etmişti. O da ailesine, *Trabzon'da daha yoğun işlerim var* diyerek yarı doğru, yarı yalan bir açıklama yapmıştı. Ama şu an Çanakkale'deydi işte. Ben evde tek başımaydım.

İçimden gelen o sıkışma yüzünden bir an pencereye yürüdüm. Sonra vazgeçtim. Dışarıya bakmak yetmeyecekti. Bahçeye çıkmam gerekiyordu. Kapının yanında duran ayakkabılarımı ayağıma geçirip dışarı adım attığımda hava yüzüme neredeyse aklımı yerine getirecek kadar temiz çarptı.

Derin bir nefes aldım. Göğsümün ortasında taş gibi duran şeyi tek nefeste söküp atabileceğimi sanmak saçmalıktı.

Bahçedeki toprağın kokusu, çiy düşmüş otların serinliği, uzakta hafifçe kıpırdayan çaylığın karanlık yeşili birkaç saniyeliğine zihnimdeki gürültüyü bastırdı, ta ki telefonum çalana kadar.

Ekrana bakmadan açtım. Çünkü bu saatte beni arayan kişinin kim olabileceğini aşağı yukarı biliyordum.

"Alo."

Karşı taraftan gelen nefes, sözcüklerden önce ulaştı bana. Akın konuşmadan önce birkaç saniye sustu. O kısa sessizlik bile iyi bir şey söylemeyeceğini anlatıyordu.

"Nazlı," dedi sonunda. "Balca bugün mezarı açtırıyor."

Bacaklarım bir anda boşaldı. Bahçenin ortasında, hiçbir yere tutunmadan ayakta kalmaya çalıştım. O cümleyi duyar duymaz çürümüş tahtaya, ıslanmış toprağa, açılan mezar kapağına, eldivenli ellere, kemiklerin yüzeye çıkarılışına gitti. *Ve Balca'nın bakışına.* Bir anlığına nefes almayı unuttum.

"Ne?" diyebildim sadece. Sesim bana ait değilmiş gibiydi.

"Bugün," dedi tekrar. "Dosyayı o noktaya kadar taşıdı. Savcılıktan özel izin çıkartmış. O kadar gizli yürütmüşler ki işi engel olamadım. Senin sandığın kadar geride değil hiçbir şey. Artık yolun sonuna geldik, Nazlı."

Elimi ağzıma bastırdım. Çünkü bir şey kırılır gibi oldu içimde. O an ilk düşündüğüm şey kendim değildi. Balca'nın yüzüydü. Mezardan çıkan şeyin bana ait olmadığını ilk görecek kişinin Balca olacağını düşündüm. Adli tıpçı gözüyle bakacaktı. Kemikteki yaşı, yapıyı, eski kırıkları, uyumsuzluğu, her şeyi anlayacaktı. O sırada bir arkadaşını ikinci kez kaybetmiş gibi mi olacaktı, yoksa ilk kez yeniden mi bulacaktı, bunu ben bile kestiremiyordum.

"Balca hemen anlar," dedim güçlükle. "Kemiklerin bana ait olmadığını anlar. O yüzden uzman olmak istedi zaten. Artık asla engel olamayız. Aksi rapor çıkarsak bile kendi kontrol etmek ister. Her şeyi benimle ilgili adaleti sağlamak için yaptı. Ve ben... ben ne yaptım, Akın? Bir gün bunu öğrenince nasıl yıkılacağını düşünmeme rağmen yine de sustum, umursamadım. Yine de onu bunun içinde bıraktım."

Akın'ın sesi bu defa daha sert geldi.

"Kendine bunu yapmayı ne zaman bırakacaksın sen?"

Gözlerimi yumdum. Gerçek ortadaydı. Olan buydu.

"Hâlâ umursamadım diyorsun," dedi. "Farkında mısın sen ne yaşadığının? Balca'nın hayatını düşündüğün kadar kendi hayatına bakmayı bir kez denedin mi? Sen o kıza hayatını adadın resmen, Nazlı. Onu teşkilata aldırdın. Kendisini gerçekten sevebilecek adamla yolu kesişsin diye görünmez bir el oldun. Şu an Balca onunla mutluysa bunda senin payın var. Ben her şeyin farkındayım. Başkanınız olmama rağmen sakladığınız şeylere sustum. Çünkü seni biz esir ettik, kendini böyle rahat hissedeceksen üstümüze düşeni yapmalıydık."

Gözyaşlarım hiçbir uyarı vermeden döküldü. Yüzümü başka bir yana çevirdim. "Ama onun istediği hayat bu değildi," dedim. "Güzel sanatlar okumak istiyordu, Akın. Çok yetenekliydi. Ellerinde tutmak istediği başka bir dünya vardı. Benim yüzümden adli tıbbın içine girdi. Benim yüzümden teşkilatın içine kadar yürüdü. Benim yüzümden..."

"Yeter," dedi sertçe. "Sen de senelerdir hapis hayatı yaşıyorsun. Sanki bu sana hediye edilmiş bir ömürmüş gibi konuşmayı bırak artık! Zaten ölü gibisin. Sen arkadaşına yalan söylemedin. Yaşamıyorken yaşadığını sakladın sadece. Aradaki farkı görmek zorundasın. Yalvaç olmasa bugün fiziksel olarak da ölü olurdun. Bunu neden kendine söylemiyorsun?"

Yalvaç'ın adını duyunca boğazım daha da sıkıştı. Çünkü bu hikâyede en çok ondan korkuyordum artık. Onun gözündeki şeyin nefrete dönüşmesi ihtimali benim için mezarımın açılmasından bile ağırdı.

"Yalvaç da benden nefret edecek. Kardeşini teşkilata soktum. Farkında olmadan onu benim karanlığımın içine çektim."

"Orada devreye ben girdim," dedi Akın hiç duraksamadan. "Ben de istedim bunu. İhtiyaç vardı, kız da cin gibiydi. Şu anda da görüyoruz zaten. Senin peşini Alaric'in adamları bulamazken o arkadaşının peşini bırakmadı. Bir şeylerin yanlış olduğuna hep inandı. Buradan baktığımda sen arkadaşına yük olan biri değilsin. Yokluğunda ona el olan birisin. Ama o da seni ayakta tuttu. Siz birbirinizi, birbirinizden habersiz taşıdınız. Bu senin suçun değil, Nazlı!"

Omzumu titreten bir hıçkırık çıktı ağzımdan.

Akın bu kez daha yavaş şekilde, "Balca seni anlayacak," dedi. "Hem de sandığından daha iyi anlayacak. O zaman Yalvaç gibi senin yanında olacak. Senin onu bugüne kadar ayakta tuttuğun gibi o da seni kaldıracak. Gerekirse Alaric yüzünden seninle yan yana yürüyüp siper olacak. Bazı dostluklar, kardeşlik bağından bile ileridir. Sizinki de öyle. Bunu inkâr etmeye çalışman boşuna."

Telefonun ucunda bir süre sadece nefeslerimiz vardı. Yüzümdeki yaşları bir elimle silerken, diğer elimle telefonu iyice sıkmıştım. O sırada ilk kez şunu fark ettim: Korkum hâlâ yerindeydi ama içine çok ince bir rahatlama sızmıştı.

Sanki yıllardır ciğerlerimin üstünde taşıdığım bir taş bugün yerinden oynayacaktı. Yerine ne geçeceğini bilmiyordum. Yıkım mı, ferahlık mı, ikisinin aynı anda gelmesi mi... Ama bu sır sonsuza kadar taşınacak gibi değildi artık.

"Korkuyorum," dedim dürüstçe.

"Biliyorum."

"Ama bir yanım da bitsin istiyor."

"O yanına güven," dedi Akın. "Çünkü sen çok yoruldun, çok yalnız bırakıldın, Nazlı."

Gözlerimi kapattım. Yorulmak kelimesi bile hafif kalıyordu.

Bir süre sonra vedalaşıp telefonu kapattığımda bahçedeki sessizlik kaldığı yerden devam ediyordu ama ben artık aynı yerde değildim. Telefon ekranı karardığında kendi yansımamı birkaç saniye gördüm. Yüzüm ıslaktı. Gözlerim kızarmıştı. Ama ifademde bir çözülme vardı. Sanki çok uzun süredir yüzümde taşımak zorunda kaldığım bir maskenin bağı gevşemişti.

Bahçeden çıkıp çaylığa doğru inmeye başladım. Ayaklarım beni düşünmeden götürüyordu. Yalvaç'ı aramak istedim. Parmağımı ekranda adının üstünde tutacak kadar istedim hatta. Sesini duysam ne olurdu diye düşündüm. Belki hiçbir şey düzelmezdi ama insan en çok da düzelmeyeceğini

bildiği anlarda sevdiklerini aramak istiyordu. Yine de yapamadım. Çünkü ona ne diyecektim?

Ben bugün ikinci kez ölüyorum galiba mı? *Kardeşini teşkilata soktum, ne olur benden nefret etme* mi? *Hatta beni bu yüzden şimdi daha güçlü bir şekilde arıyor* mu?

Çaylığın kıyısına gelince durdum. Önümde eğimli arazinin üstüne yayılmış o derin yeşillik, akşamın donuk ışığında bir deniz gibi görünüyordu.

Akın haklıydı dedim içimden. *Bu hayatta senin payına hep yalnız olmak düştü.* Bu cümlenin devamı ilk kez eskisi kadar acıtmadı. *Ben de mutlu değildim ki.*

Ellerimi kollarımın etrafında birleştirip derin bir nefes aldım. Çaylığın üstünde dolaşan rüzgâr saçlarımı yüzüme taşıdı. Her sırrın bir ömrü vardı ve o süre bugün doluyordu.

46. BÖLÜM

Nazlı

Gece boyunca gözlerimi kapatsam bile uyuduğum söylenemezdi. Mezarın açılacağını öğrendiğim andan beri bedenim dinlenmeyi unutmuştu. Sadece yarıya kadar üstüme çekilmiş örtünün altına kıvrılmış halde, karanlık odanın tavanına bakıyordum. Yaşlar gözlerimden sessizce akıyor, önce saçlarımı sonra yastığımı ıslatıyordu. Göğsümün tam ortasında, biri yumruğunu içeriden kemiklerime bastırıyormuş gibi bir ağırlık vardı.

Yalvaç hâlâ Çanakkale'deydi ve mezar konusunu bilip bilmediğinden emin değildim.

Zaten son günlerde ona anlatamadığım şeylerin sayısı korkutucu bir biçimde artmıştı. Uyku terörüm yeniden tetiklenmişti. Geceleri boğazımda düğümlenen sesle sıçrayarak uyanıyor, birkaç saniye nerede olduğumu bile ayırt edemiyor, sonra bütün bunları normalmiş gibi toparlayıp saklıyordum.

Hayatımın gerçeği buydu. Uyku terörü gibi diğer tüm korkularım da sadece onun varlığında bir süreliğine rafa kalkmıştı. Şimdi tekrar oradan inmeyi seçiyorlardı.

Birkaç gündür öğrendiğim şeyden sonra Balca'ya engel olmak istemiştim ama ona doğrudan müdahale edecek durumda değildim.

Uzmanlığa terfi almam bile ayaklarıma dolanmıştı. Çünkü edindiğim terfi beni bazı konularda kısıtlıyordu. Artık değişen teşkilat yapısı yüzünden istediğim zaman istediğim kişiyi izleyip dinleyemezdim. Yekta'nın diğer değişikliklerle birlikte bana getirdiği yeni yasak buydu.

Her şeye rağmen Balca hakkında bilgi almaya devam ediyordum. Balca sonunda benim mezarda olmadığımı öğrenmişti. Üstelik bunu sadece bir demir parçasıyla ortaya çıkarmıştı. Yıllar önce Ferdi'nin bileğimi kırdığında takılan platinin kalıntıların arasından çıkmamasıyla...

Parmaklarım şimdi içten ince ince sızlayan bileğimi kavradı. Dikiş izini kapatmak için üstüne mavi kuş dövmesi yaptırdığım bileğim...

Hâlâ yaşadığımı bilmese de yıllar önce intihar etti diye ölümünün üstü örtülen arkadaşının da çok daha kirli bir şeye kurban gittiğini düşünüyordu.

Başımı çevirdiğim her yerde aynı boşluk vardı. Her şey anlamını yitirmiş gibiydi. Aylarımı geçirip mutlu olduğum bu ev bile şimdi anlamsız geliyordu.

Sabaha karşı bir yerde, bedenim direnmekten vazgeçip beni istemeden uykuya itti. Gözlerimi açtığımda odanın içi artık gece değildi. Perdenin

arasından giren donuk aydınlık yatağın kenarına vuruyordu. Yastığın bir tarafı kurumuş gözyaşıyla sertleşmişti. Saçlarım yüzüme yapışmıştı. Başım öyle ağırdı ki birkaç saniye tavana bakıp hangi gün olduğunu bile çıkaramadım. Sonra birden içime bir şey saplandı. Bugün Balca'nın doğum günüydü.

Her sene aynı gün, mezarım sandığı yere giderdi. Bazı insanların acısı saat gibi işlerdi. Tarih geldi mi içindeki yara kendi kendine açılırdı.

Ama bu sabah hiçbir şey önceki yıllar gibi değildi. Çünkü mezar artık kapalı bir sır değildi. Açılmıştı. İçindekinin ben olmadığı ortaya çıkmıştı. Balca o toprağın başında, yıllardır yasını tuttuğu şeyin bile yalan olduğunu öğrenmişti. Doğum gününe böyle uyanmıştı. Bense hâlâ nefes alıyordum.

Boğazımdaki düğümü bastırarak yataktan kalktım. Ayaklarım soğuk zemine değdiği an başım hafifçe döndü. Elimi duvara koyup dengemi sağladım. O sırada Loki kapının önünde belirdi. Bana birkaç saniye baktı, sonra sessizce çalışma odasına doğru yürüdü. Onun peşinden gitmemle içimdeki huzursuzluğun aniden büyümesi bir oldu. Dün onu son kez kontrol ettiğimde çok kötü bir haldeydi.

Mezardan sonra kendini bir yere kapatıp ağladığını duyduğumda devamını dinleyemeyecek kadar kötü olmuştum.

Çalışma odama girip masamın üstündeki açık ekranı kontrol ettim. Balca'nın hattına ait son konum kırmızı ışıkla yanıp sönüyordu.

Masaya oturup ona bağlanmak için tıklamak üzereydim ki bakışlarım kırmızı ışığın altındaki konum bilgisinde takılı kaldı. Çanakkale'de değildi. Trabzon'daydı.

Bilgisayarım hata veriyor olabilir miydi? Ekranı kapattım. Yeniden bir yol izleyerek aynı ekranı açtım. Değişen hiçbir şey olmadı. Gözlerim gördüğünü reddetti. Ayağa kalktım ve gözlerimi kapattım. Uykusuzluktan olmalıydı. Baş dönmesi de o yüzden olmuştu.

Tekrar masaya döndüm ve ekrana o kadar sert eğildim ki saçlarım yüzüme döküldü. Sinyal zayıftı, düzensizdi ama yanılmıyordu. Trabzon Otogarı çevresinden bir gelip bir giden sinyal onun hattına aitti.

Akşamın bir yerinde yola çıkmış olmalıydı. Kimseye haber vermeden... Üstelik bunu planlı bir şekilde yapmıştı çünkü telefonundan gelen sinyaller arasında büyük boşluklar vardı. Demek ki cihazı saatlerce kapatmış, yalnızca gerektiği anlarda açmıştı. Fark edilmek istememişti.

Kalbim göğsümün ortasına sert sert vurmaya başladı. Sandalyeye oturmaya çalıştım ama bir türlü yerimde kalamadım.

İlk yaptığım kontrollerde akşam çıkışlı otobüs hattını gördüm. *Ankara aktarması. Kendi kimliğiyle kayıt.* Dudaklarımdan istemsizce bir küfür

döküldü. Mezardan sonra aklı tek bir yere kilitlenmişti. O kadar hızlı çıkmıştı ki görünmez olmayı düşünürken görünür hale gelmişti.

O sırada defalarca onu aradım ama telefonu kapalıydı. Ekrandaki kırmızı ışık da bunu söylüyordu. Sadece konumunu takip edebiliyordum ama ona ulaşamıyordum.

Yeni veri birkaç saniye sonra geldi. Otogardan ayrılan bir taksideydi. Plakayı açtım, oradan şoför kaydını buldum. Araçtaki şoförle eşleşmedi. Hata kodu üstüne hata kodu alınca artık ellerim titremeye, dengem iyice bozulmaya başladı.

Otogarın çıkışındaki kameralardan son kayıtları çektim. Balca'nın yanında bir sırt çantasıyla taksiye bindiği anı gördüğümde tüm bedenimdeki yaşam çekilmişçesine ürperdiğimi hissettim.

O gerçekten buradaydı! Telefonundan gördüğüm sinyale bile inanamadığımı o an anladım. Neden buraya gelmişti? Beni mi bulmuştu?

Aklımda daha kötü bir ihtimal belirdi. Trabzon'daki hapishaneye, Ferdi Yılmaz'la görüşmeye mi geliyordu? Sonunda dosyama ulaşmış ve onun nerede tutulduğunu öğrenmiş miydi?

Ekranı bölerek sağ köşede şoförün yüzünü tarattım. Ama benim taksinin içindeki seslere de ihtiyacım vardı. Şoförün numarasına ulaşmalı, cihaz bilgilerine erişmeli ve telefonundan taksinin içindeki sesleri çekmeliydim. Gerçekten neden burada olduğunu dair her bilgiye ihtiyacım vardı.

Masada bir anda telefonum titremeye başladı. Ekrana gözüm kaydığında Balca'nın adını gördüm. Elime nasıl aldığımı ve nasıl açtığımı hatırlamıyordum.

"Balca," dedim endişeyle.

"Göçebe."

Bana Nazlı demiyordu. Hâlâ kod adımla hitap ediyordu. O zaman geriye yalnızca bir ihtimal kalıyordu: Ferdi'ye gidiyordu.

"Nerelerdesin? Sana ulaşamadım."

"Neden bu kadar endişeli geliyor sesin? Her şey yolunda mı?" Endişeli demek az kalırdı. Burada ölmek üzereydim.

"Onu sana sormak lazım, Balca. Senin ne işin var Trabzon'da?"

"Birini ziyarete geldim. Sorularıma cevap verecek misin? Sorun ne?"

O kadar rahat konuşuyordu ki bu istemsizce sinirlenmeme neden oldu. Tehlikede olduğunun farkında değildi. Eğer takip edildiyse ve doğruca hapishaneye giderse onun gerçekten benimle ilgili bir şey bildiğini sanacaklardı.

"Sorun falan yok. Seninle ayrı teşkilatlarda olsak da yaptığın yanlış! Kafana göre şehir değiştiremezsin. Bugün yolculuk kurallarını da ihlal ettin. Kendi kimliğinle seyahat edemezsin. Kimliklerimiz özenle saklansa da hiçbir şeyin garantisi yoktur. Varış noktanı isminle birilerine açık etmen, onlara kendini tepsiyle sunmaktan başka bir şey değildir! Hele ki teşkilatın bilgisi olmadan bunları yapman..." Sesim giderek daha öfkeli bir hal alıyordu. Onu o küçük yeşil sinyalden yakalayıp, çekip almak istiyordum.

"Sen bunu nasıl öğrendin? Beni takip etmediğini sanıyordum." Derin bir nefes aldı. "Göçebe, şimdi bana yanlış falan demeyi bırak. Şu ana kadar en doğru yaptığım şey buydu."

"Doğru falan değil! Yasaklı bir dosyanın peşinden koştuğunu biliyorum!"

Artık bağırıyordum. Cümleleri art arda, hiç duraksamadan sıralıyordum. Onun için ne kadar korktuğumu, endişelendiğimi belli ediyordum ama şu dakikadan sonra bir önemi yoktu.

Ona şu an Nazlı olduğumu söylersem daha büyük bir hataya sürüklerdim. Tek yapabileceğim, Göçebe olarak onu geri çevirmenin yolunu bulmaktı. "Mesleğini yakarsın. Seninle bir süredir konuşmasak da arkanı kolluyorum. O görüşmeye girmeyeceksin! O cezaevinin kapısına bile yaklaşmayacaksın. Sakın, Balca! Oradan uzak dur!"

"Kafayı mı yediniz hepiniz!" diye bağırdı. "Ben Nazlı'yım. Onu yalanlayanların aksine, ölüm nedenini yalanlayanların aksine ben artık oyum ve gerçeği açığa çıkaracağım," dediğinde sesindeki kararlılık korkutucuydu. "Sabrım kalmadı, anlıyor musun? *İntihar etti* diyenlerin hepsinin cezasını çekmesi için buradayım. Bırakmıyorum! İsterse mesleğim yansın, hayatım yansın umurumda bile değil. Her şey Nazlı için değil mi?"

Dudaklarım neredeyse ona yalvarmak için aralanacakken şoförün sağ ekrandaki yüz taraması tamamladı. Adı ekrana düşünce önce hafif bir mide bulantısı hissettim. Balca, "Sen de umurumda değilsin! Kimse! Her şey bu yüzden başladı ve bir sonuca bağlandığında bitecek!" dedi.

"Dur!" dedim ama telefonu kapatmıştı. Gözüm aynı hızda diğer ekrana kaydı. Sinyal anında kırmızıya döndü. Telefonunu tamamen kapatmıştı.

Sağ ekrandaki kimlik tarama dosyaların içine girdim. Bir sürü suç kaydının arasında terör bağlantısını gördüm. Mide bulantısı yükseldi, gırtlağıma doğru tırmandı. Gözlerimi kısıp ekrana biraz daha yaklaştım. Adam kirli işlerde taşeron gibi kullanılan adamlardan biriydi. Tek başına değilse bu daha da kötüydü.

Haritayı genişlettiğimde taksinin arkasına düşen ikinci izi gördüm; siyah bir araç. Kör noktalarda kaybolup yeniden beliriyordu. Bir tesadüf gibi davranacak kadar kontrollü ama aynı rotada kalacak kadar ısrarlıydı.

O esnada şoförün telefonuna erişme izni sistem tarafından alındı. Henüz arabadaki iç sesi duymak için sesi aktifleştirmemişken adamın mesaj kayıtlarını taradım. Son iki mesajla gözlerim büyüdü. *Kız arabada. Hapishaneden çıktıktan sonra iyice emin olup alacağız. Adamların hepsini hapishanenin önündeki ormana çek.*

Onu karşılamak için oradaydılar. Tehlikenin kendisiydiler. *Balca'yı ben sanıyorlardı.*

O anda bedenimdeki bütün uyuşukluk dağıldı. Mide bulantım bile geri çekildi. Balca otogardan itibaren izleniyordu. Bu kez kalbim gümbürdeyerek atmaya başladı.

Önce Yalvaç'ı aradım. Açmadı. Bir daha aradım. Sonra bir daha. Parmaklarım telefona o kadar sert bastırıyordu ki sanki ekranı kırarsam ona ulaşabilecektim.

Ulaşamayınca teşkilata acil bildirim geçtim. Çaykara'nın bilgilerini girdim. *Hayati risk* yazdım. *Teşkilat ajanlarından Çaykara'nın kimliğinin açığa çıktığını, izlenmiş olabileceğini, bulunduğu güzergâhta müdahale gerektiğini* bildirdim. Ekranda *ekip yönlendiriliyor* ibaresi belirince içim rahatlamadı. Çünkü bazı mesafeler ne kadar hızlı hareket edilirse edilsin, bir insanın hayatından daha kısa olamazdı. Onlara benden önce ulaşabileceklerini sanmıyordum.

Yatak odasına koşup ilk bulduğum çantayı çektim. Silahı, mermiyi, yanımda taşıyabildiğim kadarını gelişigüzel içine doldurdum. İki dronu, kumandayı, küçük patlayıcıları aldım. Elim neye değerse çantaya atıyordum. Aklımda ne plan vardı ne de düzen. Sadece Balca'ya zarar verebilecek her şeyi durdurma dürtüsü vardı. Kapıya kadar bu halde koştum. Çantayı eşiğe fırlatır gibi bıraktım.

O an fark ettim. Üzerimde hâlâ geceliğim vardı. Ayaklarımda ise hiçbir şey yoktu. İnsan bazen kendini ancak en zayıf anında görüyordu. Bir arabam yoktu. Olsa da süremezdim. Gidecek yol gözümün önünde uzanıyordu ama ben o yolun başına bile varamıyordum.

Tam o sırada Yalvaç telefonu açtı. Çantayı orada bırakıp içeri koştum. Boşuna hareket ettiğimi biliyordum ama bedenim beni dinlemiyordu. Hâlâ tek derdim Balca'ya ulaşmaktı.

Telefonu hoparlöre alıp yatağın üstüne attım. Elime geçen ilk siyah bluzu ve pantolonu üzerime geçirirken nefesim boğazımı kesiyordu. "Yalvaç!" dedim nefes nefese. "Balca aradı beni. O şu an evde değil, Yalvaç. Hemen buraya gelmelisin. O, Trabzon'a gelmiş."

Saçlarımı toplamak için bile durmadım. Konuşurken de lafın başını unutuyor, ona nasıl en doğru şekilde anlatacağımı bilmiyordum.

Kapıdan dışarı çıktığımda onun sesi kulağıma çarptı. O anda benden kilometrelerce uzakta olsa da nasıl donup kaldığını duyabiliyordum. Sonra ağzından çıkan soru her şeyi daha da kötü bir yere çekti.

"Göçebe, Balca seninle nasıl konuşabiliyor? Sen onu neden aradın?"

Yutkundum. Yalvaç, kardeşinin teşkilatta olduğunu bile bilmiyorken ben ona tehlikenin boyutunu nasıl anlatacaktım? Sesim çıkmadı. Birkaç saniye sonra boğazımdaki düğümü zorlayarak, "Dosyaya ulaşmış. Ferdi'yi buldu. Hapishaneye gidiyor," diyebildim.

"Trabzon'da mı?"

Bu sorunun içinde yalnızca şaşkınlık yoktu. Bilmediği onca şeyin bir anda önünde açılmasının sarsıntısı vardı, bir de ilk sorunun cevabını kendi kendine almasının dehşeti. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama artık biliyordu.

Dudaklarım titredi. Kendimi toparlamaya çalıştım ama olmadı. "Burada. Takip etmişler. Beni her yerde aradığı için."

Karşı tarafta sesler çoğaldı. Birilerinin yürüdüğünü, birilerinin bir şey sorduğunu, gerilimin bir anda onların bulunduğu yere de yayıldığını duyabiliyordum. Yalvaç, "Sakin ol, ağlama," dedi. Ama onun sesi de sakin değildi. Benim kadar olmasa da o da dağılmanın kıyısındaydı.

Ağlamamak için dişlerimi öyle sert sıktım ki çenem acıdı. Elimi kapının demirine düşünmeden savurdum. Kapı duvara çarptı. Ses boşluğun içinde yankılandı. Sanki içimde ne varsa dışarı fırlamıştı da kapıya çarpıp geri dönmüştü. Dizlerimin bağı çözüldü. Olduğum yere, eşiğe çöktüm.

Önümde uzanan çaylık, karşıdaki tepe, aşağıya kıvrıla kıvrıla inen yol... Birkaç aydır bana ilk defa bir yere aitmişim gibi hissettiren ne varsa o an başka bir anlama büründü. Güzel değildi artık. Sakin değildi. Hepsi çıkışı olmayan bir kafesin parçaları gibi görünüyordu. Boğazımdaki acıyla, "Onun bana ihtiyacı var ama yardım edemiyorum," dedim.

Gerçek buydu. Balca'ya gitmek için hazırlanmıştım ama boşunaydı. Ben burada, bana verilmiş bu güvenli evin içinde, kendi eksikliğime çarpıp duruyordum. Yekta'nın beni neden böyle tuttuğunu o an bütün çıplaklığıyla anladım. Buradan tek başıma çıkamayacağımı biliyordu. İpi biraz gevşetilmiş ama kazığı sökülmemiş bir hayvan gibiydim. O an aşağılanmayı ilikle-rime kadar hissettim.

Etraftaki karışıklıktan ve seslerden Leyal'in de orada olduğunu, Ali Cihan'ın da Yalvaç'ın yanında bulunduğunu anladım. "Yalvaç," dedim gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışarak. "Peşindeler. Balca da teşkilatta çalışıyordu. Çok fazla kurcaladı. Mezarımı açtırdı. Şimdi burada ve ben..." Ayağa kalktım. Bahçe kapısına doğru birkaç adım attım.

Telefona bir anda Ali Cihan'ın sesi karıştı. "Ne oldu?" diye sordu. Ardından sesini yükseltti. "Balca'ya bir şey olmadı, değil mi? Konuş! Ne söyledin Yalvaç'a?"

"Ben..." dedim ama kelimenin geri kalanı boğazımda dağıldı. Yanımdaki saksılardan birini ayağımla devirdim. Toprak zemine saçıldı. "Buradan çıkamıyorum. Ona gidemiyorum. Yardım..." Cümlem yarıda kaldı. Dizlerim bir kez daha çözüldü. Devrilen saksının yanına çöktüm. Hıçkırıklarım kontrolümden çıktı. "Ali Cihan, Balca'yı o cehennemden çıkar!"

Bunu söylerken sesim bana bile yabancı geldi. Çığlık gibi çıkmıştı. Çünkü o anda ilk kez gerçekten anladım. Ben onu koruyacak kişi olamıyordum. Bir başkasından bunu istemek zorunda kalıyordum.

Ali Cihan'ın sesi panik ve afallama arasında bir yerde takıldı. "Seni neden o sansınlar ki!" diye bağırdı. Koştuğunu, durduğunu, ne yapacağını bilmediğini duyabiliyordum. Yalvaç'ın arkadaki bağrışları kulağıma doluyordu. Kendini kaybetmişti ve hepsinin suçlusu bendim. Sesi yüzüme tokat gibi indi. "Gitti kardeşim!" diye bağırıyordu.

"Ekip yolladım ama yetişemeyecekler. Onu ben sanıyorlar. Ben! Ferdi'yi araştırdığı için. Onu tam şu anda ziyaret edeceği için. Ali Cihan, Balca'nın telefonu kapandı. Ona tehlikede olduğunu söyleyemedim."

Sonra bir sessizlik oldu. Dışarıdan kuş sesi geldi. Yakından rüzgâr geçti. Uzaktan birilerinin konuşması kulağıma çarptı. Dünyanın devam etmesi o kadar yabancı geldi ki. Sanki benim içimde her şey dururken, geri kalan her şey utanmadan yaşamayı sürdürüyordu.

Balca için yapabileceğim tek şeyi dillendirirken buldum kendimi. "Yalvaç'a söyle." Sesim ağlamaktan arınmıştı ama bu iyi olduğum anlamına gelmiyordu. Tam tersine, içimdeki bir şey soğuyordu. "Ben gidiyorum. Nazlı Kaya'nın yıllar önce ölmesi gerekirdi."

Telefonu kapattım.

Bir süre kıpırdamadan kaldım. Karşı tepeye baktım. Sesimi o boşluğa fırlatmak istercesine, içimde biriken ne varsa boğazımdan kopardım. "Balca!" Sesim çaylığa çarpıp geri döndü. Sonra çok daha alçak bir sesle, neredeyse kendime fısıldadım. "Sen beni öldüren adamı cezalandırmak için yıllarca uğraştın ama ben bunu bile bile yaşadım."

Bu cümleyi kurduğum anda önümde tek bir yol kaldı. Yıllardır aklımın en karanlık köşesinde tuttuğum, mecbur kalmadıkça yaklaşmamaya yemin ettiğim yol.

Çantayı kapının önünde bırakıp eve geri döndüm. Çalışma odasına girdiğimde ekranların ışığı yine yüzüme vurdu. Masaya oturdum. Parmaklarım klavyenin üstüne geldiğinde titriyordu. İnsan en çok korktuğu şeyi bazen

uzağa atmazdı. Tam tersine, elinin altında tutardı. Ben de öyle yapmıştım. *Bir gün mecbur kalırsam diye.*

Bugün o gündü. Mavzer'e ulaşmaktan başka çarem yoktu.

Alaric'in peşime düşmesini durdurabilecek, gönderdiği adamları bir emirle geri çektirebilecek, bu kirli zincire benim dokunamadığım yerden hükmedebilecek tek kişi oydu. Bunu kabul etmek bile midemi bulandırıyordu. Çünkü bu, yıllardır kaçtığım gerçeğin boynuna sarılmak demekti. Hiç istemediğim bağı kendi elimle çağırmam demekti. O adamın gerçekten var olduğunu, benim de ondan olduğumu bir kez daha kabullenmek demekti.

Yıllardır varlığını duymamak, adını düşünmemek, o taraftan bana uzanabilecek her şeyi reddetmek için kendime ne kadar yalan söylediysem hepsi o an anlamını kaybetti. Çünkü artık mesele ben değildim, Balca'ydı.

Eğer onu kurtaramıyorsam o zaman kendi hayatımdan vazgeçmem gerekiyordu. Sevdiğim adamdan, kurduğum hayattan, mesleğimden, burada kendime açtığım küçücük yerden... hepsinden.

Bunu ona borçluydum.

Kodları art arda girdim. Korumalı alanları açtım. Ekranda *bağlantı kuruluyor* ibaresi belirdiğinde ellerimi dizlerime bastırdım. Titrememi durduramıyordum. Gözümün önünden bir sürü şey geçti. Annemin yüzünü hiç bilmiyor oluşum. Bu hayata gelmeme sebep olan adamın görüntüsüne birkaç haber görsellerinde denk gelişim. Onda da kendime benzer şeyler bulurum diye korkup kaçışım. Uğruna savaştığımı sanırken içinden hiç çıkamadığım geçmiş. Yekta'nın uyarıları... Hepsi aynı anda üstüme yığılıyordu. Ama o haklı çıkmıştı. Yekta'nın söylediği her şey gerçek oluyordu. Ben bir yıkım sebebiydim ve kendi meseleme, Balca'yı korumak için az önce teşkilatı da karıştırmak zorunda kalmıştım.

Onun hayatının benim yüzümden tehlikeye girdiği ortaya çıkacaktı.

Son tuşa bastığımda ekran bir an kararadı. Ardından görüntü geldi.

Önce bir araba tavanı gördüm. Sonra kameraya yanlışlıkla yaklaşmış yarım bir yüz. Almanca küfürler havada dolaştı. Telefonun kim tarafından, hangi yoldan, ne şekilde açıldığını anlamaya çalışıyorlardı. Birinin elinden diğerine geçen cihazın görüntüsü sarsıldıkça midem bulanıyordu. O dili duyar duymaz içimde eski, soğuk bir tiksinti yükseldi. Biyolojik babam Alman olabilirdi ama o dile sevgi duyduğum tek bir an bile olmamıştı. Onunla birlikte bana bulaşan her şeyden nefret etmiştim.

Telefon sonunda sabitlendi. Bu kez ekranda sarışın, genç bir adam belirdi. Bana sertçe bakıyor, cihazı kapatmaya çalışıyordu. Sistem uyarısı ekranın altına düştü. Beni henüz atamamışlardı. Şarj bitene kadar ya da bağlantıyı bozacak kadar ağır bir şey yapana dek içerideydim.

Dilim dönmedi önce. Sesim boğazıma çarptı. Sonra zorlayarak çıkardım. "Ben," dedim Almanca.

Karşı taraf bir anda sustu. Görüntü yine el değiştirdi. Bu kez yüzünü tam olarak gördüm. *Mavzer. Gözleri.*

İnsanı kendi yüzünde taşıdığı bir şeyi başka bir bedende görmek kadar aşağılayıcı çok az şey vardı. O gözleri yıllardır aynada görüyordum. Rengini, bakarken daralışlarını, öfkelenince nasıl kararduklarını biliyordum. Şimdi aynı gözler karşı taraftan bana bakıyordu. Midem bir kez daha kasıldı. Ellerim masanın kenarına öyle sert tutundu ki parmak eklemlerim sızladı. O an içimden geçen ilk şey korku değildi. İğrenmeydi. Saf, çıplak, yakıcı bir iğrenme. Ortadaki benzerlikten. Kandan. Tesadüften değil de gerçekten ondan gelmiş olmaktan.

Titreyen sesimle, "Ben," diye yineledim. "Senin kızınım. Aradığın ama asla bulamadığın."

Sözcükler ağzımdan çıktıkça sanki kendi etimi kesip önüne bırakıyordum. Yüzündeki ifade hemen değişmedi. Önce anlamadı. Sonra inanmak istemedi. Sonra gözlerinde, yıllardır adını koymak istemediğim o kan bağına benzeyen ürkütücü bir dikkat toplandı. Bana bir şeyler söyledi. *Şaşkınlık, inkâr, sorular.* Hepsini duymazdan geldim.

"Şu an Türkiye'deyim," dedim. "Ben istediğim için şu an bu görüşmeyi yapıyoruz. Senden sadece bu dünyaya gelmeme ve bu hayatı yaşamama sebep olduğun için ilk defa bir şey istiyorum."

Ekrana daha da yaklaştı. Konuşuyordu ama ben artık yalnızca söyleyeceğim şeye odaklanmıştım. Yanından başka biri -sadece sesini duyuyordum- benim düzenbaz olduğumu, telefonunu *hacklediğimi* söylüyordu. Fakat Mavzer gözlerini yüzümde bulduğu benzerliklerden ayırmıyordu.

"Ferdi Yılmaz." İsmi söylerken sesim düzleşti. Ardından annemin adı döküldü ağzımdan. "Yeşim Koch." Daha fazla sorgulamamaları için bu iki isim bile yeterli olurdu. "Ben Ulusal Güvenlik ve İstihbarat Teşkilatının bir parçasıyım. Bu yüzden bana asla ulaşamayacaktın. Kardeşini durdur. Alaric şu an hayatımı almak için buraya adamlarını gönderdi. Trabzon'da. Onu geri çek."

Bu cümlelerle birlikte yüzündeki ifade ağır ağır çözüldü. Şaşkınlık yerini gerçek bir dehşete bıraktı. Hemen konumu da gönderdim. Hapishanenin yerini. Saniyeler elimden akıyordu.

"Arkadaşımın hayatı tehlikede," dedim. "Eğer bu savaşı durdurursan beni yok etmene bile izin veririm. Senin yüzünden bu hayatı yaşadım, geri almana izin veririm."

İşte bunu söylerken içimde bir şey koptu çünkü pazarlığa koyduğum şey yalnızca kendi canım değildi. Yıllardır kurup yaşadığım kimliğimin tamamıydı. Sevdiğim adamın yanında kalma ihtimalim, bir gün gerçek bir hayatım olur sanmam, hepsi. Ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Balca nefes alsın yeterdi.

Mavzer'in yüzü ilk kez düştü. Gözleri şimdi bana çok daha dikkatli bakıyordu. Sonra ilk defa Türkçe konuştu.

"Hep seni aradım."

Bu cümle bende hiçbir şey uyandırmadı. Ne özlem ne merak ne de yumuşama...

"Seni bulmaya çalıştım. Ölmediğini biliyordum. Ama asla emin değildik. Alaric şu andan itibaren adım atamayacak. Sadece bana emin olmam için bir şey daha ver," dedi.

Gözlerim yaşlarla doldu ama bu, onun sözlerinden dolayı değildi. Zamanın daralmasındandı. Her şeyin bir ipin üstünde sallanmasındandı. Başımı yavaşça salladım.

Yekta'nın zamanında hakkımda hazırlattığı araştırma dosyalarını tek tuşla ona gönderdim. Doğumumdan şu ana kadar ne yaşadığım o dosyada vardı.

Mavzer gönderdiğim dosyaya bakmak için yanındaki kişiden yardım istedi. Önüne bir tablet kondu. E-postalarına oradan girildi. Dosyaya sadece kısa bir süre baktı. Yanındaki adam başını sallarken Almanca, "Doğru ama test şart," dedi.

Mavzer sadece bu ihtimalle bana döndüğünde gözlerinde ilk defa ışıltı vardı.

Bense artık yaşları tutamıyordum. Yanağıma teker teker akarken, "Zaman kalmadı," dedim. Sesim çatladı. "Arkadaşımı şimdi koru. Senden başka hiçbir isteğim yok."

Bağlantıyı daha fazla taşıyamadım. Midemdeki bulantı boğazıma kadar tırmandı. Ekranı kapattım.

Oda bir anda yine bana kaldı. Monitörlerin ışığı, masa, duvar, pencereden görünen donuk sabah... Hepsi aynıydı ama ben değildim. Parmaklarımı yüzümdeki yaşlara götürdüm. Silmeye çalıştım. Elim titriyordu.

Karşımdaki ekranda yansıyan yüzüme bakınca ilk defa şunu düşündüm. Sessizliğin ölümle eşdeğer olduğunu kimse bilmiyordu. Ben tüm hayatımı zaten sessizlikte geçirmiştim.

47. BÖLÜM

Nazlı

Hastane koridorunun ışıkları başımın üstünde birbiri ardına dizilmiş soğuk bıçaklar gibiydi. Beyaz değil, neredeyse maviye çalan o sert aydınlık insanın içini soldu-ruyordu.

Duvar boyunca dizilmiş sandalyelerin birine oturmama rağmen bedenim sanki hâlâ ayakta, hâlâ bir yerden bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi titriyordu.

Saatler önce çok kötü şeyler olmuştu ve ben arkadaşımı koruyamamıştım.

Ellerimi dizlerimin üstünde birbirine kenetlemiş, başımı hafifçe öne eğmiş, gözlerimi karşımdaki boş duvara sabitlemiştim ama hiçbir şeye gerçekten bakmıyordum. Görüyormuş gibi yaptığım her şeyin üstünde başka bir görüntü tabakası vardı.

Kırılmış dallar, alevlerin kesik kesik yükselişi, toza karışmış barut kokusu, karanlıkta bir anda parlayan namlular, Balca'nın ayakta durmak için kendi bedenine karşı savaşan o kanlı hali, Ali Cihan'ın ona ulaşmaya çalışırken kendini unutmuş yüzü, Yalvaç'ın sesinin ormanı yaran o yabani acısı...

Hepsi şimdi hastane koridorunun sessizliğinde boğuluyordu.

Gözlerimden yaşlar akıyordu ama ben ağladığımı fark edecek kadar bile kendimde değildim. Yaşlar yanaklarımdan geçip çeneme ulaşıyor, oradan boynuma süzülüyordu. Ne hıçkırığım vardı ne de sesim. Sadece durmaksızın boşalan, içi çoktan harap olmuş bir bedenin yıkımını yaşıyordum.

Ameliyathanenin kapısının üstündeki kırmızı ışık hâlâ sönmemişti. O küçük yuvarlak, bana Balca'yı Trabzon'da fark ettiğim ilk anı hatırlatıyordu.

Yalvaç duvara sertçe yumruğunu indirdiğinde tepki veremedim. Oysa hastanenin bu katında duyulması bile sert kaçacak kadar yüksekti. Duvarın içinden değil, onun göğsünün tam ortasından gelmiş gibiydi.

Kardeşinin adını, "Balca!" diye öyle bir söyledi ki sanki parçalanıyordu ve o parçalar bedenime savruluyordu.

Koridordaki herkes bu sesin altındaki yıkımı duydu. Leyal yüzünü iki avucunun arasına almış, duvara yaslanmış ağlıyordu.

Ali Cihan bir ileri bir geri yürüyor, bazen durup ameliyathane kapısına bakıyor, bazen bir şey göremese de koridorun ucuna dikiliyordu. Sonra onun da aynı benim gibi sessizce ağladığını fark ediyordum.

Sencer omuzlarını duvara dayamış, ilk kez onun gibi biri için bile fazla ağır duran bir sessizliğin içinde başını eğmişti.

Niyazi Zorlu birkaç sandalye ötede oturuyordu. Bizden çok sonra yetişebilmişti hastaneye. Bir eli dizinin üstünde, öteki eli göğsünün biraz aşağısında sabit kalmıştı. Arada bakışları bana dönüyor, bir şey söyleyecek gibi oluyor ama susuyordu.

Ali Cihan'ın babası Onur Gencer de onun yanındaydı. Eski teşkilatçı olmanın verdiği o kalın kabukları yıllar boyu üstlerinde taşımış adamlardı belki ama Balca söz konusu olunca, bütün o kabukların ne kadar kolay çatlayabildiğini yüzlerinin her çizgisinde görebiliyordum.

Kendimi burada bulunan hiçbir şeye ait hissedemeden, bir hastane sandalyesinin üstünde bedenimi taşımaya çalışan yabancı biri gibi duruyordum. Sanki yanlışlıkla yaşayanların arasına karışmıştım ama dokunduğum her şeyi paramparça etmiştim.

Gözlerimi kapattığım an, hapishanenin önündeki orman geri geldi. Kapatmamayı denedim, olmadı. Açık tuttuğumda da geliyordu. O yüzden bir noktadan sonra hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedim.

Sanki zihnimin içine kalın, nemli, boğucu bir sis dolmuştu ve o sisin içinde her şey aynı anda oluyordu. Ben bahçe kapısının önünde çökmüş, telefonda Ali Cihan'a yalvarıyordum. Aynı anda çalışma masama koşuyor, titreyen ellerimle Mavzer'in bağlantısını açıyor, yıllardır yaklaşmamaya yemin ettiğim o karanlığı kendi ellerimle çağırıyordum. Aynı anda Balca ormanda silahı şakağına dayamış halde ayakta duruyordu. Aynı anda Ali Cihan ağaçların arasından ona ulaşmaya çalışıyor, Yalvaç dizlerinin üstüne çöküp kardeşinin ismini fısıldıyor, Leyal ağlaya ağlaya onu çağırıyordu.

Aynı anda teşkilat jetinin Çanakkale'den havalanışını, hiçbiri aslında operasyon için gelmese de hepsinin yüzünde operasyona koşan insanların gerginliğini düşünüyordum. Biri sevgilisini kurtarmaya geliyordu, biri kardeşini, öbürleri arkadaşını.

Hiçbiri o ormana görev tanımıyla girmemişti. Kendi kalbini ormanın içine bırakmış insanlar gibi gelmişlerdi ve buna rağmen geç kalmışlardı. Beni en çok yiyip bitiren şey de buydu.

Her şey o kadar kısa sürede olmuştu ki insan aklı hâlâ başlangıç anında takılıyken son çoktan yaşanmıştı. Kimliğimi ifşa etmiştim. Yıllardır üzerime kapatılmış mezarı kendi ağzımla açmış, çocukluğumdan beri tiksindiğim adamın soyadını kabul etmiş, yine de yetişememiştim.

Bazen felaket, insanı uzun uzun hazırlamazdı. Balca'nın vuruluşu da öyle olmuştu. Önce alev, sonra tarama, sonra bir anlık boşluk, ardından

bedenine giren kurşunların onu geriye savuruşu... O görüntü zihnimde o kadar netti ki her hatırlayışımda sanki ben vuruluyordum.

Koridor boyunca ara ara ağır ayakkabı sesleri duyuluyor, hastane personeli hızlı adımlarla geçip gidiyor, yoğun bakım kapısının oradan kısa ve metalik uyarı sesleri yükseliyor, sonra yine bir sessizlik çöküyordu.

O sessizlikte herkes kendi felaketinin içine çekiliyordu. Benimkisi ise ikiye ayrılmış gibiydi. Bir yanı, ameliyathanenin ardındaki masada yatan Balca'da takılıydı. Öteki yanı ise saatler sonra bu hastaneye ulaşacak başka bir felaketi düşünüyordu. Mavzer geliyordu. O bağlantıyı kurduğum andan beri verdiği sözden çok o sözün bedelini düşünüyordum.

Bunu her düşündüğümde midem yeniden kasıldı. Hastane kapısı her açıldığında bakışlarım oraya kayıyordu. Ellerimi birbirine daha da bastırdım. Tırnaklarım derime geçti. Acıdığını hissettim ama elimi çekmedim. Çeksem sanki dağılacaktım. Çeksem biri içime bakıp orada ne kadar çok pisliğin biriktiğini görecekti. Balca'nın benim yüzümden bu halde olduğu gerçeği zaten çok ağırdı.

Başımı biraz kaldırıp etrafa baktım. Yalvaç'ın dağılmış ifadesi ve ağlamaktan kızaran gözleriyle karşılaştım. Bana doğru yürüyüp önümde durdu. Sonra hiçbir şey demeden eğildi. Omuzlarımın çevresinde iki kolun kapanışını hissettiğim an, bedenim bir anlığına bunun gerçekliğini reddetti.

Çünkü Yalvaç ilk kez bunu yapıyordu. İlk kez beni herkesin içinde, hiçbir şeyi hesaplamadan kollarının arasına alıyordu. O an onun da kendinde olmadığını, kardeşinin ameliyatta oluşunun ve içindeki öfkenin etkisinde olduğunu anladım.

Kolları sıkıydı. Yalnızca teselli vermiyor, dağılmamı engellemeye çalışıyormuş gibiydi.

Alnı saçlarıma değdi. O sıcaklık, o tanıdık koku, üstünde taşıdığı sabunla terin birbirine karışmış erkekliği, son aylarda sığındığım her şeyin bir anda bu kadar yakınıma gelişi içimdeki bütün dengeleri altüst etti.

Konuşmadı. Ben de konuşmadım. Ama onun kollarının arasında ne kadar küçük, ne kadar iğreti hissettiğimi o anda ilk kez bu kadar net fark ettim.

Başımı hafifçe geri çekmeye çalıştım. Dudaklarımın arasından zor çıkan ses neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı. "Ne olur yapma."

Yalvaç anlamadı. Anlamaması çok doğaldı. O an kardeşi ameliyattaydı ama ben kardeşinin hayatına mal olmak üzereydim.

"Nazlı," dedi yalnızca boğuk bir sesle. Devamını getirmedi ama ben devamında ne dediğini anladım. O sesin içinde emir de yoktu, sorgu da. Yalnızca *benim de tutunacak bir şeye ihtiyacım var* diyordu. Onu tutacak kişi

ben olamazdım. En başından beri bunu ona anlatmaya çalışmıştım ama görmediği bu hastane koridoruydu. İçeride yatan kızdı. Kendiydi. Hepsini mahvedişimdi.

Başımı güçlükle yana çevirdim. O sırada Ali Cihan'ın bize baktığını gördüm. Uzaktan, koridorun ortasında durmuş, nefes almayı unutmuş biri gibi bakıyordu. Yüzü kül gibi olmuştu. Bakışlarında aynı anda yorgunluk, endişe, tükenmişlik ve öfke vardı. Hepsi o kadar gerçekti ki.

"Ne olur," dedim yeniden, bu kez biraz daha net. "Yapma."

Yalvaç başını hafifçe geri çekip yüzüme baktı. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu.

Bana baktığında yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum ama kaşlarının arası biraz daha yakınlaştı. *Neden* diye sormadı ama elleri gevşedi.

Dizlerime baktım. Parmaklarım durmadan birbirine sürtünüyor, avuç içlerim nemden soğumuş olmasına rağmen hâlâ ateş gibi yanıyordu. Ellerimi ovuşturmayı bırakıp birbirine kenetledim, sonra çözdüm... Bir noktadan sonra yalnızca ovuşturmuyor, yoluyordum.

Başparmağımın kenarındaki deriyi tırnağımla kaldırdığımı hissettim. O küçük fiziksel sızı, içimdeki büyük iğrenmenin yanında neredeyse hiçbir şeydi.

Niyazi Zorlu bir süredir bize bakıyordu. Sonunda yavaşça ayağa kalktı. Bir an dengesini sağlamak için sandalyenin kenarına dokundu. Onur amca da başını kaldırıp ona baktı ama bir şey söylemedi.

Niyazi amcanın gözleri önce bana değdi, sonra Yalvaç'a döndü. Çatallı ve yorgun bir sesle, "Yalvaç," dedi gözlerini bizden ayırmadan. "Gel oğlum, seninle konuşalım."

Cümlenin devamı gelmedi ama gelmesine de gerek yoktu. Benden şimdi en az benim kadar nefret ediyor olmalıydı. Birkaç saniyede içimdeki bütün kanın çekildiğini sandım. Kalbim hızlandı ama aynı anda sanki hiç atmamaya da başladı.

Yalvaç bir anlığına durdu. Belli ki babasının ses tonundaki ciddiyeti duymuştu. Bana dönüp baktığında gözlerimi ondan kaçırdım. Çünkü o bakışıyla bir şey ararsa bulacağından, ne olduğunu tam anlamasa bile yüzümdeki çözülmeden bir sonuca varacağından korkuyordum. Sonra eğildi ve saçlarıma dudaklarını değdirdi. Bu hareketi o kadar hızlı, o kadar düşünmeden yaptı ki canım yandı. Ardından babasını takip etti.

İkisi biraz ilerideki pencerenin kenarına doğru yürüdü. Seslerini duymayayım diye birbirlerine çok yaklaşsalar da hem duydum hem de yüzlerinden okudum.

"Oğlum," dedi Niyazi amca. "Ben de Nazlı'yı çok severim, bilirsin." Bu cümledeki dürüstlük daha baştan boğazımı yaktı çünkü sonrasında neyin geleceğini biliyordum.

Niyazi amca bir elini ceketinin üzerinden kalbinin hizasına bastırdı, birkaç saniye nefesini toparlamaya çalıştı. Yüzü bir anda yaşlanmış gibiydi. "Ama..." Konuşmakta zorlanarak yutkundu. "Ama kardeşin içeride. Bari şimdi burada olmasın," dedi.

Gözlerimi kapattım. Yine ağladığımı o an fark ettim. Fakat bu kez gözyaşının içinde başka bir şey vardı. Utançtan daha kalın, suçluluktan daha yapışkan, insanın kendi varlığını leke gibi hissettiği anlarda ortaya çıkan o karanlık tiksinti. Omuzlarımı içe doğru çektim. Sanki küçülürsem, görünmez olursam, gerçekten orada bulunmazdım.

Dudaklarımı kıpırdattığımı o anda fark ettim. Ses çıkarmadan dua ediyordum. Kendim için hiç yapmadığım bir şeydi. "Yaşasın," diye döküldü ilk söz dudaklarımın arasından. Sadece bir kıpırtıydı, sesi yoktu. Sonra hepsi sıralandı. "Ne olur yaşasın. Benim yerime değil, kendisi için yaşasın. Gözlerini açsın. Ali Cihan'ın sesini duysun. Abisini yeniden görsün. Leyal'in elini tutsun. Niyazi amcanın kalbi daha fazla dayanamaz, ne olur yaşasın."

Yaklaşan ayak seslerini duydum ama gözlerimi açmadan devam ettim. Önümde yine diz çöktüğünü hissettim. "Nazlı."

Başımı yavaşça kaldırdım. Onun gözlerine baktığım an, babasının ne söylemeye çalıştığını anladığını biliyordum.

"İstersen gidebilirim." Cümleyi söylerken bile boğazım yandı.

Bunu söylerken kastettiğim şey yalnızca bu koridordan kalkıp gitmek değildi. İsterse onun hayatından da çekilirdim. Balca yaşarsa bir daha karşısına çıkmamak, bu ailenin etrafında görünmemek, Yalvaç'ın bana baktığı her yerden sessizce silinmek de dahildi buna. Burada kalarak yalnızca onların acısını büyütüyordum.

Yalvaç'ın yüzü bir an sertleşti. Hemen cevap vermedi. Omzunun üstünden ameliyathane kapısına baktı, sonra yeniden bana döndü. "Kendine bunu yapma," diye fısıldadı. "Canım acıyor."

Tam o sırada Ali Cihan bize doğru bir adım atacak gibi oldu ama durdu. Sencer başını kaldırdı. Onur amca avuçlarını dizlerinin üstüne daha sıkı bastırdı. Koridorun içindeki herkes sanki aynı cümlenin etrafında ama kendi acısının içinden dönüyordu.

Daha uzak bir noktada duran Leyal'in bakışlarını buldu gözlerim. Bugün onu da bir yalana sürüklediğim gerçeği ortaya çıkmıştı. Bakışında doğrudan suçlama yoktu ama bu, içimi daha da kötü etti. Sanki o da neye inanacağını, beni nereye koyacağını bilmiyordu. En yakın arkadaşının canı

içeride pamuk ipliğine bağlıyken karşısında duran ben, Göçebe kılığına girmiş ve yalnızca susmuş biri değildim. Onun hayatına görünmeden karışmış, acısını büyütmüş biri gibi görünüyordum.

O an, o kırmızı ışığın altında herkes kendi içindeki en kötü ihtimalin boğazını sıkarken zaman artık saatle işlemiyordu.

Tam bu yüzden ameliyathanenin kapısı açıldığında boğazımdaki el bir anlığına gevşedi. Sonra hepimiz aynı anda başımızı kaldırdık. Sandalyelerin ayakları zeminde sürtündü.

Ali Cihan neredeyse koşar gibi öne çıktı. Yalvaç olduğu yerde bir an donduktan sonra ayağa fırladı. Niyazi amca oturduğu yerden doğrulurken göğsünü tutan eli istemsizce biraz daha baskı yaptı. Leyal duvara yasladığı sırtını çekti. Sencer başını kaldırdı. Onur amca dizlerinden güç alarak ayağa kalktı.

Ben de doğruldum ama ayaklarım bir an bana ait değilmiş gibi sendeledi. Kapıdan çıkan doktor maskesini çenesine kadar indirmişti.

Yüzünde iyi ya da kötü haber veren insanlara has o ezber ifade yoktu. İfadesi yorgun bir ciddiyete sahipti.

Hepimiz onun ağzından çıkacak ilk kelimeye kilitlenmişken o önce bakışlarını tek tek yüzlerimizde gezdirdi. Ardından, "Zor bir ameliyattı," diye başladı. "Hastamız iki ayrı ateşli silah yaralanmasıyla getirildi. Sol göğüs bölgesine isabet eden mermi akciğer dokusunda ciddi hasar oluşturmuş, kanama göğüs boşluğuna yayılmıştı. Karın bölgesine giren ikinci mermi ise içerde ciddi travma yaratmış. Kontrol altına aldık. Mermiler çıkarıldı. Kanama durduruldu. Hayati risk henüz tamamen geçmiş değil ama ameliyattan canlı çıktı. Şu anda yoğun bakıma alınacak."

Kimse ilk birkaç saniye hiçbir şey söyleyemedi. Sanki hepimiz yalnızca *canlı çıktı* kısmını duyup orada takılı kalmıştık. Ali Cihan ellerini saçlarının arasına götürdü. Başını öne eğdiğinde omuzlarının düştüğünü gördüm. Bu rahatlamaktan çok, saatlerdir taşıdığı yükün bir omzundan diğerine geçirilmesi gibiydi.

Yalvaç dudaklarını açtı ama ses çıkmadı. Sonra boğuk bir nefes verdi. Gözlerinden akan yaşları silmek için bile uğraşmadı. Niyazi amca o anda gerçekten dengesini kaybedecek gibi oldu. Onur amca dirseğinden tuttu.

"Onur," dedi Niyazi amca. "*Kızın iyi olacak* de. *Balca'n, bal gözlü kızın iyi olacak* de," dedi. O an sadece kendine gerçekten inanacak bir umut kırıntısı arıyordu.

Hâlâ hayati riski vardı ve herkes bunun farkındaydı. Leyal gözlerini kapatıp başını duvara yasladı. Ağlaması bu kez sessiz değil, tutmaya çalıştıkça daha çok bozulan bir nefes gibi çıktı.

Bense doktorun cümlelerinin devamını dinliyordum. Çünkü henüz hiçbir şey bitmemişti. Doktor maskesini yeniden düzeltir gibi yaptıktan sonra, "Uzun bir süre yoğun bakımda kalacak," dedi. "Önümüzdeki saatler önemli. Solunum takibi sıkı yapılacak. Enfeksiyon, iç kanama tekrarı, akciğer sönmesi, organların travmaya verdiği yanıt... hepsini yakından izleyeceğiz. Şimdilik stabil diyebilirim ama bu, rahatlayabileceğiniz anlamına gelmiyor."

Yalvaç bir adım daha yaklaştı. "Ne kadar kalacak?" dedi. Sesi ağlamaktan yorulmuş, öfkeden sertleşmiş, uykusuzluktan kalınlaşmıştı. Doktor ona baktı. "Şimdilik en az bir gün burada kalması gerekecek. Sonrası hastanın yanıtına bağlı. Fakat..." O noktada durdu. Gözleri bir an Ali Cihan'a, sonra Sencer'e, sonra da Yalvaç'a döndü. "Ameliyat öncesi bana iletilen güvenlik protokolünü biliyorum. Hastamız özel bir askeri birimden. Burada kalmasının kalıcı bir plan olmadığını biliyorum. Ameliyattan sonra hastayı devralacak uygun bir ortam oluşturulduysa, gerekli cihaz ve sterilizasyon desteği sağlandıysa transferine onay veririm. Ama bu, yoğun bakım gözlemi tamamlandıktan ve ben uygun gördükten sonra olur."

Koridorun üstüne ikinci bir sessizlik çöktü. Bu kez ilk sessizlikten farklıydı. İçinde yalnızca korku değil, başka bir şey daha vardı.

Yekta'nın panikle ve yine yalnızca kendini kurtarma refleksiyle ortaya attığı o ilk rezil öneri aklıma geldi. *Balca hastaneye bile götürülmesin, bir yer bulun, oraya sahra hastanesi kurulsun, adı geçmesin, izi kalmasın, Alaric'in adamları öğrenmesin.* İnsan hayatı onun gözünde yine itibar hesabının, korkak stratejilerin, gizlilik takıntısının ve kendi koltuğunu kurtarma telaşının arkasında kalmıştı.

Oysa o sırada Ali Cihan'ın onun makamına çıkıp kapıyı yumruklադığını, Yalvaç'ın gözünü karartıp aynı koridorlardan geçtiğini, Niyazi amcanın yılların biriktirdiği öfkeyle ortalığı birbirine kattığını biliyordum. Onlar bunu Balca için yapmışlardı. Balca masaya yatırılırken Yekta hâlâ paçayı kurtarmanın derdindeydi.

Sonunda karar değişmiş, ameliyatın burada yapılmasına mecburen onay çıkmıştı. Ama bu onay bile iyi niyetten değil, baskıdan doğmuştu. Doktor şimdi gayet profesyonel bir dille *uygun ortam oluşturulduysa onaylarım* derken o uygun ortamın çoktan hazırlandığını yalnızca ben değil, oradaki herkes biliyordu.

Ali Cihan'ın ailesinin Sürmene'deki köy evi çok kısa sürede küçük bir hasrane odasına çevrilmişti. Monitör, serum askıları, steril pansuman alanı, gerekli ilaç ve destek ekipmanı, özel hemşire takviyesi... Her şey, Balca'nın hastaneden çıkar çıkmaz daha güvenli ve daha görünmez bir yerde yaşam mücadelesine devam etmesi için hazırlanmıştı.

"Görmek istiyoruz," dedi Ali Cihan. Cümle neredeyse rica gibi çıkmıştı ama yüzündeki ifade ricadan çok uzaktı.

Doktor onu sakin bir bakışla süzdü. "Yoğun bakıma alındıktan sonra yalnızca çok kısa süreliğine, bir kişi. Şu an mümkün değil."

Ali Cihan bir şey diyecek gibi oldu. Yalvaç omzunu tuttu. Bu onu sakinleştirmekten çok kendi yerinde tutmaya çalışan bir dokunuştu. Çünkü onun içindeki öfke de en az Ali Cihan'ınki kadar canlıydı. Hatta belki daha tehlikeliydi. "Babam görmeden rahat etmeyecek. Ben de abisiyim ama Ali Cihan girse daha iyi olur." Bunu söylerken omuzları çökmüştü. Balca'nın eğer hissediyorsa kendisini değil, Ali Cihan'ı görmeyi tercih edeceğini biliyordu.

Doktor anlayışla gözlerini açıp kapattı. Karşısındaki insanların endişeden ne kadar kötü durumda olduğunun farkındaydı. Son birkaç teknik cümle daha söyledikten ve hastanın güçlü olduğunu, ilk kritik müdahalenin olumlu yanıt verdiğini belirttikten sonra uzaklaştı. Kapı yine kapandı.

Ama o ilk kapanıştan farklı olarak artık içeride ölüme direnen değil, ölümün elinden şimdilik alınmış bir kız yatıyordu. Bu fark, herkesin nefesini bir nebze değiştirmişti.

Balca hastanede bir gün kaldı. Mavzer o süre boyunca hastaneye gelmedi.

Ertesi gün doktor gerekli kontrolleri yaptıktan, *Balca'nın taşınmasının yüksek riskli ama mümkün olduğunu, transfer sırasında tam donanımlı ambulans ve sürekli izlem gerektiğini* söyledikten sonra hareket başladı.

Bundan sonrasıyla teşkilatın özel olarak Çaykara'nın bakımına atadığı doktor durumu kontrol altında tutacaktı. Yekta burada bile yaptığı şeyi yumuşatma peşindeydi ama hiçbir zaman kötülüklerini örtemezdi.

Balca sedyeyle çıkarıldığında yüzünü ilk kez tam gördüm. Solgundu. Dudakları renksizdi. Göğsünün üzerindeki bantların altından kablolar geçiyor, burun kenarındaki oksijen desteği yüzünü olduğundan daha küçük gösteriyordu. Saçlarının bir kısmı geriye alınmış, bir kısmı yastığın kenarına dağılmıştı.

O an Ali Cihan'ın yüzüne baktım. Orada öyle ham, öyle korunmasız bir acı vardı ki bakmaya utanır gibi oldum. Elini sedyenin kenarına koydu. Parmağını ona değdirmedi bile. Sanki dokunsa gerçekten kırılacakmış gibi korkuyordu.

Yalvaç'ın yüzünde ise başka bir şey vardı. Kardeşini bu halde, kablolara bağlı, yabancı ellerin ve cihazların arasında görmek ona yalnızca korku vermiyordu. Aşağılama da veriyordu. İçindeki abilik, kardeşine bunu yapan

herkesi parçalamak isteyen ilkel bir şeye dönüşmüştü. Ama Ali Cihan'ın gözünde bunun hiçbir geçerliliği yoktu.

Bana da Yalvaç'a da bakışlarından bunu anlayabiliyordum.

Tüm bu süreç boyunca tek yaptığım şey, uzakta durmak ve arkadaşımın iyi olması için dua etmekti. Daha fazlasına ne kendimi layık görebilirdim ne de bu saatten sonra onlar bana aralarında kalmam için bir kıyafet dikerdi.

Ambulansın kapıları açılırken doktor son talimatları verdi. Sonra kapılar kapandı. İçerde artık yalnızca Balca, bir doktor, bir hemşire, cihazlar ve onun hayata tutunmaya devam eden bedeni vardı.

Yalvaç'la ilk kez o zaman yalnız kaldım. Arabasıyla ambulansı takip ediyorduk. Arabanın içine hastane, ilaç, metal ve ter kokusu sinmiş gibiydi. Oysa bunların hiçbiri gerçekten yoktu. Bu yalnızca son iki günün bizde bıraktığı şeydi.

İlk birkaç dakika boyunca konuşmadı. Elleri direksiyonun üstünde sert duruyordu. Gözleri ambulansın arka kapısına sabitlenmişti. Yol boyunca birkaç kez dişlerini sıktığını, çenesinin kenarındaki kasın oynadığını fark ettim.

"Bu benim kardeşime yapılır mı?"

Bağırmıyordu ama o kadar derinden geliyordu ki bağırmaktan daha ağırdı. O cümlede yalnızca bir abinin öfkesi yoktu. Aşağılanma, korku, gecikmişlik, yetişememenin insanın iliklerine kadar işleyen çaresizliği de vardı. Balca'yı ambulansın içinde, kablolara ve cihazlara bağlı halde düşünmek bile onu içten içe parçalıyor, bunu bana söylemese de yüzünden okuyabiliyordum.

"Bir insan," dedi birkaç saniye sonra sesi daha da kalınlaşırken. "Hem de yıllardır yükünü taşıyan, kendi canını bile hiçe sayacak kadar inatçı bir kızı bu hale getirecek kadar nasıl kör olabilir?" Gözlerini yoldan ayırmadan başını hafifçe iki yana salladı. "O adamı kökünden kazıyacağım."

Yekta'dan bahsediyordu. Adını anmasına gerek yoktu.

"Hazırlatacağım raporu," dedi. "Tek tek. Mine Hoca'nın ölümü, sana yaptıkları, kardeşim vurulurken ekibin alana geç yetişmesi, hepsi yer alacak. Gelkurmaya gidecek o yazı. Elinden ne geliyorsa yapsın, bu kez kaçamayacak."

Onu dinledim. Sadece dinledim. İçimde hâlâ çökmekte olan o boşluk yüzünden sesimi çıkaramıyordum. Söylediği her cümle, içimdeki suçluluğu daha da büyütüyordu. Çünkü bütün bunların ortasında yine benim adım, benim geçmişim, benim karanlığım dolaşıyordu.

Oysa o an tek yapmak istediğim şey, sessizce küçülmek ve bulunduğum yerden silinmekti.

Yalvaç bir süre daha konuştu. Sonra bakışlarını ilk kez yoldan ayırarak bana çevirdiğini hissettim. Sanırım o anda ne halde olduğumu gerçekten

gördü. Başını hafifçe çevirdiğinde gözlerim camdaydı ama ben dışarıyı görmüyordum. Parmaklarım kucağımda birbirine bastırılmış, omuzlarım içe çekilmiş, bedenim küçüldükçe küçülecekmiş gibi duruyordu.

Sesi bu kez daha alçak çıktı. "Senin suçun yok."

Bu cümleyi hem beni toparlamak için hem de kendi içindeki kırgınlığı susturmak için söylediğini anladım. Yalvaç buna tutunmak istiyordu çünkü benim de bu felaketin doğrudan sebebi olduğumu kabul ederse o an elinde tutmaya çalıştığı her şey tamamen dağılacaktı.

Ben yine de inanmadım. İnanamazdım. Gözlerim çoktan dolmuştu. "Teşekkür ederim," dedim. Sesim o kadar kısıktı ki neredeyse ben bile duyamadım.

Kaşları hafifçe çatıldı. Şaşırdı çünkü bunun ne için olduğunu anlamamıştı.

Yutkundum. Boğazım yanıyordu. "Evden Balca'ya yetişemeyeceğimi bildiğin için Okan'ı gönderdin," dedim. "Onun sayesinde oradaydım." Gözlerim öyle dolmuştu ki ambulansın arka ışıkları birbirine karışmaya başladı. "Onu kurtaramadım. Oradan çekip alamadım ama..." Cümlemin geri kalanı boğazımda parçalandı.

Yalvaç anında arabayı yolun kenarına çekti. Öyle sert bir fren değildi ama dağılmak üzere olduğumu anladığını gösterecek kadar aniydi. Motoru kapatmadı. Ambulans bizden uzaklaşmaya başladı. Bana döndü.

Çoktan çözülmeye başlamıştım. Omuzlarım titriyor, nefesim boğazıma düğümleniyor, gözyaşlarım artık sessizce akmakla yetinmiyordu. Başımı öne eğmiş, sanki kendimi mümkün olduğunca küçültmüştüm.

Yalvaç bir anda koluma uzandı. Sert değil ama kararlı bir hareketle bileğimden tuttu ve beni kendine çevirdi.

"Nazlı."

Sesinin bana ulaşması zaman aldı. O yüzden eli bu kez biraz daha belirgin bir şekilde kolumun üstünde gezdi. Beni sarsmadı ama öyle net bir şekilde tuttu ki kaçacak yerim kalmadı. Sonra diğer eliyle avucumu açtı.

"Tırnaklarına bak," dedi.

Sesindeki şey öfke değil, çaresizlikti. Ben hâlâ neye baktığımı anlamazken, elimi kendi avucunun içine alıp bana doğru kaldırdı. Tırnak diplerim morarmış, etlerim yer yer kalkmış, parmak boğumlarım sıyrılmıştı. Kurumuş kan çizgileri hâlâ derimin içinde ince koyu izler gibi duruyordu.

Hiçbir şey söylemedim. O devam etti. "Buraya bak."

Bu kez kolumu çevirdi. Kumaşın altından sıyrılmış deriyi, çizilmiş yerleri, moraran bölgeleri, dalların ve taşların açtığı taze yaraları tek tek gösterdi.

Sonra bakışlarını yüzümde tutup sesini daha da sertleştirerek konuştu. "Sen orada ne yaptığının farkında değilsin."

Cümlesi beni suyun altından yukarı çekmeye çalışan bir el gibi geldi ama yine de acıttı.

Yalvaç elimi bırakmadan devam etti. Başparmağı tırnak diplerimdeki yaralı yerlere, sonra kolumdaki çiziklere gitti. Sonra gözleri göğsümün üst tarafına, kıyafetin bile tam saklayamadığı zedelenmiş bölgeye indi.

"Sen orada etinle kemiğinle mücadele ettin," dedi. "Bizden önce yetiştin."

Gözlerim doldu. Dudaklarım titredi ama sesim çıkmadı.

"Bunların hiçbiri durup düşünerek olmadı. Kaçmadın. Geri çekilmedin. Tek başına gittin. Balca'ya ulaşmaya çalıştın. Kendini korumayı bile düşünmedin."

Başımı hafifçe iki yana salladım. İçimden hemen itiraz yükseldi. Yetmemişti. Hiçbiri yetmemişti. Balca yine de vurulmuştu. O yüzden bütün bunların hiçbir anlamı yokmuş gibi geliyordu.

Yalvaç bunu yüzümden anladı.

"Seni tehlikeye atmak istemezdim," dedi. "Çünkü Balca benim için ne kadar değerliyse sen de o kadar değerlisin."

Bu cümle beni rahatlatmak yerine daha çok kırdı. Gözlerimden yaşlar yeniden akmaya başladı. Çünkü insan bazen tam da sevildiğini duyduğu anda buna hiç layık olmadığını düşündüğü yere çarpıyordu.

Yalvaç elimi bırakmadı. Tam tersine, sanki o an beni dağıldığım yerden tutup toplamaya kararlıydı.

"Ama," dedi sonra sesi daha kısık ama daha derin bir yere inerek. "Orada olmasaydın kendini suçlayacağını biliyordum. Asla eski Nazlı olmayacaktın."

Bu kez başımı kaldırıp yüzüne baktım. Ağlamam biraz dinmişti ama yalnızca nefes almak için verilen kısa bir ara gibiydi.

"Asla eskisi gibi olamam," dedim. "Her şey değişti, Yalvaç."

Yüzü hemen gerildi. Sesimdeki şeyi duydu. Bunun yalnızca Balca'nın vurulmasından ibaret olmadığını, başka bir kapının da açılmak üzere olduğunu o anda anladı.

Nefes aldım. Sonra ona söylemem gereken asıl şeyi söyledim. "Mavzer'i aradım."

Yalvaç'ın yüzündeki ifade anında değişti. Önce anlamadı. Sonra anladı ama inanmak istemedi.

"Ne yaptın?" Sesindeki dehşet, öfkesinden daha baskındı.

O an başka bir yerden patladım. "Sen olanların farkında mısın?" Sesim titriyordu ama geri çekilmeyecektim. "Annen, kızının benim yüzümden vurulduğunu ve ölümden döndüğünü bilmiyor. Aylin, ablasına olanlardan habersiz. İş seyahatine çıktı sanıyorlar. Bu kez yurtdışında olduğu için ulaşamıyorlar sanıyorlar. Baban bile karısına yalan söylüyor. Siz benim yüzümden ne yaşıyorsunuz, farkında mısın?"

Yalvaç hiçbir şey demedi. Yalnızca bakıyordu. Ama o bakışta artık yalnızca sarsıntı yoktu. İçten içe kabaran, neye saldıracağını bilemeyen bir öfke de vardı.

"Sana anlatmaya çalıştım fakat beni hep daha güzel bir masalın içine çektin. İyi olur sandım. Düzeldik sandım. Güvendeyim sandım. Ama olmadı, Yalvaç. Olmuyor."

Gözlerimden akan yaşları silmeye bile çalışmadım. Artık hiçbir şeyi toparlamaya gücüm yoktu. "Balca tamamen iyileştiğinde benden nefret edecek. Ona zarar vermesinler diye Mavzer'e kimliğimi açıkladım. Artık her şeyi biliyor." Sesim inceldi. "Sanıyor musun boynuma sarılacak?"

Yalvaç sessizdi. Sessizliği boşuna değildi. Ne diyeceğini gerçekten bilemiyordu.

Onun için Mavzer'in adı bütün bu sözlerin içinde en ağır darbeydi. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. O ismin geçtiği andan beri içindeki öfke bambaşka bir yere dönmüştü.

"Ne yaptın sen?" dedi yeniden. Bu kez sesi daha sertti, daha boğuk. Şok hâlâ yüzündeydi. "Nazlı... ne yaptın sen?"

Bu soruya cevap verirken kendimden biraz daha eksildiğimi hissettim. "Başka çarem yoktu," dedim. "Artık Alaric için endişelenmene gerek yok. Beni almaya gelecek. Her şey bitecek."

Sarsılarak ağlamaya başladığım anda Yalvaç birkaç saniye daha yüzüme baktı. Artık onu kaybettiğim için ağlıyordum çünkü tüm bu olan şeylerin arasında bile onu çok seviyordum. Ama artık bitmişti.

Elimi yavaşça bıraktı. Yüzünü tekrar yola çevirdi. Arabayı sessizce çalıştırdı. Hareket ederken çenesi öyle sertti ki dişlerini kıracak sanırdın. Ambulans bizden iyice uzaklaşmadan yeniden yola çıktı.

Yüzünde çok yoğun bir kırgınlık vardı fakat bana dönüp bir şey söylemedi.

Çünkü o hâlâ sevdiği kişiyi kaybetmişti. Bense çoktan sevildiğim her şeyi kaybetmiştim.

48. BÖLÜM

Nazlı

Bir aydır sabahlar aynı korkuyla başlıyor, geceler aynı sessizlikle üstüme kapanıyordu.

Sürmene'deki taş evin duvarları ilk geldiğim günlerde bana sığınak gibi görünürken, şimdi içimde dolaşan bekleyişin yankısını taşıyan dar bir kabuğa dönüşmüştü.

Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Kapının önünde yine Biber'in dolaştığı, Loki'nin pencere önlerinde uyukladığı, çaylığın sabah rüzgârıyla usul usul dalgalandığı, Emine teyzenin bazen kapıdan seslenip bir şeyler bıraktığı, Sıla'nın fırsat buldukça bahçeye sızıp köpekle oynadığı sıradan bir hayatı yaşıyordum.

Ama içeride hiçbir şey eski yerinde değildi. Yalvaç son bir ayda gözle görülür biçimde değişmişti. Zaten sert olan yanları şimdi sürekli tetikte dolaşan bir huzursuzlukla keskinleşmişti.

Geceleri en küçük sese uyanıyor, rüzgâr pencereyi hafifçe titrettiğinde bile yataktan yarım doğrulup silahına uzanıyordu.

Evdeyken sakin görünmeye çalışsa da bedenindeki o sürekli hazır bekleyişi her yerinden okuyabiliyordum. Bir yere giderken artık beni tek başıma bırakmıyor, kısa bir duşta bile kapının öbür yanında dolaşıyor, bir odadan diğerine geçerken gözleri önce beni buluyordu.

Tüm bunlar her an elinden alınabilecek bir şeye delice tutunmak isteyen bir adamın korkusuna benziyordu. Bense onun tersine giderek daha sessiz, daha içe kapanık, daha uzak hale gelmiştim.

Balca'nın vurulduğu gün bedenimde açılan yaralar büyük ölçüde kapanmıştı belki ama zihnimde açılan hiçbir şey kabuk tutmamıştı.

Üstelik asıl tehlike geçmemişti. Mavzer'i aradığım o günün ardından bir daha onunla temas kurmamıştım. O da bana ulaşmamıştı. Birini göndermemişti. Geleceğine dair hiçbir işaret yoktu.

Fakat bu durum hiç rahat vermiyordu. Tam tersine, yaklaşan şeyi daha da görünmez ve daha da ürkütücü yapıyordu.

O gelecekti. Bundan emindim. Belki ona gönderdiğim kanıt yeterli gelmemişti, belki araştırıp kendince net bir sonuca ulaşmak istiyordu ama eninde sonunda o gün gelecekti.

Geldiğinde peşinden sürüklediği kirli dünya da kapımıza kadar dayanacaktı. Ve ne zaman gelirse gelsin çoktan onunla birlikte gitmeye karar vermiştim.

İstesem de bunu Yalvaç'a tam anlamıyla anlatamazdım. Çünkü mesele yalnızca beni almak isteyen bir baba değildi.

O adamın temsil ettiği şey, benim bugüne kadar ait olduğum her yere ters düşüyordu. Mafya düzeni, siyasi dengeler, ülkeler arası kirli pazarlıklar, görünürde diplomatik ama özünde çürümüş bağlar...

Onun yanına gitmek yalnızca Yalvaç'tan, bu evden, sevdiğim her şeyden kopmak değildi; bir anlamda yıllardır teşkilat için verilmiş bütün emeği, bütün acıyı, Mine Hoca'nın ölümünü, beni korumak için harcanan hayatları boşa çıkarıyormuş gibi hissettiriyordu.

O yüzden Mavzer gerçekten geldiğinde onunla gidecektim ama teslim olamazdım. Gerekirse ölmeye razıydım.

Bunu düşündüğümde bile içimde garip bir rahatlama oluyordu. Bu şekilde ölmek beni öldüren diğer şeylerin yanında en makul olandı.

Bir ay içinde değişen şeylerden biri de Yekta olmuştu. Yalvaç sözünü tutmuştu. Kardeşi biraz toparlanır toparlanmaz hazırlattığı raporu Genelkurmay Başkanlığına sunmuştu. O raporda yalnızca Balca'nın vurulduğu gün ekibin geç yetişmesi ya da alınan kötü kararlar yoktu.

Mine Hoca'nın ölümüne kadar giden zincir, yıllardır bana uygulanan psikolojik baskılar, beni koruma altındayken bile bünyeden çıkarmaya çalışması, kimliğimin dolaylı biçimde açık edilmesinde oynadığı rol, hepsi vardı. Balca'nın hastane sürecine karşı çıkması, saklanan kimliğime ters düşecek diye burada oynadığı rol ise son vuruş gibiydi. Hiç kimse bir yaşamın değerini başka bir şeyin önüne koyamazdı.

İncelemeler hiç uzamamıştı. Yekta'nın genel başkanlığı sonlandırılmıştı. Karar resmileştiği gün Yalvaç'ın yüzünde zafer yoktu. Sadece çok daha sessiz, çok daha soğuk bir tatmin vardı.

Fakat o da ben de bunun hiçbir şeyi düzeltmediğini biliyorduk. Mine Hoca geri gelmeyecekti. Balca'nın bedenine giren kurşunlar onun görevden alınışıyla yok olmayacaktı. Benim çocukluğum, gençliğim, yıllardır içimde taşıdığım ölüm hali ortadan kalkmayacaktı.

Ama yine de Yekta'nın gitmesi, yıllardır üzerimde dolaşan zehirli gölgenin bir kısmını kaldırmıştı.

Belki de bu yüzden, bu sabah Balca'yı görmeye hazırlanırken uzun zamandır ilk kez aynaya daha dikkatli baktım. Kendime özen göstermenin hâlâ mümkün olduğunu görmek içimi tuhaf bir biçimde acıttı.

Saçlarımı her zamankinden sıkı ve düzenli bir topuz yapmama rağmen önlerimden birkaç tutam saçı yanaklarıma doğru açık bıraktım. Boynumdaki kadifeyi ilk defa önümde bir fiyonk yaparak bağladım.

Dik yakalı, yarım kollu beyaz gömleğimin altına ise kısa kot bir etek giydim. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar özenle hazırlanmamıştım.

Niyetim Balca'ya kendimi sevdirmek değildi ama içimde bir yer çok korkuyordu. Kendim için değildi. Ben bugün Balca abisini affetsin istiyordum. Benim hayatımı yaşamaya devam ettiğimi anlarsa benden nefret ederdi ama abisinin hata yaptığını düşünürdü.

Bu kıyafetle ayak bileğimdeki ve platinin izini taşıyan el bileğimdeki mavi kuş dövmeleri rahatça görünüyordu. Dövme yaptıracak kadar iyi bir hayat yaşamıştım. Yüzeyde acı çekmemiş bir kadın görecekti ama onların altındaki acıyı bir tek ben biliyordum.

Özünde bu hazırlığı zaten gidecek, çoktan kaybetmiş bir kadının çaldığı hayatı yerli yerine bırakacağı gün için yapıyordum.

Yalvaç mutfakta telefondaydı. Bir yandan da kahve yapıyordu. Oraya doğru adımlayıp onu o halde uzaktan izlediğim an bir şey fark ettim. Yüzünü bana çevirdiğinde bakışlarında bir anlığına eski şaşkınlığı belirdi. Sanki uzun süredir ilk kez sevdiği kadını yeniden biraz daha görünür buluyordu. Ama bu iyi his uzun sürmedi. Çünkü telefonun hoparlöründeki Niyazi amcanın sesi kötü geliyordu.

"Neredesin?" diye sordu Niyazi amca.

Yalvaç bir eliyle mutfak tezgâhına yaslandı. Öbür eliyle telefonu önünde tutuyordu. Gözleri, konuşurken bile benden ayrılmıyordu. "Evdeyiz. Çıkacağız birazdan."

Hoparlörden kısa bir nefes sesi geldi. Ardından, "Balca'yı gidip gördüm, iyiydi," dedi Niyazi amca. "İyiydi ama... bana bile kırgın hâlâ."

O cümlenin sonundaki burukluk dün olmuş bir şeyi değil, bir aydır dinmeyen bir kırgınlığı taşıyordu. Çünkü Balca artık yalnızca abisine değil, babasına da kırgındı. Babasının da benim yaşadığımı bildiğini ve yıllarca bunu sakladığını öğrenmişti.

"Kızıma iyi bak, Yalvaç," dedi Niyazi amca. "O hassas durumda bile bana kırgın. Eve dönmek istemiyor."

Yalvaç gözlerini bir an kapatıp açtı. "Onunla konuşurum. Yanına gidiyoruz zaten." Sesini sakin çıkarmaya çalışsa da duyduğu şeye üzüldüğünü görebiliyordum.

Telefon kapandığında mutfakta birkaç saniye boyunca sadece cezvenin metaline değen kaşığın sesi kaldı. Yalvaç tekrar bana döndü. Boynumdaki kırmızı kadifeye baktı, sonra da yüzüme. "İyi görünüyorsun."

Dudaklarımın kenarı gülümseme denilemeyecek kadar belirsiz bir şekilde kıpırdadı. "Bugün iyi görünmem gerekiyor," dedim yalnızca.

Yalvaç bunu duyduğunda kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. Çünkü benim gerçekten ne demek istediğimi biliyordu. Bugün yalnızca Balca'yı görmek için gitmiyorduk. Bugün ona bütün o yalanın, bütün o saklanan gerçeğin, benim kim olduğumun geri kalan kısmını taşıyorduk.

Yola çıktığımızda etraf oldukça sakindi. Trafik yok denecek kadar azdı. Gökyüzü maviye dönmüş, çaylıkların üstüne ince bir ışık yayılmıştı. Yol kıvrıla kıvrıla yükselirken ben camdan dışarıya bakıyordum, Yalvaç ise neredeyse her virajda etrafı bir kez daha kontrol ediyordu.

Yalvaç'ın bu tedirginliği bana doğrudan bulaşmıyor gibiydi ama aslında bulaşıyordu. Yalnızca benim içimde başka bir isimle yaşıyordu. Korku değil de bekleyiş gibi...

Mavzer'in ne zaman geleceğini bilmiyordum belki ama geleceği günün de bir sabah böyle başlayacağını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Yalvaç bir ara elini vitesten çekip kısa bir süre dizimin üstüne koydu. Bu, konuşmaktan çok daha tanıdık bir dildi artık bizim için. "Her şey yolunda giderse diye tatlı aldım. Balca çok sever," dedi. "Belki birlikte yeriz. İstemediği an da çıkarız." Başımı hafifçe salladım.

Abisini elbet bir gün affedecekti ama beni affetmesi için bir neden yoktu.

Bir süredir tüm hayatım şu cümlelerin etrafında dönüyordu. *Balca beni nasıl görecek? Arkadaşı olarak mı? Yalancı ve sahtekâr olarak mı? Tehlikenin kendisi olarak mı? Abisini elinden alan, ona yıllarca yas tuttturmuş, sonra bir de ölümün kıyısına sürüklemiş biri olarak mı?* Bunları bilmeden hiçbir yere sığamayacağımı hissediyordum.

Ali Cihan'ın Sürmene'deki aile evine ulaştığımızda araba yavaşladı. Yalvaç arabayı uygun bir yere park ettikten sonra birkaç saniye direksiyonda kaldı. Sanki dışarı çıkmadan önce yüzüne başka bir ifade yerleştirmeye çalışıyordu. Sonra kapıyı açtı. Ben de onun ardından indim.

O anda Ali Cihan'la onu o çiçeklerin arasında, birbirlerine ait küçük ve korunmuş bir anın içinde gördüm.

Bir örtünün üstüne oturmuşlardı. Aralarındaki yakınlık, birbirlerine konuşmadan da ulaşabilen insanların yakınlığıydı.

Onlara yaklaşırken bacaklarımın titrediğini hissettim. Fakat tam o anda Ali Cihan'ın sorduğu bir soru beni duraksattı. "Balca, neden hiç soru sormuyorsun?"

Beni ve olanları kastediyordu.

Balca çatalına aldığı domatesi ağzına atarken bir şeyler homurdandı. Ağzındaki lokmayı yuttu. "İstemiyorum çünkü. Bir şey öğrenmek de onların hakkında soru sorup keyfimi kaçırmak da. Eminim onların keyifleri çok yerindedir."

İşte o anda Yalvaç'ın yanımda biraz öne çıktığını hissettim. "Değil," diye seslendi.

Balca'nın bedeni bir anda gerildi. Sırtından geçen ürpertiyi uzaktan bile gördüm. Ali Cihan'a dönüp ona bir şey sorar gibi baktı. Ali Cihan olumsuz anlamda başını salladı. Sonra ikisi de bize döndü.

Ben, Yalvaç'ın birkaç adım gerisinde duruyordum. Balca'nın beni baştan aşağıya süzdüğünü hissettim. Bu beni ilk kez karşısında görüşüydü. Olayın olduğu gün bile beni görmemişti. Sesimi ona zorlukla ulaştırabilmiştim. Ama kim olduğumu anlaması için ipucuna ihtiyacı yoktu.

Elini güç almak ister gibi Ali Cihan'ın dizine koydu. "Beni buradan götürür müsün?" dedi ama Yalvaç hemen araya girdi.

"Lütfen, buraya senin için geldi. En azından açıklama yapmasına izin ver. Belki bir daha asla imkânı olamayacak."

O cümle boğazımı yaktı. Çünkü Yalvaç doğruyu söylüyordu. Mavzer geldiğinde her şey geri dönülmez olacaktı.

Balca, "İstemiyorum," dedi verdiği kararda net olduğunu belli eden bir tonlamayla. Başını dikleştirdi. "Seninle de konuşmak istemiyorum. İkiniz de günümü mahvediyorsunuz!"

Yalvaç, kardeşine doğru bir adım attı. Ben kıpırdamadım. İkimizle Balca arasında hâlâ mesafe vardı ve o mesafe bana bunu hak ettiğimi söylüyordu.

"Ali Cihan!" dediğinde sesine panik karışmıştı. "Beni buradan götür."

O an susarsam bir daha asla konuşamayacağımı düşündüm. Sesim kendiliğinden döküldü. "Ben," dedim. "Konuş-"

"Konuşmasın!" diye bağırdı. "Sesini bile duymak istemiyorum."

Söz ağzımda kaldı. Bunu bekliyordum.

Ali Cihan sonunda dayanamıyormuş gibi ayağa kalktı. "Gel güzelim, eve gidelim," dedi ve Balca'nın elini tuttu.

Yerinden kalkacakken Yalvaç birkaç adım daha attı ve iyice yaklaştı. "Balca, geçerli bir nedeni olmasaydı böyle olmazdı."

Balca ona alayla güldü. "Ben senin kardeşindim. Karşında üzüntüden ölürken benim tarafımı tutmalıydın."

Yalvaç'ın yüzü o anda değişti. O cümle bir aydır zaten onun içinde açık duran yere saplandı. "Ölse miydi?" diye bağırdı bir anda çıldırmış gibi. Sesi tüm çaylıkta yankılandı. İşte bu da beni içinde sakladığı yer yüzündendi. Herkes ölmemi isterken o sadece orada kalabilmem için savaşıyordu.

"Ona bağırma!" diye araya girdi Ali Cihan. "Aranıza girmek istemiyorum ama ne hissettiğini anlamaya çalışmıyorsun!"

"Anlamıyor muyum? Ben her gün onu anlayarak kahroldum," dedi Yalvaç.

Balca ayağa kalkmaya çalışırken istemsizce bir adım öne çıktım. Ama varlığım bile fazlalıktı. Bana bakmayı reddetti. Artık beni Nazlı diye bile anmak istemediğini yüzünden okuyabiliyordum. *Ya da Göçebe*. İkisi de onun için ölüydü.

"Balca ben," dedim ama elini kaldırıp durmamı işaret ettiğinde sustum.

"Seninle," dedi üstüne basa basa. "Konuşmak istemiyorum."

Bu cümleyi hak ettiğimi düşündüm. Yine de göğsümün ortasında bir şey çöktü.

"Bu şekilde bir hükme varamazsın," diyerek araya girdi Yalvaç.

"Neyin hükmü?" dedi Balca öfke dolu bakışlarını ona çevirerek. "Benimle nasıl oynadığınızın hükmü mü? Çocuktum ben. Her gün yalan söyledin. Hiç acımadın mı?"

Yalvaç'ın yüzüne baktım. Cevap vermeden önce nefes alışında bile suçluluk vardı. "Yaşayıp yaşamayacağı belli değildi. Onu teşkilata teslim ettiğimde çok kötü bir haldeydi," dedi çaresizce. "Ben Nazlı'yı çok uzun süre hiç fiziksel olarak görmedim, Balca. Tek amacım, değer verdiğin insanı korumaktı. Evet, bu seni üzdü ama en azından ikiniz de yaşıyordunuz. Senin için onu korudum. Bulunduğu yerleri, dosyalarını hep izledim."

Başımı eğdim. Çünkü bu cümlelerin içinde benim payıma düşen şey yaşamak değil, yaşatılmak için yıllarca başkasının kardeşine yalan söyletmiş olmaktı.

Balca'nın yüzünde söylenen hiçbir şeyin onun için yalanı açıklamadığını gördüm.

Yalvaç bunu fark etti. "Ben teşkilat için çalışıyordum. Sana ne diye anlatacaktım onu?" diye sorduğunda Balca hemen karşılık verdi.

"Dinlemek istemiyorum," dedi ve Ali Cihan'ın elinden destek alarak ayağa kalkmayı başardı. Ali Cihan hemen beline kolunu doladı. "Size mutluluklar. Benden uzak, Allah'a yakın."

Yalvaç'ın yüzündeki hayal kırıklığı derinleşti. Ama asıl hayal kırıklığını yaşayanın Balca olduğunu ben de görüyordum.

O anda susarsam buraya gelmemin hiçbir anlamı kalmayacaktı.

"Teşkilat bir şartla beni kabul etti. Ben dünyaca tanınan ama önü alınamayan bir suç örgütü liderinin kızıyım. Neden kabul ettiklerini düşünürsen eminim anlarsın." Yaş dolan gözlerimi onunkilerle buluşturdum. "Teşkilata saldırıp onlarca istihbaratçıyı öldüren bir adam tarafından büyütüldüm. Onun tarafından hem psikolojik hem de fiziksel şiddet gördüm. Ben bir enkazdım. Peşimde beni arayan, ödül gibi gören yüzlerce adam vardı. Hepsi güç istiyordu. Para istiyordu. Nazlı'nın bir önemi yoktu. Teşkilat böyle bir kızı bünyesine kabul etmezdi. Dışarıda kalırsam da ölecektim... Leş kargaları üzerime üşüşecekti. Abin teşkilata beni almaları karşılığında söz verdi. Beni korumak için," dedim ve ona uzanmak ister gibi elimi kaldırdım. Sonra vazgeçip tekrar yanıma indirdim. "Tamam, beni affetme ama o senin her gün ağladığın, arkasından üzüldüğün arkadaşını yaşatmaya çalışıyordu."

Balca'nın bakışları bu kez abisine döndü. "Ne sözü?"

Yalvaç'ın sesi çatallandı. "Sessizlik ve sorumluluk yemini. Bahsettiğim gibi," dedi. "Sözüm elbette tek başına yeterli değildi. Ben de onlara Nazlı'nın onlar için neden önemli olduğunu kanıtladım. Nazlı'nın hayatta kalması teşkilat için de stratejikti. Onlara Nazlı'nın kontrol altında tutulmazsa neye dönüşeceğini, kimlerin eline geçebileceğini, bunun nelere mal olacağını gösterdim. Kabul ettiler ancak Nazlı'nın yapacağı her yanlış, benim hatam sayılacaktı. Onun idarecisi tayin edildim. Onlara göre böyle bir geçmişe ve genlere sahip bir kızın normal büyümesi olasılık dahilinde değildi. Eğer biri kimliğini öğrenecek olursa ya da yerini tespit ederse korumayı kaldıracaklardı. Nazlı'nın teşkilatta kalması gerekiyordu. Onların koruması olmadan devam demezdi. Sen şahit oldun, Balca. Gördüğün sadece bir kısmıydı. Ondan çok daha güçlü olup Nazlı'yı isteyenler var."

Balca'nın yüzünden bunun yalnızca bir açıklama değil, daha büyük bir karanlığın kapısının açılışı gibi geçtiğini gördüm. Yine de sordu.

"Onu alınca ne olacak?"

Yalvaç yumruğunu sıktı. Bu ihtimali düşündüğünü biliyordum. Ben de her gün düşünüyordum.

"Mavzer Koch da onu istiyor..." dedi. "Ama korumak için değil. Onu kontrol altına alıp gücünü elinde tutmak için. Mavzer'in hayatta olan başka çocuğu yok. Onların sisteminde, çocuğun erkek ya da kız olması fark etmiyor. Kan bağı varsa vâris tayin ediliyor. Eğer Nazlı olmasaydı, güç otomatik olarak Mavzer'in kardeşine geçecekti. Ama o herif, Mavzer'den bile daha tehlikeli biri. Bu yüzden hem teşkilat hem Mavzer onun başa

geçmesini istemiyor. Nazlı'yı öldürmek isteyen asıl kişi de o. Ama sorun şu ki... Mavzer'in kardeşinin bu gücü kendine alabilmesi için önce Nazlı'nın gerçekten öldüğünü kanıtlaması gerek... Onu alıp amcaya teslim ettiklerinde ondan destek görebilecekler. Bahsettiğimiz bu güç öyle hafife alınacak bir şey değil. Yüz milyonlarca dolarlık kara para akışı, legal ve illegal şirketlerin yönetimi, silah rotaları, şifreli iletişim ağları, yurtdışındaki banka hesapları... Nazlı, Mavzer'den sonra hepsi için bir tür biyolojik anahtar. Bu güce sahip olan kişi sadece serveti değil, bağlantıları da devralıyor. Ve bu bağlantılar yalnızca mafya değil, bazı hükümetlerle bile iç içe geçmiş durumda."

"Teşkilat o yüzden mi..." demeye başladı Balca ama Yalvaç devam etti.

"Mavzer annesi Türk, babası Alman bir piç. Bu kadar serveti ve bağlantıyı nasıl kurdu, hâlâ kimsenin net bir cevabı yok. Uyuşturucu ve silah sevkiyatı onun görünen yüzü sadece. Asıl mesele Türkiye üzerindeki etkisi. Bu adam yıllardır hem içeride hem dışarıda dokunulmazlıkla dolaşıyor. Bir mafya liderinden fazlası. Adeta bir devlet gibi çalışıyor. Kendi istihbaratı, kendi lojistik ağı, kendi medyası var. Türkiye'nin içindeki çatışmaları körükleyen, ekonomik çöküşü tetikleyen, etnik ayrışmaları kaşıyan bütün unsurlarda izi var. Bazı olayların arkasında örgütler yok, doğrudan bu adamın parası var. Kim koruyor, hangi ülkeler arkasında duruyor hâlâ tespit edilemedi. Ama bir gerçek var: Bu mesele artık organize suçtan çıktı. Bu, ulusal güvenlik meselesi. Doğrudan müdahale edilemiyor çünkü bağlantılı olduğu ülkeler büyük. Servetini diplomasi kılığına sokmuş. Ona dokunmak demek, dengede duran birçok ülkenin bizimle tüm ilişkisini koparması anlamına gelir. Teşkilat işte bu yüzden onun kardeşine gücün geçmesini istemiyor. Çünkü o adam, Mavzer'den bile daha tehlikeli. Açık açık Türk düşmanı. Bu gücü eline geçirirse sadece ekonomiyi çökertmekle kalmaz, içeride bir savaş çıkarır. Emin ol ilk yapacağı şey Türkiye'yi bitirmeye çalışmak olur."

Ben adım geçtikçe daha da küçülüyordum. Çünkü asıl mesele Balca için devletler, örgütler, stratejiler değil, abisiyle arasına girmiş ve yıllarca saklanmış bir hayattı. Balca'nın bunların hepsini aynı anda taşıması mümkün değildi. Yine de taşıyordu.

"Onun dosyası da sendeydi, değil mi?" diye sordu.

Yalvaç başını önüne eğdiğinde cevap verilmiş oldu.

"Ferdi belki adil biri değildi ama Mavzer gibi bir canavarı durdurmaya çalışırken kendi ahlak sınırlarını çoktan aşmıştı. Yolu Mavzer'le kesişince ailesini katlettiler. O da o dönemde Türkiye'de görev alan ve Mavzer'in tek takıntılı olduğu kadının izini sürdü: Yeşim'in. İkisi o dönem evli değillerdi ama sakladıkları bir çocukları vardı. Yeşim savcı olduğu için Mavzer'le olan ilişkisinin ortaya çıkmasını istemiyordu. Ama onun güçlü bir adam

olmasından ve onu seçmesinden etkileniyor, vazgeçemiyordu. Fakat Ferdi hem bunu açık etti hem de kurduğu planla çocuğunu onlardan aldı. Yaşadığını onlara da yaşatmak istese de önceliği Mavzer'i çökertmekti. Hayrat'taki teşkilat saldırısı, bir mekânda çıkardığı yangında çok fazla kişinin ölümüne sebep olması onu en başında köşeye sıkıştırmıştı. Bağlantılarıyla Nazlı'nın ve kendi kimliğinin değiştirilmesini sağladı. Çanakkale'deki hayatı da böyle başladı."

Ferdi'nin adını duymak bile içimi kaldırdı. Ama Balca'nın yüzüne bakınca, onun bu konuşmanın geri kalanını taşımakta zorlandığını gördüm.

"Tek bir soru soracağım," dedi boğuk bir sesle. Yutkundu. "Benim için ona üzüldüğün kadar üzüldün mü? Lütfen samimi ol."

Ali Cihan, Balca'nın belini tutan eliyle orayı sıktı. Bu hareketi uzaktan bile gördüm. O anda tek bir şey istedim: Yalvaç yalan söylemesin ama Balca'yı da bir kez daha kırmasın. Onun için ne kadar üzüldüğünü ben biliyordum. Ama benim için de üzüldüğüne şahit olarak yaşamıştım.

"Üzüldüm ama..." dedi Yalvaç.

"Evliymişsiniz," dedi Balca aramızda açılan sessizliği kendi sesiyle doldurarak. "Tebrik ederim. Size tüm kalbimle mutluluklar dilerim. Benim mutsuz olduğumu anlardan çok olsun. İlk defa bencil olmayı seçiyorum abi. Seni yok saymam mümkün değil çünkü abimsin. Ama beni daha önemsiz gördüğünü öğrendiğim an aramızdaki her şey değişti. Sen artık arabanın ön koltuğunda acaba tehlikede midir diye düşünüp abi yanıma, arka koltuğa gel diyeceğim biri değilsin."

O çocukluk anısını duyunca Yalvaç'ın yüzü değişti. Benim içim de çöktü. Çünkü bu artık çocukluğun yerinden sökülmesiydi.

"Balca," dedim titreyen sesimle araya girmeye çalışarak.

O bana bakmadı bile. "Bu benim hikâyem," dedi. Sesi ağlamak üzere gibi çıkmasına rağmen sözlerini geri çekmedi. "Kendi hikâyenizde haklı kalın ama ben sizi asla affetmeyeceğim." Nefesim kesildi.

Onlar gittiğinde bir süre daha olduğum yerden kıpırdamadım.

Çaylığın üstünde rüzgâr dolaşmaya devam etti. Mor çiçekler yerlerinde kıpırdıyordu. Ali Cihan'ın serdiği örtü hâlâ yerdeydi. Az önceki sıcak, sıradan, güzel hayat görüntüsünün üstüne şimdi yalnızca benim gölgem düşüyordu.

O an aklıma Yalvaç'ın aldığı ve arabada kalan tatlı geldi.

Bir aydır kendimi geri çekmeme rağmen ona yaklaştım. Kollarımı beline sardım, başımı göğsünün üstüne yasladım. "Seni anlayacak," diye fısıldadım alçak bir sesle. "Bir gün affedecek. Ama benim için artık savaşma, Yalvaç. Değmiyor, değmeyecek."

49. BÖLÜM

Nazlı

Evin salonunu baştan başa kaplayan eski kırmızı halının üstünde sırtüstü uzanmış, gözlerimi tavana dikmiştim. Hava kararalı epey olmuştu. Evin içine, pencerenin önündeki saksılardaki gün ışığı toplayıcılarından kendine bile yetemeyecek kadar cılız bir ışık yayılıyordu. Ama eski radyonun bulunduğu köşeye kadar uzanıyordu.

Radyodan kısık ama odayı tatlı tatlı saracak kadar belirgin bir ses geliyordu. *"Kaldım bir başıma. Korkum, seni unutuyorum. Yüreğimden kanaya kanaya olmazlara vuruluyorum..."** Sanki biri benim içimi açıp o eski ahşap kutunun içine koymuştu da oradan çalıyordu.

Perdeler açıktı. Pencerenin yarı aralığından giren yaz rüzgârı tülü usul usul yerinden kaldırıyor, sonra onu bana doğru savurup yine geri çekiyordu.

Her seferinde yüzüme değecekmiş gibi geliyor ama son anda bana ulaşamadan yön değiştiriyordu. Bugün her şey böyleydi zaten. Yaklaşır gibi yapıp değmeyen, gelir gibi yapıp kalmayan, benim olacakmış gibi görünüp geri çekilen şeylerin günüydü.

Gözlerimi bir süre açık tuttum. Sonra yavaşça kapattım. Az önce gözlerim açıkken alıştığım karanlıktan daha derin geldi ama ikisi de karanlıktı. İkisi de insanın içinden geçen şeyleri susturmuyordu.

O sırada gözlerimi açmamama rağmen onun varlığını hissettim. Çünkü Yalvaç'ın geldiğini artık ayak sesinden önce havanın değişiminden bile anlayabiliyordum.

Görmesem bile kapının kenarına yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı, biliyordum. Uzun uzun bana baktığını, bakışlarının bedenimin üstünde gezdiğini hissettim.

Günler geçiyordu ama bu huyu onda kalıcı olmaya başlıyordu. Yalnızca seven bir adam gibi değil, gözünü kırptığı an elinden alınacakmışım gibi...

Mavzer'den sonra, o bir aydır süren görünmez bekleyişten sonra Yalvaç'ın içindeki huzursuzluk başka bir şeye dönüşmüştü. Gece yatakta nefes alışım değişse bile uyanıyordu.

Onun bu hali bana kendimi daha çaresiz hissettiriyordu fakat çoktan verdiğim bir karar vardı. Ama bugün bunların hiçbirini Yalvaç'a açık açık söylemeyecektim. Söylersem beni tutmaya çalışacağını, tutarsa daha çok canımızın yanacağını biliyordum.

---

* Olmazlara Vuruluyorum - Mert Demir.

Yine de ona söylemek istediğim başka şeyler de vardı. Onu sevdiğimi, onunla yaşadığım her anın hayatımın tek gerçek mutluluğu olduğunu, benden sonra bile bunların yalan sayılmaması gerektiğini bir yerden anlatmak istiyordum.

Yalvaç'ın ayak seslerinin yaklaştığını duydum ama gözlerimi yine de açmadım. Halının üstüne, çok yakınıma oturduğunu hissettim önce. Sonra uzun bedenini benimle aynı hizaya indirip yanıma uzandı.

Radyo şarkıya devam ediyor, perde yine yüzüme doğru uçup bana değmeden geri çekiliyordu.

O anda, sabah telefonuma düşen konumu düşündüm. Mavzer sonunda benimle iletişime geçmişti. Kısa, soğuk, neredeyse davet mektuplarında olan resmi bir dille yazılmış bir mesajdı. *İşleri yüzünden gelemediğini, ayrıca gerçekten kızı olduğumdan emin olmak için araştırma yaptırdığını* söylüyordu. Ama artık emindi. Bana bir lokasyon göndermişti. Yarın orada olacaktı, ben de oraya gidecektim ve büyük ihtimalle geri dönmeyecektim.

İçimde bu kadar kesin duran bir son varken yanımda uzanan adamın nefesini duymak dayanılmazdı. Yine de ondan kaçmadım çünkü son gecemizin bu olduğunu açıkça dillendirmesem de bedenim konuşuyordu.

Perde bir kez daha havalandı. Şarkı yine aynı yere geldi. *"Kaldım bir başıma..."* Dudaklarım aralandı. Sesim fısıltıdan da hafif çıktı. "Keşke..."

Yalvaç kıpırdamadı. Yalnızca daha derin bir nefes aldı. Ben de konuşmaya devam ettim. "Çanakkale'ye geldiğimde sadece seni sevdiğimi söyleseydim. Olamayacağımızı değil."

Bu cümlenin ardından kısa bir sessizlik oldu. Radyonun cızırtısı, dışarıdaki böcek sesleri, tülün sürtünüşü... hepsi bir anlığına odanın içinde, yanı başımda büyüdü. Karanlığın içinde kesik bir nefes aldım. "Özür dilerim," diye devam ettim.

Gözlerim hâlâ kapalıydı, söyleyen bendim ama o iki kelime içime bıçak gibi girdi. "Seni üzdüğüm, geride bıraktığım her an için. Sana hissettirdiğim tüm acı hisler için."

Bir süre konuşmadım. Çünkü insan en çok, sevdiği adama içini tamamen açarsa dağılmadan duramayacağını bilirdi. Sessizlik biraz daha uzadı. Bu kez Yalvaç sessizliği bozdu.

"Özür dileme," dedi. Sesi hâlâ koyuydu, boğazında duran bir taşla konuşuyormuş gibiydi. "O zaman bana yaşattığın tüm güzel şeyler hafifler. Sen hafiflersin."

Nefesim bozuldu. Ne demek istediğini anladım. Hafifleyen şey daha kolay giderdi. Daha kolay bırakılırdı. O beni affedilebilir, bağışlanabilir, kolay taşınır bir anıya dönüştürmek istemiyordu. Acıtıyorsam bile kalmamı istiyordu.

"Burada hafiflersen," dedi alçak sesle. "Benden kolay gidersin."

Yaşlar kirpiklerimin altından süzülmeye başladı. Yalvaç bana doğru döndü. Onun halının üstünde yön değiştirdiğini, yüzünün yüzüme yaklaştığını nefesi yanağıma değdiği anda anladım. Dudakları yanağımın hemen kenarını öptü. Sonra ağzımın kıyısını... Sonra yanağımdan süzülen yaşı...

Her dokunuşu incitmekten korkuyormuş gibiydi ama bende açtığı şey sertti. Çünkü bu kadar sevilmeyi hak ettiğime inancımı çoktan kaybetmiştim.

"Keşke," diye fısıldadı kulağıma. "O zaman seni kimsenin bulamayacağı bir yere götürseydim."

Yutkundum. Boğazımdaki düğüm her nefeste biraz daha büyüyordu. Gözlerimi açmadan, "Balca'ya gitmekten asla vazgeçme, Yalvaç," dedim. "Onun yanında olmaktan. Seni itse de kardeşini asla bırakma. Seni bu kadar sevmese böylesine kırılmazdı."

Bu cümleyi kurarken içimden bir şey daha koptu çünkü Balca için doğru olanı söylerken aslında kendimi onun hayatından tamamen geri çekmiştim. Yalvaç saçlarımın tellerini usulca öptü. Parmakları o telleri topladı, dudağına taşıdı. Nefesi saçlarımın arasına karıştı.

"Yapma," dedim. "Canım yanıyor."

Gözlerimden daha çok yaş boşaldı. Yalvaç yine de durmadı. Saçlarımı, şakağımı, yanağımı, dudak kenarımı öptü. Bu defa kokumu da içine çekti. Nefesi daha da sertleşti.

"Yapmazsam ölürüm," dedi.

Dudaklarım titreyerek kıvrıldı. Ağlamamak için tuttuğum hıçkırık ağzımın altında büyüdü. Yalvaç beni kendine çekip sarıldı. Başımı doğrudan kollarının arasında göğsüne aldı. Ağlayan yüzümü, ağzımın kenarını, gözlerimin altını, yaşların indiği yerleri tek tek öptü. Avucu gözyaşlarımı birer birer sildi.

Kirpiklerim yaşlardan ağırlaşmıştı. Mavi gözlerimi araladığımda Yalvaç'ın da yutkunmakta zorlandığını gördüm. Gözlerindeki buğulu nemi, kendini tutmaya çalıştıkça daha çok ele veren o sessiz yenilgiyi ilk kez bu kadar açık görüyordum. O yüzden başımı hafifçe kaldırdım. Aramızda yalnızca bir nefeslik mesafe kalana kadar yaklaştım.

Sonra dudaklarına yükselip onu öptüm. Söylemediğim her şeyin yerini tutsun istiyordum ama olmayacağını biliyordum.

Başımı halıya geri yaslamadan önce dudaklarımızın arasında bir nefes boyu boşluk bıraktım. "Beni yatağımıza götür," dedim.

Yalvaç'ın yutkunması daha da büyüdü. Çünkü o da benim gibi sonmuş hissini taşıyordu. Belki adını koyamıyordu ama hissediyordu. Kollarını altıma yerleştirip beni bir kuş tüyü kadar hafifmişim gibi kaldırdı.

Bedenim kollarının arasında gevşerken başım omzuna yaslandı. Sanki yıllardır tam oraya aitmişim gibi...

Radyo salonda çalmaya devam ediyordu. Perde yine havalanıyordu belki ama biz bazı şeyleri orada bırakıyorduk. Konuşamadığımız ama bildiğim her şeyi...

Sabah siyah bir takım giydim. Ceketimin yakasını düzeltirken aynadaki solgun yüzüme bakıyordum. Gözlerimin altında ince bir yorgunluk vardı. Dudaklarım rengini kaybetmişti. Boynumdaki kırmızı kadifeyi takmadım bu kez. Onu çekmecede bıraktım.

Çünkü bugün geçmişte yaşadığım hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Saklamaya da saklanmaya da gerek duymuyordum.

Boynumdaki ince çiziğe gözlerim takıldı. Artık baktığımda midemi bulandırmıyordu.

Saçlarım her zamanki gibi ensemde topuzdu. Yakalanmalarından korkmuyordum. Bu defa onları Yalvaç'ın dokunuşları orada kalsın diye toplamıştım.

Yalvaç erkenden çıkmıştı. Balca bu sabah Ali Cihanlarla birlikte Çanakkale'ye dönecekti ve Yalvaç da kardeşiyle bir kez daha konuşmak için gitmişti.

Okan arka tarafta, Yalvaç'ın atölyesinde sigara içiyordu. Kafamda Mavzer'e giden bütün yolu çoktan tamamlamıştım. Bu yüzden onu bir engel olarak görmüyordum.

Buradan ayrıldığımda o beni fark etmeden gitmiş olacaktım.

Evden çıkıp Emine teyzelerin evinin arka tarafında kalan tepeye doğru yürümeye başladım. Mavzer bana Ankara'daki yanan evimin adresini göndermişti. Bu, orada buluşmak istediğini gösteriyordu. Beni neredeyse tüm geçmişimden çekip alacaktı. Oraya ulaşmam için de bir helikopter göndereceğini söylemişti. Tepenin başındaki düzlüğe vardığımda sinyal gönderecektim ve zaten yakınlarda olan bir helikopter beni oradan alacaktı. Telefonumu cebimden çıkarıp sinyali yolladım.

Rüzgâr ceketimin eteklerini bacaklarıma vuruyor, ayakkabılarım kuru toprağa sert sesler bırakıyordu. Helikopterin yaklaşan uğultusunu daha görmeden duydum. Tepeye vardığımda pervane sesi bütün havayı doldurmuştu.

Helikopter aşağı süzüldü. Kapısı açıldı. Okan'ın arkamdan koştuğunu o an duydum.

"Nazlı dur! Sakın binme! Sakın!"

Ama hiç arkamı dönmeden bindim. İçeri adımımı atar atmaz kapı kapandı. Okan yetişemedi. Camdan bakmadım çünkü bakarsam hayatımın en güzel günlerini geçirdiğim yeri görecektim. *Ve en kötü.* Bana çaresizliği yaşatan o günü...

Yaklaşık iki saat yirmi dakika sonra Ankara'daki özel bir piste indik. Evime son model, özel bir arabayla varış süresince ise kalbimin atışları yok denecek kadar az hissediliyordu. Nefes almakta zorlanıyordum ama her şeye karşı duygusuz kaldığımı daha iyi anlıyordum.

Yanan binanın önüne vardığımızda ciğerlerime isle karışmış yangın kokusu doldu. Üstünden çok zaman geçmişti ama büyük olasılıkla bu, zihnimin o anı hâlâ canlı tutması yüzündendi.

Sadece durup birkaç saniyeliğine binaya baktığımda benim gibi göründüğünü düşündüm. Eskiden sevmediğim, beni içine hapseden bu bina tarihi bir kimliğe sahipti. İnsanlar için anlamsızdı, görünmezdi ama kendince bir kimliği vardı. Fakat şimdi onu da yitirmişti.

Kapıdan içeri girerken adımlarım ağırlaştı. O günün görüntüleri gözümün önüne üşüştü. En çok da Mine Hoca'yı kaybedişim aklıma geldi.

Bana Yalvaç'tan sonra elini uzatan ilk insandı. Ama bana merhamet gösterdiği için yaşamını yitirmişti. Bu yüzden onu hatırladığımda zihnimde bir acı yükseliyordu.

Mavzer'in benimle burada buluşmak istemesi vicdansızlıktan başka bir şey değildi. Burada ya kendimi tamamen kaybedecektim ya da kendi küllerimin üstüne basıp ayağa kalkacaktım. Hangisini yapacağımı henüz bilmiyordum.

Binanın içine doğru ilerledim. Hava hâlâ yanık ahşap, pas ve eski duman kokuyordu. O koku üstüme siniyordu. Dairemin olduğu kata geldiğimde rüzgâr penceresiz, açık bulduğu her köşeden girip bana ulaşıyordu.

Bir süre bekledim. Sonra içeride birilerinin yürüdüğünü duydum. Dönmeden önce bunun Mavzer olmadığını anladım.

Yavaşça arkamı döndüğümde yalnız değildi. Ama biri diğerlerinin arasında hemen sivriliyordu. Adamın duruşundan, bakışının o kendinden emin iğrenç soğukluğundan onun Alaric olduğunu hemen anladım.

Buna hiç hazırlıklı değildim. Onunla karşılacağım hiç aklımda yoktu ama onları iğreti bir gülümsemeyle karşıladım.

Alaric, Almanca olduğu için anlamayacağımı düşünerek kendi kendine bir şeyler söyledi. "Ne kadar da zavallı." Beni baştan aşağıya incelerken yüzünde mimik bile kıpırdamıyordu.

İki parmağını bir silahı doğrultur gibi yüzüme çevirdi. Sonra da parmaklarındaki hayali tetiği çekti. "Puff!"

Hiçbir şey yapmadan olduğum yerde durdum ancak bunun sessiz bir emir olduğunu içlerinden biri bana doğru yürüyünce anladım.

Bakışlarımı bir an bile Alaric'ten çekmeden üstüme atılan adamın kolunu yakalayıp ters yöne çevirdim. Kemiğin kırılma sesi boş binanın içinde tok bir şekilde yankılandı. Adam bağırıyordu. O bağırış bitmeden serbest kalan ellerim kafasını kavradı ve boynunu çevirdi.

Bu defa çıkan ses yüzüme buz gibi tiksintiye benzer bir ifade yaydı. Adamın yere düşüşünü bile izlemedim. O an aklımdan alt katta, yıllar önce kendimi diri tutmak için yaptığım antrenmanlar geçti. Gövdeyi kullanmak, dengeyi bozmadan ağırlığı aktarmak, kolu kırdıktan sonra boyna geçmek...

Hiçbirini hayatta kalmak için hatırlamaya çalışmıyordum. Bedenim düşünmeden hatırlıyordu. Ben savaşmadan ölmeye gelmemiştim buraya.

İkinci adam daha hızlı geldi. Ayağımın yan çelmesiyle bacağını aldım. Düşerken dizinin altına öyle sert bastım ki dizkapağı daha yere değmeden kökünden kırıldı. Çıkan sesle adamın yüzü bembeyaz oldu. Ense köküne indirdiğim darbeyle olduğu yere yığıldı.

Burada adamlarından bir yığın oluştursam, onu da en tepeye koysam yine de içim soğumazdı.

Alaric o zamana kadar yerinden kıpırdamamıştı. Yalnızca emir veriyordu. Gözlerinde eğlenir gibi bir ifade vardı. Ben ona göre ebet tükenecektim ve o ezilişimi keyifle izleyecekti.

Bu kez iki kişiyi birden üstüme yolladı. Ceketimin içinden hançeri çıkardım. Birinin boğazına yöneldim ama hareketi yarım bırakıp daha sert bir açıyla yukarı çevirdim. Başı, keskin bir hareketle gövdesinden ayrıldı. Kan yere, duvara ve ceketimin koluna sıçradı.

İçimde yalnızca mutlu büyümek isteyen bir çocuk vardı. Onu öldürmüşlerdi. Bu o çocuk için ağıdımdı.

Diğeri tam kolumu tutmaya çalışırken hançeri şahdamarına sapladım. Sıcak kan adeta avucuma fışkırdı. Adam dizlerinin üstüne çöktü. İlk defa o zaman Alaric'in gözleri kısıldı. Bana yeniden baktı.

İlk defa beni ciddiye alıyordu. Adamları huzursuzlanmaya ve tedirgin gözlerle birbirlerine bakmaya başlamışlardı.

Alaric iki parmağını hafifçe şıklattı. İçlerinden biri bağırdı. Evimin artık kapısı olmayan giriş kısmında daha çok adam birikti. İçimde tuhaf bir

soğukkanlılık yükseldi. Belki de insan ölmeye karar verdiğinde korku işlevini yitiriyordu.

"Ölmeye geldim ben," dedim gülerek. Sözlerim Türkçeydi ama onlar ses tonumdan anladılar. "Hiçbir şey korkutamaz. O yüzden hepinizi öldürmeden durmayacağım."

Gerçekten de oraya Mavzer'e teslim olmaya gelmiştim. Ama Alaric'le yüzleşmek daha tatmin ediciydi.

İçimde ona karşı yıllardır biriken kinin ne kadar diri olduğunu unutmuştum. Üzerime gelen iki kişiyi daha indirdim. Biri yumruğumu kaburgasında hissetmeden hemen önce yere çöktü, diğerinin dizkapağını ters açıyla kırdım. Ama insan bedeni ne kadar kararlı olsa da sonsuz değildi. Gücüm biraz dağılmaya, nefesim düzensizleşmeye başlamıştı.

Alaric de bunu görüyordu. O ana kadar adamlarına silah çektirmemişti. Sonra da artık sıkılmış gibi eliyle kısa bir işaret verdi. Almanca emri duydum. "İşini bitirin gidelim." Hemen arkasından Türkçe ekledi. "Daha fazla görmek istemiyorum bu kaltağı."

İlk silah çekenin alnına ani bir refleksle hançeri fırlattım. Yüzüne kan boşalırken gözleri irice açılmış ve o dakikada bilinci kaybolmuştu. Adam yere düştü.

Artık kendimi savunacak gücüm kalmadığını biliyordum. Gözlerimi yumdum. Yüzüme bir gülümseme yerleşti. Çünkü son an buysa en azından korkuyla değil, öfkeyle ölmek istiyordum.

O an kaç silahın patladığını bilmiyordum. Ama vurulan ben değildim.

Gözlerimi açtığımda içerdeki adamların yere yığıldığını gördüm. Alaric hâlâ ayaktaydı. Karşımda Mavzer Koch duruyordu.

Öylesine uzun, öylesine dev gibiydi ki ona bakmaktan kendimi alamadım. Elindeki silahı Alaric'in kafasına doğrultulmuştu. Sadece bir an için bana baktı. Sonra yerde yatan adamlara. Ardından gözlerini Alaric'e çevirdi ve silahını ateşledi. Her şey üç saniye sürdü.

Alaric'in başının arkasından çıkan kan, yanmaktan kavrulup kapkara olmuş duvara yayıldı.

Olduğum yerden hiç kıpırdamadım. Mavzer ise az önce kardeşini öldürmemiş gibi bana döndü. Yüzünde ne öfke ne de pişmanlık vardı. *Yalnızca donuk bir kesinlik.* "Kusura bakma," dedi.

Elindeki silahı arkasında bekleyen adamlardan birine doğru fırlattı. Sonra deri eldivenli ellerinden birinin eldivenini çıkardı. Bunu öyle sakince yaptı ki dehşet vericiydi. Eldivenden sıyrılan uzun, güçlü parmaklarını bana uzattı. "Geciktim."

50. BÖLÜM

Nazlı

Mavzer'in bana uzattığı eli ilk gördüğüm an içimde yükselen şey minnet değil, neredeyse tiksintiyle karışık bir duraklamaydı.

O el birkaç saniye önce kardeşinin başına silah doğrultmuş, gözünü kırpmadan ateş etmiş, ardından odadaki tek uygunsuzluk geç kalışıymış gibi *kusura bakma* diyebilmiş bir adama aitti.

Böyle bir adamın uzattığı eli tutmak istememem gerekirdi. Üstelik o adam benim kanımdandı. Hayatımı dolaylı yoldan parçalayan, adını duymaktan bile kaçtığım bütün o kirli dünyanın merkezinde duran kişiydi.

Yine de o an, Alaric'i hiç düşünmeden öldürmesi yüzünden, istemesem de o ele karşı büsbütün geri çekilemedim. Çünkü yerde yatan cesetler arasında ilk kez Alaric'in yüzünü gerçekten cansız görüyordum ve içimdeki nefret, mantığımdan bağımsız şekilde bu manzarayı bir rahatlama gibi algılıyordu.

Mavzer'in elini tuttum. Kısa süreliğine, zorunlu bir tokalaşma kadar. Deri eldiveninden çıkmış çıplak eli beklediğimden daha sıcaktı. Onunki gibi adamlarda insanlık belirtisi aramaya alışık değildim. Yine de o sıcaklık, omurgamdan yukarı ince bir ürperti gönderdi.

Adamın üzerinden etrafa yayılan taşıdığı soğuk, ağır bir güç hissi vardı. Ama tam o anda, o soğuk kabuğa rağmen dudaklarının kenarında kısa, zar zor seçilen bir kıpırdanma oluştuğunu gördüm. Gülümseme denemeyecek kadar belirsiz olsa da ifadesini biraz insan kılacak kadar belirgindi.

Bana çok dikkatli bakıyordu. Yüzümü sanki kendine dair bir şeyler bulmak istiyormuş gibi inceliyordu.

Bense az önce kaç kişi öldürdüğümü bilmeden, ciğerlerim hâlâ yanıyorken, bacaklarımda tükenen gücü zorlukla ayakta tutarken ona aynı dikkatle bakıyordum. İçimdeki yorgunlukla tiksinti birbirine karışmıştı.

"Yüzünü canlı görmek," dedi sonunda sesi şaşırtıcı biçimde sakin çıkarken. "Böyle karşımda görmek farklı hissettirdi."

Bakışları bir süre daha yüzümde dolaştı. Ağzımın kenarlarında, gözlerimde, çenemin hattında kendinden parçalar bulmaya çalıştı.

Hâlâ susuyordum çünkü ne dersem diyeyim, şu an olan şeyin doğal bir karşılığı olmayacaktı. Az önce ölümümü beklerken, şimdi beni dikkatle

inceleyen bu adamın gerçekten biyolojik babam olması tek başına yeterince mide bulandırıcıydı.

Üstelik o da bunun farkındaydı. Yerdeki cesetlere baktı. Sonra kardeşinin ölü bedenine çevirdi bakışlarını. O bakışta ne yas vardı ne başka bir duygu.

"Sana araştırma yaptığımı söyledim ama..." dedi. Sonra gözlerini yeniden bana kaldırdı. "Buna gerek olmadığını seninle yüz yüze geldiğim ilk an anladım." Dudak kenarı tekrar hafifçe kıvrıldı. "O kadar benim kanımdansın ki..."

Normal bir insanın hiç değilse merakla karşılayabileceği itirafı, benim midemi bulandırdı. Ama yüzüme hiçbir şey yansıtmadım. Yalnızca daha dik durdum.

Mavzer bunu fark etti fakat beklediğim tepkiyi vermedi. Gözlerinde onaylayan bir ışıltı belirdi.

"Kardeşim yıllardır yanımda kendi casusunu tutuyordu. Adımlarımı önceden tahmin etmeye çalışıyordu." Cümleyi söylerken omzunun biraz gerisini işaret eder gibi başını yana çevirdi. "Ama bilmediği bir şey vardı. Falcon asıl benim için çalışıyordu."

Omzunun üzerinden bakınca bahsettiği sarışın adamı gördüm. Uzun, genç, geniş omuzlu, güçlü, kontrollü duruyordu. Belki biraz da tanıdık geliyordu. Mavzer kadar ağır bir güç taşımıyordu belki ama onun yakınında varlığı fark edilecek kadar sağlamdı.

Bana başıyla kısa bir selam verdi. İşte o anda onu tanıdım. Mavzer'in telefonuna bağlandığım o görüntülü konuşmada, telefonun öte yanında anlık görünen sarışın adamdı.

"Alaric'in senin hayatında bu kadar etkili olduğunu bilmiyordum," dedi. "Yaşadığını bile bilmiyordum. Kardeşim hep beni kendiyle kıyasladı. Yaşıyorsan muhakkak sana ulaşmak için çabalıyor olmalıydı ama... Meğer o sana benden önce ulaşmış." Başını hafifçe Falcon'a çevirdi. "Falcon, aradığın gün ona haber uçurdu. Hissettiğim şeyi doğrulamam gerekiyordu. Kardeşim tahmin ettiğim gibi harekete geçti. Sadece biraz geç oldu." Sonra elindeki eldivenle ilgilenir gibi onu yeniden parmaklarına geçirmeye başladı. "Onun sana ulaşmasını bekliyordum. Bu yüzden yüz yüze gelmemiz bu kadar zaman aldı."

Söylediği şeyi tam algılayamadan gözlerimi tekrar Falcon'a çevirdim ama bu kez onu değil de arkasında duran iki kişiyi fark ettim.

Sencer ve Yalvaç. İkisi de biraz geride duruyordu. Şaşırdığımı ele vermek istemedim. Onların ne zaman geldiğini, Mavzer'le mi geldiklerini, yoksa daha önce mi burada olduklarını bilmiyordum.

Yalnızca orada sessizce durmaları bile içimde başka bir sarsıntı yarattı. Yalvaç'ın yüzü taş gibiydi. Sencer de ondan farklı değildi. İkisinin de bakışlarında öyle bir sertlik vardı ki dışarıdan bakan biri onları Mavzer'in adamlarından ayırmakta zorlanabilirdi.

Mavzer bakışlarımın kaydığı yeri fark etti. Eldivenini tam olarak parmaklarına geçirdikten sonra yeniden bana döndü.

"Yalvaç bana Sencer aracılığıyla ulaştı," dedi. "Bundan on gün önce. Görüşme teklif etti."

Bu kez gerçekten şaşırdım. Yalvaç'ın onunla görüşmeyi talep etmesine ayrı, bunu Sencer aracılığıyla yapmasına ayrı. Yüzümde çok küçük bir şey kıpırdamış olmalıydı ki Mavzer'in bakışlarında bunu gördüğüne dair soğuk bir memnuniyet belirdi.

"Görüşmeyi kabul etmedim," diye sürdürdü. "Ama ona seninle yapacağım görüşmede yanımızda olabileceğini söyledim. Şu an arkada bekliyor çünkü bu seninle benim aramda."

İlk kez içimdeki mide bulantısından ayrı bir şey hissettim. Mavzer'in kabuğunun altında, bütün kötülüğünü ve kurduğu kirli krallığı yok etmeye yetmeyecek ama yine de gerçek olan bir taraf bulunduğunu düşündüm.

Dik duruşlu, kararlarını kendi ağzıyla alan, soğukluğunu başkasının önünde değil de kendisi için taşıyan bir adamdı. Ama bu, onun Alman mafyasının tepesinde duran adam olduğunu da gücünü başka ülkelerdeki on binlerce yoldaşıyla paylaştığını da aslında bir zalim olduğu gerçeğini de değiştirmiyordu.

Gözümde hâlâ kötüydü. Hem de en tehlikeli cinsinden...

Mavzer birkaç adım atıp kardeşinin cesedinin başına gitti. Parlak, pahalı, siyah ayakkabılarının betonda bıraktığı ses odada yankılandı. Eğilmedi. Yere bakmak için bile tam anlamıyla yaklaşmadı. Sadece durdu ve ölüye, bir zamanlar kendisine kan bağıyla bağlı olmuş ama artık yalnızca işlevsiz bir kalıntıya bakar gibi baktı. Sesi o an daha da soğudu.

"Benim kuyumu kazan, kanımı öldürmeye çalışan biri böyle leş olmayı hak ediyordur," dedi.

Ardından gözlerini bana çevirdi. "Yaşlı babacığının bir zalim olduğunu düşünme," dedi hafif iğneleyici bir tonla. Sonra bakışları gözlerime kilitlendi. "Yeni vârisim sensin."

Bu kez susmadım. Midemdeki bulantıyı geri itip sesimi soğuk tuttum. "Senin krallığına vâris olmak için buraya gelmedim."

Kaşlarından biri çok hafif kalktı. Onu şaşırtmış değildim. Belki tam da bunu söylememi bekliyordu.

"Benim kim olduğumu, kime dönüştüğümü biliyor musun?"

Mavzer başını ağır ağır salladı. "Gönderdiğin dosya çok işime yaradı." Gözleri bir an yüzümden omuzlarıma, oradan yerdeki cesetlere kaydı. "Bana benzediğin o kadar belli ki. Ben de silahları ve mücadeleyi severim. Az önce yaptığın gösteriyi izledim." Yerde yatan adamlardan birine bakıp duygusuzca gözlerini devirdi. "Onun kafasını keserken yüzünde çok tanıdık bir ifade oluştu. Tıpkı aynada gördüklerime benziyordu."

Bu cümle yüzünden gözlerim düşünmeden Yalvaç'a kaydı. Ama ne onun ne de Sencer'in tepki verdiğini gördüm. İkisi de yerinde duruyor, bakışlarını Mavzer'den ayırmıyordu.

Mavzer ise benim içimde bile insanlığa yer bırakmayan bir ihtimal gibi duruyordu.

"Senin çocuğunu yıllar önce öldürdüler," dedim. Sesim beklediğimden daha sakin çıktı. "Ben o olamayacak kadar başka biriyim."

İlk kez gerçekten insani sayılabilecek bir tepki verdi. Başını anlayışla salladı. "Görüyorum," dedi. "Hem bana benziyorsun hem de çok yabancısın." O an yüzündeki ifade ilk defa yorulmuş bir adamı andırdı.

Mavzer yeniden kardeşinin ölü bedenine döndü. Ona bakarak konuşmaya devam etti. "Seni burada bırakıyorum."

Duyduğum şeyi anlamam birkaç saniye sürdü. İçimde sevinç doğmadı. Hatta buna inanmadım bile. Bir sonraki cümlesinde beni yıkmak için bu söylediğini açıklayacak, sonra bütün bu kısa ferahlık hissini geri alacak sandım.

"Ya vârisin?" diye sordum. "Beni burada bırakacaksan o kim olacak? Az önce kardeşini öldürdün."

Mavzer bu kez daha belirgin, yandan bir gülümsemeyle bana baktı.

"Ben vâris istemedim," dedi. "Hiçbir zaman." Son kelimeyi özellikle vurguladı. "Ben çocuğumu istedim."

Zor yutkundum. İlk kez karşımdaki adama dair içimde bir şey kıpırdadı ama buna isim veremedim. Merhamet değildi. Affetme hiç değildi. Belki yalnızca bugüne kadar onda tek parça halinde gördüğüm kötülüğün içinde bir kırık olduğunu fark etmenin sersemliğiydi.

Mavzer o sırada ilk kez tamamen Yalvaç'a döndü. Yalvaç hâlâ yerindeydi. Bakışları Mavzer'inkiler kadar sert, en az onunki kadar uyarıcıydı. Sencer de

aynı şekilde, tek bir kelime etmeden duruyordu. İkisinin de bakışı çok net bir şey söylüyordu. *Nazlı'yı asla bırakmam.*

Mavzer bunu okumuş gibi yeniden bana çevirdi gözlerini.

"Muhtemelen annenin öldüğünü bilmiyorsundur," dedi. "Beni ilk gördüğünde bile yüzüme tanımıyormuş gibi baktın. Geçmişin seni hiç ilgilendirmemiş olmalı. Babanın aslında ne kadar güçlü biri olduğuyla ilgilenmemişsin. Ya da annene benzerliğinden habersizsin."

"Hiç merak etmedim," dedim soğuk bir tonla. "Ama gücünü biliyorum. Hayatımı nasıl mahvettiğini de."

Mavzer burnundan kısa bir ses çıkardı. Gülüş denemezdi. Daha çok kendi içine dönen çatlak bir nefes gibiydi.

"Anneni gücüm yüzünden kaybettim," dedi. İlk kez cümleyi kurarken bakışları bir anlığına dağıldı. "Ona benzeyen birini daha kaybetmek istemem."

Yine ne hissetmem gerektiğini bilemedim. Çünkü karşımdaki adamın ağzından çıkan her insani cümle, geçmişteki bütün kötülüklerle aynı bedende durduğu için çürük hissi veriyordu.

"Seninle burada bir anlaşma yapacağız," dedi. Ardından elini geriye doğru salladı.

O işaretle birlikte adamları hareket etmeye başladılar. Yerdeki cesetler toplanıyor, silahlar kontrol ediliyor, gitmek için hazırlık yapılıyordu. İlk önce Alaric'in cesedini siyah bir kılıfa geçirdiler. Onu böyle görmek, yıllardır göğsümde duran bir taşın yerinden oynadığını hissettirdi. Sonunda gerçekten cansız olduğunu görmek bambaşka hissettiriyordu.

Mavzer'in omzuna biri ikinci bir ceket bıraktı. Ceketi alırken gözlerini benden ayırmadı.

"Yoldaşlarıma," dedi kısık bir sesle. "Seni öldürdüğü için onu öldürdüğümü söyleyeceğim." Sesinin en ucunda belirsiz, neredeyse yok olacak bir tebessüm vardı. "Biraz da üzgün görüneceğim. *Kan ihlali yapan, varisliği yok sayan kendi kardeşimi öldürdüm.* Hepsi bu kadar."

Kardeşinin cesedi odadan çıkarılırken ben hâlâ hiçbir şeye tam inanamıyordum. Sanki biri birazdan dönüp bunun başka bir oyunun parçası olduğunu söyleyecekti.

"O zaman," dedim yavaşça. "Seninle gelmiyorum."

"Gelmiyorsun," dedi. Bu kez yüzünde daha sahici bir gülümseme vardı.

O an ilk kez gözlerimi uzun uzun Yalvaç'ın gözleriyle buluşturdum. İçimde yalnızca çok ürkek bir düşünce vardı. *Ona geri dönmeme izin verir miydi?*

Odada kalan kişi sayısının iyice azaldığını fark ettim. Cesetlerin hepsi dışarı çıkarılmış, Alaric'in kılıfa geçirilmiş bedeni de gitmiş, geride yalnızca Falcon, Yalvaç, Sencer, Mavzer ve ben kalmıştık.

"Ama," dedi Mavzer. "Karşılık olarak bir şey istiyorum." Eliyle kendi yaşını gösterir gibi havayı işaret etti. "Arada bu yaşlı adamı arayıp halini hatırını sor. En azından baban için bunu yap." Benden onay almak ister gibi başını salladı. Ardından, "Nazlı Koch burada öldü," dedi.

Bu cümleyi duyduğum an, dolduğunu fark etmediğim gözlerimi ona çevirdim. İlk kez ona karşı sesimde yumuşama barındıran bir cümle kurabildim.

"Teşekkür ederim."

51. BÖLÜM

Yalvaç

İs, kurumuş kan, ateşin bir zamanlar küle çevirdiği tahta ve duvarın günler geçse de içinden çıkaramadığı o koyu, acı koku...

Bu evin içine ilk girdiğim andan şu ana kadar olan sürede yaşanan her şeyin yok oluşunu düşünüyordum. Çoğunlukla Nazlı'nın buraya mahkûm oluşu aklıma gelse de şu an zaferin kokusunu da duyuyordum.

Ve tam şu anda, eskiden odaları birbirine bağlayan ama şimdi simsiyah bir boşluktan ibaret olan antrede, sevdiğim kadına bakıyordum.

Bileklerinde taze kana bulanmış izler vardı. O kan, üstündeki siyah kıyafete bile bulaşmıştı. Yüzü yorgundu. Sanki birkaç dakika önce ölümle boğuşmuş, sonra ölüm geri çekilmişti. Ama o hâlâ buradaydı. Benimleydi.

Mavzer ve adamları gittikten sonra geriye yalnızca ben, Sencer ve Nazlı kalmıştık. Fakat odanın içi hâlâ insan dolu gibiydi. Az önce yaşananlar o kadar ağırdı ki adamların ayak sesleri merdivenlerden inip binadan çıkmış olsa bile hâlâ zihnimde tazeydi.

Hastane koridorundan bu yana, günlerdir şu an için hazırlanıyordum. Nazlı'nın gözlerinin içi söndüğünden beri. Onun sustuğu, sessizleştikçe içimdeki korkuyu büyüttüğü günlerden beri.

Mavzer'in geleceğini biliyordum. Ne zaman, nasıl, ne niyetle geleceğini bilmiyordum ama geleceğini biliyordum.

Bir insan içinde gitmeye karar verdiği bir yol taşıyorsa, sevdiği adam o yolu yüzündeki boşluktan görürdü. Ben de görüyordum. Bu yüzden Sencer'den, hiç istemediğim bir şeyi istemek zorunda kalmıştım.

Başta yüzüme bakıp kısa, sert bir kahkaha atmıştı. *Ben bunu nasıl yapıyım ki abi* demişti. Haklıydı. İstediğim şey sıradan değildi.

Gücü sınırları aşan, adı örgüt raporlarına zehir gibi düşmüş bir adamın ayağına gizlice bir köprü kurmasını istiyordum ondan. Üstelik bunu Nazlı için yapmasını. Sencer'in gözlerinin içine bakıp bunun ne kadar tehlikeli olduğunu onun da benim kadar iyi bildiğini gördüm. Ama ondan yine de isteğimi yerine getirmesini istemiştim. Çünkü Nazlı söz konusu olduğunda başka seçeneğim yoktu.

O zaman bana çok az şey söylemişti. Meğer yıllardır, çok güçlü bir Gürcü mafyasının lideri olarak çalışıyormuş. Bu zamana kadar edindiği imkânsız bilgilere de bu sayede ulaşmış.

Bana detay veremeyeceğini ama ikili oynadığını söylemişti. *Endişelenmeli miyim* diye sormuştum. Çünkü Sencer'in kirli dünyanın dibine kadar uzanan bir yerde, kendi aklı ve soğukkanlılığıyla ayakta durması beni hem kaygılandırmıştı hem de önümdeki en büyük çıkmazı bir anda umuda çevirmişti. Bana yalnızca *öğrendiğim bu bilgiyi unutmamı* söylemişti. *Ali Cihan'ın da yeni öğrendiğini ve sır olarak kalması gerektiğini.*

O an Nazlı için bir yol açılacaksa bunu onun açabileceğini anlamıştım. Mavzer erişilmesi en zor adamlardan biriydi. Bu yüzden *onun seninle görüşmesini garanti edemem ama buraya geldiğinde Nazlı'yla görüşürken yanında olmanı sağlayabilirim* demişti.

Benim için bu kısım da yeterliydi. Nazlı'yı korumak artık benim için yalnızca sevdiğim kadını korumak değildi. Dünyadaki tek doğru şeyi kaybetmemek gibiydi.

Sencer bana birkaç gün sonra tekrar dönüş yaptığında *Mavzer'in bir planı var* demişti. *O yüzden Nazlı'yla görüşmesini erteliyor. Geldiğinde nasıl bir tepki verecek, Nazlı'yı götürecek mi bilmiyorum. Ama belki şansımız olabilir* demişti.

O cümleden sonra hazırlanmaya başlamıştım. Mavzer'i bekleyerek ve olabilecek her ihtimali düşünerek zaman saymıştım. Eğer Nazlı'yı almaya kalkarsa savaşacaktım. Eğer adamları bana silah doğrultur, Nazlı'yı çekip götürmeye çalışırlarsa kanımın son damlasına kadar mücadele edecektim. Ama aynı zamanda, o görüşmenin seyrini bozacak en küçük kontrolsüzlüğün olmasının Nazlı'yı benden daha hızlı koparabileceğini de biliyordum.

Mavzer'in özel jetinin indiği pistte Sencer yanımda gelmişti. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor, yalnızca bu görüşmeyi ayarlayan ve güçlü bir mafya lideri olan Sencer'i kendine muhatap alıyordu.

Yol boyunca, *Alaric'in planını fark ettiğinden ve artık buna bir son vermesi gerektiğinden* söz etmişti. Yapacağı şeyi açık etmekten zerre çekinmemişti. Çünkü ne yaparsa yapsın benim bu görüşmeyi bile Nazlı için istediğimi, görüşmede her ne olursa olsun sessiz kalacağımı biliyordu.

Şimdi ise iş bitmişti. Mavzer, Nazlı'yı almadan gitmişti. Sencer birkaç adım ötede durmuş, yüzünde hem yorgunluk hem de bana duyduğu o has, sessiz sadakatle bizi izliyordu.

Nazlı ise birkaç dakikadır neredeyse hiç kıpırdamadan duruyordu.

Sencer omzuma elini vurdu. "Geçmiş olsun kardeşim," dedi sessizce. Sonra arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi. Uzaklaşan ayak seslerini hâlâ duyuyorken derin bir nefes aldım. Ellerimi ceplerime soktum. Ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum ama onu ürkütmemek için ağır ağır yürüdüm.

Bana döndü ama bakışları tam anlamıyla üzerime gelmedi. Hâlâ yarı donuktu.

Cevabı bilmeme rağmen, "Neden geldin buraya?" diye sordum. Onun cevabını duymaya ihtiyacım vardı.

Bakışlarını gözlerime çevirdiğinde cevap vermek için hiçbir şey yapmadı. Gözleri söylediğim şeyi duymamış gibi bakıyordu. İçinde biriken yaşlar akmamak için direniyordu. "Benden gitmeye kararlıydın yani," dedim ifademi öncekine göre hafifleterek.

Nazlı o anda, az önce Mavzer'in karşısındayken taş gibi tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Az önce gözlerinin dolma sebebi Mavzer değildi. Beni görmesiydi. Mavzer ona *Nazlı Koch burada öldü* diyerek artık serbest olduğunu ima ettiğinde, gözleri bir an bile benim gözlerimden ayrılmamıştı.

Nazlı o görüşmenin her saniyesinde rahatlamış bir kadın gibi değildi, her an hayatı son bulacakmış ve beni bir daha göremeyecekmiş gibi bakan birinin gözlerine sahipti.

Ben de tüm görüşme boyunca aynı sebepten öne atılmak isteyen bedenimi, Mavzer'le arasına girmek isteyen gövdemi tutmuştum. O yüzden sesimi çıkarmamıştım. Her saniyesi ölüm gibi üstüme çökerken Nazlı'nın dolan gözlerini görmek ve susmak zorunda olmak, hayatımda yaşadığım hiçbir ana benzemiyordu.

Nazlı rahatlamanın verdiği yaşlar yanaklarına sızarken dudaklarını araladı. "Gidecektim," dedi. "Ama teslim olmayacaktım." Sesi parçalara ayrılarak çıkıyordu. "Ailene yeterince zarar verdim, Yalvaç. Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi ama en azından gölgemi üstlerinden çekecektim. Balca seni affedebilecekti."

Ona biraz daha yaklaştım. Ellerimi ceplerimden çıkardım. O kadar yakındık ki gözlerinin altındaki yorgunluğu, kirpiklerine yapışan yaşları, yüzüne sinmiş korkuyla karışık rahatlamayı seçebiliyordum. "Ailem gayet iyi," dedim.

Cümleyi özellikle sakin kurdum çünkü aklında büyüyen şeyin ona karşı ne kadar zalim olduğunu biliyordum. "Kardeşim hâlâ bana kırgın olabilir. Görüşmek ya da konuşmak istemiyor olabilir. Ama senin bu kalbin var ya..." Sözümün devamını getirirken istemsizce göğsünün ortasına dokundum.

"Beni adam ettiği, kendine bağladığı gibi onları da seni görmek zorunda bırakacak. Seni tanıdıkları anda gerçeği anlayacaklar."

Nazlı ağlıyordu. Yine de beni dinlemeyi bırakmıyordu. Ben de devam ettim çünkü artık hiçbir şeyi yarım bırakmak istemiyordum. "Hani Balca *bu benim hikâyem* diyordu ya... *Kendi hikâyenizde haklı kalın ama ben sizi asla affetmeyeceğim* diyordu ya..." Derin bir nefes aldım. Buna ihtiyacım vardı çünkü ona bakmak ve ne halde olduğunu görmek bile canımı yakıyordu. Nazlı bende öyle bir meseleydi ki kalbime düğüm üstüne düğüm atmış, orada çözülmez bir kördüğüme dönüşmüştü. Onu üzgün gördükçe canımı yakıyor ve o ipleri geriyor olsa da orayı kimsenin çözmesine izin vermezdim.

"Bu bizim hikâyemiz," dedim sonunda. "Ben hiçbir yerinde senin haksız olduğunu görmedim."

Gözlerindeki yaş, mavi bakışlarını öylesine derin sular gibi gösteriyordu ki içine çekildiğimi hissettim ve ilk kez kendime de ona da bu kadar dürüst oldum. "Aksine, seni bu ilişkiye ben zorlamış olabilirim."

Gözleri yaşlı halde, dudaklarında kırık bir gülümseme belirirken başını iki yana salladı. "Bir noktadan sonra beni öyle güzel sevdin ki hiçbir yanında zorlama yoktu," dediğinde hayata, kendine, bana karşı ördüğü kabuğu sonunda kırdığımı düşündüm.

O anda istemsizce güldüm. Beni en ağır yerimden yakalayabildiği anlardan biriydi bu. Nazlı ilişkimizin bir olmaya dair hiçbir noktasında benden sevgisini gizlememişti. *Sevmiyorum* dediği anlarda bile *sakın gitme* demişti. Eğilip alnına, gülümsememle karışık bir öpücük bıraktım. "Her şeyi düzelteceğiz," diye fısıldadım. "Zaman alacak ama Balca'nın da dediği gibi *biz de kendi hikâyemizi yazacağız.*"

Nazlı o cümlenin ardından sanki içindeki bütün dirençten vazgeçti. Teslim olmuşluğun, duygusal rahatlamanın, artık ne olacaksa olsun denilen o büyük gevşemenin içinde omuzlarıma asıldı. Beni kendine çekip sertçe öptü. "Nihayet mutlu sonu olan bir hikâye yazacağız," dedi dudaklarımın hemen dibinde. Ona sıkıca sarıldım.

Bir an sonra elini tutup yanına geçtim. İkimiz yan yana, yanmış eve son kez baktık. Nazlı yüzünde buruk bir tebessümle izliyordu duvarları. Bense duvarlardan çok onu izliyordum. İçim hiç olmadığı kadar rahattı. Yeni hayatımız için inancım tamdı. İlk kez onu kaybetme korkusunun sevgimin önüne geçmediği bir an yaşıyordum.

Aniden elini biraz daha sıktım. "Hadi gidiyoruz," dedim.

Sonra karımın elini bırakmadan onu yanmış evin merdivenlerine yönlendirdim. "İlk olarak benim hayalimi gerçekleştirmeye gidiyoruz." Nazlı

başını bana çevirdi. Gözleri hâlâ ıslaktı ama artık içinde yalnızca yıkım yoktu. Merak da vardı.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedim önce. Sadece gülümsedim. Merakı bakışlarını iyice sardığında, "Seni aileme götürüyorum. Çanakkale'ye. Annemin kalbine indirmeden evliliğimi açıklamanın zamanı geldi," dedim.

Çanakkale'de, bahçesinde begonvil ve erguvan olan tek katlı evimin önünde dururken yıllardır hayalini kurduğum şeyin gerçekten birkaç adım önümde olduğunu hissediyordum.

Kapıya çıkan taş yolda yan yanaydık. Nazlı'nın eli elimdeydi ve avucu terlemişti. Kalbinin nasıl attığını, parmaklarının arasındaki o küçük ama hissedilir titremeden bile anlayabiliyordum. Yanakları az sonra olacakların heyecanı ve korkusuyla hafifçe al al olmuştu.

Çanakkale'ye geleli bir gün olmuştu. Sessizce bir otele yerleşmiş, Nazlı'nın sakinleşmesini ve bu görüşme için hazır olmasını beklemiştik.

Üzerinde Trabzon'da giydiği elbiselere benzeyen, beyaz, küçük çiçekli, askılı bir elbise vardı. Boynunda ikinci kez kırmızı kadife yoktu. Saçları da topuz değildi.

Dün gece onları severken yatakta *saçlarımı son kez senden giderken topladım* diye itiraf etmişti. *Artık senin dokunuşlarını içime hapsetmek için de canımı yakacaklar diye korkmama da gerek kalmadı.*

Bugün gerçekten de saçlarını açık bırakmıştı. Uzun, dalgalı saçları belinin ince kıvrımına kadar dökülüyordu.

Mavi küçük kuş dövmeleri, sağlıklı görünen al yanakları, son günlerde ilk defa soluk görünmeyen kiraz kırmızısı dudaklarıyla hem çok doğal hem de hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Ailemin onu reddetmeyeceğini biliyordum ama yanımda küçük bir kuş gibi farkında olmadan titreyen kızı korumaya hazırdım.

Nerede yaşayacağımıza karar vermiş değildik. Nazlı isterse Sürmene'de yaşardık, isterse burada bir ev bulurdum, isterse denizin kıyısında küçücük bir yere sığınırdık. Her şeye tamam olurdum çünkü benim asıl istediğim şey ev değildi. Onun korkmadan yaşadığı bir hayatın başlamasıydı. Bunun için sadece az sonra yapacağımız görüşmeye ilk adımı atmamız gerekiyordu.

Nazlı farkında olmadan elimi sıkınca bakışlarımı yüzüne çevirdim. "İyi misin?"

Belli belirsiz gülümsedi ama altında yatan gerginliğin her zerresinden haberdardım. "Galiba biraz korkmaya başladım." Bana bakmak yerine gözlerini bir noktaya odaklamıştı." Bakışlarını takip ettiğimde kapının önündeki ayakkabıları gördüm. Onlara bakıyordu. Bir çift deri sandalet ve yanındaki siyah erkek ayakkabılarına. Kime ait olduklarını tahmin edebiliyordum. Balca ve Ali Cihan bizden önce gelmişlerdi.

Nazlı'ya dönüp göz kırptım. "Yalvaç Zorlu'nun karısını artık hiçbir şey korkutamaz."

Elini bırakmadan onunla birlikte kapıya yürüdüm. Çaldığım ilk anda Nazlı'nın nefes sesleri hızlanmaya başladı. Gözlerimiz buluştuğunda altdudağını ısırdı. "Korkuyorum ama," dedi yaptığı çocukça itiraftan utanır gibi.

"Elini hiç bırakmayacağım," dediğim sırada annem kapıyı açtı. Gözleri önce beni gördü. Oğlunu görmenin şaşkınlığı yüzünde bir an parladı. Uzun süre iş için Trabzon'da olacağımı sanıyordu. Sonunda bu yalanlar da bitiyordu.

Gözleri hemen Nazlı'ya kaydı. Sonra bakışları ellerimize indi. Dudakları aralandı.

"Yalvaç!" dedi sevinç çığlığıyla. Aklından nasıl bir senaryo geçtiğini tahmin edebiliyordum. Birden içeriye doğru döndü, sesi tüm eve yayıldı. "Niyazi çabuk gel! Burada başka güzel bir haber daha var! Galiba bu kez kız arkadaşını tanıştırmaya geldi. Elini tutuyor, çabuk!" Diğer güzel haberin ne olduğunu biliyordum. Ali Cihan'la kardeşim evleniyorlardı.

Bu konuda Ali Cihan'a biraz tepkiliydim ama olan onca şeyden sonra kardeşimin yanında duruşu duruma farklı bir gözle bakmama neden olmuştu. Kardeşimi gerçekten önemsiyordu. Üstelik artık âşık olduğu gölge ajanın da o olduğunu biliyordum.

Balca'nın teşkilatta olması Nazlı'nın işi olsa da bu konuyu hiç konuşamamıştık. Çünkü ona bunu soracak yerlerimiz hep başka dertlerimizle meşguldü. Artık her şeyin nasılını sormayı bırakmıştım. Sadece önümde uzanan hayatın tadını çıkarmak istiyordum.

Annem yıllardır bu anı bekliyordu. Bunu yüzündeki çocuksu sevinçten anlıyordum. Ama bilmiyordu ki yanımdaki kadın kız arkadaşım değil, karımdı.

Babam içeriden neredeyse yüzünde yarım bir şaşkınlıkla çıktı. Nazlı'nın geleceğini biliyordu. Ama içeride kimlerin olduğunun da farkındaydı. Zamanlama yüzünden şaşkındı.

Kapıya gelir gelmez hafifçe arkamızdan içeriye baktı. Sonra, "Oğlum," dedi kısık bir sesle. "Kardeşin Balca da burada. Ali Cihan'la geldiler. Evleneceklerini açıklamaya. Onun ailesi de burada."

"Ne güzel işte," dedim ama Nazlı'nın yanımda kıpırtısız durduğunu görünce heyecanının ve korkusunun birbiriyle daha çok çarpıştığını anladım. Düşünmeden yere, dizlerimin birinin üstüne eğildim. Nazlı'nın sandaletlerini çözmeye başladım. O an evde başka ne kadar gerilim olursa olsun, onu bu kapıdan benim evime ait bir kadın gibi sokmak istiyordum. Nazlı hemen eğildi. "Ben yaparım, Yalvaç," dedi yarı utangaç, yarı sitemli bir tonlamayla.

Ama onu dinlemedim. Sandaletlerini çıkardım. Annem bu duruma iyice şaşırırken, "Niyazi gördüğümü görüyor musun?" diye sordu. "Üstünde anahtar taşımasına rağmen kapıyı bile bize açtıran oğlunu görüyor musun?"

İstemsizce sırıttım. Annemin mutluluğu o kadar gerçekti ki tepkisini saklayamıyordu. Ayağa kalkıp Nazlı'ya baktım. "Geç güzelim," dedim. Onu içeriye soktum. Sonra anneme dönüp saklamadan, uzatmadan söyledim. "Sana kız arkadaşımı değil, karımı getirdim."

Annem kapıyı kapatmayı bile unuttu. Biz içeri geçerken arkamızdan geldi, babam da onu takip etti.

Ama salona girdiğimizde manzara düşündüğümden de yoğundu. Balca ayağa kalkmıştı. Yanında Ali Cihan vardı ve elini tutuyordu. Ev zaten Ali Cihan'ın babası Onur amca, annesi Zübeyde teyze ve kardeşleri Diyar'la Zehra yüzünden yeterince kalabalıktı. Herkes bir anda sustu.

Sormaya bile gerek duyulmayacak büyük bir cümlenin içeri girdiğini anladılar. Ben de kimseyi bekletmedim. "Nazlı benim karım. Bu mahallede oldukça eski ancak şimdi gelebilecek kadar çok şey yaşamış, benim güzeller güzeli sevgilim." Birinin tepki vermesini beklemeden devam ettim. "Yaklaşık on yıldır evliyiz. Ama birbirimize çok yeniyiz. Nazlı Heves Zorlu'yla tanışmanızı istedim."

Nazlı konuşurken sadece bana bakıyordu. Elimi de bırakmıyordu. Aşırı utanmıştı. Bunu yalnızca gerginliğinden değil, Balca'nın bize doğru çevirdiği o öfkeli bakışlardan da anlıyordum.

Annem ilk toparlanan oldu. "Oğlum, sen ne diyorsun?"

Cevabı benden önce Balca verdi. "Doğru söylüyorlar ama eksik söylüyorlar," dedi. "Nazlı yıllar önce karşımızdaki evde öldürülen kız."

Babam ilk kez araya girdi. Sesi uyarı taşıyordu. "Balca... evime girmiş, üstelik abinin karısı olan birine yalvarırım kaba davranma."

Nazlı o an ilk kez konuşma ihtiyacı duydu. Burada aslında sadece annem, Zübeyde teyze, Diyar ve Zehra hiçbir şey bilmiyorlardı. O yüzden biraz daha onlara açıklama yapar gibi yavaş ve düzgün bir sesle konuşuyordu. "Sonradan hayatımı hastanede kurtardılar ama babamdan gördüğüm şiddet devam etmesin diye beni koruma altına aldılar. O yüzden size kötü hatıra ve hisler bırakmak zorunda kaldım."

"Sonra bizim de yollarımız kesişti," dedim özellikle Balca'ya bakarak. "Onunla evlendim." Teşkilat kısmını söylemeden ancak bu kadar açıklama yapabilirdik.

Annem bir an gerçekten ne yapacağını bilemedi. Sonra en yakın arkadaşı Zübeyde teyzeye dönüp neredeyse şikâyet eder gibi ellerini iki yana açtı.

"*On yıl* diyor. Kafayı yiyeceğim, Zübeyde! Şimdi anladın mı ben bu oğlanı neden evliliğe ikan edemedim? Zaten evliymiş!"

Zübeyde teyze de en az onun kadar şaşkındı. Aslında odadaki herkes şoktaydı. Balca bize pek bakmıyordu. Ali Cihan da öyle. Ama ben o an hiçbirini umursamadım.

O andan sonra odada konuşmalar başladı. Kelimeler hiç dinmeyen sağanak yağış gibi ağızlardan dökülüyordu. Zübeyde teyze hâlâ anlamamış gibi aramızdaki ilişkinin detaylarını soruyor, Zehra bizi tebrik ediyor, annem inanmakta güçlük çekerken sürekli bir şeyler soruyor, babam onları yatıştırmaya çalışıyor, arada Balca'nın laf sokuşları ikimize ok gibi savruluyordu.

Nazlı'yı kendime çekip kolumun altına aldım. Aralarından en mantıklı gelen soruyu seçip, "Şimdilik nerede yaşayacağımıza karar vermedik," dedim. "Ama Nazlı nerede isterse orada yaşayacağız."

Benim şu andan sonra mutlu olabileceğim tek yer onun yanıydı. Onun da benim...

SONSÖZ

Nazlı

Dört yıl sonra

Öğleye yaklaşan yaz ışığı, üst kattaki mutfağın büyük pencerelerinden içeri öyle cömertçe doluyordu ki evin içindeki her şey güneş tarafından tek tek silinip parlatılmış gibi görünüyordu.

Beyaz kireç boyalı taş duvarlar bu ışığı daha da çoğaltıyor, açık renk ahşap dolapların üstünde yumuşak bir parıltı bırakıyor, pencere pervazlarında duran küçük saksıların yapraklarını bile canlı gösteriyordu.

Bu evi yaptırırken en çok istediğim şey içime aydınlık, yalın bir huzur havası bırakabilmesiydi. Güneşi içine alan, rüzgârı saklamayan, insanı içine girer girmez rahatlatan bir ev...

Şimdi mutfağımın ortasında dururken, çırptığım kek karışımını kalıba dökmeden önce bir an başımı kaldırıp karşı pencereden aşağıya baktım.

Çaylık yine usul usul eğilip kalkıyordu. Onların hemen bitiminde, evin önüne kurulmuş çardağı andıran atölye görünüyordu. Yalvaç orada çalıştığında onu mutfaktan da çalışma odamdan da bazen yalnızca pencere pervazına oturup çay içerken bile görebiliyordum.

Bu manzara, yıllar önce hayal etmeye bile korktuğum türden bir mutluluğun en gerçek haliydi.

Bugün ev daha da güzel görünüyordu. Belki misafir gelecek diye, belki de mutfak sabahın erken saatlerinden beri börek, sarma, zeytinyağlı, çorba, kek ve türlü türlü yemek kokusuyla dolu olduğu için...

Ama galiba asıl sebep bendim. İçim doluydu. Güzel bir telaşın, alışılmış ama hiç eskimemiş bir sevincin içindeydim.

Çanakkale'den ailemiz geliyordu. Yalvaç onları havaalanından almaya gitmişti. Ben de çocuklarla evde kalıp her şeyi son kez kontrol ediyordum.

Kek kabını tezgâhın üstüne biraz daha yaklaştırırken yanımdaki sandalyenin tepesinde duran kızıma baktım. Gülce tezgâha yaklaştırdığım sandalye sayesinde kendini bu mutfakta resmi görevli biri sanıyordu.

Üstünde benimkine benzeyen, ince basma kumaştan, açık renk, çiçekli bir yaz elbisesi vardı. Tombul kolları tezgâhın kenarına dayanmıştı. Bir yandan gözünü kek karışımına dikmişti. Bir yandan da babasının ona aldığı oyuncak mikrofonlu kulaklıktan ciddi ciddi konuşuyordu.

"Bekleyin," dedi küçük bir başkan ciddiyetiyle. Sonra elini havaya kaldırdı. "Orda durun. Abi gönderiyom."

Kahkahamı tutamadım. "Gülce," dedim kaşığı kabın kenarına vurup ona dönerek. "Kızım ne yapıyorsun sen?"

Parmağını fırsattan istifade kek karışımına daldırıp ağzına götürdü. Gözlerini hiç kaçırmadan gayet büyük bir iş açıklıyormuş gibi, "İş yapıyom," dedi.

"Öyle mi?"

Başını salladı. Kulaklığın plastik mikrofonunu ağzına daha çok yaklaştırdı. "Bir de babamı gönderiyom. Bir de Dünya'yı. Biber'i kurtar."

Arkamdan gelen pati sesleriyle gerçekten Biber'in mutfağın kapısında belirdiğini gördüm. Gülce onu işaret edip sesini daha da kalınlaştırdı. "Sakin ol, Biber."

Bu sefer öyle güldüm ki elim tezgâha dayanmasa kendimi toparlamakta zorlanırdım. Kızım, benim yıllarca bilgisayar başında ya da sahada verdiğim bütün ciddi komutları kendi küçük dünyasında bir oyuncağa dönüştürmüş, onları kek çalan parmaklarıyla ve yamuk telaffuzuyla yeniden kuruyordu.

"Peki başkan hanım," dedim onun oyununa dahil olarak. "Biber kurtulacak mı?"

"Evet." Bir kez daha parmağını kaba soktu. "Bunu yiyim. Kurtaycam."

"Kızım!" dedim sözde sert bir tonla.

Gülce sırıttı. Ağzının kenarındaki harcı diliyle toparlarken gözleri muzırlıktan ışıldıyordu. O ifadeyi her gördüğümde aynaya bakıyormuş gibi hissediyordum. Gülce huyunu benden almıştı, gözlerinin kehribar tonunu da babasından.

Kek harcını kalıba döktüm, önceden ısıttığım fırının kapağını açıp içine yerleştirdim. Sıcak hava yüzüme vurduğunda çocuklu evlerin o tanıdık, iştah açan kokusu daha da belirginleşti. "Tamam," dedim ellerimi silip Gülce'ye dönerek. "Şimdi seni işinin başına götürelim. Böyle önemli bir ajan mutfakta oyalanamaz."

Bunu duyunca kollarını bana uzattı. Onu sandalyeden indirip kucağıma aldım. Sıcacık teni yaz güneşiyle ısınmış gibiydi. Kulaklığı hâlâ başındaydı. Omzuma dayanmış halde çalışma odasına doğru yürürken kendi kendine mırıldanıyordu. "Abi gidiyo... Baba da gidiyo... Dünya da geliyo..."

Çalışma odam yine evin en sevdiğim yerlerinden biriydi. Büyük pencere ön tarafa, çaylığa bakıyordu. Hemen pencerenin yanında kendi masam, onun yanında da Yalvaç'ın Gülce için yaptığı küçücük bir masa duruyordu.

Onu sandalyeye oturtup kulaklığını düzeltirken gülerek, "Burada çalışman daha doğru olur," dedim. "Senin gibi işine sadık bir kız masasından ayrılmamalı."

Gülce hemen ciddileşti. Ellerini masanın üstüne koydu. "Tamam anne."

"Anne de gidip yemeklere baksın kızım. Misafirlerimiz gelecek bugün. Babaanne gelecek, dede gelecek, Aylin halamız gelecek..."

"Aylin hala!" dedi anında yerinden kalkmaya niyetlenerek.

Omzundan hafifçe bastırıp onu yeniden oturttum. "Anneciğim daha gelmediler. Sen çalışmaya devam et. Geldiklerinde haber veririm sana, olur mu?"

Bir süre düşündü. Sonra görev kabul eder gibi başını salladı. "Olur. Ben hepsini yakalıyım."

"Yakalamayacağız," dedim gülmemek için dudaklarımı içe çekerek. "Karşılayacağız."

"Karşılıcam."

Eğilip alnına küçük bir öpücük kondurdum. Ona, beni taklit edişindeki her şeyin bir oyun olduğunu ileride söyleyecektim ve odalarımızı ayıracaktık. Aklı biraz daha yettiğinde ise işimin bilgisayarlarla olduğunu ve benim bir mühendis olduğumu tane tane anlatacaktım. Zamanla *adam yakalama*, *Biber'i kurtarma* oyununa eminim son verecekti.

Mutfağa geri döndüm. Her şeyi yeniden kontrolden geçirmeden içim rahat etmiyordu. Tencerelerin kapağını bir bir kaldırdım. Sarmaların üstüne gezdirdiğim limonlu sos hâlâ parlaktı. Börekler fırından çıkmaya hazır görünüyordu. Dolapta soğuyan mezeler, hazırladığım salatalar, tatlı için ayırdığım malzemeler... Her şey neredeyse tamamdı.

Tam o sırada arkamda küçük ama hızlı ayak sesleri duydum. "Gülce masana dön-" diyerek dönmeme kalmadan kapıda oğlum belirdi. Kucağında Loki vardı. Artık yaşlanan siyah kedimiz, Efe'nin bu sınırsız sevgisine yıllardır aynı ağırbaşlı tahammülle karşılık veriyordu.

Oğlumun ayakları çıplaktı. Baldırlarına kadar çamur sıçramıştı. Şortu da ıslanmıştı ve arkasında sanki yaptığı şey gayet mantıklıymış gibi duran Biber kuyruğunu sallıyordu.

Efe'nin başındaki altın kahve saçları rüzgârla karışmış, yanağına yapışmıştı. Gözlerini bana dikti. O gözler babasının kehribarlarının küçücük, canlı bir kopyasıydı. Tam gülmeye hazırlanırken çenesindeki o belli belirsiz gamze de ortaya çıktı.

"Anneciğim," dedi büyük bir haber verir gibi.

Hemen eğilip ayaklarına baktım. "Neden ayakkabılarını çıkardın sen?"

Efe hiç suçluluk duymadan Loki'yi biraz daha yukarı kaldırdı. "Ben çıkarmadım." Sonra bir saniye durup arkasındaki köpeği işaret etti. "Biber yüzünden oldu."

"Biber ayakkabılarını mı çıkardı?"

"Su bitti." Cümleyi öyle ciddi kurdu ki gülmemek için boğazımı temizlemem gerekti. "Bahçedeki kabına ayakkabımın içinde su taşıdım."

O zaman ıslaklığın ve çamurun sebebini anladım. Loki'yi kucağından nazikçe alıp yere bıraktım. Kedim ağır hareketlerle benden uzaklaşıp koridora süzüldü. "Gel bakalım," dedim oğlumun elini tutarak. "Seni önce bir insan yavrusuna çevirelim."

Onu banyoya götürdüm. Bu sırada oğlum hiç oralı değildi. Yeni öğrendiği bir şarkıyı kendi kendine söylüyordu. Sözlerini yarım yamalak, melodisini çok daha hevesli çıkarıyordu. Ben ayaklarını yıkarken, ellerindeki çamuru temizlerken, saçının yanağına yapışan tutamını geriye iterken hâlâ aynı neşeyle şarkısını sürdürüyordu.

Onu izlerken istemsizce gülümsedim. Çocukların en sevdiğim yanı buydu. Bir felaketi bile beş dakika sonra unutup yepyeni bir şey bulabiliyorlardı. Bazen hayatın en doğru dersini onlar veriyorlardı.

"Tamam," dedim onu kurularken. "Şimdi temiz çocuk olduk."

"Ben zaten temizdim."

"Öyle mi?"

"Biraz."

Onu odasına götürdüm. Efe'nin odası her zamanki gibi oyuncak istilası altındaydı. Yerde arabalar, legolar, tahta bloklar, küçük hayvan figürleri, peluş oyuncaklar, bir köşede yarım kalmış bir ray hattı...

Eskiden oyuncak biriktiren bendim. Şimdi ise çocuklarıma oyuncak almak, onları birlikte dağıtmak, sonra sözde toplamak hayatımın en eğlenceli işlerinden biri olmuştu. Önceden koleksiyon gibi sakladığım şeylerin yerini şimdi oyun içinde aşınan, düşen, eksilen oyuncaklar almıştı ve bundan hiç şikâyetçi değildim.

Tam içeri girerken ayağıma bir lego battı. Canım öyle keskin bir şekilde yandı ki bir an gözlerimi sıkıca kapattım. Efe bunu fark edip bana baktı. Yüzümdeki acı ifadesini görmesin diye hemen gülümsedim.

"Canın acıdı mı anne?"

"Yok," dedim yalan söyleyen annelerin o klasik rahatlığıyla. Sonra yanına çöktüm, küçük elini avucuma aldım ve öptüm. "Ama bunları biraz toplayalım, olur mu?"

Oğlum başını yana eğdi. "Sonra yine dağıtacağım."

"Biliyorum." Gülerek dolaptan temiz kıyafetlerini çıkardım. "Ama bu, hiç toplamayacağımız anlamına gelmiyor."

Üstünü değiştirdim. Çizgili gömleğini giydirirken o hâlâ aynı şarkıyı mırıldanıyordu. Saçlarını biraz düzelttim.

"Sakın kıyafetlerini kirletme," dedim kapıda durup ona bakarak.

"Tamam."

"Söz mü?"

"Söz."

Bakışlarından beş dakikaya kalmaz yine bahçeye çıkacağını anladım ama bunu bilerek de huzur buluyordum. Çocuklar evde durup kıpırdamadığında evimiz fazla sessiz oluyordu.

Mutfağa döndüm. Son hazırlıkları da yapıp bu kez artık her şeyi bahçedeki masaya taşımaya başladım. Atölyenin yanında, üstü çardakla kapalı bir de yemek alanımız vardı. Kocaman bir masaya sahipti. Masa da Yalvaç'ın eseriydi. Evdeki diğer masalar ve sandalyeler gibi bunların da bacakları gül oymalıydı.

Uzun masa örtüsünü sabah erkenden sermiştim. Tabaklar, çatallar, bardaklar yerli yerindeydi. Gölgeliğin altına bir bebek puseti de kurmuştum.

Mutfaktan bir tepsi daha çıkarıp masaya koyduğum sırada bahçe kapısından gelen sesleri duydum. Bavul tekerleklerinin taş zeminde çıkardığı o tanıdık sürtünme sesi önce kulağıma, sonra doğrudan kalbime çarptı.

"Biz geldik güzelim!"

Başımı çevirdiğim an onu gördüm. Yalvaç bir elinde bavul tutarken öbür eliyle kapıyı itiyor, bana baktığında derinleşen gülümsemeyi yüzünde taşıyordu. Ne kadar bakarsam bakayım alışamadığım bir gülümseme... İnsan sevdiği adama her gün yeniden âşık olabilir mi diye sorulsa, cevabım onun yüzüne bakmak olurdu.

Bazen yalnızca bir bakışı, bazen gülüşünün yanaklarında açtığı çizgiler, bazen de omuzlarının o tanıdık güveni yetiyordu.

Ben o gülümsemenin etkisini üzerimden atamadan arkasından Niyazi babayı ve Hazal anneyi gördüm, hemen arkalarında da Aylin'i.

Tam onlara doğru ilerleyecekken kapının dışında hâlâ hareket olduğunu fark ettim. Başımı biraz daha çevirdiğimde Balca'yı gördüm. Kucağında minik kızı Lale vardı. Omzunda bebek çantası asılıydı. Yanında Ali Cihan yürüyordu ve o da kucağında Dünya'yı taşıyordu.

Dünya neredeyse dört yaşına gelmişti. Gözleri etrafı merakla süzüyordu. Balca'yla aramızdaki ilişki yıllar içinde başka bir şekle bürünmüştü. En

baştaki yangın küle dönmüş, küller zamanla toprağa karışmıştı. Birbirimizde bıraktığımız yaraları unutmamıştık belki ama onlarla yaşamayı öğrenmiştik.

Artık sahaya bile birlikte çıkıyorduk. Harika iki dost değildik. Bunu zorlamıyordum da. Ama birbirimizi görmezden gelen düşmanlar olmaktan çıkmıştık.

Ben içimde onu hâlâ en yakın arkadaşımın olduğu yere koyuyordum. Belki o aynı yere beni koymuyordu ama bu eksiklik artık canımı acıtmıyordu. Çünkü hayat bazen aynısını vermez, yerine daha gerçek bir şey bırakırdı.

Hemen yanlarına yürüdüm. Ali Cihan'a, "Hoş geldiniz genel başkanım," dedim yalnızca onun duyabileceği tonda şakayla karışık.

Ali Cihan bir kaşını kaldırdı. "Bu hitabı sevmedim değil," dedi. O artık Yalvaç gibi benim başkanımdı ama bugün burada bir aileydik.

"Geç bir terfi kutlaması say." Geç dediğim, bir buçuk yıldan fazla oluyordu.

Hemen sonra Balca'ya döndüm. "Hoş geldin."

Balca dudaklarını belli belirsiz gülümser gibi kıvırdı. "Hoş bulduk."

Çantayı daha rahat taşısın diye kollarımı Lale'ye uzatıp, "Ver bana, senin omzunda çanta da var," dedim. Çantayı da alabilirdim ama ben, Lale'yi sevmek istiyordum. Bunun için de bu yolu seçiyordum.

Balca bir an durdu, sonra bebeği bana uzattı. Onu alırken içimde her seferinde yükselen o yumuşak mutluluk yine geldi. Lale bembeyaz tenli, tıpkı annesine benzeyen, küçücük ağzıyla etrafı merakla süzen bir bebekti.

Saçlarına burnumu hafifçe yaklaştırıp kokladım. Bebek kokusunun insana yaptığı şeyi hiçbir şey yapmıyordu. Bağımlılık yaratıyordu.

"Merhaba güzel kız," dedim onu severek bahçeye doğru yürürken. "Aynı dayın gibi gözlerin var senin. Çok güzelsin."

Ali Cihan bavulu içeri sürükleyen Yalvaç'a bakıp bana döndü. "Annesinde de aynı gözler var. Bal kızım gözlerini annesinden aldı."

Tam o sırada bavulları bırakıp geri gelen Yalvaç araya girdi. "Büyük olan benim," dedi hiç düşünmeden. "O gözler ilk bendeydi. Balca sonradan aldı."

Bir anda kucağımda Lale'yle olduğum yerde kalakaldım. Gözler el mi değiştiriyordu, Allah aşkına? Neden bahsediyordu bunlar?

Ali Cihan hemen yüzünü buruşturdu. "Eskisi gibi benimle iyi geçinmeye ne zaman başlayacaksın?"

"Hiçbir zaman."

İkisi de birbirine bakıp aynı anda imalı bir gülümsemeyle sustu. Bu ikisinin didişmesi yıllardır değişmeyen bir şeye dönüşmüştü artık. Tam kavga

edecekmiş gibi başlar, sonra cümlelerinin içinde birbirlerini çoktan kabullenmiş olduklarını hatırlarlardı.

Niyazi baba başını iki yana salladı. "Atışmayın da oturun artık," dedi masaya yönelirken. Sonra tabakların, böreğin, dolmanın, salatanın sıralandığı masaya bakınca yüzü açıldı. "Nazlı kızım bu ne güzel masa böyle?"

Hazal anne de hemen yanında bitip tepsilere baktı. "Ay, yine ne çok şey yapmışsın, şunlara bak... Bu börek, benim böreğime benziyor. O kadar acıktım ki hemen yemeğe geçelim. Dur ellerimi yıkayıp geleyim."

Gülerek Lale'yi biraz daha sevdim. Sonra onun için önceden hazırladığım gölgelikli küçük puseteye doğru yürüdüm. Balca peşimden geldi. Bebeği nazikçe yatırırken örtüsünü düzelttim. Balca sessizce izledi. Sonra o kendine özgü kısa, doğrudan tonuyla, "Düşündüğün incelik için teşekkür ederim," dedi. Biraz soğuktu ama en azından teşekkür ediyordu.

"Rica ederim."

Gözlerim Aylin'i aradı. Bir an önce görmeyi en çok istediğim kişilerden biri oydu ama ortalarda yoktu. Nereye kaybolduğunu tahmin etmek zor değildi. İçeri girdim. Üst kata çıkarken adını seslendim.

"Buradayım, Nazlı abla!" diye ses geldi çocuk odasından.

Gülümseyerek kapıya yöneldim. Odaya girdiğimde Aylin yerde, Efe'nin oyuncaklarının arasında oturuyordu. Gülce de onun yanına çökmüş, kendi kulaklığını Aylin'in başına takmaya çalışıyordu.

"Önce onlara bakayım dedim," dedi beni görünce. "Çok özledim."

Yanına eğilip yanağından öptüm. "Biliyorum. Onlar da seni çok özlediler."

Aylin, Gülce'ye bakıp güldü. "Bu yine çalışıyor mu?"

"Çok önemli bir işte," dedim. Tüm aile beni bilgisayar mühendisi olarak biliyordu. Ayrıca şirketlere siber saldırılar konusunda da destek verdiğimi zannediyorlardı. Gülce'nin beni taklit etmeleri de bir süredir vardı. Aylin okulu her tatile girdiğinde abisini arıyor ve onu buraya getirmesini istiyordu. En son üç ay önce Sürmene'de, bize çok yakın oturan Balca'da kalmaya gelmişti.

Gülce anında söze atladı. "Ben hepsini yakalıcam."

Aylin ciddi görünmeye çalışarak başını salladı. "Bence de başarabilirsin."

"Tamam," dedim kapıya çekilerek. "Siz burada biraz daha oynayın. Ben yemeğe geçince çağırırım."

Tam dönecekken koridorda Yalvaç'la karşılaştım. İkinci katın girişindeki o kısa açıklıkta bir anda elimi tuttu. Yüzündeki ifade öyle ani, öyle kararlıydı

ki ne olduğunu anlamama fırsat bile vermeden beni çalışma odasına çekti. Kapı eşiğini geçtiğim anda dudakları ansızın dudaklarıma yapıştı.

Bu öpüşte sabahın eksikliği, birkaç saatlik ayrılığın çocukça özlemi, bir de onca insanın arasında bana dokunamamış olmanın aceleciliği vardı. Onu karşılıksız bırakmam mümkün değildi. Ayrıldığımızda nefesim düzensizleşmişti. Gülümseyerek, "Bu ne içindi?" diye sordum.

Yalvaç burnunu saçlarıma hafifçe değdirdi. "Sabah seninle konuşamadık. Seni görmeden çıktım. Çok özledim."

Gülümsemem iyice yayıldı. "Ben de."

"Hem," dedi gözlerimin içine bakarken. "Az önce bahçede beni özlediğini hissettim."

Başımı salladım. "Çok özledim."

Sonra aklıma birden sabahtan beri içimde tutup ona söylemeyi beklediğim şey geldi. "Aa, senin haberin vardır ama beni bugün Okan aradı."

Yalvaç hafifçe kaşını kaldırdı. "Ali Cihan'ın kardeşi Zehra'yla ilgili mi?"

"Demek biliyorsun." Gülümsedim. "Zehra, Balcalara kalmaya geldiğinde başladılar, değil mi? O zaman Okan'ın da bir anda *Trabzon'u özledim* diye gelmesi bana tuhaf gelmişti."

Yalvaç başını salladı. "Zehra sonunda öğretmen olarak atandı. Ankara'ya. Ben de tanıdık diye Okan'dan ev bulması konusunda yardım istemiştim. Meğer orada kaynaşmışlar. Böylece Ali Cihan'ın da bana düşmanlık hakkı doğmuş oldu. Ben adamın kardeşimle evlenmesine kızarken adamın kardeşini bizim bordo kaptı."

Kahkahayı patlattım. "Evlenme teklifi etmiş."

Yalvaç'ın yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirdi. "Bu kısmını bilmiyordum." Sonra bir an durup, "Bunu Ali Cihan biliyor mu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Yalvaç derin bir nefes verdi. "Ayvayı yedik o zaman. Ben en iyisi aşağı inmeyeyim."

Gülerek kollarımı boynuna doladım. "Neden inmeyesin canım? Sen kendi ağzınla söyledin. O da senin kardeşinle evlendi. Şu an eşitsiniz."

"Doğru," dedi düşünüyormuş gibi yaparak. Sonra gözleri bir an masamdaki açık bilgisayar ekranına kaydı. Aynı anda kalçama hafif bir şaplak indirdi. "Kapat artık şunu ve aşağıya gel. Bugün iş yok. Mangal yapacağın, kocana yardım et."

Şaşkınlıkla ona baktım. "O kadar yemek yaptım Yalvaç, ne mangalı?"

Bunu duymamış gibi kapıdan çıktı. Çocuk odasına yöneldi. Ben de peşinden gittim. Az sonra onu önce kızımızı bir koluna, sonra oğlumuzu öbür koluna almış halde gördüm. İkisini aynı anda rahatlıkla kucağına alışındaki güç, yıllardır her gördüğümde içimi eriten şeylerden biriydi. Çocuklar kahkahayla boynuna sarıldılar. Yalvaç sanki onlarla oyun oynayan dev bir çocuk gibiydi.

"Baba mangal yapacak!" dedi ikisine de.

Hemen önüne dikildim. "Eğer sen mangal yapıp aşağıdaki insanların karnını onunla doyurursan, akşam ben de seni aç bırakırım."

Bunun ne anlama geldiğini anladı. Yüzünde o ağır, kendini beğenmiş gülüş belirdi. "Güzel tehdit," dedi takdir edermiş gibi. "Ama yemezler. Sen benden daha aç oluyorsun."

Bunu söyleyip çocuklarıyla merdivene yöneldi. Ben arkasında elim belimde, yüzüm düşmüş halde kaldım. Birkaç basamak inmişti ki geri dönmeden, "Kandırdım, Bücürük Komutan," diye seslendi. "Kocanı takip et."

Gülerek peşlerine takıldım. O sırada koridorda bizi izleyen Aylin'in elini tuttum. "Abin deli, biliyorsun değil mi?"

Aylin hemen güldü. "Biliyorum."

"Tamam, o zaman sana tatlı yaptığımı söyleyeyim. En son masaya gelecek ama senin sevdiğin gibi. Kakaolu pudingli."

Aylin'in gözleri bir anda parladı. "Cidden mi?"

"Cidden."

İkimiz birlikte aşağıya geçtik. Bahçeye çıktığımızda Yalvaç çocukları hâlâ yere indirmemişti. Herkes onların etrafında toplanmıştı. Hazal anne bir yandan Efe'nin ne kadar büyüdüğünden söz ediyor, Balca ise Gülce'nin güzelliğini övüyordu. Dünya elini uzatıp kuzeninin saçını çekmeye çalışıyor, Ali Cihan bunu engellemeye uğraşıyor, Niyazi amca da sandalyesini çekmiş bu kalabalığa bakarken dudaklarının kenarında yorgun ama memnun bir ifade taşıyordu.

Aylin koşup onların arasına karıştı. Bir adım geride durup bu görüntüye baktım. Hayatımın bir döneminde, böyle bir sahnenin içinde gerçekten yer alabileceğime inansam kendime bile yalan söylüyor sayılırdım. Şimdi ise çocuk sesleri, tabak takırtıları, Biber'in aralarda havlaması, Loki'nin gölgede miskin miskin yatışı, rüzgârın çaylıktan getirdiği o yumuşak koku ve sevdiğim adamın ortasında durduğu bu dağınık mutluluk benim gerçeğimdi.

Yalvaç o sırada gözlerini kalabalığın içinden kaldırıp bana baktı. Yüzümde ne gördüyse bir kaşını hafifçe kaldırıp bana göz kırptı.

Gök Kuzgun, Nazlı ve Yalvaç'ın hikâyesiyle son buldu.

Ama Sencer ve Leyal'in hikâyesi, *Boz Doğan*'da devam ediyor...

